
CEYDA KALENDER
KIRMIZI GÜLLER ÇABUK SOLAR
GÜNYÜZÜ VESİKALIĞI

"VE ONUNLA ZÜMRÜT: TÜM ÇİÇEKLER YAVAŞ YAVAŞ. KIRMIZI GÜLLER ÇABUK SOLAR."

1980 yılının Mayıs ayında, Dilektaşı Mahallesi'ndeki aylardır boş olan daireye genç bir adam taşındı. Tek başınaydı, bir karısı veya çocukları yoktu. Kimseyle konuşmazdı ve soğuk çehresi, tenindeki yanığa benzer farklı renkte izleri, şüpheli hareketleri nedeniyle kimsenin de onunla konuşmaya niyeti pek yoktu. Mahalleli, dönemin şartlarını da göz önünde bulundurarak bu suskun ve gizemli adamın bir ajan olduğuna karar vermişti. Adama kendi aralarında Dilsiz Ajan diye sesleniyorlardı.

Zümrüt Ayten Özsoy ise henüz yirmisine yeni basmıştı. Altı çocuklu bir ailenin ikinci çocuğuydu. Hayat hakkında bilgisi bu aileyle ve bu mahalleyle sınırlıydı. Hayallerini baltalayan şey yoksulluk ve yoksulluğunun sebebi ise başlarındaki sorumsuz babalarıydı. Çoğunlukla bu kalabalık mahallenin cıvıltısında ömrünün çürüyeceğini ve ailesine rağmen yapayalnız öleceğini düşünürdü. Onun için hayat, ışıltılı bir oyun sahnesiydi ve bu sahne, akşam babası eve geldikten sonra perdelerini kapatarak karanlığa bürünürdü.

Ve bir gün Dilsiz Ajan nihayet konuştu.

Zümrüt Ayten Özsoy ise hayallerine
çok yakın olduğunun henüz farkında değildi.

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786256 205086

zm

Duzenleme
Ny.ozlem

YAYIN NO: 2540

Kırmızı Güller Çabuk Solar - Günyüzü Vesikalığı
Ceyda Kalender

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Zikriye Eliter
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Ekim 2024
ISBN: 978-625-6205-08-9
Sertifika No: 43949

Ceyda Kalender © 2024

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Foks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

CEYDA KALENDER'den

KIRMIZI GÜLLER ÇABUK SOLAR

GÜNYÜZÜ VESİKALIĞI

Gökçe sevgiler!

Ninova

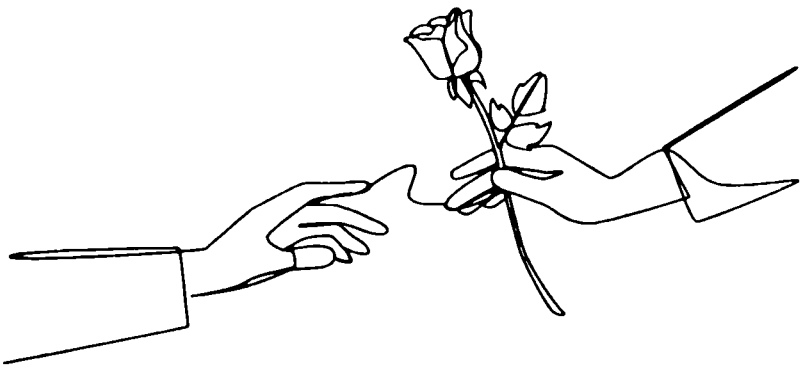
Bu kitabın yazılmasına ve
çok güzel insanlar tanımama sebep olan o kadına...

"Damnant quod non intelligunt."

"Anlayamadıkları şeyi kınarlar."

O gece yaşananlar akıl işi değildi. Bekçilerin kol gezdiği, düdüklerini acı acı öttürdükleri o karanlık, yağmurdan ıslanmış sokakta elinde bir kâse aşureyle, gecenin bir köründe onun evine gitmesi hiç akıl işi değildi. Eve dönerken soğuktan ve korkudan tir tir titrerken hem kendine kızıyor hem de adamın yüzünü, sözlerini düşünmeden edemiyordu. Sıcacık bir sevda işlenmeye başlamıştı sanki adamın ona ettiği teşekkürle yüreğine ilmek ilmek. Koyu yeşil gözlerinden kendi kahverengi gözlerine ılık, sevgi dolu bir minnet akmıştı. Ona aşure bıraktığı için pişman olacağını düşünse de öyle olmamıştı işte. Olmamıştı çünkü hayatında yaptığı en doğru şeyin o aşureyi ona bırakmak olduğunu kesinlikle anlamıştı.

Ve o gece Akın Vahit Tamtürk'e bıraktığının sadece bir aşure olmadığını da çok iyi biliyordu Ayten. Ona aynı zamanda *kalbini de* vermişti, biliyordu.

1. BÖLÜM: LEKE

Karşımdaki hınzır gülüşlü kız çocuğuna gözlerimi kısarak ufak bir sinirle baktım. Yüzü gözü kapkaraydı, burnundan beyaz sümükleri akmıştı ve üstü başı toz toprak içerisindeydi. Sürekli burnunu sol omzunun kumaşına silmeye çabalarken küçük yüzünü kırıştırıyordu. Bazen onun bir kız çocuğundan çok, haylaz bir oğlan çocuğu olduğunu düşünüyordum. Fazla yaramazdı, oldukça açık sözlü ve biraz da saftı kız kardeşim Gülin. Asla büyümeyecek sanıyordum, büyüse bile mutlaka ergenliğinde dili veya hareketleri yüzünden bir temiz dayak yiyecekti.

"Ne bu hâlin, Gülin? Kaç kere dedim sana Celallerle oynama diye? Şu üstünün başının hâline bak! Annem yine fırçalayacak seni bir güzel!" Bir yandan da kolunu hafifçe sıkıyordum. Küçük hanım sertçe burnunu çekerek kolunu acıttığıma dair ciyakladı.

"Bırak be abla!" diye bağırdı ellerimden kurtularak. "Senin gibi o eve tıkılıp akşama kadar ev işi yapamam ben!"

"Bak sen!" dedim ayağa kalkıp ellerimi belime yerleştirerek. "Ne varmış ev işinde? Ben o ev işlerini yapmasam, üzerini başını yıkamasam, yemeklerini hazırlamasam sen koşup oynayabilir miydin sokaklarda küçük hanım?"

"Sokaktan eve kaçtığın için evde kalacaksın sen! Bak gör, ben evlenip Almanyalarda en güzel evlerde yaşayacağım! Bir sürü pamuk şeker alacak bana kocam! Senin gibi kara kuru bir şey de olmayacağım, ipek gibi tenim olacak benim!"

Şüphesiz ki bu küçük cadı tam da şu an benim sinirlerimi nereye kadar zorlayabileceğini tartıyor olmalıydı. Küçüklüğümde bu kadar esmer tenli olduğum için ağlardım, bana söylenen her *kara kuru* lafında. Gülin beni bu sözlerle çıldırtmayı çok iyi biliyordu.

"Hamur gibi etlerini ellerimle yoğurmadan çabuk eve geç Gülin!" diyerek üzerine yürümeye başladığımda aceleci adımlarla evin kapısına koşuşturdu. Onun arkasından bakarken gerçekten hiç büyümeyeceğini, büyüse bile hiçbir zaman hayatın farklı yüzlerini seçemeyeceğini daha da anladım.

Büyük bir apartmanın giriş katında, üç odalı bir evimiz vardı. Annemin, alt kat olduğundan hep söylendiği bu zemin katta günlerimin çoğu birbirinin aynısı geçerdi. Apartmanımızın yola tamamen açık bahçesinde hep çocuklar olur, çığlıkları sokak aralarından gökyüzüne yükselirdi. Dördüncü katta oturan Sezgin Hanım üç aylık tombalak bebeği Hasan'ı bu çocuk gürültüsü eşliğinde zorlukla uyuturdu. Bazen uyutamaz, balkona çıkar ve tiz sesiyle çocuklara bağırır, üzerlerine su atar ve çocuklar o yana bu yana kaçışırlardı ama on dakika sonra yine bahçede aynı gürültüyle oynamaya devam ederlerdi. Yoldan arabalar geçerdi; bazıları çok lüks, bazıları da külüstürden hâllice olurdu. Lüks arabaların peşine çocuklar takılır, aşağı mahalleye kadar koşarlardı içindeki pahalı hayatların ardı sıra. Asla yakalayamazlardı. Sanki onlar o lüks arabaları yakalasalar dünyada asla yoksulluk kalmayacak gibi gelirdi bana; tüm yetimlerin başı sevgiyle okşanacak, açlar tıka basa doyacak ve dünyadaki tüm savaşlar bitecek gibi...

Bu manasız döngüyü hiç bitmeyecek bir film gibi izlerdim mutfağın ön bahçeye bakan penceresinden fakat şu an o ön bahçenin içerisindeydim. Gözlerim yolun karşısındaki evin açık kapısına ilişmişti. En son Ahmet amcaların oturduğu bina onlar gittiğinden beri yalnızca üç aydır boştu ancak görünen oydu ki birisi şu an o daireyi tutuyordu. Evin sahibi Zampara Fahri Yumak'ın, eski kiracıları Ahmet amca ve ailesini bu eve sevgililerini getirmek için çıkardığını sanıyorduk mahallece. Ancak gördüğüm kadarıyla evin giriş kapısında şu an el sıkıştığı, genç bir adamdı.

Ellerimi belime koyarak gözlerimi kıstım ve biri yaşlı diğeri genç olan bu iki adamı izlemeye başladım. Oldukça samimi görünüyorlardı, Zampara Fahri anahtarı genç adama verirken sigaradan sararmış bıyıklarının altından gülümsüyordu. Ona neden *Zampara* dediklerini çok sonra anlamıştım, daha önce de söylediğim gibi karısını birçok kez aldattığı için. Sadakatsiz ve içten pazarlıklı bir adamdı. Mahalleli onu sevmezdi ancak evinde daha önce oturan Ahmet amca ve ailesini severdi. Mahallenin Zampara Fahri'ye olan sevgisizliğindeki payın birazı da o aileyi evinden çıkarması olmuştu. Zampara Fahri'nin bahanesi de kirayı zamanında yatırmamalarıymış.

Palavra. Adamın kirasına yüzde yüz zam yapmış işin esasında. Zavallı Ahmet amca da dört boğaza birden bakan, emekli maaşıyla hayatını geçirmeye çalışan bir adam olduğundan bunu kabul etmemiş ve bizim Zampara Fahri de evi boşaltmasını istemiş. Kışın ortasında.

Bu sene kış pek çetin geçmişti ama biliyordum, kış en çok onlar için çetin geçmişti. Taşınırken tüm mahalleli Zampara Fahri'ye belalar ve

sövgüler düzüyordu. İnsanların bazen nasıl bu kadar acımasız olabileceklerini sorgulamıyor değildim. Ne zaman insanlığımızı unutmaya başlamıştık? Ne zaman ceplerimize bizi iyi ve diri tutan sevgi kırıntılarını biriktirmekten vazgeçerek haksız kazançlarımızı tıkıştırmayı hak görmüştük?

Bilinmez. Fakat Zampara Fahri'nin işini çok iyi yaptığı aşikârdı. Yüzündeki o pis sırıtışı ta buradan bile görebiliyorsam karşısındaki genç adamla bu ev için epey yüksek bir meblağda anlaştığı belli oluyordu. Zavallı adam, kaz gibi yolunduğunun farkında değildi. Zampara Fahri göğsünü şişire şişire evin önüne park ettiği kırmızı Renault arabasına binip, hiç sevilmediği bu mahalleden bir an önce defolup gitti. Bu adam gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

Sinirli bakışlarımı çevirdiğimde görüş açıma evin yeni sahibi, yüzünü göremediğim genç adam girdi. Henüz tuttuğu evinin anahtarıyla kapısını kilitledi ve anahtarı hızla cebine attı. Upuzun, sırık gibi boyu vardı ve bu mayıs sıcağında üzerinde uzun kollu ceketi vardı. Kaşlarımı çattım. Birkaç adım atarak yola doğru ilerlerken sol yanına döndü ve o an yeni fark ettiğim, evinin duvarına dayamış olduğu bisikletini kaldırıp biraz öne aldı. Başımı merakla eğip yüzünü görmeye çalıştım ancak hızla bisikletine atladı. Zaten hafif bayır aşağıya olan yolda bir kuş gibi bıraktı kendini bisikletinin üzerinden, geçip gitti.

Onun yüzünü görmeye çalışırken yolun kenarına kadar geldiğimi fark edememiştim. Etrafıma bakındım birilerinin saçma sapan laflarına mâruz kalmamak için. Ama herkes bu öğlen saatinde işinde gücündeydi. Gülin'in az önce oynadığı Celaller de hummalı bir kavganın içerisindeydiler. Toz toprak içerisinde yuvarlanan altı-yedi yaşlarındaki çocuklara yüzümü buruşturarak bakarak eve ilerledim. Gülin'in de toz toprağa batmış hâlini annemin görebileceği aklıma gelince adımlarım daha da hızlandı.

"Bekârmış," dedi Neşe ince belli çay bardağının üzerinde parmak uçlarını gezdirirken. Bunu daha çok bana değil, benden bir yaş büyük olan ablam Zehra'ya söylüyor gibiydi. "Yaşı da genç. Boylu poslu, dalyan gibi adam."

Elimdeki tabağı masaya bırakıp arkama yaslandım ve açık olan balkon kapısından giren rüzgârın işlemeli renkli perdeleri hareket ettirmesini izledim. "Aman Neşe..." dedi ablam şuh bir kahkaha atarak. "Ferdi duysa bana bunları söylediğini, sinirden domatese döner."

"Ayol bırak şu sümsüğü diyorum sana senelerdir! Kızım hayır gelmez o şoför parçasından sana, neden anlamıyorsun?"

İşte yine başlıyorduk. Dördüncü katta oturan Neyzen Bey'in kızıydı Neşe. Yaşıttım onunla. Annesi Feraye Hanım bankacıydı, babası ise öğretmen. Güler yüzlü, saygılı, kimsenin etlisine sütlüsüne karışmayan nadir insanlardandı onlar mahallemizde. Fakat kızları Neşe için aynı şey geçerli değildi. Onun mayasını bozanın bizim dedikoducu kız tayfamız olduğuna emindim. Sabahın erken saatinden ikindiye kadar evde tek başına olduğundan tüm kızlar bazen onda buluşur, gıybetin, çeşitli hurafelerin, falların, dergilerin, radyoda yeni çıkan şarkıların ve hiç sahip olamayacağımız o Yeşilçam filmlerindeki hayatların hayallerini kurar, günümüzün bir kısmını bu boş ve anlamsız çene çalmalarla geçirirdik.

Kapı çaldığında ve Neşe kapıyı açmak için yanımızdan ayrıldığında bakışlarımı çevirip ablama baktım. Önündeki tabağa bakarak çatalıyla kısırını didikliyordu. "Pısırık Ferdi'yi aldatmayı mı düşünüyorsun?" diye sorduğumda, öfke dolu bakışları hiddetle bana doğru kalktı. Masanın altından sağ bacağımın etini sıkınca, hızla eline vurdum.

"Doğru konuş Ayten! Ne kadar ayıp!" dedi Neşe'nin bizi duymaması için alçak bir ses tonuyla. Hınzırca gülümsedim. Ablam bana kıyasla daha alımlı ve de oldukça güzeldi. Uzun, gür kahverengi saçları, bebek gibi bir suratı, iri gözleri ve incecik beli vardı. O, genetik açıdan altı kardeşin içerisinde en şanslımızdı. İstese gerçekten de Ferdi'yi bin kere aldatırdı ama onu seviyordu, bunu biliyordum. Her gece onun vesikalık resmini yastığının kılıfından çıkardığını, resmi öpüp okşadığını ve biraz ağladığını biliyordum. Ama bana kalırsa pısırık Ferdi, ablamı oyalıyor gibiydi ve bu durum her geçen gün benim sinirlerimi daha çok bozuyordu.

Neşe, yan apartmanımızda oturan terzi Elif teyzenin kızları Arzu ve Ayfer'le birlikte geri döndüğünde ablam susmuş ancak bu defa uyarı dolu imalı bakışları konuşmaya başlamıştı. Zaten bu konuyu açmayacaktım bir daha, aşk denen o saçmalıklar midemi yeterince bulandırıyordu. İnsanın böylesi bir duygunun ardına sığınarak türlü aptallıklar yapmasına katlanamıyordum.

"Of, bu ne sıcak ya!" diye söylenerek, elini yelpaze gibi kendine sallaya sallaya yanımdaki sandalyeyi çekti Arzu. Ayfer'e göre daha topluydu ve buraya çıkana kadar merdivenlerle cebelleştiği, yüzünün kırmızılığından anlaşılıyordu.

Kardeşi Ayfer de karşısındaki sandalyeye otururken, "Biraz zayıflasan her şey hallolacak aslında benim safım," diye söylendi. Gülümsedim. Klasik Karaçam kızları tartışmasıydı.

"Görürsün, Yeni Çarşı'da gördüğüm o elbiseye girecek kiloya ineceğim sırf sana inat."

Ayfer kardeşinin bu sözleri üzerine elini sallarken, ev sahibi olan Neşe çaylarımızı tazeliyordu. "Onu bunu bırakın da Nihan ablanın düğününde ne giyeceksiniz? Ya da yarın akşamki kınada?" diye sordu Neşe tüm çayları ufak bir tepside bize uzatırken.

Arzu yanında getirdiği ufak çantasından klasik sigara tabakasını usulca çıkardı ve içerisindeki ince uzun sigaraları bizlere doğru uzattı. Başımla reddettim onu. Ben hariç hepsi aldı. Bu, hepimizin ufak bir sırrıydı. Yalnızca bir araya geldiğimizde sigara içerdik ve bundan ailelerimizin haberi asla olmazdı. Neşe'nin ailesi de genellikle evde olmadığından, buluşma noktalarımızda yakalanma ve rahatsız edilme ihtimalimiz hiç yoktu.

"Pileli sarı eteğimi ve üzerine su yeşili gömleğimi giyeceğim sanırım," dedi Ayfer sigarasının dumanını film artistleri gibi üflerken. Çok komiğime gidiyordu bu tavrı. Tam anlamıyla bir Türkan Şoray edasıyla tutuyordu sigarasını.

"Sarı eteğimi sana asla vermem!" diye çıkıştı Arzu.

"İçine sığabilirsen vermezsin," diyerek yüzünü buruşturdu Ayfer.

"Zehra sen ne giyeceksin?" diye sordu Neşe, bu defa ablama. Ablamla göz göze geldik. Bizim öyle ahım şahım güzel kıyafetlerimiz yoktu bu kızlar gibi. Ayda yılda bir kumaş alır, binbir zorlukla üzerimize göre keser dikerdik ve dikene kadar da zaten biraz büyümüş, serpilmiş olurduk. Ablamın nar çiçeği renginde gülleri olan, ara boy güzel bir kısa kollu elbisesi ve benim de düz beyaz şifon elbisem vardı. Ablam hep benim elbisemi beğenirdi ama çok esmer olduğumdan beyaz elbise bana daha çok yakışırdı. Kırmızı bana yakışmazdı.

İyi günümdeydim. "Beyaz elbiseyi," dedim ablama bakıp gözümü kırparak. Bana şaşkınca baktı ama gülümsedi. İtiraz etmedi, o elbiseyi çok sevdiğini biliyordum.

"Peki ya sen Ayten?" diye sordu bu defa Neşe bana. İç geçirdim.

"Bir pantolon ve gömlek giyerim," dedim dirseğimi masaya dayayarak. Tüm kızlar yüzlerini buruşturarak baktılar bu sözüm üzerine.

En çok da Neşe sinirlenmişti sözlerime ki, "Kaç yaşına geldin artık Ayten! Bırak artık şu maskulen tavırlarını! Bu mahallede bir tek senin gönül işin olmadı bu zamana kadar, farkında mısın?" diye sitemle çıkıştı.

Arzu ise yanımda oturduğu sandalyesini yavaşça geriye iterek bana baktı. "Kız doğru söyle, yoksa sen o biçim kızlardan mısın?"

"Ne biçim kızlar?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"O biçim kızlar işte. Kızlardan hoşlanan..."

"Ay iyice saçmaladın Arzu! Birini sevmemiş olmamı nerelere bağlıyorsunuz, pes doğrusu!" Sinirle ayağa kalkarak balkonun perdesini iyice açtım ve kendimi balkona attım. Boş çene çalışlardan, tekdüze giden tüm bu günlerden, kendi kendimden bile sıkılmıştım artık.

Gözlerimi boş boş, bahçede oynayan çocuklara çevirdim. Keşke hep çocuk kalsaydım, o zamanlar hayat daha katlanılırdı. En azından yarınım yokmuşçasına güler oynardım. Mutlu ve umut dolu olurdum. Şimdi ise...

Sokağın solundan yeşilli biri hızla aşağıya doğru süzüldüğünde boş bakışlarım odağını bulmuştu. Gözlerimle o yeşilliyi takip ettim. Bu, apartmanımızın karşısındaki iki katlı evin en altına taşınan, Zampara Fahri'nin genç kiracısıydı. Bu mahalleye taşınalı bir ay olmuştu ve sadece bazı günler bu eve geliyordu. Bugün de o günlerden biriydi, yine o zamanlar bir hayli cep yakan ve herkesin dilinde olan son model, siyah renkli klasik bisikleti üzerinde rüzgâr gibi eserek gelmişti sokağa. Çevik bir hareketle bisikletinden atladı ve bisikletini evinin duvarına sabitleyerek bir süre ceplerini karıştırdı. Evinin anahtarını çıkarırken, bir yandan da bahçede oynayan çocuklara bakıyordu. Nihayet anahtarı kilide taktı ve evine girerek gözden kayboldu.

"Ayten?" Neşe'nin elini omuzumda hissettiğimde ürpererek o yöne döndüm. "Sana sesleniyorum, nereye daldın?"

"Hiç," diyerek omuz silktim. Neşe sokağa şöyle bir bakış attı. Genç kiracının bisikleti gözüne çarptığında ince kaşları havalandı.

"Oo," dedi sesinin seviyesini yükselterek, içerdeki kızların da kendini daha rahat duyabilmesi için. "Dilsiz Ajan yine evine teşrif etmiş kızlar!"

İçeride bir gümbürtü olduğunda hızla o yöne doğru baktım. Kızlar birden balkona fırlamışlardı. "Hani, nerede?" diye sordu Arzu merakla sokağı süzerken.

"İçeri girmiş. Ay hiç söylemiyorsun Ayten, adamın geldiğini!"

"Siz salak mısınız? Adamın geldiğini görüp de ne yapacaksınız? Şu hâlinize bakın!" diyerek, balkon kapısının önünde duran kızları ittirdim ve içeriye geçtim. Yeniden sandalyeme otururken masanın üzerinde hâlâ durmakta olan Ayfer'in sigara tabakası gözüme ilişti. Uzanıp aldım ve içerisinden ince uzun sigarayı çıkarıp dudaklarımın arasına koydum. Ne yapayım, içesim gelmişti.

"Babam bu adamın pek de tekin biri olmadığını söyledi," diyerek oturdu masaya Neşe diğerleriyle birlikte. Ben de bu sırada kibritle sigaramı yakmış ve ilk dumanımı ciğerlerime çekiyordum.

"Evet, solcu bu, besbelli. Yeşil parkasından anlaşılıyor. Eylemlerde falan görmüş mü acaba bizim kuzen? Bir sorduraym. Kimseyle konuşmuyor, kimseye selam dahi vermiyormuş. Bir de onu yakından gördünüz mü? Yüzünde ve ellerinde yanık izi gibi izler var. Ürkütücü... Ne diye böylelerine evini verir ki bu Zampara Fahri?"

Ayfer oturduğu yerde hafifçe öne eğilerek bir sır verir gibi, "Bence gerçekten söyledikleri gibi ajan bu adam, Zampara Fahri'ye vermiştir Amerikan dolarlarını. Ee, bizim Zampara Fahri de cebinin dolduğunu görünce kiralamıştır buna evi," diye fısıldadığında bu ciddi ortama oldukça tezat düşen bir kahkaha basıverdim.

"Ayol siz iyice içmeden sarhoşa bağladınız," dedim kahkahalarımın arasından. "Solcu adamın Amerikan dolarıyla işi ne? Adam normal adam. Birileriyle konuşmaması, üzerindeki montu ve yüzündeki garip izleri onu ajan mı yapar? Komiksiniz cidden!"

"Bakıyorum da adam pek bir ilgini çekti Ayten?" dedi ablam Zehra tek kaşını kaldırarak.

"Hah!" dedim kafamı iki yana sallayıp. "Sadece yargısız infaz yapmanız aşırı saçma. Daha adamı tanımıyorsunuz, bu nasıl bir kesin hüküm?" Kızlar birdenbire sessizleşerek birbirlerine bakmaya başladılar. Yanlış bir şey mi söylemiştim? Hiç de sanmıyordum. Düşünce yapıları bana aşırı sığ geliyordu, sinirlerimi bozuyordu bu durum.

"Tabii, haklısın ama gerçekten hiç kimseyle konuşmuyormuş. Köşede oturan ihtiyar Kazım amcayı bilirsin, herkese laf atar ve konuşur. Onun sorularını bile yanıtlamamış. Pek de kaba biri! En azından o ihtiyarı sevindirebilirdi." Arzu bu sözleri söylerken kafasını iki yana sallıyor ve inanamıyormuşçasına dudaklarını büzüyordu.

"Bu onun hayatı. Belki sorunları vardır, ne biliyoruz?"

"Neyse ne kızlar! Onu bunu boş verin de geçen gün ne duyduğumu size anlatayım..." Neşe ev sahibi olarak, gerilen ortamı toparlamak amacıyla konuyu hızla başka bir yöne doğru çektiğinde ben de sigaramı bitirmiştim. Neşelerin evindeki sarkaçlı saatin sarkacına bakarken aklımda sadece yeşil parkalı o adam ve gizlediği hayatı vardı.

Düğün, evimizin iki sokak altında bulunan ilkokulun bahçesindeydi. Çalan müzikle sahanın ortasında oynayan kalabalığa baktım. Küçük çocuklar gelin ve damadın etrafında çılgınlar gibi koşuşturuyor, bağırıyor ve zıplıyorlardı. Bütün yüzler gülüyordu. Kız kardeşim Gülin ve diğer kardeşim

Emel'e baktığımda ikisinin de dönerek elbiselerinin eteklerinin açılmasına yüzlerinde saf bir mutlulukla baktıklarını gördüm. İçim mutlulukla doldu. Emel henüz dört yaşındaydı ve en küçük kardeşimdi. Gülin'de benim değil de ablamın daha çok emeği varken Emel tamamen benim ellerimde büyümüştü. On altı yaş vardı onunla aramızda, annemden çok benim onun üzerinde söz sahibi olmam bundandı biraz da belki. İkisini böyle neşeli görmek beni hem hüzünlendirir hem de mutlu ederdi. Ablamın ve benim küçüklüğümü izler gibi olurdum onlara bakarken.

"Nihan ablanın da gelinliği pek sadeymiş," dedi kulağıma eğilerek Ayfer. Neşe ve Arzu çalan oyun havasına dayanamayarak ayağa fırlamışlardı. Ayfer ve bense oturanlardandık, bir de Ferdi de bu düğünde olduğundan oynamayı düşünmeyen ablam yanımdaydı.

Çaprazımızdaki müstakil evde oturan Ordulu Mustafa'nın kızıydı Nihan abla. Onları yıllardır tanırdık ve severdik. Bir evin bir kızıydı, küçük gelen kıyafetlerini annesi hep bize getirirdi. Ayfer'in söyledikleri üzerine Nihan ablayı gülümseyerek süzdüm. Gelinlik üzerine çok güzel oturmuştu.

"Bence gayet güzel," diyerek baktım Ayfer'e. Bana *sen ne anlarsın* der gibi baktı. Güldüm ve diğer yanımda oturan ablama baktım. Gözlerini bir noktaya sabitlemiş, öylece duruyordu. İlgisi düğün sahiplerinde veya oynayanlarda değildi. Nereye baktığını anlamak için bakışlarını takip ettim ve yanılmadım; arka masalardan birinde diğer erkeklerle birlikte içen, muhtemelen düğünün sonunda büyük bir kavgaya sebep olacak olan, tüm o ayyaş tayfanın içerisindeki biricik sevdiceği Şoför Ferdi'ydi baktığı.

"Bakma öyle aval aval adama," diyerek kolunu sıktım. "Babam karşıda, bak kemiklerini kırar görürse." Kolunu hızla çekip omuz silkerken inatla Ferdi'ye bakmaya devam etti.

"Yine ona çok yakışan gömleğini giymiş kör olasıca, sanki yüzlerce kıza *ben buradayım* demek ister gibi..." dediğini gürültüden zorlukla duyabilmiştim. Yeniden Ferdi'ye baktım. Üzerinde cırtlak, sapsarı ve yakası üstten dört düğme açık bir gömlek vardı. Görüntüsü o kadar kötüydü ki inanamayarak ablama baktım.

"Ee, sen de beyaz elbisemi giydin, ne farkın var?"

"Aynı değil, Ayten," dedi ağlayacak gibi. "Ben bu güzel elbiseyi onun için giydim ama o kim bilir kimin için..."

Söylediği beni fazlasıyla üzmüştü. Ablamın onu bu kadar çok sevdiğini ve Ferdi'nin inadına hiçbir şey yapmamasını izlemek oldukça acıklıydı. Bakışlarımı ondan çekerek, bir şey söylememenin en doğru şey olacağına karar verdim ve oynayanları yeniden izlemeye başladım.

O gece iyi hissetmiyordum, zaten sabah da kusmuştum. Muhtemelen sabahları günün aydınlanmasını balkonda otururak izlemekten üşütmüştüm. Bu nedenle oldukça hâlsizdim.

"Potanın arkasındaki noktaya bak, kim gelmiş," dedi Ayfer, yeniden beni dürterek. Hâlsizliğimi düşünmeyi bırakarak, işaret ettiği yöne baktım. *Dilsiz Ajan.* Buradaydı. En arka sıradaydı, düğün ışıkları yüzüne loş bir şekilde ulaşıyordu ve belli belirsiz seçiliyordu yüzü. Üzerinde her zamanki yeşil parka yoktu, beyaz bir gömlek giymişti ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, sahanın ortasında oynayanlara bakıyordu öylece. Orada duran adam o muydu değil miydi, bir an gerçekten anlayamadım, aramızdaki mesafe fazlasıyla uzaktı ve gözlerim uzağı pek seçemezdi.

"Nasıl oldu da geldi acaba buraya?" diye söylendim kendi kendime ama Ayfer bu söylediğimi duydu.

"Valla ben de şaşırdım Ayten. Onun gibi suratsız herif düğünleri seviyormuş demek." Sonra duraksayıp kulağıma daha da eğildi. "Acaba kız beğenmeye gelmiş olmasın buraya?"

O anda mide bulantım birden şiddetlendi. Ellerimle ağzıma baskı yaparak kendimi zor tuttum kusmamak için ve öne doğru eğildim. "İyi misin Ayten?" diye sordu ablam bir elini sırtıma koyarak.

"İyi değilim, hâlsizim," diyerek yüzümü buruşturdum ve yeniden doğruldum. "Annemden anahtarı alır mısın Zehra? Eve gideyim ben."

Zehra, evin anahtarını iki sıra önümüzde oturan annemden almak için yanımdan kalktığında, bu sefer Ayfer, "Üşüttün mü yoksa âşık mı oldun?" diye sordu.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Ayfer, benim sinirlerimi bozma, üzerine kusarım şimdi, o pileli sarı eteğin mahvolur bak!"

"Sakın ha!" diyerek sandalyesinde kıpırdandı. Tam bu esnada Zehra beyaz şifon elbisesinin eteklerini sallaya sallaya geldi yanıma.

"Al. Annem, *biz gelene kadar uyumasın bari* diyor. Nane limon yap istersen, midene iyi gelir. Benim de gelmemi ister misin?"

Uzattığı anahtarı aldım ve oturduğum yerden kalktım. "Gerek yok, siz eğlenmenize bakın," diyerek gitmek için hareketlendiğimde Zehra kolumdan tutarak durdurdu beni.

"O yönden gitme Ayten," dedi, Ferdilerin olduğu tarafı göstererek. "Ayyaş dolu orası. Potanın altından dolaş."

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım ve ağır adımlarla yürümeye başladım. Düğünde çılgınca oynayan insanlara çarpmamaya özen göstererek sarsak adımlarla potanın altından geçip yürümeye koyulduğumda

aklıma Dilsiz Ajan'ın da bu yönde olduğu geldi birden. Bakışlarım kalabalıkların üzerinde, az önce onun olduğu noktada hızla dolaştı ama o yoktu, gitmişti.

Derin bir nefes alarak, evimize çıkan yokuşu tırmanmaya başladım. Düğünden yayılan müzik ve insan gürültülerinin sesi gittikçe uzaklaşıyor; cırcır böceklerinin, havlayan sokak köpeklerinin sesleri gittikçe çoğalıyordu her attığım adımda. Yumurta topuklu ayakkabılarım ise kaldırımı bozuk yolda tok bir ses bırakıyordu. Kalabalıktan uzaklaşmak ve açık havada yürümek iyi gelmişti mide bulantıma, rahatlamıştım.

Başımı kaldırdığımda sokağın karanlık ucunda turuncu, minik bir parıltı gördüm. Karanlıkta parıldayan beyaz bir gömlek olduğunu seçebildim sonra. Bu, Dilsiz Ajan'dı. Evinin duvarına yaslanmış, sigara içiyordu. Aramızda metrelerce mesafe olsa da onun varlığı beni tedirgin etmişti.

Ona bakarken yerdeki çukuru ve içerisindeki çamurlu suyu son anda fark etmiştim. Dün gece çok yağmur yağmıştı, bu yüzden yerler hâlâ biraz ıslaktı. Ayağımı bozuk yoldaki çukura basmaktan son anda kurtarırken biri bileğimi kavradı ve beni hızla yolun kenarındaki evlerden birine doğru itti. Sırtım sert duvarla buluştuğunda zorlukla nefes aldım, midem yeniden bulanmıştı.

"Nereye gidiyorsun Ayten'im..." Duyduğum sesle ve leş gibi rakı kokusuyla yüzümü buruşturdum. Ev sahibimizin oğlu Kemal'di bu. Bana saçma sapan aşk methiyeleri düzen ama gezip tozmadığı kalmayan cinsten, ucuz erkekerden biriydi.

"Salak mısın Kemal? Sana ne? Çekil yolumdan, bırak beni!" diyerek ittim onu ama adam domuz gibi ağırdı ve körkütük sarhoştu, sadece sallandı.

"Bitiyorum kızım sana, eriyorum valla mum gibi... Karadutum, çatal karam, çingenem benim!" O her konuştuğunda ağzından yayılan anason kokusu mide bulantımın şiddetini daha da artırıyordu. Onun üzerime yıgılmaması ve bana dokunmaması için büyük bir çaba sarf ediyordum.

"Defol Kemal, rahat bırak beni! Ne laftan anlamazın tekisin ya!" diyerek yeniden ittim onu. Nihayet biraz gerilemişti bu defa.

"Nar tanem, nur tanem, bir tanem..." diyerek, dolaşan diliyle söylenmeye devam ediyordu Kemal. Sokağın diğer yönünden gelen ayak sesleri duyduğumda o tarafa doğru baktım. Kemal çok sarhoş olduğu için gelenin farkına varamamıştı, hâlâ bana saçma sapan sözler söylemekle meşguldü ama ben gelenin kim olduğunu görebilmiştim.

Dilsiz Ajan.

Beyaz gömleğinin yaka cebinden sigara paketini çıkardı ve dudaklarının arasına bir sigara koydu. Daha sonra yere eğildi ve az önce basmaktan son anda kurtulduğum çukurun içerisindeki çamurlu suya iki elini batırdı. Elleri koyu çamura bulanırken yüzünde gayet ciddi bir ifade vardı. Sol elinin avuç içini bir anda alnına sürdü ve çamuru alnına iyice yaydı. Çok tuhaftı. O kadar şaşırmıştım ki bu hareketine, şaşkınlığım Kemal'in bile dikkatini çekti. O da susarak benim baktığım yöne baktı.

Dilsiz Ajan yavaşça yerden kalkıp bize yöneldi. Gözlerimiz kesiştiğinde bariz bir şekilde titredim. Karanlıkta pek seçemesem de söylenildiği gibi teninde beyaz izleri olduğu çok belliydi. Boyu oldukça uzundu, özellikle Kemal'e oranla bile daha uzundu.

"İyi geceler beyefendi," derken hitap ettiği kişi Kemal olsa da bakışları benim üzerimdeydi. Şaşkınlığım o kadar büyüktü ki bir kedi gibi sırtımı duvara vermiş, iri iri olmuş gözlerle ona bakıyordum ben de. "Ellerim çok kirli, üzerimin de lekelenmesini istemiyorum. Gördüğünüz gibi üzerimde oldukça güzel, beyaz ve şık bir gömleğim var. Size zahmet olmayacaksa gömleğimin cebinden Zippomu alıp sigaramı ateşler misiniz?"

Kemal adamın ne söylediğini anlamaya çalışıyordu. Hoş, ben de neden böyle saçma bir istekte bulunduğunu anlamamıştım. Buraya geldiğinden beri hiç kimseyle konuşmayan, soğuk ve tekinsiz bu adam gecenin bir vakti saçma sapan bir sebeple Kemal'den yardım istiyordu. Kemal derin bir nefes alarak gözlerini kırpıştırdı. Ayyaş, önündeki adamı bile zar zor görüyordu o saniyelerde.

"Çamura mı düştün lan emperyalist!" diyerek kahkaha atmaya başladı Kemal. Bir Dilsiz Ajan'a bir ona bakıp duruyordum. Ortam gittikçe gergin bir hâl alıyordu, en azından benim için.

"Evet," diye yanıtladı onu Dilsiz Ajan çamurlu ellerini sallayarak. "Alnım da çamura battı, ellerim de. Sigarayı da ağzıma koymuş bulundum, heder olmasın, bir yakıver."

Kemal hâlâ kıkır kıkır gülüyordu. Oysa benim bütün vücudum gerilmişti o dakikalarda. "Ulan tam da iş üzerinde..." diye söylendi birden ve adama döndü. "Gel bakayım." Adamın gömleğinin ön cebine elini soktu ve Zippo'yu bulup ellerinde evirip çevirerek açacak yerini aradı birkaç saniye. Körkütük sarhoştu domuz. Nihayet Zippo'yu yaktığında titreyen elleriyle ateşi zapt etmeye çalışarak Dilsiz Ajan'a doğru uzattı ve adam da dudağının arasında duran sigarayı tutuşturdu usulca. "Şimdi kaybol," diyerek Zippo'yu adamın gömleğinin cebine geri koydu Kemal ve yerinde sendeleyerek bana döndü.

Dilsiz Ajan ise henüz ilk nefesini çektiği sigarasından bir nefes çekerek ciğerini şişirdi ve dumanını hızla havaya üfledi. "Aa ama olmaz ki böyle..." dedi daha sonra muzip bir sesle. Kemal yeniden ona dönerken dişlerimi neredeyse kıracak kadar büyük bir kuvvetle sıkıyordum korkudan. "Ellerimin ve alnımın kirini temizlemeden işine dönemezsin."

Kemal anlamlandıramayarak gözlerini kırpıştırdığında anlık olarak Dilsiz Ajan'la göz göze geldik ve bana göz kırptıktan hemen sonra vahşi bir kaplan gibi Kemal'in üzerine atıldı. Çamura bulanmış elleri Kemal'in parlak yeşil gömleğinin yakalarını kavrarken aynı çamurdan nasibini almış alnı da Kemal'in burnuna hızla indi. Bir kemiğin kırılma sesine benzer çıtırtı duyduğumda dudaklarımın arasından bir inilti kaçtı ancak ellerimle hemen ağzımı kapattım.

Kemal acıyla bağırarak yere düşerken iki eli burnuna kapandı. Kalbim delirmişçesine bir korkuya ev sahipliği yaparken bir Kemal'e bir de Dilsiz Ajan'a bakmayı sürdürüyordum. Fakat Kemal beklediğimden de çabuk toparlanarak, tırsak hareketlerle geriledi ve az önce beni yasladığı duvardan destek alarak ağır ağır ayağa kalktı.

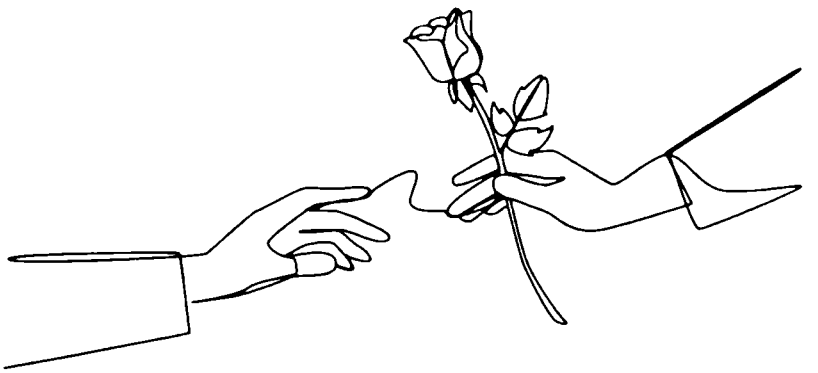
"Ödeyeceksin lan bunu, piç!" dedi birden, sıktığı dişlerinin arasından. Sanki tüm o sarhoşluğundan bir yumrukla ayılmış gibi bir hâli vardı. Burnuna tuttuğu ellerinin arasından kanlar sızıyordu. Geri adımladı ve yalpalayarak yokuştan aşağıya doğru ilerledi, gözden kayboldu.

Bense olanların şokundaydım hâlâ. Yeniden önüme döndüğümde Dilsiz Ajan'ın gömleğine damlamış olan çamur lekesine baktığını fark ettim. Çamurlu sol eliyle sigarasını tuttu ve dumanı dışarı üflerken, "Kaçmamalıydı, daha ellerimi tam temizleyememiştim. Ayrıca bu, bana bir gömleğe mal oldu," diye mırıldandı.

Şaşkınlığımı üzerimden sıyırıp atamayarak, burada daha fazla durmamam gerektiği kanısına vardım ve hiçbir şey söylemeden aceleci adımlarla eve doğru ilerlemeye başladım. Beynim çığlık çığlığa *böyle adamlar tehlikelidir, uzak dur* diye bağırıyordu bana. Ancak içimi kemirip duran, beni sürekli geriye çeken o dürtüye sonunda yenildim ve hızla geri döndüm.

"Beyaz sabun," diye bağırdım titreyen bir sesle. Dilsiz Ajan bana döndü. İri gözleri hiç kırpılmadan, ne demek istediğimi anlamak istercesine üzerimdeydi. "Gömleğindeki çamur için... Beyaz sabunla gömleğini elinde çitilersen çamur lekesini çıkarabilirsin."

Daha sonra yeniden hızla arkama döndüm onun konuşmasına fırsat vermeyerek, vücudum tir tir titrerken koşar adımlarla onu ardımda bırakarak oradan uzaklaştım.

2. BÖLÜM: PİLLİ RADYO

Akşamın saat yedisinden hep nefret ederdim. Babamın gelişi, evdeki tüm neşenin bir balon gibi patlamasına neden olurdu. Fakat bazı akşamlar gelmezdi, gece yarısından sonra gelirdi veya iki üç gün sonra anca evin yolunu bulurdu. Hepimiz nereye, kime gittiğini bilirdik ve bu, tüm aile fertlerinin bildiği bir sır olurdu. Acı ve utanç verici bir sır... En çok da annem için.

Bir evin bir kızı olan annemin üç erkek kardeşi vardı, ailesi iyi durumdaydı fakat kızlarına evlendikten sonra asla ilgi göstermemişlerdi. İlgiden kastım, annemin koruyup kollayanının, sahip çıkanının olmamasıydı zira babam onu aldatıyordu ve annem buna mecburen, bizim için göz yumuyordu. Boşansa, baba evine geri kabul edilmeyecekti, üstelik altı çocuklu bir kadındı ve sokaklarda kalacağımızın bilincindeydi. Babam da bunun bilincindeydi ve acımasızdı, işine geliyordu.

Bu akşam eve gelmemişti. Zehra, salonun penceresinin perdesini aralayarak sokağa baktı ve dudaklarını büzdürerek perdeyi geri kapattı. "Gelmeyecek babam, Ayten. Radyoyu açalım."

Elimde ördüğüm dantel işlemesinden bakışlarımı kaldırmadan, "Radyonun pili biterse babam seni lime lime doğrar. Ayrıca Nergis ders çalışıyor yan odada, açma," dedim otoriter bir ses tonuyla. Zehra oflayarak yanıma oturdu.

"Sanki okuyup da saraya sultan, camiye hatip olacak haspam!" dedi küçük çaplı bir sinirle. Ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Neden böyle diyorsun babam gibi? Bizi okutmadı, bari o okusun işte ne güzel, sakın babamın yanında da böyle söyleme Zehra!" Bir anda öfkelenmiştim çünkü bunu onun söylemesi canımı sıkmıştı. Babam, ablam ve benim okumamızı istememişti. Lise ikinci sınıfta almıştı beni okuldan, Zehra ise liseye bile başlayamamıştı. Babama göre kız kısmı okumaz, ev işi yapar, çocuk bakardı. Ona ömrüm boyunca kinim hiç dinmeyecekti.

Nergis ise benden dört yaş küçük olan kardeşimdi. Henüz lise ikinci sınıftaydı ve bu seneyi de geçerse son senesinde onu ne yapıp edip üniversiteye

ben gönderecektim. Benim yapamadıklarımı onun yapmasını çok istiyordum çünkü ailemizdeki bütün imkânlar erkek kardeşim Ferhat'a sunuluyorken, ben kız kardeşimin desteği daha çok hak ettiğini düşünüyordum. Evet, Ferhat ailemizin tek erkek çocuğuydu. Benden iki yaş küçüktü ve babam evin tek oğlunu paşa gibi, kızlarını ise köle gibi yetiştiriyordu. Fakat şanslıydık ki Ferhat babam kadar zalim değildi, yüreği onun kadar katı değildi. Saftı biraz erkek kardeşim, lise birde üst üste iki kez kalıp, yedi zayıfla okuldan atılacak kadar da kalın kafalı...

Zehra omuz silkti ve kollarını bağlayarak somurtmaya başladı. Daha sonra başımda oflayıp duracaktı, biliyordum. Elimdeki danteli yanıma bıraktım ve kalkıp salonun kapısını kapattım. Zehra'nın gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum, bu yüzden ona asla bakmadan cam vitrinin sol üstünde duran pilli turkuaz radyoyu uzanıp aldım. Radyoyu Zehra'nın önüne koyarken, "Keşke bu kadar yumuşak kalpli olmasam..." diyerek kendi kendime söyleniyordum. Babamın vitrinin en alt rafına sakladığı pilleri özenle çıkarttım ve pilleri takıp radyoyu çalıştırdım. Cızırtılı ses düzelene kadar radyo istasyonu arayan düğmeyi çevirdim, nihayet net bir ses bulduğumda durdum.

"Yaşa be Ayten! En sevdiğim kardeşim sensin bak, valla!" diyerek yanağıma bir öpücük kondurdu Zehra.

"Hadi be, zevzek!" dedim ve ittim onu. "Kardeşlerini nasıl ayırt edebiliyorsun, aklım almıyor."

"Basit, çıkarlarıma göre değişkenlik gösteriyor," dedi ve ince kırlentlerin üzerine yığılarak, çalan müziğin eşliğinde tavanı izlemeye başladı. Muhtemelen biricik sevgilisi sümsük Ferdi'yi düşünüyordu böyle hülyalı hülyalı dalarak. Benimse içimden artık dantel örmek gelmiyordu. Şarkının ritmiyle öylece dalmış, arkama yaslanmıştım.

Sevince, diyordu şarkıda Erkin Koray. *Sevince durma, durma koş ardından. Zaman yoktur, git aşkı iste ondan.*

Nedense bu şarkının sözlerine hiç bu kadar takılmamıştım daha önce. Aklıma geçen akşam düğünden eve dönerken yaşananlar geldi. Yüzü yapboz gibi olan o yabancının beni Kemal'den tuhaf bir şekilde kurtarması... Onu düğün akşamından sonra bir daha mahallede görememiştim. Ya yaptığının hoş bir şey olmadığını anlamıştı ya da bu mahallenin çok kötü bir yer olduğu kanısına varmıştı. Oysa ben Kemal'e kafa atmasını her ne kadar etik bulmasam da içimden gizli gizli onu takdir ediyordum. Sonunda biri o yılışık Kemal'i üzerimden çekebilmişti ve benim yerime o yamuk burnuna bir tane geçirebilmişti.

Fakat Kemal tam anlamıyla güvercin boku gibi bir adamdı, temizlemeye çalıştıkça daha da çok bulaşan cinstendi. Benim yüzümden o Dilsiz Ajan'la bozuşmuştu. Kemal'in birkaç arkadaşıyla mahallede, sarılı burnuyla akşamları volta attığını fark etmiştim o günden sonra. Onu bekliyorlardı. Döveceklerdi hiç şüphesiz. Benim yüzümden olanları düşündükçe içim sıkılıyor, sinirlerim bozuluyordu. Kalın kafalının tekiydim, düğünde biraz daha otursam ölürdüm sanki!

"Aptalsın, Zümrüt Ayten! Katıksız bir aptal!" diye mırıldandım kendi kendime. Zehra yattığı yerden başını hafifçe kaldırdı.

"Hayırdır kız, geldiler mi sana yine?" Kollarımı önümde bağlayıp surat astım. Ne yapacaktım? İçimden o adamın bir daha bu mahalleye gelmemesi için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu. Umarım gelmezdi. "Ayten? Ne oldu?" Zehra'nın omzuma dokunmasıyla irkildim.

"Hiç," dedim. "Annemi düşünüyorum. Yine ağrısı çok, uyumaya çalışıyordu ağlayarak odada. Babama söyleyeceğim, onu doktora götürsün."

Zehra'nın eli kolumda dondu kaldı. Bal rengi gözlerine baktığımda ikimizin de aynı geçmişi hatırladığımızı anladım. Annemin ağrılarının başladığı ilk zamanlar ablam Zehra, babam eve geldiğinde ona annemin hasta olduğunu söylemişti ve babamdan hastane için para istemişti. Fakat babam parası olmadığını söylemiş, ablama sövüp saymıştı. Zehra, babamın sözleri üzerine kriz geçirerek hepimizin bildiği o malum sır olan babamın annemi aldatmalarından, çoluğunun çocuğunun rızkını başka kadınlara yedirdiğinden yakınmıştı ona. *Bizi hak etmediğini* söylemişti... Babam o gece onu ve annemi öyle bir dövmüştü ki üst kat komşularımız bile çığlıklarımızı duyup kapıya dayanmıştı fakat açılmayan kapının ardında acılarla ve haksızlıklarla biz öylece kalakalmıştık.

"Olmaz Ayten. Ben kızlardan borç para isterim, anneme ilaç alırız geçenki gibi. Sakın babamı bulaştırma bu işe."

"Zehra, görmüyor musun ilaçla falan geçecek bir şey değil bu! Kadın tam kasık bölümünün ağrıdığını söylüyor! Bir aydır hiç âdet kanaması dinmedi. Bu normal değil. İyi bir doktora görünmeli." Dizlerimi karnıma doğru çekerken annemin katlanmak zorunda kaldığı ağrıyı düşündüm. Sanki benim canım yandı birden.

Zehra düşünceli düşünceli bana bakarak kafasını iki yana salladı. "Üst sokakta oturan Emine ebeye götürelim onu. Belki o anlar... Hem para da almaz bizden, alsa da ucuza bir şeyler ayarlarız."

"Saçma sapan konuşma Zehra! Annem hamile değil, ne ebesi? Onun başka bir sorunu var, geçen banyoda hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum.

Çıktığında her yerde kan kokusu vardı." İstem dışı gözlerim dolmuştu ve vücudumu sıkmıştım. Babamın bu kadar kör ve gaddar olmasından nefret ediyordum.

Zehra omuzlarını düşürdü. Şarkı bitmişti ve radyonun cızırtılı sesi kalmıştı kulaklarımızda fakat ikimiz de kapatmıyorduk radyoyu. Radyo istasyonu kendiliğinden kayboluyordu, anteni çevirerek yeniden radyo istasyonu bulmamız gerekiyordu ama ikimiz de öylece bu kulak tırmalayıcı sesi dinliyorduk. İkimiz de o an bir çıkmazda olduğumuzun farkındaydık, elimiz kolumuz bağlı, öylece kalakalmıştık.

"Ben konuşurum babamla," dedi Zehra uzun bir suskunluğun ardından. İri iri olmuş gözlerle baktım ona. "Ne? Ne yapabilir ki? Öldürecek mi yani? Kendi öz kızını?" Bunu söylerken gülse de bal rengi gözlerinde küçük bir kız çocuğunun korkusu belli oluyordu.

"Hayır, bu sefer ben konuşayım," diyerek koluna uzandım ama Zehra itti kolumu.

"Hadi be oradan! Bu evde babamdan en çok korkan, sözlerine en çok itaat eden sensin Ayten! İki kelimeyi bir araya getirip bir şey söyleyemezsin sen ona. Ben konuşurum, yeter artık yaptıkları!" Haklıydı. Ben babamın karşısında hiçbir şey söyleyemez, put gibi kalırdım. Tek düşüncem kardeşlerimin dayak yememesiydi. Dayak yemekten ölesiye korkardım. Dehşet verici derecede beni korkuturdu, öyle büyük bir korkuydu ki bu, dayak yiyerek öleceğimi düşünerek kendimi hasta etmiştim çok küçükken. Hepsinin sorumlusu babamdı. Yoktan yere attığı dayaklar yüzünden bu hâldeydim, itaat edersem bir iki küfürle geçiştirilirdim. Zehra ise her zaman babama kafa tutardı. Bu yüzden babam hep onu döverdi.

Fakat bu defa ben onun dayak yemesini istemiyordum. Kaç yaşına gelmiştik artık, ağırıma gidiyordu. Bu gece geldiğinde ceketini alacak, birkaç güzel söz söyleyecek ve konuyu açacaktım ona tatlı dille. Hem tatlı dil yılanı bile deliğinden çıkarır derlerdi, babamın iyi damarı tutardı arada, belki ikna olurdu.

Tam konuşmak için ağzımı açmıştım ki kapı zili çalındı ve evin dış kapısı ardı arkası kesilmeksizin yumruklanmaya başladı. Zehra'yla anlık olarak bakıştık, saat akşam yedi buçuğa geliyordu, gelen babam olamazdı. Salonun kapısını açıp dış kapıya yöneldiğimde Nergis ve küçüklerin de kapının vurulması üzerine hole çıktıklarını gördüm. Kapıyı ben açtım, gelen babamdı. Şaşırmıştım, onun gelmesini beklemiyordum.

"Baba..." dedim cılız bir sesle.

"Ne oldu kız, kimi bekliyordun benden başka?" dedi ayakkabılarını çıkarırken.

"Kimseyi... Saat yediyi geçti ya, gelmeyeceksin sandık." Uzanıp, omuzlarına attığı ceketini aldım ve askılığa astım. Zehra alelacele babamın terliklerini önüne koydu. Gülin, babama hoş geldin diyerek bacağına sarıldı, annem ise yatak odasının kapısında karnını tutarak göründü.

"Sokak kısıtlamaları getirmişler, hükûmet bekçiler dikmiş ve akşam yediden sonra sokağa çıkışlar yasaklanmış. Yine çatışmalar olmuş aşağı sokakta, hep Amerikan uşakları yüzünden..." diye söylenerek, bacağına sarılan Gülin'in saçlarını okşadı babam. Bu evde en çok Gülin severdi onu hiç şüphesiz.

Çok kısa bir anlığına her şeyin yolunda olduğuna inanmıştım fakat hiçbir şey yolunda değildi çünkü o cızırtılı ses bizim sessizliğimizin üzerine uğursuzca yayıldı. Babam başını salonun aralık kapısına doğru uzatırken yüz ifadesi anında değişti. Korkuyla yutkunarak Zehra'ya baktım. Derin derin nefesler alıyordu ve savunmaya geçmek için an kolluyordu.

"Neden açık bu radyo?" diye sorup Gülin'i itti babam. Gülin koşarak odasının kapısına doğru ilerledi. Babamın sesindeki kavga çağrısını fark etmişti. Nergis, Gülin ve Emel'i iki kolunun altına alarak odaya doğru çekmeye başladığında babam bakışlarını direkt olarak Zehra'ya yöneltmişti. "Ben size demedim mi bu radyo açılmayacak diye? Bir pil ne kadar, haberiniz var mı?"

Babam, Zehra'ya doğru adımladığında ben de ona doğru adımladım. "Ben açtım radyoyu, sadece kafamızın dağılmasını istedim. Onun bir suçu yok baba!"

Babam duraksayıp kafasını bana doğru çevirdi. Şaşkındı çünkü daha önce hiç ona kafa tutmayan kızıydım ben onun. Sürekli alttan alan, suyuna giden, itaat eden... Dayaktan korktuğu için sessizliğe bürünen o kız bendim.

Çenemi dikleştirip titrememeye zorladım kendimi. İt gibi korkuyordum işte ama hazırdım olabilecek her şeye. "Siz beni delirtecek misiniz ulan?" diye kükredi babam. Hızla salona daldı ve cızırdayan radyoyu yerden alarak elinde salladı. "Kafalarının dağılmasını istemişmiş! Ulan siz kimsiniz? Siz kadı kızı mısınız?" O duraksadığında elinde salladığı radyonun ses ayarı değişerek çoğaldı, şimdi tüm cızırtı yüksek bir şekilde kulaklarımızda yankılanıyordu.

"Baba, ne olur sakin ol..." diyerek önüme durmaya çalıştı Zehra. Fakat babamın gözlerinde deli bir öfke vardı ve muhatabı bu akşam bendim. Asla

onun öfke dolu gözlerini benim üzerimde böylesine görmemiştim, kalbim korkudan göğüs kafesimi delercesine atıyordu.

"Dağılsın kafanız o zaman!" diye bağırdı babam öfkeyle ve elinde duran radyoyu hızla bana doğru fırlattı. Zehra önüme geçmeye çalışsa da artık çok geçti. Sol şakağıma isabet eden metal radyonun sarsıntısıyla kaşımdan yanağıma ilerleyen tatlı bir sıcaklık hissettim önce. Sonra salonun giriş kapısının yanına çöktüm. Dengem sarsılmıştı ama bilincim hâlâ yerindeydi. Babam sövüp sayıyordu, ablama ve anneme vuruyordu. Tüm sesler kulaklarımda uğulduyordu ve elimi sol şakağıma götürdüğümde ellerime tüm sıcaklığıyla kendi kanım bulaşıyordu.

Boş gözlerle salonu süzdüm. Nergis, Gülin ve Emel salonun kapısında, yani başımdaydılar ama babamdan çekindikleri için yanıma yaklaşamıyorlardı. Emel hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Anneme baktım; benim yüzümden ablama vuran, onu tekmeleyen babamı tutmaya çalışıyordu, karnındaki sebebi bilinmez ağrı nedeniyle inliyordu arada ama kızını savunmaya çabalıyordu yine. Gözlerim yerde parçalanmış duran ama hâlâ cızırtılı bir şekilde çalmaya devam eden radyoya kaydı ağır ağır. Sesler bu defa cızırtıya rağmen daha anlaşılırdı.

...İki el, bir baş verdiler
Bir çift göz ağlar da güler
Dört bir yanda benim gibiler

Doğru söz içinmiş diller
İşte kalbin sev dediler

Bana yalan söylediler
Bana yalan söylediler
*Kaderden bahsetmediler**

Derin bir nefes alarak gözlerimi yumdum ve duvara tutunup ayağa kalktım. Gözlerimden akıp yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımın soğukluğunun o an farkına varmıştım. Bir baba böyle olamazdı, bir baba eve geldiğinde beraberinde korku ve gözyaşı getirmemeliydi. Arzu ve Ayfer'in babası eve gelirken hep kızlarının en sevdiği gofreti alırdı, karşı dairemizde oturan Sadi amca işten geldiğinde, "Can parelerim, ben geldim!" diye şakıyarak, güler yüzle evine gelirdi hep. Üçüncü katta oturan Neyzen Bey her sabah karısıyla birlikte işe giderken ona iltifat eder ve öperdi onu... Oysa benim

* İlk kez 1974 yılında 45'lik olarak çıkan, Semiramis Pekkan'ın *Bana Yalan Söylediler* adlı şarkısı.

babam da bunları pekâlâ yapabilirdi ama o, bunlar yerine hep en kötüsünü reva görmüştü bize. Hep en kötü yüzü neyse onu göstermişti, hak ettiğimizin bu olduğunu sanıyor olmalıydı.

Salon kapısına baktım, Nergis ve küçük kız kardeşlerimin beni görmesini istemiyordum. İnsan dayak yediğinde, vücuduna veya başına bir darbe aldığında ensesi ısınıyor, elleri titriyordu. En azından bana olan buydu, kalbim deli gibi bir korkuyla atıyorken çok daha hızlı düşünüyor ve soluk alıp veriyordum. Evimizin koyu kahverengi vitrininin camından kendi yansımamı gördüğümde neredeyse çığlık çığlığa ağlayacaktım. Sol şakağımdan kanlar sızıyordu ve çenemden damlıyor, üzerimdeki ince bluzda koyu bir gölet oluşturuyordu. Kendi kendimden korkmuş, kendi kendime sinirlenmiş ama en çok da babamdan nefret etmiştim. Hızla vitrine doğru ilerledim ve bir an bile düşünmeden sol dirseğimi vitrin camına tüm kuvvetimle geçirdim. Vitrinin camı vuruşumun şiddetiyle parçalanarak dağıldığında evdeki tüm bağırtı sustu, sadece radyoda çalan cızırtılı şarkı kaldı geriye. Herkesin bakışı bana dönmüştü, bir büyüteçle incelenen ilginç ve hiç görülmemiş bir fikirden ibarettim o anda. Küçük kardeşlerimin koşarak diğer odadan geldiklerini duyuyordum uğuldayan ateş gibi kulaklarımın ardında. Gelmemeliydiler. Görmemeliydiler. Hiçbir çocuk bunları yaşamamalıydı.

Eğilip yerdeki en büyük cam kırığını aldım. Vitrinin camına geçirdiğim sol dirseğim kesiklerle doluydu, bu nedenle kıpırdatmadım o elimi, yerdeki camı sağ elimle aldım. Camın kırçıllı ucunu avucuma tam oturttuğumda sağ elimin ayasının da kesildiğini anladım ama delirmişçesine döndüm arkama. Çehreme büyük bir nefret, bakışlarıma hayalî yangınlar yükleyerek baktım babama.

"Annem çok hasta, baba!" dedim, kendime bile yabancı bir ses tonuyla. Sol şakağımdan gözüme doğru akan sıcak sıvı yüzünden sürekli gözlerimi kırpıştırıyordum. "Para lazım, tedavi olması gerek." Avucumdaki camı oynatıp babama doğru hareketlendim. Annem anında babamın önüne doğru geçtiğinde durumun tezatlığına gülmek istedim ama gözlerim doldu. Babamsa iri iri olmuş gözleriyle bana bakıyor, yerinden kıpırdayamıyordu. "Çok para lazım baba. Yarın lazım. Yarın..." Kendi kendime sayıklıyor, kelimeleri dilimde yuvarlıyordum. Oysa içim bir kelime nehriydi fakat dudaklarım uyuşmuştu o an. "Onun için bize para vereceksin." Gittikçe sakinleşiyordum, sanki akıp giden kanımla içimdeki tüm nefret ve hırçınlık da akıyordu. Camı tutan elimi daha da kaldırdığımda babamın elini cebine attığını gördüm. Tam bu sırada kapı çaldı.

Zihnimi o an *komşular mı rahatsız oldu sesimizden, çığlıklarımızdan* düşüncesi sardı fakat hayır; bizim kavgalarımız, çığlıklarımız yıllardır vardı ve herkes bize sağırdı. Biliyordum, anlamazlardı. Anlasalar da dokunmazlardı çünkü herkes böyle anlarda çatışmaları ölümcül bir mikrop olarak görürdü, bizim onlara bulaşacağımızı düşünürdü ve bu nedenle bir babanın ailesine eziyet etmesi, dövmesi, sövmesi ve aşağılamaları halk arasında "terbiye vermek" olarak lanse edilirdi. Terbiye vermek... İnsanlar evcil hayvanlarına, binecekleri hayvanlara terbiye verirdi, çocuklarına verdikleri asıl şey eğitim olmalıydı ve dayağın terbiyeyle uzaktan yakından hiç de alakası olduğunu düşünmüyordum.

Nergis kapıyı açtığında Ferhat'ın şoke olmuş bir ifadeyle bana bakıp salon kapısında kalakaldığını gördüm. Ailemizin biricik erkeği, göz bebeği Ferhat, ablasının bu hâlinden korkmuştu besbelli. Zihnimden gülmek ve ağlamak arası ince bir düşünce geçti. *Ne yazık bana, değil mi Ferhat? Bu ailedeki her şeyi uzaktan izleyebilmek senin için korkunç olsa gerek.*

Birkaç katlanmış kâğıt para sertçe sol yanağıma çarpıp yere düştüğünde başım anlık olarak yere döndü. Babam, cebinden çıkardığı cüzdanından bahşişini fırlatmıştı bana. "Ne hâlin varsa gör! Allah'ın belası! Hepiniz belanızı bulun! Bıktım ulan hepinizden!" diye söylenerek kaçtı oradan. Bana bakarken gözlerine yerleşen o korku hâlâ oradaydı. O, salondan çıkar çıkmaz dizlerimin bağı çözüldü, yere çöküverdim. Zehra kollarımı yakalamaya çalıştı ama o da benimle birlikte yere yığıldı. Kanıma bulanmış camı elimden dikkatle aldı, bense paralara bakıyordum.

Ferhat salona ürkek adımlarla girerken Nergis zorla küçükleri odaya çekiştiriyordu. "Ne oldu burada?" diye sordu Ferhat korku dolu, titrek bir sesle. Hastalıklı bir şekilde gülümsedim. Bakışlarım hâlâ paralardaydı. Bu para annemin tedavi olmasına yetebilirdi, umutluydum. Babam sonunda bana boyun eğebilmişti, üstelik canım sandığım kadar da yanmamıştı.

Bakışlarımı paralardan kaldırıp direkt olarak anneme çevirdim. Buğulu gözlerimden yaşlar yanaklarıma hızla düşerken, "Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Yarın sabah erkenden doktora gidiyoruz sadece."

Ertesi sabah annemle hemen hazırlanıp gittik doktora. Aslında bize aylar sonrası için randevu vermişlerdi fakat annem hastanenin kapısında bağırarak ağlamaya başladığında onca kalabalık durulmuş ve herkes bize yol açmıştı. Dolayısıyla annemi hemen tedavi etmek zorunda kaldılar. O, tedavi için muayene odasına girdiğinde ben de sırada bekleyen hastane

kalabalığının kıyısında, salonun en köşe noktasına sırtımı verip yere çöktüm. Elimde büyük bir poşet ve içerisinde annem için lazım olur diye getirdiğim fazladan çamaşırlar vardı. İçerisi oldukça kalabalıktı, çoğunluk yaşlı kesimden oluşuyordu. Birbirini tanısın tanımasın herkes konuşuyor, kendi hastalığından yakınırcasına acı dolu ifadelerle yakarıyordu. Arada bir bakışlarının hedefine ben giriyordum; alnımda koca bir kanlı gazlı bez, bantla yapıştırılmıştı, dirseğimdeki cam kesiklerinde ise tentürdiyot turunculuğu parıl parıl parlıyordu.

Bakışları umursamadım, düşündüğüm tek şey annemdi. Bekleme salonunun giriş noktasında asılı kocaman saate baktım ama saat durmuştu. Huzursuz bir iç çekip başımı geriye yasladığımda muayene odasında annemin bağırdığını işittim. Kalabalığın homurtusu anında bıçak gibi kesildi, sonra vah vahlar, Allah şifa versinler döküldü dudaklardan. Hızlıca ayağa kalkıp, bekleşen kalabalığın boşluk bıraktığı yerlerde yürüdüm. Beklemek zulüm gibi geliyordu o an, bekledikçe her şey daha da kötüye gidiyordu sanki. Odadan hemşireler çıkıp giriyor, ellerinde şişeler ve kanlar taşıyorlardı. Kapı her açıldığında umutla başımı uzatıp içeriyi görmeye çalışıyordum ama asla bir şey göremeden kapı kapanıyordu.

Nihayet içeriden otuzlu yaşlarda, saçlarına aklar düşmüş bir doktor çıktığında kalabalığı iterek o yöne ilerledim. "Emine Özsoy'un yakını kim?" diye sordu gür bir sesle.

"Benim!" diye cevap verdiğimde doktorun karşısındaydım. Doktor baştan aşağı beni süzdü, sonra bir daha bana hiç bakmadı.

"Benimle gelin lütfen," diyerek yürümeye başladığında, bir az önceki kapıya bir benden uzaklaşan doktora baktım ama sonra ayaklarımı kıpırdatarak doktorun peşinden hızlı hızlı ilerlemeye başladım.

Birkaç farklı muayenehanenin daha önünden geçtik, hastane kalabalıkları gerçekten beni daha da korkutmuştu. Nihayet özel, küçük bir odanın kapısını açıp içeriye girdi doktor. Çekimser adımlarla peşinden ilerledim. Penceresiz bir odaydı burası, hastanenin öylesine yerlerinden biriydi. Odada ufak bir masa ve onun karşısında iki sandalye vardı, doktor sandalyelerden birini göstererek oturmamı işaret etti. Sabırsızdım, kötü bir şey olduğu düşüncesi çoktan beynimde cirit atmaya başlamıştı bile.

"Emine Özsoy neyiniz olur hanımefendi?" diye sordu doktor, masanın üzerindeki kâğıtları elleriyle düzenlerken. Sesi de yüzü gibi kayıtsızdı, hiçbir şey anlaşılmıyordu ne düşündüğü hakkında.

"Annem," dedim kısaca. Sesim titriyordu, boğazım kupkuruydu. Boğucu bir sıcaklık vardı bu penceresiz odada.

"Ona bunca acıyı kaç zamandır çektiğini sorduğumda bana yaklaşık dört aydır bu ağrıları çektiğini söyledi. Fakat bunca zamandır neden hastaneye gelmediğini sorduğumdaysa bana cevap vermedi. Şimdi de kızı olarak size soruyorum, anneniz neden hastaneye gelmedi?"

Bakışlarımı kucağıma sabitledim. Susmanın bir manası yoktu. "Paramız yok," diye yalan söyledim. "Annemi ancak şimdi getirebildim." Babam isteseydi pekâlâ annemi çok daha önceleri getirebilirdi hastaneye ama o bunu asla önemsememişti.

"İyi halt etmişsiniz!" diye azarladı beni doktor. Bakışlarımı kaldırıp ilk defa ona net bakabildim. Karşımdaki insanın da en az benim kadar net olabilmesini diledim. "Annenizin ciddi bir sorunu olduğu yönünde şüphelerim var. Röntgen filminde rahim ağzında çokça kist olduğunu gördük. Uzun bir tedavi süresi gerekli. Zaman, çaba ve çok da para istiyor." Önündeki kâğıtları karıştırdı, kalemlikten bir kalem alıp hızlı hızlı yazmaya başladı. Bense ne demek istediğini anlamamıştım. Göğsüm bir körük gibi inip kalkarken kaşlarımı çattım. Doktor kâğıdı bana uzattığında tereddütle bir eline bir de ona baktım. "Alın, burada Ankara'da tanıdığım, alanında çok daha uzman bir doktor arkadaşımın adresi var. Annenizi yalnızca onun iyi edebileceğine inanıyorum. Hastalık daha fazla ilerlemeden bir an önce tedaviye başlamalısınız."

Uzanıp kâğıdı alırken parmaklarım titriyordu. Fakat ben hâlâ anlayamıyordum, bir çeşit şokta gibiydim. "Doktor bey..." dedim çok sonra. "Annemin nesi var?"

Doktor gözlerini kırpmadan ilk defa yüzüme uzun bir süre boyunca baktı. Dirseklerini masaya dayarken gözü seğirmişti. Sanki söyleyeceği kelimeler onun bile canını sıkmıştı fakat bir cevap beklediğimin de farkındaydı. "Rahim kanseri olmasından şüpheleniyoruz," dedi uzunca bir sürenin ardından. "Fakat üzülmeyin, müsterih olun lütfen. Hastalığın çok ilerlememiş olmasını umuyorum ve bu yüzden acele bir şekilde Ankara'ya, daha iyi bir hastaneye giderek onun tedavi olması gerektiğini size söylüyorum. Daha yaşı genç annenizin, atlatabileceğini umuyorum." Bakışlarını hızlıca benden çekti. "Ona ilaçlı serum vereceğiz bir süre, ağrıları için. Birkaç saat burada kalacak. Bazı tahliller yapacağız, sonra eve göndereceğiz."

Doktor ayağa kalktı ve ağır adımlarla odadan çıktı. Benimse üzerime onun kelimeleri yıkılmıştı. İnsan, önüne çıkan bilinmezlikler karşısında eli kolu bağlı öylece kalakalıyordu. Sonu ölüme çıkabilecek bilinmezlikler ise hiç şüphesiz en zor olanlardı. Hayat kumarı... Annemin oynadığı ve

içerisine bizim de seyirci olarak dâhil olduğumuz, onun ömrünü koyduğu acımasız bir oyundu bu.

Orada kaç dakika öylece oturduğumu bilmiyordum ama silkelenip toparlanmam hiç kolay olmamıştı. Ağladığımı ancak yürürken elimin tersiyle yanaklarımı sildiğimde fark etmiştim. Kulaklarımda hiç susmayan uğultular vardı hâlâ. Annemin nerede olabileceğini sordum muayene odasındaki hemşirelerden birine, giriş kattaki acilde olduğunu söyledi. Yüzümü silerek, sahte bir tebessüm takınarak koşar adımlarla indim merdivenlerden. Acildeki dolu yataklara, sedyelere bakındım ve annemi duvarın dibindeki bir sedyede iki büklüm yatarken buldum. Kolunda serum takılıydı, başörtüsü kaymış, kahverengi saçları açığa çıkmıştı. Yüzü kireç gibi bembeyazdı, alnında soğuk terlerinin parıltısı vardı. Beni gördüğünde gözleri canlandı, gülümseyip başörtüsünü düzelttim.

"Neredeydin Zümrütüm?" dedi bana. Evet, adım Ayten'di ama annem bana babaannemin ismi olan Zümrüt diye seslenirdi. Nüfus kâğıdımda yazsa bile, çevrem pek bilmezdi ve ondan başka kimse seslenmezdi bana bu isimle. Bir tek o hitap ederdi bana böyle, o da bazen, sesimi çıkarmazdım.

"Doktorla konuştum anne," dedim karıncalı bir sesle. Yutkunup sesimi düzelttim hemen. "Serumdan sonra birkaç tahlil yapacaklarmış sana, bir şeylerden emin olmaları gerekiyormuş." Uzanıp elini tuttum. "Her kadında olabilecek tipik kadınsal ağrılarmış," dedim gözlerim dolu dolu olurken.

Annem hiç konuşmadı. Sadece hafifçe başını salladı ve mahzunlaşarak bakışlarını çevirdi benden. Çok uzun bir süre sonra kıpırdandı yerinde huzursuzca ve acıyla inledi. "Zümrüt," dedi nefes alıp verirken, gözleri duvarda bir yerde sabitti. "Kızım, PTT'ye gidip Neşelere telefon et de ablana haber versin. Ablan, Gülin'i alsın okuldan. Saat öğleni geçti."

Baktığı noktaya bakışlarımı çevirdiğimde orada bir saatin olduğunu ve bir buçuğu gösterdiğini fark ettim. Saatin nasıl bu kadar hızlı aktığını anlamamıştım. Yeniden anneme döndüm. "Ama seni yalnız bırakamam," dedim.

"Git kızım, Gülin eve tek başına nasıl dönsün? Ne olacak bana burada, hastanedeyim."

Gülin'i okuldan hep ben alır ve eve hep ben getirirdim. Zehra hiç oralı olmazdı, Gülin'in ilkokuluna giden o yokuşu çıkmak ona zulüm gibi gelirdi ve bu yüzden Gülin'i getirip götürmek hep bana düşerdi. İlkokul birinci sınıftaki kız kardeşimi okula getirip götürmek benim için hiç sorun değildi, aksine evden kısa bir süreliğine de olsa kaçıp kurtulmak beni her

zaman memnun ederdi. Bugün ise sabah Zehra bırakmıştı onu ama annemin hastanede bu kadar uzun kalacağını tahmin etmemiştik. Zehra'ya haber vermem gerekiyordu, bu yüzden PTT'ye gidip oradan telefon etmem gerekiyordu Neşelere. Evimizde ev telefonumuz yoktu bizim, Neşelerin numarası ise ezberimdeydi. O, aşağıya inip söylerdi Zehra'ya Gülin'i okuldan almasını.

"Tamam anne, hemen döneceğim," diyerek yanından ayrıldım annemin. Elimde kıyafet poşetiyle hızlı hızlı adımlayarak çıktım hastaneden. Sol şakağımdaki dün akşamdan kalma yara zonkluyor, tüm vücudum hastalıklı bir şekilde titriyordu ama ben pire gibi hızlı hızlı hareket ediyordum. Nefes nefese PTT'nin önüne vardığımda içerisinin kalabalık olduğunu fark etmiştim fakat sıra kolay akıyordu. İçeriye girdiğimde salondaki birkaç bakış beni buldu. Muhtemelen herkes başında koca bir gazlı bezle ve kollarında yaralarla dolaşan bu genç kadının tuhaflığının nedenini merak etmişti. Telefon etmek için bir jeton aldım hızlıca ve sırada beklemeye başladım. Üç telefon kabini vardı, en sondaki sıraya geçtim.

Başımı öne eğdiğimde düşünmemeye zorluyordum kendimi ama olmuyordu. Doktorun söyledikleri hafızamda yankılanıyor, gözlerim doluyor ve ağlamaya başlıyordum. Hangi evlat, annesinin kanser olduğunu öğrendiğinde sağlam durabilirdi ki? Kim böylesine bir acı karşısında sarsılmazdı?

İçimdeki duyguları zorlukla bastırmaya çalışırken yanımdan uzun boylu bir adam geçip arka sıralardaki banklardan birine oturdu. Ona dikkat etmiştim çünkü birilerini iterken bana çarpmıştı. Buğulu gözlerimi kırpıştırarak ters ters baktım ona, o ise üzerindeki yeşil parkanın yakasını kaldırıp yüzünün yarısını kapatarak kuruldu banka. Sol omzunda deri, kahverengi bir fotoğraf makinesi çantası taşıyordu. Başını öne eğmişti ve kafasında fötr siyah bir şapkası vardı. Ona neden bu kadar dikkat etmiştim, bilemiyordum. Sanki bana birini anımsatıyor gibi gelmişti ama kimi anımsattığını asla anlayamamıştım.

Sıra bana geldiğinde telefon kabinine girdim ve jetonu atıp Neşelerin evinin numarasını tuşladım. Uzun bir süre çaldı telefon, tam umutlarım tükenirken Neşe'nin sesini duydum. Ona hastanede olduğumuzdan kısaca bahsedip, Zehra'ya Gülin'i okuldan almasını söylemesini rica ederek alelacele kapattım telefonu. Telefonu kapattığımda gözlerimden hâlâ yaşların aktığını fark etmiştim.

Birdenbire salonda bir bağırış oldu, telefon kabininden çıkıp ne olduğunu anlamak için kabin koluna elimi attığımda kabinin kapısı hızla

açıldı. Az önceki yeşil parkalı, fötr şapkalı uzun boylu adamdı karşımdaki. Kapıyı açtığında içerideki kalabalığın arasında bağıran bir adam olduğunu duyabiliyordum. Şapkalı adam hızla kendini kabine attı ve kabinin kapısını kapattı.

"Siz ne..." diye söylenmeye başladığımda başındaki fötr şapkayı çıkardı ve üç numaraya vurulmuş kısacık saçları ortaya çıktı. Adam daha sonra hızlıca üzerindeki yeşil parkayı çıkartmaya başladığında başımı eğip yüzüne, gözlerine bakmaya çalıştım fakat o kafasını kaldırıp bana bakana kadar onun kim olduğunu anlayamadım.

"Lütfen bana yardım edin," diyerek bakışlarını bana doğru çevirdiğinde şoke olmuştum. O adamdı, mahallemizdeki Dilsiz Ajan... Onu Kemal'le kavga ettiği günden beri görmemiştim ve şimdi burada, bu hâlde karşımda olması bana çok tuhaf gelmişti. Beni görünce o da şaşırdı. Hatta o kadar şaşırdı ki bir sol şakağımdaki yarama bir de kollarımdaki çiziklere bakarken kaşları çatılmıştı. Tam konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki ona fırsat vermedim.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum. Telefon kabininin kapısındaki camlı bölmeye kısa bir bakış attı. Birilerinden kaçıyor gibiydi.

Üzerinden çıkarmış olduğu yeşil parkasını, şapkasını ve ufak kahverengi çantasını bana uzattı. "Bunları elindeki poşete koyar mısın?" diye sordu.

"Neden?"

Sabırsızca yerinde kıpırdanırken soru sormam onu daha da telaşlandırmıştı. Kabin kapısının önünde hareketlilik olduğunu duyduğumda, cevap vermesini beklemeden parkasını, şapkasını ve ağır kahverengi çantasını hızlıca alıp elimdeki poşetin içerisine attım. Tam bu esnada telefon kabininin kapısı bir anda açıldı. İki polis dikkatle bizi süzdü önce. Polisleri görünce gerildim. Bir yanımdaki adama bir onlara baktım korkuyla.

Fakat Dilsiz Ajan o an benim tir tir titrememe neden olacak bir şey yaptı; elini belime attı ve beni kendisine doğru çekti. Vücudumun sağ yanını kendisine yaslarken, "Sorun nedir memur bey?" diye sordu net ve titremeyen bir sesle. Bense öylece kalakalmıştım o an.

"Kimliğinizi görebilir miyiz beyefendi?" diye sordu polislerden yaşlı ve tıknaz olanı. Diğeri ise daha geride durup salonun kalabalığına bakıyordu. Dilsiz Ajan boşta kalan diğer eliyle pantolonunun arka cebine uzandı ve cüzdanının kart yerini açarak polislere doğru uzattı.

"Kimliğim aracımda, ehliyetimi göstersem size?" diye sordu. Tıknaz polis memuru gözlerini kısarak başını sallayıp *olur* dercesine onun uzattığı

ehliyete baktı. Daha sonra bakışları beni buldu. Polisin bakışları beni bulur bulmaz sanki mümkünmüş gibi Dilsiz Ajan beni daha da kendisine çekerek, "Eşim," dedi tereddüt etmeden. Onun yüzüne bakmaya çalıştım ama ne kendimi oynatabiliyordum ne de polisten bakışlarımı çekebiliyordum. Polis memuru bana yeniden baktı. İnandırıcı olmak için gözlerimi kırpıştırıp gülümsemeye çalıştım ama az önce annesinin kanser olduğunu öğrenen bir kız için gülümsemek o an çok zordu.

"Sizin neyiniz var hanımefendi? Bu yaralar da nedir?" diye sordu diğer polis de olaya dâhil olarak. Ne diyeceğimi, ne cevap vereceğimi asla bilmiyordum ama tüm sorular benim üzerime ve banaydı.

Benim yerime Dilsiz Ajan derin bir nefes aldı. "Bir hafta önce talihsiz bir kaza geçirdi eşim, bu yaralar da ondan. Bugün ağlıyor olmasının sebebi ise..." Bana bir bakış attığını, yan gözle görebilmiştim. Ben ise hâlâ ona bakmıyordum, yüzümün çok yakınında sanki bir nefes mesafemde gibi geliyordu bana. Put gibi onun belime dolamış olduğu kolunun altında kala-kalmıştım. "Bugün ağlıyor olmasının sebebi ise az önce bebeğimizi kaybettiğimizi öğrenmiş olmamız."

Fakat o an ilk defa başımı ona çevirip gözlerine bakabilme cesaretini içimde buldum. Koyu yeşil, içerisinde sapsarı hareler bulunan gözleri vardı. Bakışları o kadar kararlıydı ve sözleri o kadar ikna ediciydi ki dışarıdan herhangi biri olsam bu adamın yalan söyleyebileceğine o an asla inanmazdım fakat o alenen bir yalancıydı. Başımı önüme eğdim hızlıca, buradan konuşmadan çıkabilmeyi umdum.

"Başınız sağ olsun," dedi iki polis memuru da seslerine üzüntü ve yüzlerine de vakur bir ifade takınarak. Başını sallayarak karşılık verdi Dilsiz Ajan.

"Gidebilir miyiz memur bey?" diye sordu daha sonra.

Üzüntümü gören memurlardan yaşlı olanı, "Tabii," diyerek bir elini Dilsiz Ajan'ın omuzuna attı. "Üzülmeyin oğlum, daha çok gençsiniz. Allah bir daha kaza bela vermediği sürece yine çocuklarınız olur inşallah."

Bedenine yaslandığım adamın kasıldığını hissettim. Anlaşılan bu yalan sadece beni tedirgin etmemişti. "Öyle," diyerek kestirip attı sadece. Daha sonra hareketlendi. Onunla birlikte ben de yürümeye başladım. Salondaki tüm bakışlar bizim üzerimizdeydi, sanki bakışları çeken bir hedef tahtasıydık.

Olmuştu işte, başarmıştık. Dikkat çekmemeye çalışan ancak tedirgin adımlarla kendimizi dışarıya attık. Kaldırımda yürürken bacaklarım hâlâ titrese de bir kuş kadar hafif hissediyordum. Yine de çok yorgundum. Hem

fiziksel hem de zihinsel olarak çok yorgundum. Başımı sağa doğru düşürdüğümde aklımda sadece annem, hastalığı ve doktorun sözleri vardı. Nasıl düzelecekti? Hangi parayla onu Ankara'ya tedaviye götürecektik? Babamı buna nasıl ikna edecektim? Hiçbir şey bilmiyordum. Başımda bir ağrı vardı ve öylece yere yığılmadığım için şanslıydım.

Hızla içimi çektiğimde bir anda nerede olduğumu ve kimin yanında durduğumu hatırladım. Başımı onun omuzuna yaslamıştım ve PTT'den çıkalı dakikalar olmuştu, polislerden uzaklaşmıştık çoktan. Hızlıca başımı onun omuzundan kaldırınca, belimdeki elin sahibi huzursuzlukla elini kıpırdattı. Bense kendimi ondan geri çekerek ayrıldım ve geldiğimiz yöne doğru baktım. Etrafta hiç polis yoktu. Bakışlarım bu defa Dilsiz Ajan'ı buldu.

"Hiç polis yok, artık gidebilirsiniz," diyerek elimdeki poşetin içini karıştırmaya başladım. Yine gözlerimden yaşlar aktığını, bir damlanın tenimi yakarak sağ yanağımda ilerlediğini hissetmiştim ama poşetin içerisinden onun eşyalarını bulup çıkarmıştım. O ise birden yanağıma uzandı ve başparmağıyla yanağımdaki yaşa dokundu. Bakışlarımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Ne oldu sana?" diye sordu uysal ama meraklı bir ses tonuyla. Kopkoyu yeşil gözlerinin içerisindeki altın sarısı hareler insanı hipnotize ediyordu âdeta. Yüzündeki deri hastalığı bile ona ayrı bir hava katıyor, onu değerli bir elmasmış gibi görmeme neden oluyordu.

. "Hiçbir şey," dedim çabucak ve poşetten çıkardığım eşyaları kucağına doğru ittim. Eşyalarını kucaklarken, "İyi günler beyefendi," diye mırıldandım ve döndüm fakat o kolumu tutarak beni kendine çevirdi.

"Hiçbir şey olmadığına emin misin? Yoksa o adam..." Cümlesine devam etmedi ama Kemal'i ima ettiğini anlamıştım.

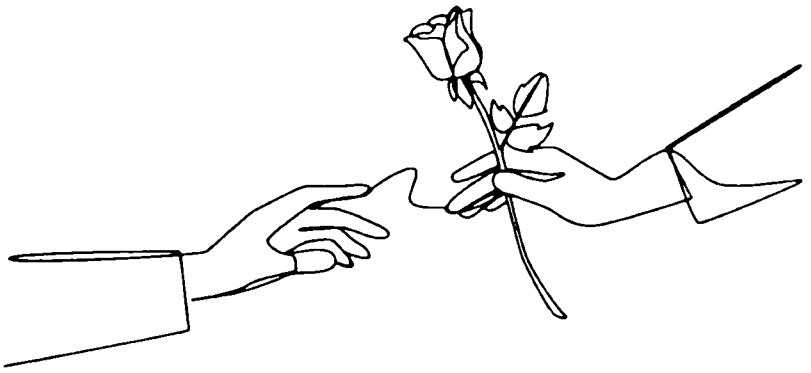
"Hayır, onunla bir alakası yok," dedim çabucak fakat *bunu babam yaptı* diyemedim, çok utanmıştım. Ona *babam kafamda pilli radyosunu kırdı* diye nasıl derdim? Dişlerimi sıktım. *Bir baba çocuğuna asla böyle davranmamalıydı.*

Dilsiz Ajan yeniden bana doğru adımladığında bu kez önceki kadar korkmamıştım ama gözlerine bakarken hâlâ çekiniyordum. "Ama üzgünsün sen, belli," dedi, yeniden elini yanağıma doğru uzatıp bu sefer sol yanağımdaki bir yaşı başparmağının ucuyla tutarak. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu daha sonra.

İçim sızlamıştı bir anda. Beni babam bile düşünmemişti, bu yabancı adam mı düşünecek ve bana yardım edecekti? "Hayır, teşekkürler..."

dedim çenemi dikleştirerek ve sonra gözlerimi kısarak baktım ona. Üzerinde geçen geceki gibi bembeyaz bir gömlek vardı. "Keşke bazı kötü olaylar da lekeler gibi beyaz sabunlarla yıkanıp hayatımızdan temizlenebilse beyefendi," dedim burukça bir tebessüm ederek.

Dilsiz Ajan öylece bakakaldı yüzüme. Çehresindeki merak dolu ifade bir çiçek gibi soldu. Gözlerinden, geçen geceki konuşmamızdan bahsettiğimi fark ettiğini anladım. Tebessümüm yüzümde büyürken arkamı döndüm ve hızlı adımlarla onun yanından ayrıldım. Bugün hayatımın en kötü günüydü ama ben ona yaslandığımda, onun yaslandığım en güvenilir insan olduğunun farkında bile değildim henüz.

3. BÖLÜM: SEÇİMLER VE SONUÇLAR

Korkular ve riskler çoğunlukla eş değer olurdu. İkisi de kalbimi hızlandırır, sonuçlarını görememek beni vururdu. Bazen gerçekten sırf bu yüzden öleceğimi düşünürdüm.

Şimdi yeni bir korku vardı içimde. Dilsiz Ajan, günlerdir evine gelmemişti. Onu PTT'de gördüğüm o günden beri bir daha hiç görmemiştim. Mutfakta bulaşıkları yıkarken veya bahçeye çamaşır asarken gözlerim sürekli onun evine kayıyor, gri panjurlarının kapalı olduğunu görünce içim sıkılıyordu. Dilsiz Ajan, Kemal'le tartışmalarını pek de büyütecek birine benzemiyordu fakat Kemal, ona kin güdecek kadar ahmaktı. Ve biliyordum, Kemal'in eli kolu uzundu. Onu dövemese de dövdürtebilirdi.

Öte yandan anneme konulan rahim kanseri teşhisi hepimizi âdeta yıkmıştı. En çok ablam Zehra üzülmüştü bu duruma, günlerce yememiş içmemişti ve ağlamaktan gözleri şişmişti. Annemin rahatsızlığını öğrenen bütün komşular geçmiş olsuna gelmişlerdi fakat annemin oturmaya bile mecali olmadığından haberleri bile yoktu. Ablam Zehra, onları kibarca kovmuştu.

O gün annem aşure ayında olduğumuzdan aşure yapıp bütün mahalleye dağıtmamızı istemişti. Sevap kazanıp, hastalığı için dua bekleyecektik. Zehra her zamanki gibi bu işten kaçmak için her türlü yola başvurmayı göze almıştı. Benim yerime Gülin'i okuldan almak gibi basit bir işi bile gözünde büyüterek sıyrılmıştı aşure yapma işinden.

Annemin çok eski, sayfaları kırışmış ve yer yer ıslanıp kavlamış kâğıtlarla dolu olan tarif defterine baka baka yaklaşık otuz kâse aşure yapmayı başarmıştım. Tencerenin dibinde kalan kalıntıya parmağımı batırıp tadına baktım. Mükemmel olmuştu. Tezgâhın üzerinde duran şaheserlerime bakıp kendimle gurur duyarken, benden bir yaş küçük olan erkek kardeşim gelmişti yanıma.

Yaptığım aşurelere iri iri olmuş gözlerle ve ağzı sulanarak bakındı. "Kız sen ne ara bu kadar becerikli oldun? Seni evlendirmemiz için yapıyorsan

bundan daha fazlasına ihtiyacın var, haberin olsun," diyerek parmağını aşure kâselerinden birine batırmak için uzandığında eline vurdum.

"Höst! Dokunma Ferhat, bunların çoğunu komşulara vereceğiz. Annem dua ve sevap için yaptırdı."

Ferhat, annemden bahsettiğimde durulmuş ve mahzunlaşmıştı. İkimizin de aklına annemin hastalığı gelmişti, hangimiz normal bir şekilde hayatımıza devam edebilirdik ki? "İyi, tamam," diyerek çıktı mutfaktan. Derin bir iç çekerek yeniden şaheserlerime döndüğümde mutfak penceresinden Gülin'le ablam Zehra'nın geldiklerini görmüştüm. Kapıyı açmaya koştum hemen, Zehra'ya şaheserlerim konusunda hava atmalıydım.

Gülin, ben kapıyı açar açmaz, bağcıklarını çözdüğü ayakkabılarını bir çırpıda ayağından çıkarıp hızla içeri daldı ve çantasını portmantonun yanına fırlattı. Zehra tam bir hanımefendi edasıyla ayakkabılarını çıkarırken cık cıklıyor, kaşları çatık bir şekilde, "Bu kız niye erkek gibi yahu?" diye söyleniyordu.

Ayakkabılarını portmantoya yerleştirirken onu izliyordum. Ona şaheserimi göstermek için sabırsızdım çünkü el lezzetinin iyi olduğunu iddia eden hep oydu ve haklıydı, benim yemeklerim hiçbir zaman onunkiler kadar güzel olmuyordu. Fakat aşurem mükemmeldi, bunu görmeli ve tatmalıydı.

Tam aşureden bahsetmek için ağzımı açıyordum ki, "Ayten, ne gördüğüme inanamazsın!" dedi ev terliklerini giyerken. Resmen lafı ağzıma tıkmıştı.

"Ne gördün?" dedim omuzlarımı düşürerek.

Bana döndü. "Dilsiz Ajan'ı. Boynunda fotoğraf makinesi vardı ve inanılmaz güzel bir arabaya binmeden önce göz göze geldik. Beni tanıdı ama yanında arkadaşları olduğundan bozuntuya vermeden yoluna devam etti. Çok garipti, hepsi resmen zenginlik abidesiydi ama bizim ajanda hiçbir esamesi yoktu."

Gözlerim şaşkınlıkla iri iri açılırken dediklerini konduramıyordum. Yanlış görmüş olabilir miydi?

"Nerede gördün ki?" diye sordum ilgisiz bir sesle ve alakamı bastırmak adına mutfağa yöneldim. Peşimden gelen ayak sesleri beni tatmin etmişti, nihayet onu şaheserlerimle tanıştıracaktım.

"Gülin'in okulunun yanında. Ay bak bir de o var, il millî eğitim müdürü gelmiş bunların okuluna, her yer ana baba günüydü. Açılışı mı ne varmış bir kütüphanenin. Gülin'i bulana kadar canım çıktı." Daha sonra

bakışları tezgâhta duran aşurelere kaydı. "Aa, Ayten. Yapmışsın aşureni. Bakayım mı tadına?"

Ufak kâselerden birini ona uzattım. Çekmeceden bir tatlı kaşığı alıp sabırsızca kâseye daldırdı. Çiğnedi çiğnedi. Sonra yüzünü buruşturdu. "Ayten, şekeri biraz fazla olmuş! Annem asla bu kadar şeker koymuyordu. Olmamış..." diyerek kâsesini tezgâha itti.

"Nasıl olmamış! Mis gibi aşure işte, kıskanma! Çok biliyorsan sen yapsaydın aşureyi." Sadece bir kaşık aldığı aşure kâsesine sinirle uzandım ve bir kaşık kapıp ben yemeye başladım. "Bir daha Gülin'i almaya asla gitmeyeceksin, ben gideceğim," diye homurdandım dolu ağzımla.

Zehra kollarını göğsünde kavuşturarak kalçasını tezgâha yaslarken yüzünde hınzır bir sırıtışla bana bakıyordu. "Ne o, Dilsiz Ajan'ını kaç gündür göremedin diye mi bütün bu tafran?" diye sordu sonra.

Aşurenin içerisindeki narlardan biri boğazıma durmuştu ve birden öksürmeye başlamıştım. Zehra hemen bir bardak su uzattı bana. "Ne alakası var ya?" dedim kesik kesik öksürüklerimin arasından. "Madem çok biliyorsun bu yemek işlerini, al senin olsun. Bana artık şu adamdan bahsedip durma."

Fakat o hâlâ gıcık bir şekilde sırıtmasını sürdürüyordu. "Yemeği ve diğer her şeyi ben yapabilirim. Fakat âşık olmayı artık öğrenmek ve kabullenmek zorunda olan sensin kardeşim." Bana göz kırparak yanımdan ayrılırken ona itiraz etmek, böyle bir şey olmadığını, sadece Kemal yüzünden endişelendiğimi anlatmak istedim ama öylece durup mutfak penceresinden onun evine bakakalmakla yetindim.

Kalbimde, bütün vücudumu titretecek kadar bir sancı vardı, onu düşündüğümde meydana gelen. Bu korku muydu? Korku... Kemal'in ona bir şey yapacağını düşündükçe korku kaplıyordu içimi. Çünkü onu bütün mahalle sevmiyordu. Mahalleye gelmese bile hakkında dedikodular üretiyor, onu kötülüyor ve onun ev sahibi Zampara Fahri'ye beddualar okuyorlardı, evini ona kiraya verdiği için. Oysa tüm bunların çoğu, Kemal'in sırf geçen gece adamdan dayak yediği için mahalleliyi doldurmasından kaynaklanıyordu.

Kemal'den nefret ediyordum. Elimden gelse ve suç teşkil etmese o yamuk çenesini bir yumrukla daha da yamultabilirdim. Fakat her şey dilediğimiz gibi olmuyordu hayatta. Öyle olsaydı ben muhtemelen annemin sağlığının yerinde olmasını dilerdim. Çünkü ailecek buna ihtiyacımız vardı.

12 Eylül darbesi gerçekleşeli iki gün geçmişti.

Yüzlerce insan tutuklandı, sokaklarda kavgalar oldu ve sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Her birimiz için hayatımızın en kötü günü o günlerdi... Kimse ne olacağını bilmiyor, herkes birbirinden haber almaya çalışıyor fakat başarılı olamıyordu. Her şey daha katı ve tolerans göstermeksizin yürütülüyordu. Başımızı dışarı çıkarmamıza izin vermiyordu babam. Radyonun başında oturup haberleri dinleyerek olup bitenleri öğrenmeye çalışıyorduk her akşam. İçimde garip bir korku vardı.

Elimdeki danteli bırakıp salonun camının kenarına oturmuştum. Zehra, Gülin'i yıkamaya banyoya girmişti. Bıkkın bir nefesi alıp bıraktım. Dizimin dibinde bebeğiyle oynayan Emel, dönüp yüzüme baktı.

"Abla, ben de büyüyünce senin kadar güzel aşure yapabilirim, değil mi?" diye sordu boncuk gözlerini kırpıştırarak. Yiyemediğim kâsedeki tüm aşureyi ona vermiştim ve aşurenin tadına bayılmıştı kardeşim. Tatlı şeyleri hep çok severdi Emel. Doğduğu gibi ağzına hurmasını ben vermiştim, tatlı dilli olsun diye.

Gülümseyip çenesini okşadım. "Daha iyisini yapabileceğine eminim," dedim onu kendime çekip dizlerime yatırarak. Dizlerime yatınca ellerimi hemen saçlarına yerleştirdi. Çok seviyordu saçlarıyla oynanmasını, ben de onun ipek gibi saçlarına dokunmayı seviyordum. Kedi gibi dizime kıvrılıp yatması çoğunlukla onun uyumasıyla sonuçlanıyordu. Güzel kardeşim, hep benim gibiydi.

Başımı yeniden penceren dışarıya çevirdiğimde sokağa hızla onun girdiğini görmüştüm. Yine siyah bisikletiyle rüzgâr gibi süzülmüştü mahalleye. Etrafa şöyle bir bakıp kapısını açmış ve hızlıca evine girmişti. Kalp atışlarım hızlandı. Nasıldı acaba? Bu darbe olaylarında herhangi bir şey yaşamış mıydı? Üniversiteli olduğunu tahmin ediyordum, mahalleli de onun sol görüşlü olduğunu düşünüyordu üzerindeki yeşil parkasından dolayı. Üniversitesinde kavgalar çıkmış mıydı onun da? Hiç dövülmüş müydü? Tutuklanmış mıydı? Çok kötü şeyler duyuyorduk, üniversiteler yangın yeriydi. Peki o? O nasıldı?

"Abla, saçlarımla oyna... Niye bıraktın?" diye mırıldandı Emel. Onu gördüğüm için öyle şoke olmuştum ki ellerimi Emel'in saçlarından çekmiştim. Yeniden saçlarını okşamaya devam ederken gözlerim yine sokaktaydı.

Gri panjurlarını açtığını gördüm. Muhtemelen kaç gündür eve gelmediği için evi havalandırmak istemişti. Ağzında sigarası vardı ve camın kanadı kapanmasın diye camının önüne küllüğünü koymuştu. Evinin

içerisinde bir gölge gibi dolaşıp dururken sigarasının külünü dökmek için sürekli cam kenarına gelip gidiyordu.

Bir an sokakta gözleri bir şey arar gibi dolaşmaya başladı, sonra bulunduğum yerde dondu. Soluk almayı kestim, gerçekten bana bakıp bakmadığını anlayamadım. Korkuyla perdenin arkasına kaçtığımda hızla kıpırdanmış olmalıyım ki dizlerimde uyuklayan Emel ağlamaya başladı. Onu sakinleştirmek için uğratığım sırada Gülin ve Zehra salona geldi. Emel ağlayarak paytak paytak yürüdü ve Zehra hemen onu kucağına aldı.

"Ne oldu kuzucuğum, niye ağlıyorsun bakalım sen?" diye sordu Zehra ona ince bir ses tonuyla.

"Ayten ablam uykudan uyandırdı," dedi Emel dudaklarını büzerek. Oysa amacım asla bu değildi ve içimde kendimce suçluluk duyuyordum.

"İsteyerek olmadı ki ablacığım," dedim ayağa kalkarken. "Hıçkırık tutmuştu. Bak," diyerek yalandan hıçkırdım. Yalanımı kolayca yutan Emel, başını öne eğmiş ve susmuştu. Gülümseyerek Zehra'nın kucağından Emel'i aldım. Zehra, Gülin'i yıkamıştı banyoda ve salonun diğer köşesine geçip onun saçlarını taramaya koyulmuştu.

"Ayten, artan aşurelerden getir de yiyelim kız," dedi Zehra, Gülin'in saçını çeke çeke tararken. Evde birkaç kâse daha aşure kalmıştı, üç günlük olsa da dipdiri duruyordu. Bakışlarım istemsiz olarak dışarıya, Dilsiz Ajan'ın evine doğru kaydığında Zehra bunu yakalamıştı. "Kusura bakma Aytenciğim, ona veremedik geçen gün. Babam duyarsa kemiklerimizi kırardı çünkü. Ama eğer çok yürekliysen, buyur sen ver."

O kadar cesaretim yoktu. Risk alamazdım. Emel'i bu defa tamamen uyutup sessiz odaya bırakırken Ferhat'ın odada boş boş oturduğunu görmüştüm. Aklıma gelen fikirle bir o yana bir bu yana dolaşıp durmaya başlamıştım. Hem mutfağa girip tezgâhta duran beş kâse aşureye bakıyordum hem pencereden onun evini gözlüyordum hem de Ferhat'la ona aşure yollamayı düşünüyordum.

Düşünmem üç saatimi aldı. Saat akşamın yedisi olmuş, babam eve gelmiş ve radyodaki haberleri takip etmeye başlamıştı. Takvimler 14 Eylül'ü gösteriyordu ve akşam saat sekizden sonra sokağa çıkma yasağı ilan edilmişti. Siyasetten zerre anlamayan babamın oraya buraya sövüşlerini dinlemek yerine mutfakta saatlerce onun evini gözledim. Bir yandan da sokakta bekçilerin geçişini gözlüyordum. Saat başı bekçiler geçiyordu, hâliyle dışarı çıkmak imkânsızdı. Ferhat'ı artık dışarıya yollayamazdım fakat Dilsiz Ajan'ın bir daha yok olma ihtimali de korkutuyordu beni, sebebini bilmediğim bir şekilde.

Saatler geçti. Herkes uyumuştu ve ben gecenin ikisinde balkonda oturuyordum. Zehra'ya *uyku tutmadı* diye bahane uydurmuştum, bu yalan değildi çünkü saçma aşure muhabbeti zihnimi meşgul ediyordu. Sokaktan hâlâ bekçiler geçip gidiyordu. Sert adım sesleri gecenin karanlığında daha da net duyuluyordu.

Bana ne oldu bilmiyorum, deli cesareti ya da başka bir şey... Bekçiler sokağımızdan geçip gittikleri zaman hemen yerimden fırladım. Mutfakta duran aşurelerden en güzelini seçtim ve üzerime ince bir hırka aldım. Evin anahtarını da cebime attım ve kapıyı yavaşça çekip çıktım.

Bütün vücudum hem gecenin ayazı nedeniyle hem de korkudan tir tir titriyordu. Avuçlarımın arasında duran aşure kâsesini dökmemek için ekstra bir çaba sarf ediyordum âdeta. Kendi kendime kızdım. Alt tarafı bir aşure verip gelecektim, bunca heyecana ne gerek vardı? Ama olmuyordu, gecenin bir körüydü ve babam o adama aşure götürdüğümü duysa evi başıma yıkardı. Apartmanın dışına adımımı atar atmaz mahalleyi süzdüm. Herkesin ışığı sönük görünüyordu, onun evi de dâhil. Fakat ben evde olduğunu biliyordum, hiç evden çıkmadığına emindim. Kalbim ağzımda atarken adımlarım neredeyse yerle buluşmayacak derecede hızlıydı.

Kapısının önüne geldiğimde sırtım terden sırılsıklam olmuştu. Korkuyla bir süre kapıyla bakıştım. Gece ayazı âdeta tenimi ısırıyordu. Hızlı olmalıydım çünkü bekçilerin ayak sesleri hâlâ çok uzakta değildi. Aşureyi sol elime alıp sağ elimi kapıyı tıklatmak için yumruk yaptım fakat birkaç saniye sokağın aşağısından gelen ayak sesleriyle öylece kaldım. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Kendimi kapıya daha da yaklaştırdığımda elim kapıya çarpmış ve hatırı sayılır bir gürültü çıkarmıştı. Bozuntuya vermeden hızlı ve ritmik bir şekilde kapıyı tıklattım. Kapının açılması uzun sürmedi ve arkamdaki ayak sesleri neredeyse beni bulmuştu.

Neredeyse...

Her şey saniyeler içerisinde oldu. Yüzümü gördüğünde kaşlarındaki o şaşkınlık ifadesini hafızamdan silebileceğimi hiç sanmıyordum. Kolumdan tutup beni öyle bir kuvvetle içeriye doğru çekti ki aşureyi dökmemek adına büyük bir çaba sarf etmem gerekmişti. Kapıyı hızla kapattığında ikimiz de korkudan nefes nefese kalmıştık ve direkt olarak birbirimize bakıyorduk.

"Özür dilerim evine böyle pat diye girdiğim için!" dedim bir süre sonra. Ancak onun koyu yeşil gözlerine, yüzüne, yüzündeki farklı deri rengine bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Bekçilerin düdük sesleri hâlâ sokağımızda duyuluyordu. Belli ki beni ellerinden kaçırdıkları için bir hayli öfkeliydiler. Acaba mahalleli benim buraya girdiğimi görmüş müydü? Bu,

felaketim olurdu. Ailemden ziyade beni asıl korkutan şey babamın tepkisiydi. Düşünmek bile istemiyordum bunu.

"Bizim buralarda âdettir. Aşure tüm komşulara dağıtılır." Bakışlarımı kaçırıp, utana sıkıla "Seni unutmuş olmalı kardeşlerim, getirmemişler. Bu vakitte geldiğim için kusuruma bakma," dedim. Normali bu muydu? Gecenin ikisinde, genç bir adamın evinde, yapayalnız... Kendimi çok kötü hissettim o an. Konuşmaması, bana böyle bakması beni daha da geriyordu. Kâseyi uzattığımda kaşları şaşkınlıkla havalandı ama kâseyi aldı. Aşurenin üzerine örttüğüm mendili hafifçe kaldırıp baktı. Dudağının sol kenarı bir tebessümle kıvrılırken biraz olsun rahatlamıştım. Memnun olmuştum, içimi tuhaf bir sevinç kaplamıştı o an.

Fakat burada daha fazla kalmanın anlamı yoktu. "Kâseyi geri almasam da olur, sizde kalabilir. Afiyet olsun. İyi geceler." Hâlâ önünde durduğum dış kapıya dönüp kapı koluna uzandım. Kapıyı çekip açtığım esnada adam birdenbire arkamdan uzanıp kaba bir kuvvetle kapıyı itti ve yeniden kapattı. Korkudan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. İri iri olmuş gözlerle hızla ona doğru döndüğümde onun yüzünde herhangi bir korku veya tedirginlik ifadesi seçemedim.

"Ben..." diyebildi en sonunda bariton bir sesle. "Teşekkür ederim. Çok... Çok teşekkür ederim, Ayten. Her şey için."

Adımı nereden bildiğini düşünmeye başlayacaktım ki aklıma Kemal'i dövdüğü düğün gecesi Kemal'in adımı haykırarak bana sarkıntı oluşu geldi. Adımı unutmamıştı. Belki de o gerçekten bir ajandı ve tüm mahallelinin adını soyadını biliyordu.

Korkudan titrememek için kendimi sıktım. "Ben..." diye konuştuğumda sesim çatallaşmıştı.

"Bekle, sokağı kontrol edeceğim," dedi ve hızlıca perdeyi aralayarak sokağa kısa bir bakış attı. Hemen bana döndü. "Kimse yok," dedi sonrasında. Hiçbir şey söyleyemeden yeniden dış kapının koluna uzandım ve bu sefer daha çevik bir hareketle kendimi bir rüzgâr gibi dışarıya bıraktım.

Terden sırılsıklam bedenim, gecenin ayazıyla tir tir titrerken hızlı adımlarla koştum ve olabildiğince sessiz bir şekilde eve girdim. Dış kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yaslarken kalbimin gümbürtüsünü ve sık nefes alışlarımı bastırmaya, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Nefesim ve nabzım normale dönerken, onun bir hayalden öte gerçek bir şekilde yüzüne baktığım anlar zihnimde belirmeye başlamıştı. Gerçekten karşımdaydı. Bana bakıyor, benimle konuşuyor ve gülümsüyordu. Çok tuhaftı. Karnımda iç gıcıklayıcı bir gıdıklanma hissetmeme neden oluyordu onu

düşünmek. Aptal bir gülümseme yüzümde belirirken mutfağın ışığı aniden açıldı ve Zehra'nın yüzüyle karşı karşıya geldim. Korkudan dilim tutulmuş, öylece kalakalmıştım.

"Bunu bir daha asla yapma Ayten!" diye fısıldadı kafasını iki yana sallayarak. "Asla!"

O gece hiç uyumadım. Sonraki geceler de çoğunlukla huzursuz uykularla geçti. Zehra, dışarı çıkma yasakları nedeniyle ağzını açmadı bir süre fakat yasaklar kalkınca savunmacı abla tarafını bana göstermeye başladı. Gülin'i sabah okula bırakmak için hazırlanırken Zehra'nın anlam dolu bakışlarından özenle kaçıyordum. Ancak kapıdan çıkmadan hemen önce koluma yapışarak dikkat etmem gerektiğini, o adamın hiç de tekin biri olmadığını ve babamın duyarsa kemiklerimi kıracağını söyledi bana.

Belki de Zehra haklıydı. Belki de o çok kötü bir adamdı. Belki de dedikleri gibi bir Amerikan ajanıydı veya Hayri abinin babama dediği gibiydi. *"Solcu bu, Ruslara çalışır."* Belki de bir katildi. Fakat içimde bütün bu kötülükleri kabullenemeyen bir saflık vardı.

Gülin'in yanaklarından öpüp okul bahçesinde peşinden el sallarken, bir süre durup çocukların koşuşturmasını izledim. Kafamdaki düşünceler de okul bahçesinde koşuşturup duran çocuklar kadar gürültücü ve çoktu. Gülin'in okula girdiğini gördüğümde geri dönerek yürümeye başladım.

Dilsiz Ajan'ı o geceden beri hiç görmemiştim. Evine uğramamış, gri panjurlarını hiç açmamıştı. Kapısındaki siyah bisikleti de yoktu. Onun darbe sonrası şu günlerde yakalananlardan ve idam edilenlerden biri olabileceği düşüncesi zihnimde bir şimşek gibi çakıyordu. Ürperdim ve ince hırkama sarıldım.

Evimizin aşağısında bulunan kahvehanenin önünden geçerken adımlarım hızlandı çünkü göz ucuyla kahvehaneden içeriye baktığımda Kemal'in her zamanki yerinde sigarasını tüttürerek kâğıt oyunu oynadığını görmüştüm. Kahvehaneler darbe sonrası açılmıştı ancak akşam sekize kadar çalışabilme yetkileri vardı. Kahvehanenin müdavimlerinden biri olduğundan her zamanki yerindeydi sevimsiz. O sümsük herifi görmeyi, bana laf atmasını istemiyordum. Midemi bulandırıyordu.

Başımı önüme eğip hızlı adımlarla geçip giderken, birdenbire önümü birisi kesince, karşımdaki kişiye çarpmamak için aniden durup başımı korkuyla yukarı doğru kaldırdım. Görmeyi en son beklediğim insan şu anda oydu ama buradaydı ve sol eliyle önümü kesmişti. Tedirginlikle yarım

adım gerilerken ürkek bir ceylan gibi etrafıma bakınmaya başladım. Hâlâ kahvehanenin önünde duruyorduk, hâlâ Kemal'in ve diğer komşuların bizi rahatça görebileceği bir noktadaydık. Bu adamın derdi neydi?

"Çekilir misiniz?" dedim yarım ağızla. Onu karşımda gördüğüme, hâlâ yaşadığına memnun olmuştum. Görebildiğim kadarıyla yüzünde ve bedeninde hiçbir hasar yoktu. Hükûmetin yaptığı o kıyımdan hiçbir şekilde nasibini almamış olması içimi bir nebze rahatlatmıştı.

Yanından geçip gitmek adına bir hamle yaptığımda yeniden sol eliyle beni durdurdu. Bu sefer bir cevap bekler gibi gözlerine bakmaya başladım. O da bana bakıyordu. Dokunduğu sağ kolumdan elini hızlıca çekti. Bana doğru hafifçe eğildiğinde hâlâ kahvehaneye bakmaya çalışıyordum.

"Aşure için teşekkür ederim hanımefendi," dedi kulağıma doğru. "Çok güzeldi. Hayatımda yediğim en güzel aşure olabilir."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım fakat o bariz bir şekilde gülüyordu. Gerçekten derdi aşure miydi yoksa dalga mı geçiyordu, anlayamamıştım.

"Afiyet olsun, izninizle," diyerek yeniden yürümeye başladığımda bir an duraksadım. "Bir şeyi merak ediyorum," dedim yeniden arkamı dönüp ona bakarken, ne yapayım, engel olamıyordum kendime. Yeşil gözleri merakla parıldadı. "İyi biri misin yoksa kötü biri mi, çözemiyorum. Bazen mahallelinin dediği gibi bir ajan olabileceğini düşünüyorum bazen de normal, sıradan bir adam..."

Gülümsemeye başladı. Sanki istediği buymuş gibiydi: İkilemde kalarak beni delirtmek... "İyi veya kötü diye bir şey yoktur hanımefendi. Seçimler ve sonuçlar vardır. Tıpkı sizin darbe gecesinden sonra yasaklara rağmen aşureyi bana ulaştırmaya çalıştığınız o tehlikeli seçim ve benim bu sokak ortasında, mahallelinin bakışlarından çekindiğinizi bilmeme rağmen sizinle konuşmayı seçmem gibi. Sonuçlar da ikimizin konuşması, tanışması oldu."

"Beni takip mi ediyordun?" diye sordum.

"Şu an bir başka konuya odaklanmanız da değişik bir seçim," dedi bilmiş bir şekilde.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken yüzümü ateş basmıştı. Bir an önce eve gitmeliydim. Hiçbir şey söylemeden gerisin geriye dönüp yürümeye karar vermiştim ki Kemal'in sesini duydum. "Ayten!" Birkaç ayak sesi ve istenmeyen ot burnumun dibinde biter! "Bu lavuk seni rahatsız mı ediyor?"

Buradan bakıldığında Kemal'in adama kafa tutup onu yere sermesi imkânsız gibi görünüyordu çünkü Dilsiz Ajan, Kemal'e oranla oldukça

uzun ve yapılıydı. Fakat Kemal, salak biri olduğundan bunu akıl edemiyordu.

"Yok bir şey Kemal," dedim bıkkınlıkla. Beni asıl rahatsız eden oydu.

"Pardon da bu hanımefendiyle konuşmam seni niye rahatsız ediyor, cüce?"

Adamın cümlesinden sonra Kemal'in kan beynine sıçramıştı. Dilsiz Ajan'ın yakasına yapıştı ve onu olanca kuvvetiyle sarsmaya çalıştı. Dilsiz Ajan ise yüzünde hastalıklı bir gülümsemeyle tepeden ona bakıyordu. Korkuyla gerilediğim sırada kahvehaneden adamların buraya doğru koşturduğunu gördüm. Dilsiz Ajan, Kemal'in hakkından kolaylıkla gelebilirdi, evet ama onlarca adamla asla baş edemezdi. Kemal'in arkadaşlarından iri kıyım Topal Hayri, adı gibi topallayarak hızlı hızlı geldi ve sorgusuz sualsiz Dilsiz Ajan'ın çenesine bir yumruk indirdi.

Korkuyla bağırdığımda Dilsiz Ajan'ın kaldırımın kenarındaki duvara sırtını yasladığını görebilmiştim. "Sen kimin mahallesinde artistik yapıyorsun piç!" diye çıkıştı Kemal arkasındaki arkadaşlarına güvenerek. Bir yumruk da o savurduğunda diğerleri arkasını getirdi. Çeşitli küfürler ve hakaretlerle Dilsiz Ajan'a vurmaya başladıklarında aralarına girip onları uzaklaştırmaya çalışsam da boşunaydı. Beni her seferinde ondan uzaklaştırdılar. Onu çok kötü bir şekilde dövdüler ve ben hiçbir şey yapamadım. Bir aralık bulup hızla sıyrıldı ve beli bükük bir şekilde, eli sol omzunda, kendisini döven kalabalığa baktı. Yüzü gözü kan içerisindeydi. Dehşete düşmüştüm, hâlâ ayakta durup bize bakıyor olması bile mucize gibi geliyordu.

Bize bakarken gülümsedi. Onu döven mahalleli hırslı nefes alışları arasında birbirlerine şaşkınlıkla bakarken Kemal yeniden bir hamle yapacak gibi olsa da onu tuttular. "Bırak Allah'ın delisini be Kemal!" dedi Kemal'in arkadaşlarından biri.

"Dayak arsızı bu, belli. Baksanıza nasıl da gülüyor piç!" diye konuştu bir diğeri yere tükürdükten sonra.

Dilsiz Ajan sarsak adımlarla köşeyi dönüp gözden kaybolana dek kalabalık, yerinde bekledi. Daha sonra herkes gitti. Kemal bana doğru dönüp baktığında yüzünde zafer kazanmış bir gülümseme vardı. Bana doğru yaklaşırken, "Herkes ayağını denk alacak, karadutum," dedi.

Ona sinirle baktım. Mahalleliye güvenen, ezik ve rezil herifin tekiydi. Gerisin geriye arkamı dönüp hızlı adımlarla evime yürürken Manav Suphi amcanın ellerini birbirine vurarak, "Vah vah, yazık oldu gencecik delikanlıya!" dediğini işitmiştim. Bu mahallenin önce olanca kötülüğü yapıp sonra

da acıyan insanlara dönüşmesi benim sinirlerimi bozuyordu. Kendi günahlarını başkalarının günahları gibi görüyorlardı.

Fakat günahlar da bizimdi sevaplar kadar. *Seçimler ve sonuçlar gibi günahlar ve sevaplar...*

Ertesi hafta, bütün mahallenin uykusunu kaçıracak kadar büyük bir olay oldu. Gece saat üçe doğru hepimizi uykularımızdan uyandıran siren sesleri ve bağırmalara, Zehra ve ben ilk olarak pencerelere koştuk. Herkes gecelikleriyle dışarıya fırlarken sokaktan iki tane itfaiye aracı sirenlerini açarak hızla aşağıya doğru geçmişlerdi. Sokakta yoğun bir duman ve gökyüzünü aydınlatan turuncu bir ışık vardı.

"Bir yer yanıyor!" dedi Zehra benim de düşüncemi dile getirerek. Ferhat hemen üzerine bir şey alarak babamla birlikte dışarıya fırlarken annemi ve hâlâ uyuyor olan Gülin'le Emel'i Nergis'e emanet ederek Zehra'yla üzerimizi hızlıca değiştirdik. O sırada kapı çalmıştı. İnce hırkamı sırtıma geçirirken kapıyı açtım. Gelen Neşe'ydi.

"Koşun, Kemallerin evi yanıyor!" diyerek bağırdı.

Zehra korkuyla inlerken ben donakalmıştım. Onun hızla terliklerini ayağına giymesini uyuşmuş gibi izledim. "Hadisene Ayten!" dediğinde kendime gelebildim. Dışarıya çıktığımızda sokakta yoğun bir yanık kokusu vardı. Bütün mahalleli yangının çıktığı eve, Kemallerin evine doğru koşturuyordu. Neşe ve Zehra da o yöne doğru hızlı adımlarla ilerlerken ben tedirgin ve korkarak yürüyordum.

Kemallerin evi görüş açıma girdiğinde Kemal'in annesi Hatice teyzenin eve bakarak haykırdığını, Kemal'in kardeşi Celal'in de *baba* diye bağırarak ağladığını duyabilmiştim. Bayırın ortasında onlardan uzak bir şekilde durdum. Komşular, onları zorlukla tutarak eve girmelerine engel oluyorlardı. Evin girişinde ise bir arbede vardı, birkaç polis zorlukla Kemal'i yatıştırmaya çalışıyordu. Kemal, sürekli içeriye girmek için hamlede bulunuyordu fakat çabaları sonuçsuz kalıyor, onu tutan polislere karşı okkalı bir küfür savuruyordu.

Yanan evden kül parçaları tüm mahallelinin üzerine uçuşuyor, is kokusu herkesin geceliğine siniyordu. Kemal'in babası Tarık amca, itfaiye görevlileri tarafından yarı baygın bir şekilde çıkarıldığında mahalleli sevinç dolu bir şekilde alkışlamıştı. Tarık amcanın yaşıyor olması iyi bir şey miydi kötü bir şey miydi, kestiremiyordum çünkü kendisi acımasız, kötü adamın

tekiydi. Küçük bir hırdavat ve manifatura dükkânı vardı ve o dükkânlarda esnaflıktan başka her halta yaptığını biliyorduk.

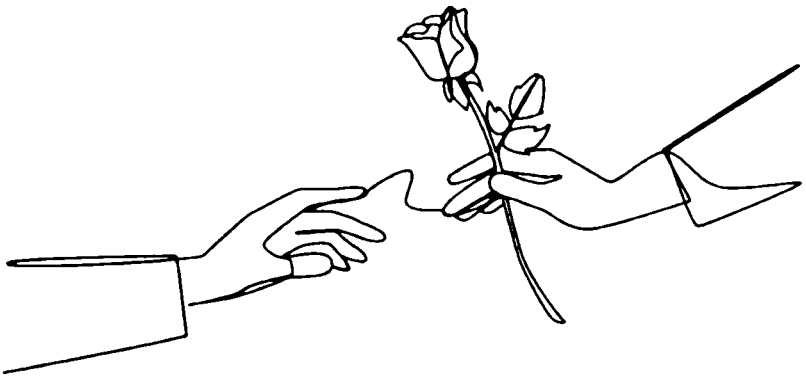
Küle dönen ev yavaş yavaş çökerken herkes geriye doğru çekildi. Orada bir süre kalıp kalabalığın mutlu ve hüzünlü bakışlarını izledim. Kemal ve ailesi hayattaydı. Yaşanan facianın boyutu ise çok büyüktü, ev neredeyse tamamen küle dönmüştü. Yangın itfaiyecilerin gayretiyle yavaş yavaş sönmeye yüz tuttuğunda rahat bir nefes bırakarak geri döndüm.

Geri döner dönmez de onu gördüm. Kaldırımın kenarındaki duvara sırtını yaslamıştı ve sigara tüttürerek tıpkı benim gibi az önceki kargaşayı izliyordu. Vücudumdan kanım çekilmişti o an sanki. Sonra göz göze geldik. Doğruldu ve sigarasından son nefesini çekti. İzmaritini yere attı, ayakkabısının ucuyla ezerek söndürdü. Kaşında, geçen hafta yediği dayaktan kalma bir dikiş ve alt dudağında da büyük, kurumuş bir yarık vardı. Aşağıdaki trajedinin failinin o olduğuna inanmaya başlamıştım ve bu dehşet verici derecede beni sarsmıştı. Sonra bana söyledikleri aklıma birer birer üşüştü.

"İyi veya kötü diye bir şey yoktur hanımefendi. Seçimler ve sonuçlar vardır."

Seçimler ve sonuçlar...

Şimdi Kemal ve ailesi, onun seçiminin sonuçlarını ödüyordu.

4. BÖLÜM: AFFETMEK

"Bizim üniversitede de olaylar durulmuyor. Her dakika bir şey oluyor. Olaylara karışmak istemiyoruz biz ama geçen gün biri vuruldu okulun kantininde, apar topar herkesi dışarı çıkardılar. Can korkusu hiçbir şeye benzemiyor. Hemen askerler geldi, ayırdı tarafları. Yaka paça toplayıp götürdüler orada olan kim varsa."

Bakışlarımı tül perdenin ardındaki pencereden aşağıya çevirdim. Evindeydi. Gri panjurları ardına kadar açıktı ve penceresinin perdesi yarıya kadar sıyırılmıştı. Artık hava soğumaya başlamıştı, muhtemelen bu yüzden pencereyi açmıyordu.

"Korkunç olmalı," dedi ablam Zehra yanımdaki koltukta kıpırdanarak. "Her yerde asker var. Adım başı postallı, silahlı adam görmekten dışarı çıkmaya korkar olduk."

"Sorma. Bizim şu kuşçu Ahmet vardı ya, hani pazar yerinin orada oturuyordu..." Ablam, Neşe'nin konuşması üzerine bir mırıltıyla karşılık verdi. "İşte onun oğlunu da almışlar içeriye. Evinde yasaklı kitap bulundurmaktan dediler ama ne derece doğrudur bilmem."

"Siyaset bilimi okumuyor muydu o?"

"Evet. Siyasi olaylar yüzünden alınmış zaten. Birileriyle şifreli mektuplarını yakalamışlar, bir de şu kitaplardan işte. Ne oldu şimdi? Hem kendi hayatı yandı hem de ailesinin adı lekelendi."

"Ailesinin adı niye lekelensin?" diye sordu Arzu. Ben hâlâ pencereden onun evine bakmayı sürdürüyordum.

"Kızım fişlendi adamın oğlu, artık herkes konuşur durur. Zaten bizim şu karşıdaki Dilsiz Ajan gibi o da hiç çıkarmıyordu sırtından parkasını."

Ablamın derin bir nefes çektiğini işittim. "Ayten, sohbetine de doyum olmuyor," dedi sonrasında bana kinayeli bir şekilde.

"Ay evet Ayten!" diye lafa karıştı Ayfer. "İki laf et de bir muhabbet dönsün. Pek durgunsun son zamanlarda, hayırdır?"

"Onun derdi belli," dedi Arzu. "Dilsiz Ajan'ı görmeye çalışıyor o."

Tenime iğne batırılmışçasına irkilerek döndüm onlara. "Ne alakası var?" diyerek kaşlarımı çattım. "Amma uzattınız şu saçmalığı!"

Sehpanın üzerinde duran çerez tabağına uzanıp iki tane leblebi attım ağzıma. Dudaklarımı bükerek otururken kızlar bu hâlime kıkırdadılar. Hiçbir şey söylememekle yetindim. Dilsiz Ajan'ı en son gördüğüm gece Kemallerin evinin yandığı geceydi. Aklımda hâlâ onun evi yaktığı düşüncesi vardı ve bu düşünce beni korkutuyordu.

İyi ama neden? Bu adam benim neyimdi ki? Neden onun için korkuyordum? Belki de korkumun sebebi Kemal ve ailesinin de benim gibi düşünebileceği ihtimaliydi. *Seçimler ve sonuçlar* demişti bana. Onun seçimlerinin sonucu neden beni etkiliyordu bu kadar?

Kemal ve ailesi yanan evlerinden kurtarabildikleri eşyaları alarak Sakarya Adapazarı'nda kalan bir akrabalarının yanına yerleşmişlerdi geçici bir süreliğine. Kemal'in babası eli sıkışık olduğunu söyleyerek, geçen ayın ödenmemiş kirasını ve bu ayla birlikte gelecek ayın kirasını üst üste istemişti babamdan. Hâliyle babamda da para olmadığından tartıştıklarını işitmiştim fakat bu konu ne annem tarafından bize söylenmişti ne de babam tarafından; Kemal, ailesiyle gitmeden önce sokakta kolumdan tutarak beni yakalamış ve bütün bunlardan bihaber olan benden babası adına özür dilemişti.

Kemal'den her ne kadar nefret etsem de bazen kafasının çalıştığını ve nazik bir insan olmaya çabaladığını düşünüyordum. Nezaketi gerçekten iç titreticiydi. Fakat herkese karşı böyle değildi. Biz aynı topraktan çıkma farklı tohumlardık Kemal ile.

Bu kira meselesini ne Zehra'ya ne de herhangi bir kardeşime asla anlatmadım. Zaten başımızda bir sürü bela vardı. Annemin hastalığı gün geçtikçe daha da ileri boyuta taşınıyordu. İki gün önce dayımlar gelmişlerdi anneme bakmaya ve onu Ankara'da çok iyi bir doktora götürmeyi teklif etmişlerdi. Fakat yine babam elinde parası olmadığını ağzından tükürükler saçarak ve bağırarak söyleyince, iki dayım da mecburen geri dönmüşlerdi.

Bazen sadece birazcık da olsa gerçek hayatın adil olmasını istiyordum. Öteki taraftan elbette ümidim vardı. Hiç şüphesiz herkes hak ettiği cezayı bulacaktı. Ancak insanın içerisindeki yangın, bir damla adaletle sönebilirdi. Babamın anneme ve bize karşı olan bu tutumundan nefret ediyordum.

Şimdi Kemal'den ve yangından bahsediyordu kızlar. Bense susuyordum. İster istemez bu mesele beni geriyordu. Sol kolumdaki saati bileğimde

çevirip baktığımda Gülin'in okuldan çıkış saati olduğunu fark etmemle hemen ayağa fırladım. "Of, Gülin'i almayı unuttum!"

İnce hırkamı üzerime geçirip ayakkabılarımı giymeye hazırlanırken Neşe arkamdan geldi. "Ne hâlde olduğunu biliyorum Ayten," dedi, dış kapıya yaslanarak.

Ayakkabılarımı ayağımı geçirirken, "Ne varmış hâlimde?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"O adama karşı bir şeyler hissettiğin ortada, saklamaya çalışman mantıksız. Hem aşk denilen şey öyle kötü de değildir sanılanın aksine. Daha gençsin, güzelsin..."

Ayakkabılarımı giyip ayağa kalktığımda onu susturdum. "Yeter Neşe!" dedim öfkeyle soluyarak. "Benim o adama karşı bir şey hissettiğim yok! Olamaz da! Ne işim olur benim o ne olduğu belirsiz adamla? Bir daha böyle laflar duymak istemiyorum. Rica ediyorum bu konuyu açmayın."

Neşe dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırırken elmacık kemikleri kızarmıştı. Tek bir kelime daha etmeden hızlı hızlı merdivenlerden aşağıya indim. Apartman girişinde kardeşim Ferhat'ı gördüğümde bir sigara yakmak üzere olduğunu fark etmiştim. Arkasından sinsice yaklaşıp ensesine bir tane vurdum.

"Sen artık iyice kafayı yedin Ferhat!" diye bağırdım ona. Henüz yanmamış sigarasını hemen cebine attı.

"Sen nereden çıktın be abla!" dedi utanç ve öfke karışımı bir sesle.

Kot ceketinin kolundan tutup çekiştirdim. "Artık ulu orta içmeye başladın şu zıkkımı demek! Babama söyleyeceğim seni, haftalığını bu abuk sabuk şeylere yatırdığını öğrensin de gör gününü!" Kolunu ittirip yoluma devam ederken Ferhat hızlı adımlarla peşimden geliyordu.

"Abla, lütfen söyleme. Zaten üç kuruş geçiyor elime, ona da mâni olma."

Dudak büküp gözlerimi devirdiğimde apartmanın bahçesinden çıkmak üzereydik. "O üç kuruşu da şu zıkkıma veriyorsun!"

Ferhat bu defa sertçe koluma asılıp beni yolumdan çevirdi. "Babama bir şey söylersen ben de ona Dilsiz Ajan'la görüştüğünü söylerim!"

Ona dehşete kapılmışçasına iri iri olmuş gözlerle baktım. "Sen ne diyorsun be?" diyerek kolunu ittirdiğimde yüzünden gayet ciddi olduğunu anlamıştım. "Senin ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu? Ne işim var benim o herifle? Sen iyice ne dediğini şaşırdın! Hele bir babama öyle bir şey de, bak ne oluyor..."

Tam bu esnada yolun karşısındaki kapı açıldı. *O*... Kapıdan çıkarken gri ceketini üzerine geçiriyordu. Ferhat ve ben birkaç saniye onu izledik.

Daha sonra sinirle Ferhat'ı itip yeniden yürümeye koyulduğumda anlık olarak onunla göz göze geldik. Bakışlarımı hemen kaçırdım çünkü ona karşı içimde aşamadığım bir öfke vardı. Onu gördükçe ve onu düşündükçe aklıma yangın geliyor, içimde mahalledekilerin ona dair düşündüğü gibi katı bir ön yargı bulutu beliriyordu.

Ayakkabılarım kaldırımları döverken kendime karşı olan nefretim giderek büyüyordu bu düşüncelerle. Belki de insanlar bu yabancıya karşı ön yargılarında haklıydılar ve ben belki de yanılıyordum. Belki gerçekten söylenildiği gibi çok kötü biriydi bu adam. Bir Amerikan ajanı olabilirdi, belki Rus ajanı olabilirdi; kötücül güçlere çalışan bir suikastçı, ülkeyi karıştırmakla görevli bir provokatör, bir anarşist... Artık aklıma her şey geliyordu ona dair. Ona karşı olan iyi ve saf niyetim bir balon gibi yavaş yavaş sönerek yok oluyordu.

Gülin'in okuluna yaklaştığımda arkamdaki adım seslerinin fazla yakınımda olduğunu çok geç fark etmiştim. Ne olduğunu anlamak için arkamı döndüğümde birdenbire sol kolum hızlıca tutuldu, kaldırım kenarındaki ağaçlığa doğru kaba bir kuvvetle çekildim. Şaşkınlıkla bağırırken onun gözleri görüş açıma girince sustum.

"Merhaba," dedi bir süre sonra. Nefes nefeseydi. Dudakları başka bir şeyler söylemek için aralandı ama daha sonra anında kapandı. Gözlerimin içerisine bakarak benden bir tepki bekliyordu.

Ona beklediği tepkiyi vermeyecektim. Her ne kadar Kemal'i ve Kemal'in ailesini sevmesem bile onların evini yakmıştı bu cani! Katildi!

Peki neden gözlerimin içerisine kimsede görmediğim bir efsunla bakıyordu?

Onu iterek yoluma gitmeye çalıştığımda yanımda yürümeye başladı. "Sorun ne?" dedi yüzüme doğru eğilerek. O yokmuş gibi karşıya bakarak yürümeye devam ettim. "Ayten..." diye adımı söylediğinde anlık olarak ciğerlerime çektiğim nefes titredi. "Adın Ayten, öyle değil mi? Ben Akın. Yani adım Akın. Söyle lütfen, sorun ne?"

Israrla ona bakmıyor ve yürümeye devam ediyordum. Ta ki kolumdan tutup yüzüne bakmam için başını bana eğene kadar... "Sorun ne mi?" diyerek küçük bir adımla ondan uzaklaştım. "Sorun sensin! Sen kimsin? Nesin? Bana iyi huylu, yalnız ve kendi hâlinde bir adam gibi görünüyorsun fakat benden başka herkese düşman gibi yaklaşıyorsun! Sana tüm mahallelinin yaklaştığı gibi yaklaşmamaya, onlar gibi seni dışlamamaya çalışıyorum, onların yaptığı gibi seni bir ajan veya bir katil ilan etmiyorum! Ama sen... Sen tüm bunlarmış gibi davranıyorsun!"

Gözlerini kısarak omuzlarını dikleştirdi. "Her şeyin farkındayım Ayten. Ve sana teşekkür ederim. Fakat Kemal'le olan kavgamızda benim haklı olduğumu biliyorsun. Eğer bana olan kininin sebebi buysa, Kemal'le olan münasebetin duygusal bir şeyse ben bunu bilmiyordum, bağışla..."

"Ne duygusalı? Benim o hödükle ne işim olur?" diye bağırdığımda irkildi ve belli belirsiz gülümsedi. "Benim asıl takıldığım şey bunu ona, onlara nasıl yapabildiğin. Nasıl bu kadar kalpsiz olabilirsin? Bari ona acımadın, küçük çocuğa da mı için sızlamadı?"

"Ne acıması ne çocuğu Ayten?" dediğinde yumruklarımı sıkmış ve sinirden zor nefes alıyordum.

"Biliyor musun, mahallelinin senin hakkında dedikleri doğruymuş! Sen gerçekten dedikleri kadar acımasız birisin! Kemallerin evini yakacak kadar gözü dönmüş birisin! Üstelik eserinle gurur duyarak karşısında sigara içecek kadar da küstah!"

Yeniden önüme dönüp yürümeye başladığımda gözlerim öfkeden ve o geceki gördüklerim yüzünden dolmuştu. Hızlı adımlarla yürürken tüm sokak bulanıklaşmıştı. Akın yeniden peşimden gelip beni tuttuğunda bu sefer ona direnmedim. "Ne diyorsun sen? Nasıl..." Akın'ın sert ses tonu beni ürkütse de çenemi dikleştirdim.

"Yalan mı? O gün seni dövüp sana hakaret ettiği için gururuna yedirmedin ve hıncını onların evini yakarak çıkarmak istedin! Seçimler ve sonuçlarmış! Büyük aforizma cidden! Senin seçimlerinin bedeli hep bu kadar ağır mı oluyor?"

Burnumu sertçe çekerek gözlerine baktım. "Bunu bana söylüyor ve söylediğine gerçekten inanıyorsun..." dedi bana oranla daha sakin bir ses tonuyla. Bu sakinliği beni daha da çıldırtıyordu. Dişlerini sıktığında çenesindeki damarlar belirginleşmiş ve seğirmişti. Bana o an öyle bir bakışı vardı ki az sonra çıplak elleriyle beni öldürecekti sanki. "Mahalleli gibi olmadığını iddia ediyorsun ama sen onlardan daha beteri olmuşsun, haberin yok!"

Arkasına dönüp yürümeye başladığında, "Neyse ki yaşıyorlar ve neyse ki hayattalar!" dedim. "Korkma, hâlâ başın belada değil! Seni ihbar etmeyeceğim. Artık sana hiçbir şey yapmayacağım," Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, "Artık kalbimi asla dinlemeyeceğim..." diye fısıldadım. *Asla.*

Ertesi sabah Neşe, Gülin'i okula bırakıp döndüğümde hazırlanmış bir şekilde merdivenlerden inerken bana kalın bir kitap uzattı. "Ayten, bugün annenin ilaçlarını almaya gidecektin, değil mi?" diye sordu nefes nefese.

Onaylarcasına başımı salladığımda kollarıma bıraktı kalın kitabı. Hukuk kitabıydı. "Ayfer dün okul çıkışı bize gelince bizde unutmuş kitabını. Bugün de lazım olmuş, öğleden sonra ikide dersi varmış. On ikiden sonra onun üniversitesinin kapısına gidip bırakır mısın? Ben gidecektim ama karşıya geçeceğim vapurla, teyzem rahatsızlanmış. Biliyorsun, Üsküdar tarafında oturuyorlar, karşıya geçmem lazım ve vapur saatleri de belli. Şimdi ben Ayfer'e gitsem, vapura geç kalırım. Sen bıraksan..."

Neşe'nin hızlı hızlı konuşması beni yormuştu resmen. "Tamam, götürürüm ben," dedim.

"Yaşa be Ayten!" diyerek boynuma sarıldı. Geri çekilip yüzüme bakınca üzgün olduğumu fark etti. "Ne oldu?" diye sordu.

Ondan gizlemek istemedim. "Şu Kemallerin yanan evini düşünüyorum. Yangını çıkaranı yani..."

Neşe anlamlandıramadı bu sözlerimi önce. "Yangını çıkaran mı?" diye sorguladı. Güldü sonra. "Ayol ne yangını çıkaranı? Elektrik kontağından çıkmış yangın. Paranoyak mısın kızım sen?"

Beynim önce kelimeleri idrak etmekte zorlandı. "Elektrik kontağı mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Elektrik kontağından bir anda yanıvermiş ev. Eskiydi zaten, ellilerde yapılmış bina."

O an ne kadar aptal olduğumu anladım. O an bu mahalleliye ne kadar çok benzediğimi, mahalleli gibi Dilsiz Ajan'a karşı ön yargı duvarları ördüğümü anladım. Ne kadar da haklıydı onlara benzediğimi söylerken! Sessiz kalıp başımı öne eğdim. Büyük bir yanlış yaptığımdan Dilsiz Ajan'a karşı utanç duyuyordum. Adama resmen yargısız infaz yapmıştım! Alenen *katil* demiştim!

Onu görmeliydim. Evet, mutlaka görmeli ve ondan özür dilemeliydim. Benimle konuşur muydu? Sözlerime itimat eder miydi? Şu tanışma meselesi... Yeniden tanışamaz mıydık?

"Hadi, ben vapuru kaçırmayayım. Görüşürüz," diyerek ayrıldı yanımdan Neşe. Onu tutmak, aptallığımdan bahsetmek istemedim ben de zaten.

Eve geçip üzerimi değiştirdim hemen. Annemin reçetesi ve nüfus kâğıdıyla çıktım evden. Önce annemin ilaçlarını almak için eczaneye gittim. İlaçlar çok pahalı olunca yalnızca birini almaya gücüm yetti. Eczacıya, "Hangisi daha etkiliyse onu alayım," dedim, bana ayıplar gibi baktı.

"Hepsi etkili, kanser ilacı bunlar. Birini birinden ayırmak olur mu?" diye kızdı bana. Olmazdı, olmazdı tabii ama babamdan ancak bu kadar para alabilmiştim. Gerisini karşılamaya gücü yoktu.

Birini alıp çıkmak zorundaydım. Üzgün üzgün hem ilaçları hem de Akın'a yaptığım haksızlığı düşünerek üniversitenin olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Hava soğuktu o gün, her köşe başında askerler vardı ve dikkatle bakıyorlardı gelip geçene. Tedirgin oldum biraz ama sonunda üniversitenin kapısına ulaştım ve kapının yanında durdum. Güvenlik noktasında da dört tane asker vardı. İkisi çay içip sohbet ediyor, biri kapıda volta atıyor, diğeri de gelip geçen öğrencilere bakınıyordu. Beni sonuncusu fark etti ilkin, ardından diğerleri de dik dik bakmaya başladı. Bileğimdeki saati kontrol ettim istemsiz olarak. On ikiye beş vardı.

Onların bakışlarından rahatsız olduğum için gözlerimi kaçırıp Ayfer'in kitabını göğsümde yukarı kaldırdım ki beni de öğrenci sansınlar, şüphe duymasınlar... Fakat öyle olmadı. Askerlerden biri bana doğru yürüdü ve bana, "Hayırdır, birini mi bekliyorsun?" diye sordu sert bir tonda.

Önce ne diyeceğimi bilemedim. Kem küm ettim, boğazım düğümlendi fakat sonrasında, "E-evet," diye mırıldandım.

Asker beni tepeden tırnağa süzdü. Kalbim resmen göğsümü delip geçmek istercesine hızla atıyordu o bana böyle bakarken. Bir soru daha soracaktı ki bu esnada Ayfer'in bana seslendiğini duydum. "Ayten!" diyerek yanıma geldi. O da askere şöyle bir bakınca asker yanımızda daha fazla durmadı, uzaklaştı. "Ne oldu?"

"Hiç," diyerek omuz silktim. "Birini mi bekliyorsun diye sordu."

"Ha," dedi Ayfer, göğsüme sıkı sıkıya bastırdığım kitaba döndü gözleri. "Kitabımı getirmişsin."

"Evet, buyur," diyerek ona uzattım kitabı.

"Teşekkür ederim," dedi, sıcacık gülümsedi. "Okula geldiğimde fark ettim kitabımın yokluğunu. Dün Neşelerde unuttuğum aklıma gelince onu aradım..."

Ayfer, sabah Neşe'nin anlattıklarını tekrar anlatırken gözüm bir an okul kapısına doğru yaklaşan kalabalığa ilişti. Gülüşerek bizim olduğumuz tarafa geliyorlardı. Sonra... Sonra onu gördüm. Dilsiz Ajan! Gözlerime inanamadım önce fakat oydu işte, o kalabalık arkadaş grubunun ortasında gülen, boynunda fotoğraf makinesi olan oydu!

Dudaklarımdan istemsiz olarak, "Akın?" sözcüğü dökülünce o ve arkadaşlarının bakışları hemen beni buldu. Ayfer de bu sırada susup benim baktığım yöne çevirdi gözlerini.

Akın kısa bir an duraksadı beni görünce.

"Akın Bey, bir sorun mu var?" diyerek hemen önüne geçti bir adam onun.

Akın'la göz göze geldiğimizde onun da en az benim kadar şaşkın olduğunu görebilmiştim. Sonra bu soruyu soran adamın yaşının bir hayli büyük olduğunu, hiç de öğrenci gibi görünmediğini fark ettim. Onu korumak ister gibi önüne geçmişti. Ayrıca ona *Akın Bey* demişti. Neden?

"Sorun yok Ekrem," dedi Akın, soru soran adama. Ardından yanındaki sarışın kıza ve arkadaşlarına döndü. Onlara, "Siz devam edin, ben yetişirim," dedikten sonra bize yöneldi. Bana bakarken yüzündeki gülümseme büyüdü. "Merhaba," diye selamladı önce beni, ardından Ayfer'i.

Ayfer onun selamını baş sallamayla karşılarken ben, "Merhaba," diyerek onu süzdüm. Üzerinde o bildik yeşil parkası yoktu. Aksine; siyah bir ceket, içine ince bir kazak ve kumaş bir pantolonla tam bir öğrenci gibi duruyordu o an. O da beni sorgularcasına süzüyordu. *Ne işin var burada* der gibi. "Ayfer'in kitabını vermeye geldim," dedim bu sebeple.

Anladığını belirtircesine kafasını salladı. Ayfer, "Ben gideyim, derse hazırlanmam lazım. Tekrar teşekkür ederim Ayten, görüşürüz," dedi ve yanımızdan kaçar gibi ayrıldı. Ona doğru dürüst veda edemeden gitti. Bizi yalnız bırakmak ister gibi bir hâli vardı fakat Akın'ın arkadaşları ve o adamlar bizden birkaç adım ötede, Akın'ı bekliyordu. Yani yalnız değildik.

Derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim. Tedirgin bir adım attım ona doğru. Titriyordum. "Özür dilerim." dedim tam gözlerinin içine bakarak. "Beni bağışla... Ben... Şu Kemallerin evinde çıkan yangında seni sorumlu tuttum ama yanılmışım. Yangın elektrik kontağından çıkmış ve ben seni suçladım. Ben çok... Üzgünüm."

Beni anladığını gözlerinde gördüm. Su gibi duruldum onun gözlerine bakarken. Bunca insanın anlamsız bakışları altında yalnızca ikimizin gözleri aynı lisanda konuşuyordu. Uzun, ince boynunu hafifçe yana eğerken yüzündeki kaslar gevşemiş, dudağının kenarında çarpık bir gülümseme belirmişti. Özrüm onu tatmin etmişti. Beni bağışlamıştı.

"Sorun yok," dedi. Bu meseleyi hiç uzatmak istemedi.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim ben de. Sevinmiştim. Onunla daha fazla konuşmak istiyordum fakat gözüm yeniden arkadaşlarına takıldı. Sarı saçlı kızla göz göze geldim, kısılmış gözleriyle bana bakıyordu. Onları daha fazla rahatsız etmek istemediğim için geri çekildim. "Ben gideyim artık."

"Peki."

Burukça bir tebessüm bahşederek arkamı döndüm ve yürümeye koyuldum. Dayanamayıp arkama baktım sonra, arkadaş grubuyla konuşarak

ters istikamette gidiyordu. Bir an durup o da bana baktı, hemen önüme döndüm korkarak.

Dönüş yolunda kafamda da bir ton soru vardı. O adamlar kimdi? Neden onu koruyorlardı? Ya Akın'ın boynundaki fotoğraf makinesi neyin nesiydi? Keşke ne okuduğunu sorsaydım. Kader miydi yoksa tesadüf müydü onu her yerde görmem? Bana güldü. Gözlerimin içine baktı. Beni anladı.

Beni affetti.

Hayatım hep gürültülüydü.

Zaten doğduğum gün de asıl gürültüyü ben çıkarmıştım anlatılana göre. Fakat benim gürültüm, doğduğum zamanla sınırlı kalmıştı. Çoğunlukla konuşmayı sevmezdim ama etrafımdan da gürültü eksik olmazdı. Ailem, arkadaşlarım, tanıdığım tüm insanlar yüksek perdeden seslerle konuşup gülerdi. Bense izlerdim onları film izler gibi. Bazen gülerdim bazen hüzünlenirdim, bazen şaşırır bazen şoke olurdum.

Peki şimdi hayatımı izlerken hissettiğim bu şey neydi? Düşünmek... Onu düşünmek... Onu düşünmek mutluluk, üzüntü ve korkuyu çağrıştırıyordu bana. Koyu yeşil gözleri birkaç bakışmada nasıl bu kadar hafızama kazınabilmişti?

Ayfer'in kitabını bırakıp eve döndüğümde ve babam akşam eve geldiğinde bile onu düşünüp ister istemez gülümsüyordum. Babam bu gülümseyişimi görünce kaşları çatılmıştı. İşte şimdi korkumun sebebi buydu. En ufak bir his emaresi babam tarafından korkuya mahkûm edilişti. Babam salon kapısının önünde durarak bana öylece birkaç saniye baktıktan sonra, "Mutfağa gel Ayten," derken korkumun dozu daha da yükselmişti. Babamın peşinden mutfağa girerken korkudan terleyen avuç içlerimi üzerimdeki ince kıyafetime siliyordum. Suç arıyordum kendimde, ne yapmış olabilirdim ben?

Babam mutfak masasının sandalyesine oturduğunda yanına gidip bekledim. "Kızım," dedi usulca. Oysa hiç ağzına yakışmayan bir hitaptı bu. "Sana bir soru soracağım, bir daha da bu konuyu açmayacağım."

Merakımı uyandıran bu sözleri karşısında önce şaşırdım. "Tabii baba," dedim çabucak.

"Ben bir şeyler duydum."

İşte! İşte o da duymuştu Dilsiz Ajan'la aramızda olanları! Kesin bana bir araba dolusu laf edecekti şimdi. Korkuyla titrerken umursamaz görünmek ister gibi, "Ne duydun baba?" diye sordum.

"Senin Kemal'le aranda bir şey mi var?"

"N-ne?" diye kekeledim. Bu da ne demekti böyle?

"Kemal'i gördüm geçen gün. Evleri yandığı için bir hayli dardalarmış. Mahcup ve utangaç bir şekilde kahvedeki Necmi'den para istedi. O gittikten sonra Necmi, Kemal'in senin için karşıya taşınan piçle kavga ettiğini, seni savunduğunu söyledi bana. Söyle Ayten. Kızmayacağım. Var mı aranızda bir şey?"

Bir şey söylemeden önce dudağımı ısırarak bir süre düşündüm. Babam resmen benimle bu konuyu konuşuyordu! Erkekler konusunda çok katı ve oldukça gaddar biri olan bu adam benimle gönül işi konuşuyordu! Üstelik Dilsiz Ajan'a da *piç* demişti. Oysa o konuda Dilsiz Ajan haklıydı.

"Hayır baba. Olmaz, olamaz. Sevmiyorum onu. Hem bir kere o adamla kavga etmesinin sebebi tamamen onun aptallığından! Adam bana yol sordu ben de tarif ettim. Bizim Kemal de kendi kendine celallendi!"

Babam tek kaşını kaldırarak oturduğu sandalyede geriye yaslanmıştı. "Peki o adam..." dedi bu defa. "O gerçekten de sana yol mu sordu?"

Babam bir süre gözlerimin içine gerçekleri görmek istercesine uzun uzun baktı. "Evet," dedim kendimden oldukça emin bir tonda. Oysa korkmuştum. Babamın o an bana inanıp inanmadığını bilmiyordum. İnanmış olmasını umuyordum.

"Bir daha ikisiyle de konuştuğunu duymayacağım Ayten," dedi katı bir sesle. "Adın çıkar, bir de seninle uğraşamam!"

23 Eylül 1980

İnsanın başına hiç beklemediği şeyler neden hep en zor anlarda gelir? Peki bu geliş iyi midir yoksa kötü mü? Bilmiyorum. Bugünlerde cevabını bilmediğim o kadar çok soru var ki kafamda, yanıtları aramak bile gelmiyor içimden. Fahri Baba'nın hapisten çıkması için araya birilerini sokmaya çalışmam, babamla konuşmam lazım fakat bunun için bile çabalamaktan âciz kalıyorum. Yalnızca mutfak penceresinden bana bakan o kızı ve benden dilediği özrü düşünüp duruyorum. Kim o? Neden sürekli karşıma çıkıyor? Tanışmak, konuşmak istesem... Çekiniyor benden, biliyorum. Üzerimdeki parkayla beni görünce hele, hayalet görmüş gibi beyazlıyor yüzü. Oysa bir duru su gibi gözleri, merak ediyor işte. Neden kaçıyor?

Neden onu düşünüp duruyorum?

Okul, memleket ve yaşamak üçgeninde sıkışıp kalmışken, bütün bunların arasına o kız nasıl sızmayı başarıyor her seferinde? Halbuki neler yaşadım son

zamanlarda. Sonu ölüme çıkan ne yollardan geçtim. Kendimden utanıyorum başka meseleleri düşünmem gereken anlarda onu düşündüğüm için. Neden?

Babam, doğduğundan beri böyle büyümüş, böyle yetiştirilmiş ve bizim de böyle yetiştirilmemizi uygun görmüştü. Ona göre erkekler her şeyi yapabilirken kızlar bu hayatta kısıtlanmalıydı. Bir keresinde ablam Zehra duştan çıkmış, saç havlusunu iplere asmak için bahçeye ilerlerken onu görmüştü. Aman ya Rabbi! Babam ablamla öyle bir kavga etmişti ki o gün bir daha asla hiçbirimiz o şekilde dışarıya çıkamamıştık. Annem nedenini sorduğunda ise babam *ayıp* demişti. Onu ele güne rezil ediyormuşuz.

Oysa duş almak ve ıslak saçlı olmak kadar normal ne vardı? Hatırlıyordum, ablam ve benim her daim boyunlarımızı kapatan kıyafetlerimiz, dizlerimizin altında etekleri olan elbiselerimiz vardı. Daha kısası veya daha açığı yalnızca ve yalnızca düğünlerde giydiğimiz -ki her düğünde de aynı elbiseleri giyerdik- kıyafetlerdi.

Babamın Kemal'le ilgili benimle konuşması günlerce aklımda dönüp durdu. Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Dahası bütün bunlar o sümsük Kemal'in bana bulaşması yüzündendi. Öte yandan Dilsiz Ajan'ın da eve uğradığı yoktu. Gözüm sürekli mutfak penceresinden onun evini gözetlemedeydi. Hatta bu uğurda ablamın elinden bulaşık yıkama işini tamamen almıştım. Sırf onun eve girdiğini görebileyim diye...

Bir akşam babam eve gelmeden önce Nergis bana tuhaf tuhaf bakarak gülmeye başladığında tüm dikkatim elimde örmekte olduğum dantel işlemeden ona kaymıştı. Ablam Zehra, sobanın yanına oturmuş, Gülin'e okuma yaptırıyordu. Nergis'in bana bakıp gülümsemesi beni işkillendirmişti. Oturduğu yerden kalkarken gözlerini benden ayırmadı. Salonun kapısından çıktığında ise eliyle gelmem için işaret yaptı.

Elimdeki danteli kenara bırakarak ayağa kalktım ve onu takip ettim. Okul çantasında birkaç defteri karıştırmasını izlerken sabrım taşmıştı. "Ne var Nergis?" dedim en son dayanamayarak.

"Şşt," diyerek susturdu beni. "Sessiz ol." En sonunda aradığını bulmuşçasına gözleri parladı. Defterin arasından beyaz bir zarf çıkarıp bana uzattı. Zarfa kaşlarımı çatarak, sorgularcasına baktım. "Al."

"Ne bu?" diyerek aldım elime zarfı.

Nergis kıkırdadı. Yanakları al al olmuştu. "Ondan," dedi gülümseyerek.

Zarfı elimde evirip çevirirken köşede küçük harflerle *A.V.T.* yazdığını gördüm. Önce anlamlandıramadım. Onun adı aklıma çok sonra geldi: Akın. Ona hep *Dilsiz Ajan* dediğimden ismini anımsayamamıştım. İnanamayarak iri iri olmuş gözlerle baktım zarftaki harflere. O... *O!*

"Ben seni yalnız bırakayım," diyerek odadan çıktı Nergis. Odadaki sedire oturur oturmaz dikkatlice açtım zarfı. İçerisindeki yazı öyle düzenli, öyle özenliydi ki bunun bir erkek yazısı olduğuna inanmakta zorluk çektim.

Sevgili Ayten Hanım,

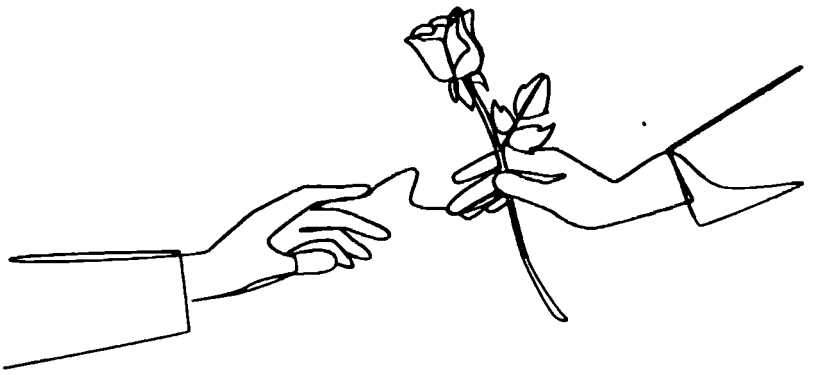
Öncelikle sizin gözünüzde yanlış bir izlenim çizdiğim için ben sizden özür dilerim. Kemal Bey'le olan münakaşamızda arada kalmamanız için dayak yemeye razı oldum fakat buna kızıp da asla hıncımı onun evinden, ailesinden alacak biri olmadım hiçbir zaman. Beni yanlış anlamanızı, yanlış tanımanızı istemem. Zira siz de yaptığınız bazı hataların farkına vararak o gün benden af dilediniz. Ben sizi affediyorum. Siz de beni affederseniz çok mesut olurum.

Eğer isterseniz sizinle dost olmak isterim. Bu sıkıcı dünyada, bu sıkıcı mahallede, her şeyi görmüş geçirmiş gibi bakan gözlerinizin sırrını belki benimle paylaşmak istersiniz. Kabul ederseniz sizi haftaya pazartesi günü saat sabah dokuzda Âşıklar Tepesi'nde bekleyeceğim. Hem kız kardeşinizi okula bırakmış olursunuz hem de ben sizi görürüm. Kabul etmezseniz de aramızda herhangi bir sorun olmayacak, sizi rahatsız etmeyecek, yolunuza asla çıkmayacağım.

Sevgiler.

Akın Vahit Tamtürk.

Mektuplaşmalarımız o gün başladı.

5. BÖLÜM: ZEHRA

Avuç içlerim terliyordu. Ellerimi yumruk yapıp hızlı adımlarla yürümeye devam ettim. Ablam yanımda olsa, *"Kız gibi yürü, ne o öyle dövecek gibi yürüyorsun apır sapır,"* derdi eminim. Adımlarımı yavaşlatmaya çalıştım fakat sanki vücuduma söz geçiremiyordum. Kalbimden bedenime bir elektrik dalgası yayılıyordu. Bu neydi ya Rabbi? İçimde sancılanan bu kalp, gerçekten bana mı aitti? Kalbimi hazırlıksız nisan yağmurları gibi döven bu ritmik hareketlerin sebebi neydi?

Gülin bugün çok güzel olduğumu söylemişti. Babam evden gider gitmez duş alıp, saçlarımı yarım yamalak fön çekerek kurutmuş, dudaklarıma hafif bir kırmızılık vermesi için acı biber sürmüş, ablamın eski mavi farını göz kapaklarıma değdirmiştim. Giydiğim İspanyol paça kahverengi pantolon ve üzerimdeki krem rengi kazak da ablamındı. Güzel göründüğüme emindim, Gülin de bunu teyit etmişti.

Zehra'ya her şeyi anlatmıştım. İlk önce inanamamış, sonra beni vazgeçirmeye çalışmış, ardından da kendi aşkını düşünmüş olmalı ki susmuş, karışmamıştı bana. Yüzüme bakıp kafasını yana eğerek, "Delisin," demişti. "Kafayı yemişsin ama bunun çaresi yok."

Belki de haklıydı. Kafayı yemiştim onunla görüşmeyi kabul ederek. Ama merak ediyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Onu tanımak, bir bağ kurmak istiyordum. Bu, hayatımda ilk defa yaşadığım bir duyguydu ve tarifi yoktu. Aşk değildi, aşk olduğuna inanmıyordum. Ben Akın'ı gizemleri ve sakladıklarından dolayı merak ediyordum.

Göğüs kafesimi kırıp geçecekmişçesine şiddetle atan kalbime rağmen vücudumdaki titremeyi bastırmayı başarabiliyordum. Gülin'i okula bırakır bırakmaz hızlı adımlarla yürüyerek gelmiştim Âşıklar Tepesi'ne. Hava, sonbahara göre oldukça sıcaktı. Ilık ılık esen bir meltem esiyordu denizden. Deniz havasını solumak beni biraz olsun rahatlattı. Boğazdan geçen gemilerin düdüklerini duyduğumda birkaç tanesine bakmak için elimi alnımda siper ettim. İçimden onlara el sallamak geçti, beni görmediklerini bildiğim hâlde. İçimdeki bu saçma sevince anlam veremedim.

Âşıklar Tepesi'nde birkaç çift vardı fakat görünürde o yoktu. Koca bir çınarın altındaki boş bir banka oturduktan hemen sonra bileğimdeki ince kordonlu saatime baktım. Dokuza beş dakika vardı. Çok fazla kalamazdım. Annem yokluğumu fark ederse ve bu babamın kulağına giderse hiç iyi şeyler olmazdı. Bazen gerçeklikten uzak, sadece hayallerde yaşam kurmayı ne çok istiyordum. Orada kimse karışmazdı, kimse elini süremez, dağıtamazdı.

Akın dokuzu on geçe geldi. Üzerinde ince, kına yeşili bir kazak, altında ise siyah kumaş bir pantolon vardı. Onu gördüğümde kalbim daha da hızlanmış, nefes alışlarımın kontrolünü yitirmiştim. Ayağa kalkıp beklerken dizlerime güvenememiş, bankın kenarına tutunmuştum. Bir an tökezlediğimi sandı ve hızlıca koştu yanıma. Banka tutunan elime uzandı. Oysa ben karşısında dimdik duruyordum, bunu fark ettiği hâlde elimi bırakmadı.

"Merhaba," dedi bariton fakat nazik olmaya çalışır bir ses tonuyla. Elimi tutan eli ateş gibiydi. Utanarak çevreme bakındım ve elimi hızla çektim.

"Merhaba..." dedim derin bir nefesi göğsümden üfleyerek. Gülümsedi. Bana kıyasla gayet rahat bir hâli vardı. Sanki hayatında yüzlerce insanla tanışmış, çekingenliğini yitirmişti.

O benim yüzüme dikkatlice bakarken gözlerim istemsiz olarak yüzündeki beyaz lekelere kayıyordu. Kendimi toparlamak, dikkatimi gözlerine vermek adına sürekli gözlerimi kırpıştırıyordum. Cildinde yapboz parçaları gibi olan izleri, çamaşır suyu damlayan mutfak önlüğümü hatırlatıyordu bana, utanç verici bir şekilde.

"Vitiligo," dedi gülümseyerek. Kaşlarımı çatarak baktım ona. Eliyle çenesindeki, sol gözünün altındaki ve alnıyla saçının bitişiğindeki noktayı göstererek. "Bu hastalığın adı vitiligo."

Yüzüm düştü. Hastalığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, onu utandırdığımı ve üzdüğümü düşündüm. "Affedersin," dedim, yüzündeki bakışlarımı kucağımda birleştirdiğim ellerime çekerek. "Bilmiyordum."

"Sorun değil, nadir görülen bir hastalık, bilmemen gayet normal."

Başımı kaldırıp bu kez koyu yeşil gözlerine odaklandım. "Peki izlerin acıyor mu?"

Yüzünün yarısını kaplayan bir gülüş bahşetti bana. "Acımıyor," dedi. "Biraz daha vitiligodan konuşursak acıyan yerim sadece kalbim olur zira konuşacağımız şeyin hastalığım olmasını istemem."

Bu defa ben de güldüm. "Pekâlâ," diyerek geçiştirdim. Fakat aklıma konuşacak bir şey gelmiyordu. Hem ben çok konuşmayı sevmezdim. Çok konuşan insanlara da pek tahammül edemezdim. Genelde evin gözlemcisi

bendim. Uzaktan izler, düşünürdüm. Gerektiğinde, kısa ve az konuşurdum. Soru sorulmadıkça cevap vermeyi pek doğru bulmazdım. Bu, babamın eseriydi. Ablam sürekli çok konuştuğu, çok soru sorduğu, babama çok cevap verdiği için ben sessiz kalmış, sindirilmiştim.

"Ayten... Seni rahatsız etmiyorum, değil mi? Kabalık etmek istemem."

"İnan bana, beni rahatsız edebilecek son kişi olabilirsin," dedim fakat söyler söylemez çok pişman oldum buna. Neydi bu laubalilik? Neden bu kadar pişkin konuşuyordum? Yanaklarıma hızla yayılan bir alev dalgasıyla kendime kızdığım için avuç içlerime tırnaklarımı batırdım. Konuyu geçiştirmek istercesine, "Anlat bakalım, polisten kaçarken kendini benimle evliymiş gibi gösteren adam. Neden onlardan kaçıyordun?" diye sordum.

Bir süre ne söylemek istediğini bilemeyerek bakışlarını kaçırdı. Daha sonra derin bir nefesle göğsünü şişirdi. "Onlardan kaçıyordum çünkü hükûmeti protesto ediyordum. Biliyorsun, hükûmet kendi fikirlerine karşı olanlara karşı sert bir balyoz gibidir."

"Neden protesto ediyorsun ki?" diye sorarken bir yandan da radyodan dinlediğim haberleri düşünüyordum. Polisler, coplar, hapse atılan insanlar, fişlenenler ve idam edilen onlarca masum... Bu, hakkını arayan kesimin bir direnişiydi fakat onun gibi bir adamın tüm bunlarla nasıl bir bağlantısı olabiliyordu, çözemiyordum.

"Yapılan haksızlıklara nasıl göz yumarız? Daha birkaç ay öncesinde olanları gördün. Darbe! Hasta ruhlu askerî yönetim ve yandaşlarına nasıl bu ülkeyi yedirirız?" Söylediklerileyle endişelenip etrafıma bakındım. "Yapılan her şeyi hak ediyor şerefsizler!"

"Şşt, biri duyarsa seni öldürürler!"

Gözlerini kırpıştırıp başını yana eğerken gülümsedi. "Ne o, müstakbel eşini önceden yaptığın gibi kurtaramaz mısın?"

Pişkin gülümsemesi, PTT'de karşılaştığımız günü ve evli rolü yaptığımız o saçma anı bana sürekli hatırlatması beni germişti. "Neyse ne..." dedim daha sonra. "Kimsin sen? Neden bizim mahalleye geldin?"

"Adım Akın, babamın ısrarı üzerine nüfus cüzdanıma konulmuş dedemin adı olan ikinci adım Vahit. Soyadım da Tamtürk, annemin aksine..." derken yüzü gölgelendi birden.

"Nasıl yani? Bu ne demek?" diye sordum.

Boğazını temizlerken uzağa çevirmişti bakışlarını. "Şey, karışık oralar biraz. Annem yabancı benim."

Duyduklarım karşısında kaşlarımı kaldırdım. Tamtürk soyadına atıfı bundandı. "İlginç," dedim gülümsemeye çalışarak. "Annen hangi ülkeden?"

"İtalyan."

Vay be, demek Akın da yarı İtalyandı. Mahallelinin ecnebi konusunda ettiği dedikodular aklıma geldi ilkin. Fatma teyze duysa ilk soracağı şey muhtemelen, *"Sünnet olmuş mu bu?"* olurdu. Düşündüklerimle kendime sinir oldum ve kucağımdaki ellerimi açıp terli avuçlarımı pantolonuma sildim.

"Ee, sen anlat," dediğinde, gözlerim yeniden koyu yeşil gözlerini buldu. Çekindim konuşmaya. "Bak Ayten... Gergin olduğunu titreyen omuzlarından ve sürekli alt dudağını dişlemenden anlayabiliyorum. Fakat niyetim asla seni kırmak veya incitmek değil. Hem, sen de biliyorsun içten içe öyle bir insan olmadığımı. Konuşalım, tanışalım istedim. Lütfen çekinme benden."

"Çekinmiyorum," dedim gözlerine bakmaya çalışarak fakat üzerimde bir tedirginlik olduğu belliydi. "Bak Akın, ben aslında alışkın değilim hiç böyle şeylere. Yani, bu şekilde yetiştirilmedim. Sıkı bir ailem var, dışarıdan ne kadarı görülüyor bilmiyorum ama durum bu. Babam geçen gün senin Kemal'le olan kavganı duymuş. Bana öyle bir bakışı vardı ki sanki ben kavgaya tutuşmuşum gibi..."

Boşboğazlık yaptığımı düşünerek duraksayıp yeniden koyu yeşil gözlerine baktım. Bunları niye ona anlatıyordum ki? Ona neydi? Fakat onunla en boş konuları bile konuşmak istiyordum. Beynimin bir noktası, asla dinmek bilmeyen çağlayanlar gibi kelime seliyle doluydu ve Allah şahidimdir ki ona Gülin'in okuluna tam dokuz yüz adımda gittiğimi bile söyleme ihtiyacı duyuyordum.

"Baban ve mahalleli aynı paralelde düşünüyorlar," dedi Akın düşünceli bir şekilde. "Aşılmaz bir sınırları var gibi. Mahalleli de taşındığım zaman bana karşı soğuktu."

"Asıl sen onlara soğuktun!" dediğimde kaşlarını kaldırıp iri iri olmuş gözlerle baktı bana. "Yani şey... Soğuk gibi görünüyordun. Böyle benimle konuştuğun gibi konuşmadın hiç onlarla. Onlar da seni *dilsiz* ilan etti."

"Dilsiz mi?" diyerek dudakları iki yana kıvrıldı.

"Ben dilsiz olmadığını biliyordum. Seni daha önce bakkalda konuşurken duydum ve mahallenin çocukları top oynarken onların başını okşayıp onlara takımlarını sorduğunu işittim."

"Bak sen..." diyerek boğuk sesiyle kıkırdadığında, duraksayıp ne söylediğimi düşündüm. Adamı alenen izlediğimi söylemiştim! Aptal Ayten, yine dilini tutamamıştın!

"Şey yani, sadece dikkatimi çekmiş bunlar. Herkes *dilsiz* deyince şey ettim..." diye eveleyip gevelediğim sırada Akın oturduğumuz bankta sırtını geriye yasladı.

"Ney ettin?" diye gülerken bembeyaz dişleri daha da ortaya çıktı. Utançtan kıpkırmızı olduğuma yemin edebilirdim. Kahverengi ince kordonlu saatime çevirdim bakışlarımı.

"Benim gitmem lazım..." dedim konuyu geçiştirmek ister gibi. "Evde yapılacak bir ton iş var."

"Ama bana kendinden bahsetmedin," dedi Akın yapay bir şekilde dudağını bükerek. "Ayten... Arkadaşın olarak daha soyadını bile bilmiyorum."

Gülümsedim. "Resmî olarak ben de kimlik bilgilerimi vereyim o zaman?" dediğimde eliyle *buyurun* der gibi işaret yaptı. "Zümrüt Ayten Özsoy. Zümrüt, babamın koyduğu bir ad. Çok küçüklüğümde sadece baba tarafım kullanırdı bu ismi. Fakat ben *Ayten* demeleri için direttim. Zira babamı ve baba tarafımı sevmiyorum, sevmeyi de düşünmüyorum."

Kafamda dönüp duran babam ve tarafıyla ilgili anıları düşündükçe daha da öfkeye kapılıyor, için için sürekli onlarla kavga ediyordum. Halamın annemin rahim kanseri olduğunu duyduğunda dudaklarını büzerek, *"Vah vah, kadınlığı gitti! Yazık kardeşime!"* demesi kulaklarımdan gitmiyordu. Annemin duydukları karşısında cam gibi paramparça olup dökülen yüzü ise öfkemi diri tutmama neden oluyordu. Kardeşine niye yazıktı? Babam annemin hastalığını asla umursamadan başka aşüftelerin kollarına koşup duruyordu. Neresine yazıktı? *Kadınlığı gitti* nasıl iğrenç bir tabirdi? Annem hâlâ kadındı, cılız saçları, çöküк memeleri, kırılgan narin vücuduyla hâlâ kadındı! Fakat gözümde halam artık insan bile değildi.

Akın, "Ayten?" diyerek elini gözlerime doğru salladığında ancak kendime gelebilmiştim. "Daldın gittin öyle..."

"Kusura bakma," diyerek alt dudağımı dişledim.

"Ama zümrüt çok değerli bir taş. Parlak yeşil, göz alıcı, güzel... Bu ismi kullanmanı isterdim. Neden *Ayten* peki?"

Akın tarafından sorgu gibi sorulan bu tür sorular yüzünden kaşlarım çatılmıştı. Neden bana bunları sorduğunu anlayamamıştım fakat bozuntuyu yüzüme yansıtmadan konuşmaya başladım. "Ben esmerim. Hatta küçüklüğümde daha esmerdim. O zamanlarda benimle dalga geçerlerdi. Altı yaşlarındayken bana *kara kız* dedikleri için ağlayarak okuldan kaçmıştım.

Olanları anneme anlattığımda saçlarımı okşamış ve bana, *Sen kara değilsin, bir çuval parasın,* demişti." Anlattığım anım gözümde canlandığında kıkırdadım. Akın ise dudaklarında çarpık bir gülüşle beni izliyordu. "O zamandan sonra hem erkeklere bunu demeye başladım hem de annemin vermiş olduğu *Ayten* ismini kullanmaya. Ay gibi tenim yok belki ama ismimin böyle olması, bu tezat hoşuma gidiyor."

Akın anladığını belirtircesine başını sallarken, "Tuhaf ve güzel bir anı," diye mırıldandı. "Ama *Zümrüt* de çok güzel bence."

Gözlerimi kısarak ona bakarken, "Bana *Zümrüt* diyebilirsin," dedim. Daha sonra "Tabii istersen," diyerek düzelttim.

"İzin verirsen?" dediğinde başımla onayladım.

"Hayhay..."

Akın'ın bakışları gözlerimde, yüzümde dolaştıktan sonra usulca dudaklarımda durduğunda "Gül gibi..." dediğini işittim. Anlamlandıramadım. İfadem anında değiştiğinde Akın'ın gözleri yeniden gözlerime çıktı.

Bakışlarımı kaçırıp ellerime çevirdiğimde gözüm yeniden kolumdaki saatime döndü. Bu kez ayağa fırladım zira geç kalıyordum. Akın da benimle birlikte kalktı hemen. "Gitmem gerek, geç kaldım!"

"Zümrüt." Bu ismi kabullenemeyerek yüzüne ağır ağır çevirdim bakışlarımı. "Memnun oldum, gerçekten. Benimle arkadaş olmayı kabul ettiğin için çok mutluyum."

Zümrüt ismini kendi üzerime yakıştırmasam da kabullenmeye çalışacaktım. Tuhaf ama güzel hissettirmişti. Tuhaf ama bana özel...

"Ben de çok memnun oldum Akın," diye karşılık verdiğimde çatallı çıkan sesimi düzeltmek için yutkundum.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Sormasından çekindiğim soruyu sonunda sormuştu. Bilmiyordum. Mahallelinin diline düşmekten değil, babamın tepkisinden ölesiye korkuyordum. *Ya duyarsa, ya görürse* diye içim gidiyordu. Fakat içimde bir yerlerde onunla savaşmamı söyleyen bir taraf vardı. Bu farklı taraf her geçen gün büyüyor ve o âciz, zavallı kişiliğimi yiyordu.

"Henüz net bir şey söyleyemem, malum, babamı biliyorsun..." Söylediklerimle Akın'ın yüzü gölgelendi. "Ama sana mektup yazabilirim. Kız kardeşim Nergis aracılığıyla postaneye yollatabilirim mektubu. Keza sen de mektuplarını postaneye yollayabilirsin."

Söylediklerim üzerine Akın'ın kuru dudakları can bulmuş gibi renklendi. "İyi düşündün," dedi. "Seninle konuşmak bana iyi geliyor."

Bana da iyi geliyordu. Kendimi asla karşı cinsten, yabancı biriyle konuşurken hayal edemiyordum fakat Akın'a karşı, mahalleye ilk geldiği günden bu yana bir çekimim vardı. "Peki, ben gideyim," derken ne yapacağımı bilemeyerek karşımdaki adama el salladım. Allah'ım, tam bir aptalım ama ona el salladığımda yüzüme önce garip garip baktı, daha sonra o da elini kaldırarak ağır ağır salladı. Utançla pat diye arkamı dönüp hızlıca yürürken ayaklarımın altındaki toprak yolda bulunan bütün sivri şeyler sanki tabanlarıma batıyordu.

Ellerimi yumruk yaparak tırnaklarımı avuç içlerime geçirirken ne kadar salak olduğumu düşünüyordum. "Kazulet gibi el sallayıp niye dönüyorsun pat diye!" diyerek kendi kendime söylendim. Mahalleye gelene kadar içimdeki ateş sönmemişti. Öyle ki bardak bardak buz gibi sular içsem sönmezdi bu ateş.

Apartmanımızın önüne geldiğimde, bağrışarak toz toprak içinde oynayan çocuklara ilişmeden hızla ilerledim evimizin girişine. Fakat kapıda bir dünya ayakkabı gördüğümde gerilerek duraksadım. Anneme bir şey olmuş olabilir miydi? Kalbim bu düşünceyle kasılırken duvara dayadım elimi ve bir müddet kapının önünde durdum. İçerden kadın sesleri geliyordu ve hüzünle, yasla alakalı herhangi bir emare yoktu.

Ablam Zehra, içerideki gürültüden dolayı ikinci çalışımda ancak duyabilmişti zili. Zehra'nın yüzüne ne olduğunu sorgularcasına bakarken, "Halamlar geldi," dedi üzüntü dolu bir sesle. Aman ne iyiydi! Halama olan öfke ateşini içimde hâlâ söndürememişken yine ona katlanmak zorundaydım.

Ayakkabılarımı çıkarıp hole geçtiğimde iki halamı koltukta bacak bacak üzerine atmış bir şekilde, büyük halamın kızı İnci ve küçük halamın sekiz yaşındaki oğlu Mehmet'i de ufak bir minderin üzerinde yerde otururlarken görebilmiştim. Salonun görünen kısmı bu kadardı ancak içeride başkalarının da olduğunu seslerden anlayabiliyordum. Kimseye görünmeden sessizce mutfağa, Zehra'nın yanına geçtim.

Zehra, çabucak elleriyle çayları dolduruyor, bir yandan da yanmamak için bardakları özenle tepsiye diziyordu. "Neredesin, gideli kaç saat oldu? Beni de zor durumda bırakıyorsun! İki ayağım bir pabuca girdi senin yüzünden Ayten!"

"Şşt!" dedim içerideki kalabalığın duymasından korkarak. "Geldim işte, laf yapma!" Daha sonra elimi mutfak masasına dayayarak ağırlığımı oraya verip hafif eğildim. "Niye gelmiş bunlar?" diye sordum dayanamayarak.

Zehra sıkıntılı bir nefesi dudaklarından üflerken, "Niye olacak, sevgili annemizin yataklara düştüğünden kadınlık görevini yapamayacağını söyleyen Neriman halam, babam için ipli fasulyelerini ve çürük köy yumurtalarını getirmiş bize!" diyerek, buzdolabının yanında duran sepeti ve büyük bir poşet fasulyeyi gösterdi eliyle. "Şu kadını evire çevire dövsem yine rahatlamam yine rahatlamam!"

"Al benden de o kadar!" derken sinirden dişlerimi sıkıyordum. Zehra, arkamda duran raftan şekerliği istediğinde, alıp ona uzatırken bakışlarım pencereye kaymıştı. Akın'ın evine girdiğini son anda görebilmiştim. Garip bir his dalgası vücuduma yayılırken Zehra'nın sesiyle yeniden ona dönüp şekerliği uzattım.

"Al, sen yap çay servisini. Öldüm yorgunluktan valla!" diyerek tepsiyi elime tutuşturdu. Ofladım.

"Ne zaman gideceklermiş? Hastası olan evde çok kalınır mı?" diye sorduğumda içeriden kahkaha atan halamın sesinin yankısı duyulmuştu.

"Hastası olan evde böyle gülünür mü Ayten?" dedi ablam daha sonra. "Ne bileyim, defolup gitseler keşke bir an önce!"

Tepsiyi dikkatle taşırken salona ağır adımlarla girdim. Anında bütün bakışlar beni buldu, oldukça suratsız bir şekilde selamladım herkesi. İçerde tanımadığım kadınların dışında iki dayımın karısı da vardı. Fevziye yengem sakız çiğnerken çayları görünce sakızını çıkarıp başındaki tülbendine yapıştırdı. *Aç,* diye düşündüm içimden. *Açgözlü akbabalar!*

Sağ baştan çayları dağıtmaya başladığımda Neriman halam, "Oo, kız nerden böyle?" diye sordu beni dikkatle süzerek. *Sana ne be kadın?*

"Gülin'i okula bıraktım," dedim soğuk bir tonda.

"Kaç saat oldu kız?" diye sorarken olabilecek en çirkin şekilde güldü Fevziye yengem.

"Hüsniye teyzeyi gördüm yolda, lafladık biraz," diyerek geçiştirdim onları. Çayları hızlıca dağıtmaya çalışıyorken bir de onlara laf yetiştirmeye mecalim yoktu. Gözüm anneme takıldığında elini karnına koyup zorlukla oturduğunu gördüm, gözlerini kapatıp açarak iyi olduğunu söyledi bana. Ama ben bu gürültüye rağmen hırıltılı nefesini duyabildiğim için iyi olmadığını anlamıştım.

Halamın kızı İnci'ye de çay uzattığımda, "Kahve yok mu cicim?" diye sordu bana. Diğer halamın oğlu Mehmet de, "Ya gazoz?" diye atıldı. Sanki biz çok zenginmişiz, sanki bakkalımız varmış gibi bu soruları duyunca yüzüm ekşidi.

"Yok!" dedim sert bir tonda.

Neriman halam, "*Hüsniye* dediği *Hüsnü* olmasın?" diye konuştuğunda Fevziye ve Ayşe yengem de kıkırdamaya başladı. İnci'nin almadığı çayı hışımla sehpaya bırakırken Neriman halama döndüm.

"İster Hüsniye ister Hüsnü, size ne hala?" dedim dayanamayarak. Halamın kaşları sözlerim üzerine çatılırken yengelerim cık cıklamaya, beni kınamaya başladı. Ablam Zehra'nın, omzunu salon kapısına dayayıp beni izlerken gözleri parlamıştı.

Halam ise, "Senin dilin çok uzamış, Salih'e söylemeli de kısaltsın azıcık!" dedi yüzünü buruşturarak.

Öfke dolu bir soluk çektim içime. "Çayınızı içtiğinizde artık yola revan olursunuz herhâlde halacığım?" diye yapay bir kibarlıkla konuştuğumda Fevziye yengem lafa atıldı.

"Kız sen bizi kovuyor musun?"

Ablam Zehra yanıma gelip kolumu büktüğünde dirseğimle ittim onu. "Hasta ziyareti kısa olurmuş."

"Ben ananı görmeye gelmedim," dedi Neriman halam. Başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken ona doğru döndüm. Neden geldiği umurumda değildi fakat bunu söylemesi, üstelik annemin yanında söylemesi içimdeki öfkeyi harlatmıştı. "Anan gayet iyi görünüyor, hasta hasta deyip de duygu sömürüsü yapmayın!"

Elimdeki tepsiyi hızla Zehra'ya tutuşturdum. Yapmasaydım halamın kafasına geçirecektim. Elimi hesap sorarcasına halama doğru kaldırıp, "Ne iyisi be!" diye bağırdım. "Ne iyisi? Görmüyor musun kadının hâlini? Görmüyor musun zorlukla yanınızda oturduğunu? Nasıl böyle konuşursun?"

Annem oturduğu yerden, konuşmamamı ve hürmet göstermemi mırıldanıyordu zorlukla. Fakat artık gerçekten katlanamıyordum onların sözlerine. Bu cümleleri benim duymamı geçtim, annemin duyması bana daha fazla acı veriyordu.

"Edepsiz!" dedi küçük halam Esma tükürürcesine. "Biz de bunlara koca arıyoruz, nankör bunlar!"

Ablamla birlikte, "Ne?" diye sorduk inanamayarak. "Ne diyorsun hala sen, ne kocası?" dedi Zehra anında konuya dâhil olarak.

"Yaşınız geldi de geçiyor. Aha bak, sen yirmi bir, o yirmi. Bu gidişle evde kalacaksınız! Ben sizin yaşınızdayken iki tane çocuğum vardı! Evlenmeyip de başımıza o biçim kızlar mı olacaksınız!"

Fevziye yengem ise, "Ananız da mürüvvetinizi görmüş olur işte ölmeden..." diyerek tavşan dişlerini öne çıkara çıkara güldü. "Bir ayağı çukurda ya, ölmeden mutlu olsun kadın!"

Esma halamın ve yengemin sözleriyle kan beynime sıçramıştı âdeta. Titreyen vücuduma hâkim olmakta zorlanıyordum. Ne hakla biz bu hâldeyken böyle konuşabilirlerdi? Annemin, Zehra'nın ve benim kırılan kalplerimizi düşünmüyorlarsa da insanlığını da mı unutmuştu bu kadınlar?

"Çıkın!" dedim öfke dolu bir tonda. "Defolun! Çıkın gidin, yeter artık kanımızı emdiğiniz!"

"Biz koca moca istemiyoruz hala! Annem bu durumdayken konuştuğunuz şeye bak!" dedi Zehra şokla.

Neriman halam anında ayaklanırken bakışlarını anneme çevirmişti. "Hep senin yüzünden böyle edepsiz oldu bu kızlar! Terbiye veremedin, al bak ne olmuşlar!"

"Eh! Yeter be artık!" diyerek halamın koluna atıldığımda Zehra elimi tutup beni engelledi. "Çıkın gidin, vallahi polise giderim! Ben on sekizimi geçeli iki yıl oldu, kimse kimseyi zorla evlendiremez!"

Sözlerim üzerine homurtular eşliğinde yangından mal kaçırırcasına ayaklandı hepsi. Esma halam kapıdan çıkarken, "Bir de bunlara fasulye ve yumurta getiriyoruz! Nankörler!" diye bağırıyordu. Hızlı adımlarla hışımla mutfağa girip fasulye torbasını ve sepetteki yumurtaları aldım. Elimde poşet ve sepetle peşlerinden dışarıya çıkarken Zehra kolumu tutarak beni engellemeye çalışıyor, babamın tepkisinin çok kötü olacağını söylüyordu bana. Terliklerimi bile giyemeden çıplak ayaklarla arkalarından bahçeye çıktığımda Zehra'nın kolumu tutan elini silkeleyerek kendimi kurtardım.

"Fasulye ve yumurtaymış!" dedim hırsla bağırarak. Hepsi arkalarına döndü. "Alın başınıza çalın ipli fasulyelerinizi ve çürük yumurtalarınızı!"

Avuçlarımı önce poşete daldırdım ve elime geçen fasulyeleri onlara doğru fırlatmaya başladım. Halalarım ve yengelerim cıyaklayarak kaçarken ellerimi hemen yumurtalara uzattım. Yumurtaları ikişer üçer fırlatmaya başladığımda koşar adımlarla uzaklaştılar. Bütün mahalleli camlara balkonlara dökülürken top oynayan çocuklar da duraksayarak kenara çekilmişlerdi.

"Al! Alın hepsini, lanet kan emiciler! Alın! Bir tek çöpünüze ihtiyacımız yok bizim! Alın!" Hırsla yumurtaları fırlatmaya devam ederken ağlıyordum. O an üzgün değildim, ağlama sebebim öfkemdi. İncinen gururum, küçümsenişim, uğradığımız haksızlıklar... Hepsinin üzerini kaplayan büyük bir öfkeydi bu dışıma yansıyan. Elimden fırlayıp toprağın üzerinde parçalanan yumurtalar ve fasulyeleri gördükçe rahatlıyordum sanki. Hem ağlıyor hem de ağzıma geleni sayıyordum. Zehra bana sarılıyor, ellerimdeki

yumurtaları bırakmam için yalvarıyordu fakat ben durmuyordum. Bağıra çağıra ağlayıp söylenirken, apartmandaki ve başka binalardaki komşularımız hızla yanıma koşarken, bir an duraksadım ve karşıdaki aralık kapıdan beni izleyen Akın'ın gözleriyle karşılaştım.

Büyükçe bir hıçkırıkla görüş alanım bulanıklaşırken beni tuttular ve ellerimden yumurtaları aldılar. Neşe'nin bana su getirdiğini, boynuma, yüzüme su döktüklerini ve içirmeye çalıştıklarını, acı limon kolonyasının genzimi yakmasını duyumsuyordum fakat gözlerim tek bir noktada, onun kapıdan bana bakışında kalmıştı. Ablam Zehra bedenime bir sarmaşık gibi sarılıp ağlarken kollarımı ona sardım ben de. Gözlerimi kapatarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

Gözyaşlarımın bunca kötü anıyı silip almasını isteyerek ağladım.

Uyuşuk bir vaziyette, başımı sert yastığa yaslamış yatarken gözüm saatteydi. Onlar gideli saatler olmuştu. Zehra, annemin yanında onunla ilgilenirken Neşe ve diğer kızlar beni odaya getirmişlerdi. Olanları duyan Ferhat, kahvehanede papaz kaçtı oynamayı bırakıp eve koşmuştu. Nefes nefese yanımda bitmiş, neler olduğunu sormuştu bana. Fakat onunla asla konuşmamış, bakışlarımı saatten çekmemiştim. İdamını bekleyen bir mahkûm gibi... Babamın gelişini bekliyordum sessizce.

Odada endişeli endişeli volta atan Ferhat, cılız sakallarıyla oynuyor ve düşünüyordu. Babamın öfkesinin kendisine yansımasından korkuyordu belli ki. Yutkundum. *Babamın öfkesi.* Sahi, ben ne hissediyordum? Babamın öfkesini düşündükçe içimi Ferhat'la aynı şekilde büyük bir korku kaplıyordu hiç şüphesiz. Fakat artık çok rahat hissediyordum ben zira yapmam gerekeni yapmıştım. Onların annem hakkında, Zehra ve benim hakkımda bu şekilde konuşmalarının payını vermiştim. Bunu hak etmişlerdi. Hiçbir pişmanlığım yoktu içimde, yüzlerine tükürmediğime dua etmeliydiler.

Saat bire çeyrek kala odanın kapalı kapısının ardından bağıran babamın sesini işittim. Neşe'nin babası Neyzen abi ve Bakkal Hüseyin amcanın babamı sakinleştirmeye çalıştığını, genç olduğumu, öyle sözlerin ağzımdan öfkeyle çıktığını söylediklerini duyabiliyordum. Fakat babam, herkese evinden defolmasını söylerken âdeta kükremişti. Dış kapının çarpılma sesini işittiğimde gözlerimi yumdum. Sıcak gözyaşım yanağımı yakarak çeneme aktığında babamın ilk olarak salona gittiğini ayak seslerinden duymuştum.

Hızla ayağa kalktığımda başım dönmüştü. Ferhat belimi tutarak, "Abla, dur!" dedi. Beni çekmek, bir nevi gidişime engel olmak istedi.

Onu dinlemedim. Babamın salona geçip hasta anneme ve hiçbir suçu olmayan Zehra'ya bağırmasına göz yumamazdım. Ferhat'ın kollarını itip hızla odanın kapısını açarak salona yürüdüğümde komşular zili çalıyorlar, bize bir şey yapmaması için babama yalvarıyorlardı.

"Siz ne hakla böyle davranırsınız lan kardeşlerime?" diye hesap sormaya başlamıştı babam.

Zehra'nın çığlığı üzerine korkuya kapıldım anlık olarak. Duraksadım. Göğsüme dar gelen nefesler sanki beni boğuyordu. Ferhat arkamda kala-kalmıştı. Fakat durmamalıydım, çekip almalıydım Zehra'yı babamın ellerinden. Sonra annemin acıyla bağırdığını, babama Zehra'yı bırakmasını söylediğini işittim. Kulaklarım uğuldarken hızlı adımlarla salona girdiğimde babam Zehra'nın çenesinden sıkıca tutarak onun kafasını duvara vuruyordu. Acıyla bağıran Zehra ise babamın kollarına sarılmış, bağırarak ağlarken ondan kendisini bırakması için yalvarıyordu.

"Terbiye veremedim mi lan ben size? Akıllanmayacak mısınız hiç? Uğursuz döller!"

"Baba, bırak Zehra'yı!" diye bağırırken sesimin çatlamasıyla yüzümü buruşturdum. Babamın öfkeden deliye dönmüş gözleri hızla beni buldu. Çenemi dikleştirerek ondan korkmadığımı göstermeye çalıştım. Babam hızla bana doğru döndüğünde serbest kalan Zehra babamın ayaklarına yapıştı.

"Baba, lütfen!"

"Salih, yapma!" diye bağırmaya çalıştı annem nefes nefese.

Babam, Zehra'yı ayağıyla ittikten hemen sonra sol eliyle hızlı bir tokat attı yüzüme. Zaten zangır zangır titreyen bacaklarım daha fazla taşıyamadı bu tokattan sonra bedenimi. Yüzümdeki sızıyla yere kapaklanırken babam hızla beni yakalarımdan tutup kendisine çevirdi. Öfkeli gözleri ve ağzından çıkan tükürükleriyle bir şeyler söylüyor, hakaret ediyor, kafamı yere vuruyordu. Yüzüme bir kere daha tokat attığında dudağımın sol kenarı iğne batırılmışçasına acıdı. Acıyla bağırdığımda babam daha sert bir şekilde yeniden vurdu. Zehra'nın beni kurtarmak için babamı çekiştirdiğini, acıyla haykırdığını duyuyordum uğuldayan kulaklarımla. Babam doğrulup karnıma bir tekme attığında dertop olmuştum. Kollarımı derhâl başıma kapattım kendimi koruma içgüdüsüyle. Zedelenmiş kollarımın sızısını o an duyumsayabildim. Hıçkırarak bağıra bağıra ağlarken, babam bir kez daha indirdi tekmesini karnıma. Çalan zil, komşuların bağırışları, camlarımıza vurulan parmaklar, Zehra'nın yalvaran çığlıkları, babamın küfürleri, annemin zorlukla aldığı nefesleri arasından ağlaması... Kafama kapattığım kollarımın ardından boğuk olarak duyduğum bu sesler bir armoni oluşturuyordu o saniyelerde.

Babam üçüncü tekmeyi de karnıma indirdiğinde daha da küçüldüm. Ağzımda hissettiğim kan tadıyla bütün duyularım irkilirken babam kollarıma uzanıp bir kukla gibi oynattı bedenimi. Eliyle çenemi tutarken yüzüne bakmaya zorluyordu beni.

"Kız senin kemiklerini kırarım! Seni öldürürüm, duydun mu? Kimse alamaz elimden! Bundan sonra ben ne dersem o! Defolup gideceksiniz! Evlendireceğim ikinizi de! Ne hâliniz varsa görün!" Hızla beni yere bıraktığında sırtım sert zeminle buluşunca öksürdüm. Ağzımdan akan kan halıya bulaştı. "Seni Kemal'e bir milyona vereceğim! Sana sorup rıza alanda kabahat! Eskiden sanki kız kısmına soruyorlardı!"

Bakışlarım babamı bulurken bunu gerçekten söylediğini ve kararlı olduğunu gözlerinde görebilmiştim. Bağırmalarım kesilmiş, geriye göğsümün bir körük gibi inip kalkmasına neden olan iç çekişleri ve istemsiz hıçkırıklarım kalmıştı. Bu kadar gaddar olamayacağını düşünerek baktım yüzüne, merhamet ve acıma dilenerek.

Fakat babam, "Hemen olacak, bir an önce!" diyerek ayaklarıyla ellerimi iterek geçip gitti. Başımı az önce tükürdüğüm yerdeki kanımın hemen yanına bırakıp gözlerimi yumduğumda, göz kapaklarımın ardında Akın'ı gördüm.

Zümrüt,

Neler olduğunu bilsem de aile meselesi olduğunu anladığım için o gün müdahale etmedim. Siz eve çekilince ben de evden gitmiştim. Fakat sonrasında yaşananları duyunca, öncesinde söylenilenleri idrak edemedim. Babanın sana uyguladığı şiddet doğru mu? Seni hastanede gördüğümde başında bir bandaj vardı, hatırlıyor musun? Onun sebebi baban mı? İyi misin? Kimseye senin hakkında bir şey soramıyorum yanlış anlarlar diye. Ancak seni düşündükçe içim içimi yiyor. Bakkalda sen ve ailenle ilgili konuşulanlara kulak misafiri oluyorum. Herkes babanın çok gaddar ve acımasız bir adam olduğunu söylüyor.

Zümrüt... Kapının önündeki dehşete kapılmış, ağlayan yüzün gözlerimin önünden gitmiyor. Kaç gündür göremiyorum da seni. Seni görmediğim için de PTT'ye gidemeyeceğini düşünerek mektubu oraya bırakmadım. Bu mektubu ne yapıp edip Nergis'e vereceğim. Merak etme, Nergis'e mektubu verirken kimsenin bizi görmeyeceğine emin olduğum bir anı kollayacağım.

Seni merak ediyorum Zümrüt.

Ne olur bana yaz.

Akın Vahit Tamtürk

Akın'ın her bir cümlesi kurşun gibi ağırdı benim için. Her bir kelimeyi, her bir harfi defalarca okudum. Günlerce evden çıkmayışım yüzümdeki, kollarımdaki ve kimse göremese de karnımdaki morluklardandı. Vücudumun sızısını es geçiyordum, onlar bir şekilde iyileşirlerdi fakat kalbimin sızısı öyle değildi. Babama karşı olan büyük nefretim kalbimi yoruyordu. Öyle ki beni Kemal'le evlendireceğini söylediğinde aklıma ilk gelen kişi Akın'dı.

Üstelik o, beni arkadaşı olarak görüyorken...

Üstelik ben, onun kaç yaşında ve ne iş yaptığını dahi bilmezken...

Babam evden gittikten sonra kızarmış gözlerle elime kâğıt kalem alıp bir kırlentin üzerinde yazmaya başladım Akın'a. Ona hiçbir şeyi söylemeye niyetim yoktu. Ona hayatımın kötülüğünü, baş edemeyeceğim şeyleri söylememin bir anlamı yoktu zira o benim için hiç kimseydi.

Akın,

Seni telaşlandırdığım için bağışla beni. Yaşananlar sadece aile arasında bir kavgaydı, aldım boyumun ölçüsünü. Babam bir cehennem, bizi arada sırada yakmaya ant içmiş bir cehennem... Babamla olan tartışmamız geçiciydi, hem ben de hatalıydım zaten, kabul ediyorum.

Bunu yazdıktan sonra gözlerimde biriken yaşlar çoğalmış, görüş açım bulanıklaşmıştı. Hiçbir hatam veya kabahatim yoktu fakat bunu ona söyleyemezdim. Bir damla yaş, yazdığım adının üzerine damlayıp A harfinin mürekkebini dağıttığında başımı kaldırdım ve derin bir soluk aldım. Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silerken yazdığım yazıda kendimi bir maske ardında göstermeyi umut ediyordum.

Kafanı bulandırdığım için bağışla beni. Bunları konuşmak çok yersiz, geçip gitti işte. Sen bana kendini anlat. Nasılsın? Nasıl gidiyor? Daha kaç yaşındasın, okuyor musun yoksa çalışıyor musun, bilmiyorum. Ben yirmi yaşıma dokuz ay önce girdim. Babam beni liseye göndermediği için okuyamadım. Eğer okusaydım, tekstille ilgili bir işte çalışmayı isterdim. Neden bilmiyorum ama çevremdeki herkes giyim kuşamıyla alakalı bana sorular sorar, yakıştırmalarımı beğenir.

Her neyse. Umarım posta kutunu kontrol eder ve beni yanıtlarsın. Merak etme, postaneye gideceğim bundan sonra, ben alacağım mektuplarını. Bir de senden bir ricam olacak, sana yazdığım mektuplarımı okuduktan sonra lütfen yak. Birilerinin eline geçerse bu ikimiz için de felaket olur. Lütfen.

İyiyim ben, merak etme beni.

Çok iyiyim...

Zümrüt Ayten Özsoy

Mektubu yazıp zarfın içerisine koyar koymaz odadan çıktım. Zehra salonda oturmuş, anneme çorba içiriyordu. Elimdeki mektubu göğsümün içerisine sıkıştırdım ve ayakkabılarımı giymeye başladım. Zehra, tıkırtılarımı duyunca içeriden bana seslendi.

"Ayten?" Fakat ona aldırış etmeden evin anahtarını alarak hızla dışarıya çıktım. Evin bahçesine geldiğimde Zehra'nın balkona çıktığını balkon kapısının sesinden anlamıştım. "Ayten, nereye? Babam duyarsa..."

"Babamın canı cehenneme!" dedim sıktığım dişlerimin arasından. Tabii bunu o duymadı. "Geleceğim hemen," dedim ona dönerek. Daha sonra koşar adımlarla yürümeye devam ettim. Akın'ın gri panjurları kapalıydı. Evinde değildi. Postane üç sokak aşağıda kalıyordu fakat ben kahvehanenin önünden geçmek istemediğimden yolu uzattım. Orada Kemal'i görme ihtimalim beni kahrediyordu.

Evlerinin büyük bir kısmı yandığı için tadilat uzun sürüyordu. Babam beni dövdüğü günün ertesinde soluğu Kemal'in babasının yanında almıştı. Kemal'in beni sevdiğini, üç milyona anlaşabileceğini söylemiş onlara. Bana bir milyon deyişi üç oluvermişti işte! Beni bir kurbanlık satar gibi, bir eşyayı elinden çıkarır gibi satmayı teklif etmişti Kemal'in babasına. Kemal'in babası Tarık amca da şu anda maddi durumu olmadığını fakat en kısa zamanda halledeceğini söylemiş babama.

En kısa zaman ne zamandı, bilmiyordum fakat o zamanın üzerinden yaklaşık üç hafta geçmişti ve hâlâ ses yoktu. Bu, benim için çok iyi bir şeydi. O zamanın hiç gelmemesi için dua ediyordum içimden.

Öte yandan Zehra için de babam kendi ailesinin tarafından bir eş adayı bulmuştu. Otuzlu yaşlarında olan, dul bir adammış babamın bulduğu adam. Karısı seneler önce ölmüş. Babamın körpe kızına yakıştırdığı adamın akrabaları öldürmüşler kızı. Aç bırakmışlar, hor görüp aşağılayarak. Bütün bunları babamın köyünden bir tanıdığımız anlattı bize. Zehra ise bunları duyar duymaz ağlamaya başlamış, *asla evlenmem* diyerek babamdan yine ve yine dayak yemişti.

Ben ise sessizdim. Babamın Kemal'le ilgili yaptıklarına karşı hiçbir şey söylemiyordum. Ona karşı bir duvardım artık. Ne kadar kırmaya, parçalamaya çalışırsa o duvar o kadar sağlam oluyordu. Zehra'nın her gün ağlamalarına karşı ben olan biteni sessizce izlemekle yetiniyordum. Tek istediğim, Kemallerin bir süre daha durumlarını toparlayamamasıydı.

Bu düşüncelerle postaneye gidip Akın Vahit Tamtürk adına bir mektup bıraktım. Geri dönerken içimdeki yük hafiflemiş, kalbim serinlemişti sanki. Akın'ın cevabının bir an önce gelmesi için zamanın geçmesini fakat

Kemal için zamanın durmasını istiyordum. Zaman ne tuhaftı. Sanki yelkovan ve akrebin ucunda ben asılıydım ve her saniye gevşeyip sıkılaşan boğazımdaki ipin bir ucu Akın'da bir ucu da Kemal'deydi.

Akın'ın mektubuma yazdığı cevabı postaneden bir hafta sonra alabilmiştim. Hızlı hızlı eve dönerken göğsümün üzerine koyduğum mektup sanki kalbimden içeriye sızacak kadar yakıcıydı. Mahalleye geldiğimde kuş misali uçuyordu ayaklarım. Onun evine gözlerim takıldığında gri panjurlarının açık olduğunu fark etmiştim fakat evine dikkatli bakmadan direkt olarak bizim apartmana yönelmiştim.

Eve girer girmez kimseyle ilgilenmeden hemen ayakkabılarımı çıkarmış, odaya geçip kapıyı kilitlemiştim. Göğsümdeki kırışmış mektubu çıkarıp ellerimle özenle düzelttim birkaç saniye. Daha sonra aceleyle zarfı yırtarak açtım.

Zümrüt,

Sebebini bilmediğim bir şekilde senin için endişelenmeden edemiyorum fakat sözlerine de itimadım tam. Bana iyi olduğunu, meselenin sadece aile arasında olduğunu söylüyorsun. Umarım öyledir. Umarım her şey yolundadır. Aileler bazen can sıkıcı olabiliyor. Can sıkıcı ve kırıcı...

Önceki buluşmamızda ne çok konuşmadığımız konu varmış meğer. Ben yirmi üç yaşındayım. İstanbul Üniversitesinde gazetecilik ve psikoloji okumaktayım. Psikolojide üçüncü sınıf, gazetecilikte ise son yılımdayım. Sıradan bir hayatım var esasen.

Duraksadım. Boynunda birkaç defa asılı gördüğüm fotoğraf makinesinin sebebi gazetecilik okuduğundan mıydı acaba? Ne güzel bölümler... İç çekmeden edemedim. Zaten onun çok zeki bir adam olduğunu tahmin edebiliyordum fakat iki bölümü birden okuduğunu duymak tuhaf hissettirmişti.

Eğer okuyabilseydin, senin de çok iyi bir yere gelebileceğine eminim. Zekisin, güzelsin... Fakat babanın böylesine gaddar bir adam oluşu gerçekten çok yazık. Her insan, sulanmayı bekleyen bir tohumdur esasen ve baban ne yazık ki senin önünde gölge olmayı iyi bir şey olarak görmüş.

Bu kırgınlığını anlıyorum. Hassas bir konu, hassas bir kalp. Umarım bu hassas kalbini bir gün bana açarsın. Merakın var mı bilmiyorum ama seninle okul hayatım, bölümlerim hakkında her şeyi konuşmaya hazırım. İstersen senin için Moda Tasarım Bölümü'nde okuyan tanıdıklarımla bile görüşebilirim. Belki onlarla tanışmana vesile olur, zor ama çalışmana yardımcı olabilirim.

Dünya hassas kalpler için bir cehennemdir, der Goethe. Cehenneminden çıkman için elimden gelen her şeyi yaparım. Bunu demek için henüz çok erken, biliyorum ama lütfen güven bana.

Bana yazdığın için teşekkür ederim. Mektubunu, kimsenin eline geçmemesini istediğin için yakacağım, merak etme.

Sevgiler,

Akın Vahit Tamtürk

Gülümseyerek katlayıp yeniden zarfın içine koydum Akın'ın mektubunu. Bu kadar ince düşünceli olması bazen bana bir hayalmiş gibi geliyordu. O, tanıdığım hiçbir erkek gibi değildi. Çevremdeki bütün erkekler ataerkil sistemin savunucularıydı ve üstünlük kurmak hayatta yapabildikleri en başarılı işti. Oysa Akın, daha beni tanımadan beni destekliyor ve savunuyordu.

Odadan çıkıp salona girdiğimde, Zehra elini çenesine dayamış, salon penceresinden boş boş bakıyordu. Yanına oturduğumda bile beni fark etmemişti. Yüzündeki dalgınlık öyle büyüktü ki bunun sebebinin babam olduğunu anlayabiliyordum. Birkaç gündür bu hâldeydi. Babama benden çok karşı koyan, itirazlarıyla yeri göğü günlerce inleten kız bir anda mahzunlaşmış, öylece izler olmuştu hayatı.

"Zehra," diyerek dizini dürttüğümde ağır ağır başını bana çevirdi. Kızarık gözlerindeki yaş aktı akacaktı neredeyse. "Üzülme, babam sadece gözümüzü korkutuyor bence. Bak kaç hafta oldu, hiç kimseden ses yok."

Elini avuçlarımın arasına aldım. Kenetlenmiş ellerimize baktı bir an, daha sonra yeniden gözlerime baktı ve elini hızla çekti. "Hiç kimseden ses yok, öyle mi?" dedi boğuk bir sesle. "Bu sabah babama haber yollayanlar kimdi peki?"

Kaşlarımı çatarak baktım ona. "Ne haberi?"

"Sabah kapı çaldı. Bakkalın çırağı Mert gelip telefon olduğunu söyledi. *Hayırlı bir iş* demişler. Babam da hızla pantolonunu giyip çıktı." Duyduklarımla elimi ağzıma kapatmam bir oldu. "Satıyor bizi şerefsiz!" dedi tükürürcesine. Zaten akmaya yüz tutmuş yaşlar birer birer inci taneleri gibi döküldü gözlerinden. O ağlarken elimi sırtına koyup okşamaya başladım. Arayan, Kemal'in ailesi miydi yoksa başka biri Zehra için mi aramıştı, kestiremedim. Fakat bu iki ihtimal de benim için eş değerde acı vericiydi.

"Ne yapacağız Ayten?" diyerek hıçkırdı Zehra. Bilmiyordum. Elim kolum bağlı öylece kalmıştım. Korkuyordum, sindirilmiştim ve çıkış yollarım

kapanmıştı. Bakışlarımı tavana dikerek dua ettim: *Allah'ım, lütfen kurtar bizi bu cendereden. Lütfen...*

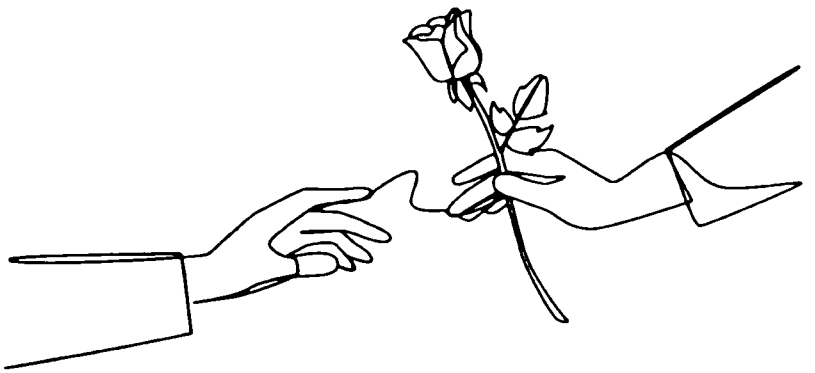
Akşam babam eve geldiğinde, ertesi gün ablam Zehra'yı istemeye geleceklerini, onun için ince pazen kumaş yeşil bir elbise aldığını, evi derli toplu tutmamız gerektiğini söyledi bize. Bu haber, evimize bir yıldırım gibi düştü. Zehra ağlayıp bağırırken babam onu odaya kapatmış, anahtarını da saklamıştı. Zehra saatlerce orada aç susuz kalmasın diye, dışarıya çıkıp odasının penceresine su ve biraz yemek bırakmak zorunda kalmıştım ben de. Evdeki herkes babamın yaptıkları karşısında çok üzgündü fakat hiçbirimiz bir şey yapamıyorduk. Mutlak otorite babamdı.

Zehra'nın odası kilitli olduğundan o gece Nergis, Gülin, Emel, Ferhat ve ben salonda yatmıştık. O gece huzursuz uykularımdan sürekli Zehra'nın ağlamalarıyla uyandım. Zehra, benim diğer yarımdı. Onunla pek benzemesek de beni en iyi anlayan oydu. Kalbinde nasıl bir acı olduğunu hissedebiliyordum ve elimden hiçbir şey gelmemesi beni kahrediyordu.

Zehra'ya ekmek arası domates hazırlamak için sabah ilk uyanan ben olmuştum, babam uyanmadan yapmalıydım bunu. Sessizce ekmeği hazırlayıp dışarı çıktım ve kapıyı aralık bırakarak evin önünden dolaştım. Gözüm anlık olarak Akın'ın evine takıldığında onu pencereyi açarken yakaladım. Bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Sanki bir şeyler anlatmak ister gibi. Başımla selam verdiğimde o da beni selamladı fakat bakışında daha önce görmediğim bir şey vardı.

Zehra'nın kaldığı odanın penceresine geldiğimde camın açık olduğunu fark ettim. Üstelik dün akşam koyduğum yemekler de yenmemişti. Birkaç serçe, pencerenin önünde dün akşamdan kalma ekmekleri yiyordu sadece. Aralık camdan içeriye süzülen sabah meltemi pencerenin perdesini usul usul oynatıyordu. Pencerenin mermerine ekmeği bıraktıktan sonra parmak uçlarımda yükselip içeriye baktım. Bir şey göremeyince sessizce pencereye tırmandım. Ani hareketimden korkan serçeler birer birer uçup gittiler. Kafamı içeriye uzattığımda Zehra'yı odada göremedim. Odanın ortasında babamın onun için aldığı, paramparça olmuş elbise vardı sadece.

Zehra, o gece evden kaçmıştı. Tıpkı az önce korkuttuğum serçeler gibi... Cehenneminden kaçmıştı. Ve ben, yapayalnız kalmıştım.

6. BÖLÜM: AKIN ETKİSİ

Özgürlüğe alışkın bir kuşu zapt etmek zordur. Kafese alışmış bir kuşu ise özgürlüğe uçurmak... Fakat kuş, özgürlüğün ferahlığını ve kafesin koruyuculuğunu aynı ölçüde tatmışsa, sonuç bilinmezlik olur.

Zehra'nın evden gidişi de bir bilinmezlikti. Onun evde olmadığını fark ettiğimde pencereden atlayıp deli gibi koşarak sokağa çıkmıştım. Ne yapacağımı bilemeyerek apartmanımızın önündeki yokuştan bir aşağıya bir yukarıya bakarken kulaklarım uğulduyor, kalbim hızla çarpıyordu. Zehra nereye gitmişti? Nereye giderdi? Kime sığınırdı?

Sabahın rehavetiyle apartman bahçesindeki dut ağacında ötüşen kuşlara baktım. Zehra bir kuş misali uçup gitmişti yuvasından ve buna sebep olan babamdı. Zehra'nın gidişi babamın dayatmaları sonucu olmuştu. İstemese de yuvadan atılan bir kuş... Özgürlüğe uçan bir kuş...

Alnımdan aşağıya soğuk bir ter damlası kayarken zorlukla yutkunarak çevreme yeniden bakındım. Büyük bir boşluk... Akın penceresini açıp dirseklerini mermere dayayarak vücudunu dışarıya sarkıttığında bakışlarım ona doğru dönmüştü. Gözlerim doluyordu. Zehra'nın gitmiş olmasını kabullenemiyordum. Bütün bunların bir kâbus olmasını istiyordum, sanki yaşadıklarımız bir kâbus değilmişçesine bir de bunu kaldıramazdım.

"Zümrüt!" diye seslendi mahalleyi kontrol ederek. Eliyle yaklaşmam için işaret ettiğinde çevreme bakındım tekrar. Görünürde kimse yoktu. Ağır adımlarla yola yürüdüm. Yolun karşısına geçmeden önce durdum. Akın, durmamla dudaklarını birbirine bastırırken kafasındaki kelimeleri nasıl dile getireceğini tartıyordu belli ki. "Zümrüt, ben ablanı gördüm..." dedi daha sonra. "İki-üç saat önce, onu evden kaçarken gördüm."

Akın'ın dudaklarından çıkan kelimelerle yavaş yavaş onun penceresinin önüne doğru adımladım. "Nasıl? Ne tarafa gitti?"

Derin bir nefes alıp alnını ovuştururken, "Yokuşun aşağısına doğru gitti," dedi. "Ağlıyordu. Koşmadan önce durup eve baktı, sonra benimle göz göze gelince hızla geçip gitti. Onu durdurmaya çalıştım ama..."

Bir elimi dudaklarıma kapatırken zorlukla yutkunmaya çalıştım. Başımı teşekkür mahiyetinde salladıktan hemen sonra koşarak eve girdim. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra yere çöküp ağlamaya başladım. Babamdan nefret ediyordum. Onu ömrüm boyunca affetmeyecektim. Babam bende kapanması mümkün olmayan bir yaraya sebep olmuştu ve bu yaranın hiçbir tedavisi yoktu.

Ne yapacaktım ya Rabbi? Nerede arayacaktım Zehra'yı?

Burnumu sertçe çekerek başımı kapıya yasladım ve bu defa evdekilerin uyanmasını umursamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Canım o kadar çok yanıyordu ki sanki birisi kalbimi deşiyordu. Zehra'nın gidişini kabullenemiyordum. Et ve tırnaktık biz onunla, benim ipek saçlı ablam...

Sesimi duyup yanıma gelen ilk kişi Nergis oldu. Uyumaktan şişmiş gözlerini zorlukla iri iri açarken yanıma koştu hemen. "Abla, ne oldu? Yoksa annem..." diyerek annemlerin odasının kapısına baktı hemen. Kafamı iki yana salladım lakin konuşamıyordum. Daha çok ağlıyor, daha çok ses çıkarıyordum. Nergis yanıma çöküp yüzümü avuçlarının arasına alırken, "Abla, ağlama ne olur. Anlat hadi..." dedi usulca. Gözlerimden akan yaşları silerken Ferhat çıktı odadan ve bir süre ayılmak ister gibi gözlerini kırpıştırarak yüzüme baktı.

"Ne oluyor sabahın köründe? Niye ağlıyorsun Ayten?" diye sordu ensesini kaşıyarak. Ferhat, sırf erkek olduğu için bu evdeki en şanslı insan olduğunun farkında değildi.

Daha sonra babam çıktı odadan öfke dolu bir çehreyle. "Zehra..." dedim çatallaşan sesimle. "Zehra kaçmış!"

"Ne? Sen nereden biliyorsun?" diyerek bana doğru adımladı babam.

Hıçkırıklarımın arasından zorlukla konuşmaya çalıştım. "Ona ekmek arası bir şeyler götürmek için çıktım dışarıya. Pencereden verecektim... Odanın penceresinin önüne gittiğimde pencere açıktı. Zehra... Ah, Zehra..."

İki elimle yüzümü kapatıp ağlamaya devam ederken Nergis bana sarıldı. Babam ise öfkeden âdeta deliye dönmüştü. Evde bağıra çağıra küfrediyor, bir sağa bir sola koşturuyordu. Emel, Gülin'le odadan çıkarken yüzünde ne olduğunu anlamaya çalışan saf, masum bir ifade vardı. Henüz yeni yeni kavgaya gürültüye aklı eren Gülin ise korku dolu gözlerle Emel'in eline sıkı sıkıya sarılmış, babamı izliyordu. Babam, Zehra'nın kaldığı odanın kapısını bir hışımla açarken, aldığı elbisenin paramparça olduğunu fark ettiğinde öfkesi daha da harlandı.

"Benim öyle bir kızım yok!" diyordu iki lafından birinde. Ne kolaydı onun için kızını silmek! Annemin zorlukla odadan çıkıp kapıya yaslandığını görünce hemen ayağa fırladım. Zayıf, kuru ve çelimsiz elleriyle gözlerindeki yaşları siliyor, Zehra'nın ardından ağıt yakıyordu. Babamın öfkeli serzenişlerine rağmen dudaklarından Zehra için dualar dökülüyordu annemin. Bana hiçbir zaman içten sarılmamış, kollarına alıp öpüp okşamamıştı annem fakat Zehra'nın gidişinin büyük tesiriyle güçsüz kollarıyla sardı beni. Başımı göğsüne yaslayıp annemin taze sabun kokusunu içime çekerken göğsüm sıkışıyordu. Babamın Zehra'ya olan küfürlerini, evdeki eşyaları itip kakmasını umursamıyorduk hiçbirimiz. Bütün bunlar onun yüzünden olmuştu.

"Senin yüzünden!" dedim annemin göğsündeki başımı hareket ettirerek. Feri gitmiş, öfkeden kıpkırmızı olmuş gözleri anında beni buldu. "Senin zorlamaların yüzünden gitti ablam!" Annem elleriyle zorlukla ağzımı kapatmaya çalışsa da elini ittim. "Gurur duy eserinle baba! Parçaladın bizi!"

Babam hızla üzerime doğru adımlarken elini kaldırmıştı ve ben de korkuyla geriye, annemin göğsüne daha da sinmiştim. Fakat o an, Ferhat babamın elini tuttu. Bunu hiçbirimiz beklemediğinden bir süre -babam da dâhil- Ferhat'ın babama karşı bu hamlesiyle donakaldık. "Yapma baba!" dedi babamın elini bırakmadan önce.

"Ulan bir de sen mi çıktın başıma!" diye âdeta kükredi babam. Öfkesini bu kez Ferhat'a yönelttiğinde hemen ona doğru atılıp kolunu tuttum.

"Yeter artık senin yaptıkların! Daha ne istiyorsun bizden! Bak, Zehra senin yüzünden gitti evden baba! Biraz olsun onu düşünseydin, bizi biraz sevip değer verseydin bunların hiçbiri yaşanmayacaktı! Sorumsuz ve bencilsin! Bizi bir mal olarak görmekten başka yaptığın hiçbir şey yok! Zehra..." Babamın yüzümde patlayan tokadı, ardı arkası kesilmeyen cümlelerim, yarıda kesti.

"Edepsize bak!" diye bağırdı babam. "Karnını doyurup büyüttüğüme şükredeceğine yüzümüze tükürüyor! Nankör! Ne kızlar var, babaları vefat etmiş, bunlar nereden bilsin! Ablan da sen de aynı boksunuz! Haram olsun hakkım ikinize de!"

Keşke böyle olacağına yerin altında olsaydın baba... Keşke bizi paramparça edecek bir balyoz yerine bir avuç toprak olup başka canlılara hayat olsaydın!

Bütün bedenim anın yoğunluğuyla tir tir titrerken hızla ona doğru döndüm. "Sakın! Sakın aynı şeyi bana da yapma baba!" dedim kararlı bir ses tonuyla. "Kemal'le evlenmeyeceğim ben! Yoksa ben de..."

"Yoksa sen ne?" dedi yeniden üzerime yürüyerek. Ferhat bu defa yine babama yaklaştı fakat o da korkuyordu, dudaklarının titremesinden belliydi. Babam büyük elleriyle sertçe çenemi tutup kavrarken ağzından tükürükler saçarak, "Kaçıp orospu mu olacaksın başıma?" diye hiddetle bağırdı.

Hiçbir şey söylemedim. Hem ben nereye kaçabilirdim ki? Kimimiz vardı? Sığınacak bir liman, tutunacak bir dal mı vardı benim hayatımda? O an Zehra'nın Ferdi'ye kaçmış olabileceği düşüncesi geçti aklımdan. Evet, bu olabilirdi. Seviyorlardı birbirlerini, neden olmasındı? Ya ben? Ah, zavallı ben... Her defasında *baba* dediğim bu adamın hakaretlerine, dövüp sövmelerine katlanmaktan başka yapabileceğim ne vardı?

Yüzümü tiksintiyle buruşturarak babamı itip hızla evden çıktım. "Nereye kız?" dedi arkamdan.

"Zehra'yı aramaya!" diye bağırdım ağlayarak. *Senin yapmadığını yapmaya baba. Ablama hem anne hem de baba olmaya...*

Apartmandan dışarıya çıktığımda Nergis peşimden koşa koşa geldi ve kolumu tutarak durdurdu beni. "Abla..." dedi kırık bir sesle başını öne eğerek. "Sen de... Sen de bizi bırakıp gitmeyeceksin, değil mi?"

İçim ezildi Nergis'in boynunu bükerek bunları söylemesine. Zehra ve ben onlar için anne baba olmuştuk, her ne kadar Emel ve Gülin'e göre Nergis daha büyük olsa da bizim varlığımız onu rahatlatıyor ve koruyordu. Zehra'nın gidişiyle sarsılan koruma duygusunun yerini korku sarmıştı, Nergis'in parlak mavi gözlerinden görebiliyordum bu korkuyu.

Kardeşime yaklaşıp omuzlarından tuttum. "Hayır kardeşim," dedim daha sonra ellerimi yüzüne getirip pürüzsüz yanaklarını okşayarak. "Sizi asla terk etmeyeceğim..."

Kırık bir kalbi tamir edebilen şey ne olabilirdi? Sevgi, değer, önemsenmek, bağlanmak, tutku, aşk... Zehra ve ben bu hayatta hep aynı hisleri hissederek yaşamıştık. Ta ki o, on altısında Kasap Hayri'nin askerden dönen oğlu Ferdi Yorulmaz'ı görene kadar. Zehra'nın on altısında olmuştu aşka düşüşü, on altısında göğsüne ekmişti Ferdi'ye olan aşkını, on yedisinde çıkmış karşısına konuşmuş, yine on yedisinde Ferdi'nin de ona karşı hisleri olduğunu öğrenmişti. On yedisinden beri Zehra'yı hayata bağlayan yegâne şeyin aşk olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü onu tanıyordum. Bana

oranla o, ailesine düşkün olmayandı. Onun için aile sadece soy isminden ibaretti. Ha, babamın sövüşlerine, dövmelerine karşı bizi hep o korurdu fakat hiçbir zaman kendisini bu aileye ait hissetmemişti. Hep beklediği bir şeyler vardı hayattan; para, aşk, mutluluk, zenginlik, kurtuluş... Ferdi'nin ailesinin hatırı sayılır bir zenginliği vardı, bunu bilmeyen yoktu. Zehra'nın bütün bunları düşünerek Ferdi'ye kalbini seve seve açtığına emindim.

Oysa Zehra'nın aksine annesinin bir kere bile sevgiyle sarılmadığı, babasının hakaretler ederek dövdüğü ve kardeşlerine derin bir sevgiyle bağlı olan ben, bunların hiçbirini düşünmeye vakit bulamamıştım. Hayattan ne istiyordum? Hayattan ne bekliyordum? Bu çocuk ve kuş sesleriyle dolu mahallede çürümekten başka ne yapabilirdim? Yirmi yaşında kendimi zorla anneme babama mı sevdirecektim? Ya da mahallede gezen, askerden yeni gelmiş delikanlıları mı kovalayacaktım Zehra gibi?

Ben böyle biri değildim, hiç olamazdım ki! Ben aşkı hep erişilmez bir hayalden ibaret sandım. Düşünmeye bile korkardım. Kendimi hiçbir zaman deli divane âşık biri olarak hayal edemezdim çünkü aklıma hep babam ve ailem gibi bir hayat gelirdi. Zehra, başka erkeklerin, başka babaların bizim babamız gibi olmadığını bana yüzlerce kez anlatsa da ben yapamıyordum, kaçamıyordum zihnimdeki babamdan. Akşam olunca kapılar kapanıp, insanlar evine çekildiğinde sanki herkesin kendi kavgası başlıyormuş gibi geliyordu bana.

Yine de içimde daha önce hiç keşfetmediğim bir umut vardı sevgiye dair. Bu umut ne zamandan beri oradaydı, bilmiyordum. Fakat içimdeki bütün buzları eriten bir sıcaklıkta oradaki varlığını koruyordu. İnsan hiç tatmadığı bir duyguyu arar mıydı? Aramayı ister miydi? Sonunun ne olacağını asla kestiremediğimiz durumlardan biriydi aşk, bana kalırsa. Peri masalları hep kitaplarda olurdu, en afili aşklar hep magazin dünyasından yansır, sevip kavuşmalar Yeşilçam filmlerine mahsus kalırdı bana göre.

Zehra'nın Ferdi'ye kaçtığına olan inancıma tutunarak hızlı adımlarla sokaktan aşağıya koşmaya başladım. Üzerimde hâlâ pijamalarım vardı. Umursamıyordum. Zehra'yı bulmadan eve dönmeyecektim. Ferdilerin evine geldiğimde aralık bahçe kapısının önünde durup evlerine baktım. Annesi kapı eşiğine oturmuş, başına bir tülbent bağlamış ve iki elini başının arasına almış ağlıyordu. Bir an ne yapacağımı bilemedim. İçeri girmeli miydim yoksa geri mi dönemliydim?

Ben bu ikilemde duraksarken annesi beni fark etti. Fazilet teyzenin üzgün yüzü, beni gördüğünde öfke doldu. Hızla ayağa kalkarken, "Yaktınız oğlumun başını!" diyerek elini salladı bana.

Ne olduğunu anlamayarak kaşlarımı çatarken Ferdi'nin babası Hayri amca çıktı evden. Karısının bana söylediği sözleri işitip çıktığı belliydi. Alelacele karısını eve sokarken bana beklememi söyledi. Onu beklerken tedirginlikle sokağa bakındım. Fazilet teyze ne demek istemişti?

Öfke dolu bir nefesi ciğerlerime çekerken Hayri amca ince hırkasını üzerine atıp evden çıktı. Onun hırkayı giydiğini gördüğümde bir üşüme bastı beni. Eylülün son demleriydi fakat sabahları hava serindi ve üzerime bir şey almamıştım. Üşüyordum.

Zehra da üşüyor muydu?

"Gel Ayten," diyerek evlerinin önündeki çardağı gösterdi bana Hayri amca. "Seninle Zehra ve dün gece olanlar hakkında konuşalım."

Uysal bir baş sallamayla bahçedeki çardağa yürüyüp oturdum. Hayri amca, mahalleli için aklı selim bir adam olarak bilinirdi. Öyle ki mahallede bir kavga gürültü olsa hep ara bulucu olarak o devreye girerdi. Sözünü dinletmeyi başaran, sıcakkanlı, babacan bir adamdı. Osmanlı döneminden kalma kasap dükkânı, mahallemizin büyük caddeye açılan köşesindeydi senelerdir. Büyük variyetini korumayı ve çoğaltmayı başarmıştı fakat en büyük oğlu olan Ferdi'yi bir türlü kasaplığa ısındıramamıştı. Ferdi, askerden döndüğünde şoförlüğe merak sarmış ve arkadaşının babasından hatlı bir dolmuş satın almıştı. Eh, en azından oğlu sevdiği işi yapıyordu ve bu da Hayri amcayı tatmin ediyordu.

Bir süre Hayri amca ve ben sessiz kaldık. Daha sonra ben, "Zehra'yı arıyorum," diye konuya giriş yaptım. "Hayri amca, dün gece Zehra evden kaçtı. Onu bulmam lazım. Şey... Ferdi'yle olan münasebeti malumun. Onun buraya gelmiş olabileceğini düşündüm."

Hayri amca, Ferdi ve Zehra'nın aşk yaşadığını en başından beri biliyordu. Ferdi bir keresinde içip çok sarhoş olmuş ve Zehra'nın adını sayıklarken onu sokaktan babası toplamıştı. Tüm mahalleli bu olayı biliyor, Zehra ve Ferdi arasında bir şeylerin olduğunu düşünüyordu ve Hayri amca da olayı ilk duyan kişiydi.

Hayri amca uysal bir baş sallayışla karşılık verdi bana. "Zehra dün gece buraya geldi," dedi dudaklarını bükerek. "Çok ağlıyordu, Ferdi'ye yalvardı. Onu başkasıyla evlendireceklerini söyledi Ferdi'ye. Ferdi'nin tüm bu olanlardan haberi yokmuş, delirdi duyunca. Biz ne olduğunu anlamadan Zehra'yı da alarak çıktı gitti."

Duyduklarımla şoke olmuş bir şekilde dudaklarımı araladım. "Peki nereye gittiler? Hiç mi bir şey söylemediler?"

Hayri amca başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi daha sonra. Boncuk gibi kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Bak kızım, benim aşka hürmetim vardır. Kişinin zenginliği fakirliği umurumda olmaz benim. Önemli olan insanın sevdiği kalple yaşlanmasıdır. Beni sakın yanlış anlama ama tüm bu olanları, bu istemeden evlendirilme meselesini önceden biz bilseydik ben bizzat Zehra'yı babanızdan isterdim. Yol yordam bilmeyen insanlar değiliz biz."

"Ama Fazilet teyze Zehra'yı istemezdi..." diye mırıldandım.

"Neden istemesin? Fazilet mi bir ömür geçirecekti Zehra'yla?" Anladığımı belirtircesine kafamı salladıktan sonra başımı eğip, kucağımda birleştirdiğim ellerime bakmakla yetindim. "Eğme başını, dik tut. Artık yapacak bir şey yok. Olan oldu."

Başımı yeniden kaldırıp ona baktım. "Peki ne olacak Hayri amca? Zehra bir hata yaptı, babam *onu asla affetmem* diye tutturdu. Ne yapacağız?"

Hayri amca hırıltılı bir nefesi ciğerlerine çekerken ellerini dizlerine koyarak hafifçe öne doğru eğildi. "Ben Salih'le konuşacağım, usule uygun olması için istemeye geleceğiz Zehra'yı. Eğer kabul ederse amenna fakat kabul etmezse..." Sustu. İçimi titretti bu suskunluğu. Babam asla kabul etmezdi. Dediğim dedik bir adamdı ve tükürdüğünü asla yalamazdı. Zehra'nın bir daha evimize girebileceğine olan inancım sıfırdı fakat Hayri amca belki babamı ikna edebilirdi. "Kabul etmezse de siz tasalanmayın, ben en güzel düğünü yapar evlendiririm ikisini."

Hayri amca yüzüme bakarak sıcacık gülümserken gözlerim dolmuş, yanaklarımdan aşağıya yaşlar boşalmaya başlamıştı. Dudaklarımda büyük bir tebessümle yüzüne bakarak, "Sağ ol, Hayri amca. Büyüklüğünü gösterdin yine," dedim.

"Estağfurullah," dedi. "Aşk bu. Sevilen kalbe hürmet edilmeli, böylesine bir duyguyu sırtlandığı için. Önce acılar çekilmeli; sevilen, kirpikte gözyaşıyla yıkanmalı sonra kalbe düşmeli ve orada yanmalı. Acı çekilmeden aşk, aşk olur mu?"

Ayağa kalkıp, "Allaha ısmarladık Hayri amca," dedim, Hayri amca gülerek el salladı bana.

İçimde buruk bir sevinç vardı. Zehra en azından sevdiğiyle birlikte olacaktı, hayal ettiği gibi mutlu ve huzurlu. Bahçe kapısından çıkarken ellerimin tersiyle gözyaşlarımı siliyordum. Mutlu ve huzurlu Zehra... Mutlu ve huzurlu hayatı... Bunu çoktan hak etmişti. Canım ablam.

Üzerimdeki pijamalarla birilerinin beni görmesini umursamadan ayaklarımı sürükleyerek yürümeye koyuldum fakat eve gitmek, babamın öfkesiyle yüz yüze gelmek istemiyordum. Evimize çıkan yokuşun aşağısında durduğum sırada yokuştan aşağıya bisikletiyle kuş gibi süzülen Akın'ı gördüm. Yeşil parkası esen rüzgârla ardında dalgalanıyordu. Beni fark ettiğinde bisikletinin frenlerine bastı ve yaklaştıkça daha da yavaşladı. O an üstümün başımın hâlini düşününce utandım.

Akın bisikletini tam önümde durdurduktan sonra, "Merhaba," diyerek başını eğdi. Kısa bir an üzerimdeki mavili geceliklere baksa da gözleri hemen gözlerimi buldu yeniden.

"Merhaba," diyerek karşılık verdim. Akan burnumu sertçe çektim.

"Ablanı bulabildin mi?" diye sordu ilgili bir ses tonuyla. Onaylarcasına başımı salladım. "Çok sevindim."

Bir süre aramızda sessizlik oldu. Daha sonra ben, "Seni alıkoymayayım, sonra görüşürüz," diyerek önünden geçip gitmek istedim ancak Akın bisikletini önüme kırdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Yani şey, yanlış anlama. Sonuçta bana ne ama öylesine..."

"Bilmiyorum... Biraz nefes almak istiyorum, ev harici her yer bana cennetmiş gibi geliyor."

Akın bir süre düşündü. Daha sonra yeniden pijamalarıma bakarak gülümsedi. "Moda anlayışın mükemmel."

"Umurumda değil, beyaz atlı prens beklediğim yok," diyerek omuz silktim. Akın'ın gülüşü yüzünde bir an gölgelendi fakat hemen toparladı kendini.

"Eğer senin için de uygunsa sana eşlik etmek isterim."

Ne diyeceğimi bilemeyerek bir ona bir de sokağa bakındım. "İşin yok mu? Okulun?" diye sorduktan hemen sonra, "Ya bu kılığımla neden gelmeyi istiyorsun benimle?" diye ekledim.

"Kıyafetinin ne önemi var Zümrüt? Sen insanları kıyafetlerine göre mi yargılarsın?"

"Yo," dedim bir anda. Gülümsemesi yüzünde genişledi.

"Yo," diyerek taklit etti beni. Burnumdan nefesimi vererek sinirli bir şekilde güldüm. Taklidimin yapılmasından hoşlanmazdım, Gülin sürekli yaptığı için onunla hep kavga ederdim ancak Akın'a kızamadım.

"Ne bileyim, bir gazeteci ve psikolog adayısın sonuçta... Bir statün var. Görenler beni senin deli hastan falan sanır," diyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Onunla konuşmak eğlenceli ve dinlendiriciydi.

Akın ensesini kaşıyarak, "Psikoloji Bölümü'nde babamın ısrarıyla okuyorum. Ben gazeteciyim asıl, istersen seni zenginlerin moda dergilerine kapak yapabilirim bu pijamalarınla," dedi.

Bir elimle saçımı geriye atarken havalı görünmeye çalışarak, "İyi, zenginlere bedava moda dersleri olur işte, fena mı?" dedim.

Bu defa boğuk bir kahkaha attı. "Gel," diyerek bisikletinin önünü işaret etti. Yüzümdeki gülümseme anlık olarak dondu. "Şey, yani bisikletle gideriz. Tabii eğer istersen arkama da oturabilirsin."

Ateş basan yüzüme aldırış etmedim. "Nereye gideceğiz?" diye sordum bisikletin arkasındaki demir seleye bakarak.

"Bildiğim, denize karşı çok güzel bir çay bahçesi var."

"Ama benim yanında hiç param yok," diyerek ellerimi cebime attım.

"Benden olsun."

Gülümsedim. "Olsun madem."

Arkasına oturmak için hamle yaptığımda Akın önüne döndü. Ona dokunmamaya özen göstererek bisiklete yerleştiğimde göğsüm ve sırtı arasında ufak bir aralık kalmıştı sadece. Ellerimi arkamdaki çıkıntılı yere koyduktan sonra rahat hissetmeye çalıştım. Akın sol omzunun ardından kafasını geriye çevirerek bana baktı. "İstersen bana tutunabilirsin. Hem daha rahat edersin," dedi.

"Yok, iyi böyle."

"Peki." Ayaklarımı yerden kaldırıp geriye çevirdim ve iki elimle demir seleye tutundum. Bisikleti yavaş ve temkinli sürüyordu. Onu her zaman gördüğüm gibi hızlı kullanmıyordu Allah'tan. Fırıncılar Sokağı'ndan yavaş yavaş geçerken burnuma taze simit ve ekmek kokusu çarpıyordu. Gülümsedim. Şehrin denize açılan en güzel sokaklarından biriydi burası. Bu eski sokakta çok fazla araba bulunmazdı. Yaz kış muazzam bir hamur kokusu olurdu. Bazen Gülin'in okuluna bu yoldan giderdim. Bu sokaktan gitmek yolumu uzatırdı fakat taze ekmek ve simit kokusunu sevdiğimden bazen terapi gibi gelirdi.

Şimdi bu sokaktan Akın'la geçmek beni daha da mutlu etmişti. Sanki o da düşüncelerimi duyuyor gibi gülümsüyordu. Sonra ansızın, "Ne güzel kokuyor ekmekler, değil mi?" diye sordu.

Beni göremeyeceğini bilmeme rağmen kafamı salladım fakat o benim onu onayladığımı hissetmiş gibi gülümsemeye devam etti. Denize açılan sokakta yavaş yavaş ilerlerken, esen rüzgârla gözlerimi yumdum. Allah'ım... Biraz olsun nefes almak ne güzeldi. Akın'ın başıma gelen en güzel şeylerden biri olduğunu düşünüyordum o saniyelerde. Gözlerimi

araladım yeniden ve Akın'a biraz daha yaklaştım. Sol omzunun üzerinden yola bakmaktı amacım fakat ensesinden yayılan kendine has kokusuyla duraksadım öylece.

Akın da sol omzundaki varlığımı fark ettiğinde yüzünü hafifçe bana çevirdi ama bana bakmadı. Sırtı gerilirken ürktüm. Ateş basan yüzümü geriye çektim. Fakat tam bu esnada bir kamyon çıktı önümüze. Akın'ın ani freniyle birden onun beline sarıldım ve yanağımı sırtına yasladım.

"Ne yapıyorsun be adam! Kaldırıma mı çıkacaksın?"

Akın'ın gür sesiyle irkildim fakat o bunu fark etmeden bisikleti sürmeye devam etti. Akın'ın bariton ses tonu bana babamı hatırlatmıştı. İçimdeki en büyük zehir... Sinirle yanağımın içini dişlerken babamı düşünmeyi reddettim o an. Anın tadını çıkarmayı istedim. Çünkü bitecekti ve bitmeden mutluluğu yakalamam lazımdı.

Bir süre sonra durduğumuzda başımı sırtından kaldırdım ama ellerimi belinden geriye çekmedim. Akın yeniden sol omzunun üzerinden baktı bana. "Özür dilerim, adam bir anda önüme çıkmıştı," diyerek beline sarılı olan ellerime baktı. "İyisin, değil mi?"

"İyiyim."

Bisikletten dikkatlice indim. Akın beni denize karşı, kocaman çınar ağaçlarının altında tahta sandalye ve masaları olan çok şirin bir çay bahçesine getirmişti. Pahalı bir yer gibi durmuyordu, gayet mütevazı bir yerdi fakat yine de pijamalarla buraya geldiğim için biraz utanmıştım.

Akın bisikleti kaldırımın kenarındaki duvara yasladı ve sonrasında bana dönerek, "Hadi," dedi. Onun ardından yürürken mekânı inceliyordum. Tahta masa ve sandalyeler mavi renkteydi. Üzerlerinde ince, kısa beyaz örtüler vardı. Denizden esen tuzlu meltem ve çınar ağaçlarının gölgesiyle serinleyen bu çay bahçesi çok hoştu. İstanbul Boğazı'ndan geçen gemilerin düdükleri, aşağıda kalan ana caddedeki araba gürültüsü, çınar ağacındaki kuş cıvıltıları ve masalardaki bardak, çatal sesleriyle değişik bir armoni oluşturuyordu. Bayılmıştım buraya.

Akın, denize yakın uçtaki masalardan birini seçmişti. Usulca masaya yerleşirken üzerimdeki pijamalarımı ve saçımı başımı düzelttim. Sonra da bu görüntüme sebep olan ailem düştü aklıma. Yüzüm asıldı. Bu sabah babama Kemal'le evlenmeyeceğimi, buna bir daha kalkışırsa benim de kaçacağımı ima etmiştim fakat öyle bir durumla karşılaşırsam nereye ve kime kaçacağımı bilmiyordum. Boğazımda bir yumru büyüdü. Babamın yaptığı haksızlıkları düşündükçe ona olan nefretim daha da katlanıyor, bir çığ oluyordu zihnimde.

"Zümrüt..." Akın'ın elleri masada duran ellerime uzanıp ellerimin üst kısmını hafifçe sıktığında gözlerim kocaman açıldı. Akın, bu tepkim karşısında ateşe dokunmuş gibi elini hızla çekti. "Daldın gittin, sesleniyorum deminden beri." Ellerimdeki teması hâlâ ellerimin üzerinde varlığını koruyan bir çiğ tanesi gibi kalırken, "Çay içer miyiz?" diye sordu.

Başımı hızlıca salladım ve yutkundum. Ellerimi masanın altında kucağımda birleştirerek bakışlarımı İstanbul Boğazı'nın maviliğine bıraktım. Akın'ın dokunduğu elimi istemsiz bir şekilde okşarken ılık bir sonbahar rüzgârı esiyordu. Sanki Akın'ın dokunduğu tenim karıncalanıyor, uyuşuyordu. Çok tuhaftı, daha önce Kemal'le buluştuğumda hiç bunu hissetmemiştim. Kemal çok acil buluşmamız gerektiğini söylediğinde neyin aciliyeti olduğunu merak ettiğimden Zehra'yla birlikte çocuk parkına gitmiştik. Kemal sinsi bir hödük olduğundan ilk buluşmamızda ablamın yanında pat diye ellerimi tutmuş ve bir mengene gibi sıkı sıkı kavramıştı. Zorla çekmesem koparacak sanmıştım. Kemal'e olan o anki öfkem neden Akın'a yoktu?

Çünkü Kemal ve Akın tamamen farklı kişilerdi. Hissettirdikleri de kendileri gibi farklıydı. Çocukluğumdan bu yana aşk hakkındaki hikâyeleri dinlerken kendimi hiçbir şekilde o aşk kavramının içerisinde göremiyordum ve bu nedenle aşkın sadece sayılı insanların başına gelebilen bir şans oyunu olduğunu düşünüyordum. *Oyun* diyorum çünkü aşk bir oyundan ibaretti bana göre, kaçanın ve kovalayanın olduğu...

"Hödük Kemal," diyerek dişlerimi sıktım.

"Efendim?" Akın'ın sesiyle bakışlarım anında onu buldu. Pot kırışıma yüzümü buruşturdum.

Boğazımı temizleyerek, "Havalar serinledi," dedim çabucak. Evet, klasik hava ve su muhabbeti...

"Üşüyor musun?" diyerek yeşil parkasını işaret ettiğinde kafamı iki yana salladım. Bu esnada çay bahçesinin kasa bölümünde büyükçe bir radyo cızırtılı sesler çıkararak açılmıştı. Akın'la birlikte bakışlarımızı o yöne çevirdik.

Büyük radyoyu kurcalayan, henüz bıyıkları terlememiş bir delikanlı garsondu ve radyodan yayılan gürültülü cızırtı bütün müşterileri rahatsız etmişti. Belinde lacivert bir önlüğü bulunan kır saçlı başka bir garson hızlıca genç garsona doğru koştu ve ensesine bir tane patlattı. Daha sonra müşterilere dönüp özür diledi. Akın'la bu olaya gülerken yaşlı adam net bir radyo istasyonu bulmak için radyonun düğmelerini hızla çevirdi ve nihayet

düzgün bir müzik sesi kulaklarımıza dolduğunda, genç garsona söylenerek onu müşteri siparişlerini teslim etmek üzere itekledi.

"Çok renkli bir yermiş burası," dedim önüme dönerken.

"Sadi Usta ve oğlu Kerem," diyerek açıklama yaptı Akın. "Haytanın teki ama seviyorum o çocuğu. Buranın sahipleri."

"Buraya çok mu sık gelirsin? Yani sahiplerini tanıdığına göre..."

Akın'ın gözleri sorum üzerine durgunlaştı. Başını hafifçe yana eğerken, "Bazen gelirim," dedi kırık bir ses tonuyla. Ne olduğunu anlamamıştım. Sormaya da çekiniyordum ama deli gibi merak ediyordum.

Az önce radyoyu ayarlamaya çalışan Kerem elinde iki çayla masamıza geldiğinde önce Akın'a sonra da bana ve daha sonra da üzerimdeki mavi pijamama iri iri gözlerle baktı, ardından bakışlarını önüne çekerken gülmemek için dudaklarını içeri kıvırdı. "Afiyet olsun Akın abi," diyerek çay bardağını Akın'ın önüne bıraktıktan sonra benimkini bırakırken, "Afiyet olsun yenge," dedi.

Akın hızla kafasını kaldırıp Kerem'e kaşlarını çatarak, "Ne yengesi oğlum, arkadaşım o benim," dedi sert bir ses tonuyla.

Kerem bir Akın'a bir bana bir de üzerimdeki mavi pijamama yeniden baktıktan sonra, "Ben yanlış anlamışım o zaman abi," dedi uysal bir şekilde başını eğerek. Kerem'in bu hâline gülümsemeden edemedim.

"Saf çocuk," diyerek gülümsedi Akın da. O gülümserken onu izledim. Kalın alt dudağına göre oldukça ince olan üst dudağı kıvrılıyor, âdeta yok oluyordu gülerken. Dudağının hemen kenarında büyük bir beyazlık vardı, o beyazlık güldüğü zaman bir kumaş gibi kırışıyordu. Çenesinde yoğunlaşan sakal izleri belli belirsizdi, sürekli tıraş olduğunu varsayıyordum. Kardeşim Ferhat'ın da öyle oluyordu genelde. Bakışlarımı çenesinden yukarıya doğru yavaş yavaş çekerken hafif kemerli burnu ve düzgün elmacık kemiklerinin üzerinde ufak, belli belirsiz çiller olduğunu fark etmiştim.

Bir sonbahar rüzgârı daha hızla estiğinde üzerimizdeki büyük çınar ağacından bir yaprak masamıza düştü. Tam bu esnada radyoda Erkin Koray'ın *Seni Her Gördüğümde* parçası çalmaya başladı. Akın uzanıp kurumaya yüz tutmuş yaprağı eline aldı ve yaprağın sap kısmından tutup, yüzünden hâlâ silemediği gülümsemesiyle yaprağa bakmaya devam etti.

İnan ki senden başka
Senden başka, senden başka
Hiç kimse yok içimde
Kimse yok içimde

Kuruyan boğazımı rahatlatmak için çayıma uzandım fakat bu defa çay çok sıcak olduğundan dilimi yaktım. Çayı hızlıca masaya bırakıp dudaklarımın arasından derin bir nefes alırken Akın'ın gözleri beni buldu. "Dikkat," diyerek gülmeye devam ederken beni bir ateş bastı. Bakışlarımı hemen ondan kaçırdım ve pijamamın dizlerini sıktım.

Yüzüne bakmasam da
Başımı çevirsem de
Seni her gördüğümde
Seni her gördüğümde

"Allah'ım, neden bu şarkı?" diye sordum kendi kendime.

"Sen kendi kendine konuşmayı çok mu seviyorsun?" Yeniden bakışlarımız kesiştiğinde Akın'ın bu sorusunda ciddi olduğunu bakışlarından anlayabilmiştim.

"Yok yahu, dilim yandı ya, kendime kızıyordum."

Akın başını onaylarcasına sallayarak sırtını sandalyeye yasladı ve beni izlemeye başladı. O bana bakarken ben bakışlarımı titizlikle ondan kaçırmaya çabalıyordum fakat olmuyordu. Bana neden bakıyordu öyle? Kesin çok çirkin olduğum için. Üzerime normal bir kıyafet geçirememiştim, aptal gibi böyle çıkmıştım dışarıya. "Ablan Zehra," dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp odağımı ona çevirdim. "Neredeymiş?"

Huzursuzca iç çektim. "Ferdi'ye kaçmış."

"Kaçmış mı?" derken gülmek ve ne olduğunu anlamaya çalışmak arasında kalmıştı. "Neden?"

Sandalyede kıpırdandım. "Babam onu zorla yaşlı bir adama verecekti çünkü." *Dahası beni de Kemal'e...* Fakat bunu Akın'a anlatıp anlatmamak konusunda kararsızdım. Bir yanım anlatmak, ondan fikir almak istiyor, diğer yanım ise *senin hayatından ona ne* diyordu.

"Ne? Nasıl? Ablan istemeden böyle bir şeyi nasıl yapar?"

Omuz silktim. "İşte... Yaptı. Ablam da sevdiğine kaçtı. Bu sabah Ferdilerin evine gidip öğrendim. Babam sinirden köpürdü, bize bağırıp çağırdı."

Akın anlattıklarımı çatılmış kaşlarıyla dinliyordu. Bir eli masanın üzerinde bardağında, diğeri ise çenesindeydi. Çenesini okşarken düşünüyordu. "Peki neden?" diye sordu daha sonra. "Bu evlendirme olayı daha öncesinde var mıydı yoksa birden mi oldu? Geçenki akraba meselesiyle alakası var mı?"

Duraksadım. "Sen o olayları hatırlıyor musun?" diye sordum bir an düşünemeyerek. Sonra pişman oldum, o rezilliğimi tabii ki hatırlıyordu! Akın

başını sallarken, "Şey... Yani, babam çok kızdı tabii... Sonuç olarak da evlendirmeyi çare gördü."

Aramızda bir sessizlik oluştu. Ben başımı eğip kucağımda birleştirdiğim ellerime bakarken Akın'ın gözleri benim üzerimde sabitti. Sanki kafamın içindekileri görmek ister gibi dikkatle bakıyordu bana. Kafamı kaldırırsam düşüncelerimi görecek gibi. "O gün misafirleri kovan ablan değildi ama," dedi daha sonra. "Sendin. Babanla tartışan da sendin." Titrek bir nefes çektim içime. Akın öne, masaya doğru eğildi. "Ablan için bu karara vardıysa senin için ne yaptı?"

Gözlerim usul usul gözlerine tırmandı. Koyu yeşil meraklı gözleri benden bir yanıt bekler gibiydi. Sanki bakışları gittikçe karanlıklaşıyor, koyu bir siyaha dönüyordu her saniye. Konuşamadım. Söyleyemedim ona Kemal'le evlendirileceğimi. *Neden itiraz etmedin* diyecekti bana, yüzlerce kez itiraz ettiğimi bilmeden. *Neden çırpınmadın, neden kaçmadın, neden bana söylemedin, neden neden neden!* Oysa benim kimsemin olmadığını, Zehra kadar şanslı olmadığımı, korktuğumu, hasta annemi ve kardeşlerimi asla bırakamayacağımı, Zehra gibi büyük hayallerimin olmadığını asla bilemeyecekti. Anlayamayacaktı, anlatamayacaktım ona.

Omuz silktim. "Hiç." Bardağımda soğuyan çayı birkaç yudumda içtim. Ilık çay içimde akarken titreyen ellerimi yeniden kucağımda birleştirdim.

Akın bu yanıtımdan hoşlanmamıştı. "Nasıl hiç?" diye sordu bir süre sonra. "Zümrüt, lütfen ne olduğunu anlatır mısın?"

Tam bu esnada iki yan masamıza bir çift gelmişti. İkimizin de dikkati dağılmıştı çünkü kadın sandalyeyi yanlışlıkla yere düşürmüş ve büyük bir gürültü çıkarmıştı. Genç kadının karnı burnundaydı, garsondan özür dilerken, eşi olduğunu düşündüğüm adam bir eliyle kadının elini tutarken diğer eliyle çevik bir hareketle sandalyeyi kaldırmıştı. Genç adam karısının oturması için sandalyeyi çekti ve karısı yerleştikten sonra karşısına geçerek oturdu. Garson başlarına gelip ne istediklerini sorduğunda bakışlarımı onlardan çekip Akın'a yönelttim. Fakat o hâlâ çifte bakmayı sürdürüyordu. Hem de öyle büyük bir dikkat ve daha önce emaresini görmediğim bir şekilde gizemle bakıyordu ki ben de yeniden onlara baktım. Mutlu bir çiftti, kadın durmadan gülüyor, arada bir kocaman olmuş karnını boşta duran eliyle okşuyor, diğer eliyle ise kocasının uzattığı elini sıkıca tutuyordu.

Sonra birden masadaki genç adamın bakışları yavaşça masamızı buldu. Adamın bakışları Akın'la kesişince yüzündeki gülümseme soldu. Bunu fark ettiğimde çok şaşırdım. Daha öncesinden tanışıyorlardı galiba. Genç adam başıyla hafifçe Akın'ı selamlarken Akın da ona aynı şekilde karşılık

verdi. Genç adamın bakışları ağır ağır beni bulduğunda bir süre gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sonra hemen bakışlarını önüne çekti.

"Kim o adam?" Sorum üzerine Akın bana döndü.

"Bir tanıdık," dedi çabucak. Çayını büyük bir yudum alarak bitirdi. O adamı gördükten sonra Akın'ın yüz ifadesi değişmiş, masanın üzerindeki örtüye dalıp gitmişti.

"Akın? Bir sorun mu var?" diye sormama rağmen onu o dalgınlıktan çıkaramadım.

"Kalkalım mı?"

Sorusu üzerine yeniden diğer masadaki çifte baktım. Genç adam da Akın'la bakışmalarının ardından gerilmiş, ilk geldiğindeki gülümsemesi silinmişti yüzünden. Karısı da aynı benim gibi sorguluyordu eşinin bu ifadesini.

Onaylarcasına başımı salladıktan hemen sonra Akın'la birlikte kalkarken göz ucuyla o çiftin masasını izliyordum. Genç kadın bir şeyler anlatıyor, karnını okşuyor ve karnındaki bebeğine güzel şeyler söylüyordu. Akın hesabı öderken de kaçamak bakışlar atıyordum onların masasına. Genç adam bizi izliyordu, konuşan karısına karşı kayıtsızdı. Delici bakışları benden ziyade Akın'ın üzerindeydi.

Çay bahçesinden çıkıp bisiklete yerleşirken de hâlâ bakışları bizim üzerimizdeydi. Çok tuhaf gelmişti bizi bu kadar uzun izlemesi. Pijamalarımla mı alakalıydı? Akın'ın arkasında bisikletteki yerimi alırken, Akın'ın beline sarılırken ve sağ yanağımı Akın'ın sırtına yaslarken hâlâ o adama bakıyordum. Akın bisikleti sürmeye başlayıp bir rüzgâr gibi süzülürken adamın bizi izleyen bakışları aklımdaydı.

O gün Yavuz Ali Karaca'yı gördüğüm ilk gündü.

Evimizin alt sokağında indim Akın'ın bisikletinden. Onunla vedalaştıktan sonra aklımda az önceki durgunluğu vardı fakat ona sormadım bunun sebebini. Zira kafamda Kemal meselesi vardı. Bir türlü itiraf edemediğim Kemal belası...

Evimizin önüne ulaşan yokuşu ağır ağır çıktıktan sonra Neşe'nin balkondan bana seslendiğini duymamla başımı kaldırdım. "Ayten, bize gel, çabuk! Neler oluyor?"

"Neşe, hiç hâlim yok, başka zamana..." desem de üsteledi.

"Kız gel çabuk, evde kimse yok, iki dakika konuşalım."

Perdeleri kapalı evimize bir göz attıktan hemen sonra onaylarcasına kafamı sallayarak hızlıca merdivenleri tırmandım. Neşe kapıyı açmış, beni bekliyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp evlerine girer girmez beni soru yağmuruna tutmaya başladı. "Zehra kaçtı mı? Nasıl kaçmış? Hep o babanın yüzünden, gül gibi kız gitti! İnanamıyorum, babam demişti çok sıkıyor sizi diye... Bu adama bir dur durak yok mu canım? Ne demek öyle kızı yaşlı adama vermek? Hangi çağdayız? Kız tabii kaçar, ne yapsın, tek çıkış yolu sevdiğine kaçmak."

Kendimi salondaki koltuklardan birine bırakırken çok yorgun hissediyordum. Neşe'nin peş peşe kurduğu cümlelere hiçbir tepki vermeyerek öylece oturuyordum.

Kız tabii kaçar, ne yapsın, tek çıkış yolu sevdiğine kaçmak.

Neşe'nin bu cümlesi beynimde dönüp durdu bir süre. Zehra'nın bir kaçış yolu vardı. Güzel bir yol. Benimse içerisinden asla çıkamadığım, kendimi sürekli dikenli duvarlarına vurduğum bir labirent vardı. Ben ne yapacaktım? Nereye gidecektim?

Neşe hâlâ hızlı hızlı konuşurken, "Ben Kemal'le evleneceğim," dedim birdenbire. Neşe anında sustu. Anlamaya çalışarak yüzüme baktı ama daha sonra gülmeye başladı.

"Ne saçmalıyorsun Ayten?" dedi hafif bir kızgınlıkla. "Kemal sana uygun biri mi sanki!"

"Babam öyle istiyor," dedim çabucak. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Neşe oturduğu yerde doğruldu.

"Ne? Nasıl?"

"Beni birkaç kez onunla konuşurken görenler babama söylemiş, babam bu olaylardan önce bana Kemal'i sevip sevmediğimi sormuştu, ben de *hayır* demiştim. Ama şu akrabalarla kavga meselesinden sonra tutturdu *seni Kemal'le evlendireceğim* diye!"

Neşe bir eliyle ağzını kapatırken umutsuz gözlerle beni süzüyordu. Bakışlarımı kaçırırken gözlerimden yaşların düşmesine engel olamadım. Çaresizlik çok zor geliyordu. Bir kaçış bulamamak, sürekli düşünüp durmak, bir yol katedememek boğucuydu.

"Olmaz öyle şey," dedi Neşe daha sonra yanıma oturup ellerime uzanarak. "Sen istemedikten sonra yapamaz."

Neşe'nin ellerimi tutan ellerine baktım. Onun hayatı mükemmeldi. Öğretmen babası ona asla benim babam gibi davranmıyor, bir şeylere zorlamıyor, kızının elini sıcak sudan soğuk suya sokmuyordu. Onun yerinde olmak için her şeyimi verirdim. "Yapar," dedim umutsuzlukla başımı önüme eğerek. "Benim bir kaçışım yok Neşe. Zehra'nın kaçışı Ferdi'ydi, onun son umudu

sevdiğiydi ve istediği oldu. Ama ben... Benim bir sevdiğim, görüştüğüm ve divane olduğum biri yok! Ne elim ekmek tutuyor ne güvenebilecek bir akrabam var! Sanki bu hayata itaat etmek için gelmiş bir köleyim ben."

"Böyle söyleme," dedi Neşe daha sonra. "Belki de hiç ummadığın anda ummadığın şeyler başına gelir, bir bakarsın her şeyden seni çekip alır."

Gözlerimi Neşe'nin gözlerine diktim. "Ölüm gibi mi?"

Neşe'nin yüzü anında buz gibi oldu. "Ne ölümü Ayten! Gencecik kızsın, saçma sapan konuşma!" Ellerini hızlıca ellerimden çekti. "Hem bak biz seni biriyle yakıştırıyorduk..."

Kaşlarımı çatarak baktım ona. "Kiminle?"

Neşe hınzırca sırıttı. "Şu karşıda oturan Dilsiz Ajan'la."

Anında sinirlendim. "Ne alaka şimdi Neşe? Onun derdi başından aşkın, adam kaç üniversite okuyor, benimle ne işi olur?"

Farkında olmadan söylediklerim üzerine bir an ikimiz de kalakaldık. "Ayten! Sen bunları nerden biliyorsun?" dedi Neşe daha sonra büyük bir heyecanla.

Hay dilimi eşek arısı soksun! Kendime sinirlendiğim için dudaklarımı sinirle dişlerken "Of!" diye bağırdım. "Biz onunla konuşuyoruz," diye itiraf ettim. Neşe'nin gözleri parladı. "Ama asla senin tahmin ettiğin bir şekilde değil, adam bildiğin arkadaş arıyordu ve ben de neden olmasın dedim. Bir gün Nergis'le bana mektup yollamış, o günden beri konuşuyoruz."

Neşe'nin ardı arkası kesilmeyen *ne konuşuyorsunuz, neden seni arkadaş olarak seçmiş, ne okuyormuş, neden kimseyle konuşmuyormuş* gibi sorularını teker teker sabırla yanıtladıktan sonra daha fazla dayanamayarak hızla ayağa kalktım ve "Yeter, ben gidiyorum!" dedim.

Ama Neşe kolumdan tuttu. "Vay be Ayten! Ne yere bakan yürek yakanmışsın sen!" dedi gülerek. "Bak, ne büyük bir şans gelmiş ayağına. Sakın bunu kaçırma."

"Ne şansı Neşe?"

Bana inanamıyormuş gibi baktı. "Kızım onu anlatırken gözlerin parlıyor! Kendine nasıl bu kadar yabancısın, ondan resmen etkileniyorsun! Neden olanları ona anlatmıyorsun? Belki o seni kurtarır bu evlilik saçmalığından."

"Ne diyorsun Neşe, Akın beni nasıl kurtarsın? Hem ne alaka, ne münasebet? Adam beni sadece arkadaşı olarak görüyor! Benim gibisiyle ne işi olacak?" Öfkeyle arkamı dönüp çıkmaya hazırlanırken birden durdum. "Ayrıca ben kim ona bir şeyler hissetmek kim!"

Kapıyı açıp ayakkabılarımı giyerken Neşe başımda dikilmişti. "Aa, neden olmasın? Gençsin, güzelsin, sütlü çikolata gibi tenin var! Seni beğenmeyecek de kimi beğenecek?"

"Saçmalama!"

"Bence düşün Ayten. Anlattığına göre sana değer veriyor, yardım edebilir..."

Doğrulup Neşe'nin yüzüne baktım. "Edemez, neden etsin?"

"Belki sana karşı bir şeyler hissediyordur?"

Sinirle güldüm. "*Arkadaşız* diyorum Neşe! Hem yeni tanıştığım bir adama nasıl böyle bir şeyi anlatırım? *Gel beni kaçır* mı diyeyim? Annemin durumunu biliyorsun zaten... Ben Zehra gibi yapamam. Gidemem onları terk edip."

Neşe'nin yüzü düştü. "Evleneceksin yani Kemal'le?"

Derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum."

"Bence Akın'la konuşmalısın. Bir de kendine bakmalısın ve üzerindeki Akın etkisini düşünmelisin."

Kafamı iki yana salladım. Yapmazdım. Yapamazdım. Kendim kurban olduğum gibi onu da kurban seçemez, bu saçmalığa dâhil edemezdim.

"Hoşça kal Neşe," diyerek merdivenlerden ağır ağır inmeye başladım. Evimizin bulunduğu kata geldiğimde apartmanın açık kapısından Akın'ın gri panjurlu evine baktım. *Belki,* diyordu içimdeki çok cılız bir ses. *Belki yardım edebilir. Diğer bir ihtimalim olabilir Akın...* Neşe'nin söylediği cümle dolaştı aklımda. *Akın etkisi...*

Ama sonrasında hemen kovdum bu sesi kafamdan. Ne saçmaydı ya Rabbi, sanki adamla bunun için arkadaş olmuş gibi görünürdüm. O kadar basit bir kız gibi görünmek istemiyordum, bu konuyu çözecektim. Gerekirse zorla da olsa, çözecektim.

Aradan geçen üç haftanın sonunda Zehra ve Ferdi'nin düğünü kararlaştırılmıştı fakat babam Zehra'nın evimize bir daha asla gelemeyeceğini, onun gibi bir kızı olmadığını yineleyip durmuş ve Hayri amcanın konuşma çabalarına kulak asmamıştı. Dahası Zehra'nın düğününe bizim gitmemizi de yasaklamıştı. Ama ben yine de o düğüne gitmek için elimden geleni yapacaktım. Annem iki gözü iki çeşme ağlarken ve hiçbirimiz bu konuda bir şey yapamazken ben artık babamın buyruklarına boyun eğmeyi reddediyordum. O benim ablamdı, onun düğününde bulunması en çok gereken kişi bendim.

Bu düşüncelerle evi toparlarken Nergis okuldan gelmişti. Çantasını odasına bıraktıktan hemen sonra salona yanıma gelmişti ve bana bir zarf uzatmıştı. "Al abla, o abiden."

Utana sıkıla hızla aldım mektubu. "Sağ ol Nergis," dedim ve diğer odaya geçtim hemen. Kalbimde bir kuş uçuyordu sanki onun mektubu ellerimin arasındayken.

Ferhat odadaydı. Yatakta uzanmış, bulmaca çözüyordu. Zarfı hemen karnıma sakladım. "Ferhat, çık çabuk odadan!" dedim birden. Mavi gözleri hızla beni buldu.

"Nedenmiş?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Sana hesap mı vereceğim, çık, işim var."

Ferhat yavaşça ayağa kalktı. "Vereceksin tabii kızım, evlenene kadar bu evin mensubuysan bana hesap vereceksin! Eşek başı mıyız biz burada!"

Ona doğru öfkeyle yürüdüğümde Ferhat geriye doğru sendeledi. "Ulan bu dayılığını niye babama yapmıyorsun? Ayrıca ben senin ablanım! Düzgün konuş benimle, yolarım saçlarını tek tek!" Siyah saç tutamlarını uzanıp hafifçe çektiğimde Ferhat acıyla bağırdı.

"Aman, al odayı, senin olsun!" diyerek saçlarını düzeltti ve kaçarcasına odadan çıkarken bir an duraksadı. "Seni alacak adama yazık, Panter Emel!"

Son sözü üzerine bir ayağımdaki terliği çıkardım. Başına gelecekleri önceden tahmin eden Ferhat hemen kapıyı kapatıp kaçtı. "Hödük!" dedim sinirle arkasından.

Daha sonra içime sakladığım zarfı dikkatli ama çabuk bir şekilde yırttım. Akın'ın düzgün el yazısına gülümsedim bir süre. Sonra okumaya başladım.

Zümrüt,

Bu satırları yazarken çok öfkeli olduğumu bilmeni isterim. Az önce Kemal'le karşılaştık. İçimde hâlâ soğumayan bir öfke var. Bana abuk sabuk laflar etti fakat son buluşmamızda senin bana anlatmadığın konular olduğunu fark ettiğimden, onun söylediklerinin doğru olabileceğine olan inancım arttı.

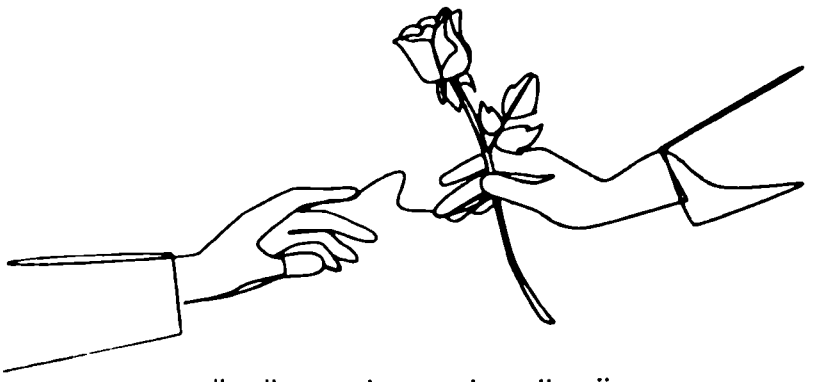
Kemal bana senin onunla evleneceğini söyledi. Bu doğru mu? Evlenecek misin o adamla? Bana bunu senin istediğini söyledi. Sen istiyormuşsun... Sen! Neden? Onu sevmediğini sanıyordum. Kemal bana seni çok başlık parasıyla yakında istemeye geleceklerini de söyledi. Bütün bunları bana neden anlatmadın? Seni buna baban mı zorluyor? Ben bir şeyleri yanlış mı anlıyorum? Yoksa gerçekten seviyor musun onu?

Bağışla beni, haddim değil bunu senden istemek ama...

Sevme, Zümrüt.

Lütfen sevme onu.

Akın Vahit Tamtürk

7. BÖLÜM: FİRARİ HÜZÜN

Boğulmamak için çırpındığım ağlama denizinde, hayatımı ve hayallerimi harcamıştım. Bütün kavgalarım, bütün arayışlarım ve bütün çabam var olabilmek, yaşayabilmek ve de yaşatabilmek içindi. Kendimi aileme adamak, belki de Zehra gittiği için sırtlandığım, sırtlanmaya mecbur kaldığım en büyük yüktü. Yine de ona kızamıyordum. Zehra'ya kızmakla elime ne geçecekti? Mutluluğu seçtiği için ona nasıl kızardım?

Arzu ve Ayfer, Zehra'nın gelinliğini düzeltirken Neşe de Zehra'nın saçlarının arasına parlak, gümüş teller takıyordu. Saçlarının arasından, başının iki yanından sarkan teller Zehra kıpırdandıkça daha da parıldıyordu. Zehra parmaklarıyla yüzünü gözünü düzeltiyor, aynadaki görüntüsüne gülümsüyordu. Bense pencere kenarındaki konsolun yanına oturmuş, öylece onları izliyordum.

Akın'ın bana gönderdiği son mektubun üzerinden tam bir hafta geçmişti. Ne bir cevap yazıp Kemal ile olan olayları anlatabilmiştim ne de onu görebilmiştim. Bir haftadır evine hiç gelmemişti. Günlerim mutfak ve salon penceresinde onu aramakla geçiyordu. Öte yandan babam durulmuştu, benim üzerime gelmiyordu evlilik konusunda fakat her an şimşekler çakmaya ve yağmaya hazır bir bulut gibi karanlığını koruyordu üzerimde.

Öte yandan babam her ne kadar izin vermese de zorla kaçarak gelmiştim kendi kardeşimin düğününe. Ne yapayım, onu öyle kimsesiz gibi bırakamazdım ki? Babama önceki akşam gideceğimi söylediğimde bana sinirli sinirli bakmış fakat bir şey söylememişti. Bir şey söylememesini fırsat bilerek ben de düğüne gelmeyi kendime hak görmüştüm.

"Kız kıpırdanıp durmasana!" diye bağırdı Neşe, Zehra'nın omzunu dürterek. Beş kez üzerinden geçtiği rujunu dudaklarına altıncı kez dikkatle sürmeye çalışıyordu.

"Ay," dedi Arzu geri çekilip Zehra'yı bir güzel süzdükten sonra. "Ne kadar güzel oldun Zehra!"

Durup bir an ben de Zehra'yı süzdüm. İri gözleri, makyajı sayesinde daha da ön plana çıkmış, dudakları kiraz gibi kıpkırmızı belirmiş, beyaz

teni pürüzsüz saten bir kumaş gibi gelinlikle uyum sağlamıştı. Fakat tüm bu güzelliğinin yanında Zehra'nın gözlerindeki hüznü görebiliyordum. Annemin ve kardeşlerimin düğüne gelemeyecek olmalarıydı bu hüznünün sebebi. Babam neyse de annemin gelemiyor oluşu yaralıyordu Zehra'yı, biliyordum çünkü bu durum beni de kanatıyordu. Dün gece kınası olmuştu, öksüz ve yetim gibi başı önünde ağlarken yakılmıştı kınası. Mahallelinin fısıltıları hâlâ kulağımdaydı. Babam yüzünden başımıza gelenleri kabullenemiyordum. Bir insan bunu çocuklarına nasıl reva görürdü? Mutsuz olmaları için elinden geleni nasıl yapardı böyle?

Aynalı konsola uzanıp saten eldivenlerini aldım ve Zehra'ya adımladım. "Tüm zamanların en güzel gelini..." diyerek eldivenlerini giydirmeye başladım. Kınalı ellerine eldivenleri geçirirken Zehra gülümsedi. Diğer kızların da gözleri dolmuştu bu lafım üzerine. Zaten akmaya hazır gözyaşlarıyla ayna karşısında oturan Zehra, eldivenlerini giydirmemin ardından ayağa kalktı ve sıkıca sarıldı bana.

"Seni çok seviyorum Ayten," dedi boğuk ve ince sesiyle. "İyi ki buradasın, iyi ki sen yanımdasın."

Sözleriyle ben de ona sıkıca sarıldım. Benim gülbeyazım... "Ben de seni çok seviyorum kardeşim."

"Ay ağlaşmayın, onca uğraşımız boşa gidecek şimdi!" dedi Ayfer bizi ayırmaya çalışırken.

Usulca geri çekildim ve ellerimi Zehra'nın yanaklarına koydum. "Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın... Ben hep senin yanındayım, unutma bunu, olur mu? Evleniyorsun diye benden kopmuş değilsin sen. Kimse incitemez, kıramaz seni. Özellikle de Ferdi... Benden hiçbir şeyi saklama, olur mu? Babam seni kabul etmese bile ben her zaman yanındayım. Sen benim canımsın, benim gülbeyazımsın..."

Zehra'nın dolu gözlerinden yanaklarına inci taneleri gibi düşen yaşlar benim de göz pınarlarımda belirdiğinde davul ve zurna sesleri duyulmaya başlamıştı. Zehra uysal bir baş sallayışla kolumu sıktıktan hemen sonra eldivenli ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Ben de bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim ve gözyaşlarımı sildim.

Ferdilerin evinin en üst katındaydık. Aşağısı çok kalabalıktı. Ferdi, üzerinde gri takımıyla aşağıda eğleniyordu. Babasının elini öperek içeriye adımladı. Vakit gelmişti. Yutkunup kafamı yeniden Zehra'ya çevirdiğimde duvağını çoktan örttüklerini fark ettim. Neşe, Zehra'nın beyaz duvağının üzerine kırmızı duvağı örterken Arzu ona yardım etti. Ayfer ise elinde

Zehra'nın ayakkabısıyla kenara oturmuş, ayakkabının altına isim yazmakla meşguldü. Onun yanına gittim.

Zeliha
Neşe
Arzu
Ayfer
Ayten

"Neden benim ismimi yazdın?" diye sorduğumda mavi gözlerini birdenbire bana kaldırdı.

"Aa, niye? Belki adın silinir ve evlenirsin?"

Ayakkabıyı ve kalemi kaptım hemen elinden ve adımın üzerini karaladım. "İstemiyorum ben evlenmek falan," dedim öfkeyle. "Kemal'le evlenmem ben asla."

"Ne Kemal'i kız, o nereden çıktı?" diye sordu Arzu bana dönerek. Her şeyden haberi olan Zehra ve Neşe ise sessiz kalmışlardı. Omuz silktim.

"Uzun hikâye, sonra anlatırım," dedim.

Bu esnada kapı açıldı ve Ferdi'nin annesi Fazilet teyze girdi içeriye. Zehra'nın kaçtığı gün, *"Yaktınız oğlumun başını!"* diye ağlayışı geldi gözümün önüne birden. O zaman ağlayan, bize nefret kusan kadın şimdi gülüyordu. Bu gülüş gerçek miydi yoksa yapay mıydı, kestiremiyordum. "Hazır mısın gelinim?" diye sorduğunda, Zehra ayağa kalktı.

"Hazırım anne."

Birbirlerine hitap edişlerine gülümsedim. Onların iyi geçinmesi çok mühimdi ve en önemlisi de Zehra'nın onları bu kadar çabuk kabullenebilmiş olmasıydı. Bizim aileden sonra her aile kabul edilir olurdu gerçi. Zehra ayakkabılarını giydikten hemen sonra bize bakıp gülümsedi. Ferdi, gelin odasının kapısına gelip kafasını içeriye doğru uzattığında Zehra'nın ince duvağının ardında görünen yüzü bir güneş gibi parıldadı. Ferdi de Zehra'yı beyazlar içerisinde görünce öylece kalakalmıştı.

Arzu, kolumu dürterek yanıma yaklaştığında bakışlarımı onlardan çekip Arzu'ya yönelttim. "Şunlara bak, ne ara bu kadar sevdiler birbirlerini?"

"Aşk..." diye mırıldandım. "Kimin içinde ne denli filizlendiğini asla göremezsin."

"Allah mesut etsin."

Ferdi, Zehra'yı kendine çekip koluna takınca buruk tebessümüm yüzümde büyüdü. "Âmin," dedim.

Davul zurna sesleri eşliğinde evden çıktığımızda onca neşeli insanın içerisinde ben ağlıyordum fakat Zehra'nın mutluluğunun yansıması olduğu için mutluluk gözyaşlarıydı bunlar. Düğün kafilesiyle birlikte evden çıktığımızda Fazilet teyze, elinde okunmuş şeker, pirinç taneleri ve bozukluklardan oluşan küçük keseleri genç çiftin üzerinden dualar eşliğinde attı. Küçük çocuklar şekerleri ve paraları gördüğünde etrafımızı sarmıştı hemen, birbirleriyle yarış ederek yerden topladılar hemen şekerleri. Yaşlılar ise Allah'tan bereket ve sağlık diliyordu genç çifte.

Ferdi ve Zehra gelin arabasına binerlerken Kemal'in gelin arabalarının sürücüsü olduğunu fark ettiğimde duraksadım. Kemal, yüzünde yılışık bir sırıtmayla bana bakarken anlık olarak Zehra'ya kaydı bakışlarım. Benim de onlarla gitmem lazımdı, ben onun kardeşiydim fakat Kemal'in yanındaki yolcu koltuğuna oturmak istemiyordum. Neşe'ye ve diğer kızlara bakındığımda onların çoktan arabalara yerleştiğini gördüm. Aslında düğün salonu çok uzak değildi, yürüyerek gitsem on beş dakika sonra orada olurdum veya birinden rica etsem götürürdü beni mutlaka. Ancak Zehra koluma uzandı birden.

"Sadece düğün salonuna kadar... Yalnız bırakma beni, lütfen Ayten."

Derin bir nefes alıp arabanın ön kapısını açtım. Kemal arabanın kapısını açmamla hemen kendi kapısını açarak yerleşti koltuğa hevesle. Kendi kendime sabır dileyip yanındaki koltuğa oturdum ben de. Yüzüm beş karış, başım sağa dönük bir şekilde yola koyulduğumuzda korna çalmaya başladı Kemal. Tabii, ondan mutlusu yoktu şu anda! Hödük Kemal!

Zehra ve Ferdi aralarında konuşup gülüşürlerken ben sinirle avuçlarımı eteklerimin uçlarıyla dolduruyordum. "Çok güzel olmuşsun Ayten," dedi Kemal daha sonra, ondan beklediğim şekilde.

"Sağ ol," dedim oldukça soğuk bir ses tonuyla. Düğün salonuna kadar yüzlerce kez yüzüme bakmıştı fakat hiçbirinde dönüp ona bakmadım. Düğün salonuna geldiğimizde araba durur durmaz indim hemen aşağıya. Zehra'nın gelinliğinin eteklerini tutup inmesine yardımcı oldum. Ferdi hemen geldi ve Zehra'nın elini tuttu. İki âşık birbirine gülerek yürümeye başladıklarında onlara hayranlıkla baktım.

Bu esnada Kemal yanıma gelmişti. "Darısı başımıza Ayten'im," dedi kulağıma eğilerek. Bozuk bir çehreyle hemen ona baktım.

"Seninle evlenmeyeceğim Kemal!" dedim hemen kafamı hiddetle iki yana sallayarak. "Boşuna hayaller kurup durma!"

Düğün salonuna girmek için hareket ettiğimde kolumdan tutup çekti beni. "Baban öyle demiyor ama... Biliyorsun, evimiz yanmasaydı başlık parasını bastığım gibi almıştım çoktan seni."

Gözlerimi iri iri açarak büyük bir öfkeyle kolumu kurtardım ondan. "Ben satılık bir eşya değilim! Seni sevmiyorum, sevmeyeceğim! Dünyada tek erkek sen olsan bile asla senin olmayacağım!"

Yeniden hareketlendiğimde bu defa, "O aptal emperyalist yüzünden, değil mi?" diye sordu bana. Duraksadım ve yeniden ona döndüm. Kemal kafasını sallayarak, "Evet, onun yüzünden..." diye mırıldandı. Daha sonra bana doğru adımlayarak tam karşımda durdu. "O herifi de öldüreceğim! Yolumuza çıkan kim varsa yok edeceğim Ayten!" Uzanıp, sol omzuma attığım saçlarımı geriye itti. "Benim olacaksın."

Korkuyla yarım adım gerilerken Kemal'in gözlerindeki o parıltı beni dehşete düşürmüştü. Hâlâ saçımda duran elini bir anda tuttum ve ısırıverdim. Köpek dişlerimi öyle sertçe geçirmiştim ki Kemal birdenbire acıyla haykırdı. Hiçbir şey söylemeyerek arkamı döndüm ve koşar adımlarla içeriye girdim. İçerdeki yoğun gürültü, kalabalık ve ışıklar başımı döndürürken kızları zorlukla seçebilmiştim. Ağır aksak adımlarla yürüyerek kendimi boş sandalyelerden birine attım. Zehra ve Ferdi pistte ilk danslarını yapıyorlardı. Küçük çocuklar onların etrafında koşuştururlarken bakışlarım kapıya, Kemal'in bana bakan gözlerine çevrildi. Kemal çenesini dikleştirerek, ısırdığım bileğini gösterdi ve bana gülümsedi. Bakışlarımı hemen ondan çektim ve içimdeki korkuyla gözlerimi yumdum. Akın'la mutlaka konuşacaktım.

Düğünün sonlarına doğdu kalabalık azalmış, düğün sahipleri ve çok yakın akrabalar dışında herkes gitmişti. Neşe'nin babası da beni evime götürmek için bekliyordu. Onlarla eve gidebileceğim için şanslıydım fakat Neşe'nin annesi bir anda baygınlık geçirince bu şansım da birdenbire uçup gitti. Neşeler apar topar hastaneye giderken ben orada kalakalmıştım.

Düğün bittiğinde ise Zehra'yla sıkı sıkıya sarılıp ağlaştık bir süre. Ben onun ıslak yanaklarını öpüp dururken o hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Zehra, karşımda kocaman bir kadın olmuştu o anda. Hayri amca elini omzuma koyarak güvence vermek istercesine sıktı. "Merak etme Ayten," diyerek teselli etti beni. "Zehra artık benim kızım, ona iyi bakacağız."

Boğazımda büyük bir yumruyla ve memnuniyetle sarıldım Hayri amcaya ve Fazilet teyzeye. Zehra'yla son bir kez daha sarıldıktan sonra onun

gelin arabasına binişini izledim. Arkasından el sallarken, çok mutlu olması için buğulu gözlerle dua ettim Allah'a.

Düğün salonunun önünde tanıdık hiç kimse kalmadığında ise yürümeye başladım. Hızlı adımlarla yürürken aklımda Kemal'in düğünde söyledikleri vardı. Ne yapacaktım ya Rabbi? Babamın Kemal'in parası için yapamayacağı yoktu. Parayı en kısa zamanda bulurdu Kemal. Domuz! Aklı sıra iddiaya dökmüştü işi. Zaten küçüklüğünden beri bu hâldeydi. Her şeyi iddiaya vurur, sokak çocuklarından dayak yiyince daha da hırs yapardı.

"Aptal hödük!" diye söylenerek yürümeye devam ederken bir anda bir fren sesi duydum ve âdeta yerimden sıçradım. Akın hemen arkamda durmuştu bisikletiyle. Beni baştan aşağıya süzerken kaşları çatılmıştı.

"Merhaba," dedi buz gibi bir ses tonuyla.

Bu soğukluğuna anlam veremezken, "Merhaba," diye karşılık verdim.

Boş sokağı süzdükten sonra yeniden baktı gözlerime. "Nereden böyle?"

"Zehra'nın düğününden." Yüzünü kaç gündür göremediğimden ona biraz daha yaklaştım. Akın'ın gözleri yüzümde dolaştıktan sonra birdenbire benden çekildi.

"Hayırlı olsun," dedi aynı soğukluğunu koruyarak.

Kafam karışmış bir şekilde, "Sağ ol," diye mırıldandığımda bisikletinin pedalına bastı gitmek için. Ama kolunu tutarak onu durdurdum. "Akın, konuşmamız lazım."

Kolunu tutan elime baktı. "Ne konuşacağız? Bir haftadır bana cevap yazmayışını mı yoksa Kemal'le evlenmeni mi?"

"Ne?" Elimi kolundan çektim. "Ne saçmalıyorsun?"

Sol elinin avuç içiyle ensesini ovuşturdu. "Onu sevdiğini bilmiyordum, yani adam haklı. Neden sevgilisiyle ısrarla konuşuyorsam!"

Ona inanamayarak baktım. "Bana diyorsun ama bu mahalleliye gittikçe benzeyen sensin bence!" diyerek kollarımı göğsümde bağladım.

"Ne demek istiyorsun?"

"On kalbim olsa birini bile Kemal'e vermem ben! Sen kalkmış onu sevdiğimi, onunla evleneceğimi söylüyorsun bana!"

Duraksadı. "Ne yani, evlenmeyecek misin onunla?"

Ellerimin bağını çözdüm. Omuzlarımı umutsuzlukla düşürürken, "Umarım," dedim.

"Umarım mı?"

"Evet." Yüzüne dikkatle baktım. Hiçbir şey anlamıyordu ve ben de anlatamıyordum. Onun beni yanlış anlamasından korkuyordum. Adama *gel*

beni kaçır diyemezdim ki! Ondan sadece bana akıl vermesini isteyebilirdim. "Seninle oturup konuşmamız lazım. Ne zaman müsait olursun?"

Sorum üzerine yüzü gerildi. "Bu hafta olabileceğimi sanmıyorum," dedi kırık bir sesle. Tavrına anlam veremedim.

"Sorun değil," diyerek savuşturdum onu. "Yeter ki konuşalım."

"Tamam Zümrüt. Konuşalım. Konuşalım ama her şeyi anlat bana. Sürekli bir şeyler duyuyorum ve asabım bozuluyor."

Sesindeki bıkkınlık ve öfke bana tuhaf geldi. Yüzüne dikkatle baktığımda göz altlarının mosmor, yüzündeki çizgilerin de derin olduğunu, ter damlalarının kısa saçlarının diplerinden alnına süzüldüğünü fark ettim. Yorgun görünüyordu. Bisikletini iki eliyle öyle sıkı tutuyordu ve gözleri boşluğa öyle sık dalıyordu ki benimle konuşurken kafasında bambaşka şeyler olduğunu anlamıştım.

"Tamam," diyerek başımı salladım. O da aynı şekilde karşılık verdi.

"Sana haber vereceğim."

Yeniden gitmek için pedalına bastığı esnada, "*Sevme* dedin," diye mırıldandım duymayacağını umarak fakat duydu.

"Ne?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak bana bakarken. Buz gibi bir sonbahar rüzgârı esip eteğimi dalgalandırdığında ellerimle eteğimi tutarak ona daha da yaklaştım çünkü rüzgâr onun arkasından bana doğru esiyordu ve o, rüzgârımı kesiyordu. Ona yaklaşmamla Akın doğruldu. Benden oldukça uzun olduğundan gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım.

"*Onu sevme* dedin mektubunda," diyerek açıkladım. "Neden?"

Sorum üzerine bakışları donuklaştı. Aralık dudaklarından derin bir nefes çektiğini işittim. "Çünkü hak etmiyor seni," dedi biraz sonra. Biraz başını eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Çünkü taze kırmızı bir gonca gibisin bana göre sen, o ise çiçek ruhundan anlamayan bir öküz."

Sözleri üzerine gülümsedim. "Bu konuda haklı olabilirsin," dedim gözlerimi devirerek.

"Haklıyım Zümrüt," diyerek savundu yeniden kendisini. "En çok böyle insanlar soldurur çiçekleri. En çok böyle adamlar öldürür bütün gülüşleri."

Akın'ın bariton sesinden yayılan her bir kelime, ilahi bir şiiri andırıyordu. İçimdeki dur durak bilmeyen o meraklı insan onu sabaha kadar dinlemek istiyordu sırf bu yüzden. Sesindeki dinginlik bana huzur ve güven veriyordu. Bir insanı yeni yeni tanırken nasıl bu duyguları kolayca hissedebiliyordum? Daha önce tanıdığım hiçbir erkekte Akın'a duyduğum güven ve huzuru asla hissetmemiştim. Akın'ın istisnası neydi?

Yeniden içimi titretecek kadar soğuk, buz gibi bir sonbahar rüzgârı estiğinde bütün saçlarım yüzüme dağıldı. Telaşla ellerimi kaldırıp yüzümden alelacele çekmeye çalıştım dağınık saçlarımı. Akın ise parmaklarını nazikçe uzatıp yüzümdeki saçları düzeltmeme yardım ederken elleri yanaklarımda durdu birden. Ateş gibi olan parmak uçları soğuktan buz gibi olan yanaklarıma temas ettiğinde tenim karıncalandı. Koyu yeşil gözleri gecenin karanlığında parıl parıl parlıyordu bana bakarken. "Ve unutma Zümrüt," dedi başparmaklarıyla yanaklarımı hafifçe okşarken. *"Tüm çiçekler yavaş yavaş, kırmızı güller çabuk solar."*

İğne ve iplikle uğraşmak, bir şeyler işlemek bana daima keyif verirdi. Bunu bir kaçış olarak görürdüm çoğu zaman. Dantelleri işlemek, yazmalara oya yapmak, sökükleri dikmek, bazen parça kumaşlardan üzerime elbise uydurmak hayatımdaki boşlukları doldurmak gibi gelirdi. Şimdiyse bu kumaşlar zihnimdeki sıkıntıları doldurmamı sağlıyordu. Bazen *keşke hayatımdaki kötülüklerin üzerini de bu şekilde dikebilsem* derdim. Kötü konuşanların ağızlarını parça kumaşlarla kapatsam, kötü bakanların gözlerini diksem, kötü düşünenlerin düşüncelerine iğne oyaları işlesem...

Mavi beyaz yazmanın ucuna yaptığım işlemeyi bitirdiğimde eserime gururla baktım. Kendimi usta olarak gördüğüm nadir işlerdendi oya yapmak. Mutlulukla katlayıp ütülemek üzere dolabıma kaldırdım yazmayı. Ferhat'la aynı odadaydık. O, dışarıya çıkacağından üzerini değiştiriyor, bir yandan da arkası kuşlu aynasına bakarak saçlarını tarıyordu. Tam bu esnada Nergis'in kitaplarını yerde dağınık bir biçimde gördüm.

"Hep arkalarını ben toplayacağım..." diye söylenerek kitaplarını üst üste dizerken en üstteki kitabın içinden kurutulmuş bir papatya düştü. Ferhat'ın görüp görmediğini anlamak için göz ucuyla ona dönüp baktığımda hâlâ aynaya bakarak saçlarını taradığını fark ettim.

Sonra bana dönüp, "Abla, ben çıkıyorum," dedi. Bir kafa sallamayla geçiştirdim onu ve o odadan çıktıktan sonra yeniden döndüm önüme. Kurumuş papatyayı gördüğümde geçen gece Akın'ın bana söylediği cümle birden aklıma düştü: *Tüm çiçekler yavaş yavaş, kırmızı güller çabuk solar...*

Zorlukla yutkunduktan hemen sonra kurutulmuş papatyayı kitabın ilk sayfasına iliştirirken ilk sayfada yüzlerce kez "Sevgi" yazılmış olduğunu gördüm. Kimdi bu *Sevgi*? Bir kod adı mıydı? Nergis'in Sevgi'si... O an sebebini bilmediğim bir korku hissettim yüreğimde. Kardeşim Nergis âşık olmuştu, Zehra gibi... Zehra'nın yaşadıkları bir bir gözlerimin önüne

düştü. Nergis, bize nazaran babamın gazabına en az uğramış kız kardeşlerdendi. Bir kere, lisede okuyabiliyordu hâlâ. Uzun ısrarlarımız sonucu, onun okuması için babamı ikna edebilmiştik. Ama anlaşılan onun aklı okumakta değildi. O, âşık olmuştu. Bir yanım da bu olayın aşk olmayabileceğini söylüyordu bana. *Yargısız infaz yapma Ayten...*

Sonra Akın'ın söyledikleri yine aklıma düştü. *Mahalleli gibi olmadığını iddia ediyorsun ama sen onlardan daha beteri olmuşsun, haberin yok!*

Utançla, kurumuş papatyayı kitabın arasına koyduktan sonra kitapları çantaya tıkıştırdım ve ayağa kalktım. Babam salonda oturmuş, bir yandan çayını yudumlarken diğer yandan sigarasını tüttürüyordu. Zehra evden kaçtığından beri babam evden daha az çıkar olmuştu. Günün her saatini normalde salonda geçirdiğim hâlde babam evde olduğunda asla salona girmiyordum. Onunla karşı karşıya gelmek istemiyordum, onun yüzüne de sesine de tahammül edemiyordum. Onu affedemiyordum. Zehra'nın gidişini, babamın onu boynu bükük bırakmasını unutamıyordum.

Salon kapısının önünden hızlıca geçip mutfağa girdiğim esnada babam seslendi salondan. "Ayten, bana çay getir."

Sesini duyunca tüm kaslarım gerildi. Adım onun dudaklarından çıktığı için yüzümü buruşturdum fakat onun sözlerine itaat ederek salona adımladım. Babamın mavi gözleriyle göz göze geldiğimde bakışlarımı kaçırdım. Bacak bacak üzerine atmış, koltuğunda geriye doğru yaslanmış, sigarasını tüttürürken radyodaki öğlen haberlerini dinliyordu. Bana uzattığı çay bardağını hızla kaptım elinden ve mutfakta ona çay koydum. Onun bakışlarına, sözlerine ve tavırlarına çok fazla maruz kalmak istemediğimden çayına acelece iki kaşık şeker atıp karıştırdım ve hemen yanına döndüm.

"...Hükûmete karşı yapılan eylemler hız kesmeden devam ederken, tutuklanan bu isimlerin arasında Cumhuriyet Halk Partisi İstanbul Milletvekili Süleyman Tamtürk'ün oğlu Akın Tamtürk de yapılan eylemler sonucunda gözaltına alındı."

Radyoda onun ismini duyunca elimde çay bardağıyla öylece kalakaldım. Babamın mavi gözleri de iki ağır kurşun gibi yüzümde çakılı kaldı. Babam bir bana bir de radyoya bakarken, "Anarşist pezevenkler..." diye söyleniyordu. "Zengini ayrı fakiri ayrı... Eylem yaparak ülkeyi karıştırmaktan başka işleri yok!"

Babam, çayını almak istercesine ellerini öne doğru uzattığında titreyen ellerimle çayı ona verdim. Fakat radyoyu dinlemek istediğimden oradan çıkamadım. *"Gözaltına alınanlar arasında, Adalet Partisi Milletvekili ve Karaca Tekstil'in sahibi Hamza Karaca'nın oğlu Yavuz Ali Karaca da*

bulunuyor. İkilinin daha önceleri sağ-sol çatışmasıyla karşı karşıya geldiği bilinse de bu defa yan yana ve ortak bir amaç için bir araya geldikleri görülüyor."

"Ayten!" Babamın sesiyle gözlerim ağır ağır ona döndü. "Ne oldu?"

Uyuşmuş gibi öylece oraya çakılı kalmıştım. Kafamı iki yana sallayarak kendime gelirken, "Ben anneme bakayım," diyerek geri döndüm ve salondan çıktım. Bahsedilen kişi o muydu? Akın Tamtürk... Emin olamayarak direkt odaya gittim ve Akın'ın mektuplarını sakladığım yorganları indirdim. Yorganların en altında duruyordu mektupları. Hızla birini alıp açtım. *Akın Vahit Tamtürk.*

Radyoda ikinci adı söylenmemişti fakat bahsedilen kişinin o olması muhtemeldi. Titreyen ellerimle tekrar tekrar okudum ismini. Parmak uçlarımı gezdirdim adında. Gözlerim dolu dolu olurken içimde büyük, ağır bir yük baş gösterdi. Meğer içimde onu kurtuluşum olarak farkında olmadan büyütmüşüm ben, şimdiyse imkânsız olduğumuzu anlamıştım. O, koskoca milletvekilinin oğluydu. Benim gibi kenar mahallenin kızıyla ne işi olurdu? İki üniversite okuması, düzgün üslubu, bizim mahalleliye hiç benzemeyen tavırlarını düşündükçe bahsedilenin o olduğuna kesinlikle emin oluyordum artık. Üstelik eylemlere katıldığını da bana açık açık söylemişti. Şu an gözaltındaydı. Benimle bu hafta buluşmasına engel olan olay bu olmalıydı.

Her şey kafamda yapboz parçaları gibi birleşirken zorlukla nefes almaya başladım. Akın'ın yazdığı mektupları özenle toparlayıp yorganların altına sıkıştırdım yeniden. Soğuk havaya rağmen odamın penceresini açtım. Buz gibi esen rüzgâr yüzüme çarptığında titredim. *"Neden?"* diye sorguluyordu içimdeki ses sürekli. *"Neden konuşuyor ki benimle? Bu mahallede ne işi var? Madem çok zengin, neden bu mahallede? Neden bu mahallelinin, arkasından konuşmasına izin veriyor? Belki de dalga geçiyor..."* Gözlerimi sımsıkı yumdum esen soğuk rüzgâra karşı. Hayır, yapamazdı. Ama... Neden yapmasındı?

Odanın kapısı yavaşça açıldığında o yöne döndüm. Kız kardeşim Emel, paytak adımlarla yanıma gelip eteğime sarıldığında küçük yanağını okşadım. "Abla, annem seni çağırıyor. Çok ağrısı varmış..."

Sertçe burnumu çektikten hemen sonra kafamı sallayarak pencereyi kapattım. Zehra evden kaçtıktan sonra annemin hastalığı daha da ilerlemişti. Ne kullandığı ilaçlar fayda ediyordu ne de şifa verdiği söylenen çeşitli bitkiler. Annem günden güne daha çok acı çekiyor, soluyordu. Üstelik babam hiçbir şekilde onu hastaneye götürmeyi düşünmüyordu. Her gün annemin ağrıyan sırtını, bacaklarını çeşitli kremlerle ovuyor, ağrısını bir nebze de

olsa geçirebilmek için çabalıyordum fakat biliyordum ki bu hiçbir işe yaramıyordu.

Annemin yanına gittiğimde, yatağında uzandığını ve acı çeker bir ifadeyle yüzüme baktığını gördüm. Kendimi onu üzmemek için ne kadar tutsam da onu o hâlde görmek beni kahrettiğinden gözlerimden süzülen yaşlara asla engel olamadım. Yatağının hemen yanı başında duran kremlere uzandım ve annemin geceliğini karnının üzerinden sıyırmaya başladım usulca. Annem o kadar zayıflamış, o kadar çökmüştü ki kaburgasındaki bütün kemikler ortaya çıkmıştı ve bütün damarları teninde belirginleşmişti. Göbek deliğinin hemen altında kocaman bir morluk vardı ve bu morluk gittikçe büyüyor, çürük bir elmayı andırıyordu. Annem kanserle mücadele edemiyordu. Kanserle mücadele edebilmesi için elinde yeterli imkânı yoktu. Seneler boyunca evli kaldığı eşi onu bu savaşta yalnız bırakmıştı, her zorlukta olduğu gibi...

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya alev topları gibi süzülürken annemin karnına nazik hareketlerle kremi sürmeye başladım. İnledi annem. İnsan annesinin kanserden çektiği acıyla inlemelerine alışır mıydı? Ben alışmıştım. Hem de hiç olmaması gerektiği şekilde alışmıştım. Annemin kırlaşmış saçlarına uzattım ellerimi krem sürmem bittiğinde. Çocukluğumdan hatırlıyordum, gençliğinde çok güzel, upuzun saçları vardı annemin. Şimdiyse o saçlar da cılızlaşmış, parlaklığını yitirmiş, dökülmüş ve beyazlamıştı.

Buğulu gözlerim annemin iki çukura dönmüş gözleriyle buluştuğunda geceliğini aşağıya indirip karnını kapatırken alnımı omzuna koydum ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Her şeyin bu kadar üst üste gelmesi canımı acıtıyordu. Hayatım, her ucu keskin bıçaklardan oluşan bir kapalı kutuydu ve ne yöne gitsem kanıyordum. Ne hasta annemin derdine derman olabiliyordum ne de hayatımı yönetebiliyordum. Kapana kısılmış bir av hayvanından başka hiçbir şey değildim.

Annemin kuru ve çelimsiz elleri zorlukla bileğime tutunduğunda, alnımı yasladığım omzundan hemen kalktım. Gözlerimi kırpıştırarak, ezberlemek istercesine yüzünün her bir zerresine dikkatlice baktım. Annem, tuttuğu bileğimi güçsüzce sıktı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kararlılık gördüm o an. Çatlak dudakları bir şeyler söylemek için aralandı fakat gözlerindeki kararlılığa oranla yüzünde bir kararsızlık vardı. Bu çelişki merakımı daha da celbetti. Zorlukla yutkunduktan hemen sonra onu sırtından kavrayarak yavaşça doğrulttum. Sırtına birkaç yastık koyarak, rahat etmesi için elimden geleni yaptım. "Ayten..." diye fısıldadı başını

yastıklara yaslayarak. Sağ eli hâlâ bileğimi sıkıyordu. Onu daha net duyabilmek için yaklaştım. "Git buradan." Annemin fısıltıyla söylediği sözleri ilk önce yanlış anladığımı sandım ve kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Tekrar, "Git buradan..." diye fısıldadı. "Git bu evden."

Kafamı hızla iki yana salladım. "Yapamam anne! Yapamam! Seni, sizi bırakıp nereye giderim?"

"Olmaz Ayten! Senin böyle bir yükü kaldırmana izin veremem... Hem Kemal'i sevmiyorsun, biliyorum. Ben bu vebalin altına giremem kızım. Senin sevmediğin bir adamla evlenmene göz yumamam..." Hırıltılı nefeslerine rağmen konuşmaya devam ediyordu annem. "İstersen Ferhat'la dayılarına mektup yazarım, seni alıp götürsünler Kastamonu'ya. Orada kendine göre birini bulursun. İstediğin biriyle mutlu olursun..."

Bir esaretten başka bir esarete... Gümüş kafesten altın kafese...

"Hayır..." dedim umutsuzlukla. "Gitmek istemiyorum anne."

Annem bileğimdeki elini avuçlarıma kaydırdı. "Hemen *hayır* deme, onlar sana iyi bakarlar. Hayatın kurtulmuş olur. Ben seni bilirim, utanır, sıkılırsın böyle konularda. Sevmezsin değişikliği hayatında hiç. Ama bunu yapmak zorundasın Ayten. Senin Zehra gibi bir kurtuluşun yok!"

"Kurtuluş arayan da kim?" diye bağırdım ona ama pişman oldum hemen. Kendimi sakinleştirmeye çabalarken daha sakin bir tonda, "Ben babamla konuşup halledeceğim o meseleyi. İstemediğimi bilsin. Zorla mı? Nereye kadar dövecek sövecek? Öldürecek değil ya!" dedim.

Annemin gözleri sözlerim üzerine donuklaştı. "Babanın ne kadar aksi bir yapısı olduğunu bilirsin..." dedi. Başımı salladım ama umurumda değildi. İster bugün ister yarın, bir gün anlayacaktı beni.

Annemin yanından ayrıldığımda nefes almak için dışarıya çıktım. Kuş cıvıltıları eşliğinde bahçedeki erik ağacının altında otururken bir yandan da Akın'ın gri panjurlu evini süzüyordum. Evde olmadığından panjurlar kapalıydı ve sanki evde o yokken ev bir harabeye benziyordu.

Akın Vahit Tamtürk... Milletvekilinin oğlu. Anarşist. Kuralsız. Psikoloji öğrencisi. Gazeteci.

Ne çok sıfatı vardı onun bu hayatta. Herkesin ona gıpta ile baktığına emindim. Zengin bir hayatı olmalıydı. Her istediği olan, mutluluk saçan, mutluluğu satın alabilen... Fakat bu mahalleye neden geldiğini anlayamıyordum. Delicesine merak etsem de artık ona soramazdım. Neden bilmiyorum ama onun milletvekilinin oğlu olması aramıza görünmez duvarlar örmüştü sanki. Ne ben geçebiliyordum o duvarlardan ne de o.

Dalgın bir şekilde sokağa baktığım esnada Neşe balkona çıktı. Elinde birkaç masa örtüsü silkelerken göz göze geldik. "Aa, Ayten!" dedi bakışlarımız kesişince. "Ne yapıyorsun, bize gelsene? Laflarız."

Laflayalım Neşe, dedim içimden. *Çok doluyum, biraz sana taşayım.*

Ertesi gün, Gülin'i okuldan alıp döndüğüm sırada Akın'la yolda karşılaştık. O, yolun karşısından bize doğru geliyordu. Sol kaşında bir yara bandı ve alt dudağında kabuk bağlamış bir yara vardı. Onu çabucak süzdüğümde elinde tek bir kırmızı gül olduğunu görebilmiştim. Bakışlarımı hemen ondan çekip yan taraftaki bakkala girdim. Onunla konuşmak istemiyordum. Onun bana bir yardımı olamayacağını biliyordum artık.

Gülin onu bakkala çekiştirmemle mızmızlanmaya başladığında işaret parmağımı dudaklarıma bastırarak susmasını tembihledim. "Abla, niye girdik ki bakkala?"

Gülin'in sorusuna cevap vermeye hazırlanırken pat diye Akın da girdi bakkala. Ben donup kalırken, "Buyur kızım," diye seslendi bakkal sahibi, bana.

Ne yapacağımı bilemeyerek, "Ekmek," diyebildim sadece. Bakkal bir bana bir de yanımda duran Akın'a tuhaf gözlerle bakıp, "Bir tane mi?" diye sordu. Ben onaylarcasına kafamı sallarken o, ekmek dolabına doğru ilerledi ve arkasını döner dönmez Akın yaklaştı yanıma.

"Ne o, kaçıyor musun benden?" Dikkat çekmemek için hemen arkamda durarak fısıltıyla söylemişti bunu kulağıma doğru.

Ona bakmadım. Bakarsam ağzıma ne geliyorsa söyleyeceğimi çok iyi biliyordum çünkü. Bunun yerine sabırla ekmeği almayı bekledim. Akın'ın huzursuzca yüzüme baktığını ve ayağını yere vurduğunu işitebiliyordum ama Gülin'in elini daha da sıkı tutarak sırtımı biraz daha döndüm ona. Aptal Akın, bir de bana *sıradan bir hayatım* var demişti! Yalancı domuz...

Bakkal, bana kese kâğıdına sarılmış bir ekmek uzattığında cebimdeki parayı çıkarıp masasına bıraktım ve hızlı adımlarla dışarı çıktım. Fakat Akın bana seslenince mahallelinin duymaması için ona döndüm. "Ne?" dedim bıkkınlıkla. "Ne var?"

Kavisli kaşları çatıldı. Yüzünde, tavrımı anlayamamasından kaynaklı bariz bir öfke vardı bana karşı. "Neler oluyor?" dediğinde, yeniden elindeki kırmızı güle kaydı dikkatim. Ona o gülü kim vermişti? Gözaltından kurtulduğu için bir kutlama mı yapmıştı ailesiyle? Belki de bir sevdiği vardı. Belki de onun hediyesiydi bu gül.

"Bir şey olduğu yok," diyerek omuz silktim. "Gözaltından kurtulmana sevindim."

Sözlerim üzerine irkildi. Bunu bilmemi beklemiyor olduğu her hâlinden belliydi. Konuşmadan önce boğazını temizledi. "Sen... Nereden..."

"Keşke adını soyadını vermeseydin, belki daha kolay olurdu her şey senin için, milletvekilinin oğlu!" Kinayeli bir biçimde söylediğim cümle üzerine kafası iyice karıştı.

Yanımda yürürken, "Bu gizli bir bilgi değildi. Sadece seninle paylaşmaya fırsatım olmadı," diye savunmaya çalıştı kendini.

O kadar öfke doluydum ki, "Gizli değil miydi? Sıradan bir hayatın olduğunu söylemiştin bana! Sıradanlık anlayışın ne de tuhaf!" diye bağırdım. Gülin, sıkıca tuttuğum elini elimden kurtarmaya çalıştığında hışımla ona döndüm. "Kız sen de çırpınıp durma!"

"Ama abla, elim acıyor..."

Gülin'i duymazlıktan gelerek yeniden Akın'a baktım. "Zümrüt, özür dilerim ama bunun aramızda ne gibi bir sorun olabileceğini hâlâ anlamıyorum ben."

Gülin'in elimi tutan eli durdu anlık olarak. "Sen ablamın ikinci adını nereden biliyorsun yabancı adam?" diye sordu merakla.

Diğer elimle tuttuğum kese kâğıdındaki ekmeği hızla Gülin'in ellerine verdim ve "Sen her şeye karışma Gülin!" dedim hoşnutsuzluğumu belli eder bir tonda.

"Bir cevap bekliyorum..." dedi kırık bir sesle Akın. Bakışlarım koyu yeşil gözlerine çevrildi. İçimdeki kırıklar daha da arttı gözlerine bakarken.

"Ayten!" Hepimiz bayırın yukarısından bize doğru yürüyen Ferhat'a döndük anlık olarak. Ferhat, elinde babamın tespihini sallayarak, kaşları çatık, Akın'ı yiyecek gibi yürüyerek üzerimize doğru gelirken içimden onun zamanlamasına sövüyordum. "Ne oluyor? Ne istiyor bu adam?" diye sordu yanımıza vardığında Akın'ı baştan aşağıya süzerek.

Akın ise sağ elinde tutmuş olduğu kırmızı gülü anında sol eline alarak sağ elini kardeşim Ferhat'a uzattı. "Merhaba, Akın ben. Akın Vahit Tamtürk. Karşı komşunuzum."

Ferhat ise bir Akın'ın yüzüne bir de uzattığı eline anlamlandıramayarak baktı. *İlk defa mı biriyle tanışıyorsun salak kardeşim,* dedim içimden. "Biliyorum seni," dedi Ferhat. "Sürekli Ayten'in yakınında olman hoşuma gitmiyor ama..." dedi daha sonra.

Akın uzattığı elini indirdi. "Benim ona bir zararım yok."

"Mesele zarar mı ulan? Kızın adı çıkacak!" diye efelendi Ferhat birdenbire. Ensesine bir tane şaplak atmamak için zor tuttum kendimi. Omzundan tutup ittirdim.

"Ne biçim konuşuyorsun sen yeni tanıştığın insanlarla! Ayıp!" dedim etini sıkarak.

"Ne var abla? O da düzgün davransın!" dedi Ferhat elimden kurtulmak için kaçarken. "Uzak dur Ayten'den bak, her şey çok kötü olur!"

"Sana ne Ferhat?" dedim en sonunda. "Bu dayılanman bir tek bize zaten. Neden babama karşı yapamıyorsun bunu? Neden annem çok hastayken hastaneye gitmesi için bu kadar çırpınmadın? Neden Kemal yüzünden babamdan dayak yediğimde korumadın beni? Neden Zehra'ya hiç arka çıkmadın?"

Ağzıma ne geliyorsa söylememin ardından Ferhat kulaklarına kadar kızardı fakat daha sonrasında ben de söylediklerime pişman oldum. Akın'ın yanında bunları konuşmamız doğru gelmiyordu, üstelik sokak ortasında durup bunları söylemem de pek abesti. Tam bu esnada çarşıdan geldiğini varsaydığım Neşe görüş açımıza girdi. Bizi görünce hızlı adımlarla yanımıza gelip selam verdi. Yalnızca dudaklarımı oynatarak, "Kurtar beni!" dedim ona. Anladığını belirtircesine gözlerini yumdu.

Ferhat hâlâ, "Uzak duracak senden, ben anlamam!" diye ısrar ediyordu.

"Ee, şey..." diyerek araya girdi Neşe. "Akın müsaitsen seninle biraz konuşabilir miyiz?"

İri iri olmuş gözlerle Neşe'ye dönerken Neşe zafer kazanmışçasına çenesini dikleştirmiş, göz ucuyla bana bakıyordu. Bu bakışı tanıyordum, hayatımda ne olup bitiyorsa anlatacaktı Akın'a. Çünkü ona göre doğrusu buydu. Oysa ben bunu istemiyordum, ona neydi ki benim hayatımdan?

Ben Neşe'ye kaşlarımı kaldırarak bunu yapmamasını işaret ederken, Akın, "Tabii, olur," diyerek onun teklifini kabul etmişti.

"Tamam, o zaman gel şurada konuşalım."

Akın ve Neşe, eski ilkokulun metruk binasının duvarına doğru yürürlerken Neşe'ye seslendim. Fakat o hiç bana dönmeden sadece el salladı. O an o kadar öfke doldum ki Ferhat gık dese bir tane vuracaktım ağzına. Ne onlarla gidebildim ne de tek bir kelime edebildim. Öfkeyle ayaklarımı yere vurarak Gülin'le yürümeye başladım eve doğru. Gülin arada, "Abla, yavaş, kolum acıyor!" diye bağırsa da durmadım ve yokuşu hızlı adımlarla çıkmaya devam ettim. Yağmur çiselemeye başladığında adımlarım koşmaya döndü.

Ferhat ise arkamızda bize yetişmeye çalışıyordu. "Abla, abla, dur! Evde şeyler var..." Onu duymuyordum. Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyordu. Resmen Akın'a benim acınası hayatımı anlatacak ve ondan yardım dilenecekti! Ah, Neşe! Seni asla affetmeyecektim!

Apartmana girip evimizin kapısının önüne nefes nefese geldiğimizde, kapıda bir sürü ayakkabı olduğunu görünce kalbim tekledi ve bakışlarım direkt olarak Ferhat'ı buldu. Ferhat'a ne olduğunu sorarcasına baktığımda, "Annem iyi, merak etme," dedi nefes nefese. "Kemaller geldi. Senin için..."

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü o an. Ferhat'la birbirimize bakakaldık bir süre. Sessiz geçen birkaç saniyede öfkem daha da katlandı, bir çığ gibi büyüdü ve geldi oturdu boğazıma. Babam, Zehra'nın kaçışına ve benim itirazlarıma rağmen geri adım atmamıştı!

Öfke dolu bir şekilde kapı zilini çalıp aynı zamanda kapıyı yumruklamaya başladığımda Ferhat sakin olmam için kollarımı tutmaya çalışıyordu. Onu ittirirken bir yandan hâlâ kapıya vuruyor ve zili çalıyordum. Nihayet Nergis kapıyı açtığında yüzünde büyük bir korkuyla beni süzdü. "Abla, sakin ol," dedi. Önce içeriye geçmemi engellemek istedi fakat onu ittirip girdim. Üstelik ayakkabılarımı bile çıkarmadan! Portmantodaki çiçekleri ve çikolata kutusunu gördüğümde ise hepten çıldırıp çiçeği çikolatayı aldım.

Ferhat kolumu tutup benim salona girmemi engellediğinde, "Ya bırak!" diye bağırdım ona. Öfkem öyle büyüktü ki Ferhat hemen kenara çekildi. Salona daldığımda üçlü koltukta annesinin yanında oturan Kemal hemen ayağa fırladı. Ona doğru adımladım ve tam karşısında durdum.

"Ayten, hoş geldin. Biz de seni..."

Çiçeğini ve çikolatasını pat diye kollarına verdim. "Gidin!" diye bağırdım. Sonra ailesine döndüm. "İstemiyorum hiçbirinizi!"

Babam oturduğu yerden kalktı hemen. "Ayten, geç otur! Nasıl davranırsın misafirlerimize böyle?"

"İstemiyorum! Duydun mu beni baba? Ne onları ne de başka birini, istemiyorum!" Vücudumu babama döndüm. "Ayrıca benim mürüvvetimden çok daha mühim konularımız var! Annemin ilerleyen hastalığı, alınmamış ilaçları, Nergis'in ve Gülin'in bir dünya eksik kırtasiye malzemeleri, Emel'in boğazından asla geçmeyen ve gerçekten ihtiyacı olan mamalar var!" Duraksadım. "Her şeyden önce senin yapmayı beceremediğin bir babalık borcun var bize!"

Babam üzerime doğru yürüdüğünde annem oturduğu yerden zorlukla kalktı ve ikimizin arasına girdi. "Edepsizleşme Ayten!" diye âdeta kükredi

babam. Artık geri adım atmak yoktu. Ya onlar gidecekti bu evden ya da ben.

Kemal'e döndüm. "Defol Kemal!" dedim gözlerinin içine bakarak. "Seni sevmiyorum, asla da sevmeyeceğim! Beni parayla satın alacak kadar alçalacak birini iki cihanda da sevmem zaten!"

Kemal'in annesi Hatice teyze, sözlerim üzerine cık cıklarken Kemal'in babası Tarık amca, "Ben bu durumda senin için çok para saydım babanın eline! Sırf oğlum istiyor diye yanan evimden vazgeçtim!" diyerek elini salladı bana.

"Bana ne be? Ben mi dedim sana para say babama diye? Senin sümsük oğlunu ne yapayım ben?" Kemal'in gözleri sözlerim üzerine dolu dolu olurken, giydiği lacivert takımın omzundan tuttum. "Gidin!"

Kemal'i tutarak dışarıya çıkarmaya çalıştığım sırada babam yetişti arkamdan. Tam apartmanın kapısında tuttu saçlarımdan. Kemal'in babamın öfkesinden öyle bir kaçışı vardı ki anlık olarak komiğime gitti bu görüntüsü fakat daha sonra saç diplerimde hissettiğim acıyla çığlık attım. Babam beni kaba bir kuvvetle çekip savurdu, apartmanın önündeki bahçenin çamura bulanmış toprağına yüzüstü düştüm hızla. Gökyüzünden düşen iri yağmur damlaları da en az babam kadar sert bir şekilde vuruyordu tenime.

Hızla dönüp ayağa kalkmaya çalıştığım sırada babam yeniden yakaladı saçlarımı. Tekrar çığlık attığımda yüzüme doğru eğildi. "Seni öldüreceğim!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. Oysa daha geçen gün annemle olan konuşmamızda *öldürecek değil ya* demiştim babam için. *Öldürecek değil ya...* Babamın kurşun gibi ağır olan bu iki kelimesinin altında ezildim. Sağ yanağıma indirdiği tokadın acısıyla ellerinin arasında cansız bir kukla gibi savruldum. Elleri saçlarımı çekiyordu hâlâ. Nasırlı parmakları saç diplerimi çiziyor, muhtemelen kanatıyor ve bu yaralara değen yağmur canımı yakıyordu.

Babam yeniden bana vurduğunda bütün komşular homurdanarak çıkmıştı evlerinden, bağırışlarıma. Kimse önce hiçbir şey yapamadı, herkes uzaktan bakıyor, sadece babama *yapma etme* diyordu. Babama direnmeye çalışırken çırpındığım çamura daha da bulanıyordum. Annem yeniden ikimizin arasına girmeyi denediğinde babam onu boşta olan eliyle itti. Annem kalçasının üzerine yere düşerken gözüm döndü, bir anda babamın kollarını çizdim tırnaklarımla. Babam bu hareketim üzerine bana öyle şiddetli bir tokat attı ki dudağım patladı. Yeniden bulandığım çamura düştüğüm esnada babam bu defa karnıma ardı arkası kesilmeyen tekmeler

atmaya başladı. Yerde cenin pozisyonunda yatmaya başladığımda komşular babamı geriye doğru çekmeye çalışıyorlardı fakat babamın ayağının sivri ucunu karnımda hissetmeye devam ediyordum.

Ağzımda gittikçe büyüyen yoğun kan ve toprak tadıyla gözlerimi sıkı sıkıya yumdum. Babamın küfürleri, çevremdeki insanların haykırışları, yağmurun sesi... Hepsi birer uğultuya dönüştü kulaklarımda. Mahalleli kalabalığı çember oluşturacak şekilde etrafımızda toplanmış, bu eşsiz sahnenin bir anını kaçırmak bile istemeyerek izliyordu aile dramı sandıkları bu kanlı tiyatroyu. Sürekli tekrarlanan bu kanlı tiyatroya hepsi alışmıştı artık. Gözlerimi yeniden açtığımda annem yerde oturuyor ve ağlıyordu. Emel'in küçük elleri annemin cılız saçlarını seviyor, küçük kolları ona sarılıyordu.

Babam bir kez daha karnıma tekme attığında öksürdüm ve ağzımdaki kan tadı daha da arttı. Vücudum sarsılırken görüş açıma yerdeki çamura düşen bir kırmızı gül girdi. Gözlerimi kırpıştırarak güle baktım. Kırmızı gülün giderek çamura bulanmasını gördükten hemen sonra Akın'ın koşa koşa bu tarafa geldiğini fark ettim.

Akın direkt olarak babamın ellerini tuttu. Önce babamın kaba kuvveti karşısında sarsılsa da boy avantajını kullanarak babamı geriye doğru savurdu. Babam ne olduğunu anlayamayarak geriye doğru savrulunca dengesini toparlamaya çalıştı. Daha sonra öfkeli ve saldırmaya hazır bir boğa gibi baktı Akın'ın yüzüne.

Akın, "Yeter!" diye bağırdı. Sesi, tüm sesleri bir bıçak gibi kesti. "Nasıl kendi kızınıza bu şekilde davranırsınız?" Babamla hâlâ kibarlığını koruyarak konuşmasına burukça tebessüm ettim. *Anlamazdı, Akın. Ne babam anlardı ne de bu mahalle...*

"Sen kim oluyorsun ulan?" diye bağırdı babam tükürükler saçarak. "Sana ne oluyor?"

Babam, Akın'ın üzerine yürüdüğünde Akın hiç kıpırdamadan dikildi onun karşısında. Dirseğimden destek alarak kalkmaya çabaladığım sırada Neşe eğilip, doğrulmama yardım etti. *Neşe...* Her şeyi Akın'a anlatmış olmalıydı. Karnımda öyle şiddetli bir ağrı vardı ki iki büklüm bir şekilde oturmaktan başka bir şey yapamadım. Ona engel olmak istedim, karışmasın, kirlenmesin pahalı kıyafetleri...

Fakat Akın, babamı itti. Babam, Akın'ın bu hamlesi karşısında daha da öfkelenerek ona bir yumruk savurdu. Akın, babamın bileğini yakaladı hızlıca. Babamın boşta kalan elini de diğer eliyle tutarken, "Neden böyle

şeyler yapıyorsunuz? Neden ona bu hayatı reva görüyorsunuz? O bunu hak edecek ne yaptı?" diye sorguluyordu.

Hiçbir şey, Akın.

Hiçbir şey yapmadığım için bu hâldeyim.

Babam, Akın'a vuramadığı, saldıramadığı için âdeta çıldırıyorken komşular da Akın'ın dik duruşundan güç alarak babamın kollarını tuttular. Akın ilk olarak anneme koştu. Onunla saniyeler içerisinde ne konuştu, bilmiyordum, annemin sadece hüzünle bana baktığını ve başını onaylarcasına salladığını gördüm buğulu gözlerimin arasından. Karnımdaki müthiş sancı nedeniyle dudaklarımın arasından sızan iniltiye engel olamıyordum. Babam öfke krizi geçirirken birkaç adam onu zorlukla eve doğru sürükledi.

"Hesabını vereceksin pezevenk! Seni barındırmayacağım bu mahallede!" diyordu babam bağıra bağıra.

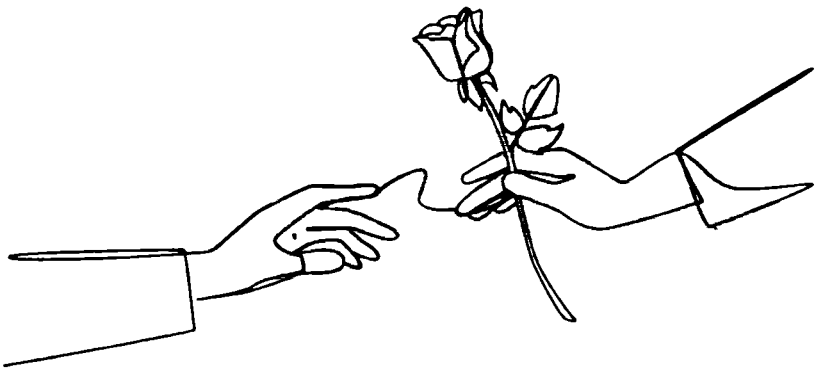
Akın, annemi yerden kaldırdıktan hemen sonra bana doğru yöneldi. Gelmesin istiyordum. Bakmasın bana. Dokunmasın. Ama tam ona engel olmak istediğim sırada bir anda dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini sırtımdan, diğerini de bacaklarımın altından geçirerek beni nazikçe havaya kaldırdı. Kucağında bir çocuk gibi ufacık kalırken başımı göğsüne yasladı. "Bırak," diye mırıldanıyordum güçsüzce fakat dudağımdaki yarık, konuşma çabamla daha çok sızlıyordu. "Bırak, gidemem... Bırakamam onları!" Çırpınmaya çalıştım ancak karnımdaki şiddetli sancı yüzünden bir bebek gibi büzülüp kaldım kollarında. Bütün vücudumda öyle kesif bir acı vardı ki vermek istediğim tepkileri hiçbir şekilde gösteremiyordum.

Akın konuşma çabamı duymayarak hızlı adımlarla kalabalığı yarıp çıkarken, başımı zorlukla geriye doğru yatırdım ve o anda annemle göz göze geldik. Hüzünlü bakışlarının altında bir parıltı gördüm fakat benim canımı yakıyordu onun hüznü. Ben kaçak, o hüzünlü... Firari bir hüzün.

Affet beni anne.

Affet...

Duzenleme
Ny.ozlem

8. BÖLÜM: SUS PAYLARI

Akın'ın kollarında, geçmişimi ardımızda bırakıp yürürken annemin gözleri büyüyordu zihnimde. Bir yangın gibi zihnimde büyüyüp içimi yakan annemin kara gözleriyle birlikte kardeşlerimi de ardımda bırakmak yaralıyordu beni. Gözlerimi kapattım. Alev alev yanan tenime rağmen içim üşüyordu.

"Bize gidelim," dedi Neşe endişeyle. "Ben yaralarına pansuman yaparım onun."

"Hayır, bırakmam onu bu hâlde," diyerek kestirip attı Akın ve yürümeye devam etti.

"Ben de geleyim," dedi Neşe. Mahallelinin homurtuları eşliğinde cılız sesini zar zor seçebilmiştim. Neşe'nin bildiğim kokusu, bir hırkayla üzerime örtüldüğünde göz kapaklarımı araladım. Görüş açımda yağmur yüklü gri bulutlar ve Akın'ın aşağıdan gördüğüm profili duruyordu. Hâlâ yağan sağanak yağmur gözlerime sızarken yüzümü daha çok yaklaştırdım Akın'ın göğsüne. Burnumun ve sağ yanağımın onun göğsüne yaptığı baskısıyla anlık olarak yüzüme baktı Akın.

Gözlerinde çözemediğim bir karmaşıklık, alnında çatık kaşlarından miras bir çizgi, yüzünde endişe ve beni tutan, bazen sıkılaşıp bazen gevşeyen kollarında daha önce hiç karşılaşmadığım yabancı bir şefkat vardı. Gözleri yeniden önüne döndüğünde adımları daha da hızlandı.

Bir süre daha beni kucağında taşıdıktan sonra araba ve insan sesleri duydum. Ağzımda hâlâ yoğun bir kan, safra ve toprak tadı vardı. Perişan hâlde olduğuma emindim, onun da bu perişan hâlime duyduğu endişeyi görebilmiştim. Ama ben buydum işte. Ne bir eksik ne bir fazla. Tek gerçek, bunu Akın'ın bilmemesiydi.

"Seni yere indirsem, kısa bir süreliğine ayakta durabilir misin?" diye sordu gözlerini yeniden bana çevirerek. Uysal bir şekilde kafamı sallayarak onayladım onu. Beni incitmekten korkarak nazikçe yere indirdiğinde arkamda duran cam kulübeye yasladım sırtımı. Neşe hemen koluma girdi.

"Bir telefon edeceğim," dedi Akın. Sonrasında yaslandığım camın bir telefon kulübesi olduğunu fark ettim.

Neşe başını yüzüme doğru eğip elleriyle yanaklarımı sildi usulca. Gözlerimin önüne düşen ve yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru atarken. "Elleri kırılasıca!" diye söyleniyordu babama. Zehra da her dayak yedikten sonra ben ona pansuman yaparken babama böyle hırsla söver sayardı. O zamanlarda ben bunun günah oluşundan, babama sövmemesi gerektiğinden bahsederdim. Sızlayan ve ağrıyan karnıma dayanamayarak yere çöktüm. Benimle birlikte Neşe de yere çöktü ve eliyle sırtımı ovmaya başladı. "Seni doktora götürmeliyiz," dedi acıyan bir ses tonuyla.

Gidemezdik. Kimin buna sebep olduğu sorulurdu. "Gerek yok, iyi olacağım," dedim zorlukla. Dudağım acıyordu.

"Ama Ayten..." diye konuşmaya çalıştığında bakışlarım onu buldu. Neşe anında sessizleşti, gidemeyeceğimizi anlamıştı.

Akın telefon kulübesinden çıkar çıkmaz hemen önümde yere çöktü ve elleriyle çenemi tutarak yüzümdeki yaralara dikkatle baktı. Yüzümde dolaşan gözleri her gördüğü yarayla daha çok kararıyor, ifadesi geriliyordu. "Aklım almıyor," dedi daha sonra. "Nasıl yapar bunu? Neden?"

Bir kaplumbağanın kabuğuna çekilmesi gibi boynumu usulca ellerinden geriye çektiğimde boğazım düğüm düğümdü. Konuşmak için dudaklarımı araladım fakat sesim karıncalı çıktığından yutkundum. "Özür dilerim Akın, seni buna bulaştırmamalıydım."

Akın inanamayarak gözlerini açtı. "Özür mü dilersin? Sen ne hâlde olduğunun farkında mısın Zümrüt? Bana nasıl söylemezsin neler yaşadığını?"

Suçlu bir çocuk gibi başımı önüme eğdim. Hâlâ yağan yağmur saçlarımızı ıslatıp damlalar hâlinde vücudumuza akmaya devam ediyordu. Üşüyordum ama tenimdeki yaralar yanıyordu. Konuşmadan, yaslandığım telefon kulübesinde geriye doğru daha da büzüldüm. Akın benim hareketimi görünce Neşe'nin omuzlarımdan dirseklerime inmiş olan hırkasını düzeltip yeniden omuzlarıma astı.

"Neyse, sonra konuşuruz bunları," diyerek iç geçirdi. Kısa bir süre sonra mavi bir Chevrolet telefon kulübesinin önünde durduğunda Akın hemen ayağa kalktı. Beyaz, fırça gibi bıyıkları olan, avurtları çökmüş bir adam sürücü koltuğundan alelacele inip bize doğru koştu fakat benim hâlimi görünce anlık olarak gözleri iri iri oldu.

Kim bilir ne hâldeydim!

Adam, "Akın Bey..." diyerek temkinli adımlarla bize yaklaştı.

Akın, "Yardım et Mehmet abi!" diyerek koluma girdi. Neşe, adamın yanımıza gelmesiyle bir adım gerilerken adının Mehmet olduğunu öğrendiğim adam, "İzninizle," diyerek koluma uzandı ve ikisi beni ayağa kaldırdı. Karnımdaki ağrı, doğrulduğum için daha da artarken yüzümü buruşturdum.

"Nereye gideceğiz?" diye soludum.

Akın, "Doktora," diyerek, yürütmeye çalıştı beni.

Duraksadım. "Olmaz, sorgu yaparlar."

Akın, "İyi ya işte, baban bir şeylerin bedelini ödemeli," diyerek beni yeniden yürütmeye çalıştı ancak ben yine ayak diredim.

"Olmaz Akın, olmaz!" dedim bıkkın bir şekilde. "Yapamam! Onu tutuklarlar... İnan bana, ona acımıyorum, geride kalan annemle kardeşlerime acıyorum. Babam gittiğinde onlar ne yaparlar?"

Sözlerim üzerine Akın bir süre düşündü ve sanıyorum ki ikna oldu. Fakat zihninde asla kabullenemediği bir şeyler olduğu çok belliydi. "O zaman doktoru ayağına getirelim," dedi daha sonra.

"Ne?"

"Hadi gel," diyerek beni arabaya yürüttü ve arka koltuğa oturttu. Neşe de yanımdaki koltuğa yerleştiğinde Akın ön koltuğa, Mehmet abi de sürücü koltuğuna geçmişti.

Sahil yolundan yaklaşık yirmi dakika giderek Aşiyan'a saptığımızı tabelalardan okuyabilmiştim. Arabanın her keskin virajında mide öz suyum ağzıma geliyordu ve ben kendimi zorlukla tutuyordum. Uzanıp solumdaki camı açtım ve soğuk rüzgâr camdan içeriye dolarken gözlerimi kapatarak ensemi koltuğa yasladım. Allah'ım... Kâbus gibi bir gün geçiriyordum!

Akınların Aşiyan'daki evlerinin sokağına ilk geldiğimde o ıssız sokak gözlerime çok yabani geldi. Sokak aslında mükemmel bir görünüme sahipti; düzenli, temiz, özenle kırpılmış ağaçlarla ve parmaklıklar ardında görünen garajlardaki pahalı arabaları, rengârenk evleriyle tamamen bir bütündü. Burada istenmeyen tek şey, yerine asla uymayan yanlış bir yapboz parçasından ibaret olan bendim.

Araba siyah renkli büyük garaj kapısının önünde durduğunda Neşe, "Geldik mi?" diye sorarken göz ucuyla dışarıyı süzüyordu.

"Evet," diyerek arabadan indi Akın ve arabanın önünden hızlı adımlarla dolaşarak kapımı açtı. Ellerini bana uzatıp beni usulca dışarıya çektiğinde buz gibi havayı ciğerlerime çektim ve bulunduğumuz yere baktım. Yüksek duvarlarla çevrili fakat garaj kapısının parmaklıkları sayesinde görülebilen, kocaman bir arsanın ortasında bulunan, iki katlı ahşap bir evin

önündeydik. Kafamı yavaşça çevirip arkama, sağıma ve soluma baktığımda birbirine benzer yaklaşık on tane daha komşu ev gördüm. Tüm bu gösterişe ve güzelliğe rağmen sokakta bir çıt bile yoktu. Sanki bütün bu güzel evler kıyamet sonrasından kalma bir sessizliğe sahipti. Akın, "Bir saniye," diyerek tuttuğu kollarımı bıraktı ve garaj kapısını açmak için Mehmet abiye yardım etmeye koştu.

Neşe yanıma geldiğinde tıpkı benim az önce yaptığım gibi sokağı ve evi dikkatle süzüyordu. O ve benim için tüm bunlar birer uzak hayalden ibaretti. Tam bu esnada önünde durduğumuz evin hemen yanındaki kapı hızla açıldı ve bir adam ağlayarak çıktı. Bu tuhaf hıçkırma ve sinirle demir kapıyı çarpması Neşe'yle benim dikkatimi çekerken ikimiz de irkilerek o yöne bakındık. Adam perişan bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyorken bir anda kaldırıma çöktü ve iki eliyle yüzünü kapattı. Çok geçmeden içeriden ayak sesleri duyuldu ve annesi olduğunu sandığım bir kadın telaşla kapıda göründü. Adamın yerde hıçkıra hıçkıra ağladığını gördüğünde koşarak ona ilerledi ve dizlerinin üzerinde çökerek onun omuzlarına sarıldı.

Kalbim bu görüntü karşısında ezilirken adam hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti. "Yapma," dedi kadın, oğlu olduğunu düşündüğüm adamın saçlarını kırmızı ojeli parmaklarıyla okşamaya çalışırken. "Yapma Yavuz. El kadar bebeğin ne günahı var? Günahsız zavallı bir sabi o! Hem yardımcı olacak bakıcılar sana. Ben de sık sık gelip gideceğim, söz."

Ben bakışlarımı kaçırdım fakat Neşe onları izlemeye devam etti. Özel bir konu olmalıydı bu, hakkım değildi dâhil olmak ama yine de adamın o perişan görüntüsünün altında yatan nedeni merak etmiştim. Kadın, *bebek* demişti. *Günahı yok...*

Akın yanımıza geldiğinde göz ucuyla o yöne baktı. Yüzü gördüğü manzarayla bozguna uğrarken bir süre gözlerini kırpıştırarak baktı ikiliye, daha sonra fark edilmemek için bize sessizce, "Gelin," dedi.

Neşe sağ koluma Akın da sol koluma girip beni içeriye götürürlerken başımı çevirip, ağlayan adama ve annesine baktım. O esnada annesinin omzuna başını dayayan adamın yaşlı gözleriyle anlık olarak gözlerimiz çakıştı. Perişan bir görünümü vardı, ilk düşüncem bu olmuştu fakat daha sonra kendi perişanlığım aklıma geldi.

Evin büyük kapısına doğru uzanan taş yolda yürürken Akın'ın yüzüne baktım. Çatık kaşları alnının ortasında derin ve ince bir çizgi bırakıyordu. Akın'ın da komşusu olan o adamı düşündüğüne emindim. Sebebini asla bilmesem bile bir insanı böylesine ağlatacak olan şeyin ne olduğunu arıyordu beynim ister istemez. Belki de kendi acımı unutmak adına başkalarının

acılarına tutunuyordu zihnim. Sonra ağlayan o adam bana tanıdık gelmeye başladı ama nereden? O an anımsayamadım.

Eve girdiğimiz zaman Akın'ın yönlendirmesiyle dümdüz ilerleyerek geniş bir salona giriş yaptık. Kum sarısı koltuklardan en genişinin üzerine beni oturttuktan sonra Neşe'nin dikkatle evi süzmesine bakışlarım takıldı bir an. Komiğime gitti. Sağ ayağımın ucuyla dizine hafifçe vurduğumda bakışları anında bana döndü. Kaşlarımı kaldırıp ona dikkat çektiğini belirten bir işaret yaptım, ne demek istediğimi anlayarak hemen bakışlarını evin içerisinde gezdirmeyi bıraktı. Neşe'nin en çok bu huyunu seviyordum, aramızda bakışarak anlaştığımız ve sadece ikimizin anlayabildiği tuhaf bir dil vardı.

Akın, kocaman şöminenin hemen yanı başında duran uzun ayaklı bir sehpanın üzerindeki telefona uzandı. Ahizeyi kulağına getirdikten sonra durmaksızın bir numarayı çevirdi ve bir süre bekledi. "Alo, Ayşe. Benim. Aşiyan'daki yalıya Doktor Fikret Kalkavan'ı yönlendirir misin? Acil olduğunu söyle. Evet." Duraksayıp göz ucuyla bana baktı. "Babamların haberi olmasın."

Durgun bir su gibi hareketsizce uzanıyordum salonun koltuğunda. Ellerim karnımın üzerindeydi ve gözlerim kapalıydı. Doktor gideli yaklaşık bir buçuk saat geçmişti ve Neşe de iyi olduğumu anladığı vakit gitmişti. Akın, şoförü Mehmet abiyle yollamıştı onu.

Sahi, iyi miydim?

Doktor üstünkörü bir muayene yapmıştı, daha fazlasını yapmasına ben izin vermemiştim. Yediğim tekmeler sonucu karnımda ortaya çıkan müthiş ağrı hâlâ varlığını koruyordu. Ara ara sancılar şeklinde kendini hissettiren bu ağrıyı hiç kimseye söyleyemezdim, ne doktora ne de Akın'a... Çünkü utanıyordum. Çünkü evimden uzaktaydım. Çünkü yapayalnızdım.

Evimden ilk kez uzakta kaldığımda, Zehra'yla birlikte anneannemin Kastamonu'daki köy evindeydik. Ben beş, Zehra da altı yaşındaydı. Elektrik o zamanlar köylere daha yeni yeni gelmekteydi fakat anneannemlerin evinde yoktu. Gaz lambalarıyla aydınlanan akşamlar, insanların uykuya dalmasıyla karanlığa gömülürdü. Herkes huzurla uyurken ben uyuyamazdım, gaz lambası söndüğünde sessiz sessiz ağlardım çünkü korkardım karanlıktan.

Hiç unutmuyorum, bir gece yine gaz lambası söndüğü vakit yine yatağımda büzüşmüş, uykuyu beklerken koynumda tüylü, sıcak ve mırıldayan

bir şey hissettiğimde, çığlık çığlığa bağırmış ve bütün evi ayağa kaldırmıştım. Dayım yan odadan koşup gelmiş ve iki saat gaz lambasını yakmaya çalışırken evi dumana boğmuştu. Gaz lambası yandığında az önce koynuma giren şeyin sarı, şişko ve pireli bir sokak kedisi olduğunu görebilmiştik.

Herkes gülmüştü bana o gün bir kediden korktuğum için. Oysa korktuğum karanlıktı, sonsuz, gittikçe büyüyen, soğuk karanlık... Kimseye anlatamadım derdimi. Biliyordum, anlamazlardı. Alay ederlerdi benimle tıpkı bir kedi yüzünden alay etmeleri gibi. Yüzüme güler arkamdan konuşurlardı.

Şimdi yine öyle bir korku vardı içimde. Sanki gözlerimi açsam, yanlış bir şey yapmaktan, karanlığa karışıp yok olmaktan korkuyordum. Üstelik salonda tek başımaydım. Akın, Neşe'yi göndermeye gittiğinden beri hâlâ dönmemişti. Neşe gitmeyi istememiş, doktorun muayenesine rağmen devam eden hâlimin perişanlığı onu endişelendirmişti. Oysa ailesiyle benim yüzümden papaz olmasını istemiyordum, bu yüzden ona eve gitmesini söylemiştim. Çok kısa bir süre sonra kendime tamamen geldiğimde ben de evime gidecektim zaten.

Kendime gelmek...

Yarı baygın olarak yattığım koltukta huzursuzca kıpırdandım. Üzerimdeki kıyafetlerim ve saçlarım, ıslandığım için hâlâ nemliydi. Islak kaldığımdan ve biraz da çamurda debelendiğimden iğrenç bir koku çalınıyordu burnuma. Kendimden tiksindim. Resmen dert tanesiydim. Akın'ın başına çöreklenen bir dert tanesi...

Bir kapı sesi duyduğumda kapalı göz kapaklarımı usulca açtım. Tavandan sarkan avizenin parlak taşlarıyla bir süre bakışırken ayak sesleri bulunduğum noktaya doğru yaklaştı. Çok geçmeden Akın ellerinde poşetlerle içeriye girdi ve ev telefonunun bulunduğu sehpaya anahtarları bıraktıktan hemen sonra yattığım koltuğun başında dikildi. Elini yüzüme doğru uzattığında refleks olarak geri çekildim. Göğsü derin bir nefesle kabardı bu hareketime.

Hayır, onun bana vurmayacağını biliyordum, bu bir refleksti ama yine de bu refleks ikimizin de irkilmesine neden oldu. Elini yeniden uzatıp alnıma dokundu. Buz gibi elleri bir süre alnımda kaldı. "İyi, ateşin yok," dedikten sonra elini çekti. "Sana temiz ve yeni kıyafetler getirdim."

Bana doğru uzattığı poşete bakarken yattığım yerde zorlukla doğruldum. Üzerimdeki çamurlu kıyafetler kum rengi koltuklara çamur bulaştırmıştı. Adamın evini batırmıştım resmen! "Hiç gerek yok Akın," dedim bacağımla çamur lekesini kapatırken. "Gideceğim birazdan."

Akın, söylediklerim üzerine kaşlarını çattı ve bacaklarımın hemen yanındaki boşluğa oturdu. "Ne demek gideceksin? Evine geri mi döneceksin?"

"Evet."

Akın yüzüme inanamayarak baktı. "Nasıl? Neden?" diye sordu. Omuz silktim. Öyle olması gerekiyordu.

Kim bilir onun kucağında o cenderenin içerisinden çıktığım için mahalleli arkamızdan neler söylüyordu! Neşe'nin bizimle birlikte gelmesi bir bakıma iyi olmuştu, en azından bu onlara kötü düşünceleri için bir sus payı demekti. *Bakın, aramızda hiçbir şey yok Akın'la, biz sevgili değiliz, ben bir para avcısı değilim, biz dostuz sadece...*

Ama çoğu, kendilerinin sahip olamadığı şeylere başkaları sahip olunca gözü dönen, onları karalamak için akılalmaz yollara başvuran, asla anlamayan, söylenilenlere sağır olan ve kendi sesleriyle diğer her sesi bastırarak herkesi saf dışı bırakan kimselerdi.

"Tuvalete gidebilir miyim?" diye sordum ona bir süre sonra.

"Tabii, sana yardım edeyim," diyerek kalktı ve elini bana uzattı. Utançla bacaklarımı hareket ettirdim ve koltuktaki çamur izlerine baktım. Uzattığı elini tutarken gözlerim hâlâ izlerdeydi. Mahcup bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırırken, Akın, "Sorun değil, temizlerim," dedi ve hafif bir kuvvetle çekerek beni kaldırdı. "Beyaz sabunla..." Yüzünde çarpık bir sırıtışla bana göz kırptı. Tanıştığımız ilk zamanlar, gömleğine sırf beni Kemal'den kurtarmak adına çamur bulaştırması, benim ona *beyaz sabunla çıkar* demem... Hepsini hatırlıyordu.

"Hatırlıyorsun..." dedim.

"Güzel bir anıydı, unutamam," diye cevapladı.

Nezaketi karşısında gülümsedim. Çok iyiydi. Bana oranla fazla iyi... Centilmen, iyi kalpli, yardımsever, *babam gibi değil...*

Akın beni tuvaletin kapısının önüne getirdiğinde içeriye girmeden diğer elindeki poşeti bana uzattı. "Giy lütfen, üzerindekiler hâlâ ıslak, hasta olacaksın."

Direnmedim. Poşeti alıp tuvalete girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Lavabonun üzerinde duran büyük aynada kendi yansımamla göz göze geldiğimde, bana bakan Neşe'nin ve Akın'ın gözlerindeki endişenin sebebini çok iyi kavramıştım. Perişan, ölümden dönmüş bir hâlim vardı.

"Seni öldüreceğim!" Babamın bana vurmadan hemen önce haykırdığı sözlerdi bunlar.

Yere yığılmamak için ellerimi lavabonun fayansına koyarak sıkıca tutundum. Islak ve çamurlu saçlarım keçe gibi iki yanımdan uzanıyordu göğüslerime doğru. Islak saçlar... Zehra ıslak saçlarıyla dışarıya çıkıp çamaşır astı diye babam onu dövmüştü. Erkeklere kuyruk sallıyormuş güya... Şimdi ben ıslak saçlarımla bir yabancının evindeydim ve o yabancı beni babamın öldüresiye dayaklarından kurtarmıştı.

Karnımdaki şiddetli ağrı yeniden kendini gösterdiğinde yüzümü buruşturarak Akın'ın verdiği poşeti açtım. Poşetin içinden uzun kollu, kruvaze yaka bir bluz ve siyah bir pantolon çıktı. Poşetin en dibinde bir de saçlarım için istiridye şeklinde kıskaçlı bir toka duruyordu. Gülümseyerek fayansın üzerine bıraktım kıyafetleri ve suyu açarak yüzümü, boynumu yıkadım usulca. Yediğim dayağın şiddetiyle zedelenen avuç içlerim, patlayan dudağım, sol kaşım ve boynum soğuk suyla daha da yanmıştı fakat artık önceki hâlime göre daha iyi görünüyordum.

Çamura bulanmış kıyafetlerimi usul usul çıkardığımda beyaz külotumda bir iz fark ettim. Külotumu yavaşça aşağıya indirdiğimde gördüğüm şey beni dehşete düşürdü. Koyu renkli, neredeyse kahverengi diyebileceğim şekilde kan izleri vardı. Âdet olduğumu sandım ama hayır, âdetim biteli beş altı gün oluyordu. Âdet düzensizliğim hep vardı, alışmıştım da buna ama ilk defa bu denli koyu renkli görmüştüm kendi kanımı. Sonrasında bunun âdet kanı olmadığını anladım birden. Bu, babamdan karnıma yediğim tekmelerin eseriydi.

Karnımın üzerine inen atletimi usulca kaldırıp yaranın vahametiyle göz göze geldiğimde hıçkırmamak adına bir elimle ağzımı kapattım. Göbek deliğimin hemen altında, tıpkı rahim kanseri anneminki gibi büyük, koyu mor renkte bir çürük vardı. Sanki baktıkça daha da ağrıyan karnımdaki yarayı kapattım ve iç çamaşırımı giydim. Akın'ın verdiği kıyafetleri üzerime geçirdikten hemen sonra, bıraktığı istiridyeli tokayla saçlarımı tepemde topladım. Aynadaki görüntüme bakarken asla yansımamla göz göze gelmedim çünkü gelirsem hıçkırıklara boğulacağımın bilincindeydim. Hak etmediğim her şey, sıra sıra boğazımda dizili duruyordu ve ben bunları düşündükçe boğulacak gibi oluyor, taşma ihtiyacıyla ağlamak istiyordum.

Kirli kıyafetlerimi boş poşete doldurup tuvaletten çıktığımda, Akın'ı ellerinde terliklerle beni beklerken buldum. Akın elindeki terlikleri önüme koydu. "Giy bakalım."

"Sana söyledim, kalmayacağım Akın."

Sol omzunu duvara dayayarak kollarını önünde bağladı. "Sen evine döndüğünde, kendi evinde nasıl karşılanacağını düşünebiliyor musun

Zümrüt?" diye sordu. Koyu yeşil gözleri, sorusu gibi acımasızdı. Düşünemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Sanki karnımdaki o büyük morluk büyüyecekti düşünürsem. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Ama kalamam burada..." dedim güçsüz bir sesle. "Onlar, şey derler..."

"Kimler ne derler?"

Ofladım ve onun omzunu yasladığı duvara sırtımı yasladım. "Senin ve benim hakkımda dedikodu yaparlar."

"Ne yani, babanın seni öldüresiye dövmesini ve istemediğin bir adama para karşılığı vermesini değil de benim seni alıp götürmemi mi konuşurlar?"

Çenemi bir kuş gibi kaldırıp yüzüne baktım. "Evet Akın. Anlamazlar. Hiç anlamadılar zaten."

"Mahallelinin seni bu kadar sindirebilmiş olmasına inanamıyorum. Hepsi seni tanımıyor mu? Kim olduğunu yirmi senedir çözememişler mi? Böyle bir insan olmadığını bilmiyorlar mı? Kaldı ki onlara ne? Diyelim ki kendi isteğinle geldin benimle... Kime ne?" Akın'ın ardı arkası kesilmeyen sözleri birer birer saplanıp kaldı zihnime. Ne kadar da doğru konuşuyordu... Ama o bizim mahallemizde büyümemişti. O "el âlem" yüzünden insanların neler yaşadığını asla öğrenememişti.

Ona kızamıyordum. Bilmediği hiçbir şey için suçlayamazdım onu. "Öyle," dedim usulca. *Öyle...*

"Gitmeni istemiyorum," dedi, koyu yeşil gözleri gözlerimin ta içine işlerken. "Gitme Zümrüt. En azından bu gece... Kal burada. Baban sana çok öfkeliydi, sen de gördün. Yarın söz, ilk iş ben götüreceğim seni. Kimse görmesin diye bir alt sokakta indiririm arabadan seni, bende kalmadığını söylersin herkese. Bir kız kardeşim var, seni ona götürdüğümü söylersin, laf söz olmaması için..." Duraksadı. "Kal bu gece."

Göğsümde dalga dalga büyüyen, yüreğime çarparak içeriye girmeye çalışan bir nefes gibiydi Akın'ın sözleri ve bu dalgalara direnmedim, direnemedim. "Peki," dedim usulca. "Sadece bu gece..."

Akın'ın yüzü aydınlandı sözlerimle. "Hadi, giy terliklerini," dedi gülümseyerek. Çok başkaydı onun bu mutlu çehresine bakmak. Tenim karıncalanıyordu bir kere o bana bakıp gülümserken. İçimde otuz kuş vardı sanki, otuz kuş aynı anda göğsümde kanat çırpıyordu. Terlikleri giydikten sonra elini elime uzattı ve beni hafifçe çekerek üst katlara uzanan ahşap merdivenlerden çıkarmaya başladı. Bu hareketi beni ufak bir tedirginliğe sürüklese de üst kattaki kapılardan en uçtakine yöneldi ve kapıyı açarak,

"İşte, burada yatabilirsin," dedi. Daha sonra döndü ve açtığı kapının hemen karşısında kalan kapıyı gösterdi. "Benim odam da tam karşısı."

Ev kocamandı ve muhtemelen çok eskiydi ama buna rağmen sapasağlam ayakta duruyordu. Buradan gördüğüm kadarıyla bu katta yaklaşık dört oda kapısı vardı ve çatı katı olduğunu düşündüğüm noktaya da merdiven uzanıyordu. İçinden *görmemiş* demesin diye hemen bakışlarımı evde dolaştırmaktan vazgeçtim.

"Teşekkürler..." dedim kafamı sallayarak.

"Önce karnını doyuralım ister misin?"

"Aç değilim, sağ ol," dedim başımı eğerek.

"Bir şeyler atıştırsaydın bari..." dese de içim almadı bir şeyleri, reddettim. "Biraz uyu o hâlde. Bak, akşam oluyor. Zaten yeterince sarsıldın. Ben daha fazla tutmayayım seni..."

Başımı sallayarak *tamam* dedim ve odaya girdim. Kapıyı ardımdan kapatıp odayı süzmeye başladım. Sade, düzenli ve lavanta kokan bir odaydı. Tek kişilik bir karyola, cam kenarında kuş desenli bir berjer, aynalı bir konsol ve iki kapaklı, koyu kahverengi maundan yapılma bir dolap vardı. Bunca sadeliğe karşılık, aynalı konsolun aynasının kenarları işlemeli, tavandaki avize ise parlak taşlıydı. Adımlayıp yatağa oturdum. Yumuşacık sarı renkli battaniyeyi avuçlarımla okşadım. Evde Zehra'yla yattığım yer yatağım aklıma geldi. Tabii o gittikten sonra Gülin yerleşmişti hemen yanıma ama o yatağımla buradaki yatak arasında dünya kadar fark vardı ve mesele tek yatmak değildi.

Mesele zenginlikti. Mesele rahatlıktı. Mesele hiç sahip olamadıklarımdı.

Bir bebek ağlaması duydum o an. Çok uzakta değildi fakat dışarıdan geliyordu. Ayağa kalkıp pençereye yöneldim ve ince tüllü perdeyi aralayıp baktım. Bulunduğum odanın penceresi yan taraftaki yalıya bakıyordu. Yalının bahçesi, verandası ve iki odasının camı bu taraftan netlikle seçiliyordu. Ağlayan bebeğin sesinin nereden geldiğini çözmeye çalıştım ama görünürde ne camlarda biri vardı ne de bahçede. Kaşlarım çatıldı ve perdeyi çekerek yatağıma geri döndüm. Sarı battaniyeyi kaldırdım ve üzerimdeki bluzu çıkarıp kirli saçlarım iz bırakmasın diye yastığın üzerine serdim.

Huzurlu bir uyku diledim içimden fakat babamın bana uyguladığı şiddet gözlerimi her kapattığımda göz kapaklarımda belirdi. Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamaya başladım sessizce. Haykıramadım, bağırıp çağıramadım yan evde ağlayan küçük bebek gibi. Sadece gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağıya süzülmesine izin verdim.

Sadece dört saat uyudum, uykuya dalabilmek için de ayrıca iki saatimi vermiştim ve uyandığımda akşamın onuydu. Bütün uzuvlarım yediğim dayağın etkisiyle ağrıyordu. Kendimi bir hallaç pamuğu gibi hissediyordum; vurulan, dövülen, savrulan o tozlu pamuklar...

Derin bir iç çekerek usulca kalktım yataktan. Oda karanlık olsa da kapalı kapının altından sızan sarı ışık odadaki eşyaları görebilmeme yetiyordu. Başımı çevirip pencereye doğru baktım ve dinledim. Bebek ağlaması kesilmişti. Etrafta büyük bir sessizlik vardı.

Yastığın üzerine serdiğim bluzumu alıp giydim. Sessizliği korumaya çalışarak yavaşça açtım odamın kapısını ve kapının altından yansıyan ışığın tam karşımdaki odadan geldiğini anladım. Işığa doğru çekilen bir pervane gibi usul usul o yöne ilerledim. Kapının pervazına kolum sürttüğünde durup içeriye bakındım. Akın kalın çerçeveli gözlüğünü takmış, büyük, deri kahverengi koltuğunda bağdaş kurmuş, önündeki bir sürü kâğıda bakıyordu. Geldiğimi fark etmemişti, öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki kâğıtlara, onu rahatsız etmemek adına sessizce yanağımı kapının pervazına yaslayarak izlemeye başladım.

Arada bir kâğıtların birini göz hizasına kaldırıyor, gözlerini kısarak kâğıttaki yazıları okuyor, sonra başka bir kâğıt alıyor, ona da aynı şekilde bakıyordu. O kadar konsantre olmuştu ki yaptığı işe, komik ve sevimli görünüyordu gözüme. Büyük camlı gözlüğü ona değişik bir hava katmıştı. Yeni yeni çenesinde çıkmaya başlayan sakalları bir gölge gibi görünüyor, yüzünü boyutlandırıyordu. Tenindeki vitiligonun sebep olduğu süt beyazı izler ona o kadar çok yakışıyordu ki her bir izine parmak uçlarımla dokunmak istiyordum. Akın'ın teni, elmaslarla işlenmiş dore renkli bir kumaş gibi görünüyordu.

Sonra bir an dışarıda bir bağırtı duydum. Akın başını kâğıtlardan aniden kaldırdığında göz göze geldik. Beni görmeyi beklemediğinden kaşları havalandı. Gülümsemeye çalıştım ona, o da bana içten bir şekilde gülümsedi. Sol eliyle gözlüğünü çıkardı ve yanında duran kâğıtların üzerine koydu. Kucağındaki kâğıtları da bırakarak ayağa kalktı, bana doğru adımladı.

"Uyanmışsın," dedi yüzüme bakarak gülümserken. "Çok daha iyi görünüyorsun. Rahat ettin mi?"

"Evet, ettim. Teşekkür ederim," diyerek minnetle gülümsedim ona. Sonra dışarıdan gelen boğuk erkek sesi yeniden duyuldu. "Neler oluyor?"

diye sordum merakla. Akın, odamın açık kapısına doğru bakındı. Kaşları çatıldı. Baktığı yöne doğru çevirdim kafamı. Yan evden geliyordu sesler, bebek ağlamasını duyduğum evden.

Akın, odama doğru adımladığında peşinden gittim. Pencerenin perdesini açıp baktı karşıdaki eve. Evin pencereleri açıktı ve boğuk erkek sesi net bir şekilde duyuluyordu. Bebek yine saatler öncesinde olduğu gibi çığlık çığlığa ağlıyordu. Bir terslik olduğu o kadar belliydi ki ürktüm. İstemsiz bir şekilde Akın'ın koluna dokundu ellerim. Sonra bir anda bir cam kırılma sesi geldi.

Bağıran erkek sesi bu defa âdeta yakarıyordu: "Neden, Allah'ım? Neden ben? Onu neden aldın benden? Neden?"

"Neler oluyor?" diye sordum endişeyle. "Neden böyle bağırıyor? Kim o?" Akın'ın yüz ifadesi gergindi. Öyle ki sorumu duymamış gibi karşı dairenin camına kilitlenip kalmıştı. Yeniden bir cam kırılma sesi duyduğumda ve bebek ağlaması giderek daha da şiddetlendiğinde yerimde kıpırdandım. "Akın, gidip bakalım mı?" diye sordum garip bir merakla ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

"Karısı öldü," dedi birden. Yerimde kalakaldım. Kafamı ona doğru çevirdiğimde Akın doğruca yüzüme bakıyordu. "Geçen hafta... Oğlu doğduktan sadece beş gün sonra karısı öldü."

Duyduklarım karşısında yüzüm düştü. Ne acıydı. Ağlayan bebeğe ve eşini yitirmiş adama karşı yoğun bir sızı hissettim içimde. "Çok acı..." diye mırıldandım. "Ama neden böyle bağırıyor? Bebek hâlâ susmuyor... Evde başka kimse yok mu?"

Akın bana doğru adımlarken "Bilmiyorum, çözümünü bulacaktır," dedi ve yanımdan hızla geçerek odadan çıktı. Bu duyarsızlığı karşısında kaşlarım çatıldı.

"Gidip baksak ya?" dedim sorarcasına. Fakat beni duymazlıktan geldi ve odasına yürüdü. Bu tuhaf ve donuk tavrına anlam veremedim. "Akın?"

Ama o, koltuğunun üzerindeki kâğıtları özenle derleyip toplamaya başlamıştı. Karşı evdeki adam yeniden bağırdı. "Sus! Sus artık! Ne olur sus!"

Gözlerim dehşetle iri iri olurken, "Komşunla aranız mı kötü?" diye sordum ona. Yine cevaplamadı beni. Sinirli bir nefes bıraktığımda adam yine bağırınca korktum. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. "Korkuyorum..." diye itiraf ettim ona. Akın anlık olarak duraksadı sözlerim üzerine fakat kıpırdamadı. Nasıl bu kadar duyarsız kalıyordu?

Bir süre sonra sesler kesildi. Pencereye koşup camı açtım ve karşıdaki evin penceresine gözlerimi dikerek dinlemeye başladım. Sesler bir bıçak

gibi kesilmişti ve bu beni daha da korkutmuştu. Ancak daha sonra onu gördüm, buraya geldiğimde evin girişinde hıçkıra hıçkıra ağlayan adamı. Soğuk sonbahar rüzgârı yüzümü yalayıp geçerken adamı ve kucağındaki minicik, simsiyah gür saçları olan o bebeği perdesi açık pencerenin ardında gördüm. Adam bebeği kucağına almış, elinde küçük bir biberonla hem ağlıyor hem de odada volta atıyordu. Öyle perişan bir görüntüsü vardı ki ikisinin, içim ezildi.

Pencerenin pervazına tutundu ellerim sıkıca ve karnımdaki, babamın eseri olan çürük sızladı. Bebek artık sakinleşmişti ve adamın da ağlaması dinmişti fakat içime çöreklenen huzursuzluk orada, bir örümcek ağı gibi içimde gerilmekte, ilmeklerini artırmaktaydı.

Ve aynı zamanda kader de tıpkı huzursuzluğum gibi ağlarını sıkı sıkıya örmekte, üç hayatı birbirine bağlamaktaydı ama hiçbirimizin henüz bundan haberi yoktu.

O gece tam dört kez bebek ağlamalarına uyandım ve her defasında yatağımdan kalkıp camdan baktım. Perdeler bu kez çekik, camlar kapalı olmasına rağmen bebeğin tiz sesini duymak ve perdenin ardında görülen cılız gölgeyi izlemek içime derin bir huzurun yayılmasına sebep olmuştu. Uyumak için Akın'ın yanından ayrılmadan önce onun donuk tavrı yüzünden ben de bir süre soğuk kalmıştım fakat Akın'ın bana karşı olan sıcak tavrı bu soğukluğumu eritmişti.

Akın gecenin ilerleyen saatlerine kadar benimle hayatı, okulu ve diğer her şeyi hakkında sohbet etti. Bana aroması sert, İtalya'dan gelmiş bir kahve hazırladı. Sert olmasına rağmen kahveyi sevdim. Normalde tatlı olmayan hiçbir şeyi sevmezdim ve bunu Akın'a söylemiştim. O da mutfak dolaplarını karıştırarak şeker ve süt aramıştı kahveyi yumuşatabilmek için ancak bir türlü bulamamıştı. Ona ne kadar engel olsam, aramaması için ısrar etsem de dinlememişti beni. Evde şeker ve süt yoktu, kahveyi öylece içtim ve beğendim.

Akın'ın Samet adında bir abisi vardı ve ondan altı yaş büyüktü. Bir de ondan üç yaş küçük Ajda adında kız kardeşi vardı. Kız kardeşinden bahsederken Akın'ın gözlerinin içinde tuhaf bir hüzün emaresi beliriyordu hep, bunun sebebini ona sormak istiyordum ama altında bir acı bulmaktan çok korkuyordum.

Sonra babasından bahsetti: Süleyman Tamtürk. Bütün varlığını küçüklüğünden beri çalışarak kazanan, otuzlu yaşlarında siyasete atılan,

disiplinli, gözü kara, tuttuğunu koparan, sert mizaçlı bir adam diye bahsetti babasından. Babasına çok saygı duyduğunu ama kardeşleri ve kendi önüne çok fazla set çektiğini anlattı. Dediğine göre, babasından gizli basın ve yayın bölümünde okumaya başlamış ve babası bunu öğrendiğinde onu evden kovmuş. Bunun sebebini sordum. Babası, ailesine yakışır bir meslek olmadığını söyleyerek derhâl bu bölümü bırakması için baskı uygulamış Akın'a fakat Akın, babasına rest çekmiş. Araya abisi girerek baba oğulu ortak bir noktada birleştirecek bir fikir atmış ortaya: Akın'ın başka bir bölümü daha okuması. Akın bu fikre önce karşı çıksa da daha sonra kabullenmiş ve babası işletme bölümünde okumasını isterken o gidip psikoloji bölümünü seçmiş. Süleyman Tamtürk, oğluyla başa çıkamayacağını anladığındaysa psikoloji bölümü okumasının basın yayına oranla daha iyi olduğunu kabullenmek zorunda kalmış.

"Peki annen?" diye sordum ona, mutfak masasında elimi çeneme dayayarak. Uzun bir süre sessiz kalıp bakışlarını boş kahve kupasına indirdi. Sevgiyi tatmış ve o sevgiyi ömrü boyunca arayan her öksüz çocuk gibi yüreğinde büyük bir anne hasretiyle iç çekti önce. Sonra koyu yeşil gözleri gözlerimi bulduğunda buğulandı.

"Annem öldü," derken sesi titredi Akın'ın. O ses titremesinin gelip ömrüm boyunca benim boğazıma yerleşmemesini diledim içimden. İkimiz de konuşamadık bir süre, yara deşmek gibi bir isteğim yoktu.

"Ne güzel bir ev..." diyerek konuyu geçiştirdim. Babasının ilk aldığı ev olduğunu söyledi. Çok anıları varmış, bu evde doğmuş, ilk gençlik çağları burada geçmiş. Aslına bakılırsa evin eski mimarisinden duvarlarına nice hüznün ve kahkahanın sindiği, çıplak gözle bile görülüyordu. Şimdilerde iki yabancı ruhu misafir eden bu evin seneler önce büyük kalabalıkları içinde barındırdığına emin oldum.

Bir süre daha laflamış, sonra ikimiz de uykuya yenik düşerek kalkmıştık mutfak masasından ve şimdi beni uyandıran şey rüyamda Akın'ı ağlarken görmemdi. Uyandığımda ensem terden sırılsıklamdı ve karnımdaki yara sızlıyordu. Usulca doğruldum ve evdeki sessizliği dinledim bir süre. Güneş penceremden yeni yeni süzülüyordu. Acaba saat kaçtı?

Doğrulup saçlarımı düzelttim ve bluzumu giydim. Her şeye rağmen yüreğimde büyük bir ağırlık vardı ve bu ağırlığın sebebinin ailem olduğunu biliyordum. Dün gece Akın'la sohbet ederken, o hayatını anlatırken, kendi hayatımda ve kendi ailemdeki kopuklukları düşünüyordum sürekli. O ve ben iki farklı hayata sahip, farklı acıları, farklı kaderleri olan ama yine de birbirini dosdoğru anlayan iki insandık.

Yatağımı bu düşüncelerle toplarken bebeğin ağlaması duyuldu yeniden. Dün akşamı hatırladım birden. Elimdeki sarı battaniyeyi bırakarak cama doğru ilerledim ve perdeyi araladım. Gördüğüm manzara kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Orta yaşlarda bir kadın, bebeği kucağına almış pışpışlıyordu fakat ters giden bir şeyler olduğu açıktı. Bebeği omzuna yatırmıştı. Ellerinin pat pat bebeğin sırtına inişini gördüğümde kaşlarım önce şaşkınlıkla havalandı, sonra çatıldı.

Bebek yeni doğmuşa benziyordu, keza Akın da bebeğin kısa bir süre önce doğduğunu tasdiklemişti. Ancak bebeği tutan kadın ona o kadar sert davranıyor, ona o kadar büyük bir sinirle söyleniyordu ki önce şaşırdım, sonra da sinirlendim. Bebeğin çığlıkları bahçeyi inletirken kadın onu daha çok sallıyor, susmadığını görünce ağzına zorla biberonunu tıkıştırmaya çalışıyor, kafasını çeken bebeğin kollarını öfkeyle sıkıyordu.

Gözüm döndü. Tam anlamıyla bir öfke topu olarak birden fırladım odadan. Merdivenlerden pat pat inerken Akın'ın uyanacak olmasını umursamadım ve kendimi dışarıya attım. Buz gibi sonbahar havası tenimde kesin hükmünü belli ederken, bir de bebeği bu havada bahçeye çıkarmış olmasına delirdim.

Âdeta bir öfke yıldırımı gibi hızlı adımlarla iki evin arasında küçük çam ağaçlarıyla çizilen sınırı geçtiğimde, kadın el kadar bebeğin etlerini sıkarak, "Yesene zengin piçi!" diye mırıldanıyordu. "Al! Al şunu ağzına, işim gücüm var! Senin için sabahın köründe kalktım geldim ta buralara!"

Duyduklarıma ve gördüklerime inanamadım. Bebek neredeyse ağlamaktan çatlayacaktı, kıpkırmızı kesilmişti ve çenesi titriyordu. Yayından çıkmış bir ok gibi fırlayarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım birdenbire. Kadının ketum yüzü bana döndü. Gözleri şokla iri iri açılırken söylediklerini duyup duymadığımı kafasında tarttığı belliydi.

"Ben, şey..." diye gevelemeye çalıştı fakat bebeği kaptım hemen kollarından.

"El kadar bebeğe nasıl böyle davranırsın? Sen kimsin? Neden buz gibi havada çıkardın onu evden?" Öfkeden çatlayan sesim bebekle yarışır derecede tizdi. Bebeği göğsüme doğru çektiğimde ve ellerine dokunduğumda buz gibi olduğunu anladım ilk olarak.

"Ben onun bakıcısıyım," dedi kadın, çok normalmiş gibi. "Beyim sesten rahatsız olduğunu söyleyince..."

"Aptal mısın? Bebeğe nasıl davrandığını gördüm! Ona neler söylediğini de duydum! Nasıl böyle bir şey yaparsın?"

Tam o esnada evin verandasından, "Neler oluyor Yıldız Hanım?" diye bağırdı biri, tok bir sesle. Bir yandan bebeği pışpışlayıp, boşta kalan elimle minik ellerini ısıtmaya çabalarken bir yandan da kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktım. Sesin sahibi dün kaldırıma çöküp hıçkıra hıçkıra ağlayan adamdı, zavallı bebeğin babası. "Sen de kimsin? Ne hakla alırsın oğlumu kucağına?"

"Asıl siz nasıl teslim edersiniz el kadar bebeğinizi bu cani kadına?" dedim bebeği göğsümde sallayarak. "Bebeği öldürecekti!"

Adam inanamayarak gözlerini açtı ve adının Yıldız olduğunu öğrendiğim kadına baktı hemen. Kadın olduğu yerde küçüldü sanki o sert bakışın etkisiyle. Sonra bana döndü ve birden, "Yalan!" diye bağırdı. "Yalan söylüyor, beyim! Geldi kucağına aldı bebeği birden! Deli midir nedir..."

"Ne yalanı be? Gözümle gördüm bebeğin kollarını sıktığını! Biberonu ağzına almadığı için *zengin piçi* dediğini de kulaklarımla duydum!" Bana inanmasını umarak baktım adamın gözlerine. "İnanmayın ona! Bütün bunları görmesem, duymasam gelir miydim buraya bu denli öfkeyle?"

Adam tereddütte kalarak gözlerini kıstı ve beni süzdü tepeden tırnağa. Bu bakışına önce anlam veremesem de sonradan anladım; patlamış bir dudak, yarık bir kaş, kirli saçlar, yaralı eller... Karşısında deli birinin olduğunu düşündüğüne emindim o saniyelerde. "Yıldız, bebeği al!" dedi birden bariton bir sesle. İri koyu kahverengi gözleri öfkeyle bana ters ters bakıyordu.

"Hayır, lütfen yapmayın bu eziyeti ona!" diyerek bebeği göğsüme yasladım. Bebeğin sol eli sağ işaret parmağımı sıkıca kavradı o anda. Yüreğim titredi birden. Bebeğin ağlaması yavaşladı. "Gördüm onu, iyi davranmıyor bebeğe... Bir insan nasıl böyle kötü davranır el kadar varlığa? İnanın bana, lütfen!"

Adam gözlerimin içine bakarak, "Yıldız, Mete'yi al dedim!" diye bağırdı katı bir sesle yeniden. Yıldız, bebeği kucağımdan almak için bana adımladığında geriledim ve gözlerimi iri iri açarak Yıldız'a kötü kötü baktım.

"Bu kadar mı kalpsizsiniz? Lütfen yapmayın!" diyerek yalvardım ona ama adamda keçi inadı vardı resmen, verdiği karardan hiç de geri adım atacakmış gibi görünmüyordu. *Sus payı, Ayten... Sus payı! Sakın aklına geleni söyleme, sakın! Büyük bir söz bu, sakın söyleme diline gelen o kelimeleri! Sus payı, Ayten! Sus!* "Karınızla birlikte vicdanınızı da mı gömdünüz?"

Sesim bir tokat gibi çarptı adamın yüzüne, kırdığım pot ve kurduğum cümlenin hezimeti altında ezildim o an. Yıldız, sözlerim üzerine olduğu

yerde kaldı. Adamın iri iri olmuş gözleri yüzümde dururken gözlerimi ondan özenle kaçırarak bebeğe çevirdim. Sağ işaret parmağımı sıkıca kavrayan sol eline güven vermiş olmalıydım. Gözlerini kapatmış, yanağında parlak gözyaşlarıyla sakinleşmişti göğsümde. Yaşama tutunmak ister gibi parmağımı küçük bir kuvvetle kavrayışı üzerine onu daha da göğsüme bastırdım.

"Yalan söylüyorsun..." dedi adam. Başımı kaldırıp ona baktım. İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama benim yerime bir başkası konuştu.

"Yalan söylemiyor." Duyduğum tanıdık sesle arkama döndüm. Akın gelmişti. Sözleri üzerine gözlerim minnetle parıldarken bize yaklaştı. Bakışları direkt olarak adamın üzerindeydi. "Doğru söylüyor, ben de duydum kadının söylediklerini."

Benim için yalan söylüyordu. Akın... Şahit olmadığı bir olay yüzünden sırf beni haklı çıkarmak için yalan söylüyordu! Mutlulukla baktım onun yüzüne. Ona olan sevgim o an daha da bir büyüdü içimde.

Derin bir sessizlik oldu bir süre. Sonra adam birden, "Defol git Yıldız, kovuldun!" dedi, bakışlarını Akın'ın gözlerinden çekmeden. Kadın itiraz etmeye, ağlayıp sızlanmaya başladığında, "Çık git evimden!" diye âdeta kükredi adam.

Yıldız, bu bağırma üzerine korkup sindi ve hızla bahçeden çıkarak gözden kayboldu. Yeniden kucağımdaki bebeğe baktım. Bembeyaz bir pamuk tutuyordum sanki kucağımda. Ona her baktığımda dudağımın kenarında bir gülücüğün filizlenmesine mâni olamıyordum.

Mete'yle aramızda o an hiç kimsenin göremediği, göremeyeceği farklı bir bağ ve sevgi oluştu. O zamanlarda bu bağın ve sevginin sonsuz olabileceğini bilmiyordum. Toydum, bir bebek hakkındaki bilgim en küçük kız kardeşim Emel'le sınırlıydı. Kim böyle bir şeyi tahmin edebilirdi ki zaten? Mete'nin minik elleri önce parmaklarıma, sonra kalbime ve en sonunda hayatıma sıkı sıkıya sarılmıştı ve ben o anlarda bunun hiç de bilincinde değildim.

"Uyudu," diye fısıldadım, kucağımda tostoparlak olmuş bebeğe bir mucizeye bakar gibi bakarak. Daha sonra başımı kaldırıp bebeğin babasına baktım. "Odası nerede?"

"Bana ver," dedi adam. Pek bir yabaniydi doğrusu. Somurtarak adamın yanına gittim ve bebeği uzattım ona. Fakat bebek, onu kucağımdan uzaklaştırdığım anda kıpırdanıp mızmızlanmaya başladı. Geri çektim mecburen.

"Uyanacak," dedim yeniden bebeği pışpışlayarak. Bebek sakinleşip yeniden uyumaya başladı, onu kucağımda sarmalamam üzerine.

"Odası yukarda," dedi adam daha sonra. "Gö-göstereyim."

Kekelemesi dikkatimden kaçmamıştı. Akın'a baktığımda, onun da yüzü gergindi. Adamın peşinden eve girdik. Ev, Akınların evinin aynısıydı. Farklı döşenmişti, duvarlar farklı renkteydi, farklı bir kokusu vardı fakat iki evin de önceden yaşanmışlıklarla dolu olduğu, şimdilerdeyse soğuk birer mezara dönüştüğü çok belliydi.

"Ev çok soğuk, bebek üşür bu soğukta. Elleri ve yanakları buz gibiydi zaten. Hasta olmasa bari..." dedim merdivenlerden çıkarken. Bana hiçbir tepki vermedi babası. Akın da beni desteklemedi. İkisi de ev kadar *soğuktu*. Çok ve gereksiz konuşuyormuşum gibi hissettim ama aslında kendimi rahatlatmak için konuşuyordum çünkü bu evin sessizliği gerçekten insanın delirmesi için yeterli gibi geliyordu.

Bebeğin babasının ardından yukarıdaki dört odadan birine girdiğimizde odanın dağınıklığı üzerine Akın ve ben bir an duraksadık kapıda. "Yerlere dikkat edin..." dedi adam yüzünü bizden başka yöne çevirerek. Bakışlarım yere çevrildi. Yerde yüzlerce cam kırığı vardı. Kırık bir fotoğraf çerçevesi, paramparça bir atlıkarınca oyuncağı, bir çıngırak, bir emzik ve parlak bir alyans...

Gördüğüm manzaranın vahametiyle dehşete kapıldım ama belli etmemek için cam kırıklarının üzerine basarak yürüdüm bebeğin beşiğine doğru. Ayaklarımda dün Akın'ın verdiği ev terlikleri vardı. O öfkeyle nasıl fırladıysam ayakkabı terlik seçmeden çıkmıştım evden. Kırık camlar ayaklarımın altında çatırdarken üzerinde kocaman harflerle "METE" yazan mavi beyaz beşiğe yatırdım bebeği. İşaret parmağımı tutan elini kendimden ayırdığımda yüzü huzursuzca ağlamaklı olduğunda beşiğini salladım hafifçe. Bu esnada tam ayağımın dibinde parçalanmış fotoğraf çerçevesindeki fotoğraf gözüme çarptı. Siyah beyaz bir fotoğraf, güzel gülen bir kadın, aşk dolu bakan bir adam... İç ısıtıcı, çetrefilli ama bir o kadar da muazzam bir aşk olduğu fotoğraftan bile belliydi.

İçim titredi.

"Başın sağ olsun Yavuz," dedi o an Akın sessizliği bölerek. Bakışlarımı fotoğraftan ona çevirdim.

"Sağ ol Akın."

Ellerimle bebeğin beşiğinin tırabzanını sıktım. Adamın dün geceki isyankâr bağırışını, Mete'nin çığlık çığlığa ağlayarak aslında annesini arıyor oluşunu, bir kaybın üç mezar olarak bu evde can bulduğunu hatırladım.

"Başınız sağ olsun," dedim ben de adama az önce sarf ettiğim sözleri düşünüp utanarak. İri kahverengi gözleri gözlerimde donuklaştı.

"Sağ olun," dedi buz gibi bir tınıyla. İçim, el kadar bebeği bu buz gibi evde, kalbi de evle beraber buz tutan ve içindeki öfkeyle acının dengesini kuramayan bu adamla bırakacağım için buruktu. Son bir kez daha, beşiğinde ufacık görünen Mete'nin huzurla uyumasını izledim.

"İki saatte bir mama verin, altını sık sık kontrol edin ve göğsünüze yatırıp hafifçe vurarak gazını çıkarın," dedim bakışlarımı bebekten çekmeden. "Umarım çok mutlu bir hayatın olur Mete... Umarım."

"Teşekkürler..." dedi adam dudağında eğreti duran bir minnetle. Başımı sallayarak teşekkürünü kabul ettim.

Büyük insanlar, yaraları kendilerinden de büyük kalpler ve farklı yaşamlar... Cam kırıklarını ezerek adama başka hiçbir şey söylemeden Akın'la birlikte evden ayrıldığımızda aslında her birimizin ne kadar çok acıyı göğüslediğini düşünüyordum. Herkesin acısı bu denli büyük müydü sahi? Böylesi evlerde oturanların bile ne dertleri vardı kim bilir! Bizim yaşam kavgamız, onların ruhsal kavgaları, bizim aile içi şiddetimiz, onların psikolojik şiddetleri...

Akın'ın evinde yiyecek pek bir şey olmadığından dışarıya çıkıp bir fırından aldığımız sıcak poğaça ve açmalarla geçiştirdik öğünümüzü. İkimiz de sessizdik sabah yaşananların üzerine fakat bu sessizliğimizin yanı sıra zihnimizde asla susturamadığımız sesler olduğunu biliyordum. Bebek, babası, değişik ve acı dolu hayatları... Buna şahit olmak ikimiz için de şaşırtıcı ve üzücü bir olaydı hiç şüphesiz.

Akın'ın arabasında açmalardan birini sessiz sessiz yerken dönüp ona baktım. Bir eliyle araba kullanırken boşta kalan eliyle ağzına poğaça atıyor, gözünü yoldan ayırmamaya gayret ediyordu. Bugün benim için söylediği yalanı hatırladım. Beni kurtarmak istemişti ve başarmıştı da. Bana inanmış, arkamda durmuştu. Bu çok yüce gönüllü bir davranıştı.

Öte yandan adının Yavuz olduğunu öğrendiğim adam, Akın beni savunmasaydı o cani kadına bebeği teslim edecekti öylece. Bana inanmamıştı. Hoş, bana inanmaması için sebepleri de vardı; dayak yemiş, perişan, ağzından tükürükler saçan, bağırarak konuşan bir deliydim muhtemelen onun gözünde o saniyelerde. Fakat yine de ona yalvarmama, neredeyse ayaklarına kapanıp bebeği o kadına vermemesini söylememe rağmen bana inanmaması gururumu incitmişti. Kendimi daha çok değersiz hissetmiştim.

Şimdi Akın'ın yüzüne bakıyordum da... Bebeği kurtarmak için kadının söylediklerini duymamasına rağmen sözlerime itimat edip yalan

söylemesi, beni ve akabinde bebeği kurtarmış olması, kalbimde Akın'ın büyük bir yer kazanmasına sebep olmuştu.

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım bakışlarımı yüzünden çekmeden. Gözlerini yoldan çekerek yüzüme sorgularcasına baktı.

"Neden ki?" diye sordu.

"Bugün için. Beni kurtarmak adına yalan söyledin. Kadını duymadın ama bana inandın ve duyduğunu söyleyerek Yavuz Bey'in bana inanmasını sağladın."

Akın sözlerim üzerine yeniden bakışlarını yola çevirdi ve dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırarak burnundan derin bir nefes çekti. "Ben yapmam gerekeni yaptım sadece," dedi daha sonra. "Hem sana tabii ki inanırım, hiç tanımadığın bir insan hakkında yalan söyleyecek değilsin ya?"

"Ama o kadın kendini müdafaa etmek için yapmadığım şeyleri yapmışım gibi konuştu ve yalan söyledi."

Akın gülümseyerek, "Bazı insanlar böyledir Zümrüt," dedi. "Yalanlarına önce kendilerini inandırırlar, sonra da başkalarını inandırmaya çalışırlar."

Yola çevirdim bakışlarımı. "O kadın..." dedim biraz sonra. "Yavuz Bey'in eşi... Neden ölmüş?"

"Trafik kazası diye duydum,"

Kaşlarım havalandı. "Çok yazık..." diye mırıldandım. El kadar bebek öksüz kalmıştı. Güzel, pamuk gibi, kar beyazı tenli Mete...

Yolculuğumuzun kalan kısmı sessizlik içinde geçti. Akın beni evimize çıkan yokuşun başlangıç noktasında indirmek için durduğunda, "İstersen evin önüne kadar çıkabiliriz," diye teklif etse de kafamı iki yana sallayarak reddettim onu.

"Gerek yok, görmesinler seni." Aracın kapısını açıp inmeden hemen önce vücudumu ona doğru çevirdim. Yüzüme bir beklentiyle bakan gözleri karşısında afallarken bütün uzuvlarım uyuşmuştu sanki. "Teşekkür ederim..." dedim daha sonra cılız bir sesle ve usul usul yaklaştım ona. Kollarımı acemi bir şekilde açarak başımı sağ omzuna yatırdığımda, Akın bu hareketimi beklemediğini belli eder şekilde dondu kaldı bir süre. Fakat hemen toparlanarak ellerini belimin iki yanına nazikçe koyarak sarıldı bana.

"Her zaman..." dedi saçlarımın ardından kulağıma doğru fısıldayarak. "Ne zaman istersen sana yardım ederim. Ben dostunum senin, unutma."

Sözleri bir bıçak gibi battı boğazıma. Ateşe değmişçesine irkilerek geri çekildiğimde Akın kısık gözlerle beni süzüyordu. *Dost...* Oysa o saniyelerde içim kan ağlayarak kabullenemesem de ben onu dost olarak görmediğimi

anlıyordum. Evet, Akın'a karşı duyduğum bir sevgi vardı fakat bu sevginin dostluk veya arkadaşlıkla hiçbir alakası yoktu. Ona ilgi duyuyordum ve ona duyduğum bu ilgi, yakıcı bir sevdanın filiz vermeye çalışan ilk tohumlarıydı.

Lakin ne yazık ki Akın'ın cümleleriyle içimde filizlenen her bir tohum, ayaz yemiş gibi filizlenmeyi kesmişti. Yarım yamalak gülümsemeye çabalarken arabanın kapısını açıp kendimi zorlukla dışarıya attım . Söylemek istedim ona olan bu ilgimi fakat zihnimin bir köşesi, *"Sus payı!"* diye bağırdı hemen. *Buluttan nem kapan kız, senin neyine onunla duygusal bir bağ kurmak? Sen kimsin?*

Arkamı dönüp ona el salladım, ağır adımlarla yokuştan çıkmaya başladım. O bana bakmasa da ben göz ucuyla arkama bakarak onun arabasının gözden kaybolmasını izledim. Kalbimde büyük bir yangın vardı, bu yangınla omuzlarım çökmüş ve yüzüm asılmıştı.

Evimizin önüne geldiğimde, babamın, *"Seni öldüreceğim!"* diyerek bağırdığı ve beni gerçekten de öldüresiye dövdüğü bahçede şimdi küçük oğlan çocukları top oynuyordu. Yerler kurumuştu ve gökte cılız bir sonbahar güneşi ısıtmasa da parlıyordu. Dün bulandığım çamurlu zeminin üzerinde şimdi onlarca küçük çocuğun ayak izi duruyordu.

Dişlerimi sıktım ve ayaklarımı sürükleyerek, top oynayan çocukların arasından geçtim. Gözyaşlarım yüzünden yanan gözlerim, titreyen bedenim ve yutmak zorunda olduğum kelimelerle zorlukla çaldım evimizin kapısını. Babamın beni kabullenmesini umarak, Akın'ın kız kardeşinin ve Neşe'nin de bizimle gelerek yanımda sabaha kadar durduğunu söyleyecektim onlara. Akın gibi... Akın gibi yalan söyleyecektim babamı inandırmak için ve Akın gibi ikna edici olmayı umuyordum.

Ancak kapı açıldığında görmeyi beklediğim yüz Zehra'nın yüzü değildi. Birbirimizi gördüğümüzde ilk tepkimiz şaşkınlıkla kaşlarımızı havalandırmak olmuştu. Daha sonra Zehra'nın ağlamaktan şişmiş gözleri, kızarmış burnu ve saçı başı dağılmış hâli çekti dikkatimi.

"Ayten, kardeşim!" diye haykırarak boynuma atıldı hemen ve ağlamaya başladı. Yüreğim korkuyla pır pır atıyor, başım dönüyor, midem bulanıyordu. Zehra'nın omzunun üzerinden Nergis'in, Ferhat'ın ve Ferdi'nin salondan hızla çıktığını gördüğümde bir terslik olduğunu anlamıştım. Çünkü Ferdi ve Zehra babamın katı kurallarını çiğneyerek bu eve girmişlerse çok önemli bir şey olmuş olmalıydı.

"Neler oluyor?" dedim fakat içimde müthiş bir korku vardı. Sanki söyleyeceklerini önceden tahmin etmiş gibi kalbim ağzımda atıyordu.

Zehra yavaşça benden ayrılırken herkesin yüzünde ölüm kadar soğuk ve donuk bir yabancılık vardı. *Hayır,* dedim içimden binlerce kez, *hayır...*

"Annem, Ayten... Annem... Ah, annem!" Zehra, Ferdi yetişip kollarından tutmasa neredeyse yere yığılacaktı. Kapı girişinde öylece kalakalmış, Zehra'nın sözlerini sindirmeye çabalıyordum. Ellerinden en sevdiği oyuncağı alınmış bir çocuk kadar öfkeli ve yine o çocuk kadar kırgın hissediyordum kendimi. Nergis usul adımlarla kapıya yaklaşırken Zehra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Konuşamadım.

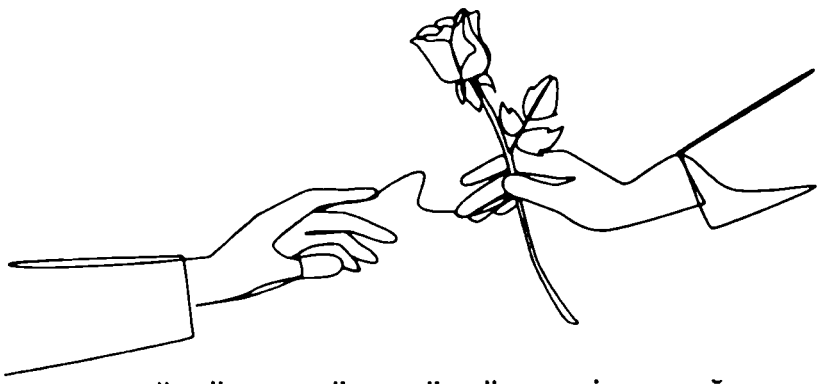
"Dün sen gittikten sonra fenalaştı, apar topar Ankara'ya götürdüler annemi," dedi Nergis, Zehra'ya oranla büyük bir soğukkanlılıkla. Yaşıyordu! Annem yaşıyordu...

Nergis'in sözleri beni kızgın ateşlerden serin sulara atmıştı fakat yine de içimdeki korku yerini hâlâ koruyordu. "Durumu kritikmiş bacım," dedi Ferdi, kolları arasında duran Zehra'nın yüzünde ellerini gezdirerek. "Her şeye hazırlıklı olmamız gerekiyormuş..."

Evimizin giriş kapısının pervazına tutundum güç bulabilmek için fakat dizlerimin bağı çözüldü, eşikteki mermere oturuverdim birden. Dizlerimi karnıma çekmeye çalıştım, karnımdaki çürük sızladı.

Sızlasın, dedim içimden. *Bu sızı neydi ki? Annem ölüyordu benim...*

***

9. BÖLÜM: GÜNYÜZÜ VESİKALIĞI

Hiç oyuncak bebeğim olmamıştı.

Çok heves ederdim, Neşe'nin Almanya'daki akrabaları ona sarı saçlı, mavi gözlü plastik bir bebek getirmişlerdi. Çok güzeldi... O bebeğe dokunmak, saçlarını okşamak, gözlerine saatlerce bakmak bana o kadar büyük bir mutluluk veriyordu ki Neşelerin evinden çıkasım gelmezdi. *Burada kalayım, bebekle oynayayım, annem çağırmasın, hem Neşe'nin babası hiç kavga etmiyor, bağırmıyor benim babam gibi, dövmüyor, sövmüyor...*

Bir önceki bayramdan kalma, dedemin verdiği parayı saklamıştım o zaman. Ama nasıl bir saklayış... Erkek kardeşim Ferhat bulmasın diye külotuma sıkıştırırdım kâğıt parayı. Dışarıda kızlarla ip atlarken paranın pürüzlü dokusu tenimi kaşındırırdı. Koşa koşa eve gider çıkarırdım ve saklayacak bir yer arardım ama Ferhat'ın parayı bulup, gidip hemen harcayacağı aklıma gelir, yeniden koyardım külotumun içine.

Kurban Bayramı geldiğinde dedem yine para vermişti. İki bayramda topladığım parayla Neşe'nin bebeği kadar güzel olmasa da ip saçlı, pamuk doldurma, basma çiçekli elbisesi olan bir oyuncak bebek aldım mahallemizin bakkalından hemen. Nasıl bir mutluluktu bendeki... Allah'ım, bebekten gözlerimi alamıyordum! Onu bağrıma bastırarak koşa koşa eve gitmiştim. Kıştı, sobanın yanına geçerek ellerimle ip saçlı bebeğimin saçlarını kuruttum ve üzerini örterek uyuttum onu.

Yüzümdeki sırıtışa engel olamayarak bebeğimi izliyordum. Zehra o günlerde Kur'an kursuna gidiyordu, görse *ne der* diye düşünüyor, bebeğimi onunla paylaşmayacağım için kıskanacağını, çatlayacağını, ağlayıp sızlanacağını hayal ediyor ve onun bu hâlini düşleyerek mutlu oluyordum sebepsiz. Bu bebek benimdi, evdeki bana ait en özel şeydi ve onu hiç kimseyle paylaşmaya niyetim yoktu.

Fakat hayat siz planlar yaparken tersi yöne bambaşka planlar da yapardı. Kız kardeşim Nergis, ben eve geldiğimde uyuyordu. Uykusu, bebekle birkaç saat geçirmeme izin vermişti. Fakat uyanıp paytak adımlarla yanıma gelmiş, oyuncak bebeği görünce tutturmuştu bebekle oynamak

için. Bebeğime uzanıp saçlarından tuttuğunda gözüm dönmüş, ayaklarından tutarak ben de çekmeye başlamıştım. Aramızda dört yaş vardı, o henüz altı yaşında ben de on yaşındaydım ama bebeği ona vermemek için öyle bir çaba gösteriyor ve bağırıyordum ki gören benim ondan küçük olduğumu sanırdı.

"Bırak Nergis! Benim bebeğim o! Dokunma!" Çığlık çığlığa bağırıp bebeğimi onun ellerinden kurtarmaya çalışıyordum. Benimdi, kendi paramla almıştım, bana özel olan ilk ve tek şeydi o bebek. Paylaşmaya niyetim hiç yoktu fakat Nergis bebeği inatla çekiştiriyor, ona bebeği vermediğim için bağırıyor ve ağlıyordu. Sesimizi duyan annem telaşla ellerini önündeki eski mutfak havlusuna silerek girmişti salona. İkimizin çekiştirdiği bebeği görünce çatılmıştı kaşları.

"Neler oluyor? Ayten?"

Somurtarak, *"Kendim için aldığım bebeğimi istiyor!"* demiştim bebeği çekiştirmeye devam ederken.

"Ee, ver de azıcık oynasın," demişti annem.

Kafamı iki yana sallayarak inatla *"Hayır, olmaz! Ben o bebeği kendi paramla aldım! Vermem ona!"* diye cıyaklamıştım.

Nergis daha da ağlamaya, çığlıklar atmaya başladığında annem, *"Ver Ayten, oynasın geri verir! Koskoca kız oldun sen,"* diye buyurmuştu bana.

Omuz silkip, *"Olmaz!"* demiştim. *"Yırtar, pamuğunu döker, saçlarını çeker bebeğimin!"*

Nergis'in bağırarak ağlayışı ikimizin de sinirlerini hoplatırken, annem birden üzerimize gelmiş ve kaba bir kuvvetle bebeği çekip almıştı ellerimizden. Bana verecek diye ümitle gözlerimi kırpıştırarak bakmış, uzatmıştım ellerimi anneme doğru fakat annem bebeği alıp sobaya doğru ilerlemişti.

"Madem vermiyorsun bebeği, o zaman ikiniz de oynamayın!" diyerek atmıştı bebeğimi harıl harıl yanan ateşlerin içerisine. Bebeğim birdenbire yanmıştı. Annemin yüzüne yansıyan ateşin ışıkları, parlayan gözleri, sinirle gerilmiş teni... Hepsi an an aklımda kazılı kalmıştı. O gün sabaha kadar ağlamış ve günlerce konuşmamıştım, ne annemle ne de Nergis'le.

Annemi düşündükçe onunla olan en yakın anımın bu olduğunu hatırlıyordum. Ne acı... Beni kırıp, paramparça ettiği bu an, annemle en yakın olduğum andı. Daha küçük bir çocukken ona sarılmak için yanına sokuluşlarım ve beni itişleri de vardı elbet. Bana, *"Ne derdin var yine?"* diyerek iterdi ona sarılan kollarımı. Oysa derdim anne sevgisiydi, anlatamıyordum.

Sanıyorum ki evin bütün duvarları üzerime çökse bu kadar acı çekemezdim o zamanlar. İçime sıkıştırmaya, bastırarak yok etmeye çalıştığım

bu eksiklik gözlerimden yaş olarak taşıyordu şimdi. Neden diye sormayı bırakalı çok olmuştu, kabullenmiştim de üstelik ama eksikliği hâlâ içimdeydi bu sevginin.

Gözlerimi duvardaki saate çevirdim: Sabahın dördü. Canlı bir cenaze gibi birbirimizin yüzüne bakıyorduk. Susuyor, bakıyor, kafamızı geriye yaslıyor, düşük omuzlarla sanki o kara haberi bekliyorduk hepimiz. Emel arka odada huzurla, her şeyden habersiz uyuyordu. Gülin de bir şeyler olduğunu anlayarak yanımızda durmak istemiş fakat küçük bedeni uykuya yenilerek Zehra'nın dizleri üzerinde dalmıştı. Ferhat saatlerce salonda volta atmış, sonra yorulup sobanın yanına çökmüş ve bize aldırış etmeden ardı ardına sigaralar yakmıştı. Ona kızmadım sigara kokusu perdelere sinecek, ev tütün kokacak diye. Varsın koksun, yeter ki annem eve dönsün ve kızsın ona.

Ferdi birkaç defa evden çıkmış, annemin Ankara'da kaldığı hastaneye telefon ederek annemin durumu hakkında bilgi istemişti. "Stabil," demişlerdi ona. "Değişen hiçbir şey yok."

Şimdi evde öylece otururken Zehra'nın ağlamaktan şişmiş gözleriyle kesişen bakışlarım, adamın *stabil* sözü beynimde tekrar ediyordu. Ben ağlamıyordum, uyuşmuş gibi öylece bakıyordum sadece ama Zehra ve Nergis ağlıyorlardı. Sonuca kavuşmamış her olayda umut vardı bana göre. Annem dönecek, iyi olacak, sarılmasa da varlığı bana, bize güç verecek...

"Keşke gitmeseydin Ayten," dedi Ferhat sigarasını çay tabağında söndürürken. Gözlerim ağır ağır onu buldu. İçine çektiği dumanı hızlıca üflerken mavi gözleri üzerimdeydi. "Senin o adamla gidişinden sonra annem fenalaştı, adını sayıklarken bayıldı. Komşular onu apar topar götürdüler hastaneye. Sonra buradaki doktorlar onun acilen Ankara'ya gitmesi gerektiğini söylemişler, bir makina varmış, o burada yokmuş, Ankara'da varmış, o yüzden... Ambulansla gitti." Duraksadı ve annemin sandalye üzerine asılı duran hırkasına baktı. Mavi gözleri annemin hırkasının onda yarattığı tesirle buğulanırken, "Annemin en son düşündüğü sendin," dedi hüzünle.

Annemin hırkasının orada öylece içi boş duruşu dokundu o an hepimize, Nergis ve Zehra bu dokunuşla daha çok ağlarken, Ferhat ve ben sessizce gözyaşı döktük. Ferhat'ın son söylediği cümle içimi dağlamıştı resmen. Sevgisini hiç göstermese de annemin bize karşı olan merhameti hissedilirdi. Hiç görünmese de varlığı oradaydı, bizimleydi.

Gün ışıyana kadar hiçbirimiz uyumadık. Öylece bakıştık birbirimizle, ağlaştık, sustuk. Sabah olduğunda ayağa kalktım, mutfağa gittim ve ellerimi tezgâha yaslayarak hıçkıra hıçkıra ağladım birdenbire. Bütün

yaşananları düşündükçe içim sökülüyordu sanki. Yaşadıklarımın ağırlığı altında un ufak oluyor, ezilerek yok oluyordum.

Saatler ölüm soğukluğuyla geçti. Ferdi yeniden gidip Ankara'daki hastaneye telefon ettikten sonra eve döndüğünde sesindeki coşkulu tını bütün evde yankılandı. "Çok şükür, Emine teyzenin durumu iyileşmiş, dört gün sonra döneceklermiş inşallah."

Evde bir bayram havası oluştu o anda. Herkes birbirine sarılıp şükürler ederken küçük kardeşim Emel'i aldım ben de kucağıma. Öptüm annemin en küçük parçasını defalarca, içime sokmak istercesine sıkı sıkı sarıldım.

Dört gün... Dört gün boyunca bütün kardeşlerimle evi sildik, süpürdük, çiçek gibi yaptık annem gelecek diye. Ferdi dolmuşçuluktan kazandığı paranın çoğuyla annemin sevdiği tatlılardan aldı. Zehra annem için güzel bir patatesli börek yaptı, Ferhat annemlerin yatağının yerini değiştirerek cam kenarında, güneş alan bir noktaya çekti. Nergis ve küçükler bizlere yardım ediyorlardı. Ben annemin yırtılmış, sökülmüş ne kadar kıyafeti varsa elime iğne iplik alarak diktim, yamaladım. İçi boş kıyafetlere her baktığımda gülümsedim.

Annem geliyordu evimize. Nasıl gülmeyecektim?

Dördüncü günün sabahında geldi annem. Dayımın eski taksisi evin önüne kadar yanaşmış, büyük dayım Karun kucağına almıştı annemi. İlk önce gördüklerime inanamamıştım. Dayımın kucağında duranın annem olduğunu anlamam çok zor ve de sarsıcı olmuştu. Annem, bir çocuk gibi küçücük, büzülmüş ve ufacık görünüyordu. Hepimiz donduk kaldık onu öyle görünce. Beti benzi atmış, bembeyaz bir çarşaf gibiydi yüzü.

Boğazımızda söyleyemediğimiz, yuttuğumuz kelimelerle, eve girişlerini izlemiştik. Büyük bir sessizlikle annemin yatak odasındaki yatağına yatırılışını gördükten sonra salona geçtik. Zehra, Nergis ve ben eve gelenlere yemek hazırlarken Ferhat ve küçükler annemin yanında kalmışlardı. Zehra ve benim yüzlerimizde hâlâ annemin o hâlini görmemizin şoku vardı, Nergis ise börekleri bıçakla küçük parçalara bölerken sessiz sessiz ağlıyordu.

"Çok zayıflamış, çökmüş, çocuk gibi kalmış annem resmen..." dedi Nergis elinin tersiyle yanaklarını silerken.

Kafamı iki yana sallayarak kabullenmek istemedim bu gerçeği. "Ben şimdi ona güzel yayla çorbamdan içirir, pilavımdan ve karnıyarığımdan yediririm, hemencecik toparlar," dedi Zehra tencereleri salondaki masaya taşırken.

Peşinden ben de ellerimde tabaklarla salona giriş yaptığımda dayım, "Çok pahalı ilaçlar. El birliğiyle bir tanesini ancak alabiliriz, ya geri kalanı?"

diyordu. Babam ise bir sigara yakmıştı cam kenarındaki koltuğunda oturup, her zamanki gibi bacak bacak üzerine atarak. Gözleri direkt olarak benim üzerimdeydi. O günden sonra onu ilk görüşümdü. Boğazım düğüm düğüm olurken başımı çevirdim ondan ve çıktım salondan.

Onunla tartışmayacaktım. Önceliğim annemdi, önceliğim annemin iyi olmasıydı. Dayımın karısı Meryem yenge de benim peşimden gelmişti mutfağa. Çatalları kaşıkları hazırlarken, "Ah, güzel yavrularım benim..." diyerek sırtımı sıvazladı.

Severdim Meryem yengeyi, hiç çocuğu yoktu, olmamıştı. Ne kadar çabalasalar, doktorlara gitseler de sonuç alamamışlardı. Aslında Çankırı'da yaşıyorlardı fakat Ankara'ya yakın olduklarından annem Ankara'ya gittiğinde hemen onun yanına koşmuşlardı. Bize hep iyi davranırlardı, diğer akrabalara oranla daha çok severdik Karun dayımı ve Meryem yengemi.

"Annem iyi olacak mı yenge?" diye sordum umutsuz bir sesle. Yengemin kahverengi gözleri donuklaştı.

"Olacak inşallah..." dedi derin bir nefes çektikten hemen sonra. "Allah'tan ümit kesilmez. Ama kullanması gereken ilaçları çok pahalı, Avrupa'dan getirtmek gerekiyormuş. Düzenli alması lazımmış, acil dedi doktoru..."

"Ee, alalım yenge?" dedi ablam Zehra. Oysa ben yengemin gözlerindeki çekinceyi, arkasındaki nedenleri görebiliyordum çok net.

"O kadar kolay değil Zehra," dedi yengem elini ağzına kapatarak. Parmakları arasından, "İlaçların bir kutusunun maliyeti iki yüz elli bin. Bir de Avrupa'dan getirtmesi var..." dedi.

"Ne?" diye soludu Zehra, bense ardımda duran mutfak masasına tutundum. "Nasıl bu kadar pahalı olabilir?"

"Öyle yavrum."

"Bir yolu olmalı..." diye mırıldandım. "Onu öylece ölüme terk edemeyiz."

"Zaten bu olmazsa kemoterapi tedavisi alacak ama doktoru bünyesinin kaldıramayacağını söylüyor şu an. Bahsedilen ilaçlar annenizin biraz olsun toparlanması için."

Tam bu esnada Ferhat girdi mutfağa. "Abla, anneme yemeklik bir şeyler koydunuz mu?" diye sordu.

"Getiriyorum ben," dedi Zehra hemen annem için çorba koyarak. "Ayten sen de Nergis'le sofraya bak."

Emir almış bir asker gibi kıpırdandım yerimde ve onayladım onu başımla. Çatal kaşıkları sofraya götürdükten hemen sonra Nergis'le birlikte

kurduk sofrayı. Çorbaları servis ettim, herkes sofraya yerleştikten sonra en son ben oturdum, babamın tam karşısına. Delici mavi gözleri gözlerimde çakılı kalırken meydan okurcasına dikleştirdim çenemi ve baktım ona bir süre. Başını öne indiren o oldu.

Sofrada boğazından tek bir lokma geçmeden yalnızca annesini düşünen de ben oldum.

Günler hızlıca geçiyor, annem daha da ufalıyordu. Yemek yiyemiyor, içtiği suyu bile kusuyordu. Dayımlar babamla konuşmuşlardı ilaç meselesini. Dayım, diğer dayılarımla konuşarak para bulmaya çalışacağını, babamın da kim varsa para verebilecek, bulmasını söylemişti. Babamın gözleri direkt olarak bana dönmüştü.

Kemal...

Kemal'den benim için istediği başlık parası tam bir milyondu. Bir milyon... *Annem için değer* diye düşündüm bir an. Sonra mide bulantısıyla başımı çevirdim babamdan. Kemal'le evlenmek istemiyordum. Hem bunca olan şeyden sonra Kemal'in ailesi beni nasıl kabul edebilecekti ki? Hödük ailesi...

Dayımlar gider gitmez eve girdiğimde babam bir Zehra'ya bir de bana baktı. "Senin evimde ne işin var?" diye sordu Zehra'ya.

"Ne demek ne işin var baba?" dedi Zehra inanamayarak. "Annem için buradayım."

"Defol git evimden, tanımadığım insanlar kalamaz evimde benim!" diye bağırdı babam hiddetle.

"Senin hatırına burada değilim baba! Annem için buradayım! Ben kötü bir şey yapmadım, sadece sevdim! Sen bunu asla anlamadın! Sen bizi hiçbir zaman anlamadın..."

Babamın koyulaşan mavi gözlerinden ortamın daha da gerileceğini düşündüm ve Zehra'nın koluna girerek, "Gel, biz biraz hava alalım Zehra," dedim, ikisine oranla daha sakin bir ses tonuyla.

"Sen de git! Git o anarşist piçle kaç yine!" diye bağırdı babam bu defa bana. Gözlerimde şimşekler çaktı resmen, ona döndüm. "Yaptığınız tek şey babanızın başını yere eğmek!"

O başın bir gün kopacak, haberin yok baba!

"Gideyim de açlıktan ölün değil mi hepiniz? Kim toplayacak ardınızı? Kim bakacak anneme? Ölsün gitsin diye bekliyorsun zaten annem için... Kaç senelik karının ölmesi için gün sayıyorsun! Ablama yaptıkların

yetmedi, sıra bende mi?" Kafamı hiddetle iki yana salladım. "Aynı şeyi bana yapamayacaksın baba... Ben ne bu evden gideceğim ne de Kemal'le evleneceğim! Sana boyun eğmeyeceğim!"

"Kemal'le evlenmeyecekmiş!" dedi babam öfkeyle. "Kemal'le evlenmeyerek iyi halt ediyorsun! Onunla evlenseydin şimdiye annen iyileşmişti belki de!"

Zehra babamın bu sözleri üzerine bana döndü. "Ne demek bu?" diye sordu bana. Babamın sözleri üzerine göğsüm sıkıştı. *Haklıydı...*

"Hayır!" dedim kesin bir şekilde. "Bunun benimle bir alakası yok baba! Bunun sen de farkındasın! Sırf benim canımı acıtmak için söylüyorsun bunları..."

"Ben gerçekleri söylüyorum Ayten!" dedi. Yarım adım geriledim. Sonra bir yarım adım daha. Kafamı iki yana salladım yeniden ama konuşamadım. Kendimi dışarıya attım.

Zehra ardımdan dışarıya koştu ve bana seslendi. "Ayten! Ayten dur! Neyden bahsediyor babam? Kız dursana!" Kolumu tutarak yolumdan çevirdi beni. "Söyle bana..."

"Neyden bahsedecek, Kemal'in başlık parasını diyor!" diyerek patladım birden. Ablamın kaşları havalandı. "Babamdan öyle nefret ediyorum ki keşke annemi iyileştirecek o ilaç parasını bulsam da yüzüne çarpsam!"

Öfkemi zorlukla bastırırken Zehra düşüncelere dalmış bir şekilde duruyordu karşımda sus pus. Omzunu dürttüm. Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını bana çevirdi. "Aslında..." dedi bana bakarak. *Aslında...*

Hepten öfkeyle doldum. "Ya sen ne dediğinin farkında mısın Zehra? Bari sen yapma ya!"

"Ne yapma Ayten? Annemin durumunu görmüyor musun? Öylece erimesine göz mü yumacağız?"

"Hayır ama neden ben kurban ediliyorum?"

"Kurban mı?" diyerek gözlerini kıstı. "Adam senin için bir milyon teklif etmiş Ayten! Hem de evleri yandığı hâlde!"

Ona inanamayarak baktım. Kaç senedir birlikte büyüdüğüm ablam böyle mi düşünüyordu gerçekten? "Benden bunu nasıl istersin? Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?"

"Asıl bencil sensin! Sırf Kemal'i sevmediğin için her şeyi silip atıyorsun öylece!"

Kan beynime sıçradı bu sözleriyle. "Ben mi bencilim? Ardına bile bakmadan evden kaçan ben değilim, sensin Zehra! Bizi hiç düşünmediğin gibi annemi de hiç düşünmeden, sırf seviyorsun diye kaçıp giden sensin!"

Öfkeden sesim çatallaşırken sağ elimin parmak uçlarıyla ittim omzunu. "Sen kalbini dinleyip kendi seçimlerini yapabiliyorken benden neden böyle bir seçim yapmamı bekliyorsun? Nasıl bana *bencil* diyebiliyorsun?"

Zehra'nın bal rengi iri gözleri sözlerim üzerine dolarken, "Haklısın..." diyebildi sadece. Zorlukla nefes alıp bakışlarını benden kaçırırken çok ileri gidip gitmediğimi düşündüm. Hayır, ileri gitmemiştim. Söylenmesi gereken ne varsa söylemiştim işte... "Haklısın, özür dilerim."

"Dileme Zehra, dileme!" Onun sakin sesine oranla ben hâlâ öfkeli bir tonla konuşuyordum. "Ben düşünmüyorum mu sanıyorsun bunu? Kemal'le evlendiğimi, parayı aldığımızı, annemin ilaçlarını getirttiğimizi... Ya olmazsa? Ya işe yaramazsa Zehra?" Sustum ve gözlerinin içine baktım. Yanağıma ateş gibi bir göz damlası yuvarlandı. "Ben ne olacağım sonra?"

Zehra sözlerim üzerine ellerini uzattı bana sarılmak için. "Ayten, kardeşim, ben öyle söylemek istemedim..." dese de ittim ellerini.

"Ben ne olacağım, biliyor musun? Öleceğim! Kemal bir sabah benim cesedimle karşılaşacak!"

Ablam kafasını iki yana salladı hızla. "Böyle şeyler söyleme Ayten!"

"Ama gerçek bu!"

Umutsuzlukla çöktü omuzlarım. Zehra'yı ardımda bırakarak hızlı adımlarla çıktım bahçeden. Göz ucuyla Akın'ın evine baktığımda pencereden bizi izlediğini gördüm. Yüzünü gördüğümde irkilsem de kafamı hemen çevirdim. Onu görmeyeli neredeyse iki hafta oluyordu. Bir mektup yazmıştı bana ama okuyamamıştım annemi düşünmekten, şimdiyse camdan bana bakan yüzü bir cevap arar gibiydi.

Hızlı adımlarla yokuş aşağıya inerken gözlerimde biriken yaşları ellerimin tersiyle siliyordum. Kemal'le evlenecekmişim... Kemal! Boğazımda bir yumru büyüyor, nefes almamı engelliyordu. Bir yanım çığlık çığlığa *hayır* diyerek hiddetle karşı çıkıyordu bu olaya, bir yanımsa *anneme için değer* diyordu. İki yandan da çekiliyordu ruhum, geriliyor, kopacak gibi geliyordu bana.

"Zümrüt!" Ardımda duyduğum sesle döndüm. Akın bisikletiyle yine bir kuş misali süzülerek indi yokuştan ve tam yanımda durdu. Onu gördüğümde kuşlar kanat çırpıyordu kalbimde sanki ama o, beni bir dost olarak görüyordu. O kuşları öldürmeliydim. Kuşları umutla beslememeliydim. Gömmeliydim onları kalbimin en derinlerine. "Bir sorun mu var? Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," dedim ama sesim bile ağlamışım gibi boğuktu. Düşündüklerimin etkisiyle nefes almakta bile zorlanıyordum.

"Ne oldu?"

Koyu yeşil gözlerine baktım. "Hiç..." dedim hüzünle. *Hiç.*

"Nereye gidiyorsun peki?" diye sordu bu defa.

Gözlerim öylece yola döndü. "Bilmiyorum," dedim yine aynı hüzünle.

"Gel, atla arkama. Çay bahçesine gidelim. Oturalım, konuşalım. Taşmak üzere olan gözyaşlarınla bakma yüzüme öyle."

İtiraz etmedim teklifine. Buruk bir şekilde tebessüm ederek yerleştim arkasına. Bizi birilerinin görmesini umursamadan sarıldım beline. Sağ yanağımı sırtının ortasına yasladığımda sürmeye başladı bisikleti. Sonbaharın soğuk rüzgârları üzerimizden esip giderken kapattım gözlerimi. Gözyaşlarım Akın'ın sırtını ıslatırken içli bir şekilde nefes aldım ve titredim. Kemal'le evlenmek istemiyordum ancak başka hiçbir çarem yoktu. Üstelik... Üstelik Akın'a karşı beslediğim o hislerin de üzerine Akın tarafından toprak atılmıştı.

Çay bahçesine vardığımızda gözyaşlarım dinmişti. Önceki oturduğumuz yere geçtik. Sadi Usta'nın oğlu Kerem, benim yeniden Akın'la buraya geldiğimi gördüğünde sırıtmıştı. "Hoş geldiniz Akın abi," dedi saygıyla. "Hoş geldin abla," dedi daha sonra da bana. Önceki gibi *yenge* dememişti ama yüzündeki sırıtışta bir ima olduğu belliydi.

Başımı eğerek teşekkür ettim ona. Akın ikimize çay söyledi. Hırçınca dalgalarını savuran denize çevirdim bakışlarımı. Sustum. Akın da bir süre sessiz kalarak beni izledi. Sonra sessizliği o bozdu.

"Anlatacak mısın?" dedi büyük bir merakla yüzüme bakarak. "Hadi, dök içini bana. Bir derdin var, belli..." Nazikçe ikna etmeye çalıştı beni, içimin yangınını ona yansıtmam için. Sustum. Kelimeler boğazımı tıkıyordu sanki. Sonra Akın, ellerini uzattı bana doğru usulca. Büyük, ince uzun parmaklarına baktım bir süre. Parmaklarının boğum yerlerinde mürekkep ve boya izleri vardı. Çalışkan, okumayı ve yazmayı seven biriydi Akın. Mürekkep lekeleri ellerinde hiç de eğreti durmuyordu bu sebeple. Boya izi ise duvar yazılarındandı muhtemelen. İlk kez onun okul hayatını, günlerini nasıl geçirdiğini çok merak ettim. Üzerinde kan olan, pislik olan, kızını döven ellerden değildi onun elleri. O adamlardan değildi, hayatı başkaydı. Belki de ruhumun Akın'a olan ilgisi bundandı. Kendimde eksik olan ne varsa, iyi olan ne varsa ondaydı.

Uzattığı ellerini tutmam için kedi gibi bir beklentiyle bakıyordu yüzüme. Parmaklarımın ucuyla dokundum avuç içlerine, sonra ellerimi bıraktım sıcak avuçlarına. Mürekkep lekeli başparmakları ellerimin üzerini okşadı nazikçe. *"Ma certe cose si sentono col cuore. Lascia parlare il tuo*

cuore..." dedi birden. Tuhaf bir ilahi gibi dudaklarından aksanla çıkan bu kelimeler üzerine kaşlarım havalandı.

"Ne dedin?" diyerek ilgiyle eğildim ona. Güldü ve ellerimi sıktı. Beni masanın diğer ucundan kendisine daha da çekerken yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Bazı şeyler kalple hissedilir. Kalbinin konuşmasına izin ver..."

Yutkundum boğazımda büyüyen o yumruyu defetmek adına. Çok... Çok güzeldi konuşması. İtalyanca. Akın benimle İtalyanca konuşmuştu. Sebepsiz bir mutlulukla tebessüm ettim. "Annem..." dedim masanın üzerinde kenetlenen ellerimize bakarak. Yutkundum. Bana bunu yapmamalıydın Akın... Yapmamalıydın. "İyileşmesi için ilaç almamız gerekiyor. İlaçlar çok pahalı, alamıyoruz."

Akın bir ses çıkarmayınca gözlerimi kaldırdım ona doğru. "Yani?" dedi bana kaşlarını çatıp. Şu an ellerimi tutuyor oluşu onu hiç etkilemiyordu anlaşılan. Bozuntuya vermedim.

"Yani... O kadar parayı bulmamız mümkün değil. İki yüz elli binmiş ilacın bir kutusu. İki yüz elli bin!" Oflayarak kendimi sandalyenin sırtına yasladım. Ellerimiz ayrıldı. "Aslında tüm bunlara kolayca engel olabilirim..." dedim daha sonra. Sesim kendime bile yabancıydı bunları söylerken.

"Nasıl?" diye sordu Akın.

Gözümü kırpmadan tam gözlerinin içine baktım. "Kemal'le evlenerek," dedim tek nefeste.

Sözlerim üzerine dondu kaldı, daha sonra yüzünü buruşturarak, "Nasıl? Neden?" dedi büyük bir hoşnutsuzlukla.

"Kemal'in babasının babama benim için söylediği bir milyonluk başlık parası için..."

"Annen için kendi hayatını mı yakmayı düşünüyorsun?" diye sordu. Bir cevap veremedim, kelimeler dizildi boğazıma, gözlerim biriken gözyaşlarımla yanarken başımı denize doğru çevirdim. Tam bu esnada geldi çaylarımız. Akın bir sigara yaktı acelece. Daha sigarasından ilk nefesini çeker çekmez, "Unut bunu, yok öyle bir olay," dedi beyaz dumanı ağzından savurarak.

"Ne demek yok? Başka çarem mi var Akın? Annemin gözlerimin önünde erimesine izin veremem! Elimde fırsat varken yapamam bunu..." Gittikçe azalan, cılızlaşan sesim üzerine ben bile hâlime acıdım. O nasıl acımasın?

"Para lazımsa bulunur," dedi birden ve bir nefes daha çekti içine sigarasından. "Sen kolay yolu seçiyorsun sadece."

"Kolay yol mu?" diye sordum ona inanamayarak. "Kolay yol, öyle mi? Senin benim hayatımın ne kadar zor olduğu konusunda hiç fikrin var mı Akın? Ulan sabah kahvaltıda çaya ekmek banıyorum ben?"

Sözlerim üzerine Akın'ın çatık kaşları ve gergin yüzü gevşedi. Gözlerini yumdu sıkıca bir süre. "Özür dilerim Zümrüt..." dedi daha sonra. "Aslında bunu sana söylemeyi pek düşünmüyordum ama..."

Sustu ve yeniden sigarasından derin bir duman çekti içine. "Neyi?" diye sormasam devam etmeyecek gibiydi cümlesine.

"Şey... Geçen yaşanan olay, şu bebek meselesi..." İlgiyle öne doğru eğilerek kollarımı masaya dayadım ve Akın'ın yüzüne baktım. Gözlerini benden özenle kaçırırken düşünceli bir edayla konuşuyordu. "Yavuz ulaştı bana geçen gün, bir sürü kadın gelmiş eve, hiçbirisi senin kadar sakinleştirememiş bebeği. Ben inanmadım buna, yani bebek sonuçta, uykusu gelmiş uyumuştur senin kollarında o an..." Tepkimi ölçmek istercesine anlık olarak gözleri gözlerimi buldu. Hâlâ ilgiyle onu dinliyordum, bu ilgim üzerine yüzü bozguna uğradı ve teslim oldu. "Yavuz dedi ki bir daha gelebilir mi... Seninle iş konuşmak istiyormuş."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken "Ne?" diye sorguladım.

"Kabul etmeyebilirsin, bebek çok küçük sonuçta ve sen... Yani, bu çok büyük bir sorumluluk. Başında bunca dert varken bir de bu..." Sustu ve son nefesini çekerek kül tablasına bastırdı sigarasını. Sigarayı öyle bir hiddetle ezdi ki neye hiddetlendiğini anlamlandıramadım. Öte yandan bu... Bu iyi bir teklifti ama Akın'ın da dediği gibi büyük bir işti. Sorumluluk gerektiriyordu gerçekten de. Mete henüz bir aylık bile değildi.

"Yani..." diye mırıldanırken Akın'ın bana bakan gözleri ilgiyle parıldıyordu. "Çok çok zor ama imkânsız değil."

Bakışlarında bir şey kırıldı bu sözlerim üzerine. "*Yapabilirim* mi diyorsun yani?"

Yapabilirim demiyordum, *yapmak zorundayım* diyordum. Onaylarcasına kafamı aşağı yukarı salladığımda Akın kendisini sandalyesinde geriye bıraktı.

Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdikten hemen sonra, "Ama Zümrüt, çok zor..." dedi.

"Zor ama denemekten zarar gelmez ya? Hem bu adam geçen bana kötü kötü bakmıyor muydu? Nasıl beni işe almayı teklif etti sana?"

Akın çayına uzanıp büyük bir yudum aldı. "Bilmiyorum, geldi konuştu. Benden sana sormamı rica etti, ben de kabul etmeyeceğini ama yine de soracağımı söyledim."

Kaşlarım havalandı. "Neden kabul etmeyeceğimi düşündün?"

Omuz silkti. "Başında onca dert ve o baba varken..." dedi.

Haklıydı ama bu işi alırsam babam bile bana engel olamayacaktı. Kapı gibi karşısında dikilip, *"Bak,"* diyecektim, *"nasıl kazanıyorum annem için ilaç parasını, iyi izle ve gör!"* Umutla gülümsedim ve çayımı tek dikişte içtim. "Hadi, gidelim," diyerek ayaklandım birden. Akın yüzüme ters ters baktı. "Hadi, lütfen götür beni oraya."

"Nereye? Yavuzlara mı?"

Kafamı salladım. "Evet, hadi," dedim büyük bir mutlulukla. Akın ağır ağır kalktı sandalyesinden. Cebinden cüzdanını çıkararak masaya biraz para bıraktı, çay ocağının başında oturan Sadi Usta'ya eliyle bir selam verdikten sonra birlikte çay bahçesinden çıktık.

"Emin misin Zümrüt?" diye sordu Akın. Yüzümü ona döndüm. Gözlerinde bir tedirginlik gördüm o an.

"Evet, yapabilirim..."

İçimde müthiş bir heyecan ve mutluluk vardı. Bu heyecan ve mutlulukla bisikletin arkasında otururken Akın'a daha sıkı sarıldım. Sonuçta iş onun sayesinde ayağıma gelmişti. Annemi kurtarabilmek adına bir başka yol açılmıştı önüme şimdi. *Allah'ım, inşallah olur bu iş,* diyordum içimden. *İnşallah annem kurtulur, inşallah iş beni yormaz, inşallah çok mutlu oluruz...*

Akın, kendi bildiği yollardan en kestirme olanını seçtiğini söyleyerek ağır ağır bisikleti sürüyordu. Kulağına doğru yaklaşıp, "Bu iş teklifini sana ne zaman söyledi?" diye sordum. Yaslandığım sırtı gerildi sorum üzerine.

Sonra hafifçe sola doğru dönerek, "Geçen hafta," dedi.

"Bir hafta önce! Koskoca bir hafta! Neden gelip söylemedin bana?" diye itiraz ettim. "Biliyorsun üstelik durumumu, neden sakladın benden?"

"Fırsatım olmadı," dedi buz gibi bir ses tonuyla. Ses tonundaki soğukluk sus payıydı resmen, ben de sustum. Yolumuz bitene kadar konuşmadım. Bisiklet, Aşiyan yalılarındaki o sokakta durduğunda buraya geldiğim günü, Yavuz Bey'in kapısının önündeki kaldırıma çökerek ağladığı anı düşündüm birden. Garip bir hüzün dalgası kapladı içimi.

Akın bisikletini kendi evlerinin garaj kapısına yasladıktan sonra yanıma geldi ve hafifçe belimi tutarak beni Yavuz Bey'in evinin kapısına yönlendirmeye çalıştı. Ancak ben ayak direyince başını bana çevirdi ve

sorgularcasına baktı yüzüme. "Kötü bir şey mi var?" diye sorduğumda önce ne demek istediğimi anlamadı. "Yani sen ve Yavuz Bey'in arasında yaşanmış kötü bir şey mi var? Neden bu işi almamı istemiyorsun?"

Sağ gözünün altındaki süt beyazı leke seğirdi. "Yok," dedi kafasını iki yana sallayarak ama hiç ikna edici değildi. İkna olmadığımı fark edince, "Uzak diye... Gidip gelmen zor olur diye," dedi.

"Bir yolunu bulurum ben," dedim. "Hep bulurum."

Burnundan sesli bir nefes bıraktı. "Tabii bulursun, ona ne şüphe!" dedi ve yeniden beni kapıya yönlendirdi.

"Yüzündeki ifade beni korkutuyor..." diye itiraf ettiğimde bana baktı ve duraksadı. "Bu yüzden hep ikinci bir seçim hakkım olacak, Akın."

"İkinci seçimin Kemal mi?" Her ne kadar istemesem de onaylarcasına kafamı salladım. "Unut bunu Zümrüt. Unut... Kemal senin için bir seçenek bile olmamalı."

"Ya ne? Bilmiyorum farkında mısın ama Yavuz Bey'den bahsederken bile geriliyorsun! Bunun sebebi gerçekten beni düşünmen falan değil, öyle değil mi? Ya da beni çok fazla önemsiyorsun, bayılıyorsun bana?"

Akın kafasını hiddetle iki yana sallayarak, "Senin hüsnükuruntun," dedi.

"Hüsnükuruntu da ne be?" diyerek yüzümü buruşturdum. Ciddi tartışmamız Akın'ın boğuk kahkahasıyla bölündü. Onun kahkahası üzerine benim de sinirlerim gevşedi, gülümsedim.

"Kendine göre yorumluyorsun olayı," dedi elini sallayarak. "Senden hoşlanmamı, sana bayılmamı mı istiyorsun, doğru söyle?"

Kulaklarıma kadar kızardığıma emindim. "Küstah Alacalı!" dedim parmak uçlarımla yanağını ittirerek. Yüzündeki süt beyazı lekeleri kastederek bunları söylemiştim. "Sen kim bana hoşlantı duymak kim!"

"Küstah Alacalı mı? Bunu sevdim, bir daha söyle..." diyerek alayla güldü bana.

"Belki de gizli ve büyük bir aşk yaşıyorsundur Yavuz Bey'le sen?" dedim birden dudak büzerek.

"Aa," diyerek savunmaya geçti hemen. "Olamaz mı? Herkesin kendi hayatı sonuçta..." diyerek içten bir şekilde güldü.

"Doğru, herkesin kendi hayatı..." dedim omuz silkip ilgisiz görünmeye çalışarak.

"Ne o?" dedi kulağıma yaklaşarak. "Kıskandın mı yoksa?"

"Ben neyini kıskanacağım senin Küstah Alacalı? Üstelik Yavuz Bey'den! Git kiminle gününü gün edersen et, bana dokunma!"

Akın başka hiçbir şey demeden başını geriye atarak bastı kahkahayı. Alenen dalga geçiyordu benimle, ona cevap vermeyerek yüzümü çevirdim.

Yalının demir giriş kapısını açtığımızda ön bahçedeki o zalim kadınla olan tartışmamızı hatırladım. Yeniden gerildim ama bu defa gerginliğimin sebebi o kadın değil, arkamda duran Yavuz Bey'in iri kahverengi gözlerini hatırlamamdı. O gün bana bakan gözlerindeki tiksintiyi, aşağılayıcılığı ve kibri unutamıyordum. *Alçak adam,* dedim içimden.

Akın, bebeğin uyuyor olabileceğini düşünerek zili çalmak yerine evin giriş kapısına üç kez tıkladı. Çok bir süre geçmeden evin çalışanı olduğunu düşündüğüm yaşlı bir kadın nefes nefese koşup açtı kapıyı. Kapıyı açar açmaz da yukarıdan geldiğini varsaydığım Mete'nin ağlamaları duyuldu.

"Buyurun?" dedi kadın sorarcasına ikimizin yüzüne bakarak. "Ah, Akın Bey!" dedi sonrasında Akın'ı tanıyarak. Gözü bana da ilişti fakat beni tanıyamayınca yeniden Akın'a döndü odağı.

"Yavuz evde mi?" diye sordu Akın.

"Evet, Yavuz Bey evde, yukarıda"

"Biz iş görüşmesi için geldik." Kadın yeniden bana baktı, sanırım o an anladı bebek bakıcılığı için geldiğimi.

"Pekâlâ, buyurun içeri geçin, sizi kısa bir süre bekleteceğim," diye gülümsedi ve kapıyı ardına kadar açarak, geçmemiz için geri çekildi. Akın'la birlikte eve girdik. O gün bana soğuk gelen ev yine aynı soğukluğuyla karşılamıştı beni fakat bu soğukluk fiziki değildi, evdeki soğukluğun kaynağı içseldi. Ruh yoktu bu evde.

Evin çalışanı olan kadın bizi salona yönlendirip çıktıktan sonra, usul adımlarla Mete'nin ağlamasının yankılandığı evin salonunun büyük camına doğru yaklaştım. Gördüğüm manzarayla dudaklarım aralanırken gülümsüyordum. Evin salonundaki büyük cam tamamen İstanbul Boğazı'na bakıyordu.

"Çok güzel..." diye mırıldandığımda Akın da yanıma gelerek benimle birlikte manzarayı izlemeye başlamıştı.

"Senin gibi," dedi. Birden ona doğru döndüm ama o sadece nazik bir beyefendi olarak öylesine bir iltifat ediyordu bana sadece. Bunu anladığım an yüzüm düştü.

Bu esnada Yavuz Bey de salona gelmişti. Ayak sesleri üzerine ikimiz de arkamızı döndük ama ben kucağında Mete'nin olmasını beklerken Mete'nin sesi hâlâ yukarıdan geliyordu. "Hoş geldiniz," dedi oldukça resmî bir ses tonuyla.

"Hoş bulduk," dedim samimi görünmeye çalışarak. Akın ise başıyla karşılık verdi.

"Buyurun, çalışma odama geçelim," diyerek bize merdivenleri gösterdi. Ağır ağır merdivenlerden çıkarken Mete'nin sesi çığ gibi büyüyordu kulaklarımızda.

Bir üst kata çıktığımız an duraksadım ve Mete'nin odasına doğru yönelerek kapıdan kafamı uzattım. Bir kadın vardı içeride ve nazikçe sallıyordu Mete'yi kucağında. Ancak buna rağmen bebek huzursuzca çırpınmaya devam ediyor, çığlıkları inletiyordu evi. Kadın ne yapacağını bilemez bir telaşla umutsuzca sallamaya devam ediyordu bebeği.

"Şey, Yavuz Bey..." diyerek seslendim önümde yürüyen Yavuz Bey'e. Yavuz Bey ve Akın konuşmam üzerine bana döndü. "Mete'yi kucağıma alabilir miyim çalışma odanıza gelirken?"

Yavuz Bey anlayışla başını sallarken odaya girdim, peşimden onlar da geldiler. Bebeği zapt etmekte zorlanan kadın bana baktı odaya girmemle. "Merhaba," dedim kadına.

"Merhaba," diyerek karşılık verdi bana.

"Bu Belgin, kuzenim olur kendisi..." diyerek tanıştırdı bizi Yavuz Bey. "Bu da bebek bakıcılığı için gelen..." Adımı bilmiyordu, bu yüzden duraksadı.

"Ayten," dedim çabucak.

Adının Belgin olduğunu öğrendiğim kadın bana tek kaşını kaldırarak dikkatle baktı. "Sen mi?" dedi daha sonra ama kibirli veya üstten bakar bir şekilde değildi bu sorusu. Daha çok inanamaz gibiydi. "Daha çok genç görünüyorsun..."

Omuz silktim ve ellerimi uzattım. "Alabilir miyim?"

Belgin direkt olarak Yavuz Bey'e baktı. Yavuz Bey, *verebilirsin* anlamında gözünü kapatıp açtığında usulca bıraktı Mete'yi kollarıma. Omzuma doğru yatırdığım minik bebeğin sırtını sıvazlarken, "Karnı tok mu?" diye sordum. Belgin onaylarcasına kafasını salladı.

"Karnı tok, altı temiz, gazı da yok. Ama ağlıyor sürekli. Doktora götürdük, doktor *arsızlığından* dedi. Bir türlü uyumuyor, uyusa bile bu ancak on dakika sürüyor. Ağlamaktan sesi kısılacak diye ödümüz kopuyor," diye dert yandı Belgin. Daha sonra bana yaklaşıp fısıltıyla "Füsun yengem öldüğünden beri böyle... Anne hasreti çekiyor yavrucak," dedi.

Füsun, Yavuz Bey'in ölen karısının ismiydi anlaşılan. Bir süre daha içini çeke çeke ağlayan bebeğin sırtını okşadım. "Kıyamam ben sana..."

diye mırıldanarak bebeğin siyah saç tutamlarını sevdim parmak uçlarımla. Bebek, bu hareketim üzerine derin bir nefes alarak yatıştı, ağlayışı ağırlaştı.

Yavuz Bey'e baktım. "Şey, şu iş meselesini konuşabiliriz."

Yavuz Bey ve Akın, kapı dibinde durup beni izliyorlardı. "Bebeği uyutabilirsen iş senin," dedi Yavuz Bey birden bana. Sakinleşen ama hâlâ ağlamakta olan minik bebeğe baktım şaşkınca.

"Benden bu kadar," diyerek iki elini teslim oluyormuşçasına yukarı kaldırdı Belgin de. "Kaçtım ben."

Yavuz Bey'e sarılıp Akın ve beni selamlayarak gitti evden Belgin. Şimdi üçümüz baş başa kalmıştık. Daha doğrusu üç buçuğumuz... Minik Mete'ye gözlerimi kısarak baktım. Yavuz Bey ve Akın'ın gözleri hâlâ üzerimdeyken arkamı dönerek kucağımdaki bebeğe yaklaştım.

"Şimdi uyuyacaksın ve benim bu işi almamı sağlayacaksın küçük mucize," diye fısıldadım bebeğe doğru usulca.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Akın bu hareketime anlam veremeyerek. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Şşt!" diye azarladım onu. "Anlaşma yapıyoruz."

"Ne?" diye sorguladı ikisi de bu sözlerimi. Göğsümde topladığım bütün nefesi boşalttım bir anda.

"Anlamıyorlar Mete... Sen asla onlar gibi olma, tamam mı?" diyerek bebeğin saçlarını okşamaya ve onu sallamaya devam ettim. Saniyeler geçti, dakikalar geçti... Neredeyse bir saat dolacaktı. Mete'nin ağlamaları önce iç çekmelere, sonra derin bir sessizliğe döndü. Bebek huzurlu bir uykuya dalar dalmaz kafamı kaldırıp ikisine de *gördünüz mü?* der gibi baktım.

Yavuz Bey büyük iş başarmışım gibi şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken Akın kollarının bağını çözmüş, kısılmış gözlerle bakıyordu bana. Mete'yi dikkatlice yatağına bıraktım, biraz da orada salladım. Tamamen uykuya daldığına emin olduğumda parmak uçlarımda yürüyerek ve işaret parmağımı dudaklarıma götürüp sessiz olmalarını emrederek onları dışarıya çıkardım.

Kapıyı aralık bırakırken kapı önünde bakışmalarımız kesişti. "Ee," diye fısıldadım. "İşi aldım mı?"

Yavuz Bey önce bir düşündü. Duru bir sessizlik girdi aramıza. Akın'a baktı, sonra yeniden bana. Ve gözlerini yumdu onaylarcasına. Sevinçle ellerimi çırpmak istedim ama Mete'nin uyanabileceğini düşünerek durakladım. Daha sonra birden Akın'a ilişti gözüm ve sarıldım boynuna. Akın, sarılmam üzerine gerilerken şaşkınlıkla kıkırdadı ve ellerini belime sardı.

Geri çekilirken mutluluktan neredeyse bayılacaktım. İlk defa bir işim olacaktı, ilk defa para kazanacaktım, annemi kurtaracaktım. Allah'ım! Otuz iki diş sırıtıyordum şu an kelimenin tam anlamıyla ama ne önemi vardı? Mutluydum bir kere, saklamanın anlamı yoktu.

"Gelin, çalışma odasına konuşalım prosedürleri," dedi Yavuz Bey. Peşinden gidip çalışma odasına girdik. Koyu renkte, kocaman bir masası vardı Yavuz Bey'in. Ardında iki duvarı boydan boya kaplayan dolu bir kitaplık duruyordu. Masası oldukça düzenliydi, tozunun yeni alındığı parlaklığından belliydi. Masanın köşesinde sırtı bize dönük duran bir fotoğraf çerçevesi vardı. Göremesem de o resimde karısıyla birlikte olan fotoğrafı bulunduğuna emindim.

Geçen günkü kırık çerçeve geldi aklıma birden, göğsüm sıkıştı ve yüzüm düştü. Karısı çok gençti, içim acıyordu öyle genç bir ölüme ve arkasında bıraktığı küçük mucizenin öksüz kalmasına. Masanın hemen yanında küçük, iki raflı ve cam kapaklı bir içkilik vardı. İçerisinde sarı, beyaz sıvılar bulunan büyüklü küçüklü şişeler karışık bir şekilde dizilmişti raflara. Yavuz Bey çalışma masasının arkasındaki sandalyesine yerleşirken birkaç kâğıt çıkardı dosyalarının arasından.

"Daha önce hiç bebek bakma tecrüben oldu mu Ayten?"

"Hayır, olmadı," dedim umutsuzlukla fakat sözlerime hemen devam ettim: "Ama iki küçük kız kardeşim var, onları ben büyüttüm."

"Neden? Annen hayatta değil mi?"

Sorusu bıçak gibi battı boğazıma. Akın boğazını temizledi. "Hayatta..." dedim güçsüzce. "Ama hasta. Kanser."

Yavuz Bey'in sözlerim üzerine yüzü gevşedi. "Geçmiş olsun," dedi. Başımı salladım. "Sabahları saat sekizde burada olmanı istiyorum Ayten," derken kâğıtlara bakıyordu Yavuz Bey. Akın'a bir bakış attım. Kalçasını kitaplığa dayamış, kollarını göğsünde bağlamış, beni izliyordu. "Akşam da saat dokuz gibi gidebilirsin. Senin için uygun mu?"

Aslında bunu ailemle konuşmamıştım, babamın asla ve asla izin vermeyeceğini bildiğim hâlde "Sorun olmaz," diyerek kabul ettim.

"Pekâlâ," diye mırıldanırken önündeki kâğıtlara bir şeyler yazmaya başladı Yavuz Bey. "Hafta sonu pazar günleri izin günün. Resmî tatil günlerinde ve bayram günlerinde de izinlisin. Herhangi bir hastalık, cenaze gibi durumlarda da izinlisin." Son söylediği cümle üzerine yüzüm asıldı, buz kesildim ama ikisi de bunu fark etmedi. "Nerede oturuyorsun?"

"Arnavutköy," dedi Akın benim yerime.

Yavuz Bey, Akın'ın benim yerime cevap vermesi üzerine yazmakta duraksadı. Sonra başını sallayarak yazmaya devam etti. "Geliş gidişlerde sıkıntı çekersen şoförüm Mahir seni evinden alıp evine bırakabilir," dedi.

"Yok yahu," dedim karşı çıkarak. "Burası Aşiyan değil mi? Binerim bir dolmuşa inerim aşağıda, yürürüm buraya."

Yavuz Bey sözlerim üzerine kafasını kaldırıp bana baktı. "Dolmuş mu?" dedi inanamayarak.

"Evet, Aşiyan dolmuşu. Evimizin iki sokak altından kalkıyor, sorun olmaz."

Yavuz Bey'in bakışları bir an Akın'a döndü. Akın, "Sabahları Mahir abi alabilir, zaten her akşam onu ben almaya geleceğim," diyerek araya girdiğinde mideme yumruk yemişçesine irkildim.

"Ne?"

Omuz silkti. "Ne ne?" dedi bana. "Ne o, benimle takılmaktan hoşlanmıyor musun?"

"İyi de her gün her gün alamazsın ya?" diye sorgularken yanaklarımı ateş basmıştı.

"Niye alamayayım Ayten?" dedi adımı bastıra bastıra söyleyerek. Onun dudaklarından çıkan Ayten kelimesi kaşlarımı çatmama sebep oldu.

"Al o zaman Akın," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak.

Yavuz Bey bu anlamsız sözlerimiz üzerine öylece bizi izledikten sonra önüne dönüp, "O zaman sabahları Mahir seni alacak. Açık adresini yazar mısın buraya?" diyerek, doldurduğu kâğıdı bana doğru itti masanın kaygan yüzeyinde. Birkaç adımda masaya ulaştım ve kalemi alarak adresimi yazdım. Yeniden geri çekildim.

Akın'a somurtarak bakarken o bana, dalga geçercesine çapkın bir şekilde sırıtarak bakıyordu. Resmen ayarlarımla oynuyordu bu adam benim!

Yavuz Bey, "Kimlik bilgilerini de yazarsan sevinirim," diyerek kalemi uzattı bana yeniden. Kalemi alıp kimlik bilgilerimi yazdım: *Zümrüt Ayten Özsoy. 21.03.1960, İstanbul. Anne adı Emine, baba adı Salih. Aslen Kastamonulu. Kan grubu: Bilinmiyor. Medeni hâli bekâr...*

Yazdıklarımı bitirince bu defa kâğıdı ben ona doğru ittim. Yavuz Bey yazdıklarımı dikkatle incelerken bir an duraksadı. Yüzü tuhaf bir hâle büründü, gülmek ve gülmemek arasında gidip gelirken dudaklarını birbirine bastırdı, kafasını salladı.

"Maaşın aylık toplam on beş bin lira olarak alacaksın," dediğinde gözlerim iri iri oldu. Bir şey söylemek adına aralanan dudaklarımı hemen birbirine bastırarak kendimi dizginledim. *Annemin ilaçlarını alabilecektim...* "Haftalık olarak mı almak istersin maaşını yoksa aylık mı?"

Sadece almak istiyordum. Hemen. Şimdi. Şu anda. Ama mümkün olmadığı için, "Aylık olsa daha iyi olur," demekle yetindim. Yavuz Bey uysal bir şekilde kabullenerek başını salladı.

"Onlu vesikalık çektirin," dedi daha sonra.

Gözlerim iri iri olurken Yavuz Bey'e, "Onunu da size mi vereceğim?" diye sordum inanamayarak.

"Yok, ikisini versen yeter," dedi gülmemeye çalışarak.

"Ee, geri kalanı?"

"Benim olsun on fotoğraftan kalan sekizi de," dedi Akın muzip bir şekilde sırıtarak.

Bakışlarım bir ok gibi ona döndü. "Aa, ne münasebet?" dedim korumacı bir edayla. Gerçekten, *ne münasebetti?*

Akın sözlerim üzerine kahkaha atarken Yavuz Bey bana yumuşamış bir ifadeyle bakıyordu. "Seni şaşkın!" dedi bana Akın kahkahalarının arasından. "Fotoğraflar onlu olarak çekiliyor, tekli çekim yok. Bu yüzden onlu diyoruz..."

Bilmiyordum. Utanarak başımı önüme eğdiğimde Yavuz Bey kâğıtta bir noktayı işaret ederek, "Şurayı imzalar mısın Ayten?" diye sordu. Kalemi alıp imzalamadan önce Akın'a baktım. Bana hâlâ gülüyordu. Yeniden kâğıda döndüm ve imzaladım. "Yarın gel işe başla, hayırlı olsun."

Yavuz Bey'in tebriği üzerine âdeta gülen gözlerle baktım ona. "Teşekkür ederim Yavuz Bey," dedim memnuniyetle. Sonra Akın'a döndüm ve gülmeye devam ettim. Akın bana göz kırptı.

"Hadi, gidip şu vesikalık işini halledelim. Fırat Usta'yı da çoktan beri görmemiştim zaten..." diyerek kalçasını yasladığı kitaplıktan doğruldu Akın. "Evde misin bütün gün Yavuz?" diye sordu.

Yavuz Bey dalgın bir şekilde kâğıtları toparlarken, "Evdeyim," dedi.

Evde el kadar bebek varken nereye gidecekti ki zaten? Üstelik bebeğin bakıcısı benken...

"Tamam, vesikalıkları alıp geliyoruz."

En son ortaokuldan liseye geçerken fotoğraf çektirmeye gitmiştim. Babamın ardı sıra Zehra'yla birlikte, o sıcakta dolmuşa para vermemek için, söylene söylene yürümüştük ta merkeze kadar. Çektirdiğim siyah beyaz vesikalıkta bile belli olan yüzümün gözümün parlak teri, yürümekten yorulmuş çehremdeki bıkkınlık, kaşık kadar suratımda iki iri zeytine benzeyen gözlerim, saçlarımın dağınıklığı hâlâ aklımda taptaze duruyordu.

Oysa şimdi yürüyerek gitmemiştik fotoğrafçıya. Akın, evin garajından aracını çıkarmıştı. Ne terden parlayan bir yüzüm vardı ne de yorgunluktan bezmiş bir suratım. Gözlerim hâlâ yüzümün küçüklüğüne oranla iri duruyordu ama saçlarım dağınık değildi en azından. Ve ben mutluydum, aynı zamanda da umutlu...

"Kolay gelsin Fırat Usta," diye bağırarak girdi fotoğrafçıdan içeriye Akın. Peşinden girdiğimde gülümsüyordum. Fotoğrafçının girişinde bulunan artist resimlerine, Türkan Şoray ve Kadir İnanır'ın büyük boy bir çerçevenin içerisine koyulmuş siyah beyaz bir fotoğrafına, sünnet çocuklarının ellerinde tüylü asalarıyla verdiği pozlara, gülen kadın fotoğraflarına baktım dikkatle.

Bir perdeyle kapatılmış küçük odadan kırklarında, saçları henüz yeni yeni kırlaşan bıyıklı bir adam çıktı. Akın'ı gördüğünde gülümseyerek, "Oo, hayırsız! Seni hangi rüzgâr attı buraya?" dedi hafif sitemle. İkisi samimi bir şekilde sarılırken, gülümseyerek izledim onları.

Sarılmaları bittiğinde Akın beni gösterdi. "Arkadaşım Ayten için vesikalık çektireceğiz, onlu. Onun için geldik."

Fotoğrafçı adam bana içten bir şekilde gülümseyerek, "Merhaba Ayten kızım, hoş geldin," dedi.

"Merhaba, hoş buldum," diyerek gülümsedim ben de ona. Babacan bir ifadeyle beni fotoğrafı çekeceği yere yönlendirdi. Yüksekçe bir sandalyeye iliştim usulca.

"Ne için bu vesikalıklar?" diye sordu Fırat amca fotoğraf makinesini ayarlarken.

"İşe başlıyor yarın Ayten, onun evrakları için lazım oldu."

"Hayırlı uğurlu olsun kızım," dedi Fırat amca gülerek. "Yanlış anlamazsan yaşını sorabilir miyim? Çok küçük duruyorsun."

"Yirmi yaşındayım," dedim gülerek.

"Daha çok gençsin be kızım," diyerek, çalışmam için erken olduğunu belirtircesine baktı yüzüme. Omuz silktim *ne yapalım* der gibi. "Neyse, tekrar hayırlı uğurlu olsun inşallah. Ne işi?"

"Bebek bakıcılığı."

"İyi iyi, güzel iş işte," dedi. Sonra Akın'a dönerek, "Belki ileriye dönük hazırlık yapıyordur," diyerek göz kırptı.

Utandım ve kafamı önüme eğdim birden. "Bi-bilmiyorum," diye kekeledi Akın. Fırat amca ise ufak bir kahkaha koyuverdi. Gerilmiştim ama karnımda gezinen bir şeyler hissetmiştim sanki o an.

Fırat amca, "Kaldır bakalım o güzel yüzünü, Günyüzü," dedi.

"Adım Ayten," diye düzelttim onu.

"İyi ya işte, bugün adın Günyüzü olsun, fena mı Günyüzü?"

"Değil tabii," diyerek sırıttım. Fırat amca vesikalığımı çekmek için fotoğraf makinesine baktığında Akın makinenin arkasına geçerek bana gülmeye, ellerini kollarını sallayarak değişik hareketler yapmaya başladı.

"Üç deyince çekiyorum," dedi Fırat amca ama bakışlarım hâlâ Akın'ın manasız hareketlerindeydi. "Bir..." Duraksayıp fotoğraf makinesinin merceğine odaklanmaya çalıştım. "İki..." Ama Akın bu defa daha çok el kol yaptı.

Dikkatimi özenle merceğe vermişken, "Hadi Günyüzü! Bir gülümse de görelim Günyüzü!" diye bağırdı Akın. Ben otuz iki diş gülümserken bir anda flaş patladı, neye uğradığımı bilemeyerek hemen ellerimle ağzımı kapattım. Fırat amca da Akın'ın söylediği cümle üzerine gülüyordu.

"Ay, çok güldüm! Kesin kötü çıktı!" diyerek kalktım sandalyeden ama Akın hemen yanıma gelip omuzlarımdan tutarak oturttu beni sandalyeye.

"Fırat Usta, bir de ikimizi çeker misin? Hatıra olarak..." derken kolunu omuzuma atmış ve beni kendisine doğru çekmişti.

Ben, "Ne? Neden?" diye sorgularken, Fırat Amca, "Olur," diyerek yeniden geçti fotoğraf makinesinin başına.

"Günyüzü'nü gördüm..." diye fısıldadı Akın kulağıma o an. Kalbim ağzımda atarken ona afallamış bir şekilde baktım. Fırat amca sayarken kulaklarımda kalbimin gümbürtüsünü duyabiliyordum. Deklanşöre basıldı, flaş patladı... O ise otuz iki diş sırıtarak makineye bakıyordu. Kolunu omzumdan çekerken, "Ee, ne zaman alırız fotoğrafları usta?" diye sorarak yanımdan ayrıldı. Oysa ben hâlâ az önce kulağıma söylediği cümlenin tesiri altında oraya öylece çakılı kalmıştım.

Yarım saat sonra ellerimde vesikalıklarımla fotoğrafçıdan çıktığımızda ikimizin olduğu fotoğraf Akın'ın ellerindeydi. Akın, fotoğrafımıza bakıyor ve gülümsüyordu arabaya binerken. Onun bu hâline baktığımda ben de istemsiz bir şekilde sırıtmaya başladım. Arabaya bindiğimizde bana uzattı fotoğrafı. Aldım ve biraz da ben inceledim.

Fotoğrafta ben ona şaşkın bir şekilde, yan yan bakıyordum. O ise az önce benim kalbimi yerinden hoplatmamış gibi arsız bir sırıtışla bakıyordu kameraya. Sanki bana, *"Günyüzü'nü gördüm,"* diye fısıldamamış gibi...

Yavuz Bey'in evine gidene kadar havadan sudan konuştuk. Gazetecilik mesleğini seçmesinde Fırat amcanın çok büyük rolü olduğunu anlattı.

Çeşitli fotoğraflama teknikleri bildiğini, bir gün eğer istersem fotoğraflarımızı çekebileceğini, kardeşlerimin de ona gelip fotoğraf çektirebileceğini söyledi. Nazik sözleri üzerine teşekkür ettim. Kalp fethetmede üzerine yoktu Akın'ın.

Araba Yavuz Bey'in evinin önünde durduğunda, Akın dizlerimin hemen önündeki torpidodan bir kalem çıkardı. "İkimizin fotoğrafını sen baka baka eskitmeden alabilir miyim?" diye sorarken alayla sırıtıyordu. Fotoğrafı verdim. Arkasını çevirdi ve bugünün tarihini yazdı:

10 Ekim 1980, İstanbul, 15:50

Sonra bir altına geçti ve düzgün el yazısıyla yazmaya devam etti.

Günyüzü Vesikalığı.

Tebessümüm yüzümde büyüdü, sırıtışa döndü. Akın bana yeniden fotoğrafı uzattığında parmaklarımın arasında duran fotoğrafta atıyordu kalbim sanki. Arabadan inip evin kapısına ulaştık. Bebek uyuduğu için zili çalmak yerine kapıya tıkladı Akın yine, ikimizin de yüzünde hâlâ sıyırıp atamadığımız bir sırıtma vardı.

Kapıyı çalışan kadın açtı yeniden. Bu defa bize, "Buyurun," dedi direkt. "Beyefendi sizleri üst kattaki çalışma odasında bekliyor."

Evde hâlâ derin bir sessizlik hâkimdi. Bu beni daha da mutlu ederken sessiz olmaya özen göstererek çıktık merdivenlerden. Akın, Yavuz Bey'in kapısını tıklayıp içeriye girdikten sonra peşinden ben de girdim. "Halletttiniz mi?" diye sorarak sandalyesinde geriye yaslandı Yavuz Bey. Oldukça yorgun bir hâli vardı, bebeğin onu uykusuz gecelere mahkûm ettiği çok belliydi.

"Evet, burada..." diyerek fotoğrafları çıkardım cebimden fakat hepsi bir anda yere saçıldı. "Hay aksi!" diyerek söylendim ve yerden teker teker toplamaya başladım fotoğrafları. Yavuz Bey sandalyesinde ayağa kalkmıştı. Akın da benimle birlikte eğildi ve yerden topladı fotoğrafları. İki vesikalık seçip Yavuz Bey'e doğru uzattım. Aldı ve kısa bir an fotoğrafıma baktı, sonra fotoğraflarımı masasının üzerindeki dosyanın içerisine attı.

"Tekrar hayırlı olsun Ayten," dedi bana doğru adımlayıp elini uzatarak. Gülümsemeye çalışıyordu ama kederi ve ciddiyeti öyle büyüktü ki becerisiz bir kas seğirmesinden ibaretti yaptığı. *Buz adam...* Uzattığı eline baktım bir saniyeliğine. Birkaç hafta önce yüzüme iğrenircesine, aşağılarcasına bakan o adamın bana muhtaç oluşu gururumu okşadı o an. Zafer kazanmışçasına mutlu oldum.

"Sağ olun Yavuz Bey," dedim çenemi dikleştirip gülümseyerek ve elini sıktım. Yavuz Bey daha sonra ayağa kalktı.

"Resmî olarak tanışmadık. Ben Yavuz Ali Karaca. Çalışanlarımla aramda hep resmî bir çizgi bulunur, buna uyarsan çok memnun olurum. Ama bu resmiyet benden hiçbir şey saklamanı gerektirmez, bir derdin veya sıkıntın olduğunda çekinmeden benimle konuş lütfen."

Başımı salladım. "Memnun oldum Yavuz Bey," dedim usulca. "Tabii, siz nasıl isterseniz..."

"İlk iki hafta deneme süremiz olsun. Hem sen eve ve bebeğe alış, hem de değiştirmek istediğin şeylerin üzerinden geçelim. Önceliğin hep Mete olmalı. Mete için çalışan bir sütannesi var, o da her gün geliyor. Yarın onunla da tanışırsın. Biraz bekleyin de Mahir'i çağırtayım, seni görsün, tanışın," dedikten sonra çalışma odasının kapısını açıp alt kata indi. Bir süre sessizce bekledik. Akın ona her baktığımda sırıtıyor, bana göz kırpıyordu. Ona dil çıkarıp kafamı çevirdim en sonunda ben de.

Kısa bir süre sonra Yavuz Bey yanında iri kıyım ama boyu kısa, ensesi kalın, göbekli bir adamla geldi. Büyük camlı gözlüğünün ardında kocaman görünen ela gözleriyle baktı adam bana bir süre.

"Bak Mahir," dedi Yavuz Bey. "Bu oğlumun yeni bakıcısı Ayten Hanım." Adam beni başıyla selamladı. Gülerek ben de bir baş selamı verdim ona. "Pazar günleri hariç her sabah saat yedide sana vereceğim adresten onu alacaksın ve bizim eve getireceksin."

"Peki beyim," dedi Mahir abi başını öne eğerek.

"Hadi, kolay gelsin," diyerek omuzuna vurdu adamın Yavuz Bey.

"Sağ olun beyim," dedikten sonra kafasını öne eğerek odadan çıktı Mahir abi. Evdeki bütün çalışanları Yavuz Bey'e öyle büyük bir saygı duyuyordu ki hayran kalmıştım. Benim de onlar gibi olmam lazımdı fakat o gün bana aşağılar gibi bakışı gözlerimin önünden gitmiyordu. Bu yüzden ona saygı duymak bir kenara dursun, yüzüne bile bakmak istemiyordu bir yanım. Ama o benim patronumdu. Beni işe almıştı. Artık ona saygı duymak zorundaydım.

"Biz gidelim artık," dedi Akın.

Onaylarcasına başımı salladıktan sonra, "Yarın görüşürüz," dedim Yavuz Bey'e.

"Mahir saat sabah yedide kapında olacak," dedi bana yeniden hatırlatarak.

"Tamamdır," dedikten hemen sonra arkamı dönerek baktım Yavuz Bey'e. Ne olduğunu sorgulayan bir şekilde bana bakarken, "Mete hâlâ uyuyor mu?" diye sordum.

Yavuz Bey tek kaşını kaldırarak baktı bana. "Evet," dedi kendisi bile inanamayarak.

"Bütün uykularım onun olsun..." diyerek gülümsedim ve yavaş adımlarla çıktım odadan.

Akın peşimden gelip bana yetiştiğinde, "Sen var ya sen..." diye mırıldanıyordu. Hınzır bir gülümseme peyda oldu dudaklarımda. *Ben var ya ben...*

Evden çıktığımızda bahçede duraksadım. Akın dönüp sorgularcasına yüzüme bakarken, "Ben işi aldım..." dedim inanamayarak.

"Evet, aldın. Doğrusu ben bile bu kadar başarılı olabileceğini düşünmüyordum. Ama çözdüm sırrını, bebeğin saçlarını okşayarak uyuttun onu! Oldukça basitti, kabul et..." diyerek parmağını doğrulttu bana.

"Yaa," dedim. "Madem o kadar kolay, sen neden başvurmadın bu işe?"

"Ekmeğini elinden almaktan korktum."

Omzuna hafifçe vurdum. "Küstah Alacalı!"

Bana kollarını açtı. "Tebrik ederim Zümrüt. İşi alacağını biliyordum..."

Kalbim göğüs kafesimi delip geçmek istercesine gümbür gümbür atarken kendimi kollarına teslim ettim. Sıkı, içten, samimi bir sarılıştı Akın'ın sarılışı. Dostaneydi. Hiç olmamasını dilediğim kadar dostaneydi ama yine de ben ona dostça değil, bir platonik âşık gibi tutkuyla sarıldım.

Hudutlarına mayınlar dizdim kalbimin Akın, sırf sen girme diye... Sırf sen girip de bana umut verme diye...

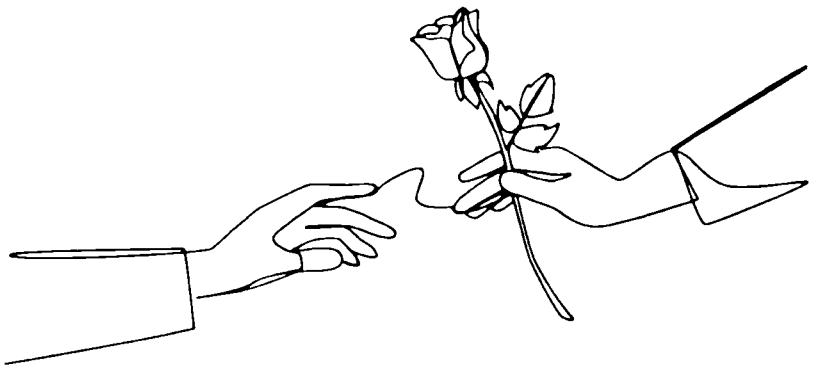
Yanağımı göğsüne bastırdım ve boğazından yayılan erkeksi kokusunu çektim içime. Onun ise çenesi saç diplerime batıyordu. Kalsak bu anda, ben ona sarılmışken, onun kolları beni sarmalamışken, dünyadaki bütün sesler sessizleşmişken, ben mutluluğa doymuşken...

Bu esnada az önce çıktığımız evin kapısı açıldı. Birdenbire ayrıldık birbirimizden. Gelen Yavuz Bey'di. Elinde bir fotoğraf karesi duruyordu. "Sanırım..." dedi az önceki sarılışımızı gördüğü için duraksayıp ikimizin de yüzünü inceleyerek. "Bunu unutmuşsunuz."

Fotoğrafı işaret ve orta parmağının arasına sıkıştırarak direkt bana uzattı. İki adımda yanına giderek aldım ve fotoğrafın Akın'la çekilmiş fotoğrafımız olduğunu fark ettiğimde yüzüm aydınlandı, gülümsedim. *Kalbimin içerisinde attığı fotoğraf karesi...* Fotoğrafın arkasını çevirip Akın'ın yazdığı yazıyı içimden hecelerken, iki adamın da bakışlarının benim üzerimde olduğundan haberim yoktu.

10 Ekim 1980, İstanbul, 15:50

Günyüzü Vesikalığı.

10. BÖLÜM: ESMER ÇIPLAKLIK

Cebimde ikimizin fotoğrafının yaydığı sebepsiz mutlulukla yürüdüm evimize uzanan yokuşu. Yokuş boyu sürekli baktım yüzlerimize. Benim ona şaşkın şaşkın bakışım, onun içten ve samimi gülüşü, beni kolunun altına alıp bedenimi kendisine yaslaması, uzamış dağınık saçları, yüzündeki süt beyazı lekeleri... Fotoğrafın her ayrıntısı aklıma, göz kapaklarıma kazındı birer birer.

Yokuşu çıkarken dudaklarımda bir şarkı tutturmuştum; anlamsız, kesik kesik, uydurmasyon ama orada, kuş gibi çırpınan kalbimin en içerisinden gelen bir melodi gibi kulaklarımda...

Eve geldiğimde Zehra'nın gitmiş olabileceğini düşünüyordum fakat o, beni kapıda karşıladı. Yüzünü gördüğümde bugün bana söyledikleri birer birer üşüştü aklıma, küllenen öfkem yeniden harlandı, kafamı çevirdim. Ayakkabılarımı çıkarıp ayakkabılığa koyarken bakışlarının ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum.

"Ayten..." diye seslendi bana. Duraksadım ama yüzüne bakmadım. "Küs müyüz?"

Derin bir nefes alıp ona döndüm. Gözlerindeki pişmanlığı, ısırdığı dudaklarına sürmek üzere olduğu özür kelimelerini çok net görebilmiştim o an. "Değiliz," dedim omuz silkerek. Ayaklarımı sürükleyerek, su içmek için yanından geçip mutfağa girdim. Bardağa suyu koyarken peşimden geldi.

"Emin misin?"

Bir bardak suyu tek dikişte mideme yuvarlarken bugün bana söylediklerini düşündüm. *"Kurban mı? Adam senin için bir milyon teklif etmiş Ayten! Hem de evleri yandığı hâlde!"* Yeniden öfkelendim ve bardağı sertçe bıraktım tezgâha. Ona döndüğümde babam gibi iri olan gözleri korkmuştu.

"Ne dememi bekliyorsun Zehra?" diye sordum. "Sana küs değilim, beni anlamadığın için kırgınım. Ya ben kendimi anlatamıyorum bu insanlara ya da onlar inatla anlamak istemiyorlar beni. Ben sadece yaşamak istiyorum, öylesine yaşamak! Herkes bana bir yol gösteriyor ama istemiyorum çünkü kendi yolumu çizmek istiyorum ben! Beni kalıplara koymak

istiyorsunuz, beni istediğiniz gibi biri yapmayı hedefliyorsunuz ama olmaz! Olmaz Zehra! Babamla bu evlilikler için verdiğimiz mücadeleleri ne çabuk unuttun?" Nefes nefese duraksadım. "Hem sana da yüklü bir şekilde para teklif etmişlerdi... Sen neden kabul etmedin?"

Zehra birden önünde durduğu mutfak kapısına uzandı ve koridora bakarak kapıyı kapattı. Telaşla yanıma geldiğinde kaşlarımı çatmış ve kollarımı önümde bağlamıştım küskün bir çocuk gibi. "Sebeplerim vardı Ayten..." dedi fısıldayarak. Tek kaşımı kaldırdım. "Yapamazdım. Evlenemezdim o adamla..."

Zehra'nın bakışları değişti, gözlerini kaçırdı benden, yanakları kızardı, ufacık kaldı birden. "Bu da ne demek?" diye sorduğumda susturdu beni.

"Şşt! Sessiz ol!" diyerek işaret parmağını dudağına koydu. Tıpkı benim gibi kalçasını mutfak tezgâhına dayadı. "Söyleyeceğim ama beni kınamak yok..."

"Niye seni kınayayım Zehra?" dedim ona olan öfkemi sesime yansıtarak. "Ne kınaması ayrıca, konumuzla ne alakası var?"

Zehra yeniden dudaklarını ısırdı. Ağzında bir bakla vardı ama çıkaramıyordu, kıvranıyordu resmen. "Ben... Biz şey..." diye geveledi. Daha sonra oflayarak, "Hamileyim," dedi birden.

"Ne?" diye bağırdım ama hemen eliyle ağzımı kapattı.

"Kız sus! Biri duyacak!"

Ağzımı tutan elini indirdim. "Salak, zaten duyan duyacak birkaç ay sonra!"

Zehra omuz silkti. "Evlenmeden önce hamile kaldığımı yayarlar..." dedi üzüntüyle. Gözlerim iri iri açıldı.

"Sen... Siz..." diye söylendiğimde Zehra tepkimden korktu. "Nasıl? Kız siz ne ara?"

"Oldu işte Ayten! Ateşle barut gibiydik... Biz onunla... Biz onunla iki kalp, tek bedendik..." derken gözleri daldı uzaklara hülyalı hülyalı. Yüzümü buruşturdum.

"Ay, sizin sevişme maceranızı dinleyemem hiç şu an!" dedim ellerimi kaldırarak. Sonra duraksadım. "Demek o yüzden kaçtın evden?"

Zehra başını önünde birleştirdiği ellerine eğdi. "Evet..." dedi usulca. Utançtan yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Gülmek geldi içimden birden, kıkırdamaya başladım. Zehra'nın bal rengi gözleri beni buldu hemen. "Ne oldu? Niye gülüyorsun?" diye sordu.

"Saflığınıza!" Kıkırdamaya devam ettim bir süre daha, sonra ona döndüm. Birdenbire gözlerim doldu. Kollarımı açtım. "Çok mutlu oldum Zehra! Benim gülbeyazım... Sen şimdi anne mi olacaksın?"

İçime yayılan hüzünlü bir mutluluk dalgasıyla beraber sarıldık Zehra'yla. Dalgalı saçlarını bir yandan ellerimle okşayıp sevdim. "Olacağım ya..." dedi saçlarımın arasından. Sulu göz, ağlayacaktı. Geri çekilip yüzünü iki elimin arasına aldım.

"Sağlıkla gelir inşallah! Allah'ım! Teyze mi oluyorum ben şimdi?" diyerek sıkıtmaya başladığımda Zehra gözlerinde biriken yaşları parmak uçlarıyla siliyordu.

"Kız sessiz ol, kimse duymasın!" diyerek burnunu çekti. Küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Karşımda yirmi birinde bir kadın yoktu da beş yaşında bir kız çocuğu vardı sanki.

"Teyzesi neler alacak ona neler!" diyerek iç geçirdim sırf onu gıcık etmek için.

"Ayten, sus dedim!" diyerek kolumu sıktı. Güldüm. "Ayrıca teyzesi parayı nereden bulacak da ne alacak? Hâlimiz ortada... Ferdi bugün ekmek almasa kızlar aç kalacaklardı resmen! Babam bir de damadını istemez!" diye hayıflandı.

Yüzüm düştü, babamdan her bahsedildiğinde olduğu gibi nefret soluklanması yaşadık ikimiz de. "İş buldum," dedim birden.

Zehra'nın kaşları çatıldı. "Ne işi?"

"Bebek bakacağım."

"Ne bebeği Ayten?" dedi. "Sen kendi kardeşlerine zor tahammül edersin..." Onunla dalga geçtiğimi sanıyordu. Oysa ciddi olarak söylemiştim, daha sonra sözlerimde ciddi olduğumu bakışlarımdaki kararlılıktan anlamış olmalı ki, "Sen ciddisin!" dedi inanamayarak.

"Çok... Hiç olmadığım kadar hem de."

"Nasıl? Kimin bebeği?" diye sordu merakla. Elinden tutarak onu mutfaktaki eski masamıza doğru çektim ve ikimiz de yan yana sandalyelere yerleştik.

"Uzun hikâye, Akın'ın bir arkadaşı... Bebeği görmen lazım Zehra! O kadar tatlı ve güzel ki!"

Zehra gözlerini kısarak baktı bana. "Akın..." dedi üzerine bastırarak. "Aranızda ne var?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Sonra, "Ne ne var?" diye geveledim ama Zehra üsteledi. "Yok bir şey be abla! Ne olacak? O kim ben kim? Arkadaşım o benim..."

Her fırsatta arkadaş olduğumuzu söyleyen yüzü gözümün önüne düştü Akın'ın, içime bir karamsarlık çöktü. Boş vermeye çalıştım, umursamamaya... Bu defa da kalbim ve aklım çelişti. Bundan nefret ediyordum. Keşke bazı olaylara sadece aklımla yaklaşabilme şansım olsaydı. Bir tuş olsaydı mesela, Akın'ın yanındayken o tuşa bassaydım ve hiçbir şey hissetmeseydim, ket vursaydım duygularıma, yakıp yok etseydim... Ama yoktu ve onu düşünmek bile şimdi bana acı veriyordu.

"Ben dostunum senin, unutma..." Sözleri birer birer kazılı duruyordu zihnimde işte, tüm gerçekliğiyle oradaydı. *Aptal olma, Ayten. Aptal olma, bu arkadaşlığı bozma sakın! Sana gösterilen her şefkati sevda sanma!*

"Olmasın da zaten," dedi ablam Zehra. "Belalı bir tip gibi duruyor o."

Zehra'nın bu sözleri üzerine güldüm. "Ama ne bela..." diye mırıldandım fakat Zehra bunu duymadı.

"Hadi anlat, kimin bebeği bu? Kaç para verecekler sana? Annesiyle iyi anlaştın mı? Kız belki yakışıklı ve paralı tanıdıkları vardır, bir bakarsın evlenirsin hemen sen de. Kurtulursun bu evden..."

Zehra'yla zıt düşündüğümüz konuların başında bu geliyordu. O, evliliği kurtuluş olarak görüyordu, bense evliliği bir başka esaret olarak... Üstelik, Ferdi'yi her ne kadar çok sevdiğini söylese de onunla bebek mecburiyeti yüzünden evlendiği çok belliydi. Bu, bana yanlış geliyordu. Ben aşkı ve evliliği bu kadar basit görmüyordum. Büyük bir sorumluluk olarak görüyordum, her şey gibi. Zehra ise sorumluluklarını önemsemeyi uzun zaman önce bırakan biri olduğu için ona kızamıyordum. O, hayatı hızlı yaşamayı sevenlerdendi hep, biliyordum. Elimden sadece bu hızlı hayatında başına kötü bir şey gelmemesi için dua etmek geliyordu.

"Yavuz Ali Karaca... Aşiyan'da bir yalıları var. Bebeğin annesi yok, yani ölmüş trafik kazasında. Bebek henüz beş günlükmüş annesi öldüğünde." Anlattıklarımla midem bulanmaya başladı. Mete'nin hayatının nasıl olacağını düşündüm ister istemez. Bir yanının nasıl eksik kalacağını, hiç tanımadığı birini hayatı boyunca nasıl arayacağını, annesinin yokluğunun kapanmayacak bir yara olduğunu... Şu yaşımda ben bile annemi yitirmemek için bu kadar çabalıyorken o ne yapacaktı? Nasıl alıştıracaktı küçük yüreğine annesizliği?

"Ya..." diye mırıldandı Zehra üzüntüyle. Çenesini sol avucuna dayadı ve hüzünlü bir sesle devam etti: "Allah rahmet eylesin." Başımı salladım. "Bebek çok küçüktür o zaman? Seni neden aldı ki? Başka bir bebeği olan sütanne bulsalar ya..."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ben de Zehra gibi çenemi elime dayadım. "Bir sütanne bulmuşlar ama tabii kadının kendi bebeği olduğundan o bakamıyor, bakıcı almak istemişler. Bebek kimsenin kucağında susmamış kolay kolay. Ne kadar bakıcı buldularsa hepsinde neredeyse çatlayacak kadar ağlamış ama ben kollarıma aldığımda sakinleşiyor, susuyor."

Zehra söylediklerime inanamadı, zaten pek de mantıklı değildi bu söylediklerim ama gerçek buydu işte, ne yapabilirdim? "Yani, çok ilginç," dedi gözlerini kısarak. "Sen nasıl bakacaksın bu bebeğe? Sen hiç doğurmadın ki?"

"İki pış pış, altını değiştirme ve yalnızca birazcık sevgi... Bakmak için doğurmak şart mı?" Aslında daha fazlasıydı, biliyordum ama Zehra'ya bunu söylemek istemiyordum. Sonuçta bebeği ne kadar görmüştüm ve ne kadar bağ kurabilirdim bu kısa sürede? Ama öyle değildi, Mete'yle beni bağlayan şey iki günün çok ötesinde, içten bir duyguydu. Belki onun yüzünde, ölen annesinin acısını gördüğümdendi belki de hüzünlü ağlayışıyla annesini aramasındandı ama kesinlikle Mete ile aramda olan bu duygusal bağ basit değildi.

"Gören de kırk yıldır çocuk bakıyorsun sanır!"

"Yani... Başka ne yapacağım ki? Zaten annemin ilaç parası olmasa hayatta kabul etmezdim ya bu işi..." derken yine bir karamsarlık çöktü içime.

"Kaç para verecekler?" diye sordu Zehra.

"On beş bin."

"Yuh!"

Tam bu esnada dış kapı çaldı. Nergis gitti kapıyı açtı. Kapalı mutfak kapısının ardından Ferhat'ın sesi duyulduğunda oraya kulak kesildik. "İş buldum ulan iş!"

Zehra'yla birbirimize bakıp gülümsedik. Anneleri için çabalayan evlatlar olmak güzeldi. Her ne kadar o anne babadan yeteri kadar sevgi görememiş olsak da kardeşler olarak birbirimize bağlı olmamız, birbirimizi düşünmemiz, koruyup kollamamız muazzamdı. Masadan kalkıp mutfaktan çıktığımızda Ferhat bizi görünce koşa koşa yanımıza geldi ve Zehra'yı kucağına alarak döndürmeye başladı. O kadar mutluydu ki iş bulduğu için kahkahalarla gülüyordu.

"Ailenizin fırıncısı olacağım!" dedi Ferhat, Zehra'yı çevirirken etrafında. Zehra, Ferhat'ın bu hareketi üzerine karnındaki bebeğinin düşebileceğini düşündüğü için elini karnına koysa da o da gülüyordu.

"Ferhat, Ferhat, indir beni! Bak indir, döverim seni!" dedi Zehra yapay bir öfkeyle ama Ferhat onu umursamıyordu.

Çok geçmeden Emel ve Gülin de koşa koşa geldiler mutfağa ve bu curcunada Ferhat'la Zehra'nın etrafında gülerek dönmeye başladılar. Nergis ise yanıma geldi ve bana gülümseyerek başını sağ omzuma dayadı. Belinden tutarak kendime çekip sarıldım kardeşime ve bu mutlu anı gülerek izledik.

Babam eve gelmeden Zehra'yla yarın için yemekler yapmıştık. Nergis ve Gülin okula gidecekleri için onlarda pek aklım kalmayacaktı ama Emel'in ne olacağını düşünüyordum. Tam bu esnada Zehra yetişti imdadıma. Babama rağmen bu eve geleceğini, Emel'e bakacağını söyledi. Zehra'nın evi bizim evimize yakındı, bir üst sokaktaydı ve bu yüzden gelip gitmesi hiç zor olmayacaktı. Zaten babam işe gidiyordu, bütün gün yoktu neredeyse.

Fedakârlığı karşısında minnetle sarıldım ona. Babama rağmen her zaman dimdik ayakta durabilmeyi başarmasına bayılıyordum. Zehra akşam dokuzda babam eve geldiği zaman gitti evden. Ben de annemin yanına geçtim. Annem yatağında yatıyordu ve sessizce dışarıyı izliyordu. Odaya girdiğimi gördüğünde bakışları bana dönmüştü, belli belirsiz gülümsemişti bana. Uzanıp tuttum kupkuru, zayıf ellerini. Yüzüme getirip öptüm, yanaklarıma bastırdım. Bir süre öylece kaldım.

"İyi olacaksın anne..." dedim usulca. "Seni iyileştireceğiz."

Daha sonra işten gelen babamın bağırarak bana seslenmesiyle annemin elini bıraktım. Alnını okşadım, annem elimin temasıyla gözlerini yumdu. Uyuyacaktı sanırım, kalktım ve kapısını kapatarak çıktım odadan. Babam salondaydı. Salona girdim hızla, yüzümde hiçbir ifade bulunmadan. Onu her zamanki gibi pilli radyosunu açmış, cam kenarındaki koltuğunda bacak bacak üzerine atmış, sigarasını tüttürürken buldum.

"Neredesin kız?" diye sordu bana.

"Annemle ilgileniyordum." Bir şey demedi bu sözüm üzerine, kafasını salladı.

"Açım, yemek getir bana." Hiçbir şey söylemeden hızla mutfağa geçtim. Derin derin nefesler alarak sakinleştirdim kendimi ve ona yemek hazırladım. Masayı çabucak kurdum ve babamı çağırdım. Babam yemek için masaya oturduğunda, tedirgince onu izledim. Birkaç lokma yedi, başında dikildiğimi fark ettiğinde ters bir şekilde gözlerime baktı ve "Ne var?" dercesine kafasını salladı.

"Ben iş buldum," dedim birden. Elindeki kaşığı tabağa bıraktı. Kalın kaşları çatıldı.

"Ne işi?" dedi uğursuz bir sesle.

"Bebek bakıcılığı." Arkamda kenetlediğim parmaklarımı sıktım.

"Ne bebeği, ne bakıcılığı? Ne saçmalıyorsun Ayten? Defol git, akşam akşam asabımı bozma!" diyerek yemeğine geri döndü babam. Bu, beklediğim bir tepkiydi.

"Annem için," dedim. "Onun ilaç parası için..."

"Sıçarım ağzına şimdi senin!" diyerek elindeki kaşığı pat diye tabağın içerisine bıraktı yeniden. "Kız kısmının çalıştığı nerede görülmüş? Otur oturduğun yerde!"

Kafamı hiddetle iki yana salladım. "Hayır, çalışacağım! Senin göz göre göre annemi ölüme yollamanı izlemeyeceğim!"

Ben bunları söyler söylemez babam ayağa kalktı. "Sabrımı sınama Ayten! Defol git, gözüm görmesin seni! Unut bu iş meselesini!"

"On beş bin veriyorlar!" dedim ellerimi iki yana açarak. "On beş bin, baba! Senin maaşının kaç katı!"

Babam sözlerim üzerine olduğu yerde kalakaldı. İşte, onu zayıf noktasından vurmuştum: para. Gözleri, aç bir hayvan gibi parıldadı sözlerim üzerine. Paraya zaafı olan zavallı bir adam olduğunu bildiğimden bunu söylemeyi düşünüyordum zaten en başından beri. Ne yazık... Onu bu şekilde ikna edebileceğimi bilmek ne çok acı veriyordu bana.

"Neden bu kadar çok para veriyorlar?" diye sordu şüpheyle.

Omuz silktim ve "Zenginler," dedim.

Tek bir kelime babamın yelkenleri suya indirmesine yetmişti. Babam sandalyesine geri otururken zafer kazanmışçasına çenemi dikleştirdim. "Otur bakalım şuraya, konuşalım. Kimmiş bunlar, neciymiş, bir anlat bana."

Ertesi sabah saat beşte uyanmıştım Ferhat'ı işe yollamak için. Ferhat ve ben bugün aynı anda işe başlıyorduk. Onun da benim de içimizde müthiş bir heyecan vardı. Kapıdan çıkarken dualar ediyordu Ferhat işin kendisine uğur ve bereket getirmesi için. Ayakkabılarını giyip doğrulduktan hemen sonra sıkıca sarılarak işinin rast gitmesi için dua ettim ben de. Gülümsedi ve teşekkür ederek gitti.

Sessiz olmaya gayret ederek üzerimi değiştirdim ben de. Kızlar uyuyorlardı henüz. Mahir abinin beni almasına daha iki saat olsa da heyecandan erkenden giyinmiştim. Sonra Akın'ın mektuplarının da bulunduğu yorganların altından ikimizin fotoğrafını aldım. Bir süre izledim o fotoğrafı. *Günyüzü Vesikalığı...*

Fotoğrafı alıp sütyenimin içerisine koydum. Tam kalbimin üzerine. Kalbimde sevgisi yeşersin, büyüsün ve bana uğur getirsin diye.

Mutfağa girip kendime çay yaptım ve kuru ekmekle zeytin yedim. Gözüm sürekli kolumdaki kordonu eskimiş saatimdeydi. İçim içime sığmıyordu. Öyle mutluydum ki içimde güneşler açıyor, yeni yetme baharlar taze tomurcuklar olarak neşe saçıyordu âdeta. Çayımı içtikten sonra, yavaş yavaş aydınlanan havaya baktım penceremden. Hava gri bulutlarla kapalıydı, içimdeki baharın aksine. Soğuktu anlaşılan. Üzerime hırkamı alsam çok iyi olacak diye düşündüm. Sonuçta üşütüp hasta olursam işe gidemezdim ve para kazanamazdım.

Ben bu düşüncelerle dışarıya bakarken arkamdan babam mutfağa girdi. Bir süre boş gözlerle bana baktıktan sonra bir bardak su doldurdu kendisine, yere çöktü. Suyu üç yudumda içti, şükrederek ağzını sildi elinin tersiyle ve doğruldu en sonunda. "Çok geç geleceksin Ayten, ben bu kadar geç gelmeni istemiyorum."

Dün akşam babamla konuşup halletmiştik her şeyi ama görüyordum ki yine o, bir şeyleri berbat etmek için an kolluyordu. "Bebek daha çok küçük, ileride saatler esneyecektir," dedim. Babam hiç de ikna olmuşa benzemiyordu ama itiraz da etmedi.

Üzerimdeki İspanyol paça lacivert pantolonumu ve yeşil kazağımı süzdü dikkatlice. Kıyafetime laf edecekti belli ki ama etek veya elbise giymediğimi görünce somurttu. Yüzümde makyaja dair bir şeyler aradı daha sonra, yine bulamayınca dudaklarını büzerek baktı bana. *Hadi, laf et de göreyim!*

"O adamın evinin numarasını al," dedi ensesini kaşıyarak. "Acil bir şey olduğunda sana ulaşabilelim."

Uysal bir şekilde kafamı salladım ve kolumdaki saate baktım yeniden. Altı buçuktu. "Gidiyorum ben, Mahir abi gelir birazdan."

"Daha erken değil mi?" diye sorduğunda öfkeli bir nefes almamak için zor tuttum kendimi. *Seninle aynı havayı solumaktan nefret ediyorum, bu yüzden kaçıyorum baba,* diyemedim.

"Değil, hadi Allah'a ısmarladık!" deyip yürüdüm. Üzerime ince hırkamı aldığım sırada babamın mutfak kapısına sırtını dayayarak, evden çıkışımı izlediğini göz ucuyla görebilmiştim ama hiçbir şekilde ona doğru dönüp bakmadım. O, bunu hak etmiyordu. Karnımdaki tekmelerinin acısı, dokunmasam bile hâlâ orada varlığını koruyordu. Canım tıpkı ilk günkü gibi yanıyordu. Ölse bile ona olan öfkem asla dinmeyecekti, biliyordum.

Hava soğuktu, apartmanımızın bahçesi ise çocuk ve kuş seslerinden yoksundu o sabah. Mevsim, güzü terk etmeyi kafaya koymuştu, yüzünü kara kışa dönmüştü. Senelerdir giydiğim siyah paltomu kardeşim Nergis'e vermiştim okula giderken üşümesin diye geçen sene. Evden çıkmıyordum ben, çıksam da bu sadece Gülin'i okula götürmek için oluyordu. Şimdi ise Gülin, annemin hastalığı ve benim meşguliyetim sebebiyle kendisi gidip gelmeyi öğrenmişti okuluna.

Bir kaban almam gerekiyordu. Konu komşu bu kışın geçen senekinden daha sert geçeceğini söylüyorlardı, duymuştum. Sanki kar yağmış da ben sokak ortasında kalakalmışım gibi ellerimi bedenime sardım ve kollarımı okşadım usulca. Akın'ın evine baktım, gri panjurları kapalıydı. Eve gelip gelmediğinden bile emin değildim. Heyecandan pencereden onu gözlemek aklıma bile gelmemişti dün akşam.

Akın... Kapalı panjurların birden açıldığını, dudağında sigarasıyla eve duman yayılmasından tedirgin olduğu için perdeleri ve camı hızla açtığını hayal ettim bir an. İnsan, hayal ettiği bir şeye nasıl bu denli heyecanlanabilirdi? Sadece hayalden ibaret olan bu görüntü nasıl kalbimi bu denli hızlı attırabilirdi? Ve aynı zamanda bir hayal kalbimi nasıl kırabilirdi?

Ama oluyordu. Bunların hepsi Akın'ı düşündükçe gerçekleşiyordu.

Bileğimde dönmüş olan saatimi düzelttim. Yedi olmuştu. Umutsuzca bir adım attım evimizin yokuşuna doğru ve alt yola baktım. Bu esnada siyah bir Mercedes'in yokuşu tırmanmakta olduğunu gördüm. Gözlerimi kısarak sürücü koltuğunda kim olduğunu seçmeye çalıştım. Araba yaklaştıkça görüntü netleşti, gelen Mahir abiydi. Beni fark etmesi için elimi kaldırdım arabaya doğru. Mahir abi beni fark edince yavaşladı ve tam apartmanın girişinde durdu.

Gülümseyerek arka kapıyı açıp arabaya bindim. "Günaydın Mahir abi," dedim içten bir şekilde.

"Günaydın Ayten," dedi o da bana gülümseyerek.

"Yormadım ya seni buralara kadar Mahir abi?" diye sorduğumda, Mahir abi direksiyonu çeviriyordu. Geldiği yönden yeniden yokuş aşağıya ilerlemeye başladık.

"Olur mu öyle şey, bu benim işim," diyerek dikiz aynasından bakarak kafasını salladı bana. Memnun olmuş bir şekilde arkama yaslanıp dudaklarımı birbirine bastırdım ve camın ardında geçip giden silüetleri izledim yol boyunca. Aşiyan'daki yalıya vardığımızda yağmur çiselemeye başlamıştı. Mahir abiye teşekkür edip hızlı adımlarla bahçe kapısını açtım ve girişe doğru ilerledim.

Mete'nin uyuyor olabileceğini düşünerek zile basmadım, kapıya vurdum. Kapıyı dün Akın'la ikimizi karşılayan kadın açtı. Bana büyükçe bir gülümseme bahşederek, "Hoş geldin kızım," dedi. Yaşı benden bir hayli büyüktü. Sanırım ellilerinin başında olmalıydı ama zayıf ve dinç bir görünümü vardı. Kırlaşmaya başlayan saçları özenle tepesinde topuz yapılmıştı. Siyah bir bluz ve midi boy siyah bir etek giymişti. Siyah eteğinin üzerine beyaz bir önlük bağlamıştı.

"Hoş buldum," diyerek içeriye adımladım. "Tanışalım mı?" Gayet samimi görünmeye çalışarak kadına döndüğümde bana sıcacık gülümsedi.

"Ben Gönül. Yavuz Bey'in yıllardır ev işlerini görüyorum. Hırkanı alayım kızım."

Hırkamı omuzlarımdan çıkarırken, "Memnun oldum Gönül abla, benim adım da Ayten. Mete için buradayım," dedim ve hırkamı ona uzattım.

"Minik tosbağa..." diyerek güldü Gönül abla. Bu esnada merdivenlerde ayak sesleri duyduğumuzda o yöne döndü ikimizin bakışları. Yavuz Bey ağır ağır merdivenlerden inerken gömleğinin kol düğmelerini ilikliyordu. Duruşuma çekidüzen verdim. Düğmelerini ilikledikten hemen sonra kafasını kaldırdı ve bakışlarımız çakıştı. Beni görünce, çatılı olan kaşları gevşedi.

"Hoş geldin Ayten," dedi dümdüz bir sesle.

"Hoş buldum Yavuz Bey," diyerek gülümsedim. Sessiz evde bakışlarımı dolaştırdım ve Yavuz Bey'e doğru adımladım. "Mete nerede?" diye sordum neredeyse karşı karşıya durduğumuzda.

"Yukarıda, sütannesi Sevgi Hanım emziriyor."

Kafamı sallayarak, "Demek küçük beyimiz bu yüzden sessiz," diyerek güldüm fakat Yavuz Bey susup beni izlemeye devam etti öylece. Gülümsemem soldu. Yani, ne samimiyetti bu bendeki daha ilk günden? Adam suratıma bön bön bakmakta haklıydı. "Ben gideyim de bakayım," dedim daha sonra.

"Tamam, kolay gelsin," dedi ve yanımdan rüzgâr gibi geçti. Gönül abla, giymesi için ceketini tuttu ona. Yavuz Bey kıvrak bir hareketle ceketi üzerine geçirdi ve kapıdan hızlı adımlarla çıktı. Gönül abla kapıyı kapattıktan sonra bana döndü ve mahcup bir ifadeyle baktı bana.

"Hep böyle miydi?" diye sorduğumda, Gönül abla kafası karışmış bir şekilde "Nasıl?" diyerek bana doğru adımladı. Fakat daha sonra patronumun dedikodusunu yapmanın yakışık almayacağını düşünerek kafamı iki yana salladım. "Hiç. Neyse, yukarıdayım ben Gönül abla," diyerek merdivenlerden çıktım.

Mete'nin odası, merdivenlerden çıkınca sağda kalan ilk kapıydı. Kapısı aralıktı, biraz ittirip kafamı kapıdan içeriye doğru uzatıp baktım. Orta yaşlarda, simsiyah saçları olan bir kadın pencere kenarındaki bebek mavisi berjerin üzerine oturmuş, kucağında Mete'yi emziriyordu. Yavaşça içeriye süzüldüğümde başını kaldırıp bana baktı.

"Merhaba," dedim Mete'nin uyuduğunu sanarak sessizce. Fakat Mete'ye baktığımda gözlerinin açık olduğunu fark ettim. "Ayten ben, Mete'nin bakıcısı."

Kadın bana gülümseyerek oturduğu yerde dikleşti. Bu esnada Mete'nin dudakları kadının meme ucundan ayrılınca Mete birden ağlamaya başladı. Kadın, "Ah, kusura bakma!" diyerek göğsünün ucunu yeniden Mete'nin ağzına verirken sırtımı duvara yaslayarak onları izledim sessizce. Kadın yeniden arkasına yaslandı. "Merhaba, ben Sevgi. Tanışmışsındır, Gönül Hanım'ın akrabasıyım. Benim de beş aylık bir kızım var. Ondan kaçabildiğim zamanlarda Mete'ye koşuyorum." Mete'ye bakarak iç çekti. "Bahtsız yavrucak, daha kırkı bile çıkmadan annesiz kalakaldı."

İçim sızladı yeniden. Yüzüm düştü Mete'ye baktığımda. Ben bu yaşımda annesiz kalma korkusu yaşıyordum, ya o? O ne yapacaktı? Nasıl başa çıkacaktı? Mükemmel bir aile hayatım olmamasına rağmen annemi kaybetmemek için çabalıyordum. Ya Mete? Annesizlik kavramını idrak etmeye başladığında canı çok yanacak mıydı? Bütün yaralarını sarıp sarmalamak istedim. *Canım bal tanesi... Keşke seni ve tüm öksüz kalmış çocukların öksüz yanlarını sarıp sarmalamayı başarabilsem. Keşke senin anne eksikliğini sana hiç hissettirmesem.*

Günümün çoğu, Mete'yle oyalanmakla geçmişti. Henüz çok küçük olduğundan sadece karnını doyurma, gaz çıkarma, altını temizleme ve bol bol uyuma olarak sıralanıyordu aktivitelerimiz. Annem, Emel için hep, *"Uyusun, bebekler uyuya uyuya büyür,"* derdi. Mete beşiğinde huzurla uyurken onu izledim saatlerce. Evdeki büyük sessizlik ve soğuk tavır Mete'nin uyuyan yüzüne baktığımda dağılıyor gibi hissediyordum. Mete'nin uyurken öne çıkan dudakları meme ararcasına hareket ediyor ama aradığı memeyi bulamadığında üzülüyor ve cılız kaşları hafifçe çatılıyordu. Kaş çatması babasına benziyordu, bu benzerliği fark ettiğimde sırıttım.

Alt katta yankılanan kapı zilini duyduğumda irkildim ve anlık olarak odanın kapısına doğru baktım. Odanın kapısı aralıktı ama zilin gürültüsü oldukça net bir şekilde duyulmuştu. Hızla gidip odanın kapısını kapattım.

Mete'nin beşiğine bir bakış attım yeniden, huzurlu uykusuna devam ediyordu. Bir elim kapı kolunda öylece durdum bir süre. Daha sonra alt kattan erkek sesleri duyuldu. Homurdanmalar, öfkeli bağırışlar...

Mete'nin uyanabileceğini düşündüğüm için kapıyı açıp aşağıdaki her kimse onu uyarmayı düşündüm fakat merdivenlerde ayak sesi duyduğumda olduğum yerde kaldım. "Mehmet, bu işin peşini bırakmayacağım! O orospu çocuklarının hepsinin sonunu getireceğim! Nasıl böyle bir şey olabilir? Bunu nereden biliyor o yavşak?"

Yavuz Bey'in sesiydi bu. Bir hayli öfkeli ve yüksek perdeden çıkıyordu sesi. Kapı kapalı olmasına rağmen neredeyse içeride konuşuyormuşçasına gürlüyordu. Birkaç patırtılı ayak sesi Mete'nin odasının kapısının hemen önünden geçtiğinde kaşlarımı çatarak baktım yeniden Mete'nin beşiğine. "Abi, sakin ol!" diyordu tanımadığım birisi. Onun peşinden gitmiş, holün ucundaki çalışma odasına geçmiş ve kapıyı kapatmışlardı.

"Bana *sakin ol* deme Mehmet! Ulan benim karım trafik kazasında öldü! Yavşağın dediği şey ne? Belki trafik kazası değildir! Bu ne demek? Ne demek bu?" Kapılarını kapatıp içeriye girseler bile sesleri net bir şekilde duyulabiliyordu. Yavuz Bey'in sesi o kadar ürkütücüydü ki sırtımı yasladığım kapıda titredim.

Mete beşiğinde huzursuzca kıpırdanmaya başladığında, ona adımladım hızla ve varlığımı belli etmek istercesine saçlarını okşadım nazikçe. Hızlı hızlı nefes alıp verişleriyle inip kalkan göğsünü ve yeniden derin bir uykuya dalışını izledim.

Yavuz Bey'in ardından odaya girdiğini duyduğum ve adının Mehmet olduğunu tahmin ettiğim adam konuşuyordu ama Yavuz Bey'e oranla sesi daha sakin çıktığından, konuşması yalnızca anlamsız bir homurtu olarak duyuluyordu.

Yavuz Bey yeniden, "Orospu çocuğunun yaptığına bak! Çeksem silahı, vursam oracıkta, kim nasıl engel olabilecekti bana?" diye bağırdığında gözlerim iri iri açıldı. Silah mı?

Mehmet yine bir homurtuyla karşılık verdi ona, sonra çalışma odasının kapısının tekrar açıldığını işittim. "Ben araştıracağım, sakın benden habersiz bir şey yapma abi! Haklıyken haksız durumuna düşme, sakın!" diye uyardı onu Mehmet. Yanı başında durduğum beşiğin demirlerini sıktım korkuyla.

Çalışma odasının kapısı yeniden kapandı, adım sesleri duyuldu, daha sonra alt katta bir kapı kapandı ve sessizlik oluştu bir süre. Evdeki sessizlik yeniden sağlandığında rahat bir nefes alarak yeniden parmak uçlarımla

Mete'nin saç tellerini okşamaya başladım. Uykusunda gülüyor muydu yoksa bana mı öyle geliyordu, bilemiyordum ama ara sıra hareket eden dudaklarının kıvrılması dehşet bir mutluluk veriyordu bana.

Bir telefon çalma sesi işittim yeniden, çalışma odasından geliyordu. Yavuz Bey açtı. "Alo?" Mete'nin cılız saç tellerinin üzerinde duraksadı ellerim ve yeniden dinledim. "Şerefsiz adam, sen hangi yüzle arıyorsun ulan beni?" Sessizlik. "Sen ne hakla benimle böyle konuşabiliyorsun? Benim aile meselelerim seni ne ilgilendiriyor, yavşak?" Yeniden bir sessizlik... Ancak bu defa büyük bir sessizlik. Neredeyse telefonun kapandığını sandım fakat Yavuz Bey'in bir anda, "Ne diyorsun ulan sen?" diye bağırdığını duydum. Bir şey yere düştü, sanırım yere düşen Yavuz Bey'in sandalyesiydi. "Ne?" Tutunduğum beşikten ellerimi çektim, Mete kıpırdanmaya başladı. Ellerimi yeniden Mete'nin saçlarına götürdüğüm esnada bir şeyler yere düştü yeniden. Elim havada duraksadım ve bütün nefesimi göğsümde toplayarak dinledim. Sonra birdenbire büyük bir gürültüyle bir cam kırıldı. Korkuyla yerimde sıçrarken istemsiz olarak kapıya yönelmiş ve kapıyı açmıştım. "Nasıl? Nasıl?"

Yavuz Bey'in kükrercesine bağırmasıyla kendimi odadan dışarıya attım ve Mete'nin odasının kapısını kapattım. Bir cam kırılma sesi daha oldu. Evin boş koridoruna ve merdivenlere doğru baktım fakat Yavuz Bey'in haykırmasından başka hiçbir ses yoktu. Hızla çalışma odasına gittim ve kapıya tıklattım. Herhangi bir gir komutu gelmedi ama içeriden ağlama sesine benzer boğuk bir inleme geldi. Kapıyı açtım. "Yavuz Bey, Mete uyu..."

"Çık dışarı!" diye bağırdı bana boğuk bir sesle. Daha yüzüne doğru dürüst bakamadan hemen kapattım kapıyı korkuyla ama o iki saniyelik anda görebildiklerimle elim kapı kolunda kalakaldım öylece.

Kan vardı.

Cam kırıkları...

Yerde bir ıslaklık...

Yeniden odaya daldım. Bu defa ne kapıya tıklamış ne de izin istemiştim. Dudaklarım gördüğüm manzara karşısında şokla aralanırken ağzımdan korkunç bir bağırtı çıktı. Kapının önünde birkaç saniye kalıp ona baktım. Yavuz Bey, çalışma masasının tam önünde, yerdeydi. Sağ kolunun derisi neredeyse dirseğine kadar büyük bir şekilde yırtılmıştı. Cam kırıkları... Cam kırıkları her yerdeydi! İçki şişelerinin bulunduğu küçük, iki raflı cam konsol kırılmıştı ve odada buram buram kanla karışık keskin bir içki kokusu vardı.

Yavuz Bey'in kan sızan kolu bedeninden bağımsız, cansız bir varlık gibi bacağının hemen üzerine düşmüştü. Hızla yanına atıldım. Yavuz Bey o an irkildi ve iri, yaşlarla kıpkırmızı olmuş kahverengi gözleri başıboş bir şekilde beni buldu. Yoğun bir şekilde kan sızan koluna avuç içlerimi bastırdım sıkıca. Sıcak kanı avuçlarımdan taştı. "Ne yaptınız siz?" dedim dehşete düşmüş sesle. Korkum o kadar büyüktü ki sesim titriyordu. "Ne yaptınız?"

"Çık git Ayten!" diye bağırdı yeniden ama onun da sesinde bir korku vardı, bunu anlayabilmiştim.

Etrafta koluna bastırabileceğim herhangi bir şey aradım. Bir kumaş, belki onun ceketi, herhangi bir parça... Ancak burası çalışma odasıydı ve kitaplardan, soluk rekli masadan başka bir şey yoktu. "Gönül abla!" diye haykırdım kapıya doğru. "Gönül abla, yetiş!" Yeniden ona döndüm. Ellerim yeterli gelmiyordu, kan parmaklarımın arasından oluk oluk akmaya devam ediyor, Yavuz Bey'in yüzü git gide beyazlıyordu. Kesik o kadar derindi ki ömrümde böyle bir şey görmemiştim. Ellerimi koluna bastırmayı çeksem ve başka bir şey aramaya gitsem kan akışı daha da çoğalacaktı, kalkıp gidemezdim. Kana bulanmış ellerimle üzerimdeki kazağımı çıkardım bir çırpıda. İçimde sadece eski, ince ve beyaz saten sütyenim vardı. Yavuz Bey bu hareketim üzerine şaşkınca bakındı. Bir an utancımdan ne yapacağımı bilemedim fakat hemen toparlanarak kazağımı koluna dikkatlice sarıp bastırdım.

Boşta kalan sol elimle Yavuz Bey'in çenesini kavradım sıkıca ve bana bakmaya zorladım gözlerini. "Yavuz Bey! Yavuz Bey, iyi misiniz? Lütfen konuşun benimle!" Yeniden açık kapıya doğru baktım. "Gönül abla! Yardım et! Gönül abla!"

Mete'nin ağlama sesi duyuldu kapalı kapısının ardından. Titrek bir nefes çektim. Yavuz Bey'in yaralanmamış eli sol bileğime tutundu. Bu yaralı hâline rağmen o da ağlamaklıydı. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Hangisi bebekti hangisi koca adamdı, ayırt edemiyordum. İri dudakları aralandı ve zorlukla nefes aldı. "Benim..." dedi acıyla. "Benim karım ölmemiş..." Sözleri üzerine, beyazı kırmızıya dönmüş gözlerine yeni bir yaş dalgası yerleşti hemen. Sertçe burnunu çekti ve daha kısık bir sesle devam etti: "Benim karım öldürülmüş!"

Gözlerindeki yaşlar hiç durmaksızın ıslak kirpiklerinden yanaklarına akmaya devam ederken, şaşkınlıkla ne yapacağımı bilemeyerek koluna sertçe bastırdım. Başı usulca benim omzuma yaslanırken ne yapacağımı bilemedim. Yaralı kolu iki bacağımın üzerindeydi, üst bedeninin yarısı ise tamamen benim bedenime yaslanmıştı. Aklı başında değildi, bir çeşit travma

yaşıyordu. Kayan gözlerinden bilincinin kapanacağını düşünmeye başladım.

Evin merdivenlerinde koşar adımlar duyduğumda rahat bir nefes aldım. Adımların sahibi ilk olarak Mete'nin odasına girdi. Mete'nin ağlaması daha da yaklaştı, yaklaştı ve Gönül abla kucağında Mete'yle kapıda belirdi. İkimizin hâlini görünce donakaldı birden. Sonra, "Yavuz Bey!" diye bağırdı tiz bir sesle. "Ne oldu size?" Bakışları hızla bana döndü Yavuz Bey'den bir cevap alamadığında.

"Mahir abiyi çağır Gönül abla! Çok kan kaybediyor!" dedim çabucak. Emir almış bir asker gibi kafasını sallayarak kucağında Mete'yle gözden kayboldu.

"Benim..." diye mırıldandı yeniden hıçkırıkları arasında Yavuz Bey. "Benim karım öldürüldü..." Sıcak nefesi göğsüme çarptı. Mide bulantısı hissiyle karnım kasılırken dudaklarımı birbirine bastırarak yaralı kolunu sıkı tutmaya devam ettim.

"İyi olacaksınız Yavuz Bey..." dedim sesimi olabildiği kadarıyla tekdüze tutmaya çalışarak. "Yapmayın böyle, metanetinizi koruyun, lütfen! Bakın, el kadar bebeğiniz var, ona yazık değil mi? Siz koskoca adamsınız, o ne yapsın?"

Ağzıma ne kadar teselli cümlesi geliyorsa dile getirdim birer birer ama onun içindeki yangına bir damla su bile olamadığıma emindim. Yanağını yasladığı omzumda başını hafifçe oynatmaya çalıştı ama bütün bedenini kıpırdattığı için kolu acımış olmalıydı ki acıyla inleyerek duraksadı. "Ayten..." diye fısıldadı boğuk bir şekilde. "Ayten, Füsun öldürülmüş! Öldürülmüş! Benim karımı o orospu çocukları öldürmüş!"

Başımı eğerek kucağımda duran yaralı koluna baktım. Çağla yeşili kazağım artık tamamen kan kırmızısına dönmüştü. Kan görmeye alışıktım. Zehra ve ben, babamdan yediğimiz dayaklar sonucunda yaralarımızı sara sara alışmıştık ama hayatımda ilk defa bu denli kan görüyordum. Babam radyoyu kafama attığında, delirip vitrin camını indirdiğimde ve cam elimi kestiğinde bile bu kadar fazla kan görmemiştim.

Kanın metalik kokusu ve kırık içki şişelerinden yere boşalmış keskin içki kokusunu solumak her ne kadar midemi bulandırmaya devam etse de kendimi sıkıyordum. Evin dış kapısı açılıp Mete'nin ağlayışları yeniden duyulduğunda yerimde kıpırdayıp Yavuz Bey'i hareket ettirmeyi denedim ama çok ağırdı. Kalıplı biriydi Yavuz Bey, uzun boylu ve geniş omuzluydu. Onun gibi ağır bir adamı benim hareket ettirebilmem mümkün değildi ki zaten ettirememiştim de.

Mahir abi telaşla içeriye girdiğinde, "Vah vah!" diye sayıklıyordu. Gönül abla ise bir yandan bebeği pışpışlıyor, bir yandan ağlıyordu. Mahir abi hemen Yavuz Bey'in sağlam kolunu kendi omzuna attı. "Bacım, hele bir yardım et," dedi bana çabucak. Yavuz Bey'in diğer kolunun altına ben girdim ve olanca gücümle onu yerden kaldırmaya yardım ettim.

Yavuz Bey'i yalpalayarak zar zor aşağıya indirdik. Gönül abla da peşimizden kapıya kadar gelmişti. Evin dış kapısı açıldığında sonbahar soğuğu çıplak tenime çarpar çarpmaz ürperdim. Bunu fark eden Gönül abla, Yavuz Bey'in portmantoda asılı duran ceketini hızla omuzlarıma attı.

Mete neredeyse ağlamaktan çatlayacaktı. Ne yapacağımı bilemedim. "Gönül abla, gel sen koluna bastır, ben Mete'yle kalayım..." dedim.

Gönül abla korkarcasına geri çekildi. "Kızım, ben kan göremem, dokunamam, korkarım," dedi ağlarken.

"Ayten kızım, elini çekme sen kolundan," dedi Mahir abi de bana. Anlaşılan onlarla gitmek zorundaydım. Aklım Mete'de kalarak bahçede yürüdük ve dış kapının hemen önünde duran siyah Mercedes'e ilerledik.

Mahir abi bir anlığına Yavuz Bey'i bıraktığında Yavuz Bey'in bütün ağırlığı üzerime kaldı. Sırtım evi çevreleyen kalın duvarlara sertçe çarpınca omuzumdaki ceket yere düştü ve kalın duvarların pürüzlü taşları sırtıma battı. Acı çekercesine titrek bir nefes alınca Yavuz Bey'in bakışları ağır ağır yüzümü buldu, sonra bakışları aynı ağırlıkta çıplak göğsüme indi. Birden utançla yere eğdi bakışlarını, yere düşen ceketi fark etti. Sağlam kolunu sırtımın çarptığı duvara yaslayarak bütün ağırlığını üzerimden çekti ve bana, "Ceketi al," dedi.

Onun kolunu bırakmadan uzanıp yerdeki ceketi aldım ve hızla giydim. Göğsüme kısa bir an baktığımda kalbim gördüklerimle hızla atmaya başladı. Sol göğsümün üzerinden fotoğrafın bir kısmı sütyenimden dışarı çıkmıştı. Sivri köşesi *ben buradayım* der gibi gösteriyordu kendisini, Akın'ın ve benim yüzümün yarısı görünüyordu. Üstelik fotoğrafa kan bulaşmıştı, Yavuz Bey'in kanı... Parmaklarımla fotoğrafı sütyenimin daha da içine ittim çaktırmamaya çalışarak. Fotoğrafın sivri uçları göğsüme battı. Yavuz Bey'e baktığımda bu hareketimi izlediğini gördüm. Gözlerini yumdu ve acı çeker gibi başını geriye yatırdı.

Sonra Mahir abi gelip onu arka koltuğa yerleştirdi. Arabanın diğer tarafından dolaşıp yanına oturdum ben de. Başını geriye doğru atarak gözlerini yumdu Yavuz Bey. Yeniden yaralı koluna baktım. Kana bulanan kazak sıksam kan akıtacak kadar ıslaktı. Yavuz Bey'in beyaz gömleği de kan revan olmuştu.

Yaslandığı koltukta kafasını hafifçe yana doğru yatırıp yarı baygın gözlerle bana doğru bakarken hâlâ ağlıyordu. Göz bebekleri yavaş yavaş kaybolmaya başladı saniyeler geçtikçe, yüzü çarşaf gibi beyazladı. Endişelendim. Dudakları bir şey söylemek için aralandı, sonra hiç anlamadığım bir şekilde bana bakarak gülümsemeye başladı. İri dudakları kıpırdandı ama sesi çıkmadı. Bir şey istiyor sanarak ona doğru yaklaştım.

"Füsun..." dedi fısıldayarak zorlukla. "Beni neden onunla yalnız başıma bıraktın?" Yüzüne utanarak baktım o an. Boğazım düğüm düğüm oldu, ne yapacağımı bilemedim. "Çok güzelsin. Ne olur gitme bir daha..."

Bilincini kaybediyor sandım ve elimin tersini alnına bastırdım. Kan kaybeden insanın ateşine bakılır mıydı? Bilemiyordum. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece bu gördüğü rüyaya engel olmak istedim. Beni Füsun sanması, bilincini kaybettiğine işaretti. Ellerim, sakallarının çevrelediği çenesine indi yavaşça. "Yavuz Bey, ben Ayten..." dedim çatlayan bir sesle. "Hastaneye gidiyoruz şimdi. İyi olacaksınız... Lütfen uyumayın! Bakın bana." Çenesini hafifçe sıktım. Baygın gözleri yeniden aralandı ama beni ne kadar duyduğu şüpheliydi.

"Çok..." diye fısıldadı bana yeniden. "Çok güzelsin."

Mahir abi ikimizin normal bir şekilde konuştuğunu sanarak dikiz aynasından bize baktı. "Dayan Delifişek, yetiştireceğim seni!" diye seslendi ona. Arabanın motoru bağırdı ve daha da hızlandık. Yavuz Bey'in titreyen sağlam eli kucağımda duran ellerime uzandığında elini tuttum. "Ayten kızım, uyumasına engel ol!" dedi Mahir abi.

"Yavuz Bey..." dedim kuruyan boğazımdan zorlukla sesimi çıkararak. "Lütfen uyumayın!" Parmaklarımla elini sıktım onu uyarmak için ama kapandı gözleri. Telaşa kapıldım. "Yavuz Bey?" diyerek bedenimi ona döndüm ve yeniden çenesini tutarak sarstım. Gözleri aralandı. Anlamsız bir şeyler daha söyledi, kapandı gözleri. Yeniden çenesini tutup sarstım, bu defa gözleri açılmadı. "Yavuz Bey?" diye korkuyla seslendim. "Yavuz Bey? Uyumayın! Uyanın!" Kanının kuruduğu parmaklarımı burnuna yaklaştırdım. Hâlâ nefes alıyordu ama onun öldüğü düşüncesi bütün vücuduma korku salarken, "Mahir abi, çabuk ol!" diye bağırdım birden.

Bu esnada girmiştik hastanenin bahçesine. Mahir abi kıvrak bir manevra yaparak acilin önünde durdu ve hemen inerek kapısını açtı Yavuz Bey'in. Onun baygın olduğunu fark edince "Yardım edin! Doktor! Doktor yok mu? Sedye lazım!" diye koşarak hastanenin içine girdi.

Yeniden Yavuz Bey'in çenesini tuttum ve sarstım onu. "Yavuz Bey!" diye bağırdım. "Yavuz Bey, lütfen uyanın! Açın gözlerinizi!"

"Mete..." diye mırıldandı Yavuz Bey, kafası sağ yanına düşerken.

"Evet, Mete'yi düşünün! Onu bırakamazsınız!" dedim korkuyla. Mahir abi, yanında birkaç hemşire ve sedyeyle koşa koşa yanımıza gelirken, "Bakın, sizi iyileştirecekler!" dedim sesime yansıyan yapay bir heyecanla.

Ama Yavuz Bey, "Bizim oğlumuz... Mete..." diye fısıldıyor, belli belirsiz tebessüm ediyordu.

Mahir abi ve hemşireler dikkatle aldılar Yavuz Bey'i arabanın içinden. Ben de hızla indim. Onu sedyeye yatırdıklarında dağ gibi adamın bu kadar âciz kalması içimi acıttı. Onu acil müdahaleye aldılar. Mahir abi peşinden gitti, ben duraksadım. İnsan kalabalığına, gürültüye, koşuşturmaya sağırlaştı kulaklarım. Hastanelerden nefret ediyordum. Hastaneler bana annemi, onun hastalığını ve çektiği acıyı hatırlatıyordu. Sırtımı bir duvara vererek yere çöktüm ve dizlerimi karnıma çekerek alnımı diz kapaklarıma yasladım. Kendi kendime sardım kollarımı.

Gözlerimi sıkı sıkıya yumarken içimden Yavuz Bey'in iyi olması, onu Mete'ye bağışlaması için Allah'a yalvarıyordum.

Sakin, dikenli bir yolda yalınayak yürüyordum. Yol uzundu, varış yerim bilinmezdi ama inatla yürümeye devam ediyordum. Yürürken kendimden bir şeyler bırakıyordum, her adımımda eksile eksile yok oluyordum sanki. Bazen kendimi tanıyamıyordum. O pısırık, bağırışlardan, sövüşlerden ve dövüşlerden korkan, sinen o kız gitmişti şimdilerde. Yerine cesur, ne yapacağını bilen dik başlı biri gelmişti sanki. Ve asla tanımadık duyguları yüreğinde taşıyordu. Yabancılara merhamet duymak, bir yabancıya karşı sevgi beslemek, bir yabancının acısını benimsemek gibi yeni duyguları tadıyordu ve bütün bunlar öyle hızlı oluyor, onu kendisine öyle hızlı bağlıyordu ki afallıyordu. Durup soluklanmaya, bir şeyleri anlamaya vakti yoktu. Doludizgin yaşıyordu her şeyi. Fırtınaya direnen bir yaprak gibi... Belki de böyle olması gerekiyordu. Belki de onu dalından söküp atmak için sarsıp duran bu fırtınaya dayanmasının artık bir âlemi yoktu.

Akşam çoktan çökmüştü. Bileğimdeki saat sekiz buçuğu gösteriyordu.

Yavuz Bey'i özel bir hasta odasına almışlardı. Koluna tam yirmi iki dikiş atmışlar, bize olayın nasıl olduğunu sormuşlardı. Gözlerim bomboş ona bakarak anlatmıştım her şeyi. Her anı saniye saniye anlatırken yeniden yaşıyor gibi boğulurcasına... Herkes üzerimdeki cekete ve açık göğsüme anlamlandıramayarak baktığında, utanarak ceketin düğmelerini iliklemiştim. Deli gömleği giymiş hasta gibi kollarım göğsümde bağlı duruyordum.

Mete gibi, uyurken bile kaşları çatık duruyordu Yavuz Bey. Ciğerlerine çektiği hafif nefeslerle göğsü usul usul inip kalkıyordu. Koridorlarda koşuşturan hemşirelerin ve bazı hasta yakınlarının sesinden başka hiçbir ses yoktu etrafımızda. Sanki büyük fırtına geçip gitmiş, sessizliğimizle kala-kalmıştık biz de öylece. Ara sıra ayağa kalkıyor, Yavuz Bey'in baş ucundaki komodinde duran hasta bilgilerini heceliyordum içimden.

Yavuz Ali Karaca. 16 Ağustos 1954, Ankara doğumlu. 26 yaşındaydı. *Kan grubu A+. Hastaneye geliş nedeni: Radial Arter damar kesiği.* Ve gerisini anlamlandıramadığım bir dünya yabancı kelime... Yavuz Bey, hava kararıktan iki saat sonra gözlerini açtı. Gözlerini açtığında beni buldu karşısında. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çatarken, yaslandığım sandalyeden öne doğru eğildim.

Mahir abi, bu hareketim üzerine bakışlarını Yavuz Bey'e çevirdi. Onun uyandığını görünce de, "Beyim, çok şükür uyandın!" dedi sevinçle.

Odada onun da olduğunu fark edince Yavuz Bey'in çatık kaşları bir anda gevşedi. Sonra bir anda olanları hatırlamış olmalı ki derin bir nefes aldı. Nefesi öyle derin, öyle hırıltılı ve öyle yaralayıcıydı ki benim göğsüm yarıldı sandım. Onu hatırlamıştı. *Karısının ölmediğini, öldürüldüğünü hatırlamıştı...*

Dirseklerinden yardım alarak kalkmaya çalıştı ama yaralı kolu yüzünden sadece sağ dirseğinin yardımıyla doğruldu. Ona yardım ettim, sırtına yastığını koydum. Gözleri hızla beni buldu yeniden. Bu defa bakışlarında anlamlandıramadığım bir öfke vardı. "Mete'yi nasıl bırakırsın?" diye bağırmaya çalıştı bana ama sesi çatlamıştı. "Sana onu ne olursa olsun bırakmamanı söylemiştim!"

Bir an ne diyeceğimi bilemeyerek bakışlarımı Mahir abiye çevirdim. "Beyim, sizi o kurtardı ama..."

"Karışma sen!" diyerek payladı onu Yavuz Bey. Öfke dolu bakışları yeniden buldu gözlerimi. "Onunla ilgilenmeni söylemiştim sana! Ondan başka önceliğin olmamalıydı Ayten!"

Öfkem giderek yükseldi o saniyelerde, pat diye sandalyeden kalktım. "Zaten onunla ilgilendim!" dedim. "Farkında mısınız bilmiyorum Yavuz Bey ama onu o kadar çok önemsedim ki onun babasız kalmaması için çabaladım ben bugün! Annesiz kalmak ne kadar zor, siz de görüyorsunuz! Bir de sizi yitirdiğini düşünseniz keşke!" Derin bir nefes alarak duraksadım. "Ben onu düşündüğüm için buradayım zaten!"

Öfkemden neredeyse ağlayacaktım. Nasıl böyle konuşurdu! Ben onun hayatını kurtarmamış mıydım? Üstelik bana kalsa ben evde kalacaktım

ama Gönül abla kan görmeye dayanamadığını söylemiş ve beni onlarla yollamıştı! Ağlayamadığım için gözlerim yanmaya başlarken hızla arkamı dönüp odadan çıktım. Sıcak gözyaşlarım odadan çıkar çıkmaz yanaklarımdan aşağıya süzüldü usulca. İnsanların tuhaf bakışları eşliğinde koridorda koşar adımlarla ilerledim ve dışarıya attım kendimi. Hastanenin önündeki kaldırımın kenarına çöktüm birden, göğsümü sarsacak kadar büyük hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

Bunu hak etmiyordum. Beni bu kadar aşağılamasını, bana bağırmasını hiçbir şekilde hak etmiyordum. Kötü bir şey mi yapmıştım ben onun hayatını kurtarmakla? Neden beni aşağılamış, azarlamıştı?

Büyük bir yaraydı karısını kaybetmiş olması, kabul ediyordum ve hatta acısına derin bir saygı duyuyordum, haddim olmayarak. Ama onun bu yaptığı neydi? Hak etmediğim bu bağırışı karşısında nasıl benden susup kabullenmemi, ona *haklısınız* dememi beklerdi?

Kurumuş kanı hâlâ ellerimdeydi, bana kat kat büyük gelen ceketi ise üzerimde. Kendimden tiksindim o an, ellerimin tersiyle gözlerimdeki yaşları silerken hızla bir araba girdi hastanenin bahçesine ve acil girişinin hemen önünde ani bir frenle durdu. Akın'dı bu, yüzünü tek bakışta tanıdım. Sakinleşmeye çalışarak ayağa fırladığım esnada kendisini arabadan dışarıya atmıştı o da. Beni fark etmemişti, koşar adımlarla içeriye giriyordu.

"Akın!" diye bağırdığım esnada duraksadı ve beni aradı. Gözleri beni bulduğunda kaşları şaşkınlıkla havalandı önce, sonra derin bir nefes aldı. Bana doğru adımlarken göz ucuyla üzerime baktı, kaşları çatıldı birden.

"Zümrüt..." dedi üflediği nefesiyle adımı söylerken. Adımı söylemesi bile içimdeki öfkeye merhem oldu sanki o an. Omuzlarım yorgunlukla aşağıya düştü. Bana kollarını açtı bu hareketim üzerine, iki adım atarak sarıldım ona. Başımı göğsüne bastırır bastırmaz yumdum gözlerimi ve göğsünde soluklandım.

Elleri sırtımı okşadı önce, daha sonra saçlarıma tırmandı. Dokunmaktan korkar gibi dolaştı parmakları saçlarımda. İç çektim bu hareketiyle, daha da sıkı sarıldım ona. Gömleğinin düğmesi yanağıma batıyordu ama umursamadım. İsterse bütün kaburgaları yüzüme batabilirdi, şu an olabileceğim başka hiçbir güvenli yer yoktu. Evim bile bu denli sarıp sarmalamayacaktı beni, hatta annem babam bile... Bunu düşünmek ne acı vericiydi.

"İşim erken bitti, Yavuzlara gelmiştim. Gönül abla anlattı olanları... Nasıl buraya geldiğimi bilemedim, duyduklarıma inanamadım Zümrüt!" diye ardı arkası kesilmeden konuşmaya başladı. O konuştukça yanağımı yasladığım göğsü hareket ediyor, göğsünden yayılan akustik ve bariton sesi

sağ kulağıma net bir şekilde ulaşıyordu. Tepki vermediğimi görünce elleri yüzüme uzandı ve başımı göğsünden çekti. İki eliyle çenemi kavrayarak yüzümü yüzüne çevirdi. "Ne oldu? İyi misin?"

Sorusu üzerine yeniden gözyaşlarım doluştu gözlerime, görüş açımdaki yüzü bulanıklaştı. Çenemi göğsüne dayadım ve gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerimi kırpıştırıp görüntüsünün netleşmesini sağladım. Hastanenin içerisinden yayılan cılız ışıkla yarı aydınlık yarı karanlık olan yüzündeki alacalı süt beyazı lekelerinin her birine bakındım. Daha sonra koyu yeşil, bir ormanı andıran gözlerini izledim. Yüzümdeki ellerinin başparmakları yanaklarımı okşadığında gözlerindeki endişenin farkına varmıştım. Onu yanıtsız bıraktığım için endişelenmişti.

"İyiyim..." dedim cılız bir sesle. "Yavuz Bey'i hastaneye zar zor yetiştirdik."

Düzgün kaşları çatıldı. "Ne oldu?" diye sordu bana merakla.

Derin bir nefes alarak kendimi ondan geri çektim. "Yavuz Bey bir şey öğrenmiş, öfkeyle girdi evden içeriye. Bağırıp çağırıyordu. Ben Mete'yi uyutmuştum, uyanmaması için başında beklerken çalışma odasında bir anda cam kırılma sesi duydum ve hemen oraya gittim. İçkilerin bulunduğu cam konsola yumruk atmış, yere yığılıp kalmıştı kapıyı açtığımda." Duraksayıp onun yüzüne baktım. Dikkatle dinliyordu beni. "Sanırım cam kırığı önemli bir damara denk gelmiş, oluk oluk kan akıyordu ben içeriye girdiğimde. Hemen bastırdım koluna ama kanı durduramadım. Sonra kazağımı çıkardım ve koluna sardım sıkıca. Kanı dinsin diye..." Anlatırken o anları tekrar tekrar yaşıyormuş gibi hissediyordum. Sanki kelimeler boğazıma diziliyordu. "Bırakamadım, başka bir şey bulamadım saracak o an telaştan, korktum..."

Akın, gözlerini üzerimdeki ceketin göğsümü açıkta bırakan noktasına çevirdiğinde, ne yapacağımı bilemeyerek küçük bir çocuk gibi kollarımı göğsümde bağladım hemen. Gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda nefes alıp verişleri hızlanmıştı. Öfke dolu bir nefes alıp verişti bu, anlamlandıramadım.

"Yavuz nasıl?" diye sordu yarım ağızla. Hiç de merak eder bir hâli yoktu ama sormuştu.

"İyi. Yirmi iki dikiş atıldı koluna." Anladığını belirtir bir şekilde kafasını salladı.

"Gel, arabaya geçelim," dedi daha sonra. Uysal bir şekilde, dediğini yaparak arabasına doğru yürüdük. Yolcu koltuğunun kapısını açtığımda

koltuğun üzerinde iki paket kâğıt helva ve iki gazoz gördüm. O an ne kadar acıktığım aklıma geldi.

"Bunlar ne?" diye sordum sürücü koltuğuna yerleşen Akın'a. Gözleri işaret ettiğim paketleri ve gazozları buldu.

"Bizim için almıştım, seni eve bırakmadan önce birlikte oturur, yeriz diye düşünmüştüm." İnce düşüncesi karşısında kalbim titredi. Akın, paketleri ve gazozları alıp arka koltuğa bıraktı. Koltuğa yerleşirken gülümsüyordum. Beni düşünüyordu. Beni önemsiyordu. *Biz,* diyordu. *Biz.*

Arabanın motorunu çalıştırdığında bakışlarımı kucağımdaki ellerime çevirdim. Yavuz Bey'in kurumuş kanı hâlâ ellerimde duruyorken iğrendim kendimden. Bana söylediklerini düşündüm. Midem bulandı. Hak etmediğim sözler işitmiştim, bana kalsa asla onun evine gidip çalışmazdım bir daha ama hem annemi hem de hiçbir günahı olmayan Mete'yi düşündükçe içim eziliyordu.

"Bir caminin önünde durur musun?" diye sorduğumda Akın'ın bakışları sorgularcasına bana döndü. "Ellerimi yıkayayım." Ellerimdeki kan lekelerine baktı ve onaylarcasına kafasını salladı. Kısa bir süre sonra bir caminin önünde durdu.

Dışarıdaki açık şadırvanlardan birine yaklaştım ve suyu açıp ellerimdeki kurumuş kan lekelerini ovalaya ovalaya çıkarmaya uğraştım. Kan lekeleri tıpkı sahibi gibi inatçıydı, çıkarmak için tırnaklarımla tenimi zedelercesine kazıyordum. Kazıdıkça Yavuz Bey'in bana bağırması geliyordu aklıma, daha da kinleniyor ve tırnaklarımı geçiriyordum derime. Akın yanıma gelip yanıma çöktüğünde duraksayıp bir an ona baktım. O ise ceketin açık bıraktığı göğüs kısmıma bakıyordu.

Sinirlendim. "Ne bakıyorsun?" diye sordum, Yavuz Bey'e duyduğum öfkeyle.

Elini akan suyun altına soktu ve ıslak parmaklarını boynuma yöneltti. Buz gibi suyu parmak uçlarıyla pat diye boynuma çarptığında titredim. Uzun ince parmakları hızla boynum ve gerdanım arasında hareket ederken, "Kan lekesi var," diyerek dikkatle baktı tenime.

Kalbim...

Kaskatı kesildim o an. Soğuk suyu alıp alıp boynuma, gerdanıma parmaklarıyla yayarken ne yapacağımı bilemeyerek lekeyi temizlemesine izin verdim. Ellerinden damlayan sular yavaş yavaş iki göğsümün arasından kayıyor, göbeğime doğru içimi titretici bir yol izliyordu. Vücudum soğukta titreyen bir serçe gibi sarsılıyordu âdeta, kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Gerdanıma dokunan parmakları, atan kalbimin gümbürtüsünü

duyuyor muydu? Peki her nefes alışımla kabaran göğsüm, hiç mi parmaklarına bir şeyler fısıldamıyordu?

Bir anda bileklerini tuttum. Gözleri anında gözlerimi buldu. "Tamam, bırak," dedim boğuluyormuşçasına nefes nefese. Ellerini anlık olarak çekti fakat sonra yeniden soğuk suya soktu bir elini. Ben ne yaptığını anlayamadan, sağ yanağımın hemen altını başparmağıyla okşayarak ovaladı. Dokunuşu, buz gibi suyun yanaklarıma temasına göre resmen bir ateşti.

Bu dokunuşuna daha fazla dayanamadım. Elini tuttum yeniden ve birdenbire hiç beklemediği şekilde işaret parmağının başlangıç kısmını dişledim. Akın bu hareketim üzerine geriye doğru sendelerken acıyla inledi. "Ne yapıyorsun? Kuduz köpek gibi neden ısırıyorsun beni?" diye sordu can havliyle elini geri çekip sallarken.

Acısının sesine yansımasıyla ürktüm. Çok geçirmemiştim ki dişlerimi. Yani... Öyle sanıyordum. "Niye dokunuyorsun bana? Ben izin verdim mi sana?" diyerek çenemi dikleştirdim. Akın yeniden öfkeyle suya attı elini ve avucuna biriken buz gibi suyu fırlattı birden yüzüme.

Bu sefer geriye doğru ben sendeledim. "Küstah Alacalı!" diye bağırarak ben de elimi suya attığım esnada teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı.

"Yapma, tamam," dedi daha sonra. Ayağa kalktı. Üstünü başını düzeltti ve kalkmam için elini bana uzattı. Hınzırca güldüm ve hemen avucuma doldurduğum buz gibi suyu yüzüne fırlattım. Öfkeli bir nefes aldı ama bakışları yumuşaktı. Gülerek kalktım ayağa.

Soğuk suyun değdiği bütün tenim daha da üşümeme neden olurken arabasına doğru ilerledik yeniden. İkimiz de koltuklarımıza oturduğumuzda sessizdik. Ben, onun bana dokunuşunu tenimde hâlâ hissediyordum sanki. Bu soğukluk aslında yakıyordu tenimi fakat o bunun farkında değildi. Ellerinin tenimde bıraktığı garip sarhoşluk içimi eritiyordu.

Akın'ın arabayı çalıştırıp beni eve götüreceğini sandım lakin o durup bana baktı ve daha sonra gömleğinin düğmelerini usul usul açmaya başladı. Gözlerim iri iri oldu bu hareketi karşısında. Gömleğinin düğmelerini açmasını izlerken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum çekinerek, dışarıya baktım, görünürde kimse yoktu ve bir ağacın altındaydık. Yeniden ona bakınca çıplak üst bedeniyle karşımdaydı, bakışlarımı çekmeye çalıştım. Sadece çalıştım, çekemedim.

Akın, gömleğini bir çırpıda iki omuzundan da sıyırıp çıkarırken çıplak göğsüne ve omuzlarına bakmamaya zorladım kendimi. "Çıkar o ceketi," dedi bana.

"Neden?"

Sonra bana üzerinden çıkardığı gömleğini uzattı. "Bunu giy, bu daha iyi. Üşüyorsun, bak arkada yeşil parkam var. Onu da vereceğim sana."

İstediği oyuncağı alınmış bir çocuk gibi, baharı karşılayan kuşlar gibi, hastalıktan kurtulmuş bir yaşlı gibi sevindim o an. Uzattığı gömleğini alıp kucağıma koydum ve ceketin düğmelerini açıp çıkardım üzerimden. Yalnızca birkaç saniyeliğine ikimiz de üstsüz bir şekilde durduğumuzda, Akın anlık olarak çıplak tenime baktı, sonra kafasını sol tarafa çevirdi hızla.

Gömleğini geçirdim omuzlarımdan. Bu da tıpkı Yavuz Bey'in ceketi gibi bol olmuştu üzerime ama en azından boynum kapalıydı ve Akın'ın sıcaklığı vardı. Buz kesen bedenim onun sıcaklığının geçtiği ince gömlekle bir anda ısınmıştı sanki. Vücudum gevşerken teker teker ilikledim düğmeleri. Akın ise arka koltuktaki yeşil parkasını alıp uzattı bana. Mahcup bir şekilde gülümseyerek aldım ve onu da giydim üzerime.

Kucağımda duran ceketi aldı o da ve hızla omuzlarına attı ama tam olarak giymedi. Ona doğru bakmamaya çalıştım, özellikle de hâlâ açıkta duran vücuduna bakmamak için çok fazla zorladım kendimi.

Akın yeniden arka koltuğa döndüğünde koltuğuma kendimi bastırmıştım ona bakmamak için. Neredeyse koltukla bütünleşmişti bedenim. Sonra bana kâğıt helva uzattı. Uzattığı kâğıt helvayı aldım. Eğilip dizlerimin önündeki torpidoyu açıp, kalbim göğsümü delmek istercesine hızla atarken Zippo'sunu çıkardı. Zippo'nun arkasıyla gazozların kapaklarını açtıktan sonra birini bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim içten bir şekilde.

"Mühim değil."

Ilık gazozu içtim hemen. Kuruyan boğazım bir nebze de olsa rahatladı. Paketini yırtıp açtıktan sonra kâğıt helvayı yemeye başladım. Midem âdeta bayram ediyordu. Bir süre sadece kâğıt helvayı yemekle meşgul oldum. Sonra hiç sesi çıkmayan Akın'a baktım anlık olarak. O sadece gazozunu yudumluyordu. Gözleri caminin avlusunda bir noktaya sabitlenmişti ve kaşları çatıktı.

Kâğıt helvadan aldığım lokmamı yuttuktan sonra, "Ne oldu Akın?" diye sordum.

Burnundan derin bir nefes çekti içine. "Yavuz'la konuşmam lazım," dedi. "Olmaz böyle."

"Nasıl?"

Bana baktı. Gözlerimin ta içine... Ağzında biriken kelimeleri yutuyordu sanki. Yanlış bir şey söylemek istemiyor gibiydi. "Böyle... Sen bu şekilde olmak zorunda değilsin. Seni bu hâle getirmek zorunda değil."

Ona doğru döndürdüm bedenimi. "Akın, bilmediğin şeyler var..." dedim ciddi bir ses tonuyla. Meraklı ve sorgulayıcı bir şekilde baktı yüzüme. "O... Bugün biriyle kavga etmiş sanırım. Sinirle eve girdikten sonra bir telefon geldi. Sövüp saydı hattın diğer ucundaki adama ama adam ona karısının normal bir şekilde ölmediğini, cinayete kurban gittiğini söyledi sanırım. Yavuz Bey buna öfkelendi. Bu yüzden bileğini yaraladı..."

Akın inanamayarak kafasını iki yana salladı. "Bu ne seni ne de bir başkasını ilgilendiriyor Zümrüt," dedi bana katı bir ses tonuyla. "Sen oraya onun kişisel sorunlarıyla baş etmek için gitmedin, onun bebeğine bakmak için gittin!"

Haklıydı. Haklıydı ancak ne yapacağımı bilememiştim işte. "Ne yapsaydım Akın? Adamın ölmesine göz mü yumsaydım?" Öfkeyle bir nefes alırken yarım kalan kâğıt helvamı paketin içerisine geri koydum. İştahım kaçmıştı. "Hem ben onun hayatını Mete için kurtardım. Çocuk yetim mi kalsaydı bir de?"

Sözlerim üzerine yüzü yumuşadı Akın'ın. Gözlerini yumdu ve derin derin soluklanarak açtı yeniden gözlerini. "Konuşacağım onunla..." dedi yine.

"Akın!" diyerek uyardım onu ama o inatla kafasını iki yana sallıyordu. "Ya adamın karısı öldürülmüş! Senin karın öldürülse ne yaparsın?"

"Öfkesini kontrol edebilmeli!" diye bağırdı birden. Onu ilk defa bu denli burnundan soluyorken, üstelik söylediği şeye ters bir şekilde büyük bir öfkeyle gördüm. "Daha ilk iş günündü Zümrüt! İlk iş günü! O evde seni ve Gönül ablayı geçtim, daha kırkı bile çıkmamış bir bebek var! Her ne olursa olsun böyle davranmamalı! Dava mı edecek? Polise mi gidecek? Ağlayıp bağıracak, saldıracak mı bir yerlere? Kendine zarar mı verecek? Bunların hepsini yapmakta özgür ama önce düşünecek! Kendinden öncelikli olmak zorunda bebeği!"

"Sözlerinde haklısın Akın fakat meseleyi büyütme lütfen," dedim ona inanamayarak. "Sorun yok! Bak o da Mete de iyi!"

"Sana baktığımda bir yığın kül görüyorum sanki!" derken neredeyse sesi üzüntüden çatlayacaktı. "Seninle ilk buluştuğumuzda seni gonca bir güle benzetmiştim, sen bilmezsin. Bunu sana hiç söylemedim Zümrüt. Söylemeyi de uygun bulmadım, *ne münasebet* dersin diye ve haklısın, ne münasebet... Ama o gün gördüğüm gonca gül karşımda bir avuç küle dönmüş şu an! Ellerini attıkları her şeyi küle döndürmelerine... İnanamıyorum! Dayanamıyorum! Katlanamıyorum!"

Neden bahsettiğini anlayamadım. Bakışlarını kaçırdı benden suçlu bir çocuk gibi. "Ne demek bu?" diye sordum merakla. Kafasını *boş ver* dercesine iki yana salladı. Karacalarla ne gibi bir sorunu olduğunu o an daha çok merak ettim. Bunu mutlaka öğrenecektim.

"Seni bir daha böyle görmeyeceğim," dedi bana yüzünü buruşturarak, iğrenircesine. Bir an duraksadı ama ağzının içerisindeki kelimeler sanki diline batıyormuşçasına kıstı gözlerini bana bakarken. "Seni bir daha böyle, esmer çıplaklığınla görmeyeceğim Ayten."

Sözleri üzerine beynimden vurulmuşa döndüm. Sözleri kurşun gibi ağırdı. Resmen bana bambaşka bir şey yapmışım imasında bulunmuştu. "Ne demek istiyorsun Akın?" diye sordum söylediklerine inanamayarak. Az önceki nahif adam mıydı bana bunu ima eden?

"Kızma hemen," diyerek sesini yumuşattı fakat o imayı sesinde yakalamıştım bir kere, artık geri döndüremezdi. "Sadece sana böyle davranmasını kabullenemiyorum."

"Bunu ben de kabullenemiyorum!" dedim öfkeyle. "Ama bu işe mecbur olduğumu, annemin ilaçlarını alabilmek için bütün bunlara katlandığımı unutma Akın! Ve bir daha sakın..." İşaret parmağımı ona doğru sallarken içim titriyordu. "Sakın bana böyle bir imada bulunma!"

İki elini ellerime doğru uzatarak, "Yanlış anladın," dediyse de ellerimi tutmasına izin vermedim.

"Lütfen eve götür beni," dedim gözlerim dolu dolu. Söylediği şeyler resmen boğazıma oturmuş, düğüm düğüm olarak boğmuştu beni. Bana nasıl böyle bir şeyi söylerdi?

"Ne anlıyorsun söylediklerimden yine?" diye sordu ama kafamı iki yana sallayarak geçiştirdim. "Zümrüt... Özür dilerim."

Kır, paramparça et ama özür dile... Olmuyordu. Yapamıyordum. Nasıl unutacaktım bana yaptığı bu imayı? O bakışını? O tiksinir gibi bakışını...

Sessiz kalarak arabanın motorunu çalıştırdı, çok geçmeden hareket ettik. Yollar tekerleklerin altında kayıp giderken bakışlarımı asla ondan yöne çevirmedim. Kalbimi kırmıştı. Kalbimi paramparça etmişti. Onun iki lafına üzüldüğüm kadar hiçbir şeye üzülmemiştim ben bugün.

İğrenircesine yüzünü buruşturması... Yaptığı ima... Benim kırık kalbim... Ve o kahrolasıca esmer çıplaklığım...

Benden hoşlanmıyordu. Benim bedenim bile onun iğrenmesine neden oluyordu belli ki! Yavuz Bey'in küçümser gibi bakışları aklıma geliyordu, bana ilk baktığı gün... Akın ve Yavuz birdenbire tek bir kişi oldu o an. Kahverengi ve koyu yeşil gözler birbirine karıştı; uzun boy ve iri yarı adam

teke dönüştü, ikisi birden bana öyle baktı. Esmer çıplaklığım... Esmer tenim, büyük bir kara leke olarak büyüdü gözlerimin önünde. Biliyordum, tanıyordum kendimi, *sevmiyorum seni* dese daha az kırılacaktım.

Büyük bir kara leke olarak büyüyordu zihnimde esmer çıplaklığım.

Çocukluğum geldi aklıma, henüz sekiz yaşında esmerliğimle dalga geçen erkek çocukları... *"Kara kız, kara kız!"* diye bağırıp benimle dalga geçmeleri üşüştü aklıma yeniden. Çocukluk işte, hüngür hüngür ağlayarak giderdim eve bu zorbalıkları yüzünden. Yıllar geçti, aştım sandım bu basit olayı ama bir baktım ki aslında aşamamış, sadece göz ardı etmişim. Bir dağ gibi duruyormuş meğerse kendime olan nefretim hafızamda. En ufak bir rüzgârda üzerime yıkılacak koca bir dağ gibi...

Kesif bir acı tırmandı boğazımdan. "Benden iğreniyor musun?" diye sordum ona, dolu dolu olmuş gözlerle. Anlamlandıramadı bu hâlimi. Neredeyse evime varmak üzereydik, evimize çıkan yokuş gözlerimizin önüne serilmişti. "Benim... Esmer olmam seni iğrendiriyor mu?"

Kıvrak bir manevrayla arabayı hızla sağa çekti ve ani bir fren yaparak durdurdu. "Sen nasıl bunu anladın o cümleden?"

Ona baktım. Garip bir dil oluştu o an ikimizin bakışları arasında. Sadece o ve benim anlayabildiğimiz türden bir alfabe... Gözlerinde sahiden bir yanlışa inandığımı gösteren ifade vardı. "Bilmiyorum..." dedim yorgun bir sesle. "Bana öyle bir bakışın vardı ki... Bana *esmer çıplaklığın* derken sanki beni küçük gördün. Sanki beni..." Kelimeler dilime battı, sustum. Hüzünlü bir çocuk gibi başımı önüme eğdim.

"Hayır, hayır, hayır..." diye söylenerek ellerime uzandı Akın. Sıcak avuç içleri küçük ellerimi sardı usulca. "Sana böyle söyledim çünkü Yavuz'un seni bu şekilde görmüş olmasına çok öfkelendim."

Sözleriyle kaşlarım umutla havalanırken Akın pot kırmış gibi gözlerini kıstı. "Ne demek bu?" diye sordum.

"Ben..." diye geveledi ağzında. İnce ve uzun parmaklarını oynattı ellerimin üzerinde usulca. "Sana değer veriyorum. Sana öyle çok değer veriyorum ki..." Kesik kesikti cümleleri ama benim nefesimi kestiğinden habersizdi. "İstemiyorum Zümrüt. Ne Yavuz'un ne de bir başkasının, sana bu şekilde davranmasını istemiyorum. Sana böyle bakmasını, dokunmasını... Seni o hâlde gördüğümde aklımı kaçıracağımı sandım. Sana bir zarar verdiğini sandım..."

Bütün bedenim bulutların üzerine çıkmıştı sözleriyle. Az önce ona karşı harlanan öfkem birden söndü, yerini gül bahçelerine bıraktı. "Neden?" diye sorarken belli belirsiz gülümsüyordum ve engel olamıyordum

gülümsememe. Olmayacaktım da. Beni seviyor muydu? Bunu söylemeliydi. Ya ben neden söylemiyordum?

Çünkü reddedilmekten korkuyordum. Çünkü beni kırmasından korkuyordum. Çünkü sanki hayatımda hiç derdim yokmuş gibi bir de onu dert etmekten korkuyordum.

"Senin tenine nasıl böyle bir hakaret ederim?" diye mırıldandı, daha çok kendi kendisine sorar gibiydi. "Esmer tenli, güzel Ayten... Bu tene ancak satırlarca övgü dizebilirim."

Zaman dursun istedim. Onun bu sözlerinden sonra utançla başını önüne eğmesi, benim dudaklarımı kaşındıran gülümsemelerim... Kalbimin ani vuruşları, çeperini aşındırıyordu. *Dostuz biz seninle...* Hangi dost, dostuna böyle bakar, böyle konuşurdu?

Bana umut verme Akın. Umuda kapılma Ayten.

"Yavuz Bey'le aranızda olan şey ne?" diye sordum, konumuzdan tamamen başka bir yola saparak.

Akın birdenbire bakışlarını ön camımızdan, yukarıya uzanan bayıra çevirdi ve elleri ayrıldı ellerimden. Boşluğa düşmüş gibi hissettim. "Şuradaki baban mı?" diye sorarak geçiştirdi sorumu. Bakışlarımı kafasıyla işaret ettiği yöne çevirdim. Evet, babamdı. Bizden yaklaşık on beş yirmi adım uzaktaydı. Kepengini indiren manavla konuşuyordu. Yüzüm düştü onu gördüğümde.

"Evet, o," derken yeni bir hayal kırıklığı çöktü üzerime. Beni bu konuda yine yanıtsız bırakacaktı anlaşılan. "Gideyim ben." Arabanın kapısını açmak için uzandım ama sol bileğimi tutarak durdurdu beni. Gözlerim gözlerini buldu.

"Küsme bana..." dedi yalvarırcasına. Öyle içten istiyordu ki bunu, bu hâline gülümsedim. Yeniden babama doğru bir bakış attım. Yüzünün yarısı görünüyordu, bu yöne bakmıyordu. Sonra tekrar Akın'a baktım. *Sana nasıl küsebilirim ki Akın, nasıl? Kendime sessiz kalsam, sadece sana çözülürdü bu dilim.*

Yanmak için an kollayan bir pervane gibi... O bir ateşti ve ben git gide ona kapılıyordum. Yanacağımı bile bile... Kül olacağımı bile bile... Bilerek ve isteyerek.

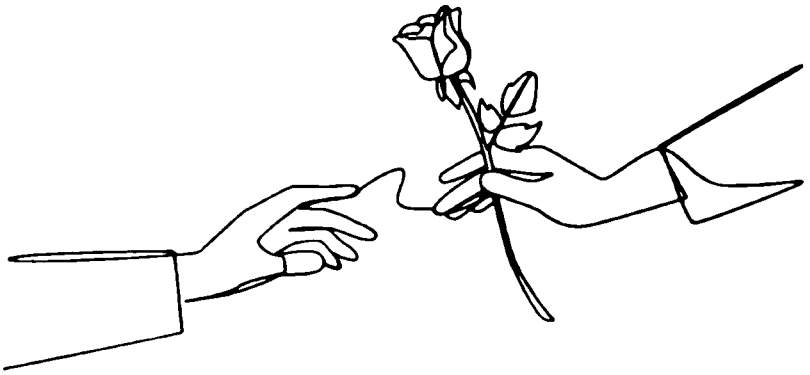
Anlık olarak ona yaklaştım ve sağ yanağına hızlı, uçucu bir buse bıraktım. Bu anlık busenin etkisiyle gözleri kapandı. Yeniden açıldığında koyu yeşil gözleri ışıl ışıldı. Garip bir parlaklık... Bir tepki vermesine fırsat bırakmadan kaçarcasına indim arabasından. Asla arkama bakmadım.

Üzerimdeki yeşil parkasının önünü kapattım ve kollarımı göğsümde birleştirerek hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Bulutların üzerinde gibiydim, ayak tabanlarımın yere değmediğine yemin edebilirdim o saniyelerde. Garip bir sarhoşluk vardı içimde, sanki beynim değil de kalbim uyuşmuştu bu sarhoşlukla. Soğuk bir sonbahar akşamı, ciğerlerim kuş cıvıltıları ve bahar havasını karşılıyordu hevesle. Tüm yorgunluğum çekip alındı içimden. Kalbimin dört odacığının dördünde de Akın'ın koyu yeşil gözleri gibi büyük bir sevda ormanı yeşerdi birden. Çağladı içimde bütün iyi olan her şey doludizgin.

"Onu seviyorum," diye fısıldadım alacalı yarı aydınlık sokağa bakarak. Babam dönüp baktı yüzüme. Gülümseyerek, ayaklarıma çevirdim başımı. Emin oldum birden kendimden. "Seviyorum onu..."

Duzenleme
Ny.Ozlem

11. BÖLÜM: AŞK ÇİÇEĞİ

Babamın sesi, içinde bulunduğum aşk sarhoşluğundan aniden ayılmamı sağladı. "Ayten?" Başımı kaldırıp ona baktım ve *ne var* dercesine kafamı salladım. Tepeden tırnağa süzdü beni, daha da sardım kollarımı bedenime. Kesin laf edecekti şimdi *ne bu üzerindekiler* diye. Ya Rabbi, sınanıyor muydum?

"Bebek kustu," dedim o bana sormadan. "Kusmuklu kusmuklu gelmeyeyim diye bunları verdiler."

Babam tek kaşını kaldırdı sözlerim üzerine. Bir kumardı bu, ya inanırdı ya da üzerime gelirdi. Manavının kepengini kapatmış olan Suphi amcaya döndü. "Bizim kız işe başladı da," dedi övünerek. *Parayı duymasan sanki izin verecektin!* "İlk iş günüydü bugün," diyerek göğsünü kabarttı.

"Öyle mi? Hayırlı olsun Ayten kızım," dedi Suphi amca gülerek.

"Teşekkür ederim Suphi amca," dedim ben de gülümseyerek. "Ben gideyim baba."

Babam sözlerim üzerine kaş çatmaya devam etse de gitmeme izin verdi. Üzerimde yeşil parka ve gömlek... Ey Allah'ım, olacak iş mi şu dönemde? Ayak tabanlarım sanki çok yürümüşüm gibi sızlıyordu. Hayır, bütün bedenimde ince bir sızı vardı o dakikalarda. Aşk sarhoşluğu... Kabullenişin sarhoşluğu... İçi içine sığmayan biri...

Küçüklüğümde, şimdilerde Gülin'in toz toprak içerisinde oynadığı bahçenin duvarının üzerinde otururak erik yediğim o gün geldi aklıma birden. Bir de Kerim... Akın'ın şu an oturduğu gri panjurlu evin hemen yanındaki iki katlı müstakil binanın alt katında oturuyorlardı. Sümüklü, incecik, altın sarısı saçları olan ve çirkin bir çocuktu Kerim. Bakkalda tenekelerden yapılma kalpli kolyeler satılırdı. Beğenirdim aslında ama elime hiçbir zaman para geçmediğinden alamayacağımı bilirdim.

Kerim o kolyeyi almıştı bana. Üstelik bütün arkadaşlarımla gülerek, oynayarak, sohbet ederek ve erik yiyerek geçirdiğim o tatlı bahar günüydü. Zevzek çocuk, kendine güvenemediği için mahalledeki veletlerden biriyle yollamıştı bana kolyeyi. Evinin önündeki merdivene çökerek izlemişti

kolyeyi alışımı. İri iri olmuş gözlerle kolyeyi elime alıp incelerken bütün kızlar kendi aralarında gülüşerek beni mahcup etmişlerdi.

Oysa babam, erkeklerden gelen bir çöpü bile almamamız gerektiğini söylerdi hep bize. Çocuk aklım işte, belki de kafasızlığım, bilemiyorum. Büyükçe bir taş alıp yerde iyice ezmiştim tenekeden yapılma kolyeyi hırsla. Kerim gözlerimin içine bakmış, kolyeyi ezmemle her saniye kulaklarına kadar kızarmaya başlamış, sonra da dolu dolu olmuş gözlerle eve kaçmıştı.

Benim aşk anlayışım, henüz küçük bir kız çocuğuyken ellerimden babam tarafından alınmıştı. Babam böyle olmasını doğru buluyordu, sorgulamıyordum, *demek ki doğru olan bu* diyordum, kabulleniyordum... O akşam babam eve geldiğinde sevinçle anlatmıştım bu olayı ona. *"Baba,"* demiştim gözlerimde büyük bir parıltıyla yüzüne bakarak. *"Bugün, Kerim var ya, bana ince, teneke bir kolye almış. Ben de sinirlendim, dedim nasıl yapabilir böyle bir şey? Aldım elime taşı, ezdim iyice kolyeyi dümdüz ettim! Ağlayarak eve kaçtı, bir görmeliydin!"*

Babam ilk defa gözlerime gülerek bakmıştı o akşam. *"Aferin benim güzel kızıma!"* demişti, kafamın tam ortasından öpmüştü. *"Bak gör, sen evlenirken nah buradan buraya beşi bir yerde takacağım sana!"* diyerek iki yakasını göstermişti.

O gece hiçbirimizi dövmemiş, hiçbirimize sövmemişti.

Sanıyordum ki ben, kalbimin kapılarını bu yüzden aşka sımsıkı kapatmıştım. O büyük taşla birlikte ezilen aslında teneke kolye değil, benim kalbimdi. Sırf babam beni sevsin, beni daha çok takdir etsin, bize iyi davransın, bize değer versin diye... Vazgeçmiştim aşktan. Bana bir kere tebessüm eden hangi erkek varsa zehretmiştim o tebessümü onlara. Okula gittiğim süre zarfında hep erkeklerle kavga etmiş, saçlarını çekmiş, ısırmış ve tükürmüştüm onlara. Tabii annemin tırnaklarımı kesmediği zamanlarda da kedi gibi tırnaklamıştım hepsinin ya yüzünü ya da kolunu.

Sonra da öğretmenlere yalvarmıştım *ne olur babama söylemeyin, onu okula çağırmayın* diye. Garip bir çelişkiydi bu. Hem babamın takdiri için haylazlık yaparak oğlanlara hayatı zehrediyordum hem de ondan ödüm kopuyordu. Şimdilerde düşündükçe çok içim acıyordu o oğlan çocuklarına. Bacak kadar boyumla onlara neler etmişim...

Ama Akın...

Bazı ruhlar aşinadır birbirine ta ervah-ı ezelden derlerdi. Sanki bu tanım, Akın ve benim için yapılmıştı. Yirmi yaşında, ömrümün kara kışına bahar getirmişti. Benim ömrümün baharı... İçimdeki baba kurallarını teker teker yıkan oydu. Bunu nasıl inkâr edebilirdim ki?

Kapı zilini çaldığımda içeriden pat pat koşma sesleri geldi önce. Gülümsedim. Ya Gülin'di ya da Emel. Sonra kapının ardında Zehra'nın sesini duydum. "Kız yavaş, düşeceksin!"

"Ben bakayım, ben bakayım..." Emel'in sesiydi bu. Kapı açıldığında Emel'in çipil çipil bakan gözleriyle karşılaştım ilk önce. "Ayten ablam!" dedi bana büyük bir sevinçle.

Ayakkabılarımı çıkardım hemen ve onu kucağıma aldım. Yanağına uzun bir öpücük kondururken yüzünü buruştursa da geri çekilmedi. "Benim Çiçek'im..." derken saçlarını kokladım uzun uzun. Emel'in aslında iki ismi vardı ve ikinci ismini ben koymuştum. *Emel Çiçek Özsoy*... Kimlikte yazmazdı ama ona olan bu sevgimden ötürü çoğu zaman Çiçek derdim ona. Çiçek'im... O "k" harfi asla yumuşamaz, ailedeki hiç kimse de yumuşatmazdı o harfi.

"Ayten abla, kurtar beni!" dedi Emel dudaklarını büzerek yapay bir ağlama edasıyla. Bütün ilgimi ona çevirdim.

"Neden? Ne oldu ablacığım?"

Eliyle Zehra'yı işaret etti. "Zehra ablam ıspanak yemeği yapmış, zorla ağzıma tıkmaya çalışıyor!" diyerek ispiyonladı bana Zehra'yı.

"Şuna bak, nankör!" diyerek kollarını göğsünde bağladı Zehra. "Ferdi enişten iki lokma bir şey girsin diye pazar görüverdi size, ben geldim pişirdim, hanım sultan beğenmiyor!"

Zehra'nın iyi niyetinden şüphem yoktu fakat her seferinde kocasının bizim evimize bir şeyler almasını söyleyip durması benim canımı sıkıyordu. Evi geçindirmekle yükümlü olan baş kişi babamken bir yabancı olan eniştem Ferdi'nin bu konuma geçirilmeye çalışılması beni ziyadesiyle geriyordu.

"Merak etme ablacığım," diyerek boşta olan elimle dalgalı saçlarının yüzüne yapışan kısımlarını kulaklarının gerisine ittim nazikçe. "Ben de sevmiyorum ıspanak. Ispanaklar toprakta güzeldir, ne o öyle yemek falan yapıyorlar bir de!"

"Ay Ayten!" diyerek sitem etti Zehra bana. "Pes doğrusu! Onu yemeye teşvik edeceğine şu ettiğin laflara bak!"

Omuz silktim. "Ben sana en sevdiğin atıştırmalıkları alacağım şu maaşımı bir alayım da..." diyerek göz kırptım Emel'e. Emel, sözlerim üzerine boynuma sardı küçücük kollarını.

"Canım Ayten ablam!" diyerek öptü saçlarımı. Annemin en küçük parçası, canım Çiçek'im...

"Gülin nerede?" diye sordum merakla.

"İçeride, ödev yapıyor," dedi Zehra. Kafamı salladım ve Emel'e sarılmaya devam ettim. "Ayten, bu üzerindekiler ne?" diye sordu daha sonra bana. Zehra'nın sorusuyla Emel'le sarılmamızı kestik. Emel'i usulca kucağımdan indirdim ve terliklerimi giydim ayağıma. "Kız bu... Ay bu üzerindeki yeşil şey Akın'ın değil mi?" diye cırladı birden.

"Şşt!" diyerek elimle susmasını işaret ettim. "Babam aşağıda manavın önündeydi, gelir duyar şimdi!" Koluna uzandım ve onu odaya çekiştirdim. Emel de peşimizden gelmek istedi ama onu odaya gelmezse kremalı gofret alacağımı söyleyerek ikna ettim. Çocukluk tuhaf şeydi doğrusu, alt tarafı bir gofret...

Odaya geçer geçmez hızla üzerimdeki yeşil parkayı çıkardım ve özenle katladım. "Ay, gömlek de senin değil!" dedi Zehra bana. İri gözleri bu gördükleriyle sanki mümkünmüş gibi daha da irileşirken bana yaklaştı hızla ve gömleğin yakasını kokladı. "Erkek kokuyor bu!"

Hızla kendimi geri çektim. "Ne kokluyorsun beni köpek gibi?" diye homurdandım ve gömleğin düğmelerini açtım usul usul. "Değil tabii. Kör müsün, çuval gibi duruyor üzerimde!"

Omuzlarımdan sıyırıp elime aldım gömleği. Ferhat'ın sandalyesinin üzerinde duran iki karış büyüklüğündeki arkası kuşlu aynadan yansımama baktım. Göğsümün üzerinde hiç kan lekesi kalmamıştı. Akın, bütün kan lekelerini temizlemişti ancak ben yine de kirli hissediyordum.

"Ne oldu? Ay, anlatsana Ayten! Bir şey mi yaşadınız?"

Kapının arkasında asılı duran havluma uzandım. "Ateşle barut olamadık biz siz gibi, merak etme," dedim kinayeli bir şekilde. Ablam çıldırdı. Hızla kapıyı açtım ve o söylenip dururken koşa koşa banyoya girdim. Banyo sobasına büyükçe odunlardan atıp bir kova su doldurdum içerisine. Suyun ısınmasını beklerken, tutuşan odunlara baktım. Garip bir parlaklıkla yanan ateş bana onun gözlerini hatırlattı. Onun yanağından öptüğümdeki parıltı gibi...

Üzerimdekileri çıkarmadan hemen önce sol göğsümün üzerinde duran fotoğraf karesini aldım elime. Kana bulanmış olması beni feci üzmüştü. Yavuz Bey'in kanı, sanki ince ve keskin bir viraj gibi Akın'ın alnının ortasından başlamış ve benim dudaklarıma doğru inmişti. Kan lekesinin çoğu benim saçlarımın üzerindeydi. Suyu açtım ve dikkatli bir şekilde fotoğrafın üzerini parmak uçlarımla temizlemeye çalıştım.

Olmadı. Kan lekesi, bulanık ve buğulu bir şekilde orada kalmaya devam etti. Temizleyebildiğim kadar temizledim onu, sonra çıkarken unutmamak için askıya astığım pantolonumun cebine koydum hemen. Akın'ın

gömleğini aldım elime. Gömleğe baktım uzun uzun. Yaklaştırdım yakalarını burnuma. Garip bir kokusu vardı. Parfümü uçup gitmiş, hafif ütü ve değişik bir tütün kokuyordu. Babamın gömleklerini genelde ben yıkardım ve babamınkisi çok ağır bir tütün kokardı. Sürekli tütün kolonyasıyla yüzünü sildiği için de yakalarına da kolonya kokusu sinerdi. Bu iki koku o kadar ağır bir harmoni oluştururdu ki yüzümü buruştururdum.

Ama Akın'ın gömleği öyle kokmuyordu. Tamam, çiçek gibi de kokmuyordu ama kesinlikle babam gibi değildi. Gömleği burnumdan göğsüme indirdim ve onun sıcaklığını arayarak sarıldım boş gömleğe. *Nasıl olacak bu iş,* diye sorguluyordum içimden. İkimiz için de yüzlerce uyumsuzluk vardı. En basitinden hayatlarımız çok farklıydı. O, şanslı olan taraftı. Tatlıydı, çekiciydi, zekiydi, öz güvenli, nazik ve yerine göre de dediğim dedikti. *Sen nesin Ayten?*

Ben... Ben iyiydim. Sessizdim, damarıma basılmadığı sürece. Biraz sivri yanlarım olduğu doğruydu, çok çabuk öfkelenen ama saman alevi gibi hemen sönen bir yanım vardı. Sevda dedikleri şeyi dokuz yaşıma kadar apartmanımızın en üst katında oturan Sevda abladan ibaret sanırdım.

Oysa sevdanın o olmadığını öğrendiğimde büyük dumura uğramıştım. Kalbimin kapıları, yirmi yaşımın ortasında Akın tarafından açıldığında tecrübesizliğim, bilgisizliğim ve onu kaybedebileceğim korkusu sardı bütün benliğimi. *Dostuz biz seninle...* Hayır Akın. Dost değiliz biz seninle. Dost olamayız biz seninle. Çünkü ben, o her zaman anlatılan masallardaki gibi âşık oldum sana. Bir klasik, bunu bekliyor olman lazımdı zaten. İki zıtlık her zaman birbirini çeker. Ben öpmüştüm seni. Yanağından da olsa öpmüştüm...

Ya onun düşünceleri dost olarak kalmaktan yanaysa? Bilmiyordum...

Hiçbir erkek dostum olmamıştı ki. Üstelik bir insan ateşken ondan nasıl su olması beklenirdi ki? Nasıl yapardım, nasıl kalırdım onunla dost? Sanki her saniye ona olan sevgim artıyordu. Gözlerimde, gönlümde önünü alamadığım bir şekilde büyüyordu Akın sevdası.

Dost kalmasın. Kalmasın... Konuşacağım onunla. Ne olursa olsun, söyleyeceğim içimden geçenleri.

Akın'ın gömleğini beyaz sabunla iyice çitileyerek yıkamıştım ve evimizin arka balkonuna asmıştım. Zehra, bana yemek hazırlayıp önüme koyduğunda mutfak masasında öylece oturmuş, bir elim çenemde saate bakıyordum. 10'a geliyordu. Yavuz Bey'in olayı olmasa ancak bu saatte çıkacaktım

işten. Mete düştü aklıma birden. Ne yapmıştı Gönül abla acaba? Biz giderken yine çok ağlıyordu.

"Şşt," diyerek omzumu dürttü Zehra ve yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. "Aklın uçmuş yine senin. Neyi düşünüyorsun bakayım söyle?"

Çenemdeki elimi çektim ve dumanı tüten ıspanak yemeğine baktım hüzünle. İnsan âşık olunca bir ıspanak yemeğine bile hüzünle bakabiliyordu demek. "Abla, bugün öyle şeyler oldu ki inanamazsın..." dedim ağır ağır.

Ablam ilgiyle bana doğru eğildi. "Ee, anlat Ayten artık!" Sonra duraksadı. "Kötü bir şey mi yaptılar veya söylediler sana?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok, benimle ilgili değildi," dedim ve derin bir nefes alarak şişirdim göğsümü. "Ben sabah mutlu mutlu gittim işe. Her şey çok güzeldi, Mete çok tatlıydı, bayağı uyum sağladık birbirimize. Ama ne olduysa öğleden sonra oldu. Mete'yi uyutuyordum, Yavuz Bey geldi eve bağıra çağıra. Çalışma odası var bir tane, Mete'nin odasının hemen yanında. Paldır küldür yanında bir adamla söve saya oraya girdi. Korktum ama en çok da Mete'nin uyanacağından endişelendim. Yavuz Bey söylenmeye devam etti, arkadaşı onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama sonra o, evden gitti. Bir telefon çaldı, telefondaki her kimse o mahvetti her şeyi zaten..."

Ben soluklanmak için duraksarken, "Kim aramış?" diye sordu ablam.

"Bilmiyorum..." diyerek omuz silktim. "Ama arayan ona karısının ölmediğini, öldürüldüğünü söylemiş. Yavuz Bey çıldırdı bunu duyunca tabii. O öfkeyle gitmiş içki konsoluna geçirmiş bileğini. Sessiz olmasını söylemek için odaya gittiğimde hayatımın şokuna uğradım Zehra... Yere oturmuş, bileğinden oluk oluk akan kana bakarak ağlıyordu. Koskoca adam, görsen korkarsın heybetinden ama nasıl ağlıyordu... Hemen kolunu tuttum sıkıca." Duraksadım. Üzerimdeki kazağı çıkarıp Yavuz Bey'in koluna sardığımı söylersem Zehra'nın beni ayıplayacağını düşündüm, bu yüzden bu detayı atladım. "Şoförünü çağırttım hemen. Üzerim başım bu yüzden kan oldu. Apar topar gittik hastaneye. Sonra Akın öğrenmiş hastanede olduğumuzu, o geldi aldı beni."

O geldi aldı beni... Son cümle kalbimde aklımdakinden çok farklı bir şekilde tekrarlandı. Yüzüm ısındı, elimi kaşığa atıp ıspanaktan bir kaşık yedim.

"Yuh kızım, ilk günden ne bu böyle?" dedi Zehra. Kafasını sallayıp söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu. Herhâlde Yavuz Bey'i o hâlde görse hepten çıldırırdı. "Ee, kim öldürmüş ki karısını?" diye sordu sonra.

"Bilmiyorum ki," dedim ağzım dolu dolu. Hızla yuttum lokmamı. "Yani yeni bebekleri olmuş bir çiftten intikam alacak kadar nasıl gözlerini karartmış olabilirler?"

Zehra, büyük bir tedirginlikle iki dirseğini de masaya yaslayarak eğildi bana doğru. "Kız bunlar bu yüzden çok para verip almış olmasınlar seni işe? Can korkusu yüzünden kimse kabul etmiyordur belki... Sen safım da annem için kabul ettin ya?"

"Yok, o öyle değil..." diyerek bir kaşık daha attım ağzıma. "Şimdi bebekle ben birbirimizi tuhaf bir şekilde çekiyoruz..." Çiğnedim hızlıca lokmamı. "Yani ben bu olayı bilmiyordum, hatta Yavuz Bey bile karısının ölümünün basit bir kaza olduğunu düşünüyordu..." Lokmamı yuttum sertçe. "O da bugün öğrenmiş işte."

"Ya, bunların ailesi ne iş yapıyor?"

"Bir tekstil fabrikaları varmış sanırım." Sonra babamla birlikte radyoda duyduğum haber geldi aklıma birden. "Aa!" dedim aklıma dank eden şeyle. "Sanırım Yavuz Bey'in babası da milletvekili, Akın'ın babası gibi. Ancak başka partilere mensuplar."

Zehra'nın bir anda bir şeyleri anlamış gibi yüzü aydınlandı. "Siyaset yüzünden öldürülmüş olmasın bu kadın, Ayten?"

Söylediği şeyle tenim buz kesti. Bu bir olasılıktı. Zaten siyasi olaylar yüzünden yüzlerce kan dökülüyordu şu zamanda. Siyaset kirli ve kanlı bir oyundu. "Olası..." dedim usulca ve kaşığımı bıraktım yemeğimin yanına. İştahım kaçmıştı birdenbire. Beş günlük bir bebeği olan kadını kirli siyasetlerine alet edebilecek kadar gaddarlar mıydı gerçekten?

Bu dünya, bunca kötülüğü üzerinde nasıl taşıyordu? Kıyamet bunca kötülüğe kopmuyorsa daha ne olması gerekiyordu? Bir anne ölmüştü, öldürülmüştü. Mete'nin ağlayışı çınladı kulaklarımda yeniden. O bebek hiç susmayacaktı, hep ağlayacaktı ve sebebi de sözde büyük insanların kirli oyunlarıydı.

"Ayten, sen kendine dikkat et," diyerek elime uzandı ablam ve elimi sıktı. "Bak, böyle insanlar çok tehlikeli olurlar. Bizim canımızın onlar için hiçbir kıymeti olmaz, sen öldüğünle kalırsın biz de senin ardından üzüldüğümüzle."

Gerçek bir korku sardı içimi o an. Yüzüm düştü. Sanki içerisinde bulunduğum hayat hiç de zor değilmiş gibi bir de başkalarının hayatlarıyla daha da zorlaşıyordu her şey. Üzerine kan bulaşan her olay artık beni geriyordu. Kimdi bu Yavuz Karaca'nın ailesi? Gerçekten ne olmuştu da Füsun

Hanım ölmüştü? Delicesine merak ediyordum ama altından ne çıkacağını kestiremediğimden çok korkuyordum.

Sağ ayağımın ucuyla nemli toprağı eşeledim can sıkıntısıyla. Üç ay önce düğününe gittiğim Nihan ablanın ayakkabılarıydı bunlar, çeyizini düzmeye yardıma gittiğimizde bana vermişti. Önce istememiştim. Nihan abla, evlerine girerken yırtık olan eski ayakkabılarımı fark ettiği için, *"Ben yenisini alırım, hem ayaklarımı sıkıyor bunlar. Otuz altı giymiyor muydun sen? Al işte, olur sana,"* diyerek tutuşturmuştu elime bu ayakkabıları. Siyah, kaliteli ve mat bir derisi vardı ayakkabının. Zehra çok demişti *birlikte giyelim* diye ama onun ayakları benden büyük olduğundan hep sakınır, vermezdim ona.

Zihnimde beliren bu anıyla gülümsedim ve yeni yeni aydınlanan sokağa baktım. Hava bugün de kapalı ve oldukça soğuktu. Kollarımı göğsümde bağladım. En kalın kazağımı geçirmiştim üzerime çünkü hırkam Yavuz Bey'in evinde asılı kalmıştı dün. Kendime mutlaka bir palto almalıydım. Kara kışı o hırkayla geçirirsem kısa zamanda hasta olurdum.

Elimdeki poşetin içini açıp yeniden baktım. Akın'ın gömleğini ütülemiştim kimse uyanmadan ve parkasıyla birlikte özenle katlayıp koymuştum poşetin içine. Akşam beni almaya geldiğinde verecektim ona. Onun kıyafetlerine bakmak bile beni dehşet bir mutluluğa boğuyordu. Bana ne yapıyordu bu adam böyle?

Mahir abinin siyah Mercedes'i yokuşun aşağısında göründüğünde yaslandığım erik ağacının gövdesinden doğruldum. Sürücü koltuğunda oturan Mahir abiyle göz göze geldiğimde ise dünkü olay geldi aklıma. Yavuz Bey'in bana bağırması, Mahir abinin beni korumaya çalışması ama benim yüzümden onun da azar işitmesi... Yavuz Bey gerçekten gaddar bir adamdı. Hiç olmazsa neredeyse babası yaşındaki bir adama böyle davranması doğru değildi. Çalışanlarıyla araya bir mesafe koyması ve saygı beklemesi çok olağandı lakin onun bu fevri tavrının saygıyı hak edecek bir yanı yoktu.

Siyah Mercedes durduğunda gülümseyerek bindim. "Günaydın Mahir abi," dedim bütün samimiyetimle.

"Günaydın Ayten kızım," dedi o da bana dikiz aynasından gülerek. Arabayı çevirdi ve geldiği yokuştan aşağıya döndük hızla. Bir süre sessiz kaldık ikimiz de ama Yavuz Bey meselesini konuşmak istiyordum ben.

"Mahir abi..." dedim biraz çekinerek. "Dün beni savunmak için Yavuz Bey'le konuştuğun için çok teşekkür ederim ama lütfen yapma bir daha bunu." Mahcup ve samimi bir şekilde söylemiştim bu kelimeleri.

Mahir abi ise sözlerim üzerine güldü. "Eh be kızım," dedi direksiyondaki elini sallayarak. "Ne olacak sanki? Onun öfkesi bir saman alevi gibidir. Bakma sen, o da çok pişman oldu dün sana söylediklerine. Derdi sen değilsin onun, sadece o an karşısında seni bulduğu için sana çattı."

"Ama Mahir abi, olmaz ki böyle... Ben onu anlamaya çalışıyorum. Yaşadıkları hiç kolay şeyler değil, kabul ediyorum. Lakin bana böyle davranması akıl alır gibi değil!" Sesimin tonu Yavuz Bey'e duyduğum öfkeyle daha da artmıştı. Geriye yaslanarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Sen takılma bunlara. Yavuz'un pamuk gibi bir kalbi vardır esasında. Bakma, sen onun hayatının en kötü dönemine denk geldin..."

Öfkemi yuttum içime doğru. Aşiyan yalılarına geldiğimizde Mahir abiye kolaylıklar dileyerek indim arabadan. Derin bir nefes alıp iç çekerek yalının bahçe kapısından içeriye girdim. Yavuz Bey'e olan öfkem içimde harlandı her adımımda. *Sakin ol Ayten.*

Kapıya tıkladım üç kez. Gönül abla, beni gülen bir yüzle karşıladı. "Günaydın Aytenciğim," dedi bana, kapıda geriye çekilerek. "Gel."

"Günaydın Gönül abla," diyerek içeriye adımladım. Gönül abla kapıyı kapattıktan hemen sonra elimdeki poşete uzandı. Poşeti oyuncağını paylaşmaktan çekinen bir çocuk gibi hemen göğsüme bastırdım. "Yok, vermeyeyim bunu. Yanımda dursun..."

"Kızım alayım, asayım şuraya işte."

Yeniden göğsüme bastırdım, sonra kırışacağından korktum. "Yok abla, vallahi veremem. Dursun benimle."

"Gönül abla?" İkimiz de sesin geldiği yöne doğru baktık. Yavuz Bey salondan sesleniyordu. Sesini duyduğumda tüm sinirim geri geldi. "Ayten mi geldi?"

"Evet beyim," dedi Gönül abla. Gözlerimi devirerek hızla adımladım yukarıya çıkmak için.

Salonun tam önünden geçip gidecekken, "Ayten," diye seslendi bana. Mecburen durdum ve döndüm ona. Fakat o anda Yavuz Bey ve Akın'ın salonda yan yana oturduklarını gördüm. Far görmüş tavşan gibi yerimde öylece kalakaldım ve göğsüme bastırdığım poşeti daha da sıktım. "Gel otur, konuşalım biraz."

Afalladım. Bir merdivenlere bir de onlara baktım. Gönül abla gülümseyerek geçti gitti. Yarım yamalak tebessüm ettim ona. Yemin ederim ona tebessüm ettim ama Akın ve Yavuz Bey üzerine alınmış gibi gülümseyerek baktılar bana. Birden somurttum.

Akın gelmişti buraya. Bu eve... Üstelik dün dediğini yapmaya. Bana nasıl davranırmış, esmer çıplaklığımla nasıl beni görürmüş, bu doğru değilmiş... Tabii Yavuz Bey, yine ve yine onun sözlerini haklı bulmuştu. Benim sözlerim onun için bir hiçten ibaretti, zaten bebeği o zalim kadından kurtardığım zaman da sözlerime itimat etmemişti, Akın beni savunana kadar.

"Konuşacak bir şey yok, Mete önceliğim," diyerek hareketlendiğim sırada Yavuz Bey ayağa kalktı.

"Lütfen Ayten." Yeniden onlara baktım. Akın, oturduğu koltuğun kolçağına koymuştu kollarını ve geriye iyice yaslanmıştı. Bana dik dik bakan gözlerinden gerçekten o konuşmayı Yavuz Bey'le yaptığını anlamıştım. Keza Yavuz Bey'in de sesindeki nazik tınlamada bu konuşmanın izleri çok net görünüyordu. Bir hiç gibi hissettim. Değersiz bir hiç.

Ayaklarımı yere sertçe vurarak ilerledim onlara ve karşılarında duran üçlü koltuğa oturmadan önce, dün gece giymiş olduğum Yavuz Bey'in ceketinin koltukta durduğunu fark ettim. Akın'a baktım, hemen anladı ne demek istediğimi. İçimden sabır çekerek oturdum karşılarına. Yavuz Bey de oturdu benim oturmamla. Kolunda kocaman beyaz bir bandaj vardı, dünkü sinir krizinin bariz kalıntısıydı bu. Göğsüme bastırdığım poşeti kucağıma koydum ve Akın'ın inatla bana bakan gözlerine rağmen bakışlarımı Yavuz Bey'den çekmedim.

Ona gelmemesini söylemiştim ama keçi inatlı Akın gelmişti.

"Ayten, ben dün için senden özür dilemek istiyorum," dedi Yavuz Bey, yüzünde eğreti duran bir mahcubiyetle.

Güldüm. İkisi de şaşırdı gülmeme. "Evet, istiyorsunuz sadece ama dilemiyorsunuz," dedim büyük bir kibirle. Konuşmak için dudakları aralandı ancak anında yeniden araya girdim: "Akın buraya gelmese aklınıza bile gelmeyecek bu özür çünkü! Öyle değil mi Yavuz Bey?"

Yavuz Bey anlık olarak Akın'a baktı. Akın ise yaslandığı koltuktan öne doğru eğilmişti. Bunu beklemiyordu. Kaşları çatılmıştı.

"Yanlış anladın," dedi Yavuz Bey, bana oranla daha sakin bir ses tonuyla.

"Ben her şeyi gayet doğru anlıyorum Yavuz Bey," dedim kelimelerin üzerine basa basa. "Tıpkı geçen olduğu gibi... Benim sözümün hiçbir kıymeti yok gözünüzde! Haklısınız, olmayabilir, kabul ediyorum ancak ben dün sizi gerçekten Mete için kurtarmak istemiştim!"

"Ayten..." diye araya girmek istedi Akın ama izin vermedim.

"Sizi anlamaya çalışıyorum," diye itiraf ettim Yavuz Bey'e. "Ben hiç büyük bir acı yaşamadım Yavuz Bey, hiç *en yakınım* dediğim insanı

kaybetmedim ama bu kaybetme korkusunu aylardır yüreğimde taşıyorum! Bu nasıl bir his, siz hiç biliyor musunuz? Bu korku insana aklını kaçırtır. Ölüm korkusu... Annem için girdim ben bu işe. Onun ilaçlarını alabilmek için, bu korkuyu bir an önce yüreğimden silip atabilmek için..." Çenemi dikleştirdim mağrur bir şekilde. "Hiç ölüm yaşamadım ama yüzlerce kez ölmüş gibiyim sanki ben."

Daha fazla bakamadım onun yüzüne. Eğdim bakışlarımı ve birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak yok etmeye, dağıtmaya çalıştım içimdeki o kasveti. İçimde biriken bütün acı dilime sürüldüğünde zehir oluyor, dilimi yakıyordu sanki. Garip bir zehir. İnsan, böyle konuları konuştukça rahatlamaz mıydı? Öyle derlerdi ama ben rahatlamıyordum. Ölüm korkusunu dile getirdiğimden beri sanki o korku bir gölge gibi ardımda uzanıyordu. Her an beni yakalayacakmış gibi hissediyordum. Kaçmaya çalıştıkça ayaklarıma dolanıyordu, gittikçe ona kapılmak beni daha da yıpratıyordu.

"Bunun Akın'la bir alakası yok," dedi Yavuz Bey çok sonra. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Çenesi gerilmiş, dik dik bakıyordu bana her zaman olduğu gibi. "Dün hayatımın en kötü günlerinden biriydi... Mükemmel bir işveren olmadığımın farkındayım, aynı zamanda mükemmel bir insan olmadığımın da ama dün seni kırarken inan bana kendimde değildim Ayten." Derin bir soluk çekerek göğsünü şişirdi. "Senden gerçekten özür dilerim. Affet beni."

Akın'a çevrildi gözlerim. Koyu yeşil gözleri hiç kırpılmadan dosdoğru bendeydi. İnanmıyordum Yavuz Bey'e, tabii ki Akın'ın sözleri üzerine benden özür diliyordu. İkisinin birbirinden hazzetmediği çok belliydi ama birbirlerine olan garip bir bağlılıkları ve saygıları vardı. Birbirlerinin sözlerine olan itimatları tamdı. Kaşlarım çatıldı. "Özür dilemenize gerek yok. Hatanızı fark edebilmek, bir başkası sayesinde bile olsa..." Akın'a bakış attım. "Çok güzel."

"Ayten!" dedi Akın sıktığı dişlerinin arasından. "Sandığın gibi bir şey yok."

"Kesin öyledir," dedim ona doğru aynı öfkeyle bakarak. Akın burnundan öfkeli bir nefes bırakırken Yavuz Bey yeniden itiraz etmek için dudaklarını araladı ama ben ondan önce davrandım ve kucağımdaki poşeti Akın'a uzattım. "Buyurun Akın Bey," dedim *bey* kelimesine vurgu yaparak. "Sizin."

Uzattığım poşete anlamayarak baktı önce, sonra aldı ve içine baktı. Yüzündeki öfkeli çizgiler bir anda gevşedi, hatta dudağının kenarı kıvrıldı hafifçe. *Akın... Neden bunu yapıyorsun? Sana ne kadar değer verdiğimi*

görmüyor musun? Neden buraya gelip onunla konuşarak her şeyi daha da zora sokuyorsun?

"Teşekkür ederim Ayten," dedi bana Akın. Az önceki *bey* söylemimi hemen unutmuştu, ütülü gömleği ve parkasını görünce.

"Mühim değil," diyerek ayağa kalktım. Ben kalkınca ikisi de ayağa kalktı. "Ben işime döneyim..." dedim ve merdivenlere doğru yöneldim.

"Ayten," diyerek durdurdu beni Yavuz Bey. "Ben bugün kolumdaki yara yüzünden işe gidemeyeceğim. Annem de gelecek bugün akşama doğru. O geldiğinde sen de evine gidebilirsin. Zor bir gün oldu dün senin için."

"Kaç gibi?" diye sorarak lafa karıştı Akın.

"Dört veya beş gibi."

Akın bir an duraksadı ve boştaki eliyle çenesini sıvazladı. "Hay Allah," dedi sıkıntıyla. "Benim o saatlerde bir randevum vardı..."

Oraya çakılı kaldım. Kalbimin içerisinde binlerce kırılma sesi duyduğuma yemin edebilirdim. "Ne randevusu?" diye soruverdim. Patavatsız bir soruydu bu, kabul ediyordum ama bu soruyu ben değil, kalbim soruyordu o saniyelerde.

Akın sorum üzerine kaşlarını kaldırdı. "Şey... Mühim bir randevu. Çok değer verdiğim bir... Bir hanımefendiyle..."

Bütün kelimelerimi yuttum. Kaşlarımı kalırarak, "Öyle mi?" diye sorarken paramparça olduğumu asla anlamasın diye gülümsemeye çalışıyordum. Hayal kırıklıkları sivrile sivrile kanatmaya başladı içimi.

"O zaman Mahir abi bırakır seni Ayten," dedi Yavuz Bey. Uysal bir şekilde başımı sallayarak kabul ettim.

"Yok, ben halletmeye çalışacağım," diye diretti Akın.

Halletme Akın. Bırak.

"Ben gideyim..." diyerek bir rüzgâr gibi geçip gittim yanlarından. Kalbimin kırıkları orada, salonda kalmıştı ama onun bundan hiçbir şekilde haberi yoktu.

Fazla ön yargılıydım. Hep keskin çizgilerim vardı, sivriliklerimi batırmaktan çekinmezdim hiç. İstediği şey olmayınca mızmızlanan değil, içine bu kadar dert ettiği için kendisine kızan o çocuktum ben. Hiçbir zaman suçu karşıda aramazdım, hep kendi içimde yanlışlar bulmaya çalışırdım.

Evet, buna rağmen fazla ön yargılıydım. Belki de Akın'ın bahsettiği o hanımefendi bir akrabasıydı? Kim bilir, belki de kız kardeşiydi. Hatta belki

de... Belki de annesiydi. Ölen annesinin mezarına gitmeyi bir hanımefendiyle randevu olarak tanımlıyordu belki.

Belki...

Asla emin olamamakla birlikte içim içimi yiyordu. Mete'yle ilgilenirken kaç kere gözlerim dolmuştu, kaç kere o bahsettiği *hanımefendinin* bir akrabası olabileceğini düşünerek durup dururken gülmeye başlamıştım artık sayamıyordum. *Düşünme, işine bak,* diyordum kendime sürekli ama başaramıyordum. Sanki işim buymuş gibi geliyordu. İşim Akın'ı düşünmekmiş, onu sevmekmiş, onu ikinci bir ruh olarak benimsemekmiş gibi...

Mete'nin odasının kapısı usul usul açıldı ama bu bile yerimde sıçramama yetti. Yavuz Bey'di gelen. Yerimde sıçradığımı görünce dudaklarını oynatarak sadece, "Sakin ol, benim," dedi.

Nasıl daldıysam Akın'ı düşünmeye, onun geldiğini fark ettiğimde korkmuştum. Yavuz Bey içeriye girdi ve beşiğinde uyuyan Mete'ye baktı. Oğluna bakarken gülümsedi. Dünkü hâli geldi gözümün önüne birden. Sinir krizi anı, ağlaması, arabada beni karısına benzeterek sayıklamaları...

"Hadi yemek yiyelim, gel," diye fısıldadı bana doğru. Onaylarcasına başımı sallayarak peşinden odadan çıktım. Merdivenlerden inip mutfağa doğru ilerlerken içimde hâlâ sıyırıp atamadığım bir sıkıntı vardı. Bu sıkıntının nedeni Akın mıydı yoksa Yavuz Bey'le sabahki konuşmamız mıydı, çözemiyordum.

Mutfağa girdiğimizde Gönül ablanın dumanı tüten ezogelin çorbalarını masaya koyduğunu görmüştüm. Mutfak buram buram yemek kokuyordu. Yavuz Bey, masanın başköşesine yerleşirken mutfağa göz attım. Kocaman, tertemiz ve çok şık bir mutfaktı. Tezgâhın pencereye uzanan kenarında küçük saksılar ve saksıların içinde küçük kasımpatılar vardı. Gönül abla tarafından özenle sulandıklarına ve bakımları yapıldığına emindim, çok güzel görünüyorlardı.

"Otursana Ayten." Yavuz Bey'in sözleriyle bakışlarım onu buldu. Usulca çaprazındaki boş sandalyeye oturdum. Karşıma da Gönül abla oturdu. Yavuz Bey hiç vakit kaybetmeden çorbasına daldırdı kaşığını ve ilk lokmasını aldı.

Açıkçası bizimle birlikte yemek yiyor olması bana garip gelmişti. Burnu büyük Yavuz Bey, çalışanlarına saygısız davranan Yavuz Bey, beni bir çocuk gibi azarlayan Yavuz Bey şimdi nasıl oluyordu da gayet sakin bir şekilde çalışanlarıyla oturup yemek yiyebiliyordu?

Kaşığıma uzanıp ağır ağır karıştırdım önce çorbamı. Gönül ablaya yadırgayan kaçamak bakışlar atıyordum, Yavuz Bey'in neden bizimle yemek

yediğini anlayamayarak. Ama o da Yavuz Bey gibi yemeğine dalmıştı. Sıcak çorbama hafifçe üfleyerek gözlerimi kaldırıp yeniden baktım Gönül ablaya. *Baksana Gönül abla ya?*

Ayağımı hareket ettirdim yavaşça onun ayağına dokunmak için. Fakat bir anda ayağım demir gibi bir şeye çarptı. Anında durdum ve birden Yavuz Bey başını çorbasından kaldırıp bana çevirdi. "Bir sorun mu var?" diye sordu bana.

Pat diye elimdeki kaşığı çorbaya bıraktığımda çorbadan birkaç damla saçıldı etrafa. Korkuyla geriye sıçradım, bu kez masa sallandı ve çorba daha çok döküldü. Hem de Yavuz Bey'in sargılı olan koluna... Beyaz sargılarına bulaşan çorba damlalarını görünce telaşa kapıldım. "Ne kadar sakarım ben ya!" diyerek elimle yelledim kolunu ama o bir put gibi elini kıpırdatmadan öylece duruyordu. Gönül abla kalktı hemen, bir mendil getirdi ve Yavuz Bey'e uzattı. Yavuz Bey bana bakarak aldı mendili ve usul usul sildi sargısının üzerindeki çorba lekesini ama sargıda hâlâ izleri kalmıştı. "Kusura bakmayın Yavuz Bey, bir anda oldu gerçekten."

Yavuz Bey daha sonra üzerindeki tişörtünü sildi. "Sorun değil Ayten," dedi dümdüz bir sesle.

"Yandınız mı?" diye sordum daha sonra telaşla.

"Yanmadım," diyerek kafasını iki yana salladı.

"Ben çok aptalım, gerçekten. Yani şaşırdım bizimle oturmanıza biraz..."

"Neden?" diye sordu Yavuz Bey. "Neden yemeyecekmişim sizinle yemek?"

"Biz çalışanınızız ya... O yüzden şey ettim."

"Yok öyle bir şey küçük hanım," dedi birden. "Sen beni ikidir çok yanlış anlıyorsun, kırılıyorum bak."

"Ama Yavuz Bey..." diye konuşmaya başladığımda elini kaldırıp susturdu beni.

"Tek bir kelime daha edersen bozuşuruz, o hayal ettiğin ketum adama dönüşürüm," dedi büyük bir ciddiyetle. Mecburen sustum. Yavuz Bey derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. "Her şey zaten çok zorken biz ikimiz de zor olmayalım, ha Ayten?" diye sordu bana, daha çok kendi kendine konuşur gibi. Tebessüm etti ansızın. "Bütün bu yaşananları sindirmeye çalışıyorum. Makul olmaya... Dün karımın öldürüldüğünü öğrendim, bugün ise yemek masasında gülüyorum."

Hâli, tavrı değişikti. Gönül ablaya baktığımda elini ağzına kapatmış, nemli gözleriyle Yavuz Bey'i izlediğini gördüm. Bu kasvet beni dibe

çekiyordu. Sanki ben ölümden kaçmaya çalıştıkça bir bataklık gibi bu ölüm kasvetine çekiliyordum.

"Tabii ki güleceksiniz," dedim birden. İkisinin de bakışları bu sözlerim üzerine beni buldu. "Mete gibi bir bebeğe sahipsiniz siz. O küçük mucizeye sahipsiniz. Hayat sizin ve onun için devam ediyor. Hiç düşündünüz mü bunu? Siz hâlâ hayattaysanız bir sebebi mutlaka vardır." Sonra hatırladığım şeyle gülümsedim ben de. "Bizim mahallede eskiden birbirine çok âşık bir karı koca vardı. Çakır amca ve Mesude teyze. Öyle çok seviyorlardı ki birbirlerini, aşkları destan olmuştu âdeta, kulaktan kulağa yayılmıştı. Ama hiç çocukları olmadı. Çocuk niyetine hep kedi, köpek, kuş beslerlerdi. Sonra Mesude teyze bir anda kalp krizinden öldü. Çakır amca yıkıldı resmen. Ancak daha sonra, Çakır amcanın üvey erkek kardeşinin kızı ortaya çıktı. Yıllar önce vefat etmiş Çakır amcanın üvey erkek kardeşi, annesi de kıza bakamadığından onu terk etmiş. Kız da Çakır amcanın yanına sığınmış. Çakır amcayı hayata bağlayan Mesude teyzeden sonra bir de bu kız çıkmıştı. Adı Esma'ydı, çok güzel, şirin bir kızdı."

Ardı arkası kesilmeyen cümlelerimi dikkatle dinledi Yavuz Bey. Dinlerken de bir yandan çorbasını bitirmişti. Gönül abla da ona diğer yemekten koymaya kalkmıştı. "Ee, sonra ne oldu?" diye sordu Yavuz Bey dirseklerini masaya dayayıp elini çenesinin altına koyarak. Direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu, anlattığım bu hikâye onun dikkatini çekmişti.

"Demem o ki onu hayata bağlayan yeğeni olmuştu. Mesude teyzenin ölümünün bıraktığı o kasvetli bulutlar Esma'nın gülen yüzüyle dağıldı." Artık eskimeye yüz tutan zihnimdeki görüntülerini hatırlayıp gülümsedim. "Çok iyi anlaşıyorlardı. Sanki gerçekten baba kız gibiydiler..." Bir sevinç yayıldı içime. "Ve ben anladım ki doğurmak hiçbir şey. İnsan insanı içinden seviyor ve kabullenebiliyorsa onu bir nevi doğurmuş olmuyor mudur zaten? Ona her bakışında sevgi kaplıyorsa bütün bedenini, bu saf sevgi onun içini titretiyorsa, onun canı yandığında kendi canı yanıyormuşçasına sızlıyorsa içi... Bütün bunların olması için kan bağı olması gerekmez ya?"

Gönül abla, bir tabak patlıcan yemeğini Yavuz Bey'in önüne bırakıp oturmuştu yerine yeniden. Yavuz Bey ise hâlâ sessizce beni izliyordu. Birkaç saniye geçti, hâlâ konuşmadı, öylece gözlerime bakmaya devam etti. Ben de bakışlarımı çektim ondan ve çorbamı kaşıklamaya başladım yeniden. Çok konuşup kafasını mı şişirmiştim acaba? Adamın zaten başında bir ton derdi vardı, ben ne anlatıyordum?

"Hiç susmasan keşke Ayten," dedi Yavuz Bey umut dolu bir sesle. "Sen konuştukça ümitleniyorum. Acaba diyorum, bu anlatılanlar gerçek mi, ben

de anlatılan o insanlar gibi olabilir miyim, kendimi oğluma adayabilir miyim..."

Hüzünle tebessüm ettim. "Neden yapamayasınız ki? Sevmeyi bilmeyen bir kalbiniz yok sonuçta. Her sevgi aşk değildir ya? Evlat sevgisi de çok güçlü ve bağlayıcı değil midir?"

"Öyledir tabii," diyerek destek çıktı bana Gönül abla. "Benim Ömer'imle Necmiye'm de bağlıyor hayata. Evlat başka, bambaşka."

Bakın görün dercesine işaret ettim Yavuz Bey'e. Keyifle güldü ve yemeğine devam etti. Ben de çorbamı içtim ve kalkıp kendime birazcık patlıcan koydum. Bu esnada Yavuz Bey yemeğini bitirmişti. "Gönül abla, ilaçlarımı getirir misin? Girişteki konsolun üzerindeydi..."

Gönül abla, Yavuz Bey'in sözleriyle hemen ayağa kalktı. "Ne ilacı? Dünkü olay için ilaç mı yazdılar?" diye sordum.

Yavuz Bey zorlukla yutkunurken yüzündeki tebessümü soldu. "Sakinleştirici... Ya da yasal uyuşturucu," dedi alay edercesine. Üzüldüm bu hâline. Acısını ve öfkesini yatıştırmak için ilaçlara tutunmuştu. Oysa oğluyla teselli bulması daha mantıklı ve makul değil miydi? "Bir de psikolog işi çıktı şimdi..." dedi aksi tonda. "Akın'ı bu sabah iyi bir psikolog tanıyıp tanımadığını öğrenmek için yanıma çağırmıştım. O da sağ olsun, yardımcı oldu bana."

Gözlerim şaşkınlıkla iri iri oldu. "Ne?" diye mırıldandım inanamayarak. Yani Akın buraya, ondan hesap sormak için gelmemiş miydi?

"Öyle işte Ayten. İçinde debelendiğim bu bataklıktan bir yardım eli olmadan çıkamıyorum, kabullendim artık."

Kendime kızarak dudaklarımı dişledim. Aptal ön yargım! Ne diye peşin hüküm veriyorsun? "Yavuz Bey..." diye konuştuğumda, Gönül abla onun ilaçlarını getirmişti. Bir dolu bardak da su koydu ilaçların hemen yanına ve çamaşır yıkayacağını söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Yavuz Bey bir yandan ilaçlardan birini ağzına atarken bir yandan da ilgisini bana çevirmişti. "Karınız, Füsun Hanım... Onun öldürüldüğünü kimden öğrendiniz? Yanlış anlamayın ama kesin bir bilgi miydi?"

Yavuz Bey bir eli su bardağına sarılı bir şekilde duraksadı. Ağzında hâlâ ilaç duruyordu, masanın uzak köşesine daldı gözleri. Kısa süre sonra suyu içti. "Babaların günahlarını çocukları öder diye bir laf duymuş muydun hiç?" diye sordu bana bakarak.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Duyma zaten," diyerek yaralı kolunu kaldırdı ve omzuma hafifçe vurdu. "Hiçbir zaman babanın günahlarını ödeyen evlatlardan olmamanı dilerim Ayten."

Boğazıma bir yumru oturdu. Babamın beni dövüşleri, bana sövüşleri geldi aklıma birden. Hâlâ büyük bir morluğa ev sahipliği yapan karnımdaki çürük sızladı. *Babamı affetmeyeceğim ama asla da onun günahlarını ödemeyeceğim,* dedim içimden. Nasıl bir günahın bedeli olabilirdi ki karısının canı?

Tam sormak için nefes almıştım ki Mete'nin tiz ağlaması duyuldu üst kattan. Hızla kalktım masadan. "İzninizle Yavuz Bey."

Suyun sıcaklığını kontrol ettim. Ne çok sıcaktı ne çok soğuk, tam istediğim gibiydi. Memnun bir şekilde suyun sıcaklığını ayarladıktan hemen sonra, "Getir Mete'yi, Gönül abla!" diye seslendim açık kapıya doğru bakarak. Gönül abla, beyaz havlusuna sarılı Mete'yi getirdi hızlıca. Çok nazik hareketlerle tuttum onu ve bebek küvetinin içerisine doğrulttum.

Bal tanesinin boynu ve alnında yıkanmadığı için küçük küçük isilikler çıkmıştı. Yavrucak derdini anlatamadığından rahatsız rahatsız kıpırdanarak huysuzlanmakla yetiniyordu. Gönül abla, Mete çok küçük olduğundan yıkamaya korktuğunu söylemişti. Kendi çocuklarını bile kayınvalidesi yıkamış biraz büyüyene kadar. Şaşırdım buna. Gönül ablaya birlikte yıkamayı teklif ettim bu yüzden. Önce yapamayız edemeyiz dese de, "İki çocuk sahibi koskoca kadınsın Gönül abla! Neyini yapamayacaksın? Bak ben tutacağım, söz, sen sadece su dökeceksin," diyerek ikna ettim onu.

Kollarımda çırpınıp duran minik bebeğe sevgiyle bakarken Gönül abla dolaştı etrafımdan ve su dökmeye başladı. Mete, tenine değen suyla irkilip çığlığı bastı hemen. "Abla, kafasına dök ama yüzüne gelmesin," diyerek komut verdim ona. Bebeğin siyah saçları ıslandı. Mete için alınmış özel, küçük şişeli şampuanı elime dökmesi için avucumu açtım. Çok az bir şampuan döktükten sonra nazik hareketlerle, parmak uçlarımla ince telli saçlarını okşayarak köpürttüm.

"Abla, yavaşça suyu dök," dedim. Gönül abla yavaş yavaş suyu döktü. Mete'nin saçlarını dokunmaktan çekine çekine duruladım. Daha sonra vücuduna geçtim. Gönül ablaya eski, pamuklu bir kumaş olup olmadığını sordum. Yokmuş ama Yavuz Bey'in tişörtlerinden birini alabilirmişiz. Yavuz Bey'in yumuşak, pamuklu tişörtlerinden birini kese gibi kullandık.

Bebeğin teni hassastı, normal bir kese kullanırsak yavrucağın kadife gibi teni zedelenirdi.

Gülümsedim. Gönül ablanın köpürttüğü pamuklu tişörtü aldım ve ufak, narin daireler çizerek tenini yıkadım Mete'nin. Huysuz sıpa, cıyak cıyak ağlıyordu ama bilmiyordu ki çok rahat edecekti!

"Suyu dök Gönül abla!" dedim vücudunu yıkamam bitince. Gönül abla, bebeğin vücuduna dikkatlice suyu dökmeye devam etti. Mete tamamen durulandığında avucuma biraz su alarak yüzünü, gözlerini ve burnunu yıkadım yavaşça. "Şöyle burnunu da sıvazlayalım, güzel olsun! Şöyle kaşlarını da sıvazlayalım, kaş çatmasın ömrü boyunca hiç! Şöyle dudaklarını da yıkayalım, güzel kızları öpsün hep!"

Gönül abla sözlerim üzerine gülmeye başladı. "Kız âlemsin vallahi Ayten!" dedi bana.

Ben de güldüm. "Hadi havluyu ver de üşümesin bebek, Gönül abla," dedim sonra.

Ama kapıda bir hareketlilik fark ettim o an, o tarafa baktım. Yavuz Bey kapıya yaslanmış, yüzünde büyük bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Kıpırdandı birden ben bakınca ve Mete'nin beyaz havlusuna uzanıp bana doğrulttu.

"Havluyu açar mısınız?" dedim ona gülerek. Dediğimi yaptı ve açtı havluyu. Hemen sardık Mete'yi, üşümemesi için. Yavuz Bey kucağında havluyla iyice sarmaladı bebeğini, ben de biraz kuruladım. "Yavuz Bey, neden emanet gibi tutuyorsunuz bebeği? Sizin o?" dedim sonra sitemle. Yavuz Bey ne söyleyeceğini bilemedi.

Çekip aldım kucağıma Mete'yi onun ellerinden ve acele adımlarla odaya götürdüm. Üşümesin diye hızlıca ama nazikçe kuruladım bütün vücudunu.

"Aferin sana Ayten!" dedi Gönül abla, odaya girerken. Peşinden de Yavuz Bey geldi odaya. "Gören de seni kırk yıldır bebek bakıyor sanır! Ne güzel yıkadın bebeği öyle..."

Mete'nin saçlarının suyunu havluyla dokuna dokuna yavaş yavaş alırken, "Aman Gönül abla, nazar etme ne olur!" dedim kıkırdayarak.

"Hastaneye gidip yıkatıyorduk yavrucağı, çok iyi oldu valla!"

"Aa, hastane mi?" dedim sinirle.

"Kızım ne yapalım, ben cesaret edemedim. Ee, gelen bakıcılar da tahammül edemeden kaçıp gittiler. Mecburen, yıkanması gerekiyordu..."

Çok üzüldüm duyduklarıma. Annesi olmayanın babası hiç olmaz derlerdi bizim mahallede, Mete'ye bakarken bu cümle yankılandı zihnimde.

Hüzün oturdu kalbimin başköşesine birden. *Mete... Seni öyle çok seviyorum ki...*

Havlusuyla birlikte kaldırdım Mete'yi kollarımda. Çipil çipil bakıyordu. Bebek beyazlamıştı resmen, yıkanınca. "Şu küçük beye bakın! Ne kadar da tatlı oldu!" dedim sevinçle ve öptüm onu yanağından. Sonra onu babasına doğrulttum. "Koklasanıza!"

Yavuz Bey çekindi. Göğsünü şişirdi derin bir nefesle, sonra bir adım attı, bir adım daha ama duraksadı. "Yok, şimdi kirliyim ben. Kirletirim onu..." dedi aksi bir sesle.

"Ne kirletmesi? Sadece koklayacaksınız?"

Yaklaştı yeniden. Mete'yi tutan ellerimin üzerine kapattı ellerini birden ama tutup çekmedi bebeği kendisine. Bebeğe öyle bir bakışı vardı ki gören de korkunç bir şeye bakıyor sanırdı. Ellerimin üzerine kapanan elleri titriyordu. Yavuz Bey yarım adım geriledi ve iki yana salladı kafasını. Bakışlarında bir tuhaflık vardı, birden çekti ellerimin üzerinden ellerini. Kaşlarım çatıldı bu tepkisi üzerine. Mete'nin onun sevgisine, ilgisine ve sıcaklığına ihtiyacı vardı, bunu nasıl göremiyordu?

Yavuz Bey ve Gönül abla odadan çıktığında ben de Mete'nin dolabından mavi beyaz çok güzel bir takım çıkardım. Babaannesi gelecekti, torununu iyi görmesini istiyordum. Aslına bakılırsa, benim ona iyi baktığımı, bebekle iyi ilgilendiğini anlamasını ve beni sevip burada kalmamı desteklemesini bekliyordum. Çünkü kadın bakış açısı erkeklere oranla daha detaycıydı ve erkekler genellikle annelerinin sözlerine hep itimat ederlerdi.

Bu, işi kaybetmemem için gerekliydi.

Mete'nin mavi beyaz takımını dikkatli bir şekilde giydirirken kapı zilinin çaldığını duydum. Gelmiş olmalıydı Yavuz Bey'in annesi. Minik alt pijamasını ince bacaklarından geçirirken bir yandan da karnını severek, "Babaanneciğin mi gelmiş, bal tanesi?" diye sevimli bir şekilde konuşuyordum Mete'yle. Bugün duş alırken ağlamasını saymazsak oldukça sakindi.

Mete'nin odasının kapısı hafifçe tıklatıldı sonra Gönül abla kafasını uzattı kapı aralığından. "Jale Hanım geldi, sizi bekliyor," diyerek gülümsedi bana.

"Tamam Gönül abla, hemen geliyoruz," diyerek Mete'ye uzandım. Gönül abla çıktı. Mete'yi dikkatle kucağıma aldım. Bembeyaz tenine zıt simsiyah saçlarını parmak uçlarımla düzelttim nazikçe. Çok tatlı göründü birden gözüme, başımı eğip öptüm onu koklaya koklaya. Pamuklu mendilini de yakasına yerleştirdim kusar belki diye ve odadan çıktım.

Merdivenlerden inmeden hemen önce salondan yayıldığına emin olduğum kadın sesiyle duraksadım. "Böyle bir akılsızlığı nasıl yaparsın Yavuz Ali? Neden araştırmadan etmeden böyle öfkeleniyorsun? Bir olay varsa araştırılır, öyle üzerine gidilir! Hiç mi bir şey öğretemedim ben sana?"

"Bıktım anne!" dedi Yavuz Bey, gerçekten bıkkın bir ses tonuyla. "Her şey üst üste geldi, anlayamıyor musun? O şerefsiz de bile bile canımı yakmaya çalıştı! Babam yüzünden bütün bunlar... Onun yüzünden Füsun'u yitirdim ben!"

Duyduklarım karşısında şokla merdiven basamağında kalakaldım. "Bazı şeyleri çok abartıyorsun oğlum," dedi kadın, az öncekine oranla daha sakin bir ses tonuyla. "Füsun'a âşık olmadığını ikimiz de biliyoruz Yavuz Ali, bir mecburiyetten oldu bu evlilik. Bırak bu ajitasyonu!"

"Anne, ben Füsun'u sevmiştim! Gerçekten sevmiştim!" dedi Yavuz Bey üzerine basa basa. Kadın yapay bir kahkaha attı onun bu sözleri üzerine.

"Sen bütün erkeklerin yataklarına meze olmuş bir kadını sevmiştin, evet! Ve o kadın da seni yolunacak bir kaz olarak gördüğü için senden hamile kaldı!"

"Sus anne!" diye âdeta haykırdı Yavuz Bey.

Dinlemenin yanlış olacağını düşünerek, geldiğimi anlayıp sussunlar diye ayak seslerim duyulacak şekilde hızla indim merdivenleri. Tahmin ettiğim gibi susmuşlardı. Salona girdiğimde ikisi de bana döndü. Kucağımdaki Mete'yi görür görmez gergin ifadesi anında çözülen kadın oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Gülerek bana doğru ilerledi ve kollarını Mete'ye doğru açtı. Dikkatlice ona doğru uzattım bebeği.

"Benim ay parçam... Güzel Mete'm!" diyerek kucağına aldı torununu. Röfleli, omuzlarının üzerinde, hafif sarı karışımı parlak kumral saçları vardı kadının. Dudak kenarları sanıyorum ki çok gülmekten kırışmıştı. Kırmızı ojeli tırnakları bakımlıydı. Güzeldi Yavuz Bey'in annesi. Öz güvenli ve dik bir duruşu vardı. Yavuz Bey'in bu öz güvenli duruşunu annesinden aldığı belliydi.

Yavuz Bey'e baktığımda ikimizin bakışları karşılaştı. Bana doğru ilerledi hemen. "Anne, bu da Ayten, Mete'nin yeni bakıcısı," diyerek tanıttı beni annesine. Kadın kafasını kaldırdı torunundan ve gerçek bir samimiyetle baktı yüzüme.

"Merhaba Aytenciğim," dedi. "Ne kadar güzel gözlerin var, iri iri... Zeytin gibi."

Utandım birden. "Çok teşekkür ederim, o sizin güzelliğiniz."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu ve "Çok genç duruyorsun," diye ekledi.

"Yirmi yaşındayım."

Biçimli kaşları havalandı ve Yavuz Bey'e baktı bir an. "Tahminimden de gençsin..."

Yaşım nedeniyle tecrübesiz olduğumu sandığını anladım o an ama Yavuz Bey hemen araya girdi: "Mükemmel bakıyor Mete'ye,"

Oysa işte sadece ikinci günümdü. Annesi ise dudak büzdü oğlunun bu sözleri üzerine ve bir şey demedi. "Gel bakalım Meteciğim, şuraya geçelim," diyerek koltuğa doğru ilerledi bebekle Jale Hanım.

Yavuz Bey ise yeniden bana döndü. "Akın gelmedi," dedi.

Boğazım düğümlendi birden. Omuz silktim. "Meşgul..." dedim sadece cılız bir sesle.

Yavuz Bey kafasını salladı. Mutfağa doğru seslendi. "Gönül abla! Mahir abiyi çağırır mısın?"

Gönül abla mutfaktan hızlı hızlı adımlarla koşup gelirken bir yandan da önlüğüne ellerini siliyordu. "Beyim, onu bahçe makinesini tamir etmesi için yollamıştınız ya..." dedi nefes nefese.

Yavuz Bey, unuttuğu bu detay üzerine yüzünü buruşturdu. "Doğru ya..." Sonra bana döndü. "Ben bırakayım seni."

"Yok, olmaz! Ben dolmuşa binerim aşağıdan. Hem kolunuz da yaralı zaten," diyerek hareketlendim ama yaralı koluyla tutundu bileğime.

"Olur mu canım öyle şey? İyiyim ben, bak nasıl tutuyorum kolunu," diyerek güldü Yavuz Bey.

"Gerçekten gerek yok Yavuz Bey. Rahatsızlık vermeyeyim..."

Kafasını itiraz edercesine iki yana salladı ve bana doğru yaklaştı. Annesinin duymasından çekinerek, "Burada onunla kalırsam kafayı yerim, gidelim hadi," diye fısıldadı bana.

Ne diyeceğimi bilemedim. Yavuz Bey, kapıya doğru hareketlendi ve kapı önünde durup bana gelmemi işaret etti. O da üzerine ince bir ceket aldı. Dün portmantoda unuttuğum hırkamı alıp hızlıca giydim ve birlikte çıktık evden.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Yavuz Bey'in arkasından ilerlerken bir elimi gözümün üzerine siper ederek ıslak çimlere dikkatle bastım. Evin hemen yanında kapalı bir garaj vardı. Yavuz Bey o yöne doğru ilerledi ve garaj kapılarını açtı hızla. İçeride parlak kırmızı bir araba vardı ve araba o kadar güzel duruyordu ki bir an donakaldım.

Yavuz Bey sürücü koltuğunun kapısını açıp bana baktı. "Gelsene Ayten."

Alık alık bakmayı bırakıp ilerledim arabaya. Tek kapısı vardı. Açtım ve kendimi bıraktım yolcu koltuğuna. Yavuz Bey çok geçmeden çalıştırdı motoru. Evin büyük, demir araç giriş kapısı açıktı ve muhtemelen Mahir abi içindi. Hareket ettik, Yavuz Bey silecekleri çalıştırdı.

"Arabanız ne kadar güzel Yavuz Bey, maşallah!" dedim beğeniyle arabayı bir de içeriden süzerken.

Güldü. "Sağ ol Ayten," dedi dikkatle yola bakarken. "60 model Chevrolet İmpala," dedi ama sadece model ve yılı anlamıştım. Anlamadığımı fark edince gülmeye devam etti. "Aile yadigârı," diye açıkladı.

"Kazasız belasız kullanın."

Kafasını *sağ ol* anlamında salladı. "Ee, tarif et bana hadi evinin yolunu," dedi, araba yolda ilerlerken. Ona evime giden yolları belirtmeye başladım. Yaralı olan kolu direksiyondaydı, diğer eliyle de destekliyordu. Canı yanıyor muydu yanmıyor muydu, kestiremiyordum.

Yolculuğumuz sessizlikle geçerken Yavuz Bey bir anda hem kendi yan aynasına hem de dikiz aynasına bakmaya başladı telaşla. Ne olduğunu anlayamadım. "Ne oldu Yavuz Bey?" diye sordum.

İnanamayarak gülmeye devam etti. "Akın..." diye mırıldandı. "Akın var arkamızda."

Oturduğum koltukta geriye döndüm ve arabanın arka camından baktım. Gerçekten oydu ve direksiyonda olan ellerinden biriyle bana el salladı. Gülümsedim ve ben de ona el salladım. "Niye burada ki?" diye sordum inanamayarak. Yavuz Bey omuz silkti. Önüme döndüm. Fırıncılar Sokağı'ndaydık. Akın'la bisikletle geçtiğimiz o sokak... Hatırladığım anıyla tebessümüm daha da yerleşti dudağımın kenarına. Bisiklette arkasında oturuşum, beline sarılışım, yanağımı sırtına yaslayışım, taze ekmek kokusu, denize çıkan o sokak...

Ama çok sürmedi. Çünkü ileride bir polis arabasının sokağı aydınlatan ışıkları, karanlığı bölüyordu. Araba hızla o noktaya doğru yaklaşırken kalbim tekledi bir anda, kalabalığın içerisinde nasıl oldu da o noktadan bunu gördüm anlayamadım ama kardeşim Ferhat'ı gördüm.

"Yavuz Bey, durun!" diye bağırdım gözlerime inanamayarak. Bağırmam üzerine şaşkınca bana baktı Yavuz Bey.

"Ne oldu Ayten? Geldik mi yoksa?" diye sordu bana.

"Lütfen sağda durun!" diyebildim sadece. Yavuz Bey direksiyonu sağa kırdı ve yavaşladı hemen. Durur durmaz indim aşağıya ve koşmaya başladım. Yağmur şiddetini artırmıştı ancak polislerin ve kalabalığın yağmura aldırış ettiği yoktu.

İçimde büyük bir korkuyla yaklaştım kalabalığa ve önümde sıradağlar gibi duran adamları iterek geçtim çemberin içerisine. Bir polis, kardeşim Ferhat'ı polis arabasının kaputuna yüzükoyun yaslamış, kelepçe takıyordu. Ferhat ise ağlıyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diyerek polisin koluna uzandığım sırada diğer polis memurları hemen atıldılar üzerime.

"Sen kimsin kadın?" diye bağırdı kolumu tutan polis. "Çekil git!"

Ferhat benim sesimi duyduğunda yüzünü bana döndü ve "Ayten!" diye haykırdı bana acıyla.

"Ben onun ablasıyım!" diyerek, kolumu tutan elinden sıyrıldım hemen. Bu esnada Yavuz Bey gelmişti nefes nefese yanıma. "Ne yapıyorsunuz? Neden kardeşime kelepçe taktınız?"

Polis pişkin pişkin sırıttı. "Onu anarşist kardeşinize sorun hanımefendi!" dedi bana üstten bakarak.

İnanamayarak kafamı iki yana salladım ve Ferhat'a baktım. "Abla!" dedi onu hâlâ polis aracına yaslayan memura kötü kötü bakarak. "Yemin ederim bir şey yapmadım! Tuzağa düştüm!"

Ferhat'la aram diğer kardeşlerim kadar iyi değildi. Genelde onunla önce ağız dalaşına girerdim, sonra onu bir güzel döverdim. Sinirimi bozan şey sırf erkek olduğu için ailede el üstünde tutulmasıydı. Pısırıktı, sinir bozucuydu ve çokça salaktı ama asla yalan söylemezdi kardeşim. Tıpkı şu an olduğu gibi... "Bırakın! Yapmadım diyor işte! Hem ne anarşisti, benim kardeşimin siyasetle hiçbir alakası yok! O daha on sekizine yeni girdi!" diyerek itiraz ettim ve öne doğru atıldım. Fakat az önce koluma sarılan polis memuru beni geriye doğru itti. Sırtım birden Yavuz Bey'in göğsüne çarptı. Yavuz Bey ise dikkatlice belimi tutarak dengemi yeniden kurmamı sağladı.

Bu esnada Akın kalabalığı yararak geldi ve beni iten polisin yakalarını tuttu. "Ne yapıyorsun sen? Nasıl itersin onu?" diye âdeta burnundan soludu. Bir anda diğer polis memurları olaya dâhil oldu ve Akın'ı geri çektiler.

"Sen kimsin be?" diye sordu polis kızarak.

"Yapmadım bir şey diyor! Neye dayanarak tutukluyorsunuz onu?" diye sorgulamaya devam ediyordum ben de saf saf.

Korkuyla solurken kargaşa başladı. Yavuz Bey, Akın'ı çekiştiren polislerden birinin üzerine atıldı, Akın ise beni iten polisin çenesine bir yumruk indirdi hızla. Ne yapacağımı bilemeyerek ben de Ferhat'ı tutan polisi ittim olanca gücümle. Polis, Ferhat'ı bırakıp bana döndüğünde tükürdüm ona. Hemen kardeşime sarıldım. Ferhat o an hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Gözlerim kargaşaya döndü yeniden. Esnaf ayırmaya çalışıyordu. Yüzüne tükürdüğüm polis tuttu beni birden ve bütün bedenim Ferhat'tan ayrılıp ona döndü. Beni bırakması için çırpındım ama polis yüzüme okkalı bir tokat attı. Tokat o kadar sertti ve yağan yağmurun etkisiyle öyle şiddetli bir şekilde patladı ki yüzümde, dengemi kaybedip yere yığıldım.

Hızla elimi yanağıma koydum. Tokadın çarptığı yanağım alev alevdi. Düştüğüm arbede çemberi anlık olarak duraksadı. "Abla!" diyerek eğilmeye çalıştı Ferhat bana doğru ama tuttular onu. Canım yanmıştı, gözlerimde biriken yaşlar akmak için zaman kolluyordu fakat dişlerimi sıkarak başımı yukarıya kaldırıp bana tokat atan polise baktım öfkeyle.

Akın, "Sen nasıl vurursun ona!" diye bağırdı ve bana vuran polise doğru atılmaya çalıştı. Ancak diğer polisler onu tutuyorlardı. Akın çırpındı, çırpındıkça polisler ona daha şiddetle vurdular.

"Eşkıya mısınız ulan siz?" diye bağırdı bana tokat atan polis ve belinden tabancasını çıkarıp havaya bir el ateş etti. Arbede bıçakla kesilmiş gibi durdu o an. Hatta az önce çıldırırcasına çırpınan Akın bile durdu, donakaldı silaha bakarak. "Alın hepsini nezarete!"

Polislerden birisi hızla iki kolumu da tuttu ve hiç de zorlanmadan kaldırdı beni ayağa. "Bırak! Bıraksana! Biz hiçbir şey yapmadık! Yapmayız biz öyle şeyler!" diye ağzıma ne geliyorsa söyleyerek çırpınıyordum. Bir polis aracı daha yanaştı o esnada yanımıza, acı acı sirenlerini çalarak. "Benim kardeşim bilmez öyle şeyleri! Yalvarırım götürmeyin bizi!"

O an ağlamaya başladım göğsümde biriken korkuyla. Öyle hiddetle, göğsüm sarsılarak ağlıyordum ki polisler bir an birbirlerine baktılar. "Alın, götürün dedim şu anarşistleri!" diye emir verdi yeniden, bana tokat atan polis tükürürcesine.

Bir şimşek çakması gibi hızla beyaz bir ışık huzmesi gözümüzü aldı hepimizin. Gözlerimi kırpıştırarak ne olduğunu anlamlandırmaya çalıştım. Bir gazeteciydi bu, aracın kaputuna çıkmış, yukarıdan fotoğrafımızı çekmişti. Polisler hemen indirdiler onu aşağıya.

Bir yaprak gibi savruldu bedenim ardından. Beni de arabaya yasladılar ve ellerimi arkamda birleştirdiler kaba bir kuvvetle. Direnmedim. Soğuk kelepçeleri taktılar bileklerime hızla. O an diğer arabaya yaslanıp bilekleri tutulan Yavuz Bey'e ve ıslak yere yüzüstü yatırılarak zorlukla zapt edilen Akın'a da kelepçe takıldığını gördüm. Ferhat'la aynı arabaya bindirdiler beni. Göğsüm bir körük gibi inip kalkarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Ferhat da ağlıyor ve korkuyla bakıyordu etrafına. Polis aracının yolcu

koltuğunda oturan memur, adımızı soyadımızı sordu bize. Söyledik ikimiz de. Buruşuk kâğıtlara yazdı adımızı.

Karakola geldiğimizde Ferhat ve ben korkudan titriyorduk. Hiçbir suçumuz olmadığı hâlde bizi bir suçlu gibi itip kakıyorlardı. Onların yönlendirmeleriyle uzun koridorlardan yalpalayarak yürüyorduk. Bir dünya üniformalı polis memuru bize üstten üstten bakarak yanımızdan geçip gidiyordu.

"Korkma kardeşim," dedim titreyen bir sesle Ferhat'a. Oysa deli gibi korkan bendim ama onun iyi olmasını istiyordum. "Korkma, hiçbir şey olmayacak bize..."

Demir bir kapının önce kilidini sonra da kapıyı açtılar ve bizi oraya yönlendirdiler. Kapının hemen yanında ufak bir masa vardı ve bir polis memuru ayaklarını masaya dayamış, sigarasını keyifle tüttürüyordu. Bizim içeriye getirildiğimizi gördüğünde hiç istifini bozmadı. Sadece, "Yeni vukuatlar mı var?" diye sordu ilgisiz bir ses tonuyla. Masanın üzerinde tıpkı evimizdeki gibi pilli bir radyo duruyordu. Babam tarafından kafama atılan ve alnımı yaran pilli radyo... Bu radyo çalışıyordu, bizimkinin büyük sessizliğine kıyasla. İçeriye cızırtılı bir müzik yayıyordu.

Beni tutan polis memuru, onaylarcasına kafasını salladı masa başındaki memura. Sonra masadaki polis kemerine bağlı olan anahtarları uzattı, beni tutan polise. Polis anahtarı alınca bizi bir yere doğru çekiştirdi. İlerledik ve paslı demir parmaklıklar çıktı karşımıza, iki yanda uzanıyordu ve karşılıklıydı. Parmaklıkların ardında insanlar vardı. Sağ tarafta kadınlar, solda ise erkekler bulunuyordu. Kimisi kuru zeminde, kimisi de bankın üzerinde uzanıyordu. Beni kadınların olduğu nezarete yöneltti polis memuru. Bir eliyle kilidi açıp diğer eliyle kolumu tutuyordu sıkı sıkıya. Omzumun üzerinden dönüp Ferhat'a baktım. Korkuyla izliyordu çevresini. İçim ezildi gözlerini görünce, bir damla gözyaşı düştü sağ yanağıma.

Beni tutan polis daha sonra bileklerimdeki kelepçeleri açtı ve parmaklıkların ardına doğru itti beni. Dengemi zar zor sağlayarak ayakta kaldım, ardımdan kilitlendi kapı. Kelepçeler yüzünden zedelenen bileklerimi ovaladım. Bağırışlar duyuldu birden. Herkesin dikkati o yöne çevrildi. Akın ve Yavuz Bey, birçok polisle birlikte girdiler içeriye. Demir parmaklıklara ilerledim ve paslı demirleri tuttum iki elimle.

"Hepinizi dava edeceğim!" diye bağırıyordu Akın içeriye girdiğinde. "Ya bırak! Nasıl sorgusuz sualsiz alırsınız bizi içeriye?"

Yavuz Bey ise sessizdi, sanki çabalasa da çabalarının boşa gideceğini çoktan kabullenmişti. Parmaklıklar ardından bakan gözlerimi buldu

gözleri. Kaşları çatıldı ve bileklerindeki kelepçeleri çözen polise pis pis baktı daha sonra. Bileğindeki yara acımış olmalıydı.

"Süründüreceğim ulan sizi! Allah'ın belaları! Lan bırak! Bıraksana!" Karşıdaki nezaretin kapısı açıldı ve Yavuz Bey'i hızla ittiler içeriye doğru. Ama Yavuz Bey, sarsılmamıştı bile bu hıza karşın.

Sonra Akın'a döndü polis memurları. Onun yüzünü ve bütün bedenini paslı demirlere yasladılar zorla. Çırpınıp durduğu için kelepçesini güçlükle açtılar ve saldırmaması için bileklerini tutarak hızla içeriye attılar. İçeriye itilen Akın anında kendisini toparlayarak geriye döndü ve kapanan demir kapıya yaklaştı. Öfkeden yüzü kızarmıştı. Kapıyı kilitleyen polisin yakasını tuttu sıkıca ve çekti kendisine. "Hepinizi süründüreceğim!" dedi tükürürcesine, tuttuğu polise. Diğer polisler ayırmak için Akın'ın polisin yakasını kavrayan ellerine vurdular copla hızla.

"Geri git, piç!" dedi ona vuran polis. Akın'ın canı yandı, yüzünü acıyla buruşturarak çekti elini hemen.

Tutunduğum demir parmaklıkları sıktım bu manzara üzerine. Yavuz Bey telaşla Akın'ın yanına ilerledi ve elinin acısıyla iki büklüm olan Akın'ın omuzuna elini koydu. "İyi misin Akın?" diye sordu merakla.

Elinin acısıyla ve öfkeyle derin bir soluk alarak göğsünü şişirdi Akın. Sanırım o da öfkesinin yersiz olduğunu, bir işe yaramadığını fark etti o an. Onaylarcasına kafasını sallayarak iyi olduğunu belirtti. Polis memurları olayın durulduğunu anlayınca gitmeye başladılar.

"Avukatımı arayın! Orhan Gündoğdu! Hemen ulaşın ona!" diye bağırdı giden polis memurlarına doğru.

"Tamam, dur bir sakin ol. Haber verirler mutlaka," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Yavuz Bey lakin Akın durulmayan bir su gibiydi. Arkasını dönerek volta atmaya başladı. Yavuz Bey ise geriye döndü, sırtını soğuk duvara vererek yere oturdu. Ferhat olanlara inanamayarak bir onlara bir de nezaretteki diğer insanlara bakıyordu korkuyla. O arbedede yüzü yaralanmıştı, sol gözünün hemen altında bir çizik vardı ve çizik kurumuş kanla doluydu. Canım kardeşim... Yüreğinin nasıl bir korkuyla çırpındığını duyuyordum o saniyelerde sanki.

"Ferhat, ne oldu anlat bana," dedim sesimi yumuşak tutmaya, onu ürkütmemeye çalışarak. Ferhat utançla başını yere eğdi. "Hayır, eğme başını! Dik tut, ben bir şey yapmadığını biliyorum senin!"

Sözlerim üzerine babama benzeyen mavi gözleri beni buldu. Benim gibi demir parmaklıklara tutundu. "Abla, vallahi hiçbir şey yapmadım. Fırıncı Ahmet Usta'nın yeğeni gelmiş Almanya'dan, *simit ver* dedi verdim. Sanki

anasına sövmüşüm gibi birden sinirlendi bana. Anlamadım ne olduğunu, sonra Ahmet Usta bana bağırmaya başladı. Ne olduğunu sordum, bana *ahlaksız*, *vatan haini* demeye başladılar ve bağıra bağıra beni attılar fırından. Ben de hakkımı aramaya çalıştım, sorguladım ama bana bağırmaya, itip kakmaya devam ettiler. Sonra ben bunun camını kırdım o öfkeyle..."

Elimle ağzımı kapattım ve şoke olmuş bir şekilde kalakaldım.

"Hiç bakma abla bana öyle. Hasta yatağındaki anama sövdüler! Ne yapsaydım?" dedi Ferhat öfkeyle. Cılız omuzları düştü, başını yeniden yere eğdi. "Polisi aradılar sonra. Hiç kimse arkamda durmadı benim, hep suçladılar beni. Ama ben çaktım davayı. Ahmet Usta, beni işten çıkarıp Almanya'dan gelen yeğenini almak için yapmış bunu!"

"Ferhat, Ahmet Usta bunu neden yapsın? Daha işteki ikinci gününde seni neden işten attırmak istesin?" diye sorguladım.

"Duydum abla, duydum!" diyerek savundu kendini Ferhat. "*Sen geçeceksin Gökhan onun yerine* dedi beni dışarıya iteklerken..."

Gururu incinen her genç delikanlı gibi elleriyle yüzünü kapattı ve demir parmaklıkların önüne çöktü Ferhat. Omuzları sarsıldı, ağlamasını gizlemek istedi ama hıçkırığı duyuldu. "Ferhat, ağlama..." dedim ben de onun karşısında çökerek. Karşı karşıyaydık, aramızda sadece ince koridor vardı. "Hakkını arayacağız, üzülme."

Ama o beni dinlemedi. Dizlerini karnına çekti ve alnını dizlerine dayayarak kollarıyla gizledi yüzünü. Küçükken de böyle yapardı ben onu dövünce, kaplumbağa gibi başını gömerdi dizine. Gururlu ama pısırık üçüncümüz, annemin ve babamın biricik, el üstünde tuttuğu erkek evladı... Bu dünya seni ve beni acımasızca üzerken nasıl eşitiz, bak gör.

Dakikalar geçti. Akın da duruldu geçen dakikalarla, volta atmayı bırakıp Yavuz Bey'in tam karşısındaki duvara çöktü. Tedirginlikle etrafıma baktım. Bulunduğum noktada arkamda üç tane kadın vardı. Yaşlıca olanı bankın üzerine boylu boyunca yatmıştı, derin bir uykudaydı. Onun hemen ayak ucuna oturmuş, sanki bakışlarıyla insan öldürebilecek gibi bakan, otuzlu yaşlarının sonunda bir kadın vardı. Elindeki tespihi bir kabadayı edasıyla sallaması dikkatimi çekmişti. Kadının kara gözleriyle göz göze geldiğimde ürkerek bakışımı üçüncü kadına çevirdim. Bu kadın hepsinden gençti. Çiçek oyalı kırmızı beyaz bir tülbent vardı omuzlarında. Bir arbededen çıkmış gibiydi üzeri, yüzü ise hüzünlüydü. Ne yaşamıştı bilmiyordum ama korkunç bir olaya şahit olduğu bakışlarından çok net seçilebiliyordu.

Bir şarkı bitiyor, başka bir şarkı başlıyordu polis memurunun masasındaki pilli radyoda. Şarkılar hayat hikâyelerimize dokunuyor, daha da durulmamıza ve durup düşünmemize neden oluyordu. Ferhat birden başını kaldırdı ve bana arkasını dönerek nezarethanenin kuru, soğuk zeminine yavaşça uzandı. Karnına çekti ayaklarını. Vücudu hâlâ hıçkırıkları yüzünden titriyordu. Üzerimdeki hırkayı çıkarıp ona buradan fırlatmayı düşündüm. Ellerim hırkamın yakasına tutundu fakat Yavuz Bey hareketlendi hemen. Üzerindeki ceketi çıkarıp Ferhat'ın üstüne örttü.

"Abi, gerek yok," dedi Ferhat ama onu dinlemedi Yavuz Bey. Yerine dönüp duvar dibine oturunca bana baktı. Minnetle gülümsedim ona. Sonra üşümüş gibi titredim birden. Sırılsıklamdım. Yağan yağmurda durmuştuk hepimiz, umarım hasta olmazdım. Nemli saçlarımı geriye doğru attım.

"Ah be Günyüzü..." diye konuştu Akın. Dikkatim ona döndü. Bana mahzun, sıcacık bir gülümsemeyle bakıyordu. "Başına gelmeyen bir bu kalmıştı."

"Günyüzü mü?" diye merakla sordu Yavuz Bey lakin Akın onu yanıtsız bıraktı.

Alnımı soğuk, paslı demire yasladım ben de. *Başıma gelmeyen bir bu kalmıştı gerçekten.* Aşk bile gelmişti. *Aşk bile!* Sonra Akın'ın randevusu aklıma düştü. Bu adam nasıl peşimize takılmıştı yahu? Randevusu yok muydu?

"Sen nasıl buldun bizi?" diye sordum aklımdan geçenleri dile getirerek.

"Seni almaya gelmiştim yalıya ama gittiğinizi söylediler. Ben de randevuma gidiyorken bir anda karşıma çıktı arabanız." Onca kelimeden sadece *randevuma* kelimesinde takılı kaldı aklım. Bu takılma beni boğazımdan tuttu sıktı iyice.

"Randevun..." diye mırıldandım inanamayarak. Konuşan ben değildim de kırık kalbimdi sanki. Radyodaki şarkı sızdı aramıza birden, sessizleştik.

İsmin düşmez dilimden
Bir haber olsun yaz gönder
Seni seni aşk çiçeği
*Gönlümün nazlı meleği**

* Mavi Işıklar müzik grubunun 1970'lerin başında 45'lik olarak çıkardığı *Aşk Çiçeği adlı* şarkıdan.

Bu eğlenceli ve hızlı ritimli şarkıya tezat bir şekilde içimden delicesine ağlamak geliyordu ama gülümsemeye başladım. *Aşk çiçeği, Ayten... Bulutan nem kapan, sevgiyi bulduğunu sanan zavallı Ayten...*

"Kusura bakma Akın, randevuna gidemedin bizim yüzümüzden," dedim çok sonra, hâlâ histerik bir gülümseme vardı dudaklarımda canımı yakan.

Akın'ın yüzü asıldı sözlerim üzerine. "Bir şey olmaz, affeder o beni..." dedi dalgın dalgın ellerine bakarak.

O an, *randevu* diye bahsettiğinin ölen annesi olabileceği geldi aklıma nedense yeniden. Öyle hüzünlü bir ses tonu vardı ki son cümlesinde, neye dokunduğumu çözmüş gibi aydınlandım birden. "Randevun..." diye konuştum. Akın'ın koyu yeşil gözleri bana döndü. "Kiminle buluşacaktın Akın?"

Akın sorum üzerine kaşlarını çattı. Panikledim ben de, sonrasında da üzüldüm. Bana neydi ki? Adamın kendi hayatı. Of, sormasam çatlardım ama... *Akın, bakma öyle kaşlarını çatarak yüzüme. Duvarlar üzerime üzerime geliyor bana bakışlarınla sanki.* "Çok güzel bir hanımefendiyleydi," dedi Akın. Bu defa benim kaşlarım çatıldı.

Sorma Ayten. Hayatta mı o hanımefendi diye sorma. Sus payı, Ayten. Sus payları! Sus.

"Yaşıyor mu?"

Güçsüz, cılız ve belli belirsiz bir soruydu dudaklarımdan çıkan. Duymadı sandım önce ama bana öyle bir bakışı vardı ki duyduğunu anladım. Kalbim sancıyordu. Akın'ın yeşil gözleri gözlerimde kalakaldı. Sanki gözleriyle beni anlamak ister gibi baktı gözlerime. Sanki gözleriyle anlatmak ister gibi baktı. Sanki hayal kırıklığımı yüzüme söylemeden çarpmak ister gibi baktı. Şarkı bitti, başka bir şarkı çalmaya başladı.

"Yaşıyor tabii..." dedi usulca. Bir kurşun gibi ağırdı bu iki kelime. Küfür gibi can yakıcı, zehir gibi acı, bıçak kadar keskindi. "Bir gün tanıştırmak isterim seni de, çok seversiniz birbirinizi."

"Akraban mı?"

"Değil."

"A-arkadaşın mı peki?" diye sordum sonra.

Gözleri kısıldı. "Değil."

Dudaklarımı bastırdım birbirine sıkı sıkıya. Titremeye başlayan ellerimi indirdim hızlıca tutunduğum paslı parmaklıklardan. Yavuz Bey'le göz göze geldik. Bakıştık ikimiz de. O an o anladı beni. Yüreğimdeki Akın sevgisini gördü gözlerimde bir anda. Çırılçıplak hissettim.

Bir sen görmedin Akın. Bir tek sen göremedin.

Yavuz Bey, benim o hâlimi görür görmez direkt olarak konuyu bambaşka bir yöne çekti. "Yine birlikte hapishanedeyiz, ha Akın?"

Akın boğuk bir kahkaha attı. "Bu bizim kaderimiz."

Gözlerine ulaşmayan sahte bir gülüş sundu Yavuz Bey ama bakışları benim üzerimdeydi. Ne düşündü o an bana bakarken, bilmiyordum. Sanırım bende gördüğü hayal kırıklığını başka konular konuşarak toparlamak istedi. Bana, "Evinin yolunu da bulamadık Ayten," dedi usulca. Öyle dokundu ki bu cümlesi bana, göğsüm titredi.

"Evimin yolunu hep arayacağım ben..." diye fısıldadım ama belli belirsizdi bu fısıltı, onlar bunu duymadılar.

Yerimde huzursuzca kıpırdanarak kardeşim Ferhat gibi uzandım ben de kuru ve soğuk zemine fakat sırtüstü. Ölecek gibi hissediyordum. Açık bir yarası olmadan insan kan kaybediyormuş gibi hissedebilir miydi? Şu an durumun tam da buydu... Kanıyordum oluk oluk, kalbimden vurulmuştum. Neden öyle baktın ki yüzüme? Neden yardım ettin ki bana? Neden konuştun ki benimle öyle samimice? Neden Akın?

Nedenler büyüdü içimde, içim kocaman bir neden kutusu oldu. *Sana umut bile vermedi. Aşka, sevdaya dair hiçbir şey söylemedi bile! Aşk çiçeği, zavallı Ayten! Sen kendi kendine gelin güvey olmadın mı? Hem sen de demiyor muydun en başından beri, o kim ben kim diye?*

O kim sen kim?

O Akın, ben Ayten.

O Akın, sen hiç.

Sevdim ama...

Sevmeseydin.

Daha önce hiç sevmemiştim ki...

Sevmeye kalkışmasaydın o zaman.

Aşk çiçeği Ayten.

Bir gecede büyüyüp, iki nefeslik cümlelerle solan Ayten.

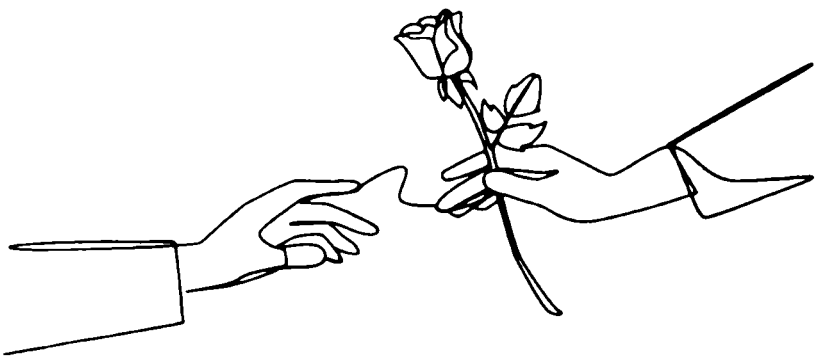
Buluttan nem kapan Ayten.

Her verilen değeri sevda sanacak kadar küçük yürekli Ayten.

Sevda senin neyine?

Akın...

Kalbime keskin bir hançer gibi batıyor, çok acıtıyor adın.

12. BÖLÜM: ALACALI SEVDA

Dört saat... Koskoca dört saat. Ve ben gittikçe kan kaybeden bir kalple nezarette öylece uzandım. Ölü sahibi bir ev gibiydim. Umutları, sevdası ve hisleri öldürülmüş biri gibi.

Belki çok abartıyordum şu sevgi olayını. Kendi kendine gelin güvey olmamdan ibaretti tüm bunlar. Saflıktı. Salaklıktı. Bayağılık, ucuzluktu bu. *Senin sevgin o kadar basit mi kızım,* diye sordum kendime çokça. İçimdeki öz güvenli taraftı konuşan. Doğru, bu kadar basit değildi. Olmamalıydı da. Biraz dik duruşum olmalıydı.

Dört saatin sonunda birkaç polis memuruyla birlikte Akın'ın avukatı girdi içeriye. Uzun boylu, dal gibi incecik ve sarışın bir adamdı. Üzerinde jilet gibi ütülü siyah bir takım vardı. Hepimiz kalktık ayağa. Yavuz Bey, Ferhat'ı yavaşça omuzundan dürterek kaldırdı. Uyumuştu kardeşim, her üzgün olduğunda yaptığı gibi... Uyku mahmuru gözlerini kırpıştırarak bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Şükür!" dedi Akın rahat bir nefes bırakarak. "Sonunda gelebildin kâinatın en iyi avukatı!"

Adam, Akın'ın sözleri üzerine boğuk ve kısa bir kahkaha attı. "Yine başını belaya sokmadan duramadın değil mi, çakma anarşist?" diye sordu Akın'ın avukatı olan adam ellerini beline koyarak. Alenen çocuğunu azarlayan bir baba gibi görünüyordu.

"İfadeleriniz alınacak," dedi suratsız polis memuru, kaldığımız hücrelerin kapılarını açarken.

"Alınsın, alınsın da hepinizi nasıl elekten geçiriyorum görün!" Akın'ın bu fevri çıkışı üzerine polis ona kızgın bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Açılan demir kapıdan çıktık hepimiz birer birer. Bizi birbirimizden farklı odalara çekip ifadelerimizi aldılar. Ferhat'ın patronunun da buraya getirilip ifadesinin alındığını söylemişlerdi bana. Odadan dışarıya çıktığımda görmüştüm o adamı. Göz göze geldiğimizde tanımıştık birbirimizi. Kırçıl bıyıklı, esmer suratlı, zayıf bir adamdı. Beni görünce hemen başını önüne eğdi ve ellerini önünde birleştirdi. Belli ki yaptığından pişman olmuştu.

Ama öfkem asla dinmiyordu. Adama doğru adımladım. "Neden kardeşime böyle davrandın?" diye sordum ona hiddetle. Birkaç polis, sesimin şiddetiyle hareketlendi.

"B-ben böyle olsun istememiştim," dedi adam kekeleyerek.

Histerik bir şekilde güldüm. Saçlarımı yola yola çıldırmak istiyordum. "Ya, tabii!" dedim abartılı bir onayla. "Çocuk göründü gözüne kardeşim, *vurur ensesine, ekmeğini alırım* dedin, değil mi?"

"Hanımefendi, bağırmayın!" diye azarladı beni polis memurlarından biri. Tam bu esnada Akın ve Yavuz Bey göründü çıktığım bölmenin yanındaki kapıdan. Arkalarından da Akın'ın avukatı çıkmıştı.

Yeniden adama döndüm. "Bana bak, seni dava edeceğiz!" diyerek parmağımı salladım. "Kardeşime nasıl böyle davranırsın? Madem yeğenini alacaktın işe, neden onu böyle saçma bir bahaneyle çıkarmaya çalıştın? Biz insan değil miyiz? Konuşsan anlamaz mıydık?"

"Para vermemek için," dedi Akın çok yakınımdan. Yanıma gelmişlerdi. Ona çevirdim bakışlarımı. O ise adamın suratına bakıyordu öfkeyle.

Akın'ın avukatı girdi araya. "Uzlaşma sağlamamız hepimiz için en hayırlısı."

Yeniden baktım adama. Yüzünde bariz bir korku vardı. "Sağlanmayacak uzlaşma falan," dedim kesin bir şekilde.

"Aman kızım, yapma, etme..." diye sayıklamaya başladı adam. Sonra da, "Benim bir suçum yok, Gökhan girdi aklıma. Vallahi ben memnundum kardeşinden ama yeğenim Almanya'dan habersiz gelince..." dedi, sonra sustu.

"Çocuk oyuncağı mı bu ya?" dedim içimdeki öfkeyi bastıramayarak. "Benim annem kanser! Kardeşim daha on sekiz yaşında işe girdi annem için, sırf onun ilaçlarını alabilmeye katkısı olsun diye! Sabahın köründe ta bir saat öncesinden kalkıp hazırlandı işinin ilk gününde siz kızmayın, onu işten atmayın diye! Siz ne yaptınız? Bu çocuğa iftira atıp, annesine sövdünüz!"

Öfkeden bütün bedenim titriyordu. Birkaç polis memuru hâlâ sesimin yüksek perdeden çıkması üzerine bana homurdanınca Akın kolumu tuttu. "Ayten, bir çaresini buluruz. Kardeşine iş ayarlarız. Sakin ol," dedi kulağıma.

Hızla kolumu çektim ondan. "Ya bırak Akın! Bu domuz yaptığı hatanın bedelini ödesin! Yeter artık insanların insanlara yaptığı haksızlık! Bu kadar kötü olmamalılar!"

"Ben polislerden şikâyetçi olmak istedim ama avukatım yatıştırdı beni de," dedi.

"Yani şikâyetçi olacaksınız bu durumda?" diye sorarcasına konuştu Akın'ın avukatı. Bu esnada kardeşim Ferhat'ı çıkardılar sorgudan. Ona doğru koştum hemen. Etrafına dayak yemiş bir köpek gibi korku dolu gözlerle bakıyordu. Kollarımı sardım boynuna ve başını omzuma yatırdım.

"Korkma kardeşim, şikâyetçi olacağız. Hakkını arayacağız!" diyerek saçlarını okşadım onun. Ferhat hemen geri çekildi.

"Yok abla, ben şikâyetçi olmayacağım..." dedi yorgun bir sesle. Kaşlarım sözleri üzerine çatıldı.

"Ne demek şikâyetçi olmayacağım Ferhat? Yaptıklarını gördün! Tabii ki olacağız şikâyetçi!"

Ferhat kafasını iki yana salladı. "Yok, söyledim içeride de zaten polislere. Uğraşamam abla..." Akın'ın avukatına baktı çekine çekine ve kulağıma eğildi. "Hem avukat parasını nereden buluruz?"

İçim sızladı bu cümlesi üzerine. *Yapma* der gibi baktım yüzüne ama Ferhat kafasını önüne eğdi. Ellerine uzanıp tuttum. "Ben öderim, dert etme..." dedim umutla.

Ferhat burukça güldü. "Hayır abla. Annemin parasını bu olaylar için harcayamazsın. En başta ben karşı çıkarım."

"Ferhat, yapma... Ben hallederim bir şekilde," desem de ikna edemedim onu.

"Ben askere gitmeye karar verdim," dedi gözlerimin içine baka baka. "En azından onu aradan çıkarayım, sonra gelir çalışırım adamakıllı bir işte. Hem askerliğini yapmamışa adam gözüyle bakmıyorlar abla, görmüyor musun?"

Son cümlesinde sesi titredi kardeşimin, tıpkı benim yüreğim gibi. "Sen daha çok küçüksün..." diye mırıldandım kesif bir acıyla. Gözlerim doldu, birden küçüklüğü geldi gözümün önüne. Bütün anılarımız birer birer hücum etti aklıma. "Gidemezsin Ferhat, olmaz."

Gitme Ferhat. Çok yalnızım. Lütfen gitme.

"Gideceğim abla, başka çarem yok."

Tutunduğum elleri çekildi avuçlarımdan. O an orada bir kökü kesilmiş yalnız ağaç gibi hissettim. Zorlukla yutkunduğum esnada Akın'ın avukatı, "Bir karara varabildiniz mi?" diye sordu. Hayatım boyunca maddi değil de manevi şeylere daha çok önem veren biri olmuştum hep lakin şu an o kadar zengin olmak istiyordum ki bu istek öfkelenmeme neden oluyordu. *Parayla satın alınmaz bazı şeyler* derlerdi oysa paramız olsa annem için iyi ilaçlar alır, tedavisini yaptırır, refah içerisinde yaşardık.

Belki de yaşamazdık. Belki de bu şekilde ölüm annemin kaderinde vardı ama en azından bu kadar gururumuz incinmez, heves ede ede yüreğimizi sömürmezdik.

"Karara vardık abi, şikâyetçi olmayacağız," dedi Ferhat, fırıncı patronuna ters ters bakarken. Bir şey yapamamak boğazımı düğüm düğüm etmişti.

"Kanunen, çalıştığı kadar parayı delikanlıya vermek zorundasınız," dedi avukat, fırıncı adama. Fırıncı adam kızarıp bozarırken öfkeme yenik düşüp adama saldırmaktan korktum.

"Ben seni dışarıda bekliyorum," dedim Ferhat'a. Sinirimden ellerimi yumruk yaparak, yeri pat pat döven hızlı adımlarla yürümeye başladım. Birkaç polise çarptım, umursamadım. Kendimi dışarıya attığımda hava kararmış, gece soğuğu çıkmıştı. Derin nefesler çektim ciğerlerime ama fayda etmedi. Sanki ciğerimde yanan bir ateş vardı ve asla sönmüyordu.

Gözlerimden taşan yaşları ellerimin tersiyle silerken arkamdan Yavuz Bey gelmişti. "Ayten... İyi misin?"

Gözlerimi yumup derin derin soluklandım son kez. Kafamı iki yana sallayarak ona döndüm. "Hiç iyi değilim..." dedim çatallı bir sesle. "Sanki şu göğsümün içerisinde harıl harıl yanan bir ateş var Yavuz Bey. Ve bu ateş hiç sönmeyecek gibi. Beni küle çevirene dek yanacak gibi..."

Yavuz Bey yüzünü yumuşattı bana bakarken. "Elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım, tek bir sözün yeterli," dedi.

Benim ona sarf ettiğim güven ve inanç tartışmalarım üzerine bana bunları söylediğine emindim o an ama yine de Yavuz Bey'in böyle ince bir şekilde düşünmüş olması gururumu okşadı. Mahcup bir şekilde tebessüm ettim. "Gerek yok Yavuz Bey. Bizim yüzümüzden siz de burada kaldınız onca saat zaten. Çok mahcubum size karşı."

"Olur mu öyle şey, sen haklıydın... Nasıl seni savunmayayım?" diyerek samimiyetini göstermeye çalıştı.

Tebessüm ettim. Tam bu esnada, "Yavuz!" diye biri bağırdı karakolun önünden. Bir adam hızlı adımlarla bulunduğumuz yöne doğru geliyordu. Sonra arkasından bir adamın daha geldiğini gördüm.

Ve Zehra... "Ayten!" diye haykırarak koştu bana doğru. Ağlıyordu. Ferdi'yi gördüm arkasında. Karnındaki bebek için endişelendim birden. Aptal ablam, ne koşuyorsun öyle yüksüz gibi? Beş basamaklık karakol merdivenlerini hızlı hızlı indim o koşmasın diye. Birden sarıldık Zehra'yla. O kadar çok ağlıyordu ki, birbirine yaslanan göğüslerimiz onun hıçkırıklarıyla sarsılıyordu.

Ben, "Siz nereden çıktınız?" diye sorgularken, Zehra olanca gücüyle bana sarılmaya devam ediyordu.

"Ben duydum, esnaf konuşuyordu olanları. Hemen koştuk geldik baldız. Siz iyisiniz ya?" dedi Ferdi gerçek bir ilgiyle.

Zehra'yı omuzlarından tutarak uzaklaştırdım kendimden. Bu esnada Akınlar da çıkmıştı karakoldan. Zehra, Ferhat'ı görür görmez bir ağlama krizine daha girerek ona doğru uzattı kollarını. Ferhat da usul usul girdi ablamın kolları arasına. Bu kadar ağlamanın âlemi neydi, anlayamıyordum.

"Kardeşim..." diyerek hıçkırdı Zehra. "Canım kardeşim..."

Akın'a ve Yavuz Bey'e baktığımda ikisinin de başkalarıyla konuşuyor olduklarını gördüm. Az önce Yavuz Bey'e seslenen adam ters ters Akın ve yanındaki adama bakıyordu sürekli. Çatık kaşları tıpkı Yavuz Bey'e benziyordu. Bu benzerlik dikkatimi çekti birden.

"Ayten." Akın'ın sesiyle ona çevirdim bakışlarımı. "Abim, Samet," diyerek yanındaki adamı işaret etti. Bakışlarım usul usul yanındaki adamı buldu. Akın'ın abisi Samet, Akın'dan daha uzundu ve teni daha esmerdi. Benziyorlardı ama Akın, abisine göre daha yapılıydı. "Bu da arkadaşım, Ayten."

Akın'ın *arkadaşım* lafı artık eskisi kadar acıtmıyordu canımı. Abisi Samet gülümseyerek elini uzattı bana. "Merhaba Ayten," dedi gayet samimi bir edayla. Gülümsemeleri de benziyordu sanki ama Akın daha güzel gülüyordu.

Kısa bir tebessüm sundum. "Merhaba Samet abi,"

"Demek uğruna hapse düşmediğin bir kız arkadaşın kalmıştı, çakma anarşist," dedi Samet abi, gülerek Akın'ın sol omzuna iki defa vurdu. Akın onun bu lafı üzerine birden öksürük krizine girerken, Samet abi keyifle gülmeye devam etti.

Yavuz Bey yaklaştı sonradan. Yanında ona benzettiğim adamla. *Yoksa*, dedim içimden, *yoksa*... "Ayten," diyerek Akın ve abisine baktı kısa bir an. "Bu da benim abim Mustafa."

Beni bir gülme tuttu bir an. Kıkır kıkır gülmeye başladığımda hiçbiri ne olduğunu anlamadı doğal olarak. Sinir bozucu bir gülmeydi bu, gerilen bedenimden fışkıran anormal bir tepkiydi doğal olarak. "Siz..." dedim, gülmelerimin arasından. "Siz abilerinizi mi çağırdınız?"

Sözlerim üzerine hepsi gülümsediğinde onları kırmamış olduğum için sevindim. Sonra Yavuz Bey'in abisinin elini sıktım. "Oğlumun yeni bakıcısı, Ayten Hanım. Sana bahsetmiştim abi," dedi bu esnada Yavuz Bey.

"Memnun oldum Ayten."

Daha sonrasında Zehra, Ferdi ve Ferhat da tanıştı onlarla. Ayaküstü biraz konuştuk neden burada olduğumuzla ilgili. Akın'ın abisine avukatı aracılığıyla gitmişti haber. Yavuz Bey'in abisine ise fotoğrafımızı çeken gazeteciler aracılığıyla... İki ailenin de abi kardeş ilişkisinde samimi, birbirlerine tutkun oldukları belliydi.

Lakin garip bir şey vardı. Yalnızca bakışlarda gizlenen, puslu ve esrarengiz bir soğukluk. Mustafa abi ve Samet abinin arasındaki bu gergin, soğuk ve oldukça ters bakışlar çok dikkat çekiciydi. Sanki iki adam kan davalı gibi bakıyordu birbirlerinin yüzlerine. Yavuz Bey ve Akın'ın soğukluğunun aksine bu, gerçek ve kötücül bir soğukluktu. Benim bu soğukluğu fark ettiğimi anlayan Akın, dikkatimi başka yöne çekmek için, "İyi misin?" diye sordu bana.

Sanki çok da umurunda Akın.

"İyiyim," diye yalan söyledim ona ama hâlâ aklım o soğukluktaydı. Zehra yeniden hıçkırarak Ferhat'a sarıldığında onlara döndüm. "Ya, yeter Zehra ama! Gören de seni nezaretlere düştü sanacak... Hem ağlama artık, bak bebeğe bir şey olacak."

Ben bunu der demez Ferdi, "Bebek mi?" diye sordu birden bana. Hemen Zehra'ya baktım. Ferhat çıktı Zehra'nın kollarından ve sorgularcasına baktı ablamın yüzüne.

Allah beni ne etmesin!

"Ya, bilmiyor muydu?" diye sordum en şirin hâlimle gülümsemeye çalışarak.

"Eh be Ayten!" dedi Zehra gözlerini belerterek bana bakıp. "Bilmiyordu tabii!"

Bozuntuya vermemeye çalışarak, "Yakında karnın büyürdü, ben söylemesem de anlardı zaten!" diyerek kollarımı göğsümde bağladım ama üzülmüştüm bu haberi Ferdi'nin benden duymuş olmasına.

Ferdi, dolu dolu gözlerle Zehra'yı kucakladığı gibi etrafında döndürürken Ferhat da, "Ulan ben şimdi dayı mı oluyorum?" diye sorguluyordu. Güldüm ve onu kendime çekip kafasının tam üzerine pat diye bir öpücük kondurdum.

"Oluyorsun ya!"

Sevinçle onların birbirlerine sarılmalarını izlerken bir an Akın'la göz göze geldim. Elleri cebinde, çarpık bir gülüşle beni izliyordu. Çok kırgındı kalbimin bir köşesi ona ama onun bütün bu olanlardan haberi olmadığından kızamıyordum. Bu, benim içimde halledemediğim koca bir Akın

sorunuydu. Davasını görmeye asla cesaret edemediğim bir aşk mahkemesiydi, benim Alacalı sevdam...

"Ee, gidelim hadi!" dedim fingirdeşmelerine sıkılarak. "Yeterince yoruldum zaten, insanları da bekletiyoruz bak, ayıp!"

Zehra ve Ferdi, sözlerim üzerine toparlandılar. Yeniden memnuniyetimi dile getirerek Mustafa ve Samet abiyle tokalaşıp ikisine de iyi akşamlar diledim. Akın'ın bize yardım teklif eden avukatı Orhan Bey'e de teşekkür ettikten sonra Akın ve Yavuz Bey'e döndüm.

"Bence biz iyi suç ortağı olduk," dedim işi şakaya vurarak. Ortamdaki bu gerilim Mustafa ve Samet abilerin arabalarına binmesiyle bir nebze olsun azalmıştı. Onların bakışlarındaki bu kibirli soğukluk karşısında nedense ben geriliyordum.

Yavuz Bey ve Akın kısa bir an birbirlerine baktılar sözlerim üzerine. Sonra Akın, "Mecburen," dedi dudağını gerçekten bir mecburiyet olduğunu belli eder şekilde bükerek.

"Çok teşekkür ederim benim yanımda durduğunuz için. Gerçekten..." Derin bir nefes çektim içime. "Yani gerçekten onca olan şeye rağmen hâlâ nasıl ayakta durabildiğime şaşırdığım şu günlerde, ilk defa iki yabancının bana köstek değil de destek olduğunu görüyorum."

Sözlerim ikisinin bakışlarındaki gerginliği çekip aldı. Onlara kelimelerin çok ötesinde, gerçek bir minnet sunmayı hedeflemiştim ve sanırım başarmıştım da. İncelmiş, neredeyse koptu kopacak olan yaşam ipime bir düğüm atıldı sanki o an. Akın'ın koyu yeşil gözleri mahzunlaştı, Yavuz Bey'in yüzünde hiç alışık olmadığım bir merhamet izi görüldü. Aslında ikisinin benzer yanları vardı, tıpkı şu anda olduğu gibi... Tıpkı minnete bakış açılarının birbirlerine benzemesi gibi.

"İyi akşamlar Ayten," dedi Yavuz Bey bana.

"İyi akşamlar Yavuz Bey. Mete'yi öpün benim yerime..." Sonra Akın'a döndüm. "Sana da iyi akşamlar Akın."

Ama Akın, hâlâ gözlerinde mahzun bir ifadeyle yüzüme bakmayı sürdürüyordu. Anlamlandıramadım. Zehra ve Ferhat, Ferdi'nin dolmuşuna yerleşmişlerdi çoktan ve gelmem için kornaya basıyorlardı. Akın'ı dürttüm. Dalmış gitmişti. "İyi akşamlar Ayten," dedi sonra donuk bir şekilde.

Arkamı döndüm. Ferdi'nin dolmuşuna adım atmak üzereydim ki Yavuz Bey seslendi arkamdan: "Ayten!" Omzumun üzerinden baktım ona. "Yarın pazar, hafta tatilin... İyi tatiller."

Hatırımdan çıkmıştı. Gülümseyerek teşekkür edercesine el salladım, sonrasında ise dolmuştaki boş koltuklardan birine yerleştim aceleyle.

Pencereden onlara çevirdim başımı, gülümsemem büyüdü daha da. Durup öylece bana bakan iki adamın gözleri sanki camı delip geçmiş, bir şeyler arar gibi yüzümün her santiminde çakılı kalmıştı.

Yüzümde ne aradıklarını, benden ne beklediklerini çözememiştim o saniyelerde. Yıllar sonra öğrendim bunun sebebini. Birini çıplak ve sıcak bir göğüste başımı ateşli bir sevişme sonrasında dinlendirirken, diğerini de kapkaranlık bir odada yalnızca pikaptan yayılan cızırtılı bir Zeki Müren şarkısı eşliğinde ağlıyorken...

Ferhat'ın askere gitmek istiyor oluşu evde bir bayram havası yaratmıştı âdeta. Bunu beklemiyordum. Babam göğsünü gere gere biricik oğlunun adam olmaya gideceğini herkese söylemeye çıkmıştı sabah erkenden. Onun da hafta tatili olduğundan gününün çoğunu kahvehanede geçirecek, gün boyu oğlunu anlatıp duracaktı millete muhtemelen. Sonra öğrenecekti dünkü karakol olaylarını. Eve gelecek, bize hesap soracak, yine bağırıp çağıracaktı yerli yersiz. Babama söylememiştik olanları ve Zehralara da tembih etmiştik konuyu dillendirmemelerini. Ama kahvehanede kesin duyardı. Biz de mecburen anlatırdık o zaman.

Aslında babamdan çok benim dikkatimi çeken esas konu, annemin Ferhat'ın askere gideceğini duyduğunda gülümsemesi olmuştu. Garip bir mutluluk sarmıştı annemi, onu aylar sonra ilk defa gülerken görebilmiştik. Zehra bunun sebebini sorduğunda annem, "Allah bana bu günleri de gösterecek ya..." demişti.

Ölmeden önce dileğini gerçekleştireceğine seviniyordu. İçim sızlamıştı onun bu sözlerine. Buruk bir sevinç doldu içimize annem güldü diye. Sanki o gün güneş evimize doğmuştu annemin gülüşüyle. Anne gülerse her eve güneş doğarmış meğer. Kendi kalp ağrımı, hayat yükümlülüklerimi ve mecburiyetlerimi bile unuttum o gülünce.

Sabah uyandığımda Zehra gelmiş, bana birkaç parça güzel elbise, makyaj malzemesi ve bir dünya bigudi getirmişti. Gördüklerime inanamamıştım. Bunların nerden geldiğini sorduğumda, Ferdi'nin büyük halasının Almanya'dan geldiğini, bunları onun için getirdiğini ama böyle güzel şeyleri asıl benim hak ettiğimi söylemişti. Ya da evin bütün yükü üzerime kaldığı için sadece vicdanını rahatlatmaya çalışmış da olabilirdi, bilemiyordum.

Zavallı Ayten'dim ben onun gözünde. Evi ayakta tutmak için çalışıp didinen zavallı Ayten...

İstememiştim. Ona *sen giyer, kullanır ve sürersin* demiştim ama bir türlü almamıştı getirdiklerini. Hamile olduğu için kilo alacağını, elbiselerin ona olmayacağını söylemişti bana. Üstelik gitmeden ayaküstü de laf etmişti kadınsı olmadığıma, çirkin gözüktüğüme dair. Laf dalaşına girecek havada hissetmediğimden çekip gitmesine izin vermiştim öylece. Fakat o gittikten sonra evin tozunu alırken bir dünya söylenmiştim.

Giyim kuşam ve makyaj mı belirliyordu *kadınsı* denen şeyi? Hem kadınsı olmaya ne gerek vardı? Beni seven böyle sevsin. Kendimi allayıp pullladıkça seven insanı ne yapacaktım ben? Eğer süslenecek püsleneceksem bu kendim için, ben öyle istediğim için olmalıydı.

Sonra bir an *acaba* dedim. Acaba Akın da mı öyle kızlardan hoşlanıyor? O hanımefendi... *Çok güzel bir hanımefendi* demişti. Güzellik kavramı neydi acaba Akın'ın? Boya mıydı? Saç? Kıyafet?

İçimi müthiş bir merak kapladı ama cevabına asla ulaşamayacağım sorulardı bunlar. Bu yüzden söylene söylene evdeki işleri bitirdim. Emel'i de yıkayıp uyutmuştum öğlen. Tatil günümün çoğunu ev işi ve yemekle harcadıktan sonra çamaşırları yıkamıştım. Sadece asması kalmıştı. Evin arka balkonuna geçip çamaşırları asarken Gülin'in sokaktan gelip pat pat ayaklarını yere vurarak mutfağa geçtiğini duydum.

"Gülin! Terli terli su içme sakın!" diye bağırdım içeriye doğru. Hava bugün yazdan kalmaydı. Güneş parıl parıl tepede parlıyordu ve güneşi gören çocuklar her zamanki gibi ön bahçede toplanmışlardı.

"Abla!" diyerek yanıma geldi Gülin. Nefes nefeseydi, telaşını görünce elimdeki çamaşırı bıraktım ve ona döndüm.

"Ne oldu kız? Niye koşuyorsun deli dana gibi?"

Sözlerim üzerine yüzünü buruşturdu. "O yapboz adam seni soruyor."

"Yapboz adam da kim ayol?"

"Of abla, o adam işte! Yüzünde beyaz izleri olan..."

Akın'dan bahsediyordu. Şaşırdım. "Ne diye soruyormuş beni?"

Omuz silkti. "Ne bileyim ben... Evdeki işlerin bitti mi?"

Gülin'in sorusuyla afalladım. "Bitti, niye?"

"Yapboz adam *sor* dedi." Elimdeki ıslak çamaşırı sepete bırakıp ellerimi belime koydum.

"Kız sen niye konuşuyorsun onunla? Ben sana *yabancılarla konuşma* demedim mi?" diye kızdım Gülin'e. Gülin hınzırca gülümsedi.

"Ama sana bunları sorarsam bana horozlu şeker alacağını söyledi," dedi büyük bir keyifle. "İşin bittiyse seni çağırıyor, dışarıda."

"Bitmedi işim falan! Bir dünya var! Yemek yapacağım ben daha!" diyerek savuşturmaya çalıştım onu.

"Abla yemekleri yapmışsın, mutfağa girdim baktım!" diye diretti Gülin.

"Gülin, sabrımı sınama! Çık git şuradan! Bir daha da konuşma o adamla ve sakın alma o şekeri!" diye bağırdım ona. Gülin bağırmam üzerine suratını astı ve öfkeli küçük adımlarla çıktı. Kendime sabır dileyerek işime geri döndüğümde Akın'ı düşünmeye başladım.

Neden benimle konuşmak istiyordu ki? Dün yeterince kalbimi kırmıştı zaten *hanımefendi hanımefendi* diyerek. "Hanımefendiler götürsün seni, Küstah Alacalı!" diye homurdandım çamaşırları asarken. "Hödük! Salak Ayten. Of, Allah'ım! Neden hiçbir şey olmuyorken içimde bir şeyler olup duruyor sürekli?"

"Kolay gelsin." Duyduğum sesle başımı kaldırıp sesin geldiği yöne baktım. Akın... Arka balkonumuzun önüne gelmişti. Yerden sadece yarım metre yükseklikteydi balkonumuz, sanki tam karşımda gibiydi bu yüzden. Bir an afalladım. Sonra hemen yukarı katlara bakındım biri görür diye, görünürde kimse yoktu.

"Sen ne arıyorsun burada?" diye sordum, sesimde bariz bir rahatsızlık tınısıyla.

Sağ eliyle ensesini kaşıdı. "Seni," dedi usulca.

Kalbimin atışı hızlandı birden. "Neden?" diye sordum.

"Hava yazdan kalma, Âşıklar Tepesi'ne gidelim diyecektim. Laflarız biraz..."

Bu sözlerine deli olan bir tarafımın olduğu doğruydu ama mantıklı tarafım bunu kesin bir dille reddediyordu. "Gelemem, işim var. Hem Emel'i de evde bırakamam, Zehra yok bugün."

"Yo," diye itiraz etti Akın. "İşin bu çamaşırlardan sonra bitiyor ve Emel'e de pekâlâ Nergis bakabilir?"

"Bakamaz, Akın! Hem evde yok Nergis," diye yalan söyledim ona. Nergis evdeydi, içeride ders çalışıyordu. Yüzü asıldı birden Akın'ın. Bu esnada Nergis seslendi içeriden, gözlerim yalanımın ortaya çıkışıyla iri iri olurken Akın gülmeye başladı.

"Abla, senin şu ince lastik tokan nerede ya?"

Ortaya çıkan yalanımla hem öfkelenip hem de utanırken, "Cehennemin dibinde, Nergis!" diye bağırdım içeriye doğru. Nergis homurdandı içeriden.

"Yalancı Günyüzü," dedi Akın yüzündeki sırıtışı büyüterek.

Sinirle soludum. "Gelmem ben seninle," dedim omuz silkerek.

"Niyeymiş?" Ne söyleyeceğimi bilemedim bir an. Kızarıp bozarırken sağa sola bakındım, bir bahane bulmaya çalıştım. "Boşa bahane arama Zümrüt," dedi hemen.

"Ne bahanesi yahu?" dedim ama yüzüm bozulmuştu. Çamaşır sepetine uzandım. "Bak, iş. Tanıştırayım." Bir çamaşır sepetine bir de Akın'a uzattım boştaki elimi. "Çamaşır, Akın. Akın, çamaşır."

"İki parça çamaşır, astıktan sonra gel işte," dedi. Doğru söylüyordu, çoğunu asmıştım çamaşırların.

"Tamam," dedim usulca ama inat değil mi, kaplumbağa yavaşlığıyla uzandım mandallara ve aynı yavaşlıkta usul usul ipe asmaya başladım. Ben bu ağırlıkta çamaşırları asarken Akın beni dikkatle izliyordu. Gözlerimi çevirip ona bakıyordum ben de arada. Bana inanamıyordu, bu yaptığıma şoke olmuştu. Bir süre daha böyle devam ettiğimde sıkıldığını belli eder şekilde ofladı.

"Zümrüt, çıldırtmak mı istiyorsun beni? Ne o öyle yavaş yavaş asıyorsun çamaşırları?"

"Aa, bana işimi mi öğretiyorsun sen?" dedim ters ters.

"Hayır," diyerek kafasını salladı. "Sadece neden benimle gelmek istemiyorsun, anlamaya çalışıyorum."

Senin çok güzel hanımefendin yüzünden?

"İşimi bitireyim gideriz dedim, ne sabırsız adamsın!" diyerek sürüncemeye getirdim.

"Ben beklerim. Beklerim ama sen de biraz hızlı mı olsan?"

Hırsla elimdeki Ferhat'ın gömleğini silkeledim. "Olamam canım, prensibim böyle. Düzgün asmalıyım çamaşırları. Gören âşık olmalı. *Bu çamaşırları asan kız ne eli düzgün, ne iyi, ne güzel kızdır* demeli. *Tam evlenmelik* diye geçirmeli içinden."

"Diyordur belki?" dedi Akın birden. Sonra duraksadı. "Ama demesin yani."

Dikkatimi çekti bu söylemi, tek kaşımı kaldırarak, "Niyeymiş? Çirkin miyim ben?" diye sordum.

Akın çevresine bakındı bir an, kafasını yere eğdi, gökyüzüne baktı, sonra yeniden bana. "Konu neden senin çirkinliğine geldi anlayamadım?"

"Ha, çirkinim yani ben?" diye çıkıştım birden.

"Eh be Zümrüt! Sana çirkinsin mi dedim ben şimdi?" diyerek yakasını silkti.

O sırada birkaç çocuk koşarak arka bahçeye gelmişlerdi. Aralarında Gülin de vardı ve elinde büyük, kırmızı bir horozlu şekeri büyük bir iştahla

yalıyordu. Balkon demirlerine yaslandım ve aşağıya doğru sarktım. "Gülin! Kız ben sana almayacaksın o şekeri demedim mi? Çabuk eve gel!"

Gülin koşarken bir an durup bana döndü ve horozlu şekeri yüzünden kırmızıya boyanmış dilini sivrilterek dışarı çıkardı. Çirkin şey! Hemen ayağımdaki terliğe elimi attığımda Akın ellerini kaldırdı. "Dur Zümrüt, delirdin mi?" diye bağırdı bir an endişeyle.

"Allah'ım, sabrımı mı sınıyorsun ya?" diyerek geri bıraktım terliğimi. Son kalan çamaşırı da asarken, "Gülin de gelsin bizimle o zaman," dedim.

"O nedenmiş?" diye sordu bu fikirden hoşlanmadığını belli eder bir ses tonuyla.

"Gelsin, benim kardeşimin ne zararı var sana? Sesi çıkmaz uslu uslu oturur yanımızda," deyip boş çamaşır sepetini aldım.

"Onun mu sesi çıkmayacak? Gülin'den bahsediyorsun, öyle değil mi?" diye sordu bana inanamayarak. Gülin'deki erkek çocuğu yaramazlığının o da farkındaydı.

"Ya onunla ya hiç," dedim kesin bir tonda.

Akın birkaç saniye düşündü, sonra pes edercesine omuzlarını düşürdü. "Tamam, gelsin. Gelsin küçük cadı..."

"Küçük cadı mı?"

"Evet, sen de büyüğüsün."

Burnumdan sinirli bir nefes çektim ve hızlı adımlarla içeriye girdim. Benmişim cadı! Ben? Görürsün sen Küstah Alacalı, seninle köpek gibi laf dalaşına gireyim de bir daha bana asla cadı diyeme!

"Nergis," diye fısıldadım odada ders çalışan Nergis'e. Kafasını kitaplarından kaldırıp baktı bana. Yanında Emel huzurlu bir şekilde uyuyordu. "Ben bir saatliğine dışarı gidiyorum, çabuk dönmeye çalışacağım. Emel uyanırsa bacağında salla."

"Nereye abla?" diye sordu.

"İşim var, geleceğim hemen. Tamam mı?"

"O abiyle mi buluşacaksın yoksa?" diye sordu bu defa imalı bir sırıtışla.

"Sus!" diyerek parmağımla sus işareti yaptım.

Altıma lacivert bir kumaş pantolon, üzerime de hardal sarısı ince bir kazak giydim ve hızla evden çıktım. Akın ön bahçede toz toprak içerisinde futbol oynayan erkek çocuklarının arasındaydı. Boynunda markası Nikon olan bir fotoğraf makinesi asılıydı. Arada ayağına top geliyor, o da gelişine vuruyordu bir tarafa ve o zıplayıp hareket ettikçe boynuna asılı duran fotoğraf makinesi de zıplıyordu göğsünde. Çocuklar da şeker görmüş karınca

gibi topun peşinden koşuşturuyorlardı onun vurduğu yöne. Akın bu koşuşturmaya delice mutlu oluyor, kahkahalarla gülüyordu onları izlerken.

Ona bakarken ister istemez ben de gülümsüyordum. Beni fark ettiğinde duraksayıp bana göz kırptı. Hemen bakışlarımı kaçırdım ve Gülin'i aradım kalabalık çocukların arasında. Yolun kenarında kızlarla birlikte seksek oynuyordu. Onlara doğru ilerlerken Akın da peşimden geldi. "Kızı oyunundan alıkoymasan mı?" diye sordu bana ama onu umursamadım.

"Gülin, hadi gidiyoruz," dedim otoriter bir sesle. Sevda ablanın seksek çizgilerinde zıplayan kızına bakıyordu Gülin hırsla. Bir elinde yarısı yenmiş şekeri vardı ve yüzü gözü yapış yapış kırmızı şeker olmuştu. "Gülin dedim!" diye bağırdım dişlerimin arasından ve kolunu tuttum. Dikkatini bana verdi.

"Ne var be abla?" diye cıyakladı.

"Gel, gidiyoruz," diyerek çektim onu kolundan.

"Nereye?" diye sordu ama gözleri hâlâ seksek oynayan kızlardaydı.

"Sen, ben ve o yapboz abi, bir yarım saat oturup geleceğiz," dedim onun kulağına yaklaşarak. Leş gibi ter kokuyordu, yıkamalıydım onu bu akşam mutlaka.

"Gelmem ben, sen git!" diyerek kolumdan kurtuldu ve sırası gelmiş olmalıydı ki birden seksek çizgisine geçti. Taşı attı birinci kareye ve zıplamaya başladı.

"Gülin, buraya gel çabuk!" dedim zıp zıp zıplayan Gülin'e. Ama beni duymazlıktan geldi. "Gülin, gelsene kız!" diyerek ona doğru yürüdüğümde geriye doğru sekti, neredeyse çizgiye basacaktı. Bu yüzden bana öfkelendi.

"Gelmem, git!" dedi huysuzca.

"Gel buraya, on dakika durup geleceğiz!" dedim sinirle sıktığım dişlerimin arasından. Sabrımı sınıyordu bacaksız.

"I-ıh!" diye diretti. Sonra da aklına muzip bir şey gelmiş gibi sırıttı ve yerdeki seksek çizgilerine döndü ama gözlerini benden ayırmadan tekerleme söylemeye başladı. "Seven, eight, nine, ten! Götü boklu Ayten!"

Bir an Akın'la göz göze geldik. Akın gülmemek için dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırıp yüzünü başka bir yere çevirirken Gülin ve diğer kızlar kahkahalarla gülüyordu. Koştum ona doğru, kaçmaya çalıştı benden ama ben daha hızlı olduğumdan yakaladım hemen. Kolunu sıktım hafifçe ve saçının ucunu çektim usulca.

"Seni cadı!" dedim öfkeyle. "Seni çöpten almasaydık keşke!"

Gülin'in gülen suratı bir an soldu. "Ne?" diye sorguladı beni.

"Evet, sen üvey evlatsın! Seni çöpten aldık biz! Doğum belgen bile yok! Hepimizin var, bir tek senin yok!" diyerek kandırdım onu. Aslında hiçbirimizin doğum belgesi yoktu, annem hepimizi evde doğurmuştu. Ama tabii Gülin'in bunu şimdilik bilmesi gerekmezdi. Hınzırca gülme sırası bendeydi. Gülin'in bal rengi gözleri bir anda yaşlarla titreşmeye başladığında bu sefer ben telaşa kapıldım. Ağlayacak mıydı?

Bir anda kollarımdan kurtuldu. "Ay abla, git Allah aşkına!" dedi ve oyununa döndü. Pes ettim ve ben de Akın'a baktım. Gülümsedi bana, *ben demiştim* der gibi.

"Sen aşağıya git," dedim. Ne demek istediğimi anlamadı önce. Mahalleyi süzdüm. Görünürde kimse yoktu ama bu laf söz olmayacak anlamına gelmiyordu. "Git bekle beni yokuşun sonunda. Ben senden sonra geleyim."

Anladı hemen. *Tamam* der gibi başını salladı, sonra evinin duvarına dayadığı bisikletine atladı. Bisikletle gidecektik. İçimi garip bir sıcaklık kapladı. Akın rüzgâr gibi kendisini yokuştan aşağıya bırakırken, şaşkın şaşkın gülerek takip etti gözlerim onu.

Birkaç dakika sonra ben de yavaş yavaş indim yokuştan. Çevreme tedirginlikle bakarak yürüyordum. Olur da biri görür, hemen babama yetiştirir diye ödüm kopuyordu. Akın, yokuşun sonunda, eski metruk binanın duvarının kenarında beni bekliyordu. Adımlarımı hızlandırdım.

"Fazla zamanım yok," dedim yanına varır varmaz.

"Olanı yeter, geldin ya..." diyerek arkasını işaret etti. Hemen arkasına oturdum ve beline sardım kollarımı, Akın da beklemeden sürdü bisikleti. Mahalleyi arkamızda bırakıp denize açılan sokaklara daldık. Usul usul süzüldü bisiklet sokaklarda. Yazdan kalma bu son sıcak günde huzurla tebessüm ettim ve sağ yanağımı yasladım Akın'ın iki kürek kemiğinin tam ortasına. Önünden geçtiğimiz cam vitrinlerdeki yansımamıza baktım teker teker. Sonra rüzgâr gibi geçip giden bizi izleyen pamuk şekerli çocuğa, el ele tutuşan çifte, az para verdin çok para verdin diye tartışan esnafa...

Her ne olursa olsun. Ne yaşanırsa yaşansın. Ben şu başımı onun omuzlarına yasladığımda bir bir yok oluyordu zihnimdeki her kötülük.

Akın... Sen kanıma karışan bir ilaç, bütün dertlerimi unutturan bir şifa gibisin. Farkında değilsin ama bana çok yabancısı olduğum huzuru getiriyorsun. Adın huzur olmalı. Evet, huzurusun sen benim içimin.

Âşıklar Tepesi'ne vardığımızda bütün banklar doluydu. Biz de solmuş ve sararmış çimenlere oturmak zorunda kaldık. Denizden esen soğuk rüzgâra

rağmen güneş bir nebze olsun ısıtıyordu içimizi. Akın ve ben, buranın kalabalık oluşunu bugünün pazar olmasına bağladık ve bir süre sarılan, konuşan, birbirlerine kur yapan çiftleri izleyerek onların dedikodusunu yaptık.

Sonra ben bir an ona döndüm. "Bana artık kendin hakkında bir şeyler anlat," dedim gerçekten bunu istediğimi belirtircesine kesin bir ses tonuyla.

"Ne anlatayım? Ne bilmek istersin?" diyerek ellerini geriye yaslayıp yüzüme güldü.

"Hayatını... Anlat hadi, nerede doğdun, bu zamana kadar nerelere gittin, İtalya'ya gittin mi hiç, en yakın arkadaşın kim, sevdiğin ve sevmediğin şeyler neler..." Sonra durup gözlerimi kıstım. "Çok sevdiğin o aşkından da bahsedebilirsin tabii..."

Akın başını geriye doğru yatırıp içten ve boğuk bir kahkaha attı sözlerim üzerine. "Çok sevdiğim aşkım mı varmış benim?" diye sordu hâlâ gülmeye devam ederken. Yerimde huzursuzca kıpırdanıp ona döndüm.

"Ee, yok mu?" diye sordum merakla.

Omuz silkti. "Yok," dedi kelimeyi uzatarak. Kaşlarım çatıldı.

"O bahsettiğin güzel hanımefendi kim öyleyse?" diye sordum, üzerinde oturduğum kuru otları ellerimle yolarak.

Akın kaşlarını kaldırdı. "Ha, şu mesele..." dedi çarpık bir gülüşle. "Ona küçüklüğümden beri hayranım." Duraksadı. "Ah, bak ben seni onunla tanıştırmayı unuttum!"

Dalga mı geçiyordu yoksa sabrımı mı sınıyordu, o saniyelerde anlayamadım. "Yani seviyorsun onu?" diye sordum kalbimin kırığını sesime yansıtmamaya çalışarak.

"Yani, sevgi anlayışının nasıl olduğuna bağlı."

Ellerimle yolduğum kuru otları attım yüzüne. "Ne kelime oyunu yapıyorsun, Alacalı Yapboz!" diye patladım birden.

Akın yüzüne çarpan otları parmaklarıyla silkeledi. "Zümrüt, bazen gerçekten senin patlamaya her an hazır bir bomba olduğunu düşünüyorum. Ben ne yaptım şimdi sana, Allah aşkına?" diye sitem etti.

Sinirle alt dudağımı dişleyerek denize doğru çevirdim bakışlarımı. Doğru, adamın ne suçu vardı? Bütün öfkem kendimeydi aslında. Ben niye böyle fevriydim, onu bile anlayamıyordum. Ayarlarımla oynuyordu bu adam benim.

"Sakın bozma!" Akın'ın sesiyle ona döndüm ama tam o anda bastı deklanşöre. Şokla kalakaldım bir süre.

Daha sonra, "Ne yapıyorsun ya?" diye sordum.

"Çok güzel olmuştur kesin!" diyerek memnuniyetle göğsünü şişirdi ve elindeki fotoğraf makinesine bakmaya devam etti.

"Hey! Niye çekiyorsun fotoğrafımı? İzin aldın mı benden?" diyerek omuzunu dürttüm.

Başını kaldırmadan, "İzin istesem vermezdin, izin versen bile poz kesmeye çalışır, fotoğrafta bu kadar güzel çıkmazdın," diye mırıldandı.

"Aa, şuna bak! Alenen çirkin diyorsun bana yine!"

Başı önüne eğikken gözlerini yukarıya kaldırdı ve gözlerime baktı. "Çirkin değilsin Zümrüt."

Kalbim tekledi bu bakışıyla. Bakışlarımı kaçırdım ondan. Kuru otları yeniden yolmaya başladım teker teker. Çirkin değilmişim. Değilmişim işte. Yani... "Akın," diye mırıldandığımda boğazından bir, "Hı?" sesi çıktı. Yeniden ona baktığımda fotoğraf makinesine tek gözünü dayamış, makineden denize bakıyor, birkaç ayar yapıyordu. "Senin Yavuz Bey'le ne derdin var?"

Fotoğraf makinesinden çekti gözünü ve odağını bana çevirdi. Sertçe yutkundu, kaşları belirgin bir şekilde çatıldı. "Bir şey mi söyledi sana?" diye sordu.

"Bir şey mi söylemesi gerekiyordu?" diye soruyla karşılık verdim.

Kafasını iki yana sallayarak "Hayır..." dedi. "Bizim bir sorunumuz yok Zümrüt," dedi daha sonra ama hiç de inandırıcı değildi.

"O zaman neden bu kadar soğuksunuz birbirinize? Üstelik sizden başka, abileriniz daha da düşman gibi! Bilmediğim bir kan davası falan mı var aranızda? Ay, inşallah yoktur öyle bir şey! Ben ne yaparım o zaman?" Hızlı hızlı konuşmam üzerine Akın fotoğraf makinesini sol yanına bıraktı.

"Yahu yok öyle bir şey," diyerek itiraz etti hemen. "Biz... Yavuz'la birlikte büyüdük. Aramızda öyle bariz bir sorun yok."

Kaşlarım havalandı sözleriyle. "Yaa!" dedim merakla. "O evlerde, değil mi? Aşiyan'daki evlerde büyüdünüz ikiniz de?" Akın onaylarcasına kafasını salladığında devam ettim: "O evlerde bir yaşanmışlık olduğunu hissetmiştim," dedim gülerek ama Akın gülmüyordu. Hatta bariz bir acıyı çeker gibi kısıldı gözleri. "Ne oldu?" diye sordum bu ifadesi üzerine.

"Yok bir şey," diyerek geçiştirdi beni. "Hadi, fotoğraf çekilelim." Sonra durup aklına bir şey gelmiş gibi baktı gözlerime. "Yani çekilmek ister misin?"

Bir sır vardı Akın'ın gözlerinin gerisinde yatan. Koyu yeşil gözleri sanki sık ağaçlı bir ormandı ve kapatıyordu bu orman her sırrını. O koyu yeşil, altın noktalı parlaklıkları olan harelerinin arkasındaki zihninde ne

döndüğünü dehşet derecede merak ediyordum fakat bir şeyler için henüz erkendi belli ki. Üstelemedim. "Olur, çekilelim," diyebildim sadece.

"İzmirli babam benim, ben de İzmir'de doğdum," dedi fotoğrafımızı çekmeden hemen önce.

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. *Adamdaki genlere bak*, dedim içimden. *Bir yanı İtalyan, diğeri İzmirli.* Akın, fotoğraf makinesinin zamanlayıcısını açarak yere koydu ve makineye doğru eğildik ikimiz de. Gülümsedik. Flaş patladı.

Ertesi gün Yavuz Bey'in evine giderken dün Zehra'nın getirdiği ayçiçekli elbiseyi giymiştim. Tıpkı sonbahar yaprakları gibi sarı renkte olan bu elbise belden büzgülü, bebe yaka ve midi boydu. Kalın bir kumaşı vardı esasen, tam güz mevsimine uygundu. Üzerime hırkamı geçirip çıkmadan hemen önce gözlerime hafif bir kalem çekmiştim ve saçlarımı taramış, serbest bırakmıştım bugün.

İyi hissediyordum. Dün Akın'la birlikte geçirdiğimiz o bir saat, eve geldiğimde babamın suratına tahammül etmeme çok yardımcı olmuştu. Babam karşımda konuşurken çoğunlukla onu dinlemezden gelip Akın'la o gün yaptıklarımızı düşünüyordum. Fotoğraf çekilmiştik beş kare.

Günyüzü Zümrüt ve Küstah Alacalı.

Gülüşünü hatırladım birden, dudaklarıma bir tebessüm yerleşti. Gelip gözbebeklerime izin almaksızın oturdu o görüntüsü. Gülüşü güneş, yüzündeki bütün beyaz lekeleri bir yıldız ve gözleri uçsuz bucaksız bir orman oldu aklımda. Sevda kuyuları açıldı içimde yeniden, o kuyularda kaç kez boğulacağımı tahmin bile edemedim.

Yavuz Bey'in evine geldiğimde ev büyük bir sessizlikle karşıladı beni. Gönül abla, Yavuz Bey'in hâlâ uyuyor olduğunu söyledi ben hırkamı çıkarırken. Sonra durup beni baştan aşağıya süzdü. "Ne güzel olmuşsun bugün Ayten," dedi büyük bir beğeniyle.

"Sahi mi Gönül abla?" diyerek ben de üzerimdeki elbiseme bakındım. Aslında hafif bir bolluk vardı sırt kısmında ama onu düzeltmeye fırsatım olmamıştı. Fırsat bulduğum an tam üzerime göre yapacaktım.

"Evet, esmer tenine ne güzel yakışmış sarı."

Gülümsedim ona. "Çok teşekkür ederim, o senin güzel bakan gözlerindendir," diyerek omuzunu sıvazladım. "Mete nerede?"

"Sütannesiyle, yukarıdalar."

Kafamı sallayıp merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden çıkarken Mete'nin huysuz mırıldanmalarını kapalı kapısının ardından bile duyabiliyordum. Üst hole geldiğimde durup dinledim nazlı mırıltısını. Bal tanesi bugün huysuzdu anlaşılan.

Sonra bir an dönüp, yukarıya uzanan merdivenlere bakış attım. Evde Mete'nin sesi harici soğuk bir sessizlik vardı. Ürpertici, korkunç ve can sıkıcı derecede yalnızlık kokan bir sessizlik. Jale Hanım gitmişti anlaşılan. Yavuz Bey'i bırakıp nereye gidiyordu, anlayamıyordum. Oğlunun bu hâlini göremeyecek kadar kör olamazdı.

"Füsun'a âşık olmadığını ikimiz de biliyoruz Yavuz Ali, bir mecburiyetten oldu bu evlilik," demişti. Yeniden Mete'nin odasının kapısına baktım. O mecburiyet Mete'ydi. Jale Hanım'ın Mete'yi çok sevdiğini biliyordum ama yine de bu sevgi, onun aslında istenmeyen bir bebek olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. İstenmeyen, öksüz ve yalnız bebek Mete...

Daha fazla kendimi düşünce denizimde boğmamak için odaya girdim usulca. Mete'nin sütannesi Sevgi Hanım, kucağında onu emziriyordu. Kapının açıldığını duyunca hemen göğsünü kapattı ince bir örtüyle ama gelenin ben olduğunu anlayınca durdu.

"Merhaba, günaydın Sevgi abla," diyerek selamladım onu.

"Günaydın Ayten."

Ve işteki üçüncü günüm de böylece başlamış oldu. Sevgi abla gittikten sonra Mete'nin günlük işleriyle ilgilendim. Önce gazını çıkardım, sonra altını kontrol ettim. Kirli bütün kıyafetlerini teker teker ayırdım. Çokça sevip öptüm onu.

Haddimden fazla sevdim.

En sonunda uyuttum bir güzel. Odasının kapısını aralık bırakarak usul usul adımlarla aşağıya indim. Evde hâlâ boğucu bir sessizlik vardı. Gönül ablayı bulup konuşmak, onunla konuşarak bu soğuk sessizliği dağıtmak istedim. Onu mutfakta yıkadığı tabakları silerken buldum. "Kolay gelsin," diyerek girdim yanına. Omuzunun üzerinden dönüp baktı bana.

"Sağ ol Aytenciğim," diyerek sıcak bir gülümseme bahşetti bana. "Mete uyudu mu?"

"Uyudu." İki gün önce Yavuz Bey'in oturduğu sandalyeye oturdum. "Yavuz Bey hâlâ uyanmadı mı?" diye sordum kollarımı sandalyenin sırt kısmından sarkıtarak.

Gönül ablanın yüzü düştü. "Depresyon ilaçları onda uyku yapıyor..." dedi üzgün bir sesle. "Çakı gibi adam, ne hâle geldi. Allah kimsenin başına vermesin böyle bir acı."

Üzüldüm. "Âmin," diye mırıldandım.

Gönül abla başıyla masayı işaret etti. "Bak, gazetede siz varsınız."

Kaşlarımı çatarak masanın üzerinde duran gazeteye uzandım. Dünden önceki gün polisle tartışmamızda çekilmişti. Ben arabaya yaslı bir hâlde kelepçelenirken, Akın yüzü yere bastırılmışken ve Yavuz Bey, yüzünde büyük bir acıyla, yaralı kolu polis memuru tarafından sıkı sıkıya tutuluyorken...

Siyah beyaz fotoğrafın hemen yanında ise şöyle yazıyordu: *Şimdilerde vekilliği düşürülen İstanbul Adalet Partisi Milletvekili Hamza Karaca'nın oğlu Yavuz Karaca, cumartesi günü bir ekmek fırınının önünde çıkan arbedede polis tarafından nezarete alındı. Arbedede, Cumhuriyet Halk Partisi İstanbul Milletvekili Süleyman Tamtürk'ün oğlu Akın Vahit Tamtürk'ün de orada olduğu öğrenildi ve beraberinde iki isim de nezarete alındı. Olayın neden çıktığı kesin olarak bilinmemekle birlikte hak ve adalet aradıkları için orada oldukları konuşulmakta. Siyasetin iki uç isminin oğlu olan ikilinin, bu ikinci defa birlikte hak ve adalet için bir araya gelişleri. İstanbul sosyetesinde iki aile arasındaki yakılan köprülerin yeniden inşa edilip edilmediği de bir merak konusu oldu.*

Başka bir şey yazmıyordu. Yeniden fotoğrafımıza baktım. Korkunçtuk hepimiz de. Yüzümde öyle bir korku vardı ki kendimi ilk defa bu denli korkmuş görüyordum. Sonra merakla kaşlarım kalktı. İki aile arasındaki yakılan köprüler... "Gönül abla, Yavuz Bey'in ailesi ve Akınların ailesi arasında bir sorun mu var?"

Gönül abla elinde kurulamakta olduğu beyaz porselen tabakla kalakaldı bir an. Ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi sanki. Bana döndü, yüzüme baktı ve gülümsemeye çalıştı ama beceriksizce oldu bu gülüşü. "Sorun..." dedi daha sonra azalan bir sesle. "Sorunlar hep oluyordu. Arada kavgalar, tartışmalar, kalp kırmalar... Sonra barışılırdı, hiçbir şey yaşanmamış gibi sofralar kurulur, kahkahalar atılırdı. Gören, iki ailenin çocuklarını kardeş sanırdı..." Elindeki tabağı kurulamayı bitirince özenle dolaba koydu ve bana döndü. Eliyle karnının hemen altını işaret ederek, "Nah şu kadarcıklardı Yavuz Bey ve Akın, bir gün koştura koştura yanıma gelmişler, kavga etmişler, haklı haksız kavgasına tutuşmuşlardı."

Anlattıklarını bir film izler gibi hafızamda canlandırmaya çalıştım ama asla olmuyordu. İki alakasız, soğuk adam asla kafamda onun çizdiği bu filme oturmuyordu lakin bozuntuya vermedim. "Ee, sonra ne oldu?"

"Ne olacak?" dedi gülerek. "İkisine de çikolata verip susturdum, sonra barıştılar... Şu çocukluk ne tuhaf."

Oysa ben bu anıları duymak istemiyordum. Asıl istediğim çok başkaydı. Bir şey olmuştu bu iki evde, hâlâ emareleri duruyordu bir sis gibi. "Yani bunlar dışında iki ailede hiç büyük bir şey olmadı diyorsun?"

Gönül abla sözlerim üzerine zorlukla yutkundu, daha sonra pes edercesine omuzlarını düşürdü. "Hamza Bey, yani Yavuz'un babası ve Süleyman Bey, yani Akın'ın babası iş ortağıydı. Hâlâ süren bir ortaklıkları var gerçi ama Tamtürkler bu ortaklığı aracılar sayesinde yürütüyorlar. Tekstil fabrikasının yarı hissesi Karacalara diğer yarısı Tamtürklere ait." Duraksadı, doğru kelimeleri seçmekte zorlanıyor gibiydi. "Çok seneler oldu ama olanlar hâlâ dün gibi aklımda."

Eh be Gönül abla, çatlatma insanı!

"Ee, anlat Gönül abla," dedim, durup soluklanmasına istinaden.

"Bu evden zamanında bir cenaze çıktı ama iki ailenin bütün fertleri o cenazeyle birlikte öldü, Ayten."

Kanım dondu birden. Gönül abla sustu, sanki onunla birlikte tüm dünya sessizleşti. Ölüm sessizliği. Korkunç bir gerçeğin tam eşiğinde duruyormuş gibi hissettim o an. Yüreğimde ilk defa kesif bir korku paylandı. Kimin içindi bu korku? Kendim için mi? Akın için mi? Yavuz Bey için mi? Mete için mi? Bu evin, bu dilsiz ama çok şeye şahit olmuş duvarların artık yükünü taşıyamayacağını hayal edip, üzerime yıkılacağını düşündüğüm için mi?

Yavuz Bey'in ayak sesleri boş koridorda duyulduğunda Gönül abla ve ben o yöne çevirdik başımızı. Yavuz Bey, uyku mahmuru ve şiş gözlerle mutfağa girdiğinde oturduğum sandalyeden hemen kalktım ayağa. Üzerinde lacivert, saten gecelikleri ve onun da üzerinde krem rengi, dizlerine kadar uzanan ropdöşambır vardı. Bakışlarımı çektim ondan. Gönül abla bana *aramızda kalsın* der gibi kaş göz işareti yaparken Yavuz Bey sürahiden su koyup içmekle meşguldü.

"Günaydın Ayten," dedi bana boğuk bir sesle.

"Günaydın Yavuz Bey," diye karşılık verdim, oysa benim için gün ayalı dört saat olmuştu. Hızlı adımlarla mutfaktan çıktım ve merdivenlerin başında durup Mete'nin odasından herhangi bir ses geliyor mu diye dinledim. Hâlâ uyuyordu Mete. Ben de salona geçmeyi uygun bularak o yöne ilerledim.

Belki de Yavuz Bey'den kaçıyordum, bilemiyordum. Gönül ablanın söylediği son cümle içime o kadar dokunmuştu ki düşünmeden edemiyordum. *Cenaze* demişti, *ailenin bütün fertlerini beraberinde öldüren bir cenaze...* Kim, diye sorguluyordum içimden. Kimdi ölen? Neden ölmüştü?

Aklıma sadece Akın'ın annesi geliyordu. Akın, annesinin seneler önce öldüğünü söylemişti bana ama neden ve nasıl öldüğünü söylememişti. Ben de bir yara deşmekten korktuğum için asla sormamıştım. Soramazdım da... Bu konudan bahsederken Akın'ın bile gözleri dolu dolu oluyordu. Nasıl sorardım?

Salonun büyük, İstanbul Boğazı'na bakan camının önünde kollarımı göğsümde bağlayarak durdum. Boğazdan gemiler geçiyordu usul usul. İstanbul'un üzerinde belli belirsiz bir sis vardı bugün. Ne çok sıcak ne çok soğuktu ama benim içim buz kesmişti az önce duyduklarım yüzünden. Ürperdim bir anda.

Salonun girişinde ayak sesleri duyduğumda bakışlarım o yöne döndü. Yavuz Bey gelmişti. Daha da gerildim. Kollarımın bağını çözerek avuç içlerimi elbisemin eteklerine sildim. Yavuz Bey kendisini üçlü koltuğuna bırakırken bana baktı. Yorgun bir çehreyle gülümsedi bana. Yüzünde gerçekten ilaçların yarattığı sahte bir uyuşukluk ve mutluluk vardı.

"Nasılsın Ayten? Umarım sorun olmamıştır şu nezaret mevzusu..."

Sorusuyla gevşemeye çalıştım. "İyiyim Yavuz Bey, sağ olun. Sorun olmadı, babama açıkladık mevzuyu. Zaten kardeşim Ferhat da en kısa zamanda askere gidecek."

Dün akşam babam eve geldiğinde bu mevzudan haberdardı. Tam da tahmin ettiğimiz gibi kahvehaneden duymuştu. Ona güzel bir dille anlattık olanları, tabii Akın'ı ve Yavuz Bey'i katmadık mevzuya, buna bile problem çıkarır diye söylemedik. Bilse kesin laf ederdi ama Ferhat'la hiç bu meseleyi konuşmamamıza rağmen onların adını sanki gizli bir anlaşma yapmışçasına saklamıştık. Babam önce biraz kızmış, sonra susmuştu. Biricik oğluydu tabii, vurmazdı ona, sövmezdi. Sadece söylenir geçerdi.

"Çok iyi, sevindim," dedi Yavuz Bey samimi bir şekilde. Sonra durup kafasını hafifçe sola yatırarak baktı bana. "Ne güzel yakışmış elbisen."

Kaşlarımı kaldırarak üzerimdeki elbiseye baktım. *Sanırım Zehra haklı* dedim o an içimden. Dış görünüş gerçekten bir şeyleri tetikliyor. "Teşekkür ederim Yavuz Bey," diyerek gülümsedim ona.

Yavuz Bey oturduğu yerde kıpırdandı ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. İki eliyle alnını ovalarken başını öne eğdi. "Şu aptal ilaçlar beni sersem yapıyor..." diye söylendi sitemle. "Kafamı kaldıramıyorum uykudan." Derin bir nefes alıp göğsümü şişirdim. Ona acımaktan başka elimden bir şey gelmedi. Mete'nin yanına çıkmayı düşündüm birden, hareketlendim ama Yavuz Bey'in sesiyle duraksadım. "Gel otur, nereye kaçıyorsun?"

Oturmayayım Yavuz Bey, ben kesin sorarım şimdi size o meseleyi... Diyemedim tabii böyle bir şeyi. Emir almış bir asker gibi tam karşısındaki tekli koltuğa iliştim usulca. "Ben belki yalnız kalmak istersiniz, kafanızı toparlamak istersiniz diye düşündüm," dedim.

Yavuz Bey acı çeker gibi güldü. "Daha ne kadar yalnız kalacağım Ayten?" diye sordu. "Daha ne kadar toparlamaya çalıştıkça dağılacak bu kafam?" Sustum sözleri üzerine, ne cevap verilirdi ki zaten? Bakışlarımı kaçırdım ondan, kucağımda duran ellerime çevirdim. Bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra o konuştu yeniden: "İnsan bazen yaptıklarını bir değil bin defa düşünmeli... Yaptıklarını da değil sadece, söylediklerini bile! Ne zamanı geri getirebiliyorsun ne ölenleri ne söylediğin sözleri ne de yaptıklarını..." Durup bana çevirdi kafasını. "Söylesene Ayten, ben ne yapacağım?"

Benimle dertleşmek istiyordu, bu isteği gözlerinden çok net görebiliyordum fakat onunla ne konuşacağımı, nasıl konuşacağımı bilemiyordum. Çalışanlarıyla arasında hep bir mesafe olduğunu söyleyen kendisiyken neden benimle oturup konuşmak istiyordu ki şimdi? Boğazımı temizledim. "Bence biraz Mete'yi sevmekle başlarsanız düzelebilir her şey," dedim samimiyetle. Çünkü görebiliyordum Mete'ye olan alakasızlığını, ondan kaçıyordu.

"Ben oğlumu seviyorum zaten Ayten," dedi Yavuz Bey.

Kafamı hiddetle iki yana salladım. "Gösterilmeyen sevgi, sevgi değildir, hele de el kadar bebek için." Dudaklarımı birbirine bastırıp söyleyeceklerimi kafamda tartmaya çalıştım. Yanlış bir şey söylemekten özellikle kaçınmalıydım. "Yavuz Bey, ben hiç de sevgi dolu ebeveynler tarafından büyütülmedim ama benim sevgi yaralarımı saracak kardeşlerim oldu hayatımda hep. İyi ki de oldular... Mete'nin ise şu an öyle bir şansı yok. Belki ileride olur ama şimdilik yok." Biraz öne eğilip ciddileştim. "Kendi hayatınızı düşünün, sizin de abiniz var, belki bilmediğim kardeşleriniz de vardır. Sizi seven ve düşünen bir anneniz var. Ama Mete'nin yok. Mete'nin bu dünyada sahip olduğu tek şey sizsiniz."

Yavuz Bey sözlerim üzerine geriye doğru yaslandı ve kafasını koltuğunun sırt kısmına doğru koydu. "Ben sevmeyi beceremeyen kusurlu biriyim," diye mırıldandı. "Karımı bile sevemedim. Oğlumu nasıl seveyim?"

Özel hayatından bahsettiğinde gerilmiştim. "Biraz çabalarsanız hiçbir şey zor olmayacak," dedim net bir şekilde.

"Biraz çabalarsam..." dedi alayla. "Biraz çabalarsam kafayı yemeyecek miyim?"

Bu depresif tavrı beni hem geriyordu hem de korkuyordum. Kalktım pat diye ayağa. "Yavuz Bey, sadece sevin. Sevginin iyileştirici gücü olduğuna inananlardanım ben. Bu kadar katı olmayın, ne Mete'ye ne de kendinize karşı." Daha sonra başımı eğdim. "İzninizle," diyerek yukarıya doğru adımladım.

Yavuz Bey'in o soğuk ve donuk hâli beni resmen dibe çekiyordu. Adam atamıyordu üzerinden şu ölü toprağını bir türlü. İçim acıdı birden. *Ben sevmeyi beceremeyen kusurlu biriyim.* İnsan, sevmeye önce kendisinden başlamalıydı. Yavuz Bey, bana kalırsa kendisini de sevmeyen bir adamdı ve hâl böyleyken Mete'yi ve bir başkasını nasıl severdi?

Bilmiyordum.

Mete'nin huzurlu uykusunda inip kalkan göğsüne bakarken onun baba sevgisinin eksik olmaması için dua ettim içimden. Bunun eksikliğini en derinlerinde büyük, kapanmaz bir yara olarak taşıyan biri olarak, onun bu yarayı almaması için Yavuz Bey'e ne kadar dil dökmem gerekecekse yapacaktım bunu. Sonucu ne olursa olsun...

"Yarın doktor kontrolü var Mete'nin," dedi Yavuz Bey, elindeki kitabın sayfalarına bakarak. Mete'nin sütannesinin bıraktığı sütü içirmiş ve onu uyutmuştum. Akşam çökeli çok olmuştu, Gönül abla gideli yarım saat olmuştu ve saat 10'a geliyordu. Salonda oturmuş, Akın'ın gelmesini bekliyordum. Yavuz Bey de yanımdaydı. Uzun ayaklı, sarı abajurunu yakmış ve boğaz manzaralı berjerine kurulmuş, kitap okuyordu.

"Peki, Yavuz Bey," diyerek boğazın manzarasına baktım yeniden. İçim açılıyordu resmen manzaraya bakarken.

"Rutin kontrolleri, sağlığı yerinde demişti en son götürdüğümüzde doktoru," diyerek, okuduğu kitabın kapağını kapattı Yavuz Bey ve gülümsedi.

"Ya," diyerek güldüm ben de. "Maşallah bal tanesine."

"Sabah geldiğin zaman, Mete karnını doyurur doyurmaz çıkarız."

"Tabii." Yeniden bir sessizlik. Kolumdaki saate baktım tedirgince. Ona iki dakika vardı. *Neredesin Akın?*

"Neden gerginsin?"

Yavuz Bey'in sorusuyla ona baktım. "Gergin miyim?" diye saçma bir soru sordum. "Değilim gergin. Neden gergin olayım?"

Yavuz Bey, kucağındaki az önce kapattığı kitabı yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. "Ayten," dedi yüzünde değişik bir gülümsemeyle. "Akın'a karşı bir şeyler mi hissediyorsun sen?"

Put gibi kalakaldım. Nezarethanedeki bana bakışı geldi gözümün önüne birden. O an orada beni anladığını fark etmiştim zaten ama bunu kelimelere dökmüş olması... Utanmıştım ansızın. Hiç kelimelere dökememiştim ki içimdeki sevgimi ben daha önce. Bunu ben yapamamışken Yavuz Bey'in pat diye söylemiş olması vurmuştu beni.

"Ben... Şey..." diye gevelerken Yavuz Bey güldü ve ayağa kalktı. Aynalı bir konsol vardı giriş duvarının hemen kenarında. Oradan işlemeli, gümüş bir sigara kutusu ve bir kibrit kutusu çıkardı.

"İçsem rahatsız olur musun?" diye sordu bana. Kafamı iki yana salladım sorun olmayacağını belirtir bir şekilde, babam da çok sigara içerdi zaten. Hatta her gün ablamla bunun nefretini kusardık, perdelere ve duvarlara siniyor kokusu diye. Oysa Yavuz Bey'in evi hiç de acı tütün kokmuyordu.

Yavuz Bey, usulca gümüş sigaralığı açtığında içerisinde sigara değil de puro olduğunu fark edince şaşkınlıkla baktım. Kahvehanenin sahibi Necip abinin elinde puro görmüştüm daha önce sadece bir kez. Ferhat'ın anlattığına göre o gün neredeyse bütün kahvehanedeki adamların ağzında dolaşmıştı puro, merakları yüzünden. Ama yine de kolay kolay bitmemişti. Necip abi de çok ağır olduğunu söylemiş ama bitirene kadar içmeye devam etmiş mecburen. Şimdi ikinci defa görüyordum Yavuz Bey'in ellerinde puroyu. O, bir kalabalıkla paylaşmıyordu bu puroyu. Büyük bir yalnızlıkla birlikte içecekti. Uyuşmayı ümit ederek.

Kalın puroyu dudaklarının arasına sıkıştırdı ve kibrit kutusundan bir kibrit çöpü çıkardı. Sonra duraksadı ve bakışları beni buldu. Dudaklarının arasındaki puroya rağmen gayet rahat bir şekilde, "Akın çok iyi bir adam," dedi ve kibriti çaktı. Kibrit çatır çatır sesler çıkararak bir anda ışıldadı ve yanmaya başladığında, Yavuz Bey dudağına sıkıştırdığı puroyu tutuşturdu usulca. Beyaz ve büyük bir duman çıktı, içine çekti purodan bir nefes. Puronun ucunda turuncu, karıncalı bir alev çıktı ve soluklaştı. "Çok yakışıklı, karizmatik, zeki ve de dürüst," diyerek sağ elinin işaret ve orta parmağına aldı puroyu. "Ailesi biraz problemli ama..." diye mırıldandı gözlerini bir noktaya sabit tutarak. "Yine de sevmemek aptallık olur."

Burukça güldüm ve kucağımdaki ellerimin avuç içlerine baktım. "Sandığınız gibi bir şey yok aramızda," dedim ama hâlâ gülüyordum. Yavuz Bey usul usul adımlarla bana doğru ilerledi ve tam karşımda duran büyük orta sehpanın üzerine oturdu. Direkt gözlerimin içine baktı.

"Henüz," dedi, kelimenin üzerine bastırarak.

"Hayır Yavuz Bey. Hiç yok."

Bu doğruydu. *Dostuz biz seninle...* Yine kulaklarıma çalındı *dost* deyişi. Suratım asıldı. "Neden? Söylesene ona?" diyerek büyük bir nefes aldı Yavuz Bey purosundan. Beyaz duman dudaklarından kayıp giderken kafasını yana eğerek baktı bana.

"Dostuz biz," diyerek omuz silktim. Bu kelime dilimi yaktı sanki o an. "Hem onun ne işi olur benimle? O kim ben kim?"

"Sakın bana statüden bahsetme Ayten. Aşkta statü olur mu hiç?"

Gayet ciddi söylüyordu bunu. Puronun dumanı yayıldı salonun büyük bir bölümüne. Ağırdı gerçekten de. "Aşk falan yok," dedim üstüne basa basa. "Olmaz." *Olamaz.*

"Birini seviyorsan söylemelisin bence. Aksi, kalbine zarar."

"İyi," diye mırıldandım keyifsizce. "Siz birini sevince söylersiniz o zaman."

Yavuz Bey iç çekti sözlerim üzerine. "Söylerim Ayten. Ben niye söylemeyeyim? Sen kendi derdine yan."

"Aa, ne derdi? Hiç de bile. Neyini dert edeceğim? Abartıyorsunuz," diyerek omuz silktim.

"Bence Akın da farkında," dedi Yavuz Bey, bu defa keyifle.

Kaşlarım çatıldı. Farkında olsa bana böyle davranmaya devam eder miydi? Akın öyle biri miydi? "İlahi, Yavuz Bey!" dedim işi şakaya vurup gülerek. "Siz de yani..."

"Sen asıl o hanımefendiyi merak ediyorsun," dedi Yavuz Bey daha sonra bana imayla gülerek. Yine derin bir nefes çekti purosundan. "Ben biliyorum onu," diye ekledi sonrasında eğlenir gibi.

Gözlerim merakla parladı, sormak için öne doğru eğildim. "Sahi mi?"

Yavuz Bey'in gözleri kısıldı, kahverengi iri gözleri anlık olarak dudaklarıma indi ve tekrar yukarı çıktı. Bir an ona bu kadar yaklaştığımı fark edemedim, usulca geri çekildim. "Sahi..." dedi kadife bir ses tonuyla. "Sahi, Ayten..."

"Kimmiş?"

Yine purosundan keyifli bir duman aldı ve hızla üfledi. "Kendin sor," dedi omuz silkerek.

Hayal kırıklığıyla kaşlarım çatıldı. Kollarımı göğsümde huysuz bir çocuk gibi bağlarken, "Alay ediyorsunuz benimle alenen," dedim aksi bir sesle.

"Hayır, aranıza girmek istemiyorum," diye itiraf etti. "Bunu sana söylememişse başka bir bildiği vardır ve merak etme, sandığın gibi bir şey değil."

Tam bu esnada kapıya tıklandı. Gelmiş olmalıydı Akın. Hemen ayağa kalktık ikimiz de. Yavuz Bey önümde ben arkada yürüdük kapıya ama o

bir an sendeledi. Hemen tuttum kolundan, dengesini çabuk sağladı, sonra kapıyı açtı. "Hep ilaçlardan, baş dönmesi yapıyorlar bende. Hain, zalim ilaçlar..." diye kızdı söylendi. Kıkır kıkır gülerken bir anda Akın'la göz göze geldik. Elimi Yavuz Bey'in kolundan ateşe dokunmuşum gibi çektim. Yavuz Bey de geri çekildi. "Hoş geldin Akın," dedi ona Yavuz Bey. Purosunu iki dudağının arasına sıkıştırdı daha sonra.

Akın bir ona bir de bana baktı dikkatle. "Hoş buldum Yavuz," diye yanıtlarken gözleri bende kalmıştı. Yavuz Bey, portmantoya ilerleyip hırkamı aldı ve bana doğru uzattı. Hızlıca hırkamı giyerken üçümüzün arasında garip bir sessizlik oluştu.

"İyi akşamlar Yavuz Bey," dedim küçük bir tebessümle ve dışarıya adımladım. Hava, gece gerçekten daha soğuktu. Elbiseyi giydiğime pişman olmuştum esasen.

Akın'a baktığımda onun da üzerimdeki elbiseyi dikkatle incelediğini fark etmiştim. Bakışlarını yüzüme çevirdi en son. "Yakışmış," dedi kısaca. Bu soğukluğuna anlam veremedim.

"Sağ ol," dedim ben de aynı soğuklukta.

"Gel, sana evde dünkü çekildiğimiz fotoğrafları göstereyim," dediğinde, bir anda eski neşem yerine geldi.

"Nasıl yani? Çıkardın mı fotoğrafları?" diye şakıdım heyecanla.

Güldü. "Sabaha kadar fotoğrafları çıkarmakla uğraştım. Banyo yaptırdım, beklettim. Kuruyorlar ama bakalım," dedi yorgun bir sesle ama mutluydu da. "Gel hadi, eve geç kalmadan göstereyim hemen."

Beni, yalının bahçe kapısına yönlendirirken durdum. "Ee, bahçeden geçsek ya? Kısa yol."

Akın sanki kötü bir şey demişim gibi bir an irkildi. Ardımızda kalan Yavuz Bey'e baktı direkt. Onun bakışıyla ben de baktım. Yavuz Bey ve Akın arasında garip bir bakışma konuşması geçti. Sonra Akın, "Boş ver gece gece, düz yoldan yürüyelim, düşersin," dedi gizli bir öfkeyle. Sonra eliyle belimi tutarak yönlendirdi beni.

Dümdüz bahçeydi, neden böyle söylediğine anlam veremedim. İtiraz etmedim. Yavuz Bey'e elimi salladım ve bahçe kapısından çıkarak yan eve yürüdük sessizce. Akın, söylediğim şeylerden sonra düşünceli ve dalgın bir hâle bürünmüştü. Sebebini sormak istemiştim ama vakit geçiyordu, çok geç olmadan fotoğraflara bakıp eve gitmeliydim.

"Yavuz Bey'le aran nasıl?" diye sordu Akın ellerini ceplerine sokarak.

Omuz silktim. "İyi," dedim kısaca.

"İyi mi? Bayağı gülüyordunuz..."

"Düşüyordu, tuttum. İlaçlar yüzündenmiş. İlaçlara kızıyordu."

Anladığını belirtircesine kafa salladı. "Yazık tabii," dedi sonra.

Evine girdiğimizde Akın benden daha hızlı adımlarla koridorda ilerleyip elektrik düğmesine bastı hemen. Etraf bir anda cılız, sarı bir ışıkla aydınlandı. Bu sessiz ve soğuk ev bana bugün Gönül ablanın söylediği cümleyi hatırlattı ansızın. *"Bu evden zamanında bir cenaze çıktı ama iki ailenin bütün fertleri o cenazeyle birlikte öldü, Ayten."*

"Ayten?" Akın'ın sesiyle onun yüzünü buldu bakışlarım. "Gel, fotoğraf odası çatı katında."

Onun peşinden evin ahşap merdivenlerine ilerlerlerken, "Fotoğraf odası mı?" diye sordum merak ve heyecanla.

"Hıhı," diye yanıtladı beni. Peşinden çıktım ağır adımlarla. Akın çıktığımız ilk kattaki koridor ışığını açtı ve yeniden yukarıya yöneldi. Yavuz Bey'in eviyle simetrik olarak aynı olan eve bakındım bir süre. Akın'ın evi mi daha büyük bir yalnızlığa sahipti yoksa o ev mi, çözemedim.

Çatı katına çıktığımızda buranın kocaman bir tek oda olarak dizayn edildiğini fark ettim. Akın usulca kapıyı açtı ve içeriye girip elektrik düğmesine bastı. Tavanda kıpkırmızı bir lamba yandı birden. Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıp baktım Akın'a.

Şimdi ikimiz de eşittik. Ne onun ten rengindeki izler belliydi ne de benim esmerliğim bu ışık altında. İkimiz de kırmızıydık. Odanın içine adımladığımda değişik, tiner benzeri bir koku karşıladı beni ilk olarak. İnce iplere sıra sıra ufak mandallarla tutturulmuş fotoğraflar sarkıyordu alçak tavandan. Gözlerimi kısarak baktım fotoğraflara. Tanımadığım yabancı yüzler, gülümseyen pozlarla karşılamıştı beni.

Sessizce odanın içinde gezinip incelerken, Akın odanın ortasında durarak beni izliyordu. Küçük pencerenin önüne konumlandırılmış uzun bir tahta masa vardı. Üzeri bir hayli kalabalıktı; bir sürü fotoğraf fişi, içerisinde ne olduğunu bilmediğim ancak mutlaka fotoğrafçılıkla alakalı olduğunu tahmin ettiğim, kaplarda bulunan üç sıvı, yan yana duran farklı büyüklüklerde iki fotoğraf makinesi, kalemler, farklı boyutlarda kâğıtlar, tutkal kutuları... Pencere ise içeriye hiçbir şekilde ışık girmemesi için kalın, siyah bir kumaşla kapatılmış, kumaş küçük çiviler çakılarak ahşap duvarlara sabitlenmişti.

Kendi etrafımda dönerken yeniden tavandan sarkan fotoğraflara baktım. Güzel kadınlar, yakışıklı beyler, küçük kız çocukları, gülen bir yaşlı kadın, top oynayan iki küçük çocuk, sıra sıra üç küçük çocuğa sarılan dal

gibi incecik bir kadın... Son fotoğrafı daha net görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim ve gözlerimi kısarak baktım fotoğrafa.

Bu fotoğraftakiler Akın, abisi, kardeşi ve annesiydi. Gördüğüm şeyle boğazımın gerisinde bir yumru büyürken Akın yanıma gelip baktığım fotoğrafa uzandı ve mandalını çıkartıp daha rahat bakabilmem için bana doğru uzattı. Buruk bir tebessüm ederek elime aldım fotoğrafı.

"Annen mi?" diye sordum fotoğraftaki kadına bakarak. Kemikli ama narin, ufak bir yüzü vardı. Katlı kesim saçları özenli bir şekilde arkaya doğru dalga dalga şekillendirilmişti. Üzerinde vatkalı, dökümlü bir gömlek, altında da diz altı, siyah olduğunu tahmin ettiğim kalem etek vardı. Hoş bir kadındı doğrusu.

"Evet, annem."

Hüzünlü bir gülümseyiş yerleşti dudaklarıma. "Mekânı cennet olsun," diye mırıldandım. Sonra kadının önünde sıra sıra dizilen çocuklarına baktım. En solda, en küçükleri olan Akın'ın kız kardeşi -adının Ajda olduğunu söylemişti daha önce-, ortada Akın, en sağda ise iki gün önce tanıştığım abisi Samet duruyordu. Ajda'nın iki kulak şeklinde gergince bağlanmış saçlarının uçları lüle lüleydi ve üzerinde çok şık bir tulum vardı. Akın'la el ele tutuşmuştu. Nedense bu pozları bana ablamla ilkokula giderken el ele tutuşmamızı hatırlatmıştı. Samet abisi ise gayet ciddi, abi olduğunu belirtir şekilde göğsünü kabartarak kaşları çatık bakmıştı fotoğraf makinesine. "Ne güzel bir fotoğraf," diyerek beğenimi dile getirdim. Başımı kaldırıp Akın'a baktığımda fotoğrafa bakan gözlerindeki hüznü yakalamıştım. Konuyu değiştirmek için, "Sen de kepçeymişsin küçükken he," dedim.

Akın söylediğime bozuldu hemen. "Ben mi kepçeymişim?" diye sordu inanamayarak. "Bir daha bak, beni abimle falan karıştırıyorsundur belki."

Abisine baktığımda gerçekten onun daha çok kepçe kulaklı olduğunu fark etmiştim ama asıl amacıma ulaşmış, onun hüznünü dağıtmıştım. "Ih," dedim omuz silkip fotoğrafı onun eline tutuşturarak. "Sen kepçe kulakmışsın. Doğru söyle, ameliyat falan mı oldun?"

Akın gülmeye başladı. Onunla alay ettiğimi, mübalağa yaptığımı anlamıştı. "Günyüzü, sabrımı mı sınıyorsun?" dedi bana eğlenircesine. "Ben sabırlı bir adamım ama merak etme."

Arkamı dönüp masaya doğru ilerledim. Masanın üzerinde demir bir çubuğa bağlı iplere asılmış birkaç fotoğraf vardı, yaklaştıkça bu fotoğrafların dün ikimizin çekildikleri olduğunu görebilmiştim. "Aa, bizimkiler!" dedim merakla. Tam elimi fotoğraflardan birine uzatmıştım ki Akın fotoğrafa uzanan elimi tuttu.

"Dokunma, hâlâ kurumadılar." Sonra elimi bıraktı. Fotoğraflara baktım, baktıkça gülümsemem büyüdü dudaklarımda. Akın, fotoğraf banyosuna dair bana birkaç teknik bilgi verdi. Masa üzerindeki iki adet kapta bulunan değişik suların ne işe yaradığını, hangisinin hangisinden önce kullanıldığını, fotoğrafın kalitesi için hangi kalitede kâğıdın iyi olduğunu, kırmızı ışığın ehemmiyetini, eğer dışarıdan başka bir ışık sızması olursa fotoğrafın yanabileceğini... Yabancı olduğum bu terimleri dinlerken ne anlattığıyla değil, daha çok anlatırken nasıl mutlu olduğuna dikkat ediyordum. Akın bu işi seviyordu. Sevdiği işi yaptığı için de çok mutluydu ve onun mutlu olması beni de mutlu ediyordu.

"Çok güzel çıkmışız."

Yalnızca fotoğraflarda çok güzeliz Akın.

"Öyle." Akın yanımdan uzaklaşıp dikkatini başka yöne verirken ben de fotoğrafları inceledim. Ne kadar da mutluydum onun yanında. Otuz iki diş Ayten.

"Seni hanımefendiyle tanıştırayım." Akın'ın sesiyle arkama döndüm. Bana bir fotoğraf uzatıyordu. Ona doğru adımlayıp elime aldım fotoğrafı. "Geçen yaz çekildi ama hâlâ çok güzel bir kadın, merak etme."

Ellerimde duran fotoğrafa baktım. Tahta bir sandalyede oturan, kırlaşmaya başlamış dümdüz saçları olan, sarkık yanaklı, güleç, yaşlı bir kadın ve onu sağ yanağından büyük bir keyifle öpen Akın... "Kim bu?" diye sordum merakla.

"Suzan teyze," dedi gülerek. "Annemin en yakın arkadaşı. Şimdilerde Fransa'da yaşıyor ama arada geliyor Türkiye'ye. Çok başarılı bir cerrahtır kendisi. Annemle üniversitede tanışmışlar. O zamandan beri arkadaşlıklarını sürdürmüşler. Annem ölene kadar..." Akın duraksadı, boğazını temizledi. "Annemin vefatından sonra benimle en çok o ilgilendi. İkinci annem oldu, hakkını asla ödeyemem."

Dudaklarımı birbirine bastırarak tebessüm ettim. Akın'ın sevgilisi yoktu... Akın'ın kız arkadaşı yoktu. Hanımefendi, bu kadındı. İçimde bastırmaya çalıştım bu mutluluğu, adam karşımda acısından bahsediyorken nasıl böyle mutlu mutlu durabilirdim?

Sevgilisi yok!

"Çok tatlı bir kadın," diye övdüm onu.

"Öyledir," dedi Akın da gülerek. "Geçen gün gelmişti Fransa'dan. Kızı, benim de arkadaşım Hale doğum yapmış. Onu görmek için gelmiş. Randevum da oydu aslında. Gidemedim ama olsun. Sen iyi ol yeter."

Son cümlesiyle kalbim pır pır oldu. Yeniden fotoğrafa baktım. Bir fotoğraf beni nasıl bu kadar mutlu edebilirdi, aklım almıyordu ama ölecektim o saniyelerde mutluluktan sanki. "Akın," dedim daha sonra. "Annen... Nasıl öldü?"

Gülümsemesi dondu yüzünde. Birkaç saniye kafasındaki derin düşüncelerle boğuştu, yüzü dağıldı. Elimdeki fotoğrafa uzanıp çekip aldı ve arkasına dönüp ipe astı yeniden. Konuşmadı. Yarasını deşmiş gibi hissettim, ne yapacağımı bilemedim.

"Yedi yaşındaydım," dedi ansızın. Usul usul döndü bana yüzünü. Yeşil gözlerinin rengi kırmızı ışığın altında seçilmiyordu, sadece gözyaşları belirgindi ve gözleri bu yüzden parıl parıl parlıyordu. "Annem öldüğünde... Ya da öldürüldüğünde." Kalbim tekledi. Ardımda duran masaya tutundu ellerim. "Veya herkesin söylediği gibi... Kendi canına kıydığında..."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. O da devam edemedi zaten. Söyledikleri dilini yakmış gibi yüzünü buruşturdu. Kötü anıları hatırlamaktı bu, kendimden biliyordum. Ne kadar kötü anım varsa hepsi benim de canımı yakardı. Birer birer çullanırdı üzerime ve bazen gözyaşı olarak taşardı gözlerimden bazen de boğazımda büyük bir yumru olarak kalırdı.

"Çok üzüldüm..." diye mırıldanabildim sadece. Sebebini deli gibi merak etsem de soramadım. Katili kimdi, cinayet miydi veya intihar mıydı... Soramadım. Arkamı dönüp, henüz kurumamış fotoğraflarımıza baktım yeniden. Gözlerimde biriken yaşları parmak uçlarımla sildim usul usul. "Akın," dedim daha sonra dikkatini dağıtmak için. "Sen hiç âşık oldun mu? Ben olmadım biliyor musun? Hiç de merak etmedim. Senin kaç sevgilin oldu?"

Ardımda adım sesleri duydum ama bakmadım ona. Yanıma gelip benimle birlikte fotoğraflara bakacak sandım ama sustu sesler. Sonra tam arkamda varlığını hissettim. İrkilerek döndüğümde onu tam karşımda buldum. Göz göze geldiğimizde kafasını bana doğru eğmişti, yüzü tamamen karşımdaydı.

"Silahlardan ve aşktan..." diye mırıldandı. "En çok aşktan... Çok korkarım."

Kadife gibi sesi nasıl bu kadar keskindi, anlayamadım o saniyelerde. Ürperdim ve merak ettim. "Neden?" diye sorguladım onu.

"Çünkü aşk öldürür. Benim annem aşk uğruna öldü." Duraksadı ve boğulur gibi zorlukla nefes aldı. "Belki de öldürüldü..."

Gözleri dolu dolu oldu bir anda. Ona doğru yarım adım attım ve iki elimle yüzünü kavradım. "Kim?" diye sordum çekinerek. "Kim yaptı?"

Kafasını iki yana salladı. "Bir bilinmezlik olarak kaldı." Başparmaklarımla yanaklarını okşadım usulca. "En acısı da bu ya..." dedi daha sonra. "Bilinmezlik... Cerrahlığın kötü yanı, kalbinin yerini tam olarak iyi bilmesiydi sanırım onun için. Namluyu göğsüne doğrulttuğunda, mermi bir santim bile farklı yöne kaymamış. Tam isabet..."

Nasıl teselli verebileceğimi, ne söyleyeceğimi hatta ne yapacağımı bilemiyordum. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen, karşımda küçücük bir erkek çocuğu gibi dolu dolu gözlerle bana bakışını sanıyorum ki ömrüm boyunca unutamayacaktım hiç. Tıpkı o fotoğraftaki erkek çocuğu gibi duruyordu karşımda Akın. Öyle küçük, öyle zararsız, öyle çocuk ve öyle yalnız...

Bir anda kollarımı sardım ona. Başımı göğsüne sıkı sıkıya yasladım. En büyük teselli sarılmalardır ve sarılmalar insanlara her zaman iyi gelir bana kalırsa. Ne laf kalabalığı vardır orada ne de gözlerle konuşarak zihin karıştırma. Bedenin konuşur sıkı sıkıya sarılınca, sanki ruhun konuşmuş, ruhun karşındakinin ruhuna dokunmuş gibi hissedersin.

Akın'ın kolları da beni sarıp sarmaladı. Elleri bel oyuntuma sıkıca yerleşince beni biraz da kendisi bastırdı göğsüne. Sonra bir anda, "İnsan doğum gününde ağlamamalı," diye fısıldadı hüzünle.

Bedenimizi ayırmadan, çenemi göğsüne dayayarak kaldırdım başımı yüzüne doğru. Sıcak nefesi yüzüme çarptı. "Doğum günün mü?" diye sordum gözlerimi kırpıştırarak.

Kafasını salladı onaylarcasına.

27 Ekim...

Bir Alacalı sevdanın doğuşu.

"Akın..." dedim göğsümün içerisinden yayılan ve gerçekten çok içten gelen sıcak bir duyguyla. "İyi ki doğdun. İyi ki..." Yutkundum. Gözleri siyah siyah görünüyordu şimdi, gözyaşlarının parlaklığı çekilmişti ve şimdi iki derin kuyuyla bakışıyordum sanki.

Uzanıp sol gözünün hemen altındaki süt beyazı lekesini öptüm. Dudaklarıma değen teni ateş gibiydi. Gözlerini yumdu bu temasla. Sonra diğer lekeleri öptüm usulca. *Bir, iki, üç...* Sonra diğer yanağı. *Dört, beş, altı, yedi...* Dudağının hemen sağ yanında bir tane daha vardı, ufacıktı ama oradaydı. Derin bir nefes aldım ve öpmek için hareket ettim ama geri çekti kendini.

Gözleri açıldı, belimi saran elleri ellerimi buldu, bileklerimi tuttu ve iki elimi ikimizin arasına gelecek şekilde göğsüne bastırdı. "Yapma Ayten," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Yapma. Ben yapamam, sen de yapma."

"Akın... Ben seni..."

"Hayır!" diye bağırdı birden. "Hayır, sevmiyorsun! Sus! Sakın bana o kelimeyi söyleme!" Bileklerimi hızlıca bırakıp geri çekildi bir anda. "Annem de öyle söylemişti! Annemin de son sözleri *seni çok sevdim* olmuştu!"

"Akın..." diyerek yeniden uzattım ellerimi ona ama o daha da geri çekildi. Kalbim korkuyla göğüs kafesimde gümbürderken Akın öfkesinden yumruklarını sıkıyordu. Bir anda fotoğrafların asılı olduğu ipi hızla çekip kopardı. Bütün fotoğraflar kopan iple birlikte yeri boylarken Akın alnını ovuyordu parmak uçlarıyla ve hızlı hızlı adımlıyordu odada. Titriyordum ben de ama korkudan değil, onun için endişelendiğimdendi bu titreyişim.

"Özür dilerim Zümrüt," dedi daha sonra bir anda duraksayarak. "Özür dilerim her şey için ama yapamam. Seni sevemem ve hiç kimseyi... Hiç kimseyi sevemem ben!" Derin derin soluklandı ve gözlerini kırpıştırdı. "Senin kalbin, harabeye dönmüş bir göğüs kafesinin yuvası olamayacak kadar güzel. Ben yapamam... Yapamam!" Kafasını hiddetle iki yana sallarken gözlerinden yaşlar dökülüyordu iki yanağına. "Aşk öldürür bizi."

Aşk öldürür bizi. Aşk, hiç biz olamayan bizi nasıl öldürür Akın? Nasıl?

Ben de onun gibi itiraz edercesine kafamı salladım iki yana. "Hayır Akın!" dedim. "Bizi aşk öldürmez. Bizi öldüren yalnızca biz oluruz. Eğer bunu anlayabilseydin böyle düşünmezdin..."

"Sevmiyorum seni!" diye bağırdı bir anda. "Hiç sevmeyeceğim!"

Dudaklarım aralandı bu sözleri üzerine ama sesim çıkmadı. Sanki kalbime battı bütün harfler ve öyle acıttı ki canımı, soluğum kesildi. İki elim de göğsümü buldu birden. Kalbim yerinde mi diye yokladım.

Hiç sevmeyeceğim. Kalbim yerindeydi ama bir yığın kırık olarak.

"Sevme Akın!" dedim, kendime bile yabancı bir ses tonuyla. "Sevme!" Hızla döndüm arkama ve ıslak olup olmamasını umursamayarak fotoğraflarımızı alıp yüzüne çarptım. Fotoğraflar hızla yüzüne çarptıktan sonra yerlere saçıldı. "Al yak bunları da! Yok et! Belki yakıp kül ettiğinde birilerine umut vermek neymiş anlarsın! Benim ne hâlde olduğumu anlarsın!"

"Ayten..."

"Ayten? Ayten miyim ben? Bak bana bir daha? Hani Zümrüt'tüm? Hani Günyüzü'ydüm? Hani gonca, kırmızı bir güldüm? Ayten ya... Zavallı Ayten!" Titrek bir nefes çektim ciğerlerime.

Hiç durmaksızın hızla yerdeki fotoğraflarımızın üzerine basıp yanından rüzgâr gibi geçerek indim aşağıya. Öyle hızlı ve öyle önüme ardıma bakmadan koştum ki onun bana yetişmesine izin vermedim. *Ağlama,*

diyordum kendime sürekli. *Ağlama. Bu ne ki? En azından bir aşk yaşanmadan bitti her şey. Yaşansa ne olacaktı? Daha çok üzülecektin.*

Hiç sevmeyeceğim.

Aşiyan'ın soğuk sokaklarında nefes nefese koştum. Bir ara düştüm. Hızlı bir düşüş değildi ama düştüğüm yerde kaldım ve fiziksel bir acı yaşamadığım hâlde bir yerim yarılmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Canım yanıyordu. Alt sokaklardan bekçi düdüklerinin ve köpek havlamalarının sesleri duyuluyordu. Soğuk gecede kalbi kırık bir ben, bir de onlar vardı sanki o saniyelerde. Yapayalnız hissettim. Kollarımı kendime sardım hemen.

Hiç sevmeyeceğim.

Bir kere... Yalnızca bir kere, sağını solunu düşünmeden kendimi bırakmak istedim hiç bilmediğim, tatmadığım bu duyguya. Bir kere yenilmek istedim kalbime, bir kere açtım kapılarını, bir kere girmesi için kalbime, sildim tüm kötü anılarımı oradan. Olmadı. Zaten ne olmuştu ki bu zamana kadar istediğim? Heves ettiğim ne varsa bir hiçlikten başka bir şey olmamış mıydı avuçlarımda?

O, korkuyor.

Silahlardan ve aşktan korkuyor.

Ben de korkmuyor muyum?

Korkuyorum elbette.

Ama onun annesi yüzünden bu korkusu. Onu anlamaya çalışıyorum. Olmuyor. Ben hiç kaybetmedim ki annemi? Korkusunu taşıdım sadece yüreğimde. Ben nereden bilecektim? Akın'ın geçmişinde ne yaşadığını neler hissettiğini nereden bilecektim?

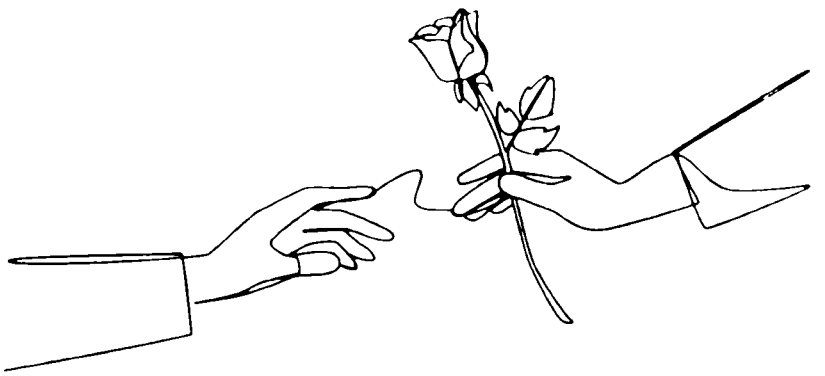
İnce düşünürsen, çabuk kırılırsın.

Düşünme artık Ayten, paramparçasın.

Sonra bir araba farı gözümü aldı, acı bir fren sesi duyuldu. Korkuyla bir nefes çektim ciğerlerime. Gözlerimi kısarak baktım o yöne. Arabanın kapısı açıldı, hızla indi içinden ve bana doğru adımladı endişeyle. Buğulu gözlerimde yavaş yavaş netleşti yüzü, bir kez daha hıçkırdım.

Sevme o zaman.

Bitti işte benim Alacalı sevdam.

13. BÖLÜM: ATEŞ PARÇASI

Olmayacak duaya âmin dersen, sonunda kendi kalbinin cenaze namazını kılarsın.

Durumum tam olarak buydu. Kalbimde küçük bir mezar açıldı önce. Akın'ın kelimeleriyle birlikte kazıldı kalbimin içindeki bu mezar. Ya da oyuldu mu demeliydim, bilemiyorum. Sonra Alacalı sevda gömüldü kalbimin en derinine. Asla açılmayacak bir mezardı bu. Nasıl açılabilirdi ki zaten? Hiç sevmeyeceğim demişken üstelik...

Sevda dedikleri şey acı yüklü bir kervandı bana göre. Kavruk sıcak çöllerde bu yükle yürümek zorunluluğuydu. Ne atabiliyorsun ne satabiliyorsun, yükünle oradan oraya gidip duruyorsun umutsuzca. Bu çölde âşığı tatmin eden tek şey sevdiğinin bir gülüşü, bakışı ve sözü oluyor. Bir damla su misali... Rahata erdim, tamamım artık, hissetmiyorum aşkın yükünü derken bir anda tek bir sözle biniyor yeniden o yük insanın omuzlarına.

Sevmiyorum.

Ama insan birine en saf duygularını; sevgi gibi, aşk gibi, merhamet gibi iç ısıtan, onu sarıp sarmalayan duygularını itiraf ettiğinde, bunu başardığında bir nebze olsun rahata eriyordu. Bunu bana söylediklerinde inanmamıştım. Karşılığı olmayacağını bildiği hâlde insan sevgisini dile getirdiğinde nasıl rahatlardı? Oluyormuş işte. Göğsüne batan otuz dikenden birisi çıkıp düşüyormuş sanki o aşk dile getirilince. Kalan yirmi dokuzunun da daha derine batması veya çıkarılıp yaralarının sarılması ise yalnızca sevilenin ellerindeymiş. O yirmi dokuz diken bu gece Akın'ın elleriyle daha da batırılmıştı göğsüme. Acısını bile sevdim yirmi dokuz dikenin, o bunu asla bilmedi.

Akın'ın beni gece eve bırakmasının ardından canlı bir cenaze gibi eve girmiş, biraz annemle sohbet etmiş, sonrasında bir bardak soğuk su içip mutfak masasında saatlerce oturmuştum. Annemle sohbet etmek bana iyi gelmişti, her ne kadar fısıldadığı için sesini zar zor duyabilsem de...

Salondan Ferhat'ın kısık sesle dinlediği Orhan Gencebay'ın şarkıları sızıyordu kulaklarıma, mutfak masasında otururken. Elim çenemde, gözüm

pencerede öylece durdum saatlerce. Akın'ın sözleri tekrar etti zihnimde, bir obruk oluştu kalbimde, kelimeleri kalbime çöktü. Başımı eğip birkaç damla gözyaşı bıraktım mutfak masasının kenarına. Fazlası olmadı, daha fazla ağlarsam kardeşlerimin duyacağından korktum.

Şu sevda dedikleri bir yığın kırık cammış meğer. Hem göz alıyor hem kesiyor hem de çok acıtıyor.

Sonra salona, Ferhat'ın yanına geçtim. Ferhat hâlimi görünce bir şey olup olmadığını sordu hemen, geçiştirdim onu. Saatler sessiz ve sinsi bir yılan gibi ilerledi. Ferhat yatmaya giderken radyoyu kapatacaktı. "Dursun, ben kapatırım," dedim ona.

"Ama abla, babam..." dedi bana üzüntüyle.

"Dursun, pil biterse ben alırım." Sonra giderken eline aldığı sigara paketini ve çakmağını gördüm. "Onları da bırak."

Ferhat inanamayarak iri iri olmuş gözlerle yüzüme baktı. "Abla?" dedi sorgularcasına.

"Bırak Ferhat. Uzatma. Ben alırım sana yenisini." Salondan çıktı sonra. Radyoya uzandım ben de. Kaseti çıkarıp baktım. Orhan Gencebay kasetiydi, serçe parmağımla başa sardım bandı. Yeniden taktım ve düğmeye bastım.

İlk şarkı *Vazgeç Gönlüm*'dü. Bir sigara alıp dudaklarımın arasına koydum. Kızlarla toplandığımız bazı günlerde Neşe'nin babasından aşırdığı tek dal sigarayı aramızda dönerdik. O yüzden sigaraya aşinaydım. En kısık ayarda çalan şarkı eşliğinde yaktım sigarayı ve başımı duvara dayayıp ağır ağır çektim dumanı ciğerlerime.

Vazgeç gönlüm sen bu aşktan
Sana kıymet veren mi var
Unut dertten zevk almayı
Seni ancak seven anlar

Sahi, beni ancak seven anlardı. Akın hiç âşık olmadığını, birini sevmediğini söylemişti. Beni nasıl anlayacaktı ki? Ne bilecekti benim sevgimi? O hiç, bir kalbin kapısının eşiğinde öylece dışarıda bırakılmamıştı ki?

Ona *seni sevmiyorum, hiç sevmeyeceğim* denmemişti ki?

Bir başka şarkı çalmaya başladığında sigaram bitmişti. İzmariti kül tablasına bastırdım ve yere sırtüstü uzandım. Yerde uzanırken bir sigara daha alıp yaktım. Sigara dudaklarımı ve boğazımı kurutuyordu, hiç sevmiyordum ama yine de kafamı dağıtmama iyi geliyordu.

Yavuz Bey gibi. Yavuz Bey...

Beni böyle sev seveceksen
Olduğum gibi göreceksen
Girme ömrüme, girme gönlüme
Ne dertliymiş bu diyeceksen

Şarkı akıp giderken burukça tebessüm ettim tavana bakarak. Çok yalnız hissediyordum ama zihnimde öyle büyük bir kalabalık vardı ki boğulacaktım. Yavuz Bey'in de öyle miydi? O da benim gibi mi hissediyordu? Bilmiyordum. Aslında onun bütün bunlarla pek bir alakası yoktu. Olmasın da zaten. Sevmeyi bilmeyenin biri de oydu. Mete... Kalbimin içi sızladı Mete'nin sevgisizliğini düşününce.

"Bizi hiç sevmediler Mete..." diye mırıldandım ve sağıma dönerek, hâlâ yanmakta olan sigaramı kül tablasına bıraktım. "Hiç sevmeyecekler."

Hiç susmayan bir cızırtı sesine uyandım. Sağ elim yanağımın altına dayanmıştı ve yerde uyuduğum için vücudum kaskatı kesilmişti. Usul usul doğruldum ve kaseti çalmayı bitiren radyonun düğmesine basıp içerisinden kasetini çıkarıp radyoyu kapattım. Yarım bıraktığım sigara dümdüz bir kül olarak duruyordu kül tablasında. Söneli uzun zaman olmuştu belli ki.

Başımı kaldırıp duvardaki saate baktığım esnada sabah ezanı duyuldu. Gözlerimi ovaladım ve tutulan bedenimi oynattım. Sonra kül tablasını ve radyoyu kaldırdım yerden. Kül tablasındaki külleri boşalttım, radyoyu vitrindeki yerine koydum. Ferhat'tan aşırdığım sigaraları da hırkamın cebine iliştirdim. Herkes derin uykusundayken ben ışığı kapatıp salonun penceresinin kenarına oturdum ve dirseğimi pervaza dayayarak elimi çeneme koydum.

Bakışlarımın odağında yalnızca Akın'ın gri panjurlu evi vardı. Sabah ezanı, iç titretici bir şekilde okunmaya devam ederken karanlık sokağa yavaş yavaş yeni bir gün doğuyordu. Akın'ın evinin gri panjurları kapalıydı, tıpkı kalbi gibi. Yeniden acıdı içim.

Orada bir saat kadar öylece oturup işe gidiş saatimin yaklaşmasını bekledim. İki, taş çatlasa üç saat ancak uyuyabilmiştim ama bunu uykudan saymıyordum. Gözlerime hâlâ küçük küçük iğneler batıyordu sanki. Saat yediye yaklaşırken kalktım oturduğum yerden ve kendimi zorlayarak iki lokma bir şeyler yedim. Sonrasında gidip altıma siyah kumaş pantolon, üzerime de beyaz, vatkalı bir bluz giydim. Nergis uyanmıştı tam bu esnada.

"Nergis, Gülin'in karnını doyurmadan okula gitmesine izin verme," dedim hâlâ uyku mahmuru gözlerini ovuşturan Nergis'e. Bir yandan da saçlarımı topluyordum. "Dün yedi mi bir şeyler?"

Nergis esnedi. "Yedi abla," dedi boğuk bir sesle. Kafamı salladım ve aynanın karşısından çekilip, uyuyan Gülin'e doğru ilerledim. Emel'le birbirine sarılarak uyuyorlardı. Hep bu şekilde uyurlar, asla bırakmazlardı birbirlerini. Gördüğüm manzara karşısında tebessüm ettim.

"Gülin," diye fısıldadım Gülin'in saçlarını usulca okşayarak. "Gülin, hadi kalk ablacığım, okula geç kalacaksın." Önce biraz mızmızlandı ama daha sonra gözleri ağır ağır açıldı. Minik bedenini doğrultup yatakta oturdu bir süre. Ben de ayağa kalkmadan hemen önce onun saçlarını öptüm. "Hadi iyi dersler size," dedim yüzünü yıkayıp odaya dönen Nergis'e.

"Sağ ol abla, kolay gelsin sana da."

İnce hırkamı ve ayakkabılarımı giyip dışarıya çıktım. Yine erik ağacının altında beklemeye koyuldum Mahir abiyi. Bugün Yavuz Bey'le mutlaka konuşacaktım. İş çıkışında eve daha erken gelmeyi teklif edecektim. Artık beni Akın'ın bırakmasını istemiyordum, dünkü olanlardan sonra onunla artık bu kadar samimi olmayı reddediyordum. Akşam sekize çekebilirsem eve gelişimi çok iyi olurdu. Son dolmuşa yetişebilirdim böylece, babamın da homurdanmalarının önüne geçerdim belki.

Mahir abi, bileğimdeki ince kordonlu saat yediyi beş geçerken geldi. Günaydınlaştıktan sonra yolculuğumuz sessizlik içerisinde geçmişti. İçimde bilinmedik, tıpkı gri gökyüzü gibi beni boğan büyük bir sıkıntı vardı bugün. Sebebi Akın'dı. Sebebi dün geceydi. Sebebi söylediği sözlerdi. Yediğim iki lokma yemeği de çıkaracakmış gibi hissettim ama Yavuz Bey'in evine varana kadar kendimi tuttum.

Arabadan indikten sonra evin kapısının önüne geldiğimde durup derin bir soluk aldım ve mide bulantımın yatışmasını umdum, sonra da kapıya tıkladım. Kapıyı Gönül ablanın açmasını beklerken Yavuz Bey açınca kısa bir an şaşırdım. Bana genişçe gülümsedi. "Günaydın Ayten. Gel," diyerek kenara çekildi ve kapıyı daha da açtı.

"Günaydın Yavuz Bey," diye gülümseyip içeriye adımladığım esnada koridorda onu gördüm. Akın... Yüzümdeki gülümseme dağıldı bir anda.

Kapı eşiğinde kalakaldım. Akın ise bana doğru adımladı. Yüzünde dümdüz bir ifade vardı. Herhangi bir hisse dair en ufak bir iz yoktu.

Düşünmeyeceğim, dedim kendi kendime. *Artık çabalamayacağım çünkü çabalayamayacak kadar ölgünüm.*

"Günaydın... Ayten," dedi bana ismimi söylemekten çekinir gibi usulca. Dudaklarım kıvrıldı alayla.

"Günaydın Akın Bey," diyerek girdim içeriye. Onun aksine ben, gür bir sesle ve *bey* kelimesini vurgulayarak söylemişim. Sonra onu umursamadan

Yavuz Bey'e döndüm. "Mete'ye bakayım. Karnını doyurduysa giydireyim, çıkalım Yavuz Bey."

Yavuz Bey'in bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla yürüdüm ve pat pat çıktım merdivenlerden. Mete'nin odasının kapısı aralıktı. Sevgi abla onu emzirmeyi bırakmış, kucağında seviyordu. Bu manzara karşısında mutlu oldum ve içeriye girdim.

Sevgi abla, "Geldiğimden beri huysuz, Ayten. Bakma şimdi böyle durduğuna. Karnını doyurdum, o yüzden sustu ama mızırdanıyor. Sanki doktora gideceğini hissetmiş gibi minik..." dedi Mete'nin karnını ovarak.

Cık cıkladım. "Küçük beyin doktor korkusu mu varmış?" diyerek aldım onu kucağıma. Gerçekten de huysuzca mızırdanıyor, kıpırdanıyordu. "Seni giydirelim o zaman."

Sevgi abla, ben Mete'yi giydirirken yanımda durup kendi hayatını ve kızının diş çıkardığını, geceleri uyuyamadığını yakına yakına anlattı. Onu dinlerken hiç ses çıkarmadım, sadece bazen vah vah ederek acıdığımı belirttim. Zaten kafam kazan gibiydi, Sevgi ablanın hızlı hızlı konuşması da tuz biber oluyordu.

"Bir kurtulsa şu diş çıkarma evresinden, vallahi rahatlayacağım Aytenciğim," dedi üzgün bir şekilde.

Mete'yi küçük bebek taşıma çantasına koydum dikkatlice ve battaniyesini örttüm üzerine. Kafasına büyük gelen ve gözlerinin önüne düşen kurbağalı şapkasını düzeltirken, "İnşallah bir an önce kurtulur, Sevgi abla," diye mırıldandım ve Mete'yi aldım.

Ben önde, Sevgi abla arkamda merdivenlerden dikkatlice inerken Akın'ın hâlâ gitmemiş olduğunu fark ettiğimde yüzüm asıldı. Ona dik dik baktıktan hemen sonra Yavuz Bey'e döndü bakışlarım. Belinin hemen arkasına sıkıştırdığı şeyi görünce de nutkum tutuldu, iri iri olmuş gözlerle durdum birden. Ani duraksamam üzerine Sevgi abla sırtıma çarptı.

"Ne oldu Ayten?" diye sordu arkamdan. Yavuz Bey'in bakışları beni buldu. Ceketini düzeltti dikkatlice ve sorgularcasına yüzüme baktı.

Akın'la kesişti bakışlarımız. *"Silahlardan ve aşktan. En çok aşktan..."*

İçim korkuyla titredi, yüzümdeki korkuyu fark eden Yavuz Bey, "Herhangi bir şey olursa müdahale etmek için," dedi hemen ama suratı değişmişti böyle söylerken. Kime olduğunu kestiremediğim bir öfke izi belirdi yüzünde.

"Herhangi bir şey mi?" diye sordum inanamayarak. "Diyelim ki oldu, çekip vuracak mısınız?"

Yavuz Bey bakışlarını çekti benden, yakasını düzeltti hırsla. Beni yanıtsız bırakırken kaşları çatılmış, alnında bir düşünce çizgisi oluşmuştu. Sevgi abla yanımdan geçip mutfağa gitti hızla. Akın'a baktım yeniden, yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Korkusunun açığa çıktığı çok belliydi.

"Ben çok korkarım silahtan," dediğimde, Yavuz Bey silahı ceketiyle örttü. Aslında öyle aman aman bir korkum yoktu. Babamın da dedemden kalma eski bir beylik tabancası vardı ve ayda yılda bir çıkarıp temizlerdi. Ama Akın'ın o korku dolu bakışına kıyamadım. Korktuğumu söyledim birden.

"Korkma Ayten. Sadece tedbir için. Aklın kalmasın," diyerek teskin etmeye çalıştı beni Yavuz Bey. Akın'a baktığımda bakışlarını önüne eğmişti.

"Neyse," diyerek yürüdüm kapıya doğru. "Gidelim madem."

Üçümüz birden dışarıya çıktığımızda Mete soğuktan etkilenmesin diye battaniyesini sıkıştırdım biraz daha üzerine doğru. Bahçe kapısından çıkıp, yol kenarında hazır duran aracın önüne geldik. Mahir abi aracın anahtarlarını Yavuz Bey'e verdiğinde Akın da aracın diğer tarafına geçti.

"Aa, siz nereye?" diye sordum biraz öfke biraz da merakla.

Akın duraksadı, onun yerine Yavuz Bey konuştu: "Hastanede işi varmış, bizimle gelecek."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Acaba ne işi vardı? Soramadım. Sessiz kalıp sorumu yutarak arka koltuğa geçtim Mete'yle birlikte, sonra onlar da bindiler arabaya. Açıkçası bizimle geliyor olmasına sinirlenmiştim. Mete ağlamaya başladı araba hareket edince. Salladım kucağımda.

"Mete, sen doktordan mı korkuyorsun yoksa? Ne bu ağlayışlar ne bu naz? Daha bu yaşta böyleysen ilerde ne yaparız biz seninle?" diye söylenerek kurbağalı şapkasını düzelttim. Mete, çenesini titrete titrete ağlarken gerçekten de naz yapıyor gibiydi.

"Ayten, seni anlayamayacak kadar küçük o." Yavuz Bey'in sesiyle kafamı kaldırıp baktım ona. Dikiz aynasından çakıştı gözlerimiz, bana gülüyordu.

"Hiç de değil," diyerek omuz silktim ve Mete'ye dönüp karnını sevdim. "Şu el kadar bebek bile bazı insanlardan daha iyi anlıyor beni çoğu zaman." Durup Mete'ye gülümsedim. "Hem göreceksiniz, en çok beni sevecek o."

"Niyeymiş?" diye sordu Yavuz Bey.

"Basit. Sevgi gösterirseniz sevgi görürsünüz."

"Ne yani," diye söze karıştı Akın oturduğu yerde boynunu çevirip bana bakarak. "Kemal seni seviyor diye sen de Kemal'i mi seveceksin?"

Sorusu üzerine gözlerimi kısarak bakındım ona.

"Kemal kim?" diye sordu Yavuz Bey.

"İtin teki," diye yanıtladı onu Akın ve bana kızgın bir bakış atarak döndü önüne. "Aytenlerin mahallesinde."

Ben de hırsla dudağımı dişledikten hemen sonra, "Neden olmasın Akın Bey?" diye sordum abartarak. "Kemal'le birlikte büyüdüm, ailesini tanıyorum, askerliğini yapmış, çevresi geniş, iş de bulur yakında..."

Akın söylediklerime inanamayarak yeniden döndürdü boynunu bana. İğneleyici şekilde baktım ona. Yüzü yumuşadı sonra. "Unutuyorsun Ayten, bir milyon başlık parası da teklif etti senin için..." dedi iğnelercesine. Para lafı geçince içim titredi.

"Evet," diyerek öne doğru eğildim. "Ve çok seviyor beni."

Aramızda birkaç saniyelik sessiz bir bakışma geçti ama bu birkaç saniye o kadar uzun geldi ki sanki Akın'ın gözleri konuştu. *Yapma,* der gibi baktı gözlerime. Acı çeker gibi...

"Peki sen seviyor musun onu Ayten?" Yavuz Bey'in sorusuyla Akın önüne döndü ama ben hâlâ ona bakmayı sürdürüyordum.

Omuzlarım düştü, yoğun bir kırıklık hissettim üzerimde bir anda. "Sevmiyorum," diye mırıldandım imayla. "Hiç sevmeyeceğim."

Akın'ın sesli ve derin bir nefes çektiğini işittim. Yavuz Bey'e kaydı bakışlarım. "Sevmediğin bir insanla asla ömürlük yola çıkma Ayten. Bunu patronun olarak değil, bir büyüğün ve dostun olarak söylüyorum," dedi Yavuz Bey. Ölen karısına âşık olamayan Yavuz Bey'den hayat tavsiyeleri...

"Denerim," diye mırıldandım, sonrasında üçümüz de sessiz kaldık hastaneye varana kadar.

Hastaneye geldiğimizde ise Akın yanımızdan ayrıldı işini halletmek için. Biz de Mete için giriş yaptırıp sıramızı beklemeye koyulduk doktorun odasının önünde. Özel bir hastane olmasına rağmen oldukça kalabalıktı ve Mete de sürekli ağlayıp duruyordu. Onu sakinleştirmek için kucağımda sallıyor, koridorda gidip geliyordum. Yavuz Bey ise koridordaki banklardan birine oturarak Mete'nin ağlamasından duyduğu memnuniyetsizliği yüzüne yansıtıyordu.

En sonunda dayanamayarak öfkeli bir şekilde, "Niye ağlıyor?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum Yavuz Bey," dedim Mete'yi sallamaya devam ederek. Pamuklu mendiliyle dudaklarını silip yüzünü okşadım.

"Aksi ya, aksi..." diye mırıldandı Yavuz Bey kafasını iki yana sallayarak.

"Kime çekmiş acaba?" diye homurdandım. Yavuz Bey önce anlamadı, sonra jeton düştü ve gözleri kısıldı. Korktum bu bakışından, hemen lafı değiştirdim: "Yani... Bebek bu, ağlar, çok takılmayın," dedim en sevecen hâlimle gülümsemeye çalışarak. Mete'ye baktım ve ona doğru eğilerek, "Mete, sus bak, baban çok kötü bakıyor bana..." diye fısıldadım.

Mete bazen susuyor, bazen tekrar ağlıyordu. Mete'nin doktorunun adı Çelebi Ağca'ydı. Kapısında "Kadın Doğum ve Kadın Hastalıkları Uzmanı Doçent" ünvanıyla birlikte yazıyordu adı. Koridorda üç evli çift, bir tane otuzlu yaşlarında bir kadın, iki tane de yaşlı teyze vardı. Evli çiftlerden iki kadının karnı burnundaydı, diğeri de sanıyorum ki yeni hamileydi, henüz belirmemiş karnını tutuyordu. Kontrole gelmişlerdi belli ki. Koridordaki tek bebek Mete'ydi. Kucağımda Mete'yle volta atarken yaşlı kadınların ve evli çiftlerin konuşmalarına kulak misafiri oluyordum. Yaşlı kadınlardan şişmanca olanı rahim sarkması yüzünden doktora geldiğini söylemişti. Diğer yaşlı kadın ise rahimini üç hafta önce aldırdığını, rutin kontrole geldiğini anlattı. Anlatırken ağlıyordu. Beş kez düşük yaptığını, kürtaj masasına ilk kez çıktığında on yedisinde olduğunu, kocasıyla çocuk konusunda pek çok problem yaşadığını ama buna rağmen bir kızları olduğunu anlattı.

Ağlamasına rağmen mutlu bir tını vardı sesinde. Beklediği şey gerçekleşmiş, bir bebekleri olmuştu çünkü. Gülümseyerek volta atmaya devam ettim ve Mete'yi bastırdım göğsüme. Genç bir çift ayağa kalkıp Mete'yi sevmek istedi. Durup onların Mete'yi sevmesine izin verdim. Kadın oldukça zayıftı ama karnı bebek yüzünden davul gibi şişmişti, tuhaf bir görüntüsü vardı esasen. Onlar Mete'yi severken Yavuz Bey de yanımıza gelmiş, bebeğin babası olan adamla selamlaşmıştı.

"Babaya benziyor galiba," dedi genç kadın gülümseyerek.

"Evet, kaşlarını çatması aynı babası..." diyerek güldüm.

Koridorun ucunda Akın'ı gördüm sonra. Bizi fark edince adımları hızlandı. Bizimle konuşan genç çifti görünce de merakla kalktı kaşları. Yanımıza geldiğinde genç çifte kısa bir baş selamı verdikten hemen sonra, "Girmediniz mi hâlâ?" diye sordu.

"Yok," diye yanıtladım onu. Genç kadın merakla süzdü Akın'ı ama onun hakkında bir şey sormadı.

"Ne kadar güzelsiniz," diyerek gülümsedi kadın bana sonrasında. "Doğumdan sonra nasıl bozulmadı fiziğiniz, çok merak ettim doğrusu."

Hepimiz kalakaldık bir an. Ben direkt Yavuz Bey'e baktım. Yavuz Bey boğazını temizledi. "Ayten benim eşim değil," diyerek konuyu açıklamaya başladı. "Bebeğimin bakıcısı. Benim eşim trafik kazasında vefat etti."

Genç çiftin kaşları havalandı ve acıyan bakışları Mete'ye döndü. "Vah vah," dedi kadın üzüntüyle. "Daha çok küçük... Allah sabır versin."

Yavuz Bey'in yüzü dalgalandı, başı önüne eğildi. Akın ise sessiz kalarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Bense dudaklarımı birbirine bastırıp kadının Mete'yi sevmesini izledim. Birkaç dakika sonra doktorun odasından çıkan bir yardımcı, "Mete Karaca!" diye bağırdı koridora. Üçümüz birden hareketlendik. Genç çifte iyi günler diledikten sonra Yavuz Bey doktorun odasının kapısına tıklattı.

Tepesi kelleşmiş, hafif toplu, yuvarlak ve büyük çerçeveli gözlüğü olan orta yaşlı bir adamdı Mete'nin doktoru. Güler yüzlüydü, içeriye girer girmez bize gülümsedi. Büyük masasının ardında oturuyordu, biz girdiğimizde ayağa kalktı. İçeride başka bir odaya açılan küçük bir kapı vardı ve orada da hemşire duruyordu.

"Hoş geldiniz Yavuz Bey," diyerek elini uzattı Yavuz Bey'e. El sıkıştıktan sonra bize döndü. "Merhaba, sizler de hoş geldiniz," diyerek selamladı Akın ve beni.

"Mete'nin rutin kontrolleri için geldik Çelebi abi," dedi Yavuz Bey ensesini kaşıyarak.

"Tabii, şöyle geçelim," diyerek Mete ve beni beyaz paravanın arkasına yönlendirdi doktor. Mete'yi büyük sedyenin üzerine koydum ve bebek çantasından çıkardım. Doktor, onun vücudunu kontrol etti önce. Kulaklarına baktı, gözlerine, sonra ağzının içine... Kıyafetlerini soydu usul usul, kalbini ve sırtını dinledi.

Adını anlayamadığım birkaç takviye şurup verdi ve sağlık karnesine tedavisi üzerine bir şeyler yazdı. Mete'nin görünürde hiçbir sorunu yoktu, bazı aşıları tamamlanmadığı için bize birkaç gün sonra yeniden randevu yazdı doktor. "Her şeyi normal," dedikten sonra giydirdim Mete'yi ben de ama bir an doktorla konuşma isteği doğdu içime. Babamdan yediğim dayaklar sonrası külotumda gördüğüm o kan lekesi dert olmuştu içime. Her ne kadar karnımdaki çürük iyileşmeye başlasa da sızladı yeniden sanki.

Doktora iyi günler dileyip kapıdan çıktıktan hemen sonra kucağımda duran Mete'yi ani bir hamleyle Yavuz Bey'in kollarına bıraktım. Önce anlamadı, korku dolu bir şekilde baktı yüzüme. "Doktora annemle ilgili kısa bir şey sormam lazım," dedim ona hızlıca.

"Ayten, bebeği neden bana veriyorsun?" diye saçma bir soru sorduğunda, elim doktorun odasının kapı kolunda duraksadı.

"Çünkü sizin bebeğiniz, Yavuz Bey?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Mete ağlamaya başladı. "Hemen döneceğim, gezdirin onu lütfen." Akın'a kısa bir

bakış attığımda kaşları çatık, ciddi bir ifadeyle bakıyordu yüzüme. Bana bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıya tıklayıp içeriye girdim ve gülümsedim doktora.

"Buyurun," dedi bana o da gülümseyerek. Kapıyı kapatıp çekine çekine karşısındaki sandalyeye iliştim. Odanın içerisinden diğer odaya açılan kapıya doğru bir bakış attım. Sekreter kadın başını önüne eğmiş yazı yazmakla meşguldü.

"Merhaba doktor bey," dedim cılız bir sesle. "Ben sizinle çok kısa, bir konu hakkında bilgi almak için konuşmak istedim."

Doktor oturduğu koltuğunda geriye yaslandı. "Tabii kızım."

Doktor yüzüme bir beklentiyle bakarken bir an ne diyeceğimi bilemedim. Pantolonumun diz kısımlarını sıktım, bakışlarımı kaçırdım ve defalarca yutkundum boğazımdan bir ses çıksın diye. Duyacaklarımdan mı, anlatacaklarımın vahametinden mi korkuyordum? Neden korktuğumu çözemiyordum. "Ben..." diye mırıldanırken yeniden sekreter kadına bir bakış attım. Kadının bakışları hâlâ önündeki kâğıtlardaydı. Yutkundum ve bacaklarımın üzerinde duran ellerime baktım. "Ben babamdan şiddet görüyorum."

Kelimeler dudaklarımdan bir anda çıktı. Doktorun tepkisini görebilmek için bakışlarımı çekine çekine yukarıya kaldırdım. Kaşları kalkmıştı şaşkınlıkla. *Koskoca kız, nasıl babasından dayak yer* der gibi bakıyordu yüzüme. İçim titredi. İnsanın böyle şeyleri dile dökmesi kolay olmuyordu. Sanki çıplak ellerle yüreğini açıp gösteriyormuş gibi hissediyordu insan. Öyle vahşice, öyle hoyratça, öyle zalimce ve öyle hayvani hislerle dövüldüğümü, tekmelendiğimi anlatmak işkence gibi geliyordu bana.

Doktor bir anda ayağa kalktı ve sekreterinin odasının kapısına ilerledi. "Hatice, hastamla bir süre yalnız kalacağım. Girme lütfen," diyerek kapattı sekreterinin odasının kapısını. Daha da ürktüm. Doktor, masanın önündeki iki yanda duran sandalyelerden birini tam önüme çekti ve bana doğru eğildi. "Anlat bana kızım, ne oldu?"

Orta yaşlı olmasına rağmen yüzünde derin çizgileri vardı doktorun. O derin çizgilerin her birinde gerçekten kendisi gibi derin yaşanmışlıklar gördüm birden. Bana bakışlarında tuhaf bir şefkat vardı, gözlerini dolu dolu yapacak kadar büyük bir şefkatti bu.

"Babam... Bir senedir çok fazla şiddet uyguluyor. Aslında sövüp sayması ve bana vurması pek mühim değil, geçiyor. Dayak izleri, tokatlar ve sövüşleri geçiyor ama karnıma yediğim tekmelerinin acısı..." Ellerim

istemsiz bir şekilde karnıma gitti, bir sızı hissettim yeniden karnımda ince ince. "Hiç geçmiyor doktor bey."

Doktorun açık yeşil gözlerine yerleşen merhamet izleri rahatlattı içimi. Birbirine bastırdığı dudakları hüzünle kıvrılırken, "Ah be kızım..." diye mırıldandı. Beni hiç tanımayan bu adamda bile merhamet ve acıma vardı ama babamda yoktu. İnanmak istemedim buna ama gerçek buydu işte. Merhamet yalnızca onu hakkıyla taşıyabilen kalplere bırakılmıştı.

"En son dövdüğünde beni... Karnıma savurdu tekmelerini, defalarca. Karnımda büyük bir çürük var şimdi. Önce kırmızıydı, sonra morardı, neredeyse siyaha dönmüştü ama gün geçtikçe morarmanın etrafı sararmaya başladı..." Hızlı hızlı konuşuyordum ama boğazıma takılıyordu anlattıklarım sanki, duraksadım ve yutkundum. "Bunlar sorun değil doktor bey," dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Sorun... Sorun benim kanamam."

Sözlerimden anlamasını umdum bazı şeyleri, nitekim anladı da. Ayağa kalktı ve bana az önce Mete'yi tedavi ettiği beyaz paravanın arkasını işaret etti. "Gel, bir bakayım karnına."

Ayağa kalkıp paravanın ardına geçtiğimde korkudan titriyordum. Ben hiç doğru dürüst doktora gelmemiştim, hayatımda en fazla üç kere görmüştüm doktoru. İkisi kendim için, biri de annemi getirdiğim zamandı. Zaten paramız yoktu doktorlara verecek. Hasta olduğumuzda yatak döşek yatar, kocakarı ilaçlarıyla şifa bulmayı ümit ederdik hepimiz. Ateşimiz çıktığında sirkeli su, boğazımız şiştiğinde tarhana, bir yerimiz ağrıdığında at kestanesi merhemi yetişirdi imdadımıza. Ötesi yoktu, olamamıştı hiç.

Babam o kadar kötü, o kadar acımasız bir adamdı ki bizi hasta olup yatarken gördüğünde, *"Açın kapıları Azrail gelsin!"* diye bağırırdı. Onun o hâli, o sesi asla hatırımdan çıkmazdı, hasta hâlime bir de babamın sözlerinin acımasızlığı eklenirdi. Aklınca şaka yaptığını sanırdı ama bilmezdi çocuk kalbimin nasıl incindiğini.

"Sadece karnını açsan yeterli kızım, uzanmana gerek yok."

Doktorun sözleriyle üzerimdeki gömleği sıyırdım ve daha iyi görmesi için de pantolonumun düğmesini açarak iki parmak kadar indirdim aşağıya. Doktor tenime bakarken kaşlarını çatmıştı. Ne düşünüyordu ve ne anlıyordu, bilemiyordum.

"Kanaman âdet döneminde olmadı, değil mi?" diye sordu.

"Yok, olmadı. Zaten düzensiz benim âdet dönemlerim. Bazen aylarca olmuyorum."

Kafasını salladı anladığını belirtir gibi. "Tekmelerden sonra gelen kan ne renkti?"

"Koyu, kahverengi gibi..."

Yine bir baş sallayış... "Ne kadar sürdü kanaman?"

"Bir gün kadar."

"Devam etti mi sonraki günler peki?"

"Ağır bir şey kaldırdığımda veya çok ayaküstü kaldığımda bir iki damla şeklinde kanamam oluyor."

"Bastırdığında acıyor mu?"

"Biraz, ilk günler asla dokunamıyordum. Aslında sormayacaktım size, geçer gider ne olacak ki dedim içimden ama korktum. Benim annem rahim kanseri, doktor bey. Annemi doktora götürdüğüm zaman onun doktoru neden bu kadar geç kaldığımızı sorgulayarak azarlamıştı bizi. Ben... Geç kalmak istemedim."

Doktor, ellerini beline koyarak kafasını salladı yeniden. "Şu an ne olduğunu anlamam mümkün değil. İyi ve kesin bir sonuca ulaşabilmem için tahliller ve tetkikler yapmam gerek. Sana bir randevu yazacağım. Adın nedir?" Doktor paravanın arkasına geçtiğinde pantolonumun düğmesini kapattım ve bluzumu indirerek ben de çıktım.

O an buranın özel bir hastane olduğu, tedavinin de ona göre paralı olacağı geldi aklıma. "Yok, doktor bey..." dedim birden. Önündeki kâğıtlara bir şeyler yazan doktor sorarcasına kaldırdı kafasını bana. "Yok... Yazmayın randevu falan. Ben sadece sormaya geldim buraya."

Doktor elindeki kalemi bırakıp doğruldu. "Tedavi olman gerek," dedi oldukça ciddi bir ses tonuyla. "İş çocuk sahibi olamamana kadar gidebilir. Annen de rahim kanseriymiş bak, çok farklı şeylerle de karşılaşabilirsin."

Duymaktan ölesiye koktuğum kelimeler döküldü doktorun dudaklarından bir anda. Onun bu anlık söyleyişi, benim ömürlük bir acı çekmeme neden oldu ama hiç de farkında değildi buna sebep olduğunun. Kalbimin içinde binlerce volkan patladı, içim acıyla yandı. Ne yapacağımı bilemedim. Bir yolunu bulmalıydım... Bir yol! Allah'ım, bu kadar zor olmamalı...

"T-tamam..." diye mırıldandım usulca. Ne zaman dolup, göz pınarlarımdan yuvarlanıp yanağıma düştüğünü anlamadığım bir gözyaşının varlığını hissettiğimde, doktor yeniden önündeki kâğıda döndü.

"Adın soyadın?"

"Ayten Özsoy."

"Bir ay sonrasına ancak randevu verebilirim. Uygun mudur Ayten?"

Sesi kulaklarımda uğulduyordu. Sanki sesinin arka tınısında hâlâ, *"İş çocuk sahibi olmamana kadar gidebilir..."* kelimeleri çağlıyordu. "Uygundur doktor bey."

"Sabah dokuz buçukta." Kâğıdı yırttı ve bana uzattı. Yüzümün hâlini görünce ifadesi değişti. "Üzülme lütfen. Kesin bir şey yok. Hem buraya tedavi olmaya geldin, öyle bir şey olsa mutlaka bir tedavisi bulunur. Daha çok gençsin."

Uzattığı kâğıdı alıp cebime iliştirirken sertçe çektim burnumu. "Teşekkürler doktor bey," dedim boğuk bir ses tonuyla. Verdiği teselli bir bardak dolusu zehre katılan bir damla panzehirden ibaretti. "Hoşça kalın."

Arkamı dönüp odadan çıktığımda Yavuz Bey ve Akın oturdukları banktan kalktılar hemen. Ellerimin tersiyle gözlerimi silerek kendimi toparlamaya çalıştım. Mete boğazı yırtılırcasına ağlıyor, koridoru inletiyordu. Yavuz Bey onu hiç susturamamıştı belli ki, kıpkırmızıydı yavrucak.

Mete'nin ağlaması ve Mete'nin varlığı beni daha da yıktı o an ama hiçbir şekilde belli etmek istemediğim için ellerimi Yavuz Bey'e uzatarak Mete'yi aldım. Mete'yi kucağıma yatırıp, kıpırdanıp duran başına uçucu bir buse kondurduğumda karnımdaki çürük sızladı. Dolu dolu olmuş gözlerle Mete'ye bakıp gülümsedim.

"Ayten? Sen iyi misin?" Akın'ın sorusuyla bakışlarım onun yüzünü buldu. Hafifçe başımı salladım iyi olduğuma dair. İnanmadı bana. "Kötü bir şey mi söyledi doktor annen hakkında?"

Yutkundum ve Mete'yi daha da bastırdım göğsüme. "Yok," dedim solgun bir sesle. "Her zamanki şeyler işte..."

"Emin misin?"

"Hıhı," diye bir ses çıkardım boğazımdan ama Akın ve Yavuz Bey bana dehşete düşmüş gibi iri iri olmuş gözlerle bakıyorlardı. "Hadi gidelim. Mete'nin uykusu geldi."

Onlardan bir tepki beklemeden yürümeye başladım hastanenin çıkışına doğru. Daha kaç defa hayatın beni kıracağını düşündüm o an. Sanırım hayat, kalbimi zerrelere ayırmayı hedefliyordu. Ne tuhaf, aynı hayat kucağıma yeni doğmuş bir bebek vermişti. Yürürken Mete'ye baktım. Benim yerime bağıra çağıra ağlıyordu. Acıyla gülümsedim.

İşine bak Ayten. Umutsuzluğu bırak. Bana dayanma gücü ver Allah'ım...

Arabaya bindiğimizde hiçbirimiz konuşmadık. Mete yavaş yavaş sakinleşti ama göğsü hâlâ hıçkırıklarıyla sarsılıyor, dudakları titriyordu. Usul usul kucağımda salladım onu. Sonra birden dudaklarım kıpırdanmaya başladı.

"Seni buldum ya, seni buldum ya...
Olsak da hem gerçek hem rüya.
Aşk mıdır bu, bilemiyorum.
Sanki sensiz yaşamıyorum,
Sevdim ama diyemiyorum.
Sensiz olamıyorum..."

Usulca, bir ninni gibi dudaklarımdan dökülen bu şarkıdan sonra parmak uçlarımla babasına benzeyen çatık kaşlarına dokundum. Mete'nin kaşları dokunuşumla çözüldü, gevşedi. Nefes alıp verişi yavaşladı, huzurlu bir uykuya doğru yola çıktı.

"Dünyaya yeniden gelmiş gibiyim.
Dünyamı aşkına vermiş biriyim...
Sevince bir başka oluyor insan,
Bir ömrü, bir anda tatmış gibiyim."

"Bebeğe de uyusun diye Orhan Gencebay şarkısı söylemezsin ya!" dedi Akın şoke olmuş bir şekilde ellerini kaldırarak.

Bu tepkisine tebessüm ettim. Yavuz Bey, "Sen çok mu seviyorsun Orhan Gencebay'ı, Ayten?" diye sordu dikiz aynasından bana bakarak.

Omuz silktim. "Bilmem, kardeşim Ferhat çok dinler. Ondan aşinayım..." dedim Mete'yi kucağımda sallamayı bırakıp.

"Ee, tanıştırayım sizi istersen?" diye sorduğunda yaptığı şaka üzerine güldüm ama o gayet ciddiydi. Yüzündeki ifade değişmemişti.

"Aa, siz ciddisiniz!" dedim daha sonra inanamayarak.

"Tabii ki ciddiyim," dedi o da gülerek. Mete'yi bebek çantasına usulca yatırdım ve iki koltuğun arasına doğru öne çıktım.

"Nasıl?" diye sordum heyecanla. Üzerimdeki üzüntüyü sıyırıp atmıştım hemen. Yavuz Bey ve Akın, aniden ön tarafa yaklaşmamla yüzüme baktılar bir an.

Yavuz Bey hemen dikkatini yola çevirdi. "Abimin tavernası var, birkaç defa uğradı oraya Orhan Gencebay," diyerek güldü.

"Ay, inanamıyorum!" dedim mutlulukla. "Tıpkı şu Yeşilçam filmlerindeki gibi mi? Bir sürü şarkıcı mı geliyor? Siz hangilerini tanıyorsunuz? Hep çok ünlüler mi var? Emel Sayın da var mı?"

Yavuz Bey'in gülüşü daha da büyüdü yüzünde. "Tıpkı o Yeşilçam filmlerindeki gibi..." dedi. "Gidelim ister misin bir gün?"

Bakışlarım durgunlaştı ve Akın'a döndü. Onun ise gözlerinin hedefinde direkt ben vardım. Kısılmış, delice bir merakla bakıyordu yüzüme. İnatla çenemi diktim yukarıya. "Olur," dedim kesin bir tonda.

"Akşam 10'dan sonra nasıl tavernaya gideceksin, çok merak ettim Ayten?" diye sordu Akın kaşlarını çatarak.

Neydi bu tepkisi ve bu bakışı? "Niye gitmeyeyim Akın Bey? Kaç yaşında kadınım! Ne olacak?"

"Tabii öyle de..." diye geveledi Akın bir eliyle ensesini kaşıyarak. Gözlerini kırpıştırdı, dudakları aralandı başka kelimeler bulmak için ama bir şey bulamadı söyleyecek. "Sorun olmaz mı baban için?" diye sordu çok sonra.

Olurdu... Olurdu tabii ama babam yüzünden yaşadığım şeyleri düşündüm birden. Sırf o istiyor diye yaşadıklarımı... Çocuğum olmayabilirdi. Babamın bana attığı tekmeler yüzünden benim çocuğum olmayabilirdi! Korkunç bir durumdu bu.

"Olmaz," dedim ve geriye doğru yaslanarak kollarımı göğsümde bağladım. Yavuz Bey, kaşlarını çatarak söylediklerimizi anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Görürüz olur mu olmaz mı," dedi Akın da.

Yavuz Bey boğazını temizledi. "Sen de gel Akın bizimle," dedi.

Akın ise boğazından tuhaf bir gülme sesi çıkardı. "Geleceğim zaten Yavuz."

Hiçbir şey söylemedi Yavuz Bey. Akın ve ben de konuşmadık hiç yalıya varana dek. Araba durunca, uyuyan Mete'yi dikkatlice kucağıma aldım ve üşümemesi için hızlı adımlarla eve ilerledim. Gönül abla kapıyı açar açmaz, sessiz olması için işaret ederek usul adımlarla yukarı çıkıp yatırdım beşiğine Mete'yi. Altını değiştirmem gerekiyordu aslında ama uykusunda bunu yapamayacağımı düşünüp üzerini örterek odadan çıktım.

Aşağıya indiğimde Yavuz Bey'i ve Akın'ı salonda otururken buldum. Niye gitmiyordu bu adam yahu? Ne diye hâlâ buradaydı, anlamıyordum.

"Bak bu kumaş da çok güzel," dedi Yavuz Bey, elinde tuttuğu elbisenin kumaşını Gönül ablaya göstererek. Gönül abla bir eliyle elbisenin kumaşına dokundu ve beğeniyle kafasını salladı. Aşağıya indiğimi ilk fark eden Akın olmuştu, sonra Yavuz Bey ve Gönül abla fark etti.

Koltukların üzerinde çeşit çeşit bir sürü elbise vardı. Hepsi farklı modellerde, farklı renklerde ve farklı kumaşlarla dikilmişti. Elbiselere şaşkınlıkla bakarken Gönül abla bana, "Ne güzeller, değil mi Ayten?" diye sordu. Bense kafamı sola eğip elbiseleri inceledim.

Güzellerdi ama birkaç ufak kusurları vardı bana kalırsa. Ben olsam belden büzgüyü ve çoğunun yakasını bu şekilde kullanmazdım. Üstelik

birkaç tanesinin omuz başlarında vatka vardı ve vatkalardan da hoşlanmazdım pek. "Ne için bunlar?" diye sordum merakla.

Yavuz Bey gururla göğsünü kabartarak, "Tekstil fabrikamız yeni bir işe giriyor, yalnızca İstanbul sosyetesindeki sayılı insanların alabileceği özel dikim elbiseleri satışa sunacağız," dedi.

Dudaklarımı büktüm. "Vay," dedim elbiselerden kırmızı olanının kumaşına dokunarak. "Viskon kumaş... İyi bir seçim, pamuğa yakın olduğundan ter çeker. Rahatsız etmez giyeni."

"Anlar mısın kumaşlardan?"

"Dikiş kursuna gitmiştim, oradan öğrendiğim kadarıyla..."

Yavuz Bey'in kaşları havalandı. "Her geçen saniye beni şaşırtıyorsun Ayten."

Gururla gülümsedim. "Bu iyi bir şey galiba..."

O da gülümsedi. "İyi iyi."

Gönül abla, "Ay, Ayten bir denese mi beyim? Çok hoş elbiseler..." diye araya girdiğinde Akın varlığını belli etmek istercesine birden öksürmeye başladı.

Hepimiz ona dönüp baktık. Akın, "Gıcık geldi de..." diyerek açıklama yaptı ama bana bakarken kaşlarını *hayır* dercesine yukarı kaldırıyordu.

Yavuz Bey'e döndüm. "Olur, dener misin Ayten?" diye sordu bana.

Yeniden Akın'a baktım. Hâlâ kaşlarını kaldırarak yapmamam gerektiğini ima ediyordu bana. Bu adamın zoru neydi? "Yavuz Bey, elbiselere zarar falan veririm ben şimdi. Boş verin..." dedim sıkıntıyla ama içim gidiyordu, elbiseyi denemek için heves eden bir tarafım da vardı.

"Yok canım, bunlar numune zaten. Bir göreyim diye gönderdiler..." dedi Yavuz Bey ve kırmızı elbiseyi bana uzattı. "Giy, lütfen."

Bakışındaki ısrar ve cümlesinin sonuna eklediği *lütfen* kelimesiyle yumuşadım. Uzattığı elbiseyi alıp yukarıya doğru adımlamadan hemen önce Akın'a bir bakış attım. Kaşları çatılmış, yüzü asılmıştı. İlk basamakta duraksayıp gözlerimi kıstım. Gönül abla ve Yavuz Bey, diğer elbiselerle ilgilenmeye başladıklarında hızla Akın'a bir dil çıkardım. Akın önce gördüğü manzaraya inanamadı, yerinde kıpırdandı sonra. Onun kıpırdandığını görünce ben merdivenlerden hızlıca koşup Mete'nin odasına kaçtım.

Arkamdan kapıyı kapatıp Mete'nin uyumasına baktım hemen. Huzurlu bir sessizliğe karışan kalbimin gümbürtüsünü yatıştırmak için soluklandım kapı eşiğinde bir müddet. Daha sonra elbiseyi kaldırdım göz hizama. Güzel bir elbiseydi doğrusu ama kabarık kolları, uzun gömlek yakaları ve kemerinin uzunluğu beni rahatsız etmişti. Dizlerimin bir karış

üzerinde bitiyordu. Yine de bütün bunları göz ardı edersem, beğenilerime uygundu.

Yavaşça, ses yapmadan üzerimdekileri çıkardım, sonra elbiseyi kafamdan geçirdim. Bir anda saç tokam fırladı, tutmak için hamle yaptım ama lastik toka sanki bir sapandan fırlatılmış gibi Mete'nin dolabının altına girdi. Elbisenin eteklerini tutarak eğildim ve elimi uzatıp almaya çalıştım, başarılı olamadım. Toka inat gibi en uzağa gitmişti. Mete uyuyor olmasa çekip alırdım ama o kadar büyük bir huzurla uyuyordu ki kıyamadım.

Saçlarımı parmaklarımla tarayarak sağ omzumdan aşağıya bıraktım ve üzerimi düzelttim. Elbise üzerime bol olmuştu, belimde potluk yapıyordu kemer olmasına rağmen ama benim asıl canımı sıkan yakaları ve kollarıydı. Yine de içerisinde kendimi güzel hissetmeden edemedim. Çıplak esmer bacaklarımla hoş bir ahenk oluşturmuştu kan kırmızısı.

Odadan çıkıp usul adımlarla aşağıya indiğimde Yavuz Bey ve Gönül abla hâlâ diğer elbiseler üzerinde konuşuyorlardı. Akın ise merdivenlerden indiğimi fark eder etmez hemen oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Onun bana bakışını gören Yavuz Bey ve Gönül ablanın bakışları da bana döndü.

Yanlarına ilerlerken hiçbiri bana bir şey söylemedi, sadece bakıyorlardı. "Tokam Mete'nin dolabının arkasına fırladı üzerimi çıkarırken. Mete uyuyor diye dolabı çekip alamadım," diye homurdandım surat asıp. Hiçbiri bir şey söylemedi. Ürperdim bakışlarından, yakışmamış mıydı acaba? Elbisenin eteklerini tedirgince tuttum ve baktım üzerime. Yani... Normaldi bence. "Olmamış mı?" diye sordum.

"Olmaz olur mu Ayten!" diye şakıdı Gönül abla bana doğru adımlayarak. Beni beğeniyle süzerken etrafımda döndü. "Çok güzel olmuş! Esmer güzeli, tenine ne yakışmış kırmızı!"

"Sahi mi Gönül abla?" diye sordum. Yakalarıma uzanıp düzeltmeye çalıştı. "Ya, ben de sevmedim bunları," diye itiraf ettim sonra. "Ayrıca bu kollar... Çok demode. Öyle değil mi Yavuz Bey?"

Yavuz Bey'e baktığımda gözlerini kırpıştırarak kaşlarını kaldırdı. "Demode mi?" diye sordu.

"Evet," diyerek dudak büktüm sonra girişteki aynaya doğru yürüdüm. Aynada kendimi gördüğümde istemsiz olarak gülümsedim. Bir önüme bir de arkama baktım dikkatlice. "Esasında güzel elbise ama kim şu kolları ve yakaları düşündüyse bence yanlış düşünmüş."

Yavuz Bey hareketlendi yerinde. Alt kattaki hiç girmediğim bir odanın kapısını açtı. Sorgularcasına baktım Gönül ablanın yüzüne, omuz silkti bana. Yavuz Bey geri geldiğinde elinde bir makas tutuyordu. Bana uzattı

makası. "Al, kes bakalım beğenmediğin yerleri o hâlde," dedi birden. Söylediklerine inanamadım, dalga geçiyor sandım ama bana büyük bir ciddiyetle bakıyordu bunları söylerken.

"Ben... Yapamam, pahalı bir kumaş bu. Yazık ederim,"

"Lütfen," diyerek yeniden bana uzattığı makası oynattı elinde.

Derin bir nefes alarak, "Makası yere bırakın Yavuz Bey," dedim.

"Niyeymiş?"

Gülümsedim. "Elden ele makas verilmez. Uğursuzluk getirir."

"Ben inanmam öyle şeylere," diye diretti Yavuz Bey.

"Aa, siz inanmıyorsunuz diye ben de mi inanmayayım?" diye soludum ama sesim bir anda yükselince Yavuz Bey bunu beklemiyormuş gibi irkildi. "Lütfen," dedim hemen sonra sesimi alçaltarak.

Yavuz Bey pes edercesine makası yere bırakınca ben de eğilip aldım. Yeniden ayna karşısına geçtim. Şöyle bir baktım elbisenin yakalarına ve kollarına, sonra tak diye makası geçirdim fazlalık duran, gömlek yakasına benzeyen kulakçıklarına. Keserken hiç de üzülmedim, makasın kumaşı kesme sesi bana öyle büyük bir haz verdi ki neredeyse kıkır kıkır gülecektim keserken. Kollara geçtim daha sonrasında, onları da bir güzel kırptım. Yakasını beğenmedim, yamuk olmasını umursamadan biraz kestim orayı da.

Bana göre kırmızı elbiseler cesur olmalıydı. Kırmızı, cesur, bir ateş parçası gibi...

Yaka bölgem, pürüzsüz tenimi açığa çıkaracak şekilde açıldığında beğeniyle süzdüm kendimi. Gönül abla, "Ayten, çok güzelsin, maşallah sana," dedi bir anda. Aynadan kendime bakışımı çekmeden gülümsedim ona.

"Sağ ol Gönül abla..." diye mırıldandım ufak düzeltmeler yaparak.

"Yanlış anlamazsan, bir sevdiğin veya görüştüğün var mı senin?" diye sordu daha sonra merakla. Elimde makasla kalakaldım o an.

"Yok," dedim, kesmeye devam ettim.

"Yaa," diye bir sevinç nidası attı Gönül abla ve bana yaklaştı. "Benim bir yeğenim var. Kendisi deniz subayı. Seni onunla tanıştırmak isterim. Hâli vakti yerinde, maaşı iyi, dalyan gibi, yakışıklıdır yeğenim. Eğer sen de istersen bir tanışın, görüşün. Belki uyuşursunuz, bir yuva kurar, mesut olursunuz..."

Gönül ablaya baktım. Gerçekten beğendiğini belli eden bakışlarla süzüyordu beni. Gülümseyip kolunu okşadım ve okşarken de Akın'a değdi gözlerim. *Alacalı Yapboz... Nasıl da bakıyor sinsi sinsi uzaktan...* "Olur Gönül abla. Söyle hemen. Buluşayım."

"Gerçekten mi?" diye sordu, bu cevabımı beklemiyormuş gibi.

"Evet," diyerek omuz silktim. "Neden olmasın? Gencim, güzelim."

Yavuz Bey'in adım seslerini duyduğumda bakışlarım aynadan o yöne döndü. "Ne yani, pat diye kabul mü edeceksin hiç tanımadığın bir adamla buluşmayı?" diye sordu Yavuz Bey inanamayarak.

"Mübalağa yapıyor," diye atıldı Akın bir anda ama sesi sertti. "Ne işi olur onun askerin biriyle! Ayrıca deniz subayıymış... Her limanda bir sevgilisi olur onların."

Yüzümü buruşturdum. "Belki öyle değildir," diye itiraz ettim. "Hem ne biliyorsun sen, bak hâli vakti de yerindeymiş, maaşı da iyiymiş! Vallahi kraliçeler gibi yaşarım ben onunla." Duraksayıp üzerimdeki elbiseye baktım aynada yeniden. "Bir sürü bundanım olur hem!"

"Bir elbise için mi evleneceksin yani?" dedi Akın tükürürcesine.

"Onca söylediğimden elbiseye mi takıldın?" diye soludum ben de öfkeyle.

"Evet Ayten," dedi imayla gözlerini elbiseye dikerek. "Elbiseye takıldım. Yakasını hoyratça oyduğun şu elbiseye çok takıldım!"

Yüzüme pat diye söylediği kelimeler üzerine bir anda makası yere attım ve ona ilerledim. "Yani... Ne demek bu?" diye sordum, sesli sesli nefesler çekerek.

"Ne ne demek?" diyerek gözlerini kıstı.

"Bu ne ilgilendiriyor seni?"

"Doğru," diyerek kabul etti ve az önce oyduğum elbisenin yakasına baktı kısa bir an. "Bana ne ki zaten?"

Hırsla dişlerimi sıkarak gözlerimi belerttim ona. Yüzüne küfür etsem ya Rabbi şükür diyecekti sanki. Öyle öfkelendim ki gözlerimi ondan çekmeden Gönül ablaya "Gönül abla, söyle o yeğenine hemen gelsin, tanışayım," dedim. "Gelsin de göreyim şu bahriyeli, yakışıklı, dalyan gibi adamı..."

"Tamam Aytenciğim..." diye mırıldandı Gönül abla ve "Ben bir yemeğime bakayım, pişmiş mi..." diyerek yanımızdan kaçarcasına uzaklaştı. Kadını da korkutmuştu bu hâlim belli ki. Derin derin soluklar alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve ellerimi belime koydum.

"Bu fevriliğini hiç tasvip etmiyorum Ayten, bilesin!" dedi Akın.

Kafamı iki yana sallayarak, "Senin beni tasvip edip etmemen kimin umurunda, Alacalı Yapboz!" diye çıkıştım. "Sen beni tasvip etmeden önce değer vermek ve umut vermek arasındaki farkı kavra!"

Kelimelerim bir tokat gibi çarptı yüzüne. Öfkeli kırışıklıkları çarşaf gibi düzeldi. Boğazımın gerisinde büyüyen yumruyu sertçe yutkunarak

geri itmeye çalıştım ve bakışlarımı çektim gözlerinden. Sabrımı sınıyordu sanki sözleriyle.

"Bu manasız tartışmanızın âlemi nedir?" diye sordu Yavuz Bey konuşmalarımızı anlamlandıramayarak.

Gözlerimi yumdum sinirle. *Sakin olmalıydım.* Yeniden açtım gözlerimi. Akın'ı yavaş yavaş uzaklaştırmalıydım kendimden ama o karşıma çıkıyor, resmen burnumun dibinde bitiyordu. Hâl böyle olunca da hem sinirleniyordum hem de ateş saçıyordum etrafıma.

"Haklısın," dedi Akın kırık bir sesle ama bunu az önce benim söylediklerim için mi yoksa Yavuz Bey'in lafı için mi söylediğini anlamadım. "Ben gideyim." Ve yanımdan hızlı adımlarla rüzgâr gibi geçip gitti. İçindeki öfkeyi bastıramadığını kapıyı çarpıp çıkışından anlamıştım. Oysa benim öfkem bir saman alevi gibi sönmüştü onun bir kırık sesiyle.

Yavuz Bey'e döndüm, sonra yere attığım makasa baktım. Eğilip makası yerden aldım ve aynalı konsolun üzerine koydum. "Olmuş mu?" diye sordum en az Akın kadar kırık bir sesle elbiseyi işaret ederek. Omuzlarım düşmüş, bir anda yorgunluk çökmüştü onun gidişiyle sanki üzerime.

"Olmuş," dedi Yavuz Bey. Kendimi toparlamaya karar verdim. İşi şakaya vurmaya, gülüp geçmeye...

"Tabii olur, çizen kişi bir halttan anlamıyormuş," diyerek elbisenin etekleriyle oynadım.

"Keşke böyle çizseymişim o zaman."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek böyle çizseymişim?"

Yavuz Bey gülerek ellerini pantolonunun cebine sıkıştırdı. "Bu elbiselerin hepsi benim çizimimle ortaya çıktı," diye itiraf etti bana.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken *sıvayamazsın Ayten* dedim içimden. Adama resmen *bir bok bildiğin yok* demiştim az önce. "Hay ağzıma acı biberler sürülsün!" dedim inanamayarak. "Yavuz Bey, ben bilmiyordum... Yani size hakaret etmek istemedim, yani siz olduğunuzu bilseydim asla... Yani tabii kimseye böyle şeyler dememem lazım ama şey..."

Yavuz Bey gülerek bana doğru adımladı ve iki eliyle omuz başlarımı tutarak sıktı. "Sorun yok Ayten. İnan bana, elbise böyle çok daha güzel görünüyor."

"Sahi mi?" diye sordum.

Gülümsemesi yüzünde daha da büyüdü. "Sahi, Ayten. Sahi..."

Ellerini omuzlarımdan çekti yavaşça. "Yavuz Bey..." dedim daha sonra. Bunu söyleyip söylememekte önce tereddüt ettim ama söylemeye

mecburdum. Artık Akın'ın beni almasını istemiyordum. "Şey... Benim iş çıkış saatimi iki saat öne çekmemiz mümkün mü?"

Başını merakla yana eğerek baktı bana. "Neden?" diye sordu bakışındaki merakı sesine yansıtarak.

"Evime giden son dolmuş o saatte de ondan."

"Seni Akın almıyor muydu?"

Derin bir nefes alarak göğsümü sıkıntıyla şişirdim. "Artık almayacak." *Alamayacak.*

"Neden?"

Omuz silktim. "Öyle gerekiyor."

Yavuz Bey istediği cevabı alamamış gibi suratını astı ama üstüne gitmedi bu isteğimin. "Tamam," dedi gözlerini kapatıp açarak. "Sen nasıl istersen öyle olsun."

Öğleden sonra Mete'yi yıkadık Gönül ablayla. Göbek kordonunu saklamış Gönül abla Mete'nin, ondan bahsetti. "Bir hukuk çatısına atayım da hukukçu olsun," dedi ama Yavuz Bey istemedi. Sebebini sordum ama bana bir cevap vermedi. Gönül abla da bunun annesi Jale Hanım yüzünden olabileceğini söyledi. "Jale Hanım, İzmir'in sayılı iyi avukatlarındandır," dedi bana. Çok şaşırdım.

"İzmir mi? İzmir'de mi yaşıyor?" diye sordum merakla. Yavuz Bey gitmişti yanımızdan, gelen elbiseleri düzenlemekle meşguldü.

Gönül abla onaylarcasına kafasını sallarken, "Evet, kocasından boşanınca İzmir'e yerleşti," diye açıkladı.

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "Boşandılar mı?"

"Seneler oldu."

Sebebini çok merak etmiştim ama Mete kustuğu için sohbetimiz yarım kaldı. Zaten sonrasında da akşam çöktü. Mevsim kışa yaklaştıkça akşam daha erken karşılıyordu bizi. Kıştan nefret ediyordum. Üşümekten ziyade, yoksulluk benim canımı sıkıyordu. Pazardaki tüm sebze meyveler kışın daha pahalı olurdu. Bütün kıyafetler de aynı şekilde... Sokak hayvanları, kuşlar, envaiçeşit bitki... Hepsinin yaşamı zora girerdi kışın ama olan en çok sokak çocuklarına olurdu. Çıplak ayaklı, bazısı ayakkabı boyacılığı yapan bazısı da gazete satan sokak çocukları tir tir titrerdi İstanbul'un soğuk caddelerinde. Elimden gelse bütün bunlara engel olmaya çalışırdım. Masalları sevmezdim, inanmazdım da ama sırf şu çekilen acıyı ve çileyi görmemek için bir masalın içerisinde yaşamak uğruna her şeyimi verirdim.

Akşam sekize doğru, karnını doyurup Mete'yi erkenden uyuttuğumda Yavuz Bey'i salonda kalın çerçeveli siyah gözlüğünü takmış, sarı renkli ışığının altında benim kestiğim elbisenin yakasını düzeltirken buldum. Uzaktan sessizce izledim onu. İşine odaklanmış, iğne iplikle büyük bir dikkat ve titizlikle kendini soyutlamıştı sanki dış dünyadan. Lakin zorlanıyordu. Yaralı kolu yüzünden kumaşı kavramakta, iğneyi geçirmekte fazlasıyla zorlanıyordu ve yüzünü buruşturarak koluna öfkeli bir bakış atıyordu sürekli.

Salondaki varlığımı belli etmek için boğazımı temizlediğimde Yavuz Bey kafasını kaldırdı bana doğru ama birden eline iğne battı. Dişlerini birbirine bastırıp acıyla içine bir nefes çektiğini gördüm.

"Özür dilerim Yavuz Bey. Korkutmak istemedim sizi," dedim hemen ve yanına ilerledim. Sol elinin işaret parmağının tam ucunda, top gibi kırmızı bir kan büyüdü usulca. Ceplerimi kontrol ettim hemen, pamuklu bir mendilim vardı. Kenarındaki serçe kuşu işlemesini ben yapmıştım, hep özgürlüğe uçmasını dileyerek... Mendili uzattım Yavuz Bey'e, görüş açısına giren mendile bir süre baktı.

"Sorun değil Ayten," diyerek ayağa kalktı Yavuz Bey. Gözlerindeki gözlüğü kafasına çıkardı sonra. Alt kattaki lavaboya girdi ve yıkadı ellerini hemen. Döndüğünde hâlâ elimde duran mendile bakıyordu. "İşlemeye bakabilir miyim?"

Elimdeki mendilime baktım. Bu, dikiş kursunda yaptığım ilk işlemelerden biriydi. Gülümseyerek uzattım mendili Yavuz Bey'e. Mendili çevirdi ellerinde, serçe kuşu işlemesinin üzerinde parmaklarını gezdirdi usul usul. "Kızıl bir serçe..." diye mırıldandı sonra.

"Ya, evet," diyerek üzülmüş gibi yaptım. "Kahverengi ipim bittiği için kızıl yapmak zorunda kaldım serçenin tüylerini."

"Emin ol böyle çok daha güzel olmuş, marjinal..." diyerek dudağını büktü ve beğendiğini gösterdi bana. Sonra mendilimi uzattı. Aldım ve ben de baktım kızıl serçeye. Şimdi yapsam daha güzelini ortaya çıkarırdım ama o acemilikle bile ortaya iyi bir iş çıkarmıştım.

"Teşekkürler Yavuz Bey," diyerek mendili katlayıp cebime sıkıştırdım. "Şey, Yavuz Bey... Ben geç kalmadan çıksam..."

Yavuz Bey, kafasına koyduğu gözlüğü aldı ellerine ve gözlüğünü elbiselerin üzerine bıraktı. "Gönül ablaya söyleyeyim," dediğinde ne demek istediğini anlamadım, sormama da fırsat bırakmadan mutfağa doğru ilerledi. Geri döndüğünde eliyle beni çağırdı.

Portmantodan ceketini alıp giyerken, "Siz nereye?" diye sordum.

"Ben bırakacağım seni," diyerek yakalarını düzeltti.

"Aa, yok! Niye? Ben giderim işte dolmuşla. Ne gerek var? Rica ediyorum, yapmayın," diyerek hırkamı aldım ve kapı koluna uzandım ama açmak için hamle yaptığımda Yavuz Bey kapıya bastırdı. Hızla arkama döndüm. Yüzü tamamen karşımdaydı.

"İnat etme Ayten. Canım sıkılıyor zaten sürekli evde durmaktan, geleyim işte..." Evin loş ışığında zar zor seçilen ve bana çok yakın olan yüzüne bakındım birkaç saniye. Sonra bir an o da bu yakınlığın farkına varmış olacak ki hemen geri çekti kendisini.

"Tamam," dedim ben de kapının yan tarafına kayarak. "Tamam, peki..."

İkimiz de evden çıktığımızda sessizdik. Hatta bu sessizliğimiz Yavuz Bey'in arabasında da devam etmişti. Bu defa Fırıncılar Sokağı'ndan geçerken hiçbir olayla karşılaşmadık. Yollar akıp gitti altımızdan. Sadece yön tarifiyle ilerledik. Onun evimizin sokağına çıkmasını istemedim.

"Beni yokuşun aşağısında indirir misiniz Yavuz Bey?" diye sorduğumda Yavuz Bey çevredeki evlere bakındı.

"Hangisi senin evin?" diye sordu.

"Burada değil benim evim, yokuşun yukarısında," dedim.

"Ee, niye burada iniyorsun o zaman?" diyerek yokuşu çıkmaya başladığında, itiraz etmek için ağzımı açtım ama gaza basmıştı.

Allah'ım, ne olur kimse camda balkonda olmasın...

İçimden bu duayı sürekli tekrarlarken babamı evin bahçesinde gördüm. Tabii, işten çıkmış, muhtemelen yolda birileriyle laflamış ve bu saatte gelmişti işten... Gözlerim iri iri açıldı. "Yavuz Bey!" diye bağırdım bir anda, adam irkildi bağırmamla. "Şey, burası."

Arabayı sağa doğru yanaştırdı ve araba apartmanın bahçesinin önünde durdu. Babamın bakışları döndü bize. Kısılmış gözleri önce kırmızı arabayı şöyle bir süzdü, sonra sürücüye, ardından da bana döndü. Hızla indim arabadan. Babam, beni fark eder etmez büyük bir öfkeyle çattı kaşlarını.

Arabanın motorunun gürültüsüne Neşe çıktı balkona. Kısa bir an göz göze geldik, ben yine babama çevirdim bakışlarımı. "Baba..." diye mırıldandım göğsümde büyük bir korkuyla ona doğru ilerleyerek.

"Baban mı?" diye sordu Yavuz Bey bana ve sonra arabanın önünden dolaşıp yanımıza geldi, babama elini uzattı. "Merhaba, ben Ayten'in patronu Yavuz Ali Karaca."

Babam Yavuz Bey'in uzattığı eline delici bir bakış attı önce. Göğsümün içindeki korku katlandı bu bakışıyla. Babamın bakışları Yavuz Bey'in arabasına değdi bir an. Ne düşündüğünü anlamadım ama Yavuz Bey'in

uzattığı elini tutup sıktı. Kafasını sallayarak, "Memnun oldum," dedi dümdüz bir sesle. "Siz şu basında adı geçen Milletvekili Hamza Karaca'nın oğlu musunuz?"

Babamın sorduğu soruyla kaşlarım havalandı. Yavuz Bey duraksadı babamın sorusu üzerine ama hemen toparlanarak kafasını salladı onaylarcasına. "Evet, onun oğluyum."

Babamın gözleri parladı birden, yılışık bir sırıtış belirdi sigaradan sararmış bıyıklarının hemen altında. "Buyurun, evimize gelin. Bir çayımızı için." Sonra bana döndü. "Ayten, kızım davet etsene patronunu evimize..."

Elim ayağıma dolaştı babamın bu tavrı üzerine. Yavuz Bey'e dönüp, "Yavuz Bey, buyurun, bir çayımızı için," diyerek evimizi işaret ettim.

"Yok, ben hiç rahatsızlık vermeyeyim," dedi Yavuz Bey, mütevazı bir tavırla.

"Olur mu öyle şey canım, gelin lütfen."

Yavuz Bey tereddüt etti bir an ama sonra ikna oldu. Birlikte eve doğru yürürken Neşe balkondan aşağıya sarkmış, eliyle *hayırdır* der gibi işaret yapıyordu bana. Yavuz Bey'in arkasında kalarak ona dudaklarımı oynatarak, "Geç içeriye!" diye işaret ettim ve apartmana girdik.

Babamın ayakkabılarını çıkararak eve girdiğini gören Yavuz Bey de eğildi ve ayakkabılarını çıkardı. O, eve girer girmez ayakkabılarımı çıkardım ben de hızla ve yanından geçip hemen babamın terliklerini önüne bıraktım. Gülümseyerek baktı yüzüme. "Teşekkür ederim," dedi hemen ve giydi terlikleri.

"Ceketinizi alayım," diyerek ellerimi uzattım. Omuzlarından sıyırıp verdi bana ceketini. Portmantoya astım.

Gülin, Nergis ve Emel çıktılar odadan sesimiz üzerine. Nergis sorgularcasına yanıma yaklaşırken, Gülin ve Emel iri iri olmuş, meraklı gözlerle komik bir şekilde bakıyorlardı Yavuz Bey'e.

Babam, "Buyurun, şöyle salona geçelim," diyerek eliyle salonu işaret etti Yavuz Bey'e. Üzerimdeki hırkayı acelece çıkardım onlar salona geçerken.

Nergis hemen, "Abla, kim bu karizma abidesi?" diye sordu bana, ben terliklerimi ayağıma geçirirken.

"Şşt!" diye uyardım onu hemen. "Ne kadar ayıp Nergis! Duyacak!" Acele adımlarla mutfağa geçtim ve çay suyu koydum. Bardakları hazırladım çabucak. Evde şeker yoktu. "Gülin!" diye seslendim salona. "Gülin, koş!"

Gülin koşa koşa geldi mutfağa. "Hadi git, Neşe ablandan çay şekeri ve bir tane güzel bir çay kaşığı iste de gel. Ama şekeri getirirken dökme sakın ha!"

Ofladı Gülin ama sözüme itaat etti. Nergis yeniden dibime geldi. "Abla, kim yahu bu adam?" diye sordu az önceki abartılı sorusunu törpüleyerek.

"Patronum," dedim iki kaşık çay koyarak demliğe. "Mete bebeğin babası."

Nergis kollarını göğsünde bağlarken otuz iki diş sırıttı. "Ne baba ama..." diye mırıldandı.

Uzanıp kolunu sıktım. "Kız sus! Ayıp!"

Nergis tek omuzunu silkti *bana ne* der gibi. Ben de içeriye geçtim. Yavuz Bey, üçlü koltuğun en uç noktasına oturmuştu. Salona girdiğimi fark edince bana gülümsedi. Beni şaşırtan bir şey fark ettim o an, annem de salondaydı. "Anne?" diye şakıdım onu görünce. "Salona gelmişsin..."

Annem solgun bir şekilde gülümsedi bana. "Misafirimiz gelmiş, göreyim diye..."

Yavuz Bey'in tam karşısına sandalyeyi çekip oturdum. "Kusura bakmayın, hiç planımda yoktu evinize geleceğim. Elim boş geldim," dedi Yavuz Bey, mahcup bir edayla.

"Olur mu öyle şey evladım. Şeref verdin," dedi babam ona. Babamın bu tavrına anlam veremedim. Zil çaldı, Nergis gidip açtı kapıyı. Gülin şekeri getirmiş olmalıydı. Kalktım yeniden, bir baktım Neşe gelmiş elinde şekerlik kâseyle.

Hemen kolundan tutup, konuşmasın diye mutfağa çektim onu. Soracaktı, biliyordum. Nitekim beklediğim gibi de oldu. Mutfağa geçer geçmez, "Kız bunun ne işi var burada?" diye sordu merakla. Şeker kâsesini ve çay kaşığını uzattı bana daha sonra.

"Eve bıraktı beni, babam da görünce eve davet etti."

"Seni Akın bırakmıyor muydu?"

"Yok, artık değil," dedim omuzlarımı düşürüp üzülerek. Sorgularcasına baktı yüzüme. "Öyle gerekti," diye açıkladım kısaca.

Anladığını belirtircesine kafasını salladı Neşe. Kaynayan suyla demledim çayı ve çay tepsisine bardakları yerleştirdim. Bir süre çayın demlenmesini bekledik, sonra doldurdum bardaklara çayları. Dikkatli bir şekilde salona girdiğimde Yavuz Bey ve babam hararetli bir sohbetin içerisindeydiler.

Eğilip Yavuz Bey'e çay uzattım. Nazik bir şekilde gülümseyerek aldı çayı ve "Şeker kullanmıyorum Ayten. Teşekkür ederim," diyerek kaşığı bıraktı. Babama döndüm bu defa, suratım asıldı. Babam çayı alırken yüzüme

bakarak pis pis sırıtıyordu. Boğazına kızgın çay bardağını sokasım geldi o an. O da çayını aldıktan sonra sandalyeme geri oturdum. Emel yanıma gelip bacağıma vurduğunda onu kucağıma aldım. Gülin ise Yavuz Bey'in yanındaki boşluğa oturup hayran bakışlarla onu süzüyordu.

Ay Allah'ım, ne kadar ayıp... Nergis ve Neşe ise salon kapısının hemen yanında ayakta dikilerek bakıyorlardı Yavuz Bey'e. Gözlerimi belerterek, adama öyle bakmamaları için işaret ettim ama önemsemediler beni. Hepsini dövecektim, şu Yavuz Bey bir gitsin...

"Sizin babanızın seneler önce bayağı bir olayları olmuştu, öyle değil mi?" diye sordu babam, çayından büyükçe bir yudum alarak.

Yavuz Bey yutkundu ve elindeki çay bardağına indirdi bakışlarını. "Doğru," dedi dümdüz bir sesle, başka bir şey söyleyemedi.

"Şu mafya, silahlı çatışma olayları, ortağıyla olan sorunları..." diye devam etti babam. Kaşlarım çatıldı. Babamın bütün bunları nereden bildiğini anlamadım. "İnşallah iyidir babanız şu an."

Yavuz Bey, acı çeker gibi gülümsedi. "İyi, merak etmeyin."

Yavuz Bey'in yüzündeki rahatsızlık çok net bir şekilde seçilebiliyordu. Babamın bütün bunları nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama böyle hassas bir konuda onunla bu şekilde konuşması beni bile rahatsız etmişti. Babama dönerek boğazımı temizledim, bir uyarıydı bu onun susması için ama keçi inatlı babam bu uyarımı dikkate almadı.

"Siz de babanızın izinden gitmiyorsunuzdur inşallah," dedi babam gözlerini imayla ona dikerek.

Yavuz Bey sert bir nefes çekti içerisine. "Gitmiyorum," dedi birden. "Ben tekstil fabrikasının yönetimiyle ilgileniyorum. Ne siyaset ne başka bir olay... İşim olmaz öyle şeylerle. Sevmem ben."

Babam dudaklarını büzdü Yavuz Bey'in cevabı üzerine. Daha fazla konuşarak adamı sıkboğaz etmesini istemiyordum ama engel de olamıyordum ona.

Annem babamın patavatsızlığını fark ederek araya girip, "Ayten'in iş görmesinden memnun musunuz?" diye sordu yorgun bir sesle.

Yavuz Bey'in bakışları bana döndü, yüzündeki sert ifade yumuşadı bana bakarken, ufak bir tebessüm bulaştı dudağına. "Çok memnunum," dedi daha sonra. Utanarak başımı önüme eğdim. "İşini iyi yapıyor, oğlum Mete'ye çok iyi bakıyor. Sağ olsun. Eşimin vefatından sonra büyük bir boşluğa düştüm, bir sürü bakıcı aradık ama hiçbiriyle uyum sağlayamadık. Ayten tesadüf eseri çıktı karşıma."

Gülümsedim acıyla. O tesadüfün sebebi de babamdı esasında. Beni öldüresiye dövmese, Akın alıp beni evine götürmese, o bahçede Mete'yi görmesem bütün bunlar olmayacaktı. Yavuz Bey, bütün bunları bir tesadüf olarak görüyordu fakat ben bunları zincirleme acı tamlaması olarak görüyordum.

"Başın sağ olsun evladım," dedi annem. Yavuz Bey kafasını sallayarak aldı baş sağlığını.

"Ayten evimizin gülüdür," dedi babam birden. Yüzümü buruşturarak baktım ona. "Çocuklarım arasında en hırslısı, en hırçını ama yine de en sessizidir."

Dövdüğün, sövdüğün, öldürmek istediğin bir gül senin kızın.

Yumruklarımı sıktım. "Ayten..." diyerek güldü Yavuz Bey. "Hırçın bir deniz dalgası. Beni şaşırtmayı başarıyor her zaman. Tecrübesiz gibi görünen ama göründüğünün aksine oldukça maharetli bir kadın."

Neşe, Yavuz Bey'in sözleri üzerine kıkırdarken dik dik baktım ona susması için. "Ne güzel, ne güzel..." dedi babam da. "Umuyorum ki ailenizin bu kirli işleri kızıma bulaşmaz..."

Yavuz Bey birkaç saniye gözlerime baktı. Sonra babama dönerek, "Ayten, oğlumun bakıcısı, onun en yakını. Oğlum benim canımın parçası, ona bir zarar gelmemesi için her şeyi yaparım. Onun kılına zarar verenin elimden çekeceği olur. Dolayısıyla aynı şey onun en yakını için, yani Ayten için de geçerli," dedi oldukça katı bir sesle.

Babam, Yavuz Bey'in bu söylemi üzerine kafasını sallamakla yetinirken Neşe boğazını temizleyince bir an ona baktım. Dudaklarını oynatarak, *"Vay be!"* dedi. Kendime sabır dileyerek kaçırdım ondan bakışlarımı.

"Senin adın ne?" diye sordu Gülin hemen sonra Yavuz Bey'e.

Yavuz Bey, yanında uzun süredir sessizce oturup onu izleyen kız kardeşime döndü. "Merhaba küçük hanım. Yavuz ben," diyerek sağ elindeki çay bardağını sol eline aldı ve sağ elini uzattı Gülin'e.

Gülin büyük bir mutlulukla Yavuz Bey'in uzattığı elini tuttu. Kocaman bir el ve Gülin'in küçük elinin birbirine tutunması garip geldi bana o an, güldüm. "Ben de Gülin," diye sırıttı Gülin. "Ailenin en güzel kızıyım."

Yavuz Bey, Gülin'in sözleri üzerine boğuk bir kahkaha attı. "Hiç şüphesiz öylesiniz Gülin Hanım," diyerek yanağını sevdi. Gülin daha da şımardı.

"Abla, bu yapboz abiden daha samimi. Bunu seç bence," dedi pat diye. Birden Yavuz Bey'in bakışları döndü bana. Akın'dan bahsettiğini anlamıştı çünkü bugün ben de Akın'a *Alacalı Yapboz* demiştim.

"Kimmiş o yapboz abi, Gülin?" diye sordu babam.

"Kimse baba..." dedim Gülin'e öfkeyle bakarak. "Uyduruyor işte salak salak."

Babam elindeki boş çay bardağını yanına bıraktı. "Şu karşıdaki it mi?" diye sordu, sesinde bariz bir öfkeyle.

Akın'a *it* demesi sinirlerimi bozdu. "Bilmiyorum," diyerek omuz silktim ama kaşlarım çatılmıştı.

"Akın'dan mı bahsediyorsunuz, ben mi yanlış anlıyorum?" diye sorguladı Yavuz Bey. Kalbim tekledi.

"Heh işte, o anarşistten bahsediyoruz," dedi babam. "Pezevenk, ülkeyi karıştırdığı yetmedi, aile meselelerimize de karışıyor!"

Ne çirkin sözlerdi ya Rabbi... Yavuz Bey'e baktığımda, babamın sözleri üzerine gerildiğini, şokla kızgınlık arasında gidip geldiğini gördüm. "Akın..." dedi daha sonra. "Akın benim çok yakın arkadaşımdır." Sesi, evde herkesin nutkunun tutulmasına sebep oldu. Yavuz Bey, boş çay bardağını hırsla koltuğun kolçağına bıraktı. "Ayrıca Ayten'in bu işi bulmasına vesile olan da odur. Siz onun kim olduğunu biliyor musunuz da onun hakkında böyle konuşabiliyorsunuz?"

Babam, Yavuz Bey'in bu ani çıkışı karşısında ne diyeceğini bilemeyerek yüzüme baktı. Bense babamın bu şaşkın hâli üzerine garip bir mutlulukla dolmuştum. Tabiri caizse içimin yağları erimişti.

"CHP'den Milletvekili Süleyman Tamtürk'ün en küçük oğlu o!" dedi Yavuz Bey, babamın cevap vermediğini görünce. "Bu büyük sıfatının arkasında ise çok başarılı, zeki ve dürüst bir adamdır. Size bir yanlış yaptıysa, bir bildiği vardır. Lütfen arkadaşım hakkında böyle konuşmayın."

Yavuz Bey bir anda ayağa kalktı. Onun ayağa kalkmasıyla kucağımdaki Emel'i indirdim yere ve ben de kalktım. Babama öfke dolu bir bakış attım hemen. Annem, "Bir çay daha içseydin oğlum?" diye sordu yaslandığı koltukta doğrularak.

"Ziyanı yok," dedi Yavuz Bey, sakinleşmeye çalışarak. Sonra anneme doğru ilerledi ve onun elini öptü. "Çok geçmiş olsun, umarım en kısa zamanda sağlığınıza kavuşursunuz."

"Oğlum Ferhat bir ay sonra askere gidecek, onun için eğlence düzenleyeceğiz. Eğer müsait olursanız siz de gelin," dedi annem Yavuz Bey'in elinin üzerine elini kapatarak.

"Olur, gelirim tabii," diyerek kabul etti Yavuz Bey. Kabul etmesine çok şaşırmıştım.

Babam, onunla el sıkışacağını sanarak ümitle öne doğru atıldı ama Yavuz Bey onun yüzüne bile bakmadan sadece, "İyi akşamlar," diyerek çıkışa doğru ilerledi. Peşinden babam ve annem hariç hepimiz çıktık.

Yavuz Bey ayakkabılarını giyerken, Gülin, "Yine gelecek misin?" diye sordu merakla. Gülin'in kolunu sıktım çaktırmadan ve onu geriye doğru ittim yavaşça. "*Sus,*" diyerek dudaklarımı oynattım.

"Gelmemi ister misin?" diyerek doğruldu Yavuz Bey, ayakkabılarını giydikten sonra. Ceketini uzattım ona, giymesi için tuttum. Yavuz Bey, kolundaki yaraya dikkat ederek, dikkatlice tuttuğum ceketi geçirdi üzerine.

"Evet! Her akşam gel..." diyerek sevinçle bağırdı Gülin. Yavuz Bey, dişlerini göstererek güldü sanki az önce yargı dağıtmamış gibi.

"Fırsat bulduğum ilk anda geleceğim hanımefendi," diyerek Gülin'in yanağından bir makas aldı. Gülin, mutlu mutlu Yavuz Bey'in sıktığı yanağını okşarken ben de terliklerimi giydim. "Hiç çıkma sen, ben giderim," dedi Yavuz Bey ama kafamı iki yana sallayarak reddettim onu.

"Yok, olmaz." Onunla birlikte dışarıya çıktım. Serin sonbahar akşamı yüzünden titremiştim ama en çok az önce babamın lafları üzerine olan sinirim yatışmadığı için titriyordum. Ağır adımlarla Yavuz Bey'in arabasına doğru adımlarken, "Yavuz Bey, ben babam adına sizden çok özür dilerim..." dedim, gerçek bir özürle bakarak yüzüne.

"Neden özür diliyorsun?" diye sordu Yavuz Bey duraksayarak.

"Babam... Patavatsızlık etti."

Derin bir nefes çekip göğsünü şişirdi. "Öyle oldu biraz ama Akın hakkındaki gerçekleri bilmediği için yaptı sanırım bunu."

Kafamı iki yana salladım. "Akın hakkında gerçekleri bilse bile böyle söylerdi onun için, emin olun," dedim üzgün bir şekilde.

Yavuz Bey, sağ eliyle uzanıp sol kolumu tuttu. "Sorun değil Ayten. İnan bana, yine olsa yine söylerdim Akın hakkındaki düşüncelerimi. Umarım babanı kırmamıştır sözlerim ama söylediklerimden pişman değilim, hiç de olmayacağım."

Gülümsedim ona. "Çok teşekkür ederim Yavuz Bey. Evimize gelerek şeref verdiniz bize."

"İyi akşamlar Ayten," dedi.

"İyi akşamlar Yavuz Bey," dedim ben de. Arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Hareket etmeden hemen önce bana el salladı. Gülerek ben de el salladım ona, gözden kayboldu arabası daha sonra.

Gözüm bir an Akın'ın kapalı gri panjurlu evine takıldı. Kapalı panjurlar, Akın'a kapattığım kalbimin kapılarını hatırlattı bana ansızın.

Gülümsemem bir çiçek gibi soldu yüzümde. Panjurlarının öylece kapalı duruşu oturdu göğsüme. Göğsüm titredi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, herkes uykuya dalmışken ben salonun penceresinin kenarındaki koltuğa çökerek karanlık sokağa baktım. Mutfağı toparlamış, Emel'in karnını doyurmuş ve anneme boğazından iki lokma bir şey geçmesi için Zehra'nın yaptığı yemeklerden götürüp zorla yedirmiştim. Dün gece doğru dürüst uyuyamadığımdan çok yorgun hissediyordum kendimi ancak aslında yorgun olanın bedenimden ziyade kalbim olduğunun da farkındaydım.

Elimi çeneme dayayarak bugün doktorun söylediklerini hatırladım. *"İş çocuk sahibi olmamana kadar gidebilir."* Doktorun bu altı kelimelik sözleri kalbimi altı kere delip geçti yeniden. Ne yapardım öyle bir şey olursa?

Köksüz bir ağaç gibi Ayten... Asla tohum vermeyecek yalnız Ayten... Bahar çiçekleri gibi, bir anda büyüyüp yine bir anda solan Ayten...

İçimde derin uçurumlar açıldı sanki. İki göğsümün arasında yankılandı duyduğum acının yarattığı yıkım. İstemsiz olarak elimi karnıma koydum. Üzerimdeki penye geceliğimin kumaşı ellerimi yaktı. Gözlerim doldu bir anda, hızla bir yaş tutundu kirpiklerime. Acı verici her şey gece çökermiş insanın yüreğine. Benim acım da bu gecenin ve kalan tüm gecelerimin üzerine çökmüştü.

Dışarıda, kapalı pencerenin ardında bekçinin tiz sesli düdüğü duyuldu. Düdüğün sesi bana trenleri hatırlatıyordu. Trenin yola çıkmaya hazırlandığını anlatan görevliler de düdüklerini çalarlardı böyle acı acı. Yolcuları bir telaş sarar, ağlaşıp sarılanlar hareketlerini hızlandırır ve kapılarda yığılmalar olurdu. Şimdi içimden de bir kara tren kalkıyordu sanki benim. Vagonları hüzünle dolu, bilinmez, bir meçhul âleme doğru gidiyordu bu tren. Çocuğum... Çocukluğum... Hüzünlerim... Acılarım... Hepsi bu kara trene yüklenip gidiyordu.

Yanaklarımı ıslatan yaşları ellerimin tersiyle silerken bekçi geçip gitti yokuşun aşağısına doğru. O an bulanık gözlerle Akın'ın penceresinden bana baktığını gördüm. Hayal sandım gördüklerimin önce, uykusuzluktan bir hayal gördüğümü düşündüm ve gözlerimi kırpıştırdım. Ama oradaydı ve bana apartmanın kapısını işaret ediyordu.

Kaşlarım çatıldı. Penceresini açarak belden yukarısını dışarıya çıkarınca ben de sessiz olmaya gayret ederek açtım penceremi. *"Kapıya gel,"* dedi bana ağzını kocaman oynatarak.

Kafamı iki yana salladım hiddetle. Tıpkı onun gibi ağzımı oynatarak *"Olmaz!"* dedim.

Ama ikna olmadı. Penceresini kapattı, çok geçmeden de kapıyı açıp kendini sokağa attı. Bekçilere yakalanacağını düşünerek pencereyi kapattım ve o bizim apartmanın kapısına doğru hızlı adımlarla ilerlerken ben de yerimden kalktım. Sessiz olmaya özen göstererek usulca evin dış kapısını açıp terliklerimi geçirdim ayağıma. Akın bu sırada apartmana girmişti.

Evin dış kapısını aralık bırakarak öfkeli bir suratla ona döndüğümde Akın bana bakarken gülüyordu. "Ne diye çıktın geldin buraya?" diye sordum sinirle. Sonra sesimi daha da alçalttım. "Bekçilere yakalanacaksın, başını belaya sokacaksın yok yere!"

"Çok hüzünlü bakıyordun, kaç kere el kol yaptım sana karşıdan, görmedin beni..." dedi.

"Hüzünlü falan değilim," dedim ama ağladığımı kesin fark etmiş olmalıydı. Gözlerim hâlâ yanıyordu.

"Zümrüt, bugün doktordan çıktığında da aynı ifade vardı yüzünde. Ne oldu, ne söyledi doktor sana?"

"Bunu sormak için mi geldin buraya?" diye sorarken yüzümü buruşturdum.

"Evet," diye itiraf etti. "Çok aklıma takıldı. Yavuz'un yanında da soramadım belki çekinirsin diye ama çok merak ettim seni."

Kollarımı göğsümde bağladım. "Etme Akın," dedim çenemi ona dikerek. "Etme."

Benim katı hâlime rağmen onun yüzü yumuşadı birden bana bakarken, içim ezildi. "Boş bir çocuk parkı hüznü var gözlerinde," dedi Akın gözlerimin ta içine bakarak.

İçimde çocuğa dair hiçbir şey yok, Akın. Ve hiç de olmayacak. Sen bilmiyorsun. Hiçbir şey...

Soluğum boğazıma tıkıldı sanki o an. Pes edercesine omuzlarım çöktü. Ne diyeceğimi bilemedim. Hayat o kadar ağır geldi ki her şeyden ve herkesten ama en çok da kendimden kaçıp gitmek isteğiyle dolup taştım. "Uzak dur benden Akın," dedim çaresizce. Sesim yalvarır gibiydi. "Her şey yeterince zor. Bir de sen... Sen yapma, ne olur."

Göğsümü dolduran bir hıçkırık üzerine Akın elleriyle yüzümü kavradı. Sonrasında ise beni çekip göğsüne bastırdı sıkıca. "Zümrüt..." dedi göğsünün derinlerinden gelen bir sesle. "Bir derdin var, biliyorum, paylaşamıyorsun benimle. Olsun ama bana izin ver..." Elleri saçlarımda dolaştı, nazikçe okşadı saçlarımı. "Bana bir şeyleri yoluna koymam için izin ver Zümrüt,

lütfen. Bugün de kaçıp gitmişsin benden habersiz evine. Seni almaya Yavuzlara gittiğimde yokluğunla karşılaşmak beni ne kadar üzdü, bilmiyorsun."

Kendimi geri çekmek istedim ama ısrarla göğsüne bastırdı beni. "Akın, böyle olması gerekiyor," diye mırıldandım boğuk bir sesle ona.

Hiddetle başını iki yana sallayarak kabullenmedi bunu. "Hayır, böyle olması gerekmiyor..." Duraksadı. "Bugün o kırmızı elbiseyi giydiğinde anladım böyle olmaması gerektiğini."

Bu defa kaba bir kuvvetle ittim onu. "Bana beni sevmediğini ve hiç sevmeyeceğini söyledin sen!" dedim sesimi zorlukla kontrol ederek. "Nasıl şimdi benimle böyle konuşursun? Çocuk muyum ben senin iki güzel sözüne kanacak?"

"Özür dilerim..."

"Dileme! Senden sadece benden uzak durmanı istiyorum. Bari bunu yap, yeterince derdim var zaten..."

"Yapamam," diyerek, kabullenmedi. "Yapamam Zümrüt. Bak ben seni alayım yine her akşam, söz, gıkımı çıkarmam, benimle gelir gidersin. Lütfen yapma böyle."

"Hayır, dolmuşla gidip geleceğim!"

"Annenin ilaç parasını dolmuşlara mı çarçur edeceksin?"

"Akın, farkında mısın bilmiyorum ama sen olmasaydın o para zaten gidecekti dolmuşa!"

Akın bir elini sinirle saçlarından geçirdi. "Ama ben varım Zümrüt!" dedi o da sesini kontrol etmeye çabalayarak. "Ben buradayım, senin yanında..."

"İstemiyorum!"

Zorlukla yutkundu, omuzları umutsuzlukla düştü. Sıkıntılı bir nefesle doldurdu ciğerlerini, sonra bir anda dizlerinin üzerinde yere çöktü. Ne yaptığını anlayamadan ellerimi tuttu sıkıca ve başını eğdi. "Lütfen Zümrüt..." diye mırıldandı göğsünden gelen bir sesle. "Lütfen benimle birlikte dön evine. Yalvarıyorum sana..."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ona inanamayarak. Etrafımıza bakındım. "Kalk, bak bir gören, duyan olacak."

Söylediklerim üzerine aydınlanmış gibi ayağa kalktı hemen. "Duysunlar..." dedi sesini biraz yükselterek. "Bağırırım, haykırırım! Benimle gel. Yeter ki Yavuz'un yanında görülme!"

Derin bir nefes alıp bağırmaya hazırlandığında sol elimi ağzına bastırdım. "Delirdin mi Akın?" diye öfkeyle soluduğum esnada bekçinin

düdüğü duyuldu yeniden. Hızla Akın'ı merdivenin altına doğru çektim. Onun sırtını duvara yasladım. Küçük, sıkışık merdiven altında elim onun ağzında kalakaldık bir anda.

Ağzına kapanan sol elimi tuttu ve aşağıya çekti. Karanlıkta zar zor seçebildiğim gözleri çok yakınımdaydı, sıcak nefesi ise yüzümün bütün derisine yayılıyordu. Uzansam, teker teker parmak uçlarımla dokunurdum kirpiklerine, burnuna, dudaklarına... "Zümrüt, delirdim..." diye fısıldadı usulca. "Delirdim, oldu mu? Halledeceğim her şeyi... İnan bana, aşacağım bazı şeyleri. Sana söz..." Sağ kulağıma doğru yaklaştı, burnu saçlarımın arasına doğru girdi. "Söz, başaracağım." Yüzümün iki yanına düşen saçlarımı parmaklarıyla kulaklarımın ardına çekerken, bekçi düdüğünü öttürdü yeniden.

"Neyi başaracaksın?" diye sordum öfkeyle.

"Anlatacağım... Ama bana biraz zaman ver, olur mu? Lütfen Zümrüt..."

"Tamam," diye fısıldadım bir kez daha gardımı indirerek. Kendime sonrasında çok kızacağımı bile bile ona teslim oldum yeniden. "Tamam, alırsın beni akşamları."

Bir kaset gibi başa sarılıyorum her seferinde Akın'ın ellerinde. Kendim çalıp kendim söylüyorum umutsuzca. Biliyorum, bir an gelecek, başa saramayacak artık beni. Çünkü eskimiş olacağım, film kopacak.

Rahat bir nefes aldı sözlerim üzerine. "Zümrüt..." diye mırıldandı acı çeker gibi soluk bir sesle daha sonra. Geri çekilip karanlıkta dikkatle gözlerimi bulmaya çalıştı gözleri. "Sen insanı cayır cayır yakan bir ateş parçasısın. Beraberinde neleri, kimleri yaktığını bilmeyen bir ateş parçası..."

Akın'ın sesi, üzerine kıvrılıp yatmak isteyeceğim kadar yumuşak ve kadifeydi. Uzanıp dudaklarına dokundu parmaklarım usulca. *Sus* demekti bu benim için.

Sus, Akın. Çünkü eğer ben bir ateşsem senin gözünde, yakmaktan başka işlevim yoktur bu hayatta. Seni. Yalnızca seni yakmaktan başka... Neyim olabilir ki bu hayatta?

15 Gün Sonra...

Yeşil renkli banker masa lambasına kaldırdı gözlerini. Burnunun hemen ucuna inmiş, neredeyse düşecek gibi duran gözlüğünü çıkardı hemen sonra. Sol elinin parmak uçlarıyla alnını ovuştururken gözlerini yumarak

yorgunluğunun o an farkına vardı. Usul usul gövdesini sandalyesinin sırt kısmına bıraktı ve başını geriye atarak soluklandı.

Füsun'un ölümünün cinayet olduğu kesinleşmişti bugün. Aracının frenleriyle oynanmıştı. Acemi bir şoför olan Füsun da paniklemiş, aracı durduramayınca park hâlindeki bir ekmek kamyonuna arkadan çarpmıştı hızla. Bedeni arabasının ön camından tam dokuz metre öteye fırlamıştı bu çarpmanın etkisiyle.

Ona baktıklarında yüzü, düşüşünde yerde sürtündüğü için parçalanmış bir hâldeydi. Boynundaki beyaz inci kolyesinin bütün boncukları kopmuş, Arnavut kaldırımına saçılmıştı. Pembe elbisesi, yaralı baldırlarını hoyratça açık bırakmış, derisi gibi yırtılmıştı. Elbisesinde yolun kiri, kendi kanı dışında göğüs kısmında bir başka detay daha vardı: Göğsünden sütleri akmıştı, korktuğu için...

Füsun Karaca'nın ölmeden önce en son düşündüğü henüz beş günlük oğlu Mete Karaca'ydı belli ki.

Ama bütün bunları öğrenemedi Yavuz Ali Karaca. Füsun hastaneye kaldırıldığında aramışlardı onu. Bir iş toplantısında olduğundan, sekreteri acilen dalmıştı odaya. Yavuz Ali Karaca Nasıl geldiğini asla bilememişti şehir hastanesine. Yüreğinde büyük bir korkuyla hastaneye girdiğinde hissetmişti aslında karısının öldüğünü ama hiç kimseye anlatmadı bunu. Sadece izledi, dinledi, sustu.

Ve şimdi bugün, Kenan Koralp'in onu arayıp, "Karının ölümü cinayet de olabilir Yavuz! Dikkat et kendine!" diye telefonda tehditkâr söylemi doğru çıkmıştı. Boğuluyor gibi hissetmişti, midesi bulanmıştı bir anda. Kenan Koralp sorguya alınmıştı bu söylemi üzerine ama ifadesinde Yavuz'un babasının İstanbul'un eski mafya babalarından olduğunu, hasımlarının İstanbul'dan Ankara'ya yol olabileceğini, sadece tahmin üzerine Yavuz'la bu şekilde konuştuğunu, baş sağlığı dilemek için onu aradığını söylemişti.

Sıyırılmıştı bu işten.

Yavuz Ali Karaca; bir ölü, bir cinayet davası ve el kadar bebeğiyle hiç olmadığı kadar yalnız kalmıştı. O an hayatına başka bir kadını daha alamayacağını, onun da öldürülebileceğini düşündü zira kaderi buydu. Babası yüzünden kaderi bu şekilde çizilmişti. Abisi Mustafa bile yengesine gözü gibi bakıyor, kadına resmen bir hapis hayatı yaşatıyordu. Keza ablası da bütün bu hapis hayatına tıkılmak istemediğinden yurt dışına kaçmıştı.

Füsun'un ölümünün kendi suçu olduğunu düşündü. Onu koruyamamıştı. Onu göz göre göre ölüme itmişti belki ama en önemlisi, onu korumayı hiç düşünmemişti. Yağmurlu bir şubat akşamında tanıdığı Füsun'la yalnızca on

cümlelik bir sohbetin ardından, kafası alkolden bir hayli dönerken ve yüksek sesli taverna müziğinden, kalabalıktan ama en çok kendinden kaçmak ister gibi kaçmıştı. Kadınla birlikte kırmızı perdeli bir odaya girdiğinde ilk işi onu duvara yaslayıp arzuyla öpmek olmuştu.

Esasında hiç de tek gecelik ilişki adamı olmamıştı Yavuz Ali Karaca ama o gece yine eski defterler açılmıştı babası tarafından, bu yüzden kafası atmış, abisinin tavernasına kafa dağıtmaya gelmişti. Tavernada Füsun'la bakışmıştı bir buçuk saat boyunca, sonrasında ise Füsun gelip sohbet etmeye başlamıştı onunla.

Gece, Füsun'la oldukça sıcak ve ateşli bir sevişmeyle son bulmuştu. O gecenin meyvesi ise hayatına pranga olan bir bebekti işte...

Önündeki çizim defterini kapattı birdenbire, Mete'yi görme isteğiyle dolup taşarak ayağa kalktı. Çalışma odasından çıktığında bir an duraksayıp evin sessizliğini dinledi. Tıpkı kendi yalnızlığı gibi... Artık atmayan, muhtemelen hiç atmayacağını düşündüğü kalbi gibi... Kendisini toparladı ve Mete'nin odasına girdi sessizce.

Mete'nin kuzu şeklindeki gece lambası açıktı. Minik bebeği buldu gözleri hemen. Mete bebek, eldivenli ellerini yüzüne dayayarak uyuyordu huzurla. Tuhaf bir şekilde bebeğinin bu huzurlu uykusunu kıskandı Yavuz zira onun huzurla uyuyabildiği tek bir gece olmamıştı karısı öldüğünden beri. Depresyon ilaçları sayesinde yalnızca uyuşturmuştu bir süre bedenini, yoksa ölürdü.

Bebekten çekti bakışlarını; odanın mavi duvarlarına, envaiçeşit oyuncaklarına, komodininin üzerindeki biberonuna, suyuna, arılı çıngırağına, emziğine bakındı teker teker. Bir eksikliği gidermek için arandı gözleri çaresizce, neyin eksik olduğunu anlayamadı önce. Sonra Ayten düştü aklına.

Ayten. Hırçın bir deniz dalgası. Esmer güzeli.

Kırmızı elbisenin en çok yakıştığı kadın.

Bir anda utandı onu düşündüğü için. Ne kadar ayıptı... Kendisinden kaç yaş küçüktü, üstelik çalışanıydı ve hiç de onun tarzında biri değildi. Ancak onun hakkındaki her şey, hatta en ufak bir şey bile dikkatini cezbediyordu fazlasıyla.

Ayten'in tokası...

Ayten'in 15 gün önce Mete'nin dolabının altına kaçtığını söylediği lastik tokasını hatırladı ansızın. Deli bir merakla birden Mete'nin dolabına doğru döndü ve çöktü dizlerinin üzerine. İçinden Gönül ablanın burayı süpürürken tokayı da alıp gitmemesini diledi. Kafasını yere eğerek baktı dikkatlice. Önce fark edemedi ama tam duvar dibinde bir karartı olduğunu gördü. Kolunu

uzattı ve parmak uçlarıyla çekti tokayı. Kolu Ayten'den uzundu, fazla zorlanmamıştı tokayı çekip alırken.

Toz doluydu siyah lastik toka. Elindeki tokaya bakarak doğruldu Yavuz. Yıkamak, üzerindeki tozdan arındırmak istedi ama hemen vazgeçti bu düşünceden. Yıkarsa eski formunu kaybedeceğinden korktu. Parmak uçlarıyla tozunu dağıttı tokanın. Görünürde bütün tozları gitmişti. Tokaya bakarken bir an Ayten'in, "Günaydın Yavuz Bey!" diye şakıyarak eve girdiğini duyar gibi oldu. Kalp atışları hızlandı.

Basit, sıradan, siyah bir lastikti ama dağınık bütün saç tellerini toparlayarak bir arada tutardı.

Ya kendisi?

Kendisinin de Ayten'in saç telleri gibi dağınık, birbirine karışık bir hayatı olduğunu düşündü bir an. Sonra onu birleştirecek hiçbir şey olmadığını...Yalnız, birbirinden ayrı, dağınık, dalgalı ve koyu kestane saç telleri... Ayten'in saç telleri gibi hissetti kendisini Yavuz Ali Karaca.

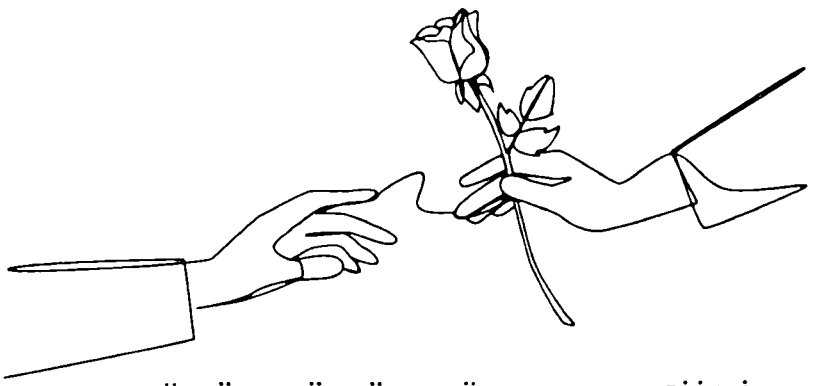
Tokaya baktı uzunca bir süre. Ayten'in saç telleri serildi aklının bütün kıvrımlarına usul usul. Gelip izin almaksızın kuruldu zihninin başköşesine birden parlak saçlar. Çoktan çöken dışarıdaki kara gece gibi kapandı bütün hayatına koyu kestane saç telleri. Onun saçlarını tutar gibi avucuna hapsetti siyah lastik tokayı sıkıca. Tokayı sıktığı için kolundaki silinmeye yüz tutan dikiş izleri sızladı bir an. Garip bir his doldu içine, Mete'ye baktı.

Füsun'u hatırladı.

Ama Füsun'un saçlarını unuttu.

Ertesi gün, bütün İstanbul'u çalkalayan silahlı bir saldırı oldu.

14. BÖLÜM: ÜÇÜNCÜ ŞAHSIN ŞİİRİ

Karanlıktı. Baktığında insanı kendisinin bir hiç olduğuna inandıracak kadar büyük bir karanlıktı. Dünya kadar büyük, aşılamaz bir karanlık...

Evin her yeri karanlık içerisindeydi ama nefes alıp verişlerini duyuyordu. Onun nefes sesiydi bu, göremese de göğsünün içerisinde hissediyordu nefesinin sesini. Sesin geldiği yönü bulmak için boş antrede yalpalayarak ilerledi. Dışarıda camları delmek ister gibi şiddetle yağan bir yağmur vardı. Ara sıra pencerelerden yansıyan şimşek ışıklarıyla zar zor seçiyordu karanlıkta kendi evini.

Ama ne yağmurun sesi vardı ne de gök gürültüsünün. Yalnızca onun nefesinin sesi vardı evde. Sanki bütün sesler susmuştu ondan başka. "Ayten..." diye söylerken ismini, kalbi sancıdı. Yıllar önce abisinin odası olan büyük odaya baktı önce. Yoktu burada. "Ayten? Neredesin?"

Ezbere bildiği hâlde zifirî karanlık olan evde bir şeylere çarpmamak için el yordamıyla etrafını kontrol etti. Kız kardeşi Ajda'nın odası abisinin ve kendi odasının arasındaki küçük odaydı. Oraya doğru ilerlerken duyduğu nefes sesleri ağlar gibi boğuklaşmıştı.

Telaşa kapıldı. "Ayten!" diye seslendi yeniden. Kendi sesi çok uzaktan, boğuk ve karıncalı geliyordu kulağına. Elleri annesinden kalma vazoyu devirip kırdığında sonunda evde onun nefesinden başka bir ses duyabilmişti. Eğilip el yordamıyla kırıklara dokunmak istedi ve yerde ellerini gezdirdi. Fakat yerde hiç kırık yoktu. Sağına soluna baktı, karanlıkta görmeye çalıştı. Görünürde de hiç kırık yoktu. Yeniden bir nefes sesi -ama bu defa güçlü bir hıçkırma- duyduğunda kalktı hemen ayağa. Kendi odasından geliyordu ses. "Zümrüt..." diye mırıldandı bu defa.

"Akın!"

Yüreği delice çarparken hızla adımladı kendi odasına. Odaya girdiği anda komodininin üzerinde beyaz bir mum yandığını gördü ama bu mumun ışığı odanın açık kapısından hiçbir şekilde koridora vurmamıştı. Anlamlandıramadı. Gözleri bir anda karşısında sadece iç çamaşırlarıyla penceresinin önünde duran Ayten'i buldu. Saçları ıslaktı, hatta öyle ıslaktı ki saçlarından

damlayan sular omuzlarından kollarına, boynundan teninde parlak izler bırakarak iki göğsünün arasına ve bütün gerdanına yayılıyordu.

Akın onun bu çıplaklığı karşısında bakışlarını yüzünde sabit tutmaya çalışarak ona doğru adımladı. Ağlamadığını fark edince kaşları çatıldı. Ağladığını duymuştu odanın dışından oysa. Elleri istemsiz olarak avuçlarındaki boşluğu doldurma arzusuyla Ayten'in kaşık kadar yüzünü kavradı bir anda. Ayten, dokunur dokunmaz bir yaprak gibi titredi ve gözlerini yumarak sağ yanağını Akın'ın sol avucuna daha da kaydırdı.

Ayten'in bu tavrı Akın'ın dengesini altüst etmeye yetmişti. Kendisini ona biraz daha yaklaştırdı ve yüzünü eğerek, "Zümrüt... Ne oldu sana böyle?" diye sordu. Nefes nefeseydi. Kalbinden boğazına tırmanan yoğun bir arzunun pençesindeydi ses telleri; yoğun, tutkulu, korkmuş ve karıncalıydı. "Ne bu hâlin?"

Ayten kapalı göz kapaklarını araladığında tek mumdan yayılan cılız ışık acı kahve gözlerinde parıldadı. İnce parmakları Akın'ın çenesine dokundu, oradan ensesine doğru ilerledi usul usul. Dokunuşu pamuk gibiydi. Akın'ın kalbi çeperini zorluyordu âdeta onun bu nahif dokunuşu karşısında.

"Akın..." Adını kimsenin duymamasını istercesine bir günahmış gibi fısıldadı. Parmak uçlarında yükseldi ve gözlerini kapatarak ateş gibi dudaklarını yüzüne bastırdı hafif hafif. Yine öpüyordu onu izlerinden. Akın bundan öyle etkileniyordu ki başı dönüyor, avuçları terliyor, kalbi duracakmış gibi hissediyordu.

Engel olmak istedi. Dursun, yapmasın, öpmesindi çünkü onun her öpüşünde aklına annesinin korkunç ölümü geliyordu. Ama yapamadı. Ayten onun sağ yanağından sol yanağına geçerek öpmeye devam ederken Akın'ın da elleri Ayten'in boynuna, oradan da ıslak saçlarına kaydı. Sağ elinin parmakları saç diplerinde açılarak yukarıya doğru ilerledi ve bir anda saçlarına kapanarak saç tutamlarının hepsini tek avucunda topladı. İkisinin göğüsleri birbirine çarptı birden. Ayten, Akın'ın bu beklenmedik hareketi karşısında göğsüne sıkı bir nefes çektiğinde gözlerini açarak Akın'ın gözlerine baktı.

Bakışından kalbine süzülen arzu o kadar büyüktü ki Akın bu doludizgin arzuya karşı koymaya artık tahammül edemedi. Dudaklarını Ayten'in ateş gibi yakıcı dudaklarına kapattığında garip bir sarhoşluk hissetti önce, sonra bu dudakların tadını merak ederek araladı dudaklarını. Ayten de aynı şekilde dudaklarını araladığında Akın'ın elleri Ayten'in saç diplerini okşadı usulca.

Öpüşmeleri öyle narin ve kibarca değildi ama çok sert ve haşin de değildi. Tam da Ayten gibi, diye düşündü Akın. Ateş parçası... Kendisini nasıl tutuşturmuştu bir anda, nasıl yakmıştı. Ama yangını nasıl güzeldi... Şu aşka mühürlü dudaklarını yalnızca o açabilirdi ve açmıştı da işte.

Bir süre dudakları birbiriyle haşır neşir olduktan sonra Ayten geri çekti başını ve hızlı hızlı soluklandı. Komodinin üzerindeki mum titreşti acı kahve gözlerinde, ıslak saçlarında ve ıslak esmer göğsünde. Akın'ın elleri kaydı Ayten'in ince boynunda. Ateş gibi olan tenine değen parmak uçlarında zonkluyordu Ayten'in kalp atışları. Onun da kalbi kendisininki gibi sığmıyordu bedenine anlaşılan. Kendisini ansızın çok mutlu hissetti. Dünyanın en mutlu insanı gibi...

"Akın..." diye fısıldadı nefes nefese Ayten. İçi gitti yeniden Akın'ın, kendi adını onun dudaklarından duymak, arzusunu daha da artırıyordu sanki. "Ben seni çok sevdim."

Dört kelime... Dört kelime bir kurşun kadar ağır geldi ve çöktü Akın'ın üzerine. Kalbi bir anda kuş gibi çırpınmayı bıraktı, ensesi ısındı ama göğsü buz tuttu. Neler söylüyorsun, diye sormak istedi ama dudakları aralandığıyla kaldı. Ayten ellerini çekti Akın'ın ensesinden ve arkasını dönerek komodinine ilerledi onun. Boşluğa düşmüş hissetti Akın o yanından gidince. Ayten komodininin çekmecesini açtı ve çekmecedeki her neyse, bilmiş bir edayla elleri çekmecenin içine uzandı.

"Ben... Ben seni çok sevdim." Tam kafasının üstünde, saç tutamlarında annesinin sert öpüşünü hissetti sanki o an yeniden. Bu yüzden kısaydı, üç numaraya vuruluydu saçları hep Akın'ın. Saçlarına dokunduğunda annesinin onu son kez öpüşünü hatırlamamak için kısacık keserdi.

Bahçeyi hatırladı. O karanlık ağustos gecesini... Annesinin delirmişçesine, "Ben seni çok sevdim!" diye haykırmasını, bütün ev ahalisinin camlara koşmasını, babasının merdivenlerden inerken basamakları gıcırdatmasını, cırcır böceklerinin yalnızca o gece sustuğunu, Hamza amcanın bahçede oturduğu sandalyesinden telaşla ayağa kalkıp annesine doğru ellerini uzattığını, Ajda'nın korkudan ağlayıp Samet'e sarıldığını, kendisinin de elinin istemsiz olarak on beş dakika öncesinde annesinin sertçe öptüğü saçlarına dokunduğunu...

Hatırladı Akın. Zaten hiç unutmamıştı.

"Semiramis!" Hamza amcanın annesinin adını bağıran gür sesi, bugün bile canlı bir şekilde kulaklarındaydı işte. Sonra o silah sesi... Samet abisinin silahın sesini duyar duymaz Ajda'yı göğsüne bastırması ve bakışlarını kaçırması ama kendisinin cama daha da yaklaşarak olanları izlemesi, annesinin bir anda yere yığılması, Jale teyzenin bağıra çağıra dışarıya fırlaması, babasının telaşla karşı bahçeye koşuştururken bir anda yere düşmesi...

Ama daha da tuhafı, üç kardeş yukarıda durup olanları bir pencereden izlerken Karaca ailesinin bütün üyelerinin bahçeye dökülmesi, sanki kaybın onlardan biriymiş gibi görülüyor olmasıydı. Annesinin yere düşen bedenini

Hamza amca tutmuştu. Babası ise düştüğü yerde, dizleri üstünde kalakalmış öylece bakarken şoka girmişti. Jale teyze bağıra çağıra ağlarken bir an gözleri Yavuz'la kesişmişti Akın'ın. Herkes annesinin yerde yatan bedenine bakarken, iki küçük çocuk birbirine bakıyordu. Gözleri, yakıcı sıcak yaşlarla dolu dolu olurken yumruklarını sıkmıştı Akın. O an her şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını hissetmişti ikisi de.

"Ayten..." diye seslendiğinde sesindeki dehşet kendisine bile yabancıydı. Arkası dönük Ayten ona bakmadan elleri çekmecede duraksadı. "Zümrüt..." dedi daha sonra. Neden ona böyle söylemişti? Neden kendisine annesinin sözlerini söylemişti? Ben seni çok sevdim! Ne ağır bir cümleydi onun için. "Bunu bana neden yaptın?" diye sorguladı onu. Tıpkı o gece hissettiği gibi büyük bir acı toplandı boğazında, nefesini kesti.

Ayten başını çevirip omzunun üzerinden baktı ona. Gülümsüyordu. Neden gülümsediğini anlayamadı ama o kadar güzel gülümsüyordu ki gülünce yanağının kırışan bütün kıvrımlarından öpmek istiyordu onu. Acısıyla alay eder gibi gülüyordu. Büyü artık, der gibi gülüyordu. Acımasız, hovarda bir kadın gibi gülüyordu ona. Ezici ve çok kırıcıydı gülüşü esasında ama gönlü meyilliydi ya bu gülüşe, gülü seviyorsan katlan dikenine diyordu içi.

Ayten'in elleri çekmecenin içinden bir tabancayla beraber çıktığında yarım adım geriledi korkuyla Akın. Gözleri yeniden Ayten'in gözlerini buldu. Artık yüzü gülmüyordu, hatta bir anda ağlamaya bile başlamıştı. Ayten usul usul ellerindeki tabancayı tam sol göğsüne yerleştirdiğinde ona doğru adımlayıp elindeki tabancayı almak istedi ama bir anda her şey karanlığa boğuldu.

En güzel kâbusundan çığlık benzeri tiz bir ses duyup, titreyerek uyandı.

Dışarıdan bekçi tiz düdüğünü öttürerek geçiyordu sadece. Terden sırılsıklam olmuş vücudunu kıpırdattı ve hızla üzerindeki yorganı attı yatağın diğer ucuna. İri elleriyle yüzünü gözünü ovuşturdu. Soluk alıp verişleri boğazını tahriş edecek kadar hızlıydı, ayağa kalktı ve belki onu görebilirim düşüncesiyle acele adımlarla penceresine doğru ilerledi. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, önemsemiyordu ama onu görebileceğine dair yoğun bir inançla perdesini araladı, hatta camını açtı ve karşıya doğru bakındı. Özsoy ailesinin bütün ışıkları ve perdeleri kapalıydı.

Soğuk hava, gördüğü kâbusun etkisiyle terli vücudunu üşütürken pencerenin pervazına yasladı iki elini ve zorlukla yutkundu. Derin derin soludu soğuk havayı içindeki yangını dindirmeyi umarak. Dinmedi. Ayten'di bu yangının sebebi. Ayten'di aklındaki tüm karmaşanın odak noktası. Ayten'di işte onu yerle bir eden.

Yangındı Ayten'in adı.

Ne yapacaktı? Nasıl başa çıkacaktı yüreğindeki bu yangınla? Ona seni sevmiyorum derken onu bir kere kırmıştı ama kendi kalbi bin kere paramparça olmuştu, Ayten bilmiyordu. Ayten bilmeyecekti, anlamayacaktı onu hiç. Onu bu kirli, karanlık ve acı dolu hayatına alamazdı. Ayten'in başı yeterince kalabalıktı, sorumlulukları vardı. Kendisinden çok başka dertleri, yığınla acıları ve hayalleri vardı. En basitinden ikisinin de yürüdükleri yol apayrıydı. Nasıl onu kendi yoluna çekebilirdi? Kendi yolu bu kadar dikenli ve ölümlerle doluyken nasıl hayatına dâhil edebilirdi onu?

Ama olmuyordu. Onu iş çıkışı almaya giderken her şeyi daha hızlı yapıyordu. Yanında sessizce oturup yolu izlerken gözleri hep onda takılı kalıyordu. Ayten'in her, "İyi akşamlar Akın," cümlesinden sonra akşamları hiç olmadığı kadar iyi geçiyordu. Başa çıkmaya çalıştıkça ona daha da kapılıyordu. Bir sarmaşık gibi tutuyor, hapsediyordu Ayten onu.

"Ben bir savaşın içerisinde değilim. Savaş benim içimde..." dedi omuzlarını düşürerek.

Ona söylemişti. Kırmızı güller çabuk solar, demişti. O, kan kırmızısı bir güldü Akın'ın gözlerinde ve asla solmamalıydı vaktinden önce.

Bu yangın nasıl sönerdi? "Ayten... Ayten... Ayten..." diye fısıldadı onun evinin mutfak ve salon penceresine bakınarak. Kalkık ince üst dudağı geldi aklına. Gül yaprağının kıvrımına benziyordu Ayten'in üst dudağı ve alt dudağıyla birleşince bir gonca güle dönüşüyordu sanki. Çoğu kez pat diye tutup öpmek istiyordu onun dudağını ve şimdi bile düşünürken içi kıpır kıpır oluyordu. "Senin sevdanla nasıl başa çıkacağım ben?"

Kimse bilmese de 1980 yılının Eylül ayında esasında iki darbe oldu. Biri bütün ülkeyi ilgilendiren askerî bir darbeydi; çok kan aktı, dar ağacında birçok nefes soldu, bu uğurda direnenler oldu ve her şey birbirine karıştı. Diğeri ise gönül darbesiydi: Sadece bir kişi farkındaydı her şeyin. Kan yoktu, asılan olmadı, kalbi direndi ama yine de onun ritmine karışmadan edemedi.

Sevgi denilince küçüklüğünden beri somut bir şey arardı Akın'ın beyni. Neredeydi sevgi? Dokunmalıydı, tadını almalıydı, koklamalıydı ve duymalıydı sevginin ne olduğunu! Yıllarca bu somutluğa ulaşamayacağını, sevginin soyut bir kavram olduğunu, dokunamayacağını, tadamayacağını, koklayamayacağını ve duyamayacağını öğretmişlerdi ona ve o da buna göre yaşamış, inancını yitirmişti. İnancını yitirmesindeki en büyük pay da babasınındı.

Ama şimdi sevgiyi somut bir şekilde düşündüğünde aklına tek bir isim geliyordu: Ayten. Gözlerini kapattığında zihninde hep onu görüyor, kalbini yokladığında kalbinin ritminde onun sesini duyuyor, rüyalarında ona dokunuyor,

onun sokağında uyandığı günlerde onun kokusunu alarak güne başlıyordu sanki.

Sertçe yutkundu. Annesinin yazdığı yüzlerce mektubu bulduğu o günü hatırladı. On üç yaşındaydı o mektupları bulduğunda. Hep kaçındı annesi gibi biri olmaktan ama öyleydi işte. Tam olarak annesinin mektuplarındaki gibi bir adama dönüşmüştü. İstemeye istemeye bir ateşe pervane olmuştu. Yanmayı göze alarak umarsızca kanat çırpıyordu sanki alevlere.

1970'de bulduğu mektubun sonunda ne yazıyordu? Yeterince açık değil miydi annesinin yazdığı o yazıdaki tanım kendisi için? Evet, o cümleler kesinlikle onun için yapılmış bir tanımdı hiç şüphesiz ve annesi bunu bilmiyordu. Zihninde yüzlerce kez tekrarlandı annesinin yazdığı üç cümlelik enkaz.

"Başımda uzun uzadıya kavak yelleri esiyor.

Kanı hiç dinmeyen bir yara gibi...

Geçmiyor sevdan benden, hiç geçmiyor."

"Ben yıkayacağım, siz sadece suyu dökeceksiniz. Tamam mı?"

Sorduğum soru üzerine Yavuz Bey iri iri olmuş gözlerle baktı bana ama onaylarcasına kafasını salladı ve bir şey söylemedi. Mete'yi alıp dikkatlice bebek küvetine doğrulttum. Gönül abla, en küçük kızının düğünü olacağından bir haftalık izin almıştı. Bir koca hafta boyunca olmayacağından bebeği yıkamak mecburen Yavuz Bey ve bana düşmüştü. Yavuz Bey'e bebeği yıkamak gerektiğini ilk söylediğimde bana sadece, "Yıka?" demişti ama beraber yıkamamız gerektiğini söylediğimde gerilmişti.

"Şey, suyu tutun Yavuz Bey, yavaşça..." dediğimde Yavuz Bey çekine çekine suyu Mete'nin kafasına doğrulttu. Su saçlarına değer değmez Mete bağıra bağıra ağlamaya başlayınca Yavuz Bey panikledi.

"Ayten, niye ağlıyor bu? Çok mu sıcak su?" diye sordu telaşla ve suyu çekti.

"Hayır Yavuz Bey, su tenine değince korktu sadece," diyerek suyu yeniden tutmasını işaret ettim. Uysal bir kafa hareketiyle, dediğimi yaptı. O kadar gergindi ki elleri titriyordu.

Parmak uçlarımla saçlarını nazikçe ovalamaya başladım Mete'nin ve bebek şampuanına uzandım. Elime biraz şampuan alıp saçlarını yıkadım. "Tutun suyu," dedim, Yavuz Bey hemen tuttu. Mete yeniden bir ağlama krizine başladı ve bu defa hiç beklemediğim bir şekilde kendisini geriye doğru attı. Bu hareketi karşısında şaşırmıştım ama Yavuz Bey daha da şaşırmış olacak ki bir anda tuttuğu suyu bana doğru çevirdi. Mete'yle birlikte

ayağa fırladım. Yavuz Bey elindeki duş başlığını düşürdü bu esnada. Su hepimizin üzerine şakır şakır akmaya başladı. Yavuz Bey hızlı bir hamleyle suyu kapattı daha sonra.

"Ya, Yavuz Bey ya!" diye bağırdım öfkeyle üzerime bakarak. Sırılsıklam olmuştum resmen. "İnanılmazsınız, cidden! Bir suyu tutacaksınız sadece! Hay Allah'ım! Battı üstüm hep!"

"B-ben çok özür dilerim Ayten," dese de öyle öfkelenmiştim ki Mete'yi ıslak ıslak onun kucağına bıraktım. Yüzüm, üzerim, hatta saçlarım bile ıslanmıştı. Ellerimin tersiyle yanaklarımı sildim ve ıslak saç tutamlarımı kulağımın arkasına ittirdim sinirle soluyarak. "A-ayten, bunu niye verdin kucağıma? Ağlıyor... Islak! Düşecek, al! Al! Tutamıyorum!"

Bir an gözlerimi kaldırıp Yavuz Bey'e baktığımda yüzünde korkunç bir ifadeyle kucağındaki bebeği zorlukla tuttuğunu fark ettim. Islak Mete'nin kucağında kıpırdanıp durmasıyla onun da üzeri ıslanmıştı ama asıl tuhaf olan Yavuz Bey'in üzerindeki ıslaklıktan değil, Mete'nin onun kucağında oluşundan korkmasıydı.

Islak saçlarımı savurdum ve köpüklü ellerimi yıkadım. Saçlarımın ön tutamları alnıma yapışmıştı. Yavuz Bey, bana doğru ilerleyip gözlerimin önüne gelen ıslak saçlarımı yavaş yavaş kulağımın ardına itti parmak uçlarıyla. Yan yan baktım ona. Siniri yatışmıştı birden, gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı bana bakarken. Yarım adım geriledim, korkmadım bu hareketi üzerine ama garip bir şekilde kasıldım kaldım.

Tam bu esnada kapı çalınmaya başladı. Hatta kapıya öyle bir vuruluyordu ve aynı esnada da zile basılıyordu ki ikimiz de yerimizden sıçradık. Yavuz Bey, Mete'yi direkt bana uzattığında Mete'yi alıp havluya sardım hemen. O da aşağıya inmişti. Kısa bir süre sonra kapıyı açtığını ve bir bağırış olduğunu duydum ama ne konuşulduğunu, kimin geldiğini anlayamadım çünkü Mete ağlıyordu.

"Sus Mete..." diyerek kuruladım onu ve saçlarını okşadım usulca. Saçlarını okşamama dayanamıyordu, hemen sakinleşiyordu bal tanesi. "Seni yaramaz... İlgi delisi, minik sincap..." diye söylenip başını öptüm usulca. Bedenini yıkayamamıştık Yavuz Bey gittiği için ama en azından kafasını yıkadığımız için bile rahat ederdi.

Mete sustuğu için aşağıdaki seslere kulak kesildim. Hâlâ hummalı bir tartışma homurtusu duyuyordum. Banyodan havluya sardığım Mete'yle çıktığımda sesler daha da netleşti.

"Alakan var mı Yavuz? Bana doğruyu söyle! Sen mi yaptırdın?" Akın'ın sesiydi bu ancak bir an inanamadım bu sesin ona ait olduğuna çünkü öyle yüksek perdeden çıkan bir sesle bağırıyordu ki şoke olmuştum.

"Benimle bir alakası yok!" diye karşılık verdi Yavuz Bey aynı yükseklikte bağırarak.

"Senin karının mahkemesinin hemen ardından Kenan Koralp'in yaralanması nasıl tesadüf olabilir?"

Akın'ın boğazını yırtarcasına bağırması üzerine buz kesildi tüm bedenim. Mahkemenin dün görüldüğünü biliyordum ancak ne sonuç çıktığını soramamıştım Yavuz Bey'e. Kenan Koralp kimdi? Yavuz Bey'i arayıp ona karısının ölümünün cinayet olduğunu söyleyen kişi miydi? Kesin oydu.

"Akın, ben bir şey yapmadım!" diye aynı hiddetle yanıt verdi Yavuz Bey.

"Ayten nerede, Yavuz?" İsmim dudaklarından döküldüğünde merdivenlerden hızlı hızlı indim. Holde tartışıyorlarken bakışları bana döndü ikisinin de. Akın'ın öfkeden kızarmış yüzü, gerilmiş teni ve hızla soluk alıp vermesi beni gördüğünde değişti, yüzüne büyük bir rahatlık yayıldı. Ancak hemen sonra üzerime doğru çevrildi yeşil gözleri. Kaşları çatıldı. Bebeği yıkarken sırılsıklam kaldığımı fark etmiş olmalıydı.

Elini ensesindeki kısa saçlarına atarak hızlı hızlı saçlarını kaşıdı. "Biraz sakin ol!" diye uyardı onu Yavuz Bey ama sesi öncekine oranla daha yumuşaktı şimdi.

"Sakin mi olayım? Sakin?" diye tekrarladı Akın delirmiş gibi gülerek. "Kenan Koralp vurulmuş diyorum, Yavuz! Senden biliyorlar! Karısının ölümünün intikamını aldı diyor herkes!"

Korkunç bir ithamın tam eşiğinde duruyorduk. Mete, annesinden bahsedildiğini anlamış gibi yeniden ağlamaya başladı kucağımda. Şoktan arınıp Mete'yi sallamayı akıl etmem birkaç saniyemi aldı. Olabilir miydi gerçekten? Yavuz Bey yapar mıydı öyle bir şeyi? Babamın söyledikleri geldi aklıma, ailesinin mafya bağlantıları olduğu bilinen bir gerçekti. Ama o söylemişti bu işlerle bir alakasının olmadığını ve bana kalırsa Yavuz Bey babasını öyle çok sevip sayan bir adam da değildi. Hiç ondan bahsetmezdi mesela, mutfak masasında Gönül abla, o ve ben oturduğumuzda aile olarak hep annesi, abisi ve ablasından ufak ufak anılar anlatırdı.

"Bağırma, bebek korkuyor!" derken kendisi bağırıyordu Yavuz Bey'in.

Akın derin bir nefes aldıktan hemen sonra daha sakin kalmaya çalışarak, "Neden evdesin sen?" diye beklenmedik bir soru sordu ona. Yavuz Bey onun bu sorusuyla kaşlarını kaldırdı. "Kolun iyileşeli haftalar oldu? Neden evdesin?"

"Çünkü Gönül abla izinli..." dedi ve duraksayarak bana kısa bir bakış attı. "Evde onları yalnız bırakmak istemedim."

Bir elimle kucağımda kıpırdanıp duran Mete'nin çıplak poposunu ovaladım. "Niye?" diye sordum ona kaşlarımı çatarak.

Yavuz Bey soruma yanıt vermedi ama Akın büyük bir sırra erişmiş gibi iri iri olmuş gözlerle kafasını iki yana salladı. "Sen..." dedi inanamayarak. "Sen!"

"Ben bir şey yapmadım Akın! Bağırıp durma!"

"Asıl sen baban gibi *ben bir şey yapmadım* diye çığırıp durma! Baban da öyle söylemişti ama gerçeği ikimiz de biliyoruz!" Akın'ın sözlerinin ardından Yavuz Bey öyle öfkelendi ki iki eliyle itti Akın'ı geriye. Akın sendelerken daha büyük bir öfkeyle ona doğru atılacağını düşünerek ben girdim ikisinin arasına.

"Manyak mısınız siz ikiniz?" diye sorarken bir yandan da Yavuz Bey'in yüz ifadesinden ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Akın bana hiçbir şey anlatmıyordu ancak Yavuz Bey belki anlatabilirdi. "Bu ne öfke? İkiniz de bir anda nasıl parlayabilirsiniz bu kadar?" Başımı çevirip Akın'a baktım. "Kenan Koralp denen adam neyin nesi Akın? Derdi ne bu adamın?"

"Ayten, karışma..." dedi katı bir tonda Akın.

"Sakin olur musunuz, lütfen!" dedim ikisine de yalvarırcasına.

Yavuz Bey dut yemiş bülbül gibi yüzüme bakakaldığında, Akın, "Babasının yediği bokları oğlu çekiyor işte!" dedi öfkeyle.

"Akın, sabrımı zorlama benim!" diye söylendi sıktığı dişlerinin arasından Yavuz Bey. "Ulan hadi benim babam öyle, ya seninki? Senin babanın da benim babamdan aşağı kalır yanı mı var? Marina meselesini çok çabuk unutmuşsun anlaşılan..."

İkinci bir öfke dalgasının Akın tarafından çullanacağını bildiğimden boştaki elimi direkt olarak Akın'ın göğsüne siper olarak koydum. Haklıydım, atılacaktı Yavuz Bey'in üzerine az kalsın ama göğsüne elimi bastırmam onu durdurmuştu. Burnundan soluyorken yeşil gözleriyle âdeta yiyecek gibi büyük bir öfkeyle bakıyordu Yavuz Bey'e.

Ancak bir anda ben, "Hii!" diye bağırdım. İkisi de yeniden bakışlarını bana çevirdi. "Ay, seni boklu Mete! Elime mi sıçtın cidden?"

Ben inanamayarak bunu sorgularken Mete ise işine çatır çatır devam etti. Mecbur elimi çekemedim poposundan. Havluya daha da bir sardım. Akın ve Yavuz Bey'in ifadesi yumuşadı, sonra birden Akın gülmeye başladı kahkahalarla.

"Zehir mi yedin içtin, bu ne böyle?" diye sorgulayarak hızla merdivenlere yöneldim ama sonra durup onlara baktım. "Sakın bağırıp durmayın, altına kaçırıyor yavrucak korkudan! Uzak durun birbirinizden, geleceğim hemen..."

Sinirlerim bozuk bir şekilde acele adımlarla çıktım merdivenlerden ama aklım hâlâ aşağıdaydı. İkisinin de öfkesi öyle büyüktü ki *inşallah birbirlerine ağız burun girmezler* diye dua etmekten başka bir şey yapamadım. Mete'yi havlusuyla birlikte hemen yatağına bıraktım. Ellerimi yıkadıktan sonra onun altını temizledim. Ee, bebek de haklıydı. Bu manasız tartışmayı görünce *sıçarım böyle işe* diyerek çatır çatır sıçmıştı kavganın ortasında.

Bunu düşünerek güldüm. Mete'nin ise keyfi oldukça yerindeydi. "İçindeki şeytanı çıkardın ya, tabii keyiflisin Metecik..." diyerek karnını gıdıkladım. Dil çıkardı bana sanki. Bir güzel giydirdim, kaldırdım öptüm onu. Aşağıdan hiçbir ses gelmiyordu. Meraklandım ve kucağımda Mete'yle indim yeniden.

Akın telaşla salonda volta atıyor, Yavuz Bey ise dirseğini salonun geniş camının pervazına yaslamış, öylece boğaz manzarasını izliyordu. İkisi de o kadar öfkeliydi ki hızlı hızlı nefes alıp veriyor ancak tek bir kelime edemiyorlardı. Ben sessizce gelmiştim yanlarına, fark etmemişlerdi ama Mete neşeli bir ses çıkararak kucağımda kıpırdanınca ikisinin de gözleri beni buldu.

Usul usul kedi gibi sessizce geçip oturdum koltuğa ve bakışlarımı Mete'ye çevirdim. "Mete," dedim onlara duyura duyura, Mete'nin iki tel saç tutamlarıyla oynayarak. "Nasıl sıçtıysan korkutmuşsun babanla Akın amcanı. Bak, nasıl susmuş ikisi de, dut yemiş bülbüle dönmüşler." Uzanıp yanağını öptüm. "Mükemmel bir küçük adam, resmen tartışmaya son noktayı koydu!" diye şakıdım mutlulukla.

"Yaa," diye konuştu Akın. Bakışlarımı kaldırıp ona çevirdim. Ellerini beline koyarak "Sıçarak noktayı koydu resmen!" dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Güldüm, onlar ise daha da somurttular sinirli sinirli. "Sana âşığım Mete!" dedim onu koklayıp öperek.

"Bir bokluya mı?" diye sordu Akın. Ona inanamayarak baktım.

"Oğluma boklu diyemezsin!" dedi Yavuz Bey hemen.

"Ya ne diyeyim? Boklu işte! Sıçtı kızın eline."

"Seni ne ilgilendiriyor benim oğlumun boku?"

"Beni oğlunun boku değil, Ayten ilgilendiriyor zaten?"

Ya sabır ya selamet... Sesli bir nefes çektim içime. "Mete mi bebek yoksa siz mi bebeksiniz, çözemiyorum bazen!" dedim sitemle. "İkiniz de o kadar tuhaf insanlarsınız ki! Birbirinize aslan kesiliyorsunuz ama başka yerlerde ölümüne birbirinizi savunuyorsunuz. Biri der *aramızda bir sorun yok*, diğeri der *o benim arkadaşım, onun hakkında böyle konuşamazsın*... Ne bu, bir çeşit fantezi mi aranızdaki?"

Yavuz Bey inanamayarak dirseğini yasladığı pencere pervazından çekti ve bütün gövdesini bana döndü. "Ne ne ne?" diye sordu üç kez. "Ne fantezisi ya?"

"Kim kimi savunuyor Ayten? Yavuz mu beni savunuyor? Nerede?" diye sordu Akın da.

Sıvayamazsın Ayten. Şirin bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Hiç," dedim kısaca. *Salağa yat Ayten, ortamı yumuşat. Her zaman yaptığını yap... Korktuğunda, ne söyleyeceğini bilemediğinde, aklına yalan gelmediğinde, insanlar suratına böyle bakarken yaptığın şeyi yap. İlk aklına gelen anıyı çatır çatır anlat.*

"Hiç ya... Vallahi hiç. Ben bir şey demiyorum, ne diyeyim ki zaten? Ben öyle havadan sudan konuşuyorum... Bakın, biz yaz aylarında mahallece toplanıp Ferdi'nin dolmuşuyla denize giderdik. Ama o kadar kalabalık bir şekilde giderdik ki kıçımızı koyacak yer bulamazdık çoğunlukla. Benim zeki ablam hep Ferdi'ye yakın durmak için gider dolmuşun motorunun üstüne otururdu. Ben de tabii durur muyum, gider onun kucağına otururdum! İnanabiliyor musunuz? Gidip pat diye otururdum onun kucağına..." Omuz silktim ve gayet ciddi bir şekilde devam ettim: "Aman canım, ne yapayım yani kırk kilocuk kızım, taşısın bir zahmet Zehra! Var ya, nasıl sinir olurdu, sevgilisine rezil olduğunu sanırdı, haspam! Bir kere de yüzerken boğuluyor numarası yaptı salak, ben kurtarınca da iki saat kovaladı beni. Neymiş, Ferdi kurtaracakmış, bana ne oluyormuş... Aptal âşık! Kafasızlığa bakar mısınız? Dövecekti beni neredeyse ama hele bir el kaldırsaydı bana, yedirirdim o ellerini ona!"

Sinirlendim ve sıkıntıyla soludum oldukça ciddi bir şekilde. Yavuz Bey ve Akın ise yüzüme alık alık bakıyorlardı. "Ayten..." dedi bir süre sonra Akın. "Sen ne anlatıyorsun ya?"

Gerildim ama bozuntuya vermeden gülmeye devam ettim. "Ben ne anlatıyorum..." diye mırıldandım. "Ben... Fantezi anlatıyorum işte..." dedim yine sırıtarak. "Yani işte... Salak ablamın Ferdi fantezisi işte..."

Akın inanamayarak kafasını iki yana sallarken Yavuz Bey pes eder gibi ellerini iki yana açtı ve kendisini tam karşımdaki koltuğa bıraktı. "İnanılmaz biri," dedi Yavuz Bey, Akın'a bakarak.

"Kesinlikle inanılmaz," diye kabullendi Akın da.

"Aa, bakın ne güzel ortak paydada buluştunuz! Ha şöyle..." diyerek Mete'ye baktım. Uyumuştu. Kucağımda öylece uyumuştu. "Bal tanesi de uyumuş."

"Dayanamamıştır o konuşmaya," dedi Akın büyük bir imayla.

Somurttum ona ve ayağa kalktım. "Sus, bebek uyuyor."

En azından ortamı yumuşatmayı başarmıştım. Bu da iyi bir şeydi ya? Sessiz adımlarla yukarıya çıkıp yatırdım Mete'yi yatağına. Odasının kapısını aralık bırakarak aşağıya ineceğim esnada telefon çaldığını duydum. Yavuz Bey'in, "Alo," diyerek telefonu açtığını duyunca adımlarım hızlandı merakla. Son basamağa geldiğimde Yavuz Bey'in sesli bir nefes bırakıp, "Efendim, baba..." dediğini işittim solgun bir sesle. Salonun kapısına gelince durdum. Akın'ın bakışları gözlerimde kaldı. "Ben de aynı soruyu sana soracaktım!" diye hiddetle bağırdı bir anda Yavuz Bey. Sağ omzumu salonun kapısına yaslayıp kollarımı göğsümde bağladım. "Baba! Benden biliyorlar... Beni katil sanıyorlar!" Sesi korku, öfke ve acı doluydu Yavuz Bey'in. Yüzünü telefonun bulunduğu sehpaya doğru çevirdi bizden utanır gibi ve kolunu duvara koyarak alnını duvardaki koluna yasladı. Ahizeyi kavrayan parmakları o kadar sıkıydı ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Bir süre karşı tarafı dinledi. Sonra sıktığı dişlerinin arasından cılız bir sesle, "Tamam," dedi ve pat diye ahizeyi indirip telefonu kapattı.

"Baban mı yaptırmış?" diye sordu Akın. Yavuz Bey arkasını dönüp Akın'a öyle bir öfkeyle baktı ki ben bile ürktüm ama Akın onun bu tavrına karşı oldukça rahattı. Hatta öyle rahattı ki çenesini kaldırıp dik dik bakıyordu sözlerinde haklı olduğunu belli eder gibi.

Yavuz Bey bana çevirdi bakışlarını hemen sonra. "Kimsenin bir şey yaptırdığı yok," dedi buz gibi bir sesle ama sesinde bir kırıklık ve tereddüt vardı.

Akın oturduğu yerden kalktı. "Ayten, gidiyoruz," dedi bana birden.

"Nereye?"

"Bu evde kalmayacaksın daha fazla."

"Saçmalama Akın!" diye patladım. "Niye gidiyoruz?"

Akın sıkıntıyla derin bir nefes alarak, "Çünkü yalan söylüyor!" dedi.

"Yalan falan yok Akın," dedi Yavuz Bey ikimize oranla oldukça rahat bir tavırla. "Bu meseleyle Karaca ailesinin bir alakası yok." Az önce

oturduğu koltuğa yerleşti yeniden. Yüzünde değişik, tuhaf ve az önceki duruşuna tezat bir ifade vardı şimdi. Eğlenir gibi... Evet, bakışları alenen eğlenir gibiydi şimdi. Bu tavrına kaşlarımı çatarken bacak bacak üzerine attı ve Akın'a meydan okurcasına baktı. "Kimse bir yere gitmiyor."

Akın meydan okurcasına gülümsedi. "Gidiyoruz Ayten," dedi kelimelerin üzerine basa basa ama bana değil Yavuz Bey'e bakıyordu.

"Akın... Bu meseleyi kişiselleştirirsek sen zararlı çıkacaksın. Son kez söylüyorum, kimse bir yere gitmiyor." Bir tuhaflık vardı. Akın bunu fark etmiyor muydu? Yavuz Bey'in dilinin altında yuvalanmış bir mayın vardı sanki, dudaklarından çıkmak için an kolluyordu. Çok belliydi bu! Nasıl bu kadar kördü Akın?

"Akın..." diyerek koluna uzandım. Koyu yeşil gözleri gözlerimi buldu hemen. "Boşa telaş ediyorsun. Bir sorun olsaydı polis bu olaya müdahil olmaz mıydı zaten?"

Gözleri kısıldı. "Ayten, sen hiçbir şey bilmiyorsun..." dedi öfkesini dilinde törpüleyerek. "Sen bilmiyorsun burada dönen kirli oyunları."

Kolunda duran elimi çekerek kollarımı göğsümde bağladım. "Aydınlatın beni o hâlde Akın Bey?"

Evet, tam tahmin ettiğim gibi... Sıkı sıkıya birbirine bastırılmış dudaklar. Niye konuşmuyordu? Konuşmayacaksa neden önceden manifesto veriyordu bana? Deli mi etmeye çalışıyordu beni?

"Akın, otur," dedi Yavuz Bey.

"Senden icazet mi alacağım?" diye sordu Akın. "Gidiyoruz Ayten," diye hareketlendi sonrasında koluma uzanarak. Fazla sivriydi hareketleri.

Öfkeyle kolumu çekmeye çalıştım ancak Yavuz Bey hiddetle ayağa kalkarak, "Mesele Karacalarla alakalı değil, ahmak! Mesele sizin aileyle alakalı!" diye bağırdı. Akın dondu kaldı, tabii ben de inanamadım. "Otur Akın," dedi Yavuz Bey daha sonra yeniden.

Akın bana baktı. Kolumu tutan eline uzandım ve oturması için kafamı salladım. Öfkeyle alt dudağını dişleyerek oturdu önceki yerine. Ben de yanına oturdum ama öyle öfkeliydi ki yanımdaki sol bacağını sinirden pat pat yere vuruyordu. Gözlerini yerde bir noktaya sabit tutarak düşünüyordu, yüzü gerilmişti ve iki kaşının ortasında ince bir huzursuzluk, kaş çatması olarak duruyordu.

"Amcan Muzaffer," dedi Yavuz Bey direkt olarak Akın'a bakarak. "Kenan Koralp'in kardeşiyle alacak verecek davasına tutuşmuş. Kenan Koralp de sayıp sövmüş ona. Muzaffer amca da gitmiş vurmuş dün gece onu. Sabah polisler gelip almışlar evinden."

Kaşlarım havalandı. Akın'a baktığımda çenesini sıkmış, öylece yere sabitlemişti bakışlarını. Sinirden sol gözü seğiriyordu sürekli. Uzanıp seğiren gözünü öpmek istedim bir an. Sonra kendi kendime, böyle bir durumda bile kendi duygularımı düşündüğüm için kızdım. *Adam kim bilir ne yaşıyor, ortamda neler konuşuluyor senin düşündüğüne bak Ayten!*

"Ölmüş mü?" diye sordum buz gibi bir sesle.

"Hayır, yaralıymış." Akın hızla ayağa kalktı. Tabii Yavuz Bey ve ben de kalktık o kalkınca. "Nereye?" diye sordu Yavuz Bey hemen.

"Gidiyorum," dedi Akın.

Anladığım kadarıyla bu Kenan Koralp denen adam, hatta ailesi pek de sağlam pabuçlu insanlar değillerdi. Birden endişelendim Akın'ın hayatından. Yavuz Bey bir şey söylemedi ama dudakları aralanmıştı. *Söylesene be adam? Gitme desene? Demek istiyorsun bunu, biliyorum. Dudakların kıvranıyor işte senin de, görüyorum. Göndermesene onu...*

"Akın..." dedim ben, Yavuz Bey'in yerine. "Nereye gideceksin?"

"Bakacağım."

Koluna uzandım. "Akın..." dedim çekine çekine. Yavuz Bey'e baktım onun bana destek olmasını umarak. "Gitme. Korkuyorum."

Akın'ın gözlerindeki o öfke soğumadı ama yüzü yumuşadı. Hatta kolunu tutan parmaklarıma bakarken kıvrıldı dudakları. Bana doğru eğildi hafifçe. "Merak etme, evime gidiyorum şimdi," dedi bir sır paylaşır gibi kısık sesle.

İçim rahatladı, kolunu tutan ellerim gevşedi. Ellerimi tuttu, güven vermek istercesine sıktı, sonra da gitti. *Serseri bir rüzgâr gibi,* dedim içimden. Gerçekten Akın buydu. Serseri bir rüzgâr gibi dağıtıyordu her şeyi ve geçip gidiyordu. Kalbimin ritmini dalgalandırıyordu eserekliğiyle. *Benim serseri rüzgârım...*

Babamın içkiye tövbe edişi, oğlu Ferhat'ı öldüresiye dövdüğü gece olmuştu. Ferhat'ın altın, kızlarının ise değersiz birkaç soluk basmadan ibaret olduğunu anlayalı çok olmuştu ancak onu dövmesi Ferhat için bile milattı. Ferhat dokuz, Nergis ise henüz yedi yaşındaydı babamın gazabıyla yüzleştiklerinde. Leş gibi ağzında rakı kokusuyla gecenin bir yarısı yalpalayarak eve gelmişti babam. Ferhat ve Nergis de aksi gibi o akşam uyumamış, evde kovalamaca oynamaya dalmışlardı. Öyle bir dalmışlardı ki babamın gelişini bile umursamadan koşuyorlardı evin içinde.

Zehra, Nergis'i yakalamıştı hemen kolundan, uyarmıştı onu oynamaması için ama Ferhat hâlâ deli danalar gibi koşmaya devam ediyor, Nergis'in kolunu çekiştirerek onu da oyununa katıyordu. Babam mutfakta suyunu döke saça içmeye gittiğinde çocuklara ters bir şey yapar diye Zehra hemen o yöne ilerlemişti ama ben korktuğum için gitmemiştim onların peşinden. Sanki hissetmiştim olacakları.

Bir şey kırıldı önce. Sonra babam, "Hay gavur dölleri!" diye âdeta kükredi dilini zar zor döndürerek. Gözlerimi yumduğumu hatırlıyorum. Babamın bir kızılcık sopası vardı, mutfak kapısının hemen yanında dururdu bu sopa. Bizim bedenimize indirilmek üzere özenle en incesi seçilmiş olan o sopayı, o havayı yırtış sesini nasıl unutabilirdim ki?

Önce Nergis'in çığlığını duydum. Annem koştu gitti hemen mutfağa. Zehra bağırdı, "Yapma baba!" diye. Sonra annem olaya dâhil oldu... Ama beni o gece asıl şaşırtan Ferhat'ın bağırması oldu. İnce kız çığlıklarına, annemin kadınsı iç çekişlerine, içli ağlayışlarına alışkın olan bu kulaklar ilk defa bir oğlan çocuğunun bağırmasına ve hıçkıra hıçkıra ağlamasına şahit oluyordu. Hemen ayağa kalkıp mutfak kapısına gittim. Ferhat, Nergis'in önüne atlamıştı ancak yerde secde eder gibi iki eli yüzünde duruyordu.

Babam kızılcık sopasını onun yüzüne indirmişti.

O iz Ferhat'ın ne sol yanağından silindi ne de bizim hafızalarımızdan. Çünkü babam ilk defa biriciğine, doğduğu için koç kestirdiği, sünnet düğününde pilavlar döktürdüğü, herkese öve öve bitiremediği altın oğluna vurmuştu. Hepimiz anın şokuyla kalakalmıştık. Babam ise ayılır gibi oldu Ferhat'ın yerde ağladığını görünce. Hemen attı elindeki kızılcık sopasını kenara ve ayağa kaldırıp Ferhat'ın suratına baktı.

Zaten ben içten içe biliyordum Ferhat'ın bizden çok daha değerli olduğunu. Henüz dört yaşındayken fark etmiştim.

Sokaktan süt satıcıları bağıra bağıra geçerdi. Bizim sütçümüz geldiğinde ben heyecanla dışarı çıkar, anneme çığlık çığlığa, "Sütçü amca geldi, sütçü amca geldi! Anne, koş! Sütçü amca geldi!" diye bağırır, zıplardım sevinçle. Sütçü amcanın adını hatırlamıyorum ama kısa boylu, göbekli ve kalın bıyıkları olan, güleç yüzlü bir adamdı. Ablam adama *Fırça Bıyık* derdi, ben böyle demesine üzülürdüm çünkü insan sevdiği birine böyle yakışıksız lakaplar yapıştırılınca üzülürdü.

Ben kapıyı açıp dışarıya çıktığımda, yanında taşıdığı metal bardakla çiğ süt verirdi bana. Çiğ süt... İçerdim ben, severdim de. Hatta sırf bunun için çıkardım o sokağa, sütçü amca bana süt versin diye. Ancak Ferhat daha değerliydi, o gün anladım ne denli değerli olduğunu. İçtiğim iki yudum

süt ellerimden annem tarafından alınıp, annemin kucağına yapışan, ağlayıp sızlanan iki yaşındaki kardeşim Ferhat'ın dudaklarına verildiğinde...

Bir kerelik sandım. O günden sonra tam dört kez daha çıktım sütçü geldiğinde ancak dördünde de alındı ellerimden o süt. Beşincide çıkmadım, sütçü amca beni sordu. Mutfak penceresinden bakabilmek için tezgâha tırmanıp annemin tepkisine baktım. Annem omuz silkti yalnızca benim sorulmam üzerine. O omuz silkişle attı beni omuzlarından, tıpkı diğer kızları gibi...

Ağlamadım ama dört yaşındaki hâlime dert oldu bu olay. Bir daha asla süt içmedim mesela. İstesem de olmadı, tiksindim, soğudum ancak hep kardeşlerim için ısıttım o sütü, kendi ellerimle içirdim kendim içemediğim bütün sütleri. Annemin aksine eşit bir şekilde paylaştırarak yaptım bunu. Bütün sütleri ben ısıttım ve bütün sütleri eşit şekilde paylaştırdım. Ferhat'ın altın olduğu doğruydu ama onun büyüğü olarak onu bu soluk basmalarla aynı kefeye koyan da bendim.

Kardeşim Ferhat bugün safsa, temiz kalpli bir delikanlıysa ve hak hukuk nedir biliyorsa bu benim vicdanımın, adaletimin ve annemle babamın eksikliğini kendi ellerimden alınanlarla kapattığımdandı. Sanıyorlardı ki Ferhat askere gidip gelince adam olacaktı ama hayır; ben ona, onların bildiği gibi adamlığı değil, insanlığı öğretmiştim ilk olarak. Eseriyle gurur duyması gereken kişi ne annem ne de babamdı, bendim ve duyuyordum da.

"İnşallah bu miniğin de askerliğini görürüz," dedi Gönül. Gülümsedim ve beşiğinde kıpırdanıp duran Mete'ye baktım. Yaramaz bebek değildi Mete, hatta son zamanlarda gülmeyi mi öğrendi nedir, gülümser gibi açıyordu küçük ağzını. Dişsiz ağzı da pek bir sevimli görünüyordu, ısırasım geliyordu diş etlerinden.

"İnşallah Gönül abla..." diyerek saç tutamlarını okşadım Mete'nin. Kardeşim Ferhat'ın asker eğlencesi vardı bu akşam. Yavuz Bey, saat sekizde işten çıkabileceğimi söylemişti. Tabii o da geliyordu, annem davet etmişti onu. Esasında şaşırtmıştı beni, Yavuz Bey'in bu eğlenceye gelmek istemesi. Hâlâ şaka yaptığını, gelmeyeceğini sanıyordum ama giyinmişti ve aşağıda bekliyordu.

"Ayten!"

Yavuz Bey'in sesiyle odadan çıkıp merdivenlere doğru bakındım, onu göremedim. "Efendim?" diye seslendim.

"Buradayım." Sesi aşağıdan geliyordu. Ahşap tırabzanlara yaslanarak aşağıya baktım. Kafasını kaldırmış, bana bakıyordu. "Çalışma odamda masanın üzerinde cüzdanım kalmış, aşağıya inerken getirir misin?"

"Akın geldi mi?"

Yavuz Bey birkaç saniyeliğine duraksadı. "Yok," dedi sonrasında. "Gelmedi henüz."

"Tamam..."

Çalışma odasına doğru adımladım. Bu odaya en son Yavuz Bey'in sinir krizi geçirdiği gün girmiştim ve açıkçası şu an buraya girmek beni tuhaf bir şekilde ürpertiyordu. Kapının hemen sağ duvarında kalan elektrik düğmesine bastığımda oda bir anda aydınlandı. Masaya doğru ilerlerken göz ucuyla şimdi tertemiz olan yerlere baktım. Ne kan ne içki ne de o keskin koku vardı odada. Camlı içki konsolu da tamir edilmiş ve içerisine sarı beyaz renkte büyüklü küçüklü bir sürü şişe koyulmuştu. Masanın üzerine baktığımda gördüm Yavuz Bey'in cüzdanını ve uzanıp aldım.

Ancak bu esnada masadaki sarı kâğıtta, düzgün bir el yazısıyla yazılmış uzunca bir yazı gördüm. Merak ettim ve masaya biraz daha yaklaşarak eğildim. Üç kıtalık bir şiirdi bu. Attilâ İlhan'a ait bir şiir. *Üçüncü Şahsın Şiiri*... Yarıda bırakmama rağmen, lisenin birinci sınıfında genç oğlanların dilinde oldukça popüler olan bir şiirdi bu. Ben sevmezdim. *Ne o öyle, iki âşığın arasına girmek isteyen kara kedinin şiiri bu* derdim hatta. Fakat şimdi şiir seneler sonra gözlerimin önüne tuhaf bir tesadüfle gelmişti.

"gözlerin gözlerime değince
felâketim olurdu ağlardım
beni sevmiyordun bilirdim
bir sevdiğin vardı duyardım
çöp gibi bir oğlan ipince
hayırsızın biriydi fikrimce
ne vakit karşımda görsem
öldüreceğimden korkardım
felâketim olurdu ağlardım"

Hâlâ sevemiyordum bu şiiri ama Yavuz Bey'in masasında bulmak değişik bir şekilde beni çekiyordu şiirin her bir kelimesine.

"ne vakit maçka'dan geçsem
limanda hep gemiler olurdu
ağaçlar kuş gibi gülerdi
bir rüzgâr aklımı alırdı
sessizce bir cıgara yakardın
parmaklarımın ucunu yakardın
kirpiklerini eğerdin bakardın
üşürdüm içim ürperirdi
felâketim olurdu ağlardım"

Yutkundum. Sevmeyi bilmeyen bir adamın odasında böylesine aşk şiiri he... Vay be. O an Yavuz Bey'in sevip de kavuşamadığı bir aşkı olup olmadığını düşündüm. Evet, belki de öyle bir durumu vardı ve herkesten gizlemişti. Çünkü Yavuz Bey bazen öyle bir konuşuyordu ki gören onu yirmi altı yaşında genç bir adam değil, görmüş geçirmiş, aşkın en acısını tatmış ama hep yüzüstü bırakılmış bir adam sanırdı.

"akşamlar bir roman gibi biterdi
jezabel kan içinde yatardı
limandan bir gemi giderdi
sen kalkıp ona giderdin
benzin mum gibi giderdin
sabaha kadar kalırdın
hayırsızın biriydi fikrimce
güldü mü cenazeye benzerdi
hele seni kollarına aldı mı
felâketim olurdu ağlardım"

Sen kalkıp ona giderdin... Dümdüz, düzenli bir şekilde yazılmış bu özenli şiirde sadece bu cümlenin altı belli belirsiz bir kalemle çizilmişti. Tek kaşımı kaldırdım. Son kısmı bir daha okudum. İçim acıdı.

"Ayten, Akın geldi!"

Yavuz Bey'in yeniden seslenmesiyle çektim başımı kâğıttan ve elimde onun cüzdanıyla odadan çıktım. Mete'nin odasının kapısından Gönül ablaya baktım. "Hadi, Allah'a ısmarladık Gönül abla. Çok teşekkür ederim bu akşamını benim yerime Mete'ye ayırdığın için."

"Ne demek kızım, hayırlı olsun. Allah sağ salim gidip gelmeyi nasip etsin kardeşine inşallah."

Başımla teşekkür ederek hızla indim merdivenlerden. Yavuz Bey ceketini giyiyordu aynanın karşısında. Akın ise evin dış kapısının aralığından bakıyordu. Gülümseyerek ona el salladım. O da bana aynı şekilde karşılık verdi.

Yavuz Bey'in yanına vardığımda cüzdanını uzattım ona. Hırkamı üzerime geçirdim ve dışarıya çıktık. "Nasılsınız Akın Bey?" diye sordum Akın'a gülümseyerek.

Bana ters ters bakış attı. Ona *bey* diye seslenmemden hoşlanmadığını söylemişti bana geçenlerde ama ben inatla ona *bey* demeyi sürdürüyordum. Onun bu sinirli tavrı çok hoşuma gidiyordu. "İyiyim Ayten. Sen nasılsın?" diye sordu o da bana bahçe kapısına doğru yürürken.

"Ben de iyiyim," diyerek sırıttım. Bahçe kapısından çıktığımızda Yavuz Bey kendi arabasına doğru ilerledi. Bir an baktım ona. "Ee, Yavuz Bey de bizimle gelsin?"

Yavuz Bey bakışlarını bize çevirdi adını duyunca. "Yok, belki Akın oradaki evinde kalır gece. Ben kendi arabama bineyim."

Yavuz Bey ve Akın'ın arası iki hafta önce yaşanan tartışmadan sonra daha da soğumuştu. Birbirlerine bir selamı bile çok görür olmuşlardı. Bu durum beni daha çok gerse de elimden hiçbir şey gelmedi ve ben de Akın'ın arabasına bindim. Akın'la yolculuğumuz esnasında pek konuşmadık. Yorgundu, yetiştirmesi gereken yığınla ödevi olduğunu söyledi bana. Yorgunluğu bütün yüzünde hayat buluyordu âdeta, bir an gözüme çökmüş gelmişti yüzü. Parmak uçlarımla uzanıp düzeltebilmek istedim bu çöküklüğü. Ellerimin kıvranışına parmaklarımı avucuma doğru kıvırıp kapatarak cevap verdim.

Evimizin önü ana baba günüydü resmen. Davul zurna sesleri, soğuğa rağmen oynayanlar, köşe başlarında fısır fısır konuşan kadınlar, sigarasını tüttüren orta yaşlı erkek kesim, arabaların tam yanında duran Kemal ve tayfası, koşturup duran çocuklar... Gözlerim ailemden birini aradığında dayımın davulcuyla birlikte oynadığını gördüm ilk olarak. İstemsiz olarak sırıtmaya başladım.

Yavuz Bey de arabasını Akın'ın arabasının yanına park edip aşağıya indiğinde ikisiyle birlikte yürüyerek evimizin bahçesine doğru ilerledim. Yavuz Bey ve Akın bütün bu karmaşaya iri iri olmuş, şaşkın gözlerle bakıyorlardı. Nihayet kardeşim Ferhat'ı görebilmiştim. Duraksadım ve onları izlemeye koyuldum. Benimle birlikte Yavuz Bey ve Akın da durup, oynayan adamlara baktılar. Bütün adamlar bir çember oluşturmuşlardı Ferhat'ın etrafında ve onu oynatıyorlardı.

"Hey gidi babamın altın oğlu..." diye konuştum istemsiz bir şekilde. Sesimin altına kıvrılan hiçbir şeyliğim bariz belliydi. Annemi Ferhat'ı rahat görebileceği bir yere, apartmanımızın duvarının kenarına oturtmuşlar, üzerine bir battaniye örtmüşlerdi. Annem o gece hastalığına rağmen neşeli görünüyordu. Babamı gördüm sonra, gülerek büyük bir gururla bakıyordu o da oğluna. Bizim geldiğimizi fark edince, daha doğrusu Yavuz Bey'i ve Akın'ı görünce kaşlarını kaldırarak heyecanla bize doğru koşturdu.

"Oo," dedi davul ve zurnanın sesine rağmen gür bir sesle. "Hoş geldiniz, şeref verdiniz Yavuz Bey!"

Yavuz Bey'e elini uzattığında Yavuz Bey kısa bir anlığına gözlerime baktı. Ben gözlerimi kaçırdım. Yer yarılsa da içine girseydim ve şu

yalakalığını, yüzsüzlüğünü görmeseydim babamın. Yavuz Bey, babamın uzattığı elini büyük bir ciddiyetle sıktı ve "Hoş bulduk," dedi kısaca.

Babam daha sonrasında hoşnutsuz bir ifadeyle Akın'a döndü ancak artık onun kim olduğunu bildiğinden caka satamayacağını anlamıştı. Bu sebeple, "Siz de hoş geldiniz," diyerek ona da uzattı elini.

İşte Akın için bu beklenmedikti. Kaşlarını çattı ve direkt bana baktı. Gözlerimi yumarak elini sıkmasını, sorun olmadığını belirttim. Fakat o, babamın değil elini sıkmak, hoş geldiniz lafına bile cevap vermeden yanından geçip bahçedeki boş sandalyelerden birine oturdu. Babamın yüzü kireç gibi oldu Akın'ın bu tavrına ama anında toparlandı.

"Buyurun Yavuz Bey," diyerek Akın'ın yanını işaret ettim ben de ve babama delici bakışlar atarak peşlerinden ilerledim.

Akın'a bakarken elimde olmadan gülümsüyordum. Babama yaptığı bu tavır çok hoşuma gitmişti fakat onun bu dikliği beni korkutmuyor değildi.

"Neydi o az önce yaptığın adama?" diye sorduğunu işittim Yavuz Bey'in, Akın'ın yanına otururken.

Akın, cebinden bir sigara çıkarıp bacak bacak üzerine attı. Sigarasını dudaklarına yerleştirmeden hemen önce, "Ben Ayten'e kalkan hiçbir eli sıkmam. Ayten'e küfür eden hiçbir dilin de selamını almam," dedi ters ters ve sigarasını dudaklarına koydu. Zippo'suyla sigarasını tutuştururken kaşları çatılmıştı.

"Ne?" diye inanamayarak sorguladı Yavuz Bey ve iri kahverengi gözleri beni buldu. Ne diyeceğimi bilemedim, utandım ama asıl utanması gereken ben değildim, babamdı.

"Ayten!"

Ablamın seslenmesi üzerine kafamı kaldırıp apartmanın girişine doğru baktım. Yine yüksüz gibi koşa koşa geliyordu deli. "Siz burada oturun, ben geleceğim," dedim ikisine, sonra ablama doğru ilerledim. Yanına varınca da, "Ya sen ne koşuyorsun öyle? Vallahi aklım çıkıyor Zehra, şu bebeği bir doğur, sen de kurtul ben de!" dedim öfkeyle.

Elini umursamazca salladı. "Kız!" dedi beni biraz daha kendine çekip Yavuz Bey'e bakarak. "Bu adam gerçekten gelmiş ya?"

Yavuz Bey'e baktım ben de. "Annem çağırdı, o da geldi. Ne var bunda?"

"Allah nazarlardan saklasın vallahi, bu adamı ilk gördüğümden beri maşallah diyorum sürekli içimden. Yürüyen karizma resmen... Bıyıklara bak şunun."

Kaşlarımı çatarak Zehra'ya döndüm. "Seni Ferdi'ye şikâyet mi edeyim istiyorsun Zehra? Ne biçim konuşuyorsun öyle apır sapır?"

Dudak büktü. "Aman, yemedik patroncuğunu."

"Bir zahmet!"

"Sen onu bunu boş ver de sana elbise getirdim ben yine," diyerek beni eve doğru yönlendirdi.

"Ne elbisesi ayol?" Ayakkabılarımı çıkarırken, "Zehra, senin bu koca tarafının haberimizin olmadığı bir tekstil fabrikası falan mı var? Niye bana sürekli elbise getiriyorsun?" diye sordum şakayla.

Zehra ayakkabılarımı çıkarırken eğildiğim için pat diye kafama vurdu bir tane. "Geri alacağım bu elbiseyi herhâlde!" dedi bilmiş bilmiş.

Kafamı ovalayarak, "Giymem ben elbise falan, boşa getirmişsin," dedim.

"Kız böyle pasaklı pasaklı mı çıkacaksın milletin içine? Kaç yaşına geldin, gelinlik çağın geldi de geçiyor! Bak Ayten, annem hasta olmasa çoktan münasip birini bulup evlendirmişti seni. Farkındasın, değil mi?"

"Ee? Yani?"

"Yanisi, o iyi olmadığı için bu sorumluluğu şu an ben alıyorum kardeşim," diyerek beni küçük odaya çekiştirdiğinde sinirlerim daha da gerilmişti.

"Oh, ne âlâ ya!" dedim duraksayarak. "Sen sorumluluk nedir bilir miydin Zehra? Evden kaçarken, ardında kardeşlerini ve hasta anneni bırakırken, bana bencil derken neredeydi bu sorumluluk bilincin?"

Zehra'nın babama benzeyen erik gözleri kısıldı. "Terbiyesizleşme Ayten! Neden kaçtığımı sen de gayet iyi biliyorsun!"

"Ben miyim terbiyesiz? Yemeseydin o boku? Sanki gelip zorla..."

Bir anda elini ağzıma koydu. "Sussana! Öldürürüm seni! Açma o ağzını bir daha sakın!"

Biz böyle tartışırken dayımın eşi Meryem yenge çıkmıştı mutfaktan. Bizi bu şekilde görünce şaşırmıştı. "Aa, Ayten. Hoş geldin kızım," diyerek, Zehra'nın ağzımı kapatan eline tuhaf tuhaf bakmıştı.

Zehra elini ağzımdan çekti hemen. "Hoş buldum Meryem yenge. Asıl sen hoş geldin," diyerek sarıldım ona sıkıca.

"Neyi tartışıyorsunuz siz bakalım?" dedi gözlerini bir ona bir bana çevire çevire. "Küçükken de böyleydiniz siz, bir türlü bırakmazdınız birbirinizin yakasını... Yine ne derdiniz var?"

Ben suskun kalınca, Zehra, "Aman, Meryem yenge! Şuna bir şey söyle bak, dışarıda onca insan var, böyle işten geldiği süklüm püklüm kıyafetleriyle dolaşacakmış! Acıdım buna, en güzel elbisemi getirdim ama giymem diyor haspam!" diye saydırdı hemen.

"Ağzını topla ağzını! Sensin haspam!" diyerek üzerine yürüdüğümde Meryem yenge tuttu kolumdan.

"Kızım," dedi en içten şekilde. Yüzümün önüne düşen karışık saç tutamlarını parmak uçlarıyla kulağımın ardına itti usul usul. "Hadi, git elini yüzünü yıka da giyin güzelce. Olmaz böyle, ayıptır, ev sahibisin sen."

"Ya, Meryem yenge bu düğün mü? Niye ben özeniyorum? Babam yeterince özenmiş her şeye biricik oğlu için zaten, bir de ben mi özeneyim? Biz kimiz ki zaten onun için? Bir soluk basmadan hâlliceyiz..."

Meryem yengenin gözlerinde bir acıma gördüm bu sözlerim üzerine, oysa istediğim bize acıması falan değildi. Adalet istiyordum. Eşit bir şekilde sayılmak, değer görmek ve çok tuhaf belki ama ufacık bir sevgi bile bekliyordum bu aileden umutsuzca. Çırpındıkça daha da battığım bir bataklığın içerisinde hissediyordum bazen. Belki de çırpınmayı bırakmak en doğrusu olacaktı. Zehra'nın ve Meryem yengenin umutsuz sessiz kalışları karşısında derin bir nefes çektim içime.

"Tamam, hadi ver elbiseyi de giyeyim..." dedim sonunda Zehra'ya, dayanamayarak.

On dakika sonra V yakalı, diz altı ve etekleri fırfırlı, beyaz üzerine mavi sarı küçük çiçekleri bulunan, aslında baharı çağrıştıran fakat kalın kumaşlı, kışlık, Zehra'ya ait olan elbiseyi giymiş ve aynada kendime bakıyordum. Kol ağızları bol kesim geliyordu ve bilek kısımlarında küçük çiçek işlemeleri vardı. Elbise gerçekten Zehra'nın bahsettiği kadar güzeldi.

"Fiziğinin bu denli güzel olması sinirimi bozuyor Ayten," dedi ablam. Ona döndüm. Odamızın en köşesindeki divana oturmuş, bir eli karnında, beni izliyordu. Hınzırca gülümsedim.

"Çatla," dedim küçük bir çocuk edasıyla omuz silkerek.

"Asla büyümeyeceksin," dedi o da bana. Kıskanç. Yine omuz silktim.

"Ben çıkıyorum dışarıya, Yavuz Bey'i de beklettik o kadar. Gideyim, bir şeye ihtiyacı falan var mı sorayım," diyerek kapıya doğru ilerledim.

Ancak Zehra hızlıca yerinden kalkıp, açtığım kapıyı kapattı. Sorarcasına yüzüne baktığımda, "Ayten, bu adamın bizim gibi insanların içinde ne işi var?" diye sordu. Yüzünde büyük bir ciddiyet vardı bana bunu sorarken.

"Ne demek ne işi var? Dedim ya annem davet etti, o da davete icabet etti ve geldi. Ayrıca şu karakol meselesinde de Ferhat'la tanışmıştı. Muhtemelen onun için de gelmiş olabilir."

"Veya senin için gelmiş olabilir..." diye araya girdi hemen.

Gözlerimi kıstım. "Sen ne ima ediyorsun Zehra ya?" dedim dilimi sivriltmemeye özen göstererek. Hamile olduğu, duygularına hâkim olamadığı

için böyle saçma sapan konuştuğunu söylüyordum sürekli kendime içimden. Ama bu iması biraz fazlaydı.

"Bir şey ima etmiyorum, sadece gözlerini aç, her an her şey olabilir diyorum..."

"Adamın karısı öleli daha kaç ay oldu Zehra! Saçma sapan konuşma!" diye patladım öfkeyle.

Zehra gözlerini yumarak derin bir nefes çekti içine. "Tamam Ayten. Öyle olsun, tamam."

"Sabrım mı sınanıyor, anlamıyorum ki!" diyerek kapıyı açıp çıktım dışarıya. Neşe, Ayfer ve Arzu gelmişlerdi bu esnada eve. Benimle konuşmak istediler ama ellerimi kaldırarak, "İşim var, sonra," diyerek geçiştirmiştim onları. Öfkeden çıldıracaktım neredeyse. Kendimi âdeta bir saatli bomba gibi hissediyordum.

Apartmanın dışına çıktığımdaysa herkes oldukça mutlu bir şekilde oynuyor ve gülüşüyordu. Gözlerim hemen Yavuz Bey ve Akın'ı buldu. İkisi de put gibi oturmuş, oynayanları izliyordu meraklı gözlerle. Bu hâlleri komiğime gitti, onlara doğru ilerlerken yüzümdeki sinirli ifade silindi, gülümsemeye başladım.

Beni fark ettiklerinde ikisi de oturdukları yerde dikleşti. Akın'ın yanındaki boş sandalyeyi çekip biraz önlerine oturdum. "Yakışmış elbise..." dedi Akın üzerimdeki elbiseyi süzerek.

"Teşekkürler." Önümde düşen saç tutamını kulağımın arkasına iterek, "Umarım sıkılmıyorsunuzdur," dedim sorar gibi, bir Yavuz Bey'e bir de Akın'a bakarak. "Pek alışkın değilsiniz böyle şeylere sanırım."

"Pek alışkın değil miyiz?" diye sordu Akın.

"Hiç alışkın değiliz," diye kabul etti Yavuz Bey. "Yani ben de askere gittim ama biz askerlikten önce gidip biraz tavernada eğlenmiştik sadece. Kimse bana eğlence düzenlemedi."

"Nerede yaptınız askerliğinizi?"

"Kars."

Kardeşim Ferhat da Mardin'e gidiyordu. "Çok uzak..." diye konuştum.

"Uzak ve soğuktu ama hayatı öğretti."

"Hayatı öğrenmek için erkek olup askere mi gitmek gerek?"

Yavuz Bey'in gözleri kısıldı. "Hayır, o anlamda demedim," dedi ancak başka bir şey söylemedi veya söylemek istemedi. Üstelemedim.

"Sen yaptın mı askerliğini Akın?" diye sordum Akın'a merakla.

"Hayır, okuyorum ben," diyerek kafasını geri attı Akın. "Ama giderken böyle eğlence istiyorum," dedi çocuk gibi.

Küçük bir kahkaha attım. "Bunun düğün versiyonunu görmenizi çok isterdim. O daha eğlencelidir."

Akın'ın da yüzü güldü bu sözlerim üzerine. "O da olur Ayten."

Gülümsemem yüzümde dondu bir an. Bir şey mi ima etti o şimdi bana? Anlamlandıramadım. Bakışlarımı hemen oynayanlara çevirdim. Kaçtım onun gözlerinden. Heyecanlandım deli gibi. "Oynasam mı ya?" dedim pat diye.

"Ne?" Akın'ın sorusuyla ona döndü bakışlarım yeniden.

"O-oyun..." diye kekeleyerek işaret ettim oynayanları. Yavuz Bey de şaşırmıştı sözlerime.

"Oynayacak mısın cidden?" diye sordu Yavuz Bey.

Omuz silktim. "Oynarım." Akın'a baktım. Gözlerinden ateşler çıkıyordu sanki. "Belki de oynamam," dedim hemen. "Ay, ne bileyim ya, hiç de oynayasım yok zaten."

"Ayten, sen iyi misin?" Yavuz Bey'in sorusuyla daha da gerildim. İyi miydim?

"Hıhı," diye yanıtladım onu. Sonra bir an Zehra'nın söyledikleri üşüştü aklıma. Yavuz Bey'in neden buraya geldiği sorusu... Hemen arkasından o şiir ve altını çizdiği cümle... *Sen kalkıp ona giderdin.*

Birden ayağa kalktım. "Nereye?" diye sordu Akın. "Oynayacak mısın yoksa?"

Cıkladım. "Su içeceğim."

Hızlı hızlı yürüyüp içeri girdim. Sana ne oluyor be kızım? Ne diye aklını bulandırmasına izin veriyorsun deli Zehra'nın? Zaten benim içimde en ufak bir kuşku hemen mayalanır koca bir soru yumağına dönüşürdü. Zehra bu zayıflığımı çok iyi bildiğinden alenen dalga geçmek için böyle söylemişti bana, buna inanıyordum. Çünkü başka açıklaması olamazdı.

Mutfakta sessizce su içerken eve girdiğimi gören Neşe de peşimden geldi. Neşe'yle ayaküstü sohbet ettik biraz. Keyifsiz ve solgun göründüğümü söyledi bana, canım sıkkındı aslında ama bunu anlatmaya bile mecalim yoktu. Biz sohbetimize devam ettiğimiz esnada dışarıdaki davul zurna sustu bir an. Sonra bir bağırış oldu. Mutfak penceresinden baktığımda Kemal'in Yavuz Bey'e bir yumruk attığını gördüm. Akabinde Akın bir anda atılıp daha büyük bir kuvvetle Kemal'i yumrukladı. Korkunç bir manzaraydı. Evde kim varsa hemen çıktık dışarıya merakla.

Görmeyi beklediğim kesinlikle bu değildi, buna emindim. Büyük bir kargaşa, kavga, bağırış, çağırış... Ama en önemlisi de kavganın tam ortasında Yavuz Bey ve Akın... Şoke olmuş bir şekilde hızla kargaşanın içine

daldım. Kemal'e vurmaya çalışıyordu ikisi de. Kemal'in tayfası da onlara vurmaya çalışıyordu. Arada resmen yaşlı takımı kalmıştı ve onları tutmakta zorlanıyorlardı.

Onların aksine benim Kemal'in yanına ulaşmam hiç de zor olmamıştı çünkü beni kimse tutmamıştı. Sol elmacık kemiğinin üzerindeki deri kıpkırmızıydı ve kan topluyordu domuzun. Kim bilir ne yapmıştı da yemişti bu dayağı. Akın'a doğru bir yumruk savurmaya çalışınca direkt koluna uzandım. Bunu beklemediği aşikârdı. Hızlı bir tokat attım diğer yanağına. Leş gibi rakı kokuyordu it. Yalpaladı kalabalığın arasında.

"Ayten!" diye bağırdı Akın.

Ama ben Kemal'e bakmakla meşguldüm. "Senin derdin ne ya?" dedim onu yakasından tutarak. "Her şeyi mahvetmek zorunda mısın?"

"Ayten'im..." dedi gözlerini kırpıştırarak Kemal. "Karadut..."

"Kes sesini, hödük!"

Ancak o an hızlı bir yumruk, diğer yanağına indi Kemal'in yeniden. Şaşkınlıkla çığlık attığım esnada bu yumruğun Akın tarafından atıldığını fark ettim. Sonra bir anda herkesin donup kalmasına neden olacak bir şey oldu. Bir silah sesi... Bütün sesleri bıçak gibi kesen o tok sesle Akın'la göz göze geldik önce. Akın'ın o an gözlerindeki korkuyu ömrümün sonuna kadar unutabileceğimi sanmıyorum. Hemen koluna girdim onun ve arkama bakındım.

Yavuz Bey... Yavuz Bey'in silahından havaya bir el ateş edilmişti. Kalabalık korkuyla açıldı onun etrafından. Öyle öfkeliydi ki âdeta burnundan soluyarak bakıyordu Kemal'e. Kaşından çenesine doğru ince bir yol olarak süzülüyordu kanı ve siyah ceketine damlıyordu.

"Yeter!" diye bağırdı gür bir sesle. "Herkes kendine gelsin!"

Eli hâlâ havadaydı, namlusu ise yukarıya çevrilmiş öylece duruyordu. Kimse bir şey yapmayınca ona doğru ilerleyip sakin olmasını söylemek istedim ama Akın kolundan çıkmamı engelledi.

Babam devreye girdi bu defa. "Tamam, sakin olsun herkes!" diyerek Yavuz Bey'in koluna uzandı. "İndir beyim silahını." Sonra Kemallere baktı. "Siz de defolun gidin! Size eğlence bitti!"

"Ama Salih Baba..." diye dönmeyen diliyle söylenmeye başladı Kemal.

Babam, Kemal'e, "Ulan sen kime vurduğunu biliyor musun, şerefsiz! Milletvekili oğluna nasıl el kaldırırsın?" dedi. Bu bilgi babamın dudaklarından çıkar çıkmaz etrafımızdaki kalabalık fısır fısır konuşmalara başladı. *İyi halt ettin baba! Daha ne kadar küçülebilirdim şu an?* "Gidin dedim Kemal!" diye bağırarak kovdu Kemal ve tayfasını. Kemal eli elmacık

kemiğinde kalakalmış şekilde, arkadaşlarının kollarına girmesiyle yalpalaya yalpalaya bayırın aşağısına indi sonra.

Yavuz Bey silahını indirip beline yerleştirdiğinde rahat bir nefes bırakmıştım. Silahını yanma aldığından bile haberim yoktu. Hoş, haberim olsa bile engel olabilir miydim ona, bilemiyordum. Babamın mavi gözleri beni buldu.

"Ayten, Yavuz Bey'i içeriye alın. Yarasına pansuman yapın." Sonra yanımdaki Akın'a bir bakış attı. "Ona da..." dedi kısaca. Sonra kalabalığa döndü. "Gençler işte, kanları deli akıyor. Biz devam edelim eğlenceye. Vur davulcu davula!"

Akın'ın tuttuğum kolu benden çekildiğinde davul zurna yeniden çalınmaya başlamış, kalabalık yeniden eğlenceye geçmişti. Akın hızlı birkaç adımda Yavuz Bey'in yanına vardığında ben de gittim hemen ancak onun konuşmasına fırsat vermeden, "Hadi, yürüyün. İçeri geçelim," dedim uyaran bir ses tonuyla ikisine de.

İçeriye ilerlerken kalabalığın bakışları üzerimizdeydi. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki sinirimden ağlamak istiyordum. Rezillikti resmen! Büyük bir rezillik! Adam işten kovsa beni, haklıydı.

Apartmanın girişinde elleri ağzında, olanları iri iri gözlerle izleyen Neşe'ye, "Neşe, pansuman için bir şeyler getirir misin bize?" diye sordum. Kafasını sallayarak hızla çıktı yukarıya. Babam pansuman yap demişti ama evde pansuman malzemesi var mı diye hiç sormuyordu! Saçımı başımı yolacaktım gerçekten öfkemden.

Eve girerken Gülin ve Emel salon kapısında Yavuz Bey'i görünce kaçtılar hemen. Yavuz Bey'in yüzü asıldı onlar kaçınca. Korkmuşlardı belli ki. Zehra soru dolu olduğunu bildiğim ağzını açıp açıp kapatıyordu. Kaşlarımı kaldırıp indirdim hiçbir şey sormaması için. İkisini salona aldım. Ferdi enişte m ve Zehra koşup geldiler peşimizden hemen.

Yavuz Bey kendisini koltuklardan birine bıraktı ancak Akın oturmadı. Elleri belinde ayakta dikilip, perdenin ardından görünen bahçedeki kalabalığa bakıyordu. Dudağının sağ kenarı patlamıştı onun da ve sürekli sağ omuzuna siliyordu kanını. "Silip durma şu dudağındaki yaranı omzuna!" dedim öfkeyle ona. Gözleri beni buldu. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sustu. Yavuz Bey'e baktım. Başını koltuğun gerisine yatırmış, gözlerini yummuştu. Kendisinin de bu yaptıklarına inanamadığı belliydi. Burun kemerimi sıkıp bıraktım.

"Baldızım, bir şeye ihtiyaç var mı?" diye sordu Ferdi enişte m.

"Yok enişte, sağ ol. Neşe getiriyor şimdi birkaç şey," dedim ona. Bu esnada Neşe nefes nefese gelmişti. Elinde birkaç şişe batikon, alkol, pamuk, yara bandı ve bez vardı. Uzanıp aldım hemen. "Heh, sağ ol Neşe."

Elimdekileri Yavuz Bey'in yanına bıraktım ve ben de yanına oturdum. Zehra, Yavuz Bey'in diğer yanındaki koltuğa ilişirken, "Vah vah," diye söylenerek ellerini dizlerine vuruyordu. Bir parça pamuk alarak batikon döktüm. Pek anlamazdım bu işlerden, pat diye adamın kaşındaki yarasına bastırdığımda, Yavuz Bey acıyla inledi.

Hemen geri çektim pamuğu. "Ay, özür dilerim Yavuz Bey!" dedim korkuyla. İri kahverengi gözleri acıyla kısılmış bir şekilde gözlerimi buldu.

"Sorun yok," dedi ancak sesi hâlâ acıyı taşıyordu. Daha nazik olmaya çalıştım, hafif hafif hareketlerle dokundurdum pamuğu yaraya.

"O Kemal'i bir göreyim, vallahi kavga edeceğim onunla," dedi ablam cazgır bir kadın edasıyla.

Ters bir bakış attım ona. *Yani şimdi bunu mu konuşacağız* der gibi. Zehra bakışım üzerine omuz silkti. Gülin ve Emel çekine çekine gelip Zehra'nın yanına durdular sonra.

"Ben kulağını çekeceğim Kemal'in zaten, siz merak etmeyin hiç," dedi Ferdi enişte de. Aslında işin bu boyuta gelmesinin tek sebebi babamdan başkası değildi. Kemal'e benim hakkımda umut verip duran oydu ve şimdi de pat diye o umudu kesip atmıştı. Allah vere de babası bugün olanları duymasa, bizi evden falan kovmasa diye dua ettim içimden.

Nereye giderdik öyle bir durumda? Kış da gelmişti...

"Ben konuşacağım Kemal'le..." dedim bir anda. Yavuz Bey'in gözleri gözlerimi buldu. "Ciddi bir şekilde konuşacağım hem de. Sevmiyorum seni, uzak dur artık benden diyeceğim. Anlamalı. Anlamak zorunda."

Yavuz Bey sözlerim üzerine yutkundu ve gözlerini kırpıştırarak tuhaf bir şekilde baktı yüzüme. "O anlasa bile kalbi anlar mı?"

Yavuz Bey'in sorusuyla afalladım. Zehra boğazını temizledi. "Kimse kimsenin hayatında üçüncü şahıs olmak istemez Yavuz Bey," dedim, dikkatlice temizlediğim yaranın ve pamuğun üzerine yara bandını yapıştırarak. Kaşlarını yukarıya kaldırmak istedi bu cümlem üzerine ama canı yandı, yüzünü buruşturdu. Masanın üzerindeki şiirini gördüğümü anlamıştı, bunu çok net görebilmiştim bakışlarından.

Yavuz Bey'le aramızda tuhaf bir alfabe vardı. Birbirimize o kadar saydamdık ki sanki bütün düşüncelerimiz aynı gibiydi. Aynı kökün farklı dallarıydık sanki. Bu benzerliğin uzun zamandır farkındaydım ve biliyordum, o da farkındaydı. Ama Allah biliyordu ki bu adamın bu kadar kapalı kutu

olup bir anda delirmesinin benimle hiç de benzer bir yanı yoktu. Yani bana göre yoktu. Ben de bu denli deliriyor muydum? Bilmiyorum.

Elbisemin sol kolu çekiştirilince bakışlarım o yöne döndü. Gülin kulağıma doğru yaklaştı usul usul. "Bıyıklı abi çok mu sinirli?" diye sordu çekine çekine, Yavuz Bey'e bakarak. Herkese isim takıyordu bu deli de.

Yüzümü buruşturup, "Sus Gülin," diye uyardım onu, sıktığım dişlerimin arasından konuşarak.

Yavuz Bey'in ifadesi ise yumuşadı. "Sinirli değilim," dedi uysal bir sesle. Sonra büyük ellerinin avuç içlerini Gülin'e doğru uzattı. "Gel bakalım, biraz sohbet edelim seninle."

Gülin hemen yelkenleri suya indirdi Yavuz Bey'in sözleri üzerine tabii. Bu kız kime çekmişti yahu? Yüzsüz, arsız, hiç de çekincesi yok! Az önce korkudan kedi gibi titreyen o değilmiş gibi gitti adamın ellerini tuttu ve dizine oturdu. Yavuz Bey, Gülin'in dalgalı koyu renk saçlarını sevdi ve yanaklarını okşadı usulca.

Ben ise bakışlarımı ayakta dikilmiş, öfkesi hâlâ dinmemiş olan Akın'a çevirdim. Gözleri kalabalıkta takılıydı hâlâ ve inatla dudağındaki kanı omzuna silmeye devam ediyordu. Ayağa kalktım. "Mahvettin gömleğini," dedim sinirle omzundaki kan lekesine bakarak.

Yan yan baktı gözlerime, sonra canının acımasına rağmen çarpık bir şekilde güldü yüzüme. "Beyaz sabunla çıkar belki?" dedi imayla.

Gerilen sinirlerim onun bu sözleriyle yumuşadı. "Bunu beyaz sabun bile çıkarmayabilir," dedim gülerek. "Hadi, otur da yarana bakayım."

"Yok, benim bir şeyim yok. Alışkınım ben kavgaya gürültüye." Yavuz Bey'e kısa bir bakış attı. "Ama yumrukla olanlara... Diğerleri bozar beni."

İçimi titretti Akın'ın bu sözleri. Silah korkusu... O istemese de biraz pamuk alıp batikon döktüm ve ayakta durarak dudağının kenarındaki yaraya bastırdım. Yüzünü buruşturdu ama sesini çıkarmadı. Yavuz Bey'in kaşındaki yara daha büyüktü, Akın'ın sadece dudağının kenarı patlamıştı.

Mutfak penceresinden Kemal'in Yavuz Bey'e attığı yumruğun üzerine Akın'ın Kemal'e saldırdığını görmüştüm. Akın, Yavuz Bey'le olan husumetlerine rağmen hiç düşünmeden atılmıştı Kemal'in üzerine. Nasıl bir hayatın içerisindeydiler, bilemiyordum. Özenle sakladıkları sırları, yaraları ve onları birbirlerine dolduran geçmişleri vardı, kabul ediyordum bunu ancak bu iki adam asla düşman olamazdı benim nezdimde, ben buna inanmıyordum. İçlerindeki bu saf nefret niyeyse birbirlerine değildi, sadece öyleymiş gibi yapıyorlardı.

Akın'ın dudağının kenarını temizlerken koyu yeşil gözleri yüzümdeydi. Benden uzun olduğu için ellerimi yukarıda tutuyordum ve gözlerimi kaldırıp dudağına bakarken bakışları dikkatimi çekiyordu sürekli. *Ne bakıyorsun be adam öyle yüzüme, yiyecek gibi?*

"Otursaydın ya keşke? Deve gibisin ya hani? Allah bir boy vermiş, gerisini maşallah..." dedim birden, bana böyle bakmasına sinir olarak. Oysa Yavuz Bey de bana böyle bakıyordu az önce ama hiç de rahatsız olmamıştım onun bakışından. Deli göz, yeşil yeşil bakıp çıldırtıyordu beni.

"Oturalım madem," diyerek Yavuz Bey'in yanına oturduğunda ben de koltuğun ucuna iliştim. Çapkın bir sırıtmayla yüzüme bakmaya devam ederken göz kırpınca, birden bastırdım pamuğu yarasına. Gıkını çıkarmadı ama yeşil gözleri sulandı. Hâlâ gülüyordu Alacalı Yapboz en sinir bozucu şekilde.

"Kapıdaki kırmızı araba senin mi Bıyıklı?" Gülin'in sevimli sesiyle başımı çevirip ona baktım. Resmen adamın dizine kurulmuş, sol kolunu onun omzuna atmıştı cadı.

"Evet, benim," dedi Yavuz Bey gülerek.

"Beni de bir gün gezdirir misin peki?"

"Olur," dedi Yavuz Bey mecburen.

Bu akşam kesinlikle sabrım sınanıyordu. "Gülin," dedim gözlerimi iri iri açarak. "Çık git şu salondan, millet ne derdinde sen neyin derdindesin!"

Gülin küçük omuzlarını itiraz edercesine silkti. "Yoo," dedi gıcık gıcık.

Akın'ın boğuk bir şekilde kıkırdadığını işitince ona döndüm. "Rahat bırak kızı, Ayten," dedi bana. Elimdeki pamuğu sinirle yine bastırdım dudağına.

"Karışma, tepemize çıkıyor sonra!" dedim.

"Böyle bir çocuğum olsun isterdim," dedi Akın gülerek. Elimi çektim dudağındaki yaradan, havada kalakaldı bir süre. Akın, Gülin'e bakarak gülüyor, onunla birlikte salondaki herkes gülüyordu.

Zehra ona, "Bela istiyorsun galiba?" diye sordu ama o da son derece keyifliydi bu soruyu sorarken.

Oysa ben Akın'ın cümlesinin altında ezilip kalmıştım. Bakışlarımı kaçırdım, yara bandı çıkardım ve alelacele yapıştırdım dudağının kenarına. Batikon şişesini kapattım, pamukları toparladım ve hızla ayağa kalkıp salonun giriş kapısında duran Neşe'nin eline tutuşturdum pansuman malzemelerini.

"Teşekkürler Neşe," dedim solgun bir sesle.

"Gülin bana benzer," dedi Zehra. "Ben ondan daha deliydim küçükken, anca duruldum!" Şuh bir kahkaha attı. "En küçüğümüz Emel de tıpkı Ayten'dir." Kucağındaki Emel'in bana benzeyen koyu kestane saçlarını okşadı. "Sessiz, sakin, sürekli izler... Ama Ayten gibi bir anda parlar bu da."

Akın, Zehra'nın sözlerini ilgiyle dinliyordu. "Kız çocuklarını çok seviyorum ya," dedi gülümseyerek. Uzanıp, Yavuz Bey'in dizinde oturan Gülin'in yanağını okşadı.

"Seviyorsan horozlu şeker alırsın, değil mi?" diye sordu Gülin. *Çıkarcı cadı.*

Akın yeniden güldü. "Alırım tabii," dedi kardeşimin saçlarını okşayarak.

Benim şu kalbim keşke bir kırılmaz kaya olsaydı. Keşke sert bir kaya olsaydı da Akın'ın çocuk sevgisi ve benim çocuk yaram üzerine bu denli kırılmasaydı. Görmeseydi gözlerim işte bu tabloyu, duymasaydı kulaklarım onun delicesine bir mutlulukla çocuk isteğini. Çıkıp gitseydin salondan ne olurdu Gülin? Sevdirmeseydin kendini kedi gibi sırnaşarak ve Akın'ın bu cümleyi kurmasına sebep olmasaydın ne olurdu?

"Çocuk ağır bir sorumluluk," dedi Yavuz Bey çok sonra. Mete'yi sevmediğini, sevse bile benimseyemediğini bir kez daha anladım.

Akın ters ters Yavuz Bey'in yüzüne baktı sözleri üzerine. "Bazı sorumluluklar alınmalı," dedi basitçe.

Yavuz Bey'in suratı asıldı ama bir şey söylemedi.

"Ay, ben ikinizi de çok seviyorum..." dedi Gülin yapmacık bir edayla. "Üç gönül bir olunca samanlık alev alırmış."

"Hasbünallah ya!" dedim ters ters. Ayağımdaki terliğe uzandığımda hemen indi Gülin, Yavuz Bey'in kucağından. "Öğreniyorsan da doğrusunu öğren öyle gel. Ne demek samanlık alev alırmış? Ben alacağım seni ayağımın altına şimdi! Git şuradan, gözüm görmesin seni!"

"Kıskanma esmercik," diyerek dil çıkardı bana. "Çalış senin de olur." Terliği kaldırdığım anda toz oldu.

"Bu zilli bu lafları nerede öğreniyor Zehra ya?" diye sordum terliğimi yere bırakıp yeniden giyerken.

"Celallerle oynuyor öğreniyor böyle şeyleri işte. Takılma," dedi Zehra.

"Kemal bitti bir de kardeşi tıfıl Celal çıktı başımıza!"

Gecenin devamında hepimiz hiçbir şey olmamış gibi dışarıya çıktık. Yavuz Bey'in, kardeşim Ferhat'ın kulağına bir şeyler söyleyip omzuna dostça vurarak cebine bir miktar para sıkıştırdığını gördüm bir ara. Daha da mahcup oldum bu görüntü üzerine. Gideceğini söyleyerek annemin

ellerinden öptü ve babama sadece başıyla selam verdi. Gülin ve Emel'in yanaklarını sevdikten sonra doğrulduğunda yanına gittim. Arabasına kadar eşlik ederken sessizdim ama arabanın yanına varınca artık konuşmam gerektiğini anlamıştım.

"Yavuz Bey, ben bu akşam için çok özür dilerim sizden."

Sıcak bir tebessüm yüzüne yerleşti ama eğreti durdu. "Ayten, bu akşamki o tatsız olayın yaşanmasındaki en büyük pay benimdi zaten. Asıl ben özür dilerim sizlere böyle bir korku yaşattığım için."

"Yok... Yok, hayır. Of!" Göğsümde biriktirdiğim bütün nefesi sıkıntıyla dışarı üflediğimde Yavuz Bey nazikçe kollarımı tuttu.

"Sıkma canını. Ben çok mutlu oldum bu akşam. Sanki farklı bir şehre gelmişim, farklı bir kültürün içerisinde demlenmişim gibi hissettiriyorsun bana," dedi samimi olmaya çalışan bir edayla.

"Ama üzgün görünüyorsunuz..."

Yutkundu. "Kemal için üzüldüm," dedi yapay, gözlerine ulaşmayan bir gülüşle. Gözlerine ulaşmıyordu gülüşü çünkü gözlerinde bir hüzün vardı.

"Neyine üzüldünüz o domuzun?"

Başını hafifçe eğip baktı yüzüme. "Üçüncü şahıs olmasına..." dedi boğuk bir sesle. Sonra ellerini çekti kollarımdan. Gözlerimi kısarak baktım ona, anlamlandıramadım sözlerini.

"Ha, Yavuz Bey..." dedim gitmek için hareketlendiğinde. Yüzünü döndü bana yeniden. "Yarın öğlene kadar izinliyim, değil mi? Annemin doktor randevusu var demiştim ya size..." Kendi randevumu annemin hastalığını bahane ederek yalan söylemek beni ne kadar gerse de bunu yapmak zorundaydım.

Onaylarcasına kafasını salladı. "Gönül Hanım'la konuştuysan sorun yok," dedi.

"Konuştum, o bakarım Mete'ye birkaç saat dedi."

"Tamam o zaman. İyi geceler Ayten."

Arabasına bindi ve çok geçmeden çalıştırdı motoru. Hareket ettiğinde arkasından baktım. "İyi geceler Yavuz Bey. İyi geceler..." diye mırıldandım usul usul.

Evdeki tantana durulup herkes uyuduğunda mutfağa girdim ve sandalyeyi çekip oturdum. Akraba olarak sadece dayımlar gelmişti Ferhat'ın eğlencesine, halalarım onların başına fasulye ve yumurtalarını attığım için o zamandan beri sürdürdükleri küslüğü sürdürüyorlardı hâlâ. İçten içe daha

da mutlu oldum. Gerçekten hak etmişlerdi bunu. Çok iyi yapmıştım, zerre pişmanlık duymuyordum bu durumdan.

Öte yandan bu olay babamın defalarca karnıma inen tekmeleriyle sonuçlanmıştı. Belki de bilmediğim bambaşka şeylere de sebep olmuş olabilirdi bu tekmeler. Asla bilmek istemediğim şeylere...

Akın'ın kız kardeşim Gülin'e bakarak, *"Böyle bir çocuğum olsun isterdim,"* demesi düştü aklıma hemen. Sonra, *"Kız çocuklarını çok seviyorum ya,"* deyişi...

Ben artık çocukları sevmiyorum Akın. Bil diye söylüyorum... Ben artık çocukları sevemiyorum. Önce kendi çocukluğum öldü, sonra çocuklara olan sevgim ve en sonunda içimdeki çocuksuluk öldü benim. İnsan çok sevdiği birini yitirdiğinde büyür derler fakat ben hiç kimseyi kaybetmeden bir anda büyümüş gibi hissediyorum. Sanırım ben bir şeyleri yitirmeden, bu ailede dünyaya gelerek büyüyeli çok oldu.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı gezdirdim mutfakta. Gözlerim pencereye takıldı. Onu görmek istedim. Usul usul kalktım sandalyemden ve pencereye ilerleyip tülü araladım. Gözlerim onun penceresini buldu hemen, sonra onun da camda olduğunu, bu tarafa doğru baktığını, bakarken de sigarasını tüttürdüğünü fark ettim. Önce inanamadım, hayal sandım yine ama perdeyi araladığımı ve ona baktığımı fark eder etmez pencere kenarına çektiği sandalyesinden ayağa kalktı hemen. Camın ardından apartman kapısını işaret etti parmağıyla yine. Ve ben yeniden kafamı iki yana salladım gelemeyeceğime dair ancak o çoktan sigarasını pencere pervazına koyduğu küllüğünde söndürüp, sandalyesinin sırt kısmına astığı ceketini giymişti.

Öfkeli bir nefes çektim içime ve hemen ben de çıktım mutfaktan. Evi kısa bir an dinleyip, herkesin derin uykuda olduğuna emin olur olmaz dış kapıyı yavaşça araladım ve usulca terliklerimi giyip kapıyı da aralık bırakarak çıktım. Akın da apartmana girmişti bu esnada. Beni kapının önünde görünce genişçe gülümsedi.

"Ne var yine? Niye beni çağırdın?" diye sordum aksi ve kısık bir sesle.

"Biliyordum..." diye mırıldandı gülmeye devam ederek.

"Neyi biliyordun?"

Ensesini kaşıyarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni görmek için pencereden dışarıya bakacağını."

"Saçmalama," diyerek kollarımı göğsümde bağladım.

"Her gece bunu yapıyorsun zaten," dedi hemen. "Her gece uyumadan önce benim evime bakıyorsun ya mutfak penceresinden ya da salon..."

"Kusura bakma," dedim yüzümü yere eğerek. "Seni bu denli rahatsız ettiğimi bilsem bakmazdım hiç."

Akın sağ eliyle çenemin ucuna uzandı ve yere eğdiğim başımı kaldırdı gözlerine bakmam için. "Duymamış olayım," dedi gözlerini kısarak. "Hem ben bunu fark etmişsem benim de senin evini gözlüyor olmam gerekmez mi?"

Söylediği şeyle resmen aydınlandım. Doğru... Benim onun evine baktığımı fark ediyorsa o da bana bakıyordu demek ki. Ancak ben bunun altında farklı şeyler aramak istemiyordum. Çünkü benim bütün heveslerim, tek nefeslik bir cümlede uçup gitmişti öncesinde. *Hiç sevmeyeceğim* denilerek...

"Niye çağırdın beni?" diye sordum onun sorusunu geçiştirerek.

Elini ceketinin cebine attı tuhaf bir sevinçle. Dörde katlanmış bir kâğıt uzattı bana. "Bunun için."

Bir kâğıda bir de ona bakındım. "Ne bu?" diye sordum merakla.

"Aç bak."

Uzattığı kâğıdı aldım. Apartmanın giriş kapısına vuran cılız sokak lambası eşliğinde gözlerimi kısarak yazıları zorlukla seçmeye çalıştı gözlerim. Baktım, okumaya çalıştım ancak harfleri anlasam bile kelime olarak ele aldığımda hiçbir şey anlamadım. İngilizceydi sanırım. En alta baktım çaresizce ve onun adını gördüm.

Anthonio Akın Vahit Tamtürk.

"Ben hiçbir şey anlamadım..." diye itiraf ederek bakışlarımı kaldırıp ona baktım. "Sadece adını anladım. Ama şey, başında şey yazıyordu..." Ecnebice bir isim olduğundan tereddüt ederek yeniden baktım kâğıttaki isme. *Anthonio...* Nasıl okunuyordu bu? Yazıldığı gibi mi acaba?

"Anthonio, y ile okunuyor," diye heceledi gülerek Akın.

"Ne demek bu?"

"*Değerli* demek." Yeşil hareleri bu konumdan tamamen siyah görünüyordu ancak parıldayan bir çift yıldızı andırıyordu şu an bana. Sesinde bariz bir heyecan vardı Akın'ın, onun heyecanı bana da bulaştı sanki, kalp atışlarım birden hızlandı.

"Neden adının önünde yazıyor?"

"Göbek adım. Annem koymuş."

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Sonra muzipçe, "Zümrüt'ten değerli misin peki?" diye sordum.

"Hiçbir zaman Zümrüt'ten değerli olamam. Zümrüt paha biçilmezdir..." dedi imayla. "Boş ver sen benim göbek adımı şimdi..." dedi geçiştirerek sonrasında. "Asıl mesele annen ve onun sağlığı."

"Annem ne alaka?" diye sorarken, bekçi geçmeye başladı sokaktan. Bu defa Akın beni çekti merdiven altına doğru ama önceki kadar yakın değildik. Karanlıkta bir silüet olarak karşımda duruyordu.

Bir süre bekçinin geçmesi için sessiz kalıp bekledik. Sonra Akın hevesle sağ kulağıma doğru eğildi. "Yurt dışında kanser için çalışmalar yürüten Türk bir doktor var, Reyhan Kültepe. Şu an Muğla'da. Zakkum çiçeğinden şifa elde ettiği söyleniyor kanser ilacı olarak ve çalışmalarının yüzde yetmişe yakını başarıyla sonuçlanmış. Türkiye'de bulunduğu süre boyunca yalnızca yedi hastayı tedavi altına alacağını duydum. Mart ayında olacak. Ben de annen için ona yazı gönderdim. Olmayacak diye ödüm koptu ama Suzan teyzeyi araya soktum. Şansıma tanışıyorlarmış, çok yardımcı oldu bana sağ olsun. Ve bu da..." Elimdeki kâğıdı işaret etti. "Reyhan Hanım'ın bana yazdığı hasta kabul mektubu. Anneni tedavi edecek, Zümrüt. O yedi hastadan biri annen olacak."

Hızlı ve heyecanlı heyecanlı konuşması bende bir şok etkisi yaratmıştı. "Sen ne yaptın Akın?" diye sorgularken sesimin gerisinde delice bir mutluluk vardı. İnanamıyordum. Bunun için çok çabaladığı belliydi. Hatta o kadar belliydi ki sesine yansıyan heyecanı ve gülümsemesini bastıramıyor, yerinde kıpırdanıp duruyordu.

Boşta duran sol elimi iki elinin arasına aldı. "Annen iyileşecek. Her şey çok güzel olacak."

Sözleri iç titretici ve umut doluydu. "Ama Akın..." dedim tüm bunların ardındaki gerçeği açığa çıkararak. "Bu tedavi çok pahalı olmalı. Biz bunu nasıl karşılarız?"

Hiddetle kafasını iki yana salladı. "Bu tedaviyi deneme olarak yürütüyorlar henüz. Sadece Muğla'ya gidiş geliş için para lazım, onu da hallederiz," diye açıkladı.

İnanmadım. "Nasıl yani? Durup bedavadan yapacak değiller ya bu tedaviyi?"

Sesli bir iç çekti. "Güven bana Zümrüt. Lütfen para meselesini kafanda düşünüp durma. Bak çok uğraştım, yurt dışına bir dünya mektup yolladım, araya annemin hatırı sayılır cerrah arkadaşlarını koydum. En sonunda başardım." Avuçları arasında duran sol elimi güven aşılamak istercesine sıktı. "Her şey anlattığım gibi. Lütfen inan bana."

"Ama Akın..." diye itiraz edecek oldum.

Fakat, "Tartışmayalım bu konuyu, sen mutlu ol artık," diyerek susturdu beni.

Elimdeki kâğıdı katladım ve sol göğsüme sıkıştırdım. Bu hareketim Akın'ın yeniden gülümsemesine neden oldu. "Öyle olsun madem ama bu meseleyi konuşacağız daha sonra," dedim fakat sesim yumuşaktı.

"Sevindin mi? Mutlu oldun mu?" diye sordu bana küçük bir çocuk merakıyla. Tebessüm ettim.

"Sevindim. Çok sevindim." Bir adım attım ona doğru, hemen açtı kollarını bana. Sıkıca yerleştim göğsüne, sardım kollarımı beline. "Teşekkür ederim," dedim yüzümü yasladığım göğsüne doğru. Boğazından bir kıkırdama yükseldi.

Geri çekildiğimde Akın duraksadı ve kafasını yana eğip yüzüme uzun uzun bakındı. *Ne oldu* dercesine kafamı iki yana salladığımda, "Aslında seninle bir konu hakkında daha konuşmam lazım," dedi.

"Konuş," diyerek omuz silktim. Gözleri, ruhumun gerisindeki benliği görmek ister gibi uzun uzun izledi gözlerimi. Karşımda titriyor muydu, bana mı öyle geliyordu anlayamadım ve de inanamadım. Yıkılmaz, sarsılmaz o adam karşımda mum ateşine dönmüştü bir anda.

"Zümrüt ben... Ben bir şans vermek istiyorum." Kararsızca sustu bir süre. "Ben sana..." Kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı. Biraz olduğu yerde kıpırdandı, gözlerini kaçırdı. Telaşlandım. "Bize... İkimize..." Başını öne eğip derin derin soluklandı. "Kaçtım senden ve kırdım seni, biliyorum. Ama her kaçışımda daha da çok koşmak istedim sana. Korktum. Korkak bir adamım ben, kabul ediyorum bunu ama kalbim korkmuyor. Kalbim istedi bunu esasında. Sen bilmedin. Ben beceremem öyle güzel şeyleri dile getirmeyi ama son zamanlarda dilimdeki tek güzel şey sensin. Sen dudaklarımdan hiç düşmeyen bir Günyüzü türküsüsün..." Duraksadı yeniden ve yutkundu. İki kaşının tam ortasında ince ama derin bir düşünce çizgisi belirdi. "Zümrüt, ben bize, ikimize... İkimize bir şans..."

Tam bu esnada evimizin girişindeki ışık açıldı. Başımı çevirip aralık giriş kapısına bakarken "Eyvah, babam!" dedim korkuyla. Yeniden Akın'a döndüğümde bir anda iki eliyle yüzümü kavradı ve başını eğip kısacık, sadece anlık bir şekilde dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Uçucu, saniyelik ve belli belirsiz bir öpücüktü fakat dudaklarımda izinin kaldığına emindim.

Sonra koşar adımlarla, gülümseyerek, serseri bir rüzgâr gibi çıktı apartmandan. Arkasından bakarken nutkum tutulmuş bir şekilde bir elim dudaklarıma kapanmış, bütün bunların rüya olup olmadığını düşünüyordum.

Ne oluyor? Neden kalbim freni boşalmış bir kamyon gibi dolu dizgin ona ilerliyormuş gibi geliyor?

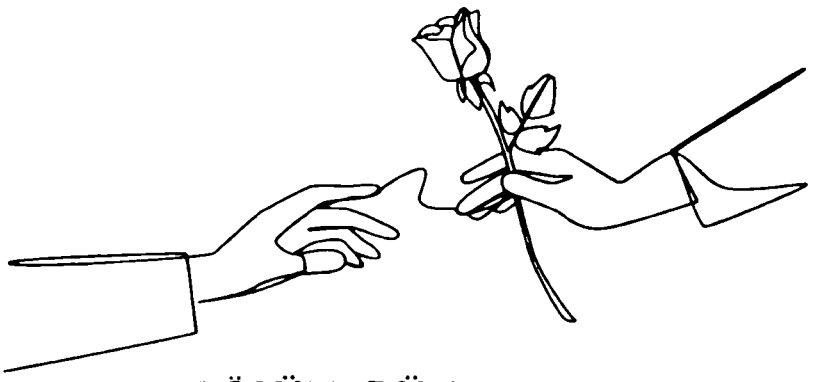
Öptü beni... Öptü! Hani sevmiyordu? Hiç sevmeyecekti hani?

"Abla?" Nergis'in sesiyle irkilerek ona doğru baktım. Uyku mahmuru kısık gözleriyle beni süzüyordu. "Ne yapıyorsun bu saatte burada?"

Bir daha apartmanın giriş kapısına baktım. *Öptü ulan beni!* Sonra Nergis'e çevirdim bakışlarımı yeniden.

"Hiç..." dedim titreyen bir sesle. "Terlikleri düzeltiyordum."

Oysa kapının önünde hiç terlik yoktu.

15. BÖLÜM: DÜN YARINLARI

Aralık 1980

Az önce onu öptüm.

Pişman değilim ama içimde müthiş bir korku var. Ya beni reddederse? Ya çok kızarsa bana? Ne yapacağım? Gözüme uyku bile girmeyecek muhtemelen bu gece. Çok düşündüm. Onu kendi hayatıma nasıl alacağım? Öyle hiçbir şey bilmiyor ki onu bu hayatta kaybetmekten korkuyorum. Yaşamlarımız farklı, hayat önceliklerimiz farklı, her şeyimiz ama her şeyimiz farklı. Yine de onu seviyorum, emin olduğum tek şey bu.

Şimdi sabaha kadar onu öpüşümü, çocuksu telaşını, kalakalışını düşünüp duracağım.

Kendimi ilk defa gerçekten sevilen biri gibi hissettiğim ilk gündü. Ama aynı zamanda kendimi ilk defa tamamen hiçbir şeymiş gibi hissettiğim ilk gündü.

Bütün gerçekleri aynı anda öğrenmiştim bugün ben. O gün öyle bir gündü ki, göğsümün içindeki varlığını evvelinde hiç hissetmediğim bir kuş, Akın'ın sözleriyle canlanmış, çırpınmaya başlamış ve o kuş, Akın'ın dudaklarıma kondurduğu öpücükle göğüs kafesimi çığlıklarıyla inletmeye başlamıştı. Heyecandan sabaha kadar gözüme uyku girmemişti ama utandığımdan da asla pencerelere yaklaşamamıştım. Sanki perdeyi aralayıp bakarsam onun yeşil gözlerinin tuzağına düşecektim bir ömür boyu. Göğsümdeki kuş ise bu tuzağa düşmeye çoktan meyilliydi ya, neyse...

Peki ben tuzağa düşmeyi istiyor muydum? Kalp her zaman isterdi. Ya akıl? *Bunu ona yapamazsın Ayten.*

Hıçkırıklarımın arasından titrek bir nefes çektim ciğerlerime. Ellerimin arasında duran kâğıttan gri gökyüzüne kaldırdım buğulu bakışlarımı. Yağmur yüklü bulutlar kadar ağırdı gözlerimdeki sıcak yaşlar, bulutlar gibi taşmak için an kolluyordu. Gökyüzünün grisi bana çatallı doğum

masasının demirlerinin soğukluğunu hatırlattı. Demir rengi kurşuni bulutlar, tıpkı o demirler gibi acımasızca bakıyordu yüzüne sanki.

Koyu yeşil sedye örtüsü... *Onun gözlerinin rengini düşünme Ayten.* Beyaz paravan... *Yüzündeki süt beyazı izleri düşünme Ayten.* Kafamı sağ yanıma çevirip gözlerimi yumunca burnum dağınık saçlarıma değiyor, beyaz sabun kokusu... *Beyaz sabunu düşünme Ayten.*

İnsanın kör talihini içten içe fısıldayan ince ve kopmak üzere gergin bir ip gibi olan o sessizliği, hastanedeki o iğrenç hastalık ve ilaç kokusunu, bir dünya şişeleri, değişik ilaçları, bahtımın bütün kapalı kapıları gibi siyaha boyanmış muayene odasının kapısını düşündüm sonra. Kalbim sancıdı. Korkmaya başladım. Akın'ı düşünmek daha iyiydi, en azından daha az yoruyordu kalbimi...

Ya da öyle sanıyordum. *Bu odadan çıktığım zaman yine aynı şekilde düşünebilecek miyim onu* diye soruyordum kendime. Düşünemedim.

Zira ben o odada birtakım hayallerimi bırakmıştım. Küçük hayallerdi, büyüyüp yetişkin olacak hayaller... Kıyafet giyecek, konuşmayı, yürümeyi öğrenecek, saçlarını tarayacak hayallerdi. Belki yeşil gözlü olacaktı, belki kahverengi, belki de mavi ya da ela... Saçları uzun hayaller olacaktı; dalgalı, düz, kıvırcık, karmakarışık. Belki yüzünde süt lekesine benzer beyaz izleri olacaktı o hayallerin. Belki sadece yazın burnunun üzerinde beliren küçücük çilleri olacaktı o hayallerin de. Yalnızca çok dikkatle bakan görebilecekti benimki gibi. Belki esmer olacaktı, belki beyaz, belki de kumral veya sarışın... Kaşlarını çattığında iki kaşının ortasında derin bir çizgi oluşacaktı belki o hayallerin de. İnce uzun parmakları olacaktı, gören *ne güzel elleri* diyecekti. Geniş omuzları olacaktı o hayallerin, upuzun boyu olduğundan ona bakanların boyunları ağrıyacaktı ya da kırk kilocuk, kaburga kemikleri sayılan ufak tefek biri olacaktı.

Belki kız olacaktı o hayaller. Belki de erkek... Belki bir, belki çift, belki üç, belki beş, belki on... Şimdi hiç!

O koyu yeşil örtülü sedyede, bacaklarımı iki yana açtığım o an anladım ben bunu. Bilmiyorum, hissettim belki de. Doktor kan testi sonuçlarının henüz çıkmayacağını, öğleden sonra gelip alabileceğimi söylese de diğer muayenenin sonunda rahmimde ağır bir tahribat oluştuğunu anlatmıştı bana. Ağır bir tahribat... O *ağır* kelimesinin altında daha kaç kez kalacaktım kim bilir. Doktorun kelimelerini özenle söylemesi üzerineydi bu tanım da.

Babam hayatımın ağır tahribatıydı.

Annemin rahim kanseri olduğunu belirttiğimden dolayı içimden bir parça incelenmek için alınmıştı. Çok büyük bir acı duymuştum o parça alınırken, canım yandığı için hiç tanımadığım doktorların ve hemşirelerin gözü önünde hıçkıra hıçkıra ağlamak durumunda kalmıştım. *İnsan yirmi yaşında bunları yaşamamalı* diye düşündüm önce, sonra hemen vazgeçtim bu düşünceden. *İnsan hiçbir yaşında bu denli ağır bir yükün altında kalmamalıydı.*

Kurşun rengi gökyüzünün altında, İstanbul Boğazı'nın hırçın suları kıyıyı döverken ben de göğsüme vurdum hırsla. *"Ayten Hanım, açık konuşacağım..."* Gözlerimi yumdum. *"Bütün dokular zedelenmiş..."* Kesik bir hıçkırık. *"Olası bir hamilelikte bebeğin tutunması mümkün görünmüyor. Vajin girişinde birçok miyom var, iyi huylu veya kötü huylu olabilir bunlar, şimdilik kesin olarak ne olduğunu bilmiyoruz. İncelemelerimiz sonucunda daha detaylı bilgi vereceğiz size. Rahim duvarlarının zedelendiğini düşünüyoruz, yeterli tedavi için daha iyi ve donanımlı bir hastane..."*

Doktorun sesi kulaklarımda uğulduyor. Bilmiyor, zedelenen benim hayallerim. Bilmiyor hiç.

Doğrulup oturduğumda göz hizama gelip elini omzuma koyduğunu hatırlıyorum doktorun. Bir dünya kelimeyi hazmedebilmiş miyim diye bakınıyordu bana. *Hazmedemedim ki, hiç hazmedemem ki!* Hangi kadın böyle bir şeyi kolay kolay hazmedebilirdi? Gözlerinde başıboş bir hüzün vardı ama acımıyordu bana. Güven vermek istercesine sıkıyordu sol omzumu.

"Daha çok gençsin. Hayatı kendine zehretme. Tedavi olur, devam edersin yoluna. Hayatta her şey mümkündür kızım. Umutsuz olma. Kimler gelip geçiyor şu dünyadan..."

Teselli ve umut cümleleri, koca bir yangına dökülen bir kova sudan ibaretti. Hiçbir şeydi. Daha çok gençmişim... Evet, çok gencim ve hiçbir zaman kabullenemeyeceğim elimden alınanları. Hangi kadın hangi yaşında bunu kabullenebilir ki? Kurumuş bir dilek ağacına bağlanan umut çaputundan başka neydi doktorun sözleri? Benim babamın tekmeleri karnıma değil hiç doğmayacak çocuğuma inmişti meğer. Babam bir katilmiş ve hiçbirimiz bilememişiz bunu. Çocukluğumun katili olduğunu herkesten saklarken çocuğumun da katili olmuştu o.

Ben nasıl başa çıkacağım bununla?

Babamı düşünmek bile kanımda sıcak, yakıcı lavların akmasına sebebiyet verirken nasıl onunla aynı çatı altına sığabilirdim şimdi? Kucağımda titreşip duran ellerime baktım. Avuç içlerimi kapatıp açtım hırsla. Gözlerimi yumdum. Babamın boğazı avuç içlerimdeydi sanki, iyice sıktım

ellerimi. Gözlerimi açtığımda avuç içlerime batan tırnaklarım derimi kavlatmış, kan toplatmıştı. Hemen avuçlarımı gevşettim.

Avuçlarımdaki boşlukta Mete'nin yüzü belirdi anlık olarak. Elleri sıkı sıkıya işaret parmaklarımı tutup çekiyor, yapmamam gerektiğini söylüyordu bana. Gözlerimi kırpıştırarak kafamı iki yana salladım ve bileğimdeki saati kontrol ettim hemen. On bir buçuğa geliyordu. Ayağa kalktım ancak ani kalkışımla başım döndü, banka tutundum kısa bir an. Derin derin içime çektim soğuk boğaz havasını.

İçim soğumadı ama Mete'yi düşünmek, onun yüzünü hayal etmek dizginledi beni. Ellerimde neden onun yüzünü gördüm, bilmiyorum. Neden onun yüzüne tutunduğumda sakinleştim, uysallaştım, dinginleştim... Bilmiyorum. Boğazımın gerisinde bir yumru büyüdü. Sonra içimdeki tüm ağlayışlar sustu.

Bir bebeği düşünmek, böylesine kesif bir acıyı nasıl kesebilirdi? Üstelik ben bebek acısıyla sınanırken Mete nasıl bunu başarabilirdi?

Ağır adımlarla kordon boyunca yürümeye devam ettim. Rahmimden parça alındığı için hâlâ kanamam vardı ve doktor bana çok fazla ayakta kalmamam gerektiğini söylemişti. Yürüdüğüm zaman hatırlatmıştı ağrı kendisini. Elim istemsiz olarak karnıma gitti. Aşiyan'a giden bir dolmuşa binsem iyi olacak diye düşündüm. Yoldan geçen arabalara baktım boş gözlerle.

Kendimi sahipsiz, başıboş, hiç sevilmeyen ve o mahzun bakışlı sokak köpekleri gibi hissettim o an nedensizce. "*Bazı şeyleri çok düşünürseniz delirme noktasına gelirsiniz,*" derdi Ayfer'le Arzu'nun annesi Elif teyze. "*Bir hadiseyi hayatınızın sorunu hâline getirmediğinize emin olun çünkü hadise hayatınızın sorunu hâline gelirse ya siz o hadisenin kölesi olursunuz ya da o sizin,*" derdi.

Deliriyor muyum acaba, diye sorguladım kendimi. Çünkü bir anda konudan konuya atlıyordu beynim ancak acının odak noktasını asla kaybetmiyordu. Bebek meselesini düşünmemek, kafayı yememek adına yine bir bebek olan Mete'yi düşünerek nasıl sakinleşebiliyordum?

Kardeşi Ahmet abi, aşktan delirmişti Elif teyzenin. Bize anlatırdı nasıl olduğunu. Bir sevdiği varmış Ahmet abinin çocukluktan beri. Öyle çok seviyormuş ki kızı, kapısında yatıp kapısında kalkıyormuş. Askerlik çağı geldiğinde el mahkûm askere gitmiş, tabii o zamanlar dört seneymiş askerlik. Koskoca dört sene boyunca yüzlerce mektup yazmış sevdiğine. Ancak kız hiçbir mektubuna yanıt vermemiş. Klasik, kızı başkasına vermişler ve Ahmet abinin askerden dönünceye kadar bunların hiçbirinden de haberi

olmamış tabii. Haberi olduğundaysa gitmiş kızın ailesini öldürmüş ve hapse düşmüş. Dört duvar arasında kafasını duvarlara vura vura delirmiş.

Aşk delirmesi demişler buna. Elif teyze her anlattığında hüngür şakır ağlardı. Bizim Neşe de onun ağlarken boğazından çıkan sese bayıldığı için sürekli anlattırırdı bu acı verici olayı ona. *Bir şeyi ne kadar düşünürsen onun esiri olursun.* Olmayacağım ben. Zehretmeyeceğim kendime bu hayatı. Hem çocuğu olmayan tek ben miyim ki? Değilim.

Elim karnımda, yürüye yürüye gittim Aşiyan'daki yalıya. Karnımdaki sancı büyüdü, dudaklarımda iniltiye dönüştü ama yadırgamadım. Belki de hiçbir zaman gerçek manada bir sancı yaşayamayacağımı düşündüğüm için içimden alınan parçanın bende bir acı bırakmasına izin verdim.

Yavuz Bey'in kapısını çaldıktan hemen sonra bütün bedenimi evin geniş dış kapısına yaslayarak soluklandım. Kan ter içinde kalmıştım, soluklarım düzensizdi ama yine de Mete'yi görecek olmanın derin mutluluğu gelip kondu dudaklarıma. Nitekim çok geçmeden ağlama sesi ve Gönül ablanın kapının ardından, "Bak, Ayten ablan geldi!" şakıması duyuldu. Buruk tebessümüm dudaklarımda büyüdü ve kapı açıldı.

Gönül abla yüzümü görür görmez hemen ince kaşlarını çattı. "Ayten, ne oldu kuzum?" diye sordu bana endişeyle. Boğazımın gerisindeki o yumru geldi tıkadı ses tellerimi yine. Kafamı iki yana sallayıp geçiştirdim. Hâlâ zangır zangır titreyen kollarımı uzattım hızla öne doğru ve kıpırdanıp duran Mete'yi aldım kucağıma hemen.

Mete yeni, farklı ve alışık olmadığım bir bahar soluğu getirdi ciğerlerime.

Öğleden sonra Mete'yi uyutup aşağıya indiğimde Gönül ablayı mutfak raflarını toparlarken buldum. Geldiğimden beri sürekli neyim olduğunu sorup durmuş, iyi değilsem gidebileceğimi, Mete'ye bugünlük bakabileceğini söylemişti bana onlarca kez. Ancak gitmek istemiyordum. Garip bir şekilde olmak istediğim tek yer sadece Mete'nin yanıydı.

"Kolay gelsin," diyerek kendimi mutfak sandalyelerinden birine bıraktım ve sancıyan karnımı tuttum. Kan kaybım çok şiddetli olmasa da hâlâ devam ediyordu ve doktorun söylediği gibi çok hâlsizlik yapmıştı bende.

"Sağ ol güzel kızım," dedi Gönül abla sevecen bir şekilde gülümseyerek. Sonra dudaklarını ısırarak önündeki işe devam etti. Bu hareketin anlamı çok açıktı; sormak istiyor, merak ediyor ancak benim yanıt vermediğimi gördükçe dişleriyle dudaklarını ezerek bastırıyordu bütün soru cümlelerini.

"Sor Gönül abla..." dedim omuzlarımı düşürerek en sonunda. Önce şaşkınca omzu üstünden bakındı yüzüme, sonra anladı neyden bahsettiğimi ve bedenini çevirdi bana doğru.

"Kızım..." dedi. "Yüzün kireç gibi, gözlerin kan çanağına dönmüş. Bunu dile getirip senin bam teline dokunacağımı düşündüğümden sormaya çekiniyorum ama annen iyi mi? Bugünkü kontrolde kötü bir şey mi öğrendin, o yüzden mi bu hâlinin sebebi?" Küçük küçük adımlarla gelip masanın karşısındaki sandalyeye oturdu ve masaya doğru eğildi. "Geç mi kalınmış yoksa bir şeyler için?"

Geç kalınmış Gönül abla. Benim hayatım yaşanmak için geç kalınmış.

"Biraz sorun çıktı..." dedim çatallı bir sesle. Yutkundum. "Annemin canını çok acıttılar bugün. Ağladı bayağı. Onun bu hâline dayanamadım, dağıldım biraz."

"Vah yavrum, vah..." diyerek sağ elinin tersiyle sol avuç içine vurdu. "Kötüye gidiyor yani?" Kafamı salladım onaylarcasına. Yüzü çöktü onun da, masanın üzerinden uzanıp ellerimi tuttu sıkıca. "Bak benim de Macide diye bir komşum vardı, pankreas kanseri... Son evredeydi, gitmediği hastane kalmadı. Hangi doktora gitse yaşamaz demişti ama o yılmadan tedavilerine devam etti, en sonunda da iyileşti. Kimse inanamadı ama kadın üç senelik bu kötü süreci atlattı tedavi sayesinde. Allah'tan ümit kesilmez kızım. Sen de kesme ümidini. Kötü deyince hep kötü gidecek değil ya?"

Gözümden yanağıma inen bir yaşı çabucak sildim. "Öyle tabii..." dedim. Ayaküstü yalan yanlış konuşmuş, üzmüştüm onu da. "Ee, Gönül abla... Sen şu geçen bahsettiğin olayı anlatsana asıl bana. Yarım kalmıştı Yavuz Bey gelince, konuşamadık. Konuşalım da bir kafam dağılsın..."

Gönül ablanın kaşları havalandı sözlerim üzerine. Oturduğu sandalyede geriye yaslanırken "Hangi olay?" diye sordu.

Esasında, ölümün Akın'ın annesine ait olup olmadığını dan diye soramazdım ona. Bu sebeple "Akın ve Yavuz Bey..." dedim birden. "Anlat bakalım bu iki adam çocukken nasıllardı? Gerçekten bahsettiğin gibi yakınlar mıydı?"

Gönül abla, sözlerim üzerine bir şeyler hatırlamış olmalı ki gülümsedi. "O ikisi çok farklıdır. Kan bağı olmadığı hâlde iki insanın da birbirini bu kadar sevip koruyup kolladığını ben ilk defa onlarda gördüm." Bir elimi çeneme dayayıp diğeriyle de masanın altında sızlayan karnımı tuttum. "Yani mesela Hamza Bey'in büyük oğlu Mustafa ve Süleyman Bey'in büyük oğlu Samet yaşıttır ancak hiçbir zaman Yavuz Bey ve Akın Bey kadar

birbirleriyle anlaşamamışlardır. Bakmayın siz şimdi ikilinin birbirine karşı tutumlarına, hâlâ sevgi ve saygıları vardır aralarında."

Bu doğruydu. Farkındaydım ancak ufak tefek öfke bakışlarını ve iğneleyici laflarını yakalıyordum birbirlerine karşı bazen. Esas merak ettiğim de bunun sebebiydi. "Madem bu kadar iyi anlaşıyorlardı şimdiki tutumlarının sebebi nedir peki?"

Gönül ablanın gülen yüzü donuklaştı yavaş yavaş. "Sana geçen bahsettiği şu cenaze işte..." dedi omuzlarını düşürerek. "Allah rahmet eylesin, çok iyi insandı Semiramis Hanım."

Duyduğum isimle gözlerim kısıldı. "Semiramis Hanım kim?" diye sordum.

"Akın Bey'in vefat eden annesi." Şaşırdım. *"Bu evden zamanında bir cenaze çıktı ama iki ailenin bütün fertleri o cenazeyle birlikte öldü, Ayten,"* sözleri çalındı kulaklarıma. Nefesim kesildi birden. Gönül abla bakışımdan anladı şaşkınlığımı ve merakımı. "Semiramis Hanım kendi canına kıydı," diye açıkladı bir süre sonra. Başını önüne eğdi ve uzun uzun düşünerek iç geçirdi. "Allah taksiratını affetsin. Üç çocuğu bırakacak kadar ne yaşadıysa, kolay şeyler olmadığı aşikâr."

"Ne yani..." diye sordum başımı eğip ona bakarak. "Neden kendini öldürdüğünü bilmiyor musunuz?"

Gönül abla başını kaldırıp gözlerime baktı ve dudak büktü. "Herkes bir şeyler söyledi o öldükten sonra tabii. Kimisi cerrahlıkta baş edemediği sorunlar olduğunu, kimisi kocasıyla arasındaki bir türlü halledemediği meseleler yüzünden olduğunu, kimisi İstanbul sosyetesinin nahif kişiliğine iyi gelmediğini, kimisi kocasının mafya meseleleri yüzünden sürekli yara almaktan bıktığını, kimisi de Semiramis Hanım'ın bambaşka bir gönül yarası olduğunu söyledi durdu. İntiharı kesin bir sebebe bağlanmadı hiç."

"Peki sen Gönül abla?" diye sordum gözlerimi kısarak. "Sen bu söylenilenlerden hangisine inanıyorsun?"

Esasında Gönül ablanın vereceği yanıt benim için hepsinden daha önemliydi çünkü Gönül abla, yıllardır bu evin çalışanı olduğunu, geçmişe tanıklık eden en yakın kişilik olduğunu kendisi belli etmişti. Dolayısıyla onun görüşü, en net yanıt olacaktı benim için.

Biraz düşündü. Düşünürken dudak kenarları kıvrıldı Gönül ablanın. Semiramis Hanım'ı sevdiği belliydi, nedense onu hatırladığında gülümsemesi içimi ısıttı. Akın'ın annesine benzediğini düşündüm sebepsizce. Aklıma gelince ben de gülümsedim. "Ben işinde bir sorunu olduğunu sanmıyorum. Çok başarılı bir cerrahtı kendisi, işi mevzubahis olduğunda çok

titizdi ve hep övgüyle bahsedilirdi kendisinden. Eşiyle problemleri olduğu herkes tarafından bilinen bir gerçekti, bunun sebebi de üç çocuğu da yanındayken defalarca kez silahlı saldırıya uğramış olmasıydı." Duraksayıp bir şeyler hatırlamaya çalıştı. "İstanbul sosyetesini de hiç sevmezdi, uzak dururdu çoğunlukla ancak bu uzaklık herkesin onu konuşmasına engel değildi. Çok başarılı, çok güzel ve herkesin imrendiği bir konumda olduğundan sosyete tarafından kıskanılırdı Semiramis Hanım. Kıskanıldığının da farkında olduğundan sadece önemli davetlerde bulunurdu."

Akın'ın bana gösterdiği fotoğraftaki yüzünü anımsamaya çalıştım. Yüzü gözlerimin önüne gelmese bile kadının çok güzel olduğunu hatırlayabiliyordum. "Peki neden?"

Derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Emin değilim lakin... Lakin ben başka bir gönül yarası olduğunu düşünenlerdenim."

"Nasıl? Kime?" diye sordum şaşkınlıkla.

Gönül abla yerinde huzursuzca kıpırdandı, kaşları çatıldı. "Bunu söylemem ne kadar doğru, bilmiyorum..." derken âdeta kıvranıyordu. "Semiramis Hanım ve Süleyman Bey buraya Hamza Beylerden sonra taşındılar. Semiramis Hanım hiçbir şekilde bu evi sevmedi, benimsemedi önceleri. Sürekli çocuklarını alıp İtalya'ya kaçıyordu, burada bulunmak istemediğini söyleyip ağlıyordu ancak Süleyman Bey hiçbir şekilde onun bu isteklerine kulak asmıyor, zorla onu bu evde tutuyordu ve en sonunda onun yurt dışına gitmesini de engelledi."

"Bu kötülüğü neden ona yaptı?"

Kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum ancak Semiramis Hanım mecburen onun dediğini yaptı. Sonra da zaten kızı Ajda'ya hamile kaldığı için burada durmak zorunda olduğunu anladı." Duraksadı. "Jale Hanım'la önceden bir tanışıklıkları yoktu, buraya taşındıklarında tanışmışlardı ancak Semiramis Hanım ve Hamza Bey'in çok öncesinde tanıştıklarını öğrenmiştim ve bu bilgi beni çok şaşırtmıştı. Hiç önceden tanışıyor gibi değillerdi, iki yabancı gibi bakarlardı hep birbirlerinin yüzüne."

"Nereden tanışıyorlarmış ki?" diye sordum merakla öne daha çok eğilerek.

"İkisi de Sorbonne Üniversitesinde okumuş, sanırım oradan," diye yanıtladı. Gözleri uzaklara daldı. "Yavuz Bey de orada okudu seneler sonra..." dedi gülümseyerek. "Babasının izinden gitmeyi seviyor."

Gönül ablanın verdiği gereksiz detay üzerinde çok durmadım. "Ee, Gönül abla? Sonra?"

"Sonrası..." Geriye yaslanıp kollarını göğsünde bağladı ve derin bir nefes çekti içine. "Jale Hanım, Semiramis Hanım'la dost oldu. Zaten çocukları da iyi anlaşıyordu. Birbirlerine gelip gitmeye başladılar, çok samimi oldular. Hatta Semiramis Hanım'ın sosyetede bu denli yer etmesinin bir sebebi de Jale Hanım'dır. Aslına bakılırsa iki kadın da çok farklı karakterdelerdi. Jale Hanım, Semiramis Hanım'a göre daha çok her ortamda sözünü geçiren ve dedikodulardan kaçınabilen biriydi. Nahif biri değildi, baskın bir karakterdi ve Semiramis Hanım gibi adının herkesin ağzında sakız olmasına asla izin vermezdi. İki kadının da ortak sıkıntısı, yaşadıkları mafyatik olaylarda çok yara almalarıydı. Jale Hanım da Semiramis Hanım da bu tür olaylardan çok korktukları için Hamza Bey tarafından Karaca Tekstil kuruldu ve Süleyman Bey'le ortak oldular. Aslında ikisinin de amaçları artık kendilerine, eşlerine ve çocuklarına yeni, silahların olmadığı, eşlerinin ve çocuklarının korkmadığı bir hayat kurmaktı. Ama olmadı tabii..."

"Neden olmadı?"

Dudaklarını ıslattı ve bakışlarını masanın parlak yüzeyine çevirdi. "Zor bir hayatları vardı, öyle ha deyince vazgeçememişlerdi bu tür işlerden ama çabalamıştı iki aile de. Siyasi olaylara girdi iki adam da. Önceleri ikisi de CHP'deydi, sonra Hamza Bey farklı görüşleri yüzünden fikir ayrılığı yaşadı ve ayrıldı partiden. Bir süre Karaca Tekstil'in yönetimine devam etti ancak aynı zamanda da İstanbul Bıçkını olmayı da bırakamadı tabii."

"Bıçkın da ne?"

"Kabadayı. Ona İstanbul Bıçkını derlerdi. O ve Süleyman Bey bir bakışıyla korkuturdu insanları, bakma şimdi milletvekili olup sevilip sayıldıklarına, hâlâ o eski adamlar duruyor orada bana kalırsa ancak biraz olsun durulduldular..." Yutkundu zorlukla. "Semiramis Hanım'ın ölümüyle durulduldular, sonra da koptular tamamen birbirlerinden."

Yüzümü buruşturdum. Kelimeler ağzımın içini kesti sanki ancak sormasam merakımdan ölürdüm. "Gönül abla..." diye konuşmaya başladığımda, gözleri gözlerimi buldu. "Semiramis Hanım'ın intihar etmesine neden olan şu gönül meselesi... Hamza Bey'le mi alakalıydı?"

Gönül abla bir şey söylemedi ama bakışlarından anladım ben. O bakışında öyle şeyler gizliydi ki korktum. Korktukça daha da sindim sandalyeme. Yavuz Bey ve Akın'ın yaşadığı şeyleri hayal bile edemedim, bunları birinci ağızdan öğrenmek beni ürküttü. Ancak bir şeyi anlamlandıramadım bir türlü; Akın annesinin ölümünün intihar olduğundan emin olmadığını, cinayet olabileceğini de söylemişti. Kim? Kim öldürmüştü? "İntihar

olduğuna emin misiniz Semiramis Hanım'ın ölümünün?" diye sordum Gönül ablaya.

"Evet, intihar," dedi sorum üzerine şaşırarak. Garip geldi Akın'ın sözleri bana. Kimin öldürdüğünü düşünüyordu annesini? Ve belki de en önemli soru şuydu: Akın, annesinin ölümüne tanık olmuş muydu? Akın'ın hayatı hakkında çok fazla bilinmezlik vardı ve her öğrendiğim şey beni biraz daha korkutuyordu nedense. Asla içine düşmek istemeyeceğim derin bir kuyuydu sanki onun hayatı. Düşsem, bir daha gökyüzünü bile göremeyeceğim kadar derin bir kuyu...

"Aslında Semiramis Hanım bu kadar nahif bir kadın olmasaydı, masaya yumruğunu vuran, herkesi kendisinden korkutan ve sosyetede söz sahibi bir kadın olsaydı... Düşünüyorum da o zaman çok farklı şeyler olabilirdi. Jale Hanım yapabilirdi belki ama kocası tarafından hiç destek görmediği için sosyetede söz sahibi olamadı. Ne Jale Hanım başarabildi bunu ne de Semiramis Hanım."

Anlamlandıramadım. "Sosyetede söz sahibi olmak derken?" diye sordum.

Gönül abla güldü. "Sadece erkeklerin arasında hiyerarşi yok Ayten. İstanbul sosyetesinde öyle şeyler dönüyor ki inanamazsın!" Derin bir iç çekti. "Ne Samet Bey'in eşi ne de Mustafa Bey'in eşi bu statüye ulaşamadılar hâlâ. Zaten Samet Bey eşini kapatıp duruyor korkusundan. Keza Yavuz Bey'in ablası Esra da kaçtı gitti yurt dışına sırf bu insanlara bulaşmamak için..." Kendi kendine güldü. "Ya Yavuz Bey'in ya da Akın Bey'in karısı olacak kadın belki kök söktürebilir şu sosyeteye. Hepsinin façasını alsa keşke aşağıya. Kokonalar..."

Hiçbir şey anlayamamıştım ama mevzubahis *Akın'ın karısı* lafı olunca bir şaşırdım. "İnsanların böyle saçma bir beklentisi mi var?" diye sordum.

Gönül abla ciddi ciddi kafasını salladı onaylarcasına. Çok değişikti cidden. "Ayten, sen onu bunu bırak da benim bahriyeli yeğenim gelecekmiş yakında Rusya'dan. Sizi bir görüştüreyim diyorum. Sen ne dersin?"

Omuzlarım çöktü, sinirim bozulmuş bir şekilde gülerek, "Bakarız Gönül abla," dedim. "Ona da bakarız..."

Akşam çöktüğünde ve Akın'ın gelip beni alacağı saat yaklaştığında daha gergindim. Hem hâlsiz hem yorgundum hem de kafam karmakarışıktı. Yavuz Bey eve geleli üç saat olmuştu ve geldiğinden beri aşağıya inmemiştim.

Mete'nin odasında kalmak istiyordum. Aslına bakılırsa istediğim tek şey şu an bu odada yalnızca Mete'nin yanında kalmaktı.

Ne Yavuz Bey'i ne de Akın'ı görmek istiyordum. Ama buradan, Mete'nin yanından da gitmek istemiyordum.

Yavuz Bey'i görmek istemiyordum çünkü bugünü soracaktı bana. Hastanede ne olup bittiğini, neden yorgun göründüğümü, annemin iyi olup olmadığını... Akın'ı görmek istemiyordum çünkü dün gece beni öpmüştü ve muhtemelen bu akşam benimle dün gecenin konuşmasını yapmak isteyecekti. Dün gece dünyanın en mutlu insanıyken, sabah o dünya başıma yıkılmıştı. Bu gerçeği kabullenmek benim için oldukça zordu ama durum buydu.

"Ayten?" Yavuz Bey'in sesiyle irkilerek kapıya doğru çevirdim bakışlarımı. Bir eli kapı kolunda, alnını kapı pervazına yaslamış, bana bakıyordu.

"Buyurun Yavuz Bey," dedim sesimin iyi çıkmasını umut ederek.

Gözleri kısıldı. "Gönül abla pek iyi olmadığını söyledi bugün. Annen nasıl?"

İşte yalanlar silsilesine başlıyoruz. "Durumu biraz kötü gibi, hastalığı hızlı ilerliyormuş," diyerek bakışlarımı kaçırdım. Mete'ye baktığımda ağzını sol omzuna dayayarak tulumunun yakasını yemeye çalıştığını gördüm. Uzanıp, akan tükürüklerini pamuklu mendiliyle sildiğim sırada Yavuz Bey yanıma gelmişti.

"Ama hâlâ bir umut var, öyle değil mi?" Yavuz Bey'in sorusuyla Mete'den ellerimi çektim ve başımı ona çevirdim.

"Var sanırım," diyerek yutkundum. Adamda öyle bir göz vardı ki yalan dedektörüydü sanki, ödüm kopuyordu yalan söylediğimi anlayacak diye.

Gözleri usul usul gözlerimden Mete'ye kaydı. Sonra Mete'nin beşiğine tutunan ellerime. Bir an kaşları çatıldı, sol koluma uzandı. "Koluna ne oldu?" diye sorunca kolumdaki morluğu fark ettim. Yavuz Bey moraran yerin üzerinde başparmağını gezdirdi nazikçe. Gözlerime bakarken garip hissettim, başparmağı sanki tenimi yakıyordu.

Hızla bluzumun kolunu indirdim aşağıya. "Çarpmışımdır bir yere," dedim ancak bana öyle bir bakışı vardı ki inandıramadığımı anladım. Kan alındığı için morarmıştı kolum.

"Kan almışlar kolundan," dedi gözlerini kısarak.

"Hayır, kan falan almadılar," dedim çenemi dikleştirerek.

"Salak gibi mi görünüyorum?"

"Estağfurullah, Yavuz Bey..." diyerek kafamı iki yana salladım. *Kabullen, Ayten. Salak değil.* "Kan grubumu merak ettim, kan verdim."

Yalandan cehennemde yanacaksın Ayten. Anladığını belirtircesine başını aşağı yukarı sallarken çenesini sıvazladı. "Keşke yalan söylemeseydin..." diye mırıldandı. Yeniden bakışlarımı kaçırdım ondan, çok utandım yalan söylediğim için. "Ayten... Eğer bir sorun varsa yardımc..." diye konuştuğunda sözünü kestim.

"Yavuz Bey," dedim net bir sesle. "Çok zor bir gün geçirdim. Konuşmak istemiyorum, lütfen..." Ciğerlerimdeki nefesi üfledim sıkıntıyla. "Çok teşekkür ederim, çok incesiniz ama lütfen..."

Başını önüne eğdi bir çocuk gibi, bu hareketine niyeyse çok üzüldüm. "Özür dilerim, ben seni yalnız bırakayım."

Bir şey söylemek için soluklandım ancak o çoktan odadan çıkmıştı. Sıkıntıyla yüzümü ovuşturdum ve Mete'ye baktım yeniden. Uzanıp minik ellerine kaydırdım parmaklarımı, hemen sardı parmaklarımı elleri. "Mete... Ben ne yapacağım? Ben... Ben nasıl nefes alacağım bundan sonra? Sanki benim kaderim beni kendisine düşman bellemiş. Şu yaşadıklarıma bak... Bütün hayallerimin enkazıyla karşı karşıyayım." Titrek bir nefes bıraktım. "Sanırım hayat, benden yoksun bıraktığı şeyi senin varlığınla kapatıyor Mete."

Mete kıpırdanıp durdu ve doğal olarak anlamsız sesler çıkarmaya devam etti. Burukça tebessüm ederek beşiğini sallamaya başladım. Akın yakında gelirdi beni almaya. Mete'yi uyutmaya çalıştım bu yüzden. Mete kısa bir süre sonra uykuya daldığında, sessiz olmaya özen göstererek usul adımlarla aşağıya indim.

Yavuz Bey salonda oturmuş, top şeklindeki sarı lambaderin aydınlattığı berjerinde kitap okuyordu. Beni fark etmedi ya da fark etti de yarım saat önceki tavrım yüzünden mi bana soğuk davranıyordu, anlamadım ama onu uzaktan izledim bir süre.

Tuhaf bir adamdı esasında. Kolay kolay gülmez, öyle boş konuşmayı sevmez, sürekli çatık kaşlarıyla ve kime olduğunu asla anlamadığım öfkeli iri kahverengi gözleriyle bakardı hep. Yavuz Bey'i ilk gördüğüm anı dün gibi hatırlıyordum. Onu ilk olarak çay bahçesinde görmüştüm, karısı Füsun'la beraber, el ele ve çok mutluydu. Ancak yine de bakışları bize döndüğünde o mutluluk silinmişti gözlerinden.

Acaba o beni ilk gördüğü anı hatırlıyor muydu? Sanmıyordum. Onu gördüğüm gün çay bahçesinde pijamalarıyla oturan, ablası evden kaçtığı için kafayı yemiş, olacaklardan endişe duyan bir kızdım. Hayat çok tuhaftı. Sanırım o, beni ilk kez, bahçesine dalıp Mete'yi o zalim bakıcısının ellerinden aldığım ve ona kafa tuttuğum zaman fark etmişti. Yavuz Bey'le

o zamanlarda birbirimize karşı bir dikliğimiz vardı ancak şimdilerde birbirimize ayak uydurmayı başarmıştık. Bir türlü barışmayan yıldızımız benim değil onun uysallaşması sayesinde barışmıştı.

Babasını merak ettim istemsiz olarak. İstanbul Bıçkını... Ağır bir isimdi bana kalırsa ve Yavuz Bey'in sert ifadesinde de babasından miras izler olduğu çok belliydi. Fakat o da tıpkı Akın gibi babasına karşı mesafeliydi. Bu mesafe ne kadardı, hiç bilmiyorum. Ama o mesafenin olması Mete için çok iyiydi. Füsun Hanım'a olanları düşündükçe hâlâ çok kötü hissediyordum.

"Daha ne kadar orada dikilip boş gözlerle beni izleyeceksin, çok merak ediyorum." Yavuz Bey bu sözleri söylerken bakışlarını önündeki kitaptan çekmemişti. Bir an afalladım. Başını kaldırmadan, burada olduğumu ve onu izlediğimi nasıl anlamıştı?

"Ben, şey..." diye saçma sapan gevelerken kapıya tıklandı. Yavuz Bey başını kaldırıp kitabı kapattı ve yanında duran sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Yüzüme bile bakmadan gidip kapıyı açtı. Evin giriş kapısında Akın'la göz göze geldiğimde kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Beni görünce gülümsedi.

"İyi akşamlar," dedi Yavuz Bey'e. Yavuz Bey sadece kafasını sallamakla yetindi. Usul adımlarla kapıya doğru ilerleyip portmantodan hırkamı alıp giydim üzerime. Kapının yanında dikilip çıkmamı bekleyen Yavuz Bey'in yüzüne baktım.

Sanırım akşamki söylemim onu kırmıştı ama neden? "İyi akşamlar, Yavuz Bey," dedim samimi olmaya çabalayan bir sesle.

"Sana da iyi akşamlar Ayten," dedi ilgisiz bir sesle.

Akın'a baktığımdaysa Yavuz Bey'in tam tersi, yerinde duramayan, içi içine sığmayan ve çarpık, serseri bir gülüşle beni izliyordu. Çok mutluydu çok... Onun mutluluğunu ellerinden alan kişi olacağım için kalbim sancıdı. Evden çıktım hızlı adımlarla ve bakışlarımı kaçırdım ondan. Arabaya bindiğimizde ikimiz de konuşmadık ancak Akın konuşmaya hevesli olduğunu belirtir şekilde değişik değişik kıpırdanıyor, sürekli kafasını çevirip bana bakıyor ve ikide bir boğazını temizleyip duruyordu.

"Akın..." dedim ansızın. İlgiyle bana çevirdi bakışlarını. Bense hiç ondan tarafa bakmıyordum. *Umutlanmasın. Mutlu olmasın. Onu daha da üzmeyeyim.* "Çocukları gerçekten çok mu seviyorsun sen?"

Hafif bir mırıltı eşliğinde kıkırdadığını işittim. Oysa ben gülmüyordum. "Evet," dedi neşeli bir şekilde.

Dilimi dişledim sertçe, kendimi susturmak adına. Ama engel olamadım kendime. "Bir çocuğun olsa... Adı ne olsun istersin?"

Düşündü bir süre. *Ciddi ciddi düşünüyor, Akın'ın da benim öldürülen hayallerim gibi hayalleri var, istiyor...* "Devrim," dedi biraz zaman sonra. Dayanamayıp yüzüne çevirdim bakışlarımı. Kısa bir an o da yoldan gözlerini çekti ve gözlerimin içine sıcacık baktı. "Devrim olsun isterdim kız veya erkek... Fark etmez." Duraksadı. "Sen ne olsun istersin *bebeğimizin* adı?"

Akın'ın gülümseyerek sorduğu bu soru bana o kadar ağır geldi ki bakışlarımı sağ yanıma çevirip gözlerimi kırpıştırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum. Hata bendeydi, ne diye sormuştum ki bu soruyu ona? Ne diye merak ediyordu ki şu yüreğim onun şu çocuk sevgisini? Bana neydi ki? Zaten bitirecektim her şeyi!

Oysa senin aşkını ne çok istiyordum Akın. Bir şeyi çok istemek ve onu elde ettiğin anda yitirmek ne acıymış, sen bilmiyorsun. Hiç anlatamayacağım bunu. Ölsem yapamam bu kötülüğü sana. Senin Gülin'e bakışındaki o arzuyu ve parıltıyı yakaladı benim gözlerim, ağzından çıkan her çocuk isteğini işitti benim kulaklarım. Olurdu belki bizim de ama ben belkilere tutunarak yaşamak istemiyorum. Ben artık bu şekilde yaşamak istemiyorum. Çok yorgunum.

Keşke ben senin göğsünde atan kalbinin içine hiç girmeseydim. Bakmasaydım o gün sen mahalledeki eve yerleşirken, görmeseydim hiç seni. Gözlerinin koca koca ormanlar gibi koyu yeşil olduğunu, yüzünde üç büyük beş küçük süt beyazı leke olduğunu, sinirlendiğinde burun kemerinin kızardığını, saçlarını hep üç numaraya vurulmuş kısacık kestirdiğini, her gece benim gibi senin de pencereden beni gözetlediğini, benimle dün gece yaptığın konuşma öncesinde nasıl mum alevi gibi titrediğini ama en acısı da bana yaptığın, benden de beklediğin o bebek imasını keşke ben hiç bilmeseydim.

"Zümrüt?" Bana seslenmesi üzerine burnumu çektim sertçe. "Sen iyi misin?"

Yutkundum. "Hıhı," diyebildim sadece. *Ne olur sorma bir daha o soruyu...*

"Şey, Ajda'nın yurt dışından istediği bir paket vardı. Türkiye'ye gelmiş, ben aldım. Benden rica etti getirmem için, geçerken eve bıraksam senin için sorun olur mu?"

Şaşırdım. "Ailenin evine mi?"

"Evet, hemen bırakıp dönerim."

Onaylarcasına başımı salladım sadece. Memnun bir şekilde dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe tebessüm etti. Araba daha önce hiç geçmediğim ana yollardan ara sokaklara, yolları düzgün ve geniş evlerin bulunduğu

büyük mahallelere daldı. Nihayet kocaman bir evin önünde durduğunda meraklı gözlerle eve bakındım. Üç katlı, ahşap görünümlü, geniş bir evdi ve evin girişinde kocaman, siyah bir demir kapı vardı. Kapının önünde bir genç, sandalyesine kurulmuş elindeki ince belli bardaktan dumanı tüten çayını yudumluyordu. Akın'ın arabasını görür görmez ise hemen ayağa kalkmış, çay bardağını yere bırakmıştı.

"Hoş geldiniz Akın Bey," diyerek selamladı onu, Akın'ın aralık penceresine yaklaşarak.

"Hoş bulduk Bekir." Akın, arka koltuktan bej renkli bir pakete uzandı ve bana döndü. "Hemen döneceğim," dedi ve hızla arabadan indi.

Adının Bekir olduğunu öğrendiğim adam, Akın arabadan inince onun kapısını kapattı ve bir müddet meraklı gözlerle camın ardından bana baktıktan sonra yeniden sandalyesine oturdu ve çayını yudumlamaya devam etti. Bakışlarımı bütün ışıkları yanan eve çevirdim yeniden. Ne evi, malikâne! Saray yavrusu! İnanılmaz büyüktü gerçekten. Demir giriş kapısında kocaman, sarı sarı parlayan harflerle "Süleyman Tamtürk" yazıyordu ve adının hemen altında özel çizim bir rozet vardı. Milletvekilliğiyle alakalıydı sanırım.

Sıkıntıyla bir nefes verip arabadan çıkmayı düşündüm zira boğuluyordum. Usulca arabanın kapısını açıp aşağıya indiğimde Bekir çoktan çayını bitirmiş, kaçamak gözlerle bana bakıyordu. Kapıyı kapatıp kalçamı kapıya yasladım ve kollarımı göğsümde bağlayarak yeniden eve baktım. Bekir benden bakışlarını çekip benim gibi eve baktı daha sonra, iç geçirdi ansızın. Gariban bir tip olduğu belliydi onun da. Neden bu kanıya vardım, bilemiyorum. Gariban insanların bakışlarında hep aynı gölgeli hüzün bulunurdu ve Bekir'in gözlerinde de bu hüzünden oldukça fazla vardı.

Buz gibi kasım havasını içime çektiğim esnada siyah bir araç yaklaştı Akın'ın arabasının önüne. Bir an plakaya ilişti gözüm, plakadan makam aracı olduğunu fark ettiğimde kalçamı yasladığım aracın kapısından doğruldum. Şoför hızla arabadan inip arka kapıyı açtı. Araçtan ellilerinin sonunda, uzun boylu, kır saçlı ve oldukça ciddi suratlı bir adam indi. Göz göze geldiğimiz an Akın'a olan benzerliği nutkumun tutulmasına sebep oldu. *Süleyman Tamtürk'tü bu.*

Beni fark ettiğinde duraksadı, önce kaşları havalandı daha sonra yeniden çatıldı. Bekir hemen koşup gitti Süleyman Bey'in yanına. "Hoş geldin beyim," diyerek elindeki siyah çantasına uzandı. Süleyman Bey, bir Akın'ın arabasına bir de bana bakarken uzattı çantayı Bekir'e.

"Akın mı geldi?" diye sordu daha sonra bakışlarını Bekir'e çevirerek.

"Evet beyim," diye yanıtladı Bekir onu.

"Evin yolunu bulmuş sonunda hayırsız," dedi ancak söylemi katıydı. Sonra bakışları yeniden beni buldu. "Neden bu köylü ve çirkin kızları yanında bulundurur, anlamıyorum ki hiç!" dedi burnunu kırıştırarak.

İnanamadım. Yanlış duyduğumu falan sandım önce ama alenen bana söylemişti bunu. Ezici bir bakışla süzüyordu beni. Kendimi tutamayarak, "Pardon?" deyiverdim. Beklemiyordu bunu, ilgiyle bütün bedenini döndü bana. "Bana mı dediniz öyle?"

İnce dudakları garip bir biçimde büzüştü. "Size dedim, ne olmuş?"

Göğsümde bağlı olan kollarımı açıp ona doğru adımladığımda birden şoförü önüne doğru durdu Süleyman Bey'in. "Geri dur hanım, milletin vekiline yaklaşma."

Tavrı o kadar saçma ve sinir bozucuydu ki alayla güldüm. "Millet benim, beyefendi!" dedim sesimi yüksek perdede tutarak. "Senin vekilin önce milletiyle nasıl konuşacağını öğrensin!"

"Ağzını topla bacım," diye savundu bu defa Bekir.

"Muhatabım siz değilsiniz," diyerek yeniden Süleyman Bey'e baktım. Kopkoyu yeşil gözleri vardı tıpkı Akın gibi ancak onun yeşilleri daha acımasız, gaddarca bakıyordu insana. Akın'ın gözlerinde merhamet, sevgi ve insana saygı vardı. Süleyman Bey'de ise tüm bunlardan yoksunluk.

Süleyman Bey hiçbir şey söylemedi, döndü arkasını eve doğru yürümeye başladı. Bekir hemen evin bahçe kapısını açtı Süleyman Bey'in geçmesi için, kapıyı tutarken de bana delici bakışlar atıyordu. Aynı şekilde şoförü de bana bakarken yeniden kollarımı göğsümde sıkı sıkıya bağladım ve kalçamı bu defa kaputa yaslayarak dudaklarımı dişledim hırsla. Adama bak ya! Milletin desteğiyle millete caka satıyor!

"Ya sabır ya selamet!" diye söylenerek cık cıkladım. Çok kısa bir süre sonra kapıda Akın göründü. Kaşları çatılmış, yüzü düşmüştü ancak beni görünce hemen ifadesini toparladı.

"Niye çıktın arabadan? Üşüyeceksin..." diyerek karşımda durdu ve ellerini omzuma koyarak hafifçe ovaladı. Soğuktan ziyade o bana dokununca titredim. *Bakma bana öyle. Nasıl kopacağım senden, bana böyle bakarsan?*

"Sıkıldım," dedim kollarından sıyrılarak. Sonra kapının koluna uzandım. "Hadi, gidelim lütfen."

Ancak açtığım kapıyı eliyle bastırarak kapattı. "Bir şey mi oldu Zümrüt?" diye sorduğunda bakışlarım yeniden onu buldu. "Babam... Bir şey mi söyledi sana?"

Zorlukla yutkundum. "Yok... Yok, hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Sana mı bir şey söyledi yoksa? Yüzün asılmış..."

Sıkıntılı bir nefes aldı. "Söyledi," diye itiraf etti. "İtalya'ya gidip ailevi bir meseleyi kapatmam için ısrar ediyor. Ben de abimle konuşup onunla halletmesini söylüyorum, bulaşmak istemiyorum. Bu ailenin hiçbir şeyine karışmak istemiyorum. Şayet ileride baba olursam asla böyle bir baba olmayacağım."

Açıkçası bana bu açıklamayı yapmasını beklemiyordum. Kapalı kutu gibi olan adam sorduğum anda çorap söküğü gibi dökülüvermeye başlamıştı her şeyi. Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Kapımı açarak eliyle geçmemi işaret etti. Burukça tebessüm ederek arabaya bindim. Çok geçmeden yola çıktık. Canını sıkmıştı babası, yüz ifadesinden belliydi ama soramadım. Müdahil olmak istemedim. O, can sıkıntısıyla kıvranırken ben de başımı aksi yöne çevirip bambaşka bir duyguyla kıvrandım.

Ondan ayrılacak olmanın acısı.

Çok üzülecekti. Çok kırılacaktı. Hata mı yapıyordum? Bilmiyordum... Çok toydum, hayatı ne ona ne de kendime zindan etmek istemiyordum. Başka baharlarda çiçek açsın yüreği, uzak dursun benim kara kışımdan...

"Adama bak ya, en mutlu günümün içine sı..." Bana bakıp durdu. "... içine ediyor," diye tamamladı cümlesini.

"Gidecek misin İtalya'ya?" diye sordum.

Kafasını geri yatırdı. "Hayatta gitmem. Bu hayatta ne anne tarafımı ne baba tarafımı seviyorum." Bana baktı. "Bir tek seni seviyorum." Bu ani söylemi üzerine kalbim tekledi. Hemen kaçırdım bakışlarımı ondan. Akın bu hareketime boğuk bir kahkaha attı. "Utandın mı esmercik?" dedi bana Gülin gibi. "Bak, vallahi dün geceden beri şu *seviyorum* kelimesinin provasını yapıyorum. Ne olur *oldu* de. Yakıştı sana de. Hoş, yakışmasa bile ben *seviyorum* demeye devam edeceğim. Ne yapalım..."

Dişlerimi sıktım, gözlerim dolu dolu oldu sözleri üzerine. Bir şey söyleyemezdim. Ağzımı açtığım an hıçkıra hıçkıra ağlardım. Sadece kafamı sallamakla yetindim.

Aracı hızla kahvehanenin önünden geçerken anlık olarak kahvehanede gülerek kâğıt oynayan Kemal'e takıldı gözüm. Onunla konuşmak isteğiyle doldum birden. Akın'a baktım. Hâlâ düşünceli görünüyordu. "Akın, ineyim mi ben?" diye sorduğumda bakışları beni buldu.

"Burada mı? Neden?"

"Hafize teyzeye uğrayacağım, anneme eteklik kumaş getirmiş. Onları alacağım," diye yalan söyledim.

"Bu saatte mi?"

"Akın, gündüzleri çalışıyorum, ne yapayım?"

Akın arabayı sağa çekti ve sıkıntıyla soludu. "Biz konuşamadık ama..." dedi üzgün bir ses tonuyla. Elimi kapı koluna attım.

"Konuşuruz... Sonra..." dedim kesik kesik ve kaçarcasına indim arabadan. Kapıyı kapatmadan hemen önce gözlerine bakma cesaretini zar zor toparladım içimde. Üzgün görünüyordu, takındığım tavır onu bocalatmıştı. "İyi akşamlar Akın."

Başını salladı. "İyi akşamlar Günyüzü."

Gülümsememek adına çok çaba sarf ettim, *Günyüzü* demesi üzerine. Kapattım kapıyı. O da aracını çalıştırdı ve yokuşa doğru çıktı arabası. Bu gece mahalledeki evindeydi anlaşılan. Nedensizce içim rahatladı. O mahalledeyken daha huzurluydum. Sanki ailevi bir sorunum olursa o gelip alacaktı beni. Ne ahmakça bir düşünce ama! Ondan kurtarıcılık, kahramanlık beklemek ne ayıptı. Yakışıksız düşüncem için kendime çok kızdım.

Gerisin geri dönüp ayaklarımı hırsla yere vurarak kahvehanenin önüne geldiğimde birkaç adam bana dik dik baktı. Kahvehanenin merdiven basamaklarından iki tanesini çıkıp arkası dönük olan Kemal'e öfkeyle baktım. "Kemal!" diye bağırdığımda kahvehanedeki bütün bakışlar bana dönmüştü. Kemal, omzunun üzerinden dönüp beni görünce, gözleri iri iri oldu. Hemen ayağa kalktı ve hızlı adımlarla bana doğru ilerledi.

"Ayten..."

Sol elmacık kemiği mosmordu ve burnunun direği zedeliydi. "Konuşalım mı biraz?" diye sordum.

Şaşırdı. Hatta o kadar şaşırdı ki, "Benimle mi konuşacaksın?" diye saçma bir soru sordu, sonra kafasını iki yana sallayarak, "Olur, tabii konuşalım," dedi.

"Gel, şu eski okulun önüne gidelim."

Birlikte kahvehanedeki adamların bakışları eşliğinde yürüyerek eski ilkokulun bahçesindeki alçak duvarın üzerine çıktık. Ben eski binaya bakınırken Kemal de benim yüzüme beklentiyle bakıyordu. Ağır ağır bakışlarımı ona çevirdim. "Özür dileyeceksen dileme," dedi çocuk gibi omuz silkerek. "Babanın yaptığı yakışıksızdı, kabul. Başım üzerine, baban babamdır, affederim onu. Ama o iti affetmem! Aramıza girip duruyor kara kedi gibi, karadutum..."

"Kemal!" diye soludum hırsla. "Buraya senden özür dilemeye veya Akın'la ilgili konuşmaya gelmedim."

Saçma saçma sırıtarak yüzüme baktı. Yanaklarının iki yanındaki favorileri okşadı. "Evlilik mi konuşacağız yoksa?" dedi imayla. "Sen ne zaman istersen gelir isterim seni. Bence yazın olsun düğünümüz ama hemen dersen hemen de olur. Palalı'nın kahvehanesinde yaparız düğünü. Söz bak, üç katlı düğün pastası yaptıracağım sana!"

Yampiri, yarım akıllının ettiği densiz laflara bak ya! Yamuk ağzına bir tane çaksam amele sümüğü gibi yapışacak, hâlâ pasta diyor!

"Kemal, sen çocukları seviyor musun?"

Beklenmedik sorum üzerine kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Yani..." diyerek gözlerini kırpıştırdı. "Seviyorum tabii, niye sevmeyeyim?"

"İleride eşinin ya çocuğu olmazsa? Ne yaparsın o zaman?"

Kaşları çatıldı sorum üzerine. "Olur mu hiç öyle karadutum?" dedi aksi bir sesle. "Bizim tarafta çifter çifter olur bebeler."

Söylemi sinirlerimi bozsa da, "Tut ki olmadı, ne yapacaksın?"

Yüzüme aval aval baktı. Aslında gerçeği ikimiz de çok iyi biliyorduk. *Ne yapacağını biliyorum, Kemal. Evleneceksin, karını çok sevip el üstünde tutacaksın ama bir yılın sonunda dedikodular alıp başını yürüyecek. Annen soracak tabii, haklı kendince. Nerede bebek? Karım henüz hazır değil anne. Bir buçuk yıl sonra yine, nerede bebek? Ayten ve biz zamanı gelince yapacağız anne. İki sene olunca, nerede bebek? Sessizlik... Oğlum, diyecek annen, bu kız köksüz, soyumuzu kurutacak. Susacaksın Kemal. Susup eğeceksin başını önüne. Büyücülerden, falcılardan ve şifacılardan ümit dilenecek annen. En son çare olacak doktorlar, orada da aklına babamın eline saydığın başlık parası gelecek, tedavi için parayı bana çok göreceksin! Annen boşa diyecek, baban götür bırak babasının evine... Ne kadar çok sevsen de sevgin seni asla tatmin etmeyecek ve sen bir gece ansızın, o anason kokan ağzınla eve gelecek, tutacaksın kolumdan, bırakacaksın beni gelin olarak çıktığım ev denen o cehennemin koynuna. İkimiz de biliyoruz bunu, senelerdir izlettiler bize bu filmi defalarca. Ben ağlayacağım, sen devam edeceksin yaşamına ve bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi sana soy verecek bir kadınla evleneceksin. Erkek çocuk doğurdu mu bir de karın, değmesinler ailenin keyfine! Annen kurtulduk öncekinden diyecek, baban gururla bakacak yüzüne, sense kucağındaki bebekle avunacaksın. Rahatlayacaksın, Genceli soyadını yaşatacağım diye. Aklında sadece çöpsüz bir üzüm olarak kalacağım. Pardon, çöpsüz bir karadut...*

Yılgın bir şekilde nefesimi üfleyerek omuzlarımı düşürdüm. "Benim bir çocuğum olmayacak hiç, Kemal," dedim birden. Aramıza sessizlik sızdı. Kemal'in söylediklerimi anlayıp anlamadığını görmek için bakışlarım onu

buldu. Küçük, içe çökük gözleri daha da kısılmış bir şekilde yüzüme dönmüştü.

"Ne demek bu?" diye sordu çok sonra.

Omuz silktim. "Olmayacak işte. Hastayım ben. Çocuk sahibi olamazmışım."

Bu konuyu neden Kemal'e açtığımı çok iyi biliyordum. Annesi Hatice tam bir ilkel aile hayranı ve ataerkil bir kadın olduğundan; kadınların sadece çocuk doğurma, yemek yapma, ev işi görme ve kocasını memnun etme gibi görevleri olduğunu savunan bir tipti. Çevresine zarar veren, insanın sinirlerini hoplatan o tip... Kemal de annesi gibiydi doğal olarak. Bu sebeple bizim asla bir arada olamayacağımızı anlatmakla işe koyulmam en doğrusu olacaktı.

Ama Kemal gülmeye başladı. "Şaka yapıyorsun?" dedi aptalca.

"Böyle bir konunun nasıl şakasını yapabilirim?"

Öfke dolu sesim onu ürküttü. Gözlerimdeki ciddiyetin farkına varınca ise bakışlarını kucağındaki ellerine çevirdi. "Hiç mi?" diye sordu.

"Hiç, Kemal. Hiç." Yüzü düştü, tırnak kenarlarındaki etleri kopardı hırsla. Yutkundu. Kemal bile üzüldü hâlime. Kemal bile... "Bu yüzden... Bu yüzden yapamam bu kötülüğü sana." Karşımda sanki o değil de Akın varmış gibi hayal ettim. "Yapamam, beni anlıyor musun? Senin o çocuk istemine asla merhem olamam ben."

Gözleri dolu dolu oldu. Birkaç kez boğazını temizledi. "Peki..." dedi güçsüz bir sesle sonrasında. Kemal, yıllardır sevdiği karadutundan bir *peki* ile vazgeçti.

Ona umut olsun diye, "Ama sen seviliyorsun, merak etme," dedim burnumu çekerek. Anlamadı sözlerimi. "Biraz etrafına bakınırsan aşağı mahalledeki Sare'nin gözlerini senden alamadığını anlarsın kolayca..."

Yalan değildi sözlerim. Sare'nin Kemal aşkı tüm mahalle kızları tarafından bilinen bir gerçekti. Beni ölesiye kıskanıyordu ancak Kemal'i elde etmek için gidip de Akın'la dedikodumu çıkarmazdı. Kemal'in Sare'yi sevmesini isterdim esasında. En azından sevildiği bir kalpte bulunması, zamanla onun da Sare'ye ısınması iyi olabilirdi.

Kemal, duydukları karşısında şaşkınca bakındı yüzüme. "Sahi mi?" diye sordu inanamayarak.

Onaylarcasına başımı salladım. "Sahi ya."

"Şu sarışın Sare?" diye sorguladı. Tam maldı gerçekten, başka Sare de yoktu ki civarda!

"Evet, o sarışın Sare," diye onayladım.

"Süt gibi bacakları olan Sare?"

Pat diye kafasına vurdum bir tane. "Kemal, Allah yarattı demem kafa göz dalarım sana şimdi he! Ben burada sana *kız seni seviyor* diyorum, sen bana lavukluk yapıyorsun! Ulan düdük makarnası, sana iyilik yapanda kabahat!" diyerek duvardan inmeye çalıştığımda kolumu tuttu.

"Ayten..." dedi salak salak sırıtarak. "Çok sağ ol."

Kendimden başka herkese umut olabildiğim için... Kendimden nefret ettim.

Mutfağın ışığını kapattım ve usul adımlarla pencereye ilerledim. Perdeyi aralayıp baktım. Dışarıda inceden bir yağmur yağıyordu, benim içimde ise kara bir zemheri soğuğu vardı. Akın'ın evinin gri panjurları açıktı ve beyaz perdesinin ardında sarı ışık yanıyordu. Gecenin saat ikisinde hâlâ uyumamıştı.

Seni uyutmayan şeyle benimki bir mi Akın?

O an beyaz perdesi hareket etti. Hemen kenara çekildim, beni fark etsin istemedim. Kalp kalbe karşıymış... *Yok yok. Bizim kalbimiz karşı karşıya değilmiş Akın. Bizim kalbimiz birmiş.*

Tül perdenin ardından baktım ona. Uzun uzun bizim evi izledi. Sonra derin bir nefes alarak kapattı perdesini yeniden. İşte tam zamanıydı. Karanlık mutfağa bakındım, evin sessiz olduğundan emin oldum. Hızlı ama sessizce hareket ederek üzerime bir şey almadan, yalnızca anahtarı cebime atarak çıktım evden. Apartmanın açık kapısının önüne gelince yağmurdan ıslanan ve hâlâ ıslanmaya devam eden sokağa bakındım bir süre.

Issızdı. Bekçi düdüğü bile duyulmuyordu. Sadece yağan yağmurun ve çok uzaklardan gelen köpek havlamalarının sesi vardı gecede. Koşar adımlarla hedefimi onun kapısı yaparak ilerledim. Kapısına varıncaya kadar yağmur ıslatmıştı tüm bedenimi. Hava buz gibiydi, iki dakika bile olmadan tir tir titremeye başlamıştım.

Pat pat vurdum kapısına anlık üşüme ve duygu yoğunluğuyla. Kapının ardında ayak seslerini duyunca ise kapısını çaldığıma pişman oldum. Bir durup düşünseydim ya? Ne söyleyeceğimi kafamda kestirseydim ya? Ama yok, illa dik kafalı olup bodoslama dalacaktım mevzuya! Akın kapıyı açıp yüzüme baktığı an kaldım öylece karşısında zaten. O da şaşırdı. Hemen içeriye daldım davet beklemeden. O da hızlıca sokağa bir bakış attıktan sonra kapıyı kapattı ve bana döndü.

"Zümrüt..." diyerek bana doğru adımladı. Üzerinde sadece kısa kollu, gri, yakası düğmeli bir tişört ve altında ise dizlerinin iki parmak üzerinde biten siyah bir şort vardı. Üşür diye düşündüm ama evinde gürül gürül yanan bir odun sobası olduğunu fark ettim hemen. Benim de üşümem kesildi birden. "Aşure mi getirdin yoksa sevgilim?"

Sorusuna kattığı *sevgilim* kelimesiyle bağıra çağıra ağlama isteğiyle doldum. *Yapma Ayten, yapma bunu... Yapma, çok üzülecek. Yapma...* Ama o bir kere üzülecekti. Bense bin kere paramparça olarak kalacaktım.

"Konuşmak için geldim," dedim nefes nefese. Niye nefes nefeseydim? Bilmiyorum. Heyecandan belki. Korkudan belki. Onu üzeceğimden belki.

Onu üzeceğim.

Onu çok üzeceğim.

Akın yüzüme bakarken genişçe gülümsedi ve kollarını açtı bana. *Yapma bunu Akın. Bakma öyle yüzüme, açma kollarını bana...* "Hoş geldin..." Kadife gibi ses tonu kulaklarıma dolarken yaklaşıp sardı bana kollarını. Burnum göğsüyle boynunun başlangıcına yaslandığında kokusunu çektim içime derin derin ama ben ona sarılamadım. Gözlerime sıcak sıcak yaşlar yürüdü, yandı kavruldu göz kapaklarım, ağlayamadım. Akın geri çekilip iki eliyle yüzümü kavradı ve gözlerine bakmaya zorladı beni, başımı inatla aşağıya eğerek ona engel oldum, bakamadım.

"Akın..." dedim sesimi duygudan yoksun tutmaya çalışarak. "Ben buraya şey için geldim..."

"Ne için geldin, ömrümün baharı?" Sardığı kollarıyla sırtımı okşadı. "İyi ki geldin." Geri çekilip yüzümün her bir karışına dikkatle baktı. Parmakları daha sonra dokunmaktan korkar gibi gözümün önüne inen saçlarımı geriye itti. Nazik dokunuşu karşısında titredim. "Bebek saçlarına dokunmayı seviyorum," diye kendisini açıkladı titremem üzerine. "Küçücük tutamlar... Senin gibi, narinler. Güzel saçlım..."

İçim ezildi. Kaçamak kaçamak baktım gözlerine. Bir gözlerine bir de göğsüne, bir gözlerine bir de göğsüne... "Konuşma böyle benimle."

Güldü. Bir kolu hâlâ bedenime sarılıydı ama ben ona sarılmıyordum. "Neden? Güzel olan her şey senin adın olmalı..."

Ellerimle bana sarılı olan kollarını ittirdiğimde bakabildim yüzüne artık. Yarım adım geriledim. "Akın," derken adı dilimin ucunu yaktı sanki. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Gözleri sorgularcasına kısıldı. "Ne yapmışım?" diye sorarken sesi hâlâ neşeliydi.

Yapma Ayten. Şu bakışa bak! Bu bakış için neler verirsin sen! Kolay yolu seçiyorsun. Yapma bunu!

Oysa ben buz gibiydim hem ona hem de yüreğimdeki o sese. "Beni... Beni o kirli hayatına almayı nasıl düşünürsün?" Sözlerim üzerine sol kaşı havalandı. Yüzündeki ifadenin anbean solmasına şahit oldum. "Öğrendim her şeyi. Annenin... Annenin neden kendini öldürdüğünü, babanın nasıl bir adam olduğunu, senin neden onlardan kaçmaya çalıştığını ama bir türlü kaçamadığını..." Kafamı iki yana salladım. "Kaç kere ölümden döndün? Küçüklüğünde... Hiç alakan olmadığı hâlde kaç kere baban yüzünden ölümle burun buruna geldin?" Gözlerimi kıstım. "Hâlâ ölümle burun burunasın, bunun farkındasın. Marina olayı..." Duraksadım. Akın'ın son kelimem üzerine derin ama boğuluyormuşçasına bir nefes çektiğini işittim. "Marina olayını öğrendim."

6 Ağustos 1963, İzmir

"Yavuz abi! Yavuz abi! Yavuz abi!"

Büyük teknenin ucundan küçücük görünen, kendisine seslenen Akın'a doğru bakmaya çalıştı Yavuz. Onun mavi beyaz şortunu görebilmişti zar zor. Güneş tam tepede olduğundan çocuğun yüzünü seçemedi ama düşecek diye ödü koptu. Pat diye kendisini atıveriyordu her yerden deli.

"Dur orada, düşeceksin!" dedi suyun üzerinde sabit kalmaya çabalayarak.

"Ama ben de senin gibi buradan atlamak istiyorum," dedi Akın dudak büküp.

"Lan tehlikeli işte, sen atlama!"

"Bana ne!" diye omuz silkti bu defa Akın. Kafasına koyduğunu yapan delinin tekiydi ama en yakın arkadaşıydı Yavuz'un. Ne abisi Mustafa'yla ne de ablası Esra'yla, Akın'la anlaştığı kadar iyi anlaşıyordu. Anlaşıyordu anlaşmasına ama anneleri yanlarından her ayrıldığında kendisi ne yapıyorsa o da aynısını yapmaya ant içmiş gibi hemen onu taklit ediyordu. Ve şimdi yaptığı da az önce Yavuz'un teknenin en uç noktasındaki yüksek yerden denize atlamak istemesiydi.

"Tamam ama sen bir alt bölmeden atla o zaman," diye bağırdı yukarıya doğru.

"Ama olmaz öyle," diye hemen itiraz etti Akın. "Ben de oradan atlayayım."

Sabrı sınanıyordu Yavuz'un kesinlikle. "Seni döverim Akın!" diye bağırdı en sonunda. Akın, Yavuz'un kendisini gerçekten döveceğini bilse de dinlemeyerek teknenin ucuna bir adım daha attığında, Yavuz, "Frankfurt'tan aldığımız pilli trenini kırarım, hiç acımam!" diye ekledi.

Akın duraksadı. "Ama Yavuz Abi, mızıkçısın! Buraya gelirken tamam atlarız dedin bana!"

"Başlatma mızıkçılığına, bir şey olur atlarsan, sonra Semiramis teyzenin dilinden kurtulamayız!"

Akın sırıttı yukarıdan. "Yok, onlar yukarıda dedikodu yapıyorlar. Görmezler bizi."

Yavuz, Akın'ın bu dur durak bilmez hayat enerjisi karşısında belli belirsiz sırıttı ama Akın'ın bu sırıtıştan yüz bularak şımarmasını istemiyordu. "Bela açma başıma, in bir alt bölmeye oradan atla," dedi ters ters.

Akın yine güldü. "Yavuz Abi!" diye şakıdı kıkırdamalarının arasından.

"Ne var lan?"

Akın eğildi hafifçe, Yavuz'un yüreği hopladı. Atlayacaktı deli. "Ben büyüyünce senin gibi olacağım," dedi birden.

Yavuz, Akın'ın bu söylemine gülmekten başka bir şey yapamadı. Sonra bir anda art arda silah sesleri duyuldu. Yavuz ne olduğunu anlayamamıştı ama yoğun gürültü ve teknenin içerisinden annesinin, ablasının ve Semiramis teyzenin çığlıklarını duydu. Ve anlık olarak bir gölge geçti başının üzerinden, pat diye suya düştü. Ani düşüşle su dalgalandı ve hızla kana bulanmaya başladı.

"Akın!" diye bağırarak bir kulaç attı Yavuz hızla ona doğru. Göğsü korkuyla titrerken tam yanına düşen Akın'ın bedenini tutup çevirdi suyun içerisinde. Akın derin bir soluk çekti içine ve sağ elini hızla Yavuz'n sol omzuna attı. Omzundan oluk oluk akan kan tuzlu suya karışıyordu, dahası açık yaraya değen tuzlu su canını daha çok yaktığından Akın acıyla inleyerek hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Yavuz abi!" diye bağırdı can havliyle. "Çok acıyor! Kolum... Kolum çok acıyor!" diye haykırdı Akın. Yavuz'un kolu da acıdı sanki bir an onun bu haykırışıyla.

"Çıkaracağım seni buradan, sabret!" dedi Yavuz ama o kadar çok korkuyordu ki şu an aklına onu tekneye çıkarmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Havayı dinledi, Akın'ın yarasını tuttuğu elinin üzerine bir elini bastırırken. Silah sesleri susmuştu, hızla Akın'ın bedenine uzanıp bütün ağırlığı kendi üzerine almaya çalıştı. "Sırtıma çık, bir kolunla boynuma tutun. Bacaklarını belime dola," diye komut verdi Akın'a ama onun anlayıp anlamadığına emin olamadı. Zira yeşil gözler, korku dolu bir şekilde kendi kanına bulanan denize bakınıyordu. "Akın! Dediğimi yap!" diye azarladı onu. Akın usul usul Yavuz'un dediğini yaparken göğsü hıçkırıklarıyla titriyordu.

Annesi Jale'nin çığlığını duydu sonra. Akın irkildi. Yavuz ise daha da hızla yüzerek teknenin arkasındaki küçük bölmeye ulaşmıştı. Akın'ı teknenin

küçük bölmesine bırakır bırakmaz hızla kendisi de çıktı tekneye ve hemen Akın'a eğilip omzuna baktı. Yarası çok derin değildi ancak hem tuzlu su yüzünden hem de müdahalede bulunmadıklarından kanıyordu hâlâ.

Akın hıçkıra hıçkıra ağlarken, Yavuz, "Ağlama, sıyırmış sadece..." demekten başka bir şey yapamadı. O hiç kurşun yememişti ki, nasıl bir acı olduğunu tahmin edemiyordu. "Akın, ağlama! Bak ben olsam ağlamazdım, benim gibi olmak istemiyor muydun?" Elini yavaşça Akın'ın yarasına bastırdı.

Akın'ın ağlamaktan kan çanağına dönen yeşil gözleri aralanarak Yavuz'un yüzünü buldu. "Ben..." dedi duyduğu acıyla çehresini buruşturarak. Çok canının acıdığını o an daha iyi anladı Yavuz. "Ben artık senin gibi olmak istemiyorum Yavuz abi... Çok... Çok acıyor!"

Yavuz o an afalladı. Yarasına yeniden baktığında aslında bunun basit bir sıyırık olmadığını, kurşunun sol arka omzuna girdiğini kan göletinden zorlukla görebildi. O an teknenin tepesinde "Akın!" diye haykıran Akın'ın annesinin sesini duyduğunda başıboş gözleri yukarıya kaydı. Semiramis teyze gördüğü manzarayla telaşla yanlarına koştururken annesi Jale de onun peşinden koştu. Yukarıda küçük gözlerini korkuyla kırpıştırıp ağlayan Ajda'yı hayal meyal gördü.

Semiramis, Yavuz'u kollarından çekip aldı hemen ve tam kafasının üzerine sıkıca bir öpücük kondurdu önce. Çok korktu Yavuz. Jale de kendisine sarılırken neredeyse korkudan ağlayacaktı o da.

"Sen iyi misin?" diye sordu annesi. O ise hâlâ Akın'a ve annesine bakarak, kafasını sallayarak geçiştirdi.

Semiramis hızla oğlunu kucaklayıp yukarıya çıktı ağlayarak. "Gideceğim... Alıp götüreceğim hepinizi buradan, bu hayattan!" diyordu.

"Anne..." dedi korku dolu sesiyle Yavuz. "Bize az önce ne oldu?"

Sustu annesi, sıkı sıkıya bastırdı Yavuz'u göğsüne ve ağlamaya başladı. Yavuz'un başı annesinin sarsılan göğsüne yaslanmış bir şekilde dururken bakışları teknenin zeminindeki Akın'ın bıraktığı koyu renk kan göletindeydi.

İlk değildi bu, son da olmayacaktı. Belki de tarih tekerrür edecekti.

Ertesi gün bütün gazeteler onları yazdı. Kocaman başlık altında onların siyah beyaz fotoğrafları: "Marina'da Silahlı Çatışma!" Oysa bir çatışma değildi bu, alenen verilmek istenen bir gözdağıydı. Babalarının isimleri, Akın'ın "yaralı küçük çocuk" diye bahsedilen "A.T." olarak yazılan ismi, düşman kelimesi, siyaset kelimesi, 63 senesinin sıcak Ağustos'u... Hepsi aklına kazındı ikisinin de.

Bir kara leke olarak sürüldü kaderlerine ve hangi hayata tutunsalar onlara da bulaştı bu karalık.

"Ben bu karalığa bulaşmam," dedim kesin bir ses tonuyla. "Duydun mu? Yapmam bunu! Benim bir ailem var, kardeşlerim..." Sesimin titremesine engel olmak için derin derin soluklandım. "Ne planlıyorsun? Ne düşünüyorsun? Benim de annen gibi dün yarınları mı yaşamamı istiyorsun? *Annem intihar etti* dedin ama *cinayet de olabilir* dedin bana sen!"

Akın gözyaşlarını savuşturmak için gözlerini kırpıştırdı. Yeşil gözleri dolu dolu olmuştu yaşlardan. "Bunun onunla bir alakası yok..." dedi güçsüz bir sesle. Sonra bana doğru adımladı ve iki eliyle kollarımı tutmak istedi ama ittim ellerini. "Zümrüt, kim sana neyi ne kadar anlattı bilmiyorum ama hiçbir şey göründüğü gibi değil..."

Alayla güldüm. "Göründüğü gibi değil mi? Ölüyormuşsun Akın! Daha altı yaşındayken neredeyse ölüyormuşsun! Dahası bu ilk değilmiş ve son da! Dokuz yaşında da, on birinde de, on beşinde de ve yirmi birinde de yaşamışsın sen bütün bu olayları! Silahlardan korkun olmasına şaşılmamalı aslında..."

"Canım..." dedi yeniden, nazik olmaya çalışarak. Ancak aklına hatıralarının doluşması kafasını bulandırmıştı, belli. Zorlukla yutkundu ve dudaklarını ıslattı. "Bak, sen istersen ben her şeyi, herkesi silerim. Benim geçmişimin bir önemi yok! Haklısın, ailem dört dörtlük insanlar değil ve hiç de öyle olmadılar ama Ayten..." Yüzünü yana eğip bir çocuk gibi hüzünle baktı yüzüme. Gözlerinden gözyaşları taştı yanaklarına, tenindeki izlerin üzerinden usul usul kaydı. Elinin tersiyle sildi hemen yanaklarını. "Haksızlık etmiyor musun bu konuda bana biraz? Yargısız infaz yapmıyor musun şu an bana?"

Yüzüme bu türlü bakmasaydın Akın... Yüzüme böylesine derin bir üzüntü ve kederle bakmasaydın... Islak kirpiklerin birbirine yapışıp ok gibi durmasaydı öyle karşımda, vurmasaydı beni... Her şey ne kolay olurdu, senin gözlerin girmeseydi aramıza.

Burnumu sertçe çekip bakışlarımı kaçırdım ondan. "Biz şimdi seninle hiç kavuşmayacak iki yakanın düğmeleri..." dedim solgun bir sesle. "Asla kesişmeyecek o tren rayları..." Göğsüm mum alevi gibi titredi. "Bütün köprüleri yakılmış farklı kıtalar olacağız Akın." Bakışlarım yeniden onun gözlerini bulduğunda sözlerimin onu fazlasıyla yaraladığına emin oldum. "Aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi yaşamaya devam edeceğiz."

Kafasını hiddetle iki yana salladı, öfkelendi bu defa. "Hayır!" dedi hırsla. "Sebep bu olamaz, bütün bunları bahane edip benden uzak duramazsın!" Bu defa kollarımı tuttu ve sarstı beni. "Ayten, konuş benimle.

Kim ne dedi sana? Kim ne anlattı bizim, benim hakkımda? Yoksa ben mi bilmeden kırdım, üzdüm seni?" Bir eliyle hızlıca sol yanağına kayan gözyaşını sildi. "Seni bir şey üzmüş, biliyorum. Bak, seni üzen her neyse ben onu o delikten çıkarıp yok ederim! Yaparım bunu, sen de biliyorsun!" Elleri çenemi kavradı, gözlerine bakmaya zorladı beni. "Senin için yapamayacağım şey yok artık, görmüyor musun? Ben her şeyi göze aldım..."

Çenemi avuçlayan ellerini ittim. "Her şeyi nasıl göze alıyor olabilirsin Akın?" dedim tükürürcesine. "Daha bir ay önce yüzüme *seni sevmiyorum, asla sevmeyeceğim* dedin sen! Şimdi nasıl bana kör kütük âşık olduğunu söyleyebiliyorsun? Tutarsızsın! Bencilsin! Her daim kendi dediklerinin olmasını istiyorsun!" Omuzlarından ittim onu, geriye doğru sendeledi.

"Hayır! Hayır, ben çok düşündüm! Düşünmedim mi sanıyorsun? En ince ayrıntısına kadar düşündüm ben, Zümrüt! Kaç geceyi zor ettim, her uyuduğum uykuda kaç kere seni gördüm, akşamları ne hevesle yanına geldim... Sen bilmiyorsun!" Yutkundu ve derin derin soluk çekti ciğerlerine. "Zümrüt, yapma! Senin aklında başka bir şey var. Söyle, ne var? Baban mı bir şey diyor? *Görüşme* mi diyor? Geçenki tavrım yüzünden mi?" Bana yaklaştı yeniden. "Bak giderim, eğer sen de gerçekten istersen gider elini öperim o adamın, hatta ayaklarına kapanırım... Yeter ki girmesin aramıza. Yapmasın bunu bize..."

Vazgeçmeyecekti bu sözlerime rağmen, bakışlarında hâlâ o parlak arzuyu görebiliyordum. "Babamla bir alakası yok!" dedim onunla aynı hiddetle bağırarak. "Korkuyorum Akın! Bir tek korkan sen değilsin." Son kozumu oynamayı denedim. "Senin annen bile..." diye konuştuğumda göğsüm sancıdı. Akın, annesinden bahsetmem üzerine nefesini tuttu. "Senin annen bile size rağmen kalamamış o hayatta! Öldürmüş kendini! Sen beni böylesine kirli hayatına dâhil etmeyi nasıl düşünürsün?"

Akın'ın dudakları ciğerlerine nefes çekmek için aralandı ancak çekemedi. Kalakaldı öylece. Bense korkudan titriyordum. *Bunu bana neden yaptın* der gibi baktı yüzüme koyu yeşil gözleri. Yanaklarına gözyaşları hızlı hızlı akmaya devam etti ancak silmedi bu defa. Sol elini usul usul tam kafasına koydu, tepesindeki kısacık saçlarına dokundu nazikçe. Anlamlandıramadım bu hareketini ancak gözlerini sıkıca yumduğunda ben de istemsiz olarak karnımı tuttum.

Bir eksikliğe, yoksunluğa tutundum.

Birkaç şey daha söylemek isteyerek dilim kelime aradı ağzımın içinde ancak hiçbir şey bulamayınca sustum. O zaten hiçbir şey konuşmadı. Elleri sürekli kafasındaki kısa saçlarını okşuyordu. Çok kırılmıştı... O kadar

çok kırıktı ki yüzüme bile bakamadan yere çöktü ve iki elini yüzüne kapatarak gizledi benden gözlerini.

Onun bu hâline daha fazla bakamadım. Dış kapıyı açıp hızlıca kendimi attım sokağa. Hiçbir bakışı, hiçbir dedikoduyu umursamadan onun evinden evime yürürken yağmur şiddetini artırmıştı. Göğsüm sarsıcı hıçkırıkları misafir ederken yüreğimde onun aşkını uğurluyordum. Dönüp kısacık bir an onun gri panjurlu evine buğulu gözlerle bakındım. *Bir harabeye bakar gibi bakındım. Ben o harabede kalbimi bıraktım.*

Dönmeli miydim? Çalsa mıydım kapısını? Affet beni, başka bir şey var ama söyleyemem sana dese miydim? Medeni biri olup bu konuyu ona açmalıydım belki de fakat görmüştüm... Görmüştüm onun çocukları nasıl sevdiğini. Ben de sevmiyor muydum? Seviyordum ama yoktu... Olmayacaktı belki. Kimsenin omzunda bir kambur olarak yaşayamazdım ki ben. Olacak mı olmayacak mı diye beklerken ömür geçer miydi? Akın... Ona bunu yaptığıma çok pişman oldum.

Geri dönmek, kapısını çalıp af dilemek için adımladığım esnada evinin ışıkları söndü. Yağmur hâlâ şakır şakır yağıyor, üzerimi dövüyordu. Kararmış pencerelerine baktım bir süre. Sanki her şey onun ışıkları söndürmesiyle uzun ve derin bir sessizliğe gömülmüştü. Bizim geleceğimiz de beraberinde sonsuz bir karanlığa...

Akın'ın hayatını öğrenmem hiç de zor olmamıştı. Birini seviyorsanız, elinizden geleni ardınıza koyamazdınız ve onu deli gibi merak eder, araştırırdınız. Ben de doğal olarak bunu yapmıştım.

Manav Suphi amca senelerdir gazete biriktirir, deli gibi geçmişe ilgi duyardı. Her pazar günü onun yanına giderek gazete arşivini didik didik etmiştim sırf onun hayatından bir iz bulayım diye. Nitekim bulmuştum da: Marina olayı. Yavuz Bey ve Akın kavga ederken duyduğum bu ismi hiç unutmamıştım. Suphi amcaya sorduğumda o da böyle bir olayı okuduğunu doğrulamış ve benimle birlikte aramıştı, sağ olsun. Öte yandan Gönül abladan iki aile hakkında edindiğim bilgiler de tuz biber olmuştu bütün öğrendiklerimin üzerine. Onu kendimden uzaklaştırmak için ne lazımsa yapmıştım. Yetinmemiş, annesinin öldüğü tarihteki bütün yazılanları tekrar tekrar okumuştum.

AŞİYAN'DA KORKUNÇ İNTİHAR!
İSTANBUL SOSYETESİNİN NAHİF GÜLÜ SOLDU!
TAMTÜRK AİLESİNİN KARA GÜNÜ!

Bir dünya saçma sapan manşet... Hepsinde ayrı bir yalan, hepsinde ayrı bir dedikodu ancak hepsinde tek bir gerçek: Bir kadın kendini öldürmüş. Bazı gazetelerde Süleyman Tamtürk ve eşi Semiramis Tamtürk'ün yan yana fotoğrafları varken bazılarında sadece Semiramis Hanım'ın tek fotoğrafı vardı. Çoğunlukla gözlerinde garip bir hüzünle bakıyordu fotoğraf makinesine. Onun bu bakışında Akın'ı görmüştüm ve bu farkındalık yaralamıştı beni.

Bir gazetede Akın'ın küçüklük fotoğrafını bulmuştum. Haber başlığında "ATA HİPODROMU AÇILDI" yazıyordu. Süleyman Bey ve Hamza Bey'in birileriyle gülerek verdiği pozun yanındaki küçük fotoğraftaydı Akın. Zayıf, çöp gibi bir oğlan çocuğuydu ve birinin elini tutuyordu sıkıca. Tuttuğu elin sahibi Yavuz Bey'den başkası değildi. Kafalarında siyah kasklar vardı, ayaklarında ise dizlerine kadar uzanan çizmeler. İkisi de askılı pantolon giymişti. Yavuz Bey fotoğrafta Akın'a bakıyor, Akın ise atlara doğru bakıyordu.

"Suphi amca, bu fotoğrafı kesip alabilir miyim?" diye sormuştum fotoğrafı görür görmez. İzin vermişti bana. Dikkatlice fotoğrafın olduğu kısmı keserek almıştım.

Ertesi gün Yavuz Bey'in evine geldiğimde omuzlarım çökük bu hadiseyi düşünüyordum. Gece boyu uyumamıştım, bahçe kapısından girerken tökezledim. Neredeyse yere kapaklanıyordum ancak bir el hızlıca kollarımdan tutarak bozulan dengemi toparlamama yardımcı oldu.

"Aman, dikkat!" Yavuz Bey'in sesiyle bakışlarım onu buldu. "İyi misin? Bir yerin acıdı mı?"

Ağladığım ve hiç uyumadığım için batan gözlerimi kırpıştırdım. "İyiyim Yavuz Bey. Sağ olun," dedim.

"Gözlerin şişmiş. Uyumadın mı?" Sonra üzerime bakındı. "Ayten sormayayım diyorum ama kış geldi, hiç üşümüyor musun sen bu incecik hırkayla?"

Üşüyordum. Hem de çok üşüyordum. "Yok..." diyerek istemsiz bir şekilde kollarımı sardım bedenime. "Yok, üşümüyorum."

"Bak, eğer ihtiyacın varsa... Yani, yanlış anlama beni lütfen. Korkuyorum beni yanlış anlayacaksın diye ama ihtiyacın varsa ben sana alırım kaban."

Kafamı iki yana salladım. "Var kabanım, gerek yok Yavuz Bey. Teşekkür ederim." İkna olmuş gibi değildi yüzü ama üstelemedi. "Ben içeri gireyim," diyerek hareketlendiğim esnada bana seslenince yeniden ona döndüm.

"Ayten..." Bana doğru adımladı, tam karşımda durdu. "Artık akşamları seni Mahir abi bırakacak evine." Anlayamadım önce, zaten kafam kazan gibiydi. Gözlerimi kısarak baktım yüzüne. "Akın..." diyerek duraksadı o da. Yüzümden bir şeyler anlamaya çalıştı ancak ben bile ne olduğunu anlayamıyordum. "Akın gitti ya. O yüzden."

"Ne? Nereye gitti?" diye sorabildim sadece.

"Bilmiyor muydun?" diye sordu. Oysa bilmediğimi bal gibi anlamıştı. "Dün gece geldi bana, İtalya'ya gideceğini söyledi bugün. Ben... Haberin var sanıyordum."

"Ama... Ama okulu var! Bir hayatı var burada..." dediğimde bu konunun muhatabının Yavuz Bey olmadığını anlayarak bastırdım dudaklarımı birbirine.

"Bilmiyorum, bir şey söylemedi bana da," diye açıkladı.

Gayriihtiyari arkamı dönüp onun evine bakındım. *Onu hep kaçtığı hayata ben ittim,* dedim içimden. *Benim yüzümden gitti o.* Suçluluk duygusuyla ellerimi göğsüme bastırdım.

"Ayten?" Yavuz Bey'in sesini duyuyordum ancak dönüp yüzüne bakamıyordum. O kadar üzgün ve şaşkındım ki beynim onun gittiğini kabullenemiyordu. Sindiremiyordu. Reddediyordu.

Ama gerçek buydu.

Akın gitmişti.

Mayıs 1982

Yanı başında uyuyordu. Bir kolunu onun bedenine sarmıştı, sıkı değildi ama çok da gevşek değildi. Ağır hareketlerle bedenine sarılan kolunu dikkatlice üzerinden çekip kendi yanına koydu. Sessiz olmaya özen göstererek yataktan doğruldu ve üzerindeki saten geceliğini düzeltti. Elleri sonra saçlarına gitti; uzun, dalgalı ve birbirine karışmış saçlarını omzunun ardına itti. Yatakta kalçasını kaydırdı. Tam ayakları yerle buluşacaktı ki bir anda sağ elinin bileğine pranga gibi tutundu sıcak parmaklar.

İri iri olmuş gözlerle omzunun ardından bileğini tutan adama baktı Ayten. Şu adamın sessiz uyanışları, diye düşündü ve kızdı ona içinden. Bileğine sarılı eller bu defa kaba bir kuvvet kullanarak çekti onu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu yarı uykulu boğuk bir sesle.

Ayten onun bu ses tonu ve uyku mahmuru yarım açık gözlerine bakarken gülümsedi. "Mete uyanmıştır, gidip bakayım..."

Yeniden yataktan kalkmak için hamle yaptığı esnada bu defa bileği daha büyük bir kuvvetle geri çekildi, bir anda adamın göğsünün üzerinde buldu kendisini. Sıcak nefesleri birbirlerinin yüzüne çarparken Ayten nazlı nazlı kaşlarını çattı. "Gitme, biraz daha kal."

Cıklayıp çıplak omuzlarını silkti. "Kalamam," dedi yapay bir üzgünlükle. "Kalamam, bırak hadi."

Ama adam ısrarcıydı, sıkı sıkıya tutuyordu onu ve kaba bir kuvvetle onu üzerinden alıp yer değiştirdi. Ayten, sırtı yumuşak yatağa bir anda çarpınca şokla bakındı adamın yüzüne. Adam ise gördüğü manzara karşısında geriye doğru çekti kafasını, âdeta büyülenmişti. Ayten'in dalgalı koyu kestane saçları dağılmıştı beyaz çarşafların üzerine. Gözlerinde buğulu uyku mahmurluğu, öpülmekten şişmiş kıpkırmızı dudakları, birbirine karışmış kirpikleri, geceliğinin açıkta bıraktığı esmer gerdanı ve parlak omuzları... Sanat eseri gibi duruyordu karşısında.

"Çok güzelsin..." diye mırıldandı. "Çok güzelsin ve benimlesin. Benim evimde, benim odamda ve benim yatağımdasın... Dünyanın en şanslı adamıyım, hayat seni karşıma çıkardığı için."

Dudağının altından öptü onu. Dudaklarını önce sağ yanağına sürttü sonra aşağılara kaydırdı. "Yaa," diye nazlanarak ittirdi onu Ayten omuzlarından. "Ya, bırak! Bıyıkların, sakalların batıyor!" Ancak mutluydu. Öpüldükçe kıkırdıyordu adamın bedeninin altında.

Kulağına doğru eğildi bu defa adam. "Kesersin yine, fena mı?" Sol elini Ayten'in alnına düşen saç tutamlarına attı, nazikçe okşadı ve onun acı kahve gözlerine bakarak, "Geçenki gibi... Kucağıma oturur, kulağıma şarkılar söyler, usturayla harikalar yaratırsın..." dedi kışkırtıcı bir ses tonuyla.

Ayten adamın açık imalarıyla utanarak bakışlarını kaçırdı. "Edepsiz!" dedi ancak o da hatırladığı anıyla gülümsüyordu. Tehdit edercesine işaret parmağını adamın yüzüne doğrulttu. "Bu defa çizerim yüzünü, hiç acımam!"

Adam boğuk bir şekilde kahkahayı koyuverdi. "Başım üzerine senden gelecek her şey..." dedi kahkahalarının arasından. Sonrasında yeniden onun üzerine eğildi ve bu kez boynunu öptü koklayarak.

"Ya," diyerek ellerini ikisinin arasına koydu Ayten ve güçsüzce ittirdi üzerindeki adamı. "Bıraksana be adam! Bebek uyanmıştır diyorum!"

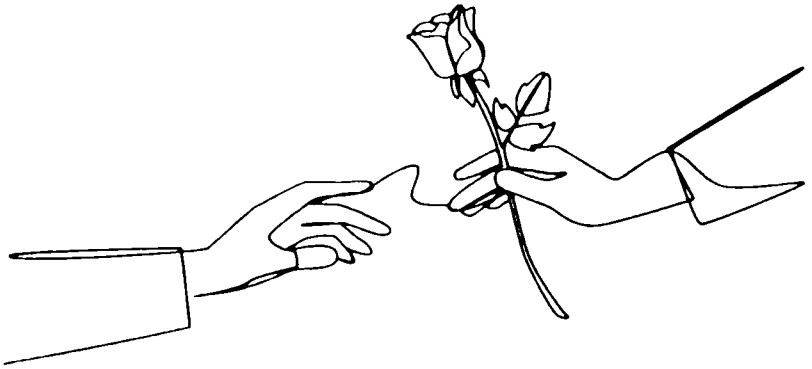
Ama adamın onu bırakmaya hiç de niyeti yok gibiydi. İri sağ eli Ayten'in çıplak omuz başlarından birini okşadığında diğer eli de sol kalçasını avuçlamıştı. Ayten yoğun bir hazla titreyerek başını geriye attı. O an gözleri konsoldaki çekmeceyle buluşmuştu. Bu defa daha büyük bir çabayla adamın altından sıyrıldı. "Bu çekmecede ne var?" derken ayaklarını yerle buluşturmuştu

çoktan. Nefes nefese kalmıştı iki saniyede. Kaçabildiği için, şiddetli bir haz dalgası tarafından yutulmadığı için çok şanslıydı. Hızlıca uzanıp çekmecenin kolunu çekti ancak çekmece açılmadı, kilitliydi. Birkaç kez daha zorladı ama başaramadı.

"Onun anahtarı kayboldu..." Duyduğu sesle omzunun üzerinden adama baktı Ayten. Bir şey saklanıyormuş gibi hissetti kendisinden o an. Adam bakışlarını kaçırdı. Kaşları çatıldı.

"Ne vardı içinde?"

Adam sıkıntıyla bir nefes verip burun kemerini sıktıktan sonra ayağa kalktı ve Ayten'in tam karşısına dikildi. "Birkaç gereksiz evrak..." diyerek Ayten'in çekmecenin üzerinde duran ellerine uzandı ve avuç içlerini çevirerek öptü. "Değersiz kâğıt parçaları."

16. BÖLÜM: ÇOCUKLAR GİBİ

İnsan bazen yanmadan da küle dönebiliyormuş. Aşkın kıyısından geçsem bile, küle dönmüş gibi hissetmem bundan. Sıcak, asla soğumayan, için için hâlâ yanan bir külden ibaret kalbim şimdi. Taşa dönmesi an meselesi sanıyorken yokluğun daha da harlıyor külleri.

Kalbimde artık hiç tamamlanmayacak yarım bir yapboz parçası var. Alacalı bir yapboz... Seni ben bile isteye kaybettim ve şimdi kim bilir haritada hangi noktada, adını bile telaffuz edemeyeceğim o ecnebi şehirlerinden hangi birinde, ne hâlde, kimlerle, ne yapıyorsun...

Ben unutmadım hiç o son bakışını. Gözlerin aklıma uçsuz bucaksız ormanlar kadar büyük bir şekilde kazındı. Dilim kopsaydı da etmeseydim o sözleri, o son bakışını görmeseydim ben. Seni hiç gitmeyi istemeyeceğin, o adını bile telaffuz edemeyeceğim ecnebi memleketlerine benim dilim itmeseydi. Pencere kenarında oturup saatlerce, hiç korkmadan, kimseden çekinmeden bakıyorum evine artık. Kapalı gri panjurlarının bütün menteşeleri bir daha asla açılmayacak gibi sıkı sıkıya kenetli birbirine. Senin bana kapanan göz kapakların gibi. Benim ezici sözlerim üzerine tek bir söz dahi edemeyen kapalı dudakların gibi. Benim yüzümden, bana rağmen kapattığın kalbin gibi.

Günlerce boğazımda yutkunarak yok etmeye çalıştığım o yumru senin gidişindi. Uykusuz geceler, durup dururken hıçkıra hıçkıra ağlayışlar, yeşilin en çok sen tonuna küsüşler ama en kötüsü de yemeden içmeden kesilip neredeyse ölmek üzere oluşumun farkında bile olmamam. Yavuz Bey'in ilk defa bu ahmaklığıma çıldırmış gibi bağırması, korkmam, korktukça daha da ağlamam ancak teselli edenin yine Yavuz Bey olması... Sen bilmiyorsun Akın. Yavuz Bey'in bana bağırışında babamı gördüğüm için ağladığımı, ağladıkça da seni ne kadar aradığımı asla bilmiyorsun.

Biliyorum ama ben, endişelendiği için bağırdı bana. Ya kucağımda Mete varken düşüp bayılsaydım? Haklı o da kendince, o kadar para sayıyor elime, benim sağlığım demek Mete'nin de sağlığı demek. Fakat Akın... Yavuz Bey biraz tuhaf biri bence. Bakışlarında garip bir şey var. Korkutucu değil, ürkütücü

değil, babam gibi pis değil ama bir şey var tanıdık, çözemiyorum. Tanıdık lakin yabancı. Yakın lakin uzak. Samimi lakin soğuk.

Apar topar hastaneye götürdü beni bugün bayıldığım için. Kendimi aç bıraktığım içinmiş. Ne mühim bir meseleymiş şu açlık! İnsanın kalbi doymuyorken karnı nasıl doyarmış ki? Senin aşkın, Akın... Senin aşkın galiba sonum olacak benim. Canlı bir cenaze gibi dolaştığım için ev ahalisi tarafından bile merak ediliyorum artık. İnanabiliyor musun buna? Beni... Beni gerçekten merak ediyorlar. Annem iyi olup olmadığımı soruyor, Zehra işle mi ilgili diye sıkıştırıp duruyor, Nergis hiç peşimden ayrılmıyor, Gülin ve Emel bile buldukları yerde iyi miyim diye yokluyor.

Ama hiçbirinin ilgisinde ve sevgisinde ben artık gerçekliği hissedemiyorum. Aylar önce, hiç gerçekten sevilmeyeceğimi düşünerek bunu kendime dert edinir, kendi kendime geceleri ağlardım. Ablamın Ferdi'ye duyduğu o sevgiyi aşk sanır, aşkı bu türlü zannederdim. Kıskanırdım ben ablamı içten içe, kendimde hep sevgi kusuru arardım. Ne çocukluk ama! Koskoca kız olmuşum, küçücük bir sevgi için geceleri yastığımı gözyaşlarımla mı ıslatıyormuşum diye sorguluyor olabilirsin. Ama ben öğrendim, Akın. Dilektaşı Mahallesi, Fırıncılar Sokağı, gittiğimiz Sadi Usta'nın çay bahçesi, fotoğrafçı Fırat amcanın yeri, o pis karakol, Aşiyan'ın aşındırdığım yolları... Bunlar aşkın alfabesiymiş ve sen aşkın dilini çok iyi anlatan bir öğretmenmişsin.

Demiştim ki içimden, başka baharlarda çiçek açsın yüreği, benim kara kışımdan uzak dursun... Ama yapamadım Akın, sen başka baharlara doğru çiçek açmak için benden uzaklaştıkça o kara kışta ben hayalinle ölmeye başladım. Senin sevdan beni henüz yataklara düşürmedi ancak kalbimdeki ağrı o kadar büyük ki yataktan ziyade kara topraklar çekiyor içimi. Günden güne incele incele yok olacakmışım gibi hissediyorum.

Gitmiyor gözümün önünden hiç, gitmiyor... O çocuksu sevincin, heyecanlı heyecanlı kıpırdanışın, utandığın için burun kemerinin kızarması, kızardıkça senin burun kemerini daha da sıkman, babanla tartışmana rağmen benim yüzüme bakarken bir an bile somurtmaman ama en çok, bana seni seviyorum dediğin anda gözlerine saçılmış o parlak yıldızlar...

Ben seni unutamıyorum Akın. Ben seni anne yarandan vurduğum için de kendimi asla affedemiyorum.

Derin bir nefes alarak başımı sarı kâğıtlardan kaldırıp tam karşımda oturan Nergis'e baktım. Sırtını duvara yaslamış, dizlerini karnına doğru çekmiş ve dizlerinin üzerindeki kitabına bakarak gülümsüyordu. Sinirimi bozdu yüzündeki bu mutlu ifade. "Ne yapıyorsun Nergis?" diye sordum aksi bir sesle.

Başını kaldırdığında afallamıştı sorum üzerine. "Hiç, abla... Ders çalışıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Gülerek mi ders çalışıyorsun sen?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Şey..." diye geveledi. "Yani, biraz komik şeyler vardı da... Ondan."

Açıklaması daha da bozdu sinirimi ancak bir şey söylemeden yeniden önümdeki kâğıtlara döndüm yüzümü.

Her gülen yüz, her mutlu söz düşmanım artık benim. Bütün mutluluklar başkalarının olabilir, benim güneşim battı. İçim, izi silinmez karanlık gecelerin meskeni bundan sonra. Her şeye sinirlenen, sürekli asık suratlı, çok konuşmayan, konuştuğunda da dilindeki dikenleri batırmaktan asla geri durmayan o huysuz yaşlılara döndüm iyice.

Akın, sen gideli yirmi üç gün geçti. İnan bana, nasıl geçti hiç bilmiyorum ancak saymayı bir gün bile bırakmadım. Yirmi üç kez deşildi kalbim. Yirmi dördüncü, kapımda an kolluyor. Havalar buz gibi, kalbim yangın yeri, sen yoksun, ellerim soğuk. Yokluğunun ateşi ısıtmıyor, kavura kavura öldürüyor beni.

Sarıyer'deki yeni yıl kutlamalarına gideriz her sene ablam ve arkadaşlarımla. Bu sene darbe olduğundan kutlama yapılır mı bilmem. Ben her yeni yılda aynı şeyi dilerim: Bir parça mutluluk ve sağlık. Fakat bu sene dileğim belli. Yüzüm yok bunu sana söylemeye, dön diyemem asla, ben itmişken seni ellerimle ama... Bu seneki yeni yıl dileğim, senin dönmen olacak. Bana geri dönmen değil, buraya dönmen zira ben seni çok kırdım, kırgın bir yürekten de geri dönmesini asla istemem. Ama buraya dön Akın. Bana değil, hiç biz olamayan bize değil, buraya dön.

Hem ne kaldı ki senden bana? Bir çift kara orman gibi bakan kırgın gözlerinden başka...

Nergis kitabın kapağını pat diye kapatınca başımı kaldırıp yeniden ona baktım. "Uyuyacağım abla. Işığı kapatabilir miyim?"

Ters ters baktım yüzüne ama başımı salladım onaylarcasına. Yazdığım yirmi üçüncü mektup da yorganların altındaki Akın'ın mektuplarının yanına katlanıp koyuldu. Nergis ışığı kapattı, ben de Emel'in yanına kıvrılıp saçlarına bir öpücük kondurdum ancak doğru dürüst uyuyamadım.

Sabah Yavuz Bey'in evine vardığımda, aklımda önceki gün, kendime iyi bakacağıma dair ona verdiğim söz vardı. *"İyi bakacağım kendime Yavuz Bey. Siz merak etmeyin. Söz."*

Yavuz Bey çoktan işe gitmişti ben onun evine vardığımda. Açıkçası bu durum beni daha da rahatlattı. Dünkü meselenin yeniden açılacağından

ölesiye korkuyordum. Adamın işi gücü yok gibi işten gelir gelmez beni hemen hastaneye yetiştirmişti. Garip bir şekilde birbirine yara bandı olan iki insan gibiydik onunla sanki. Ben öncesinde ona hastaneye gidene kadar eşlik etmiştim ve dün de o bana...

Baskın bir karakteri vardı Yavuz Bey'in. Konumu gereği öyle olmalı diye düşünürdüm önceleri ancak hayır, o insanları yönetmeyi seviyordu. Her şeyin belli bir düzende olması onu rahatlatıyor, en ufak bir aksilikte çabuk parlıyor ve o aksilik silinene kadar içi asla rahat etmiyordu. Hastaneden çıktığımızda bir dünya ağrı kesici almıştı benim için mesela. Neden bu kadar çok aldığını sorduğumda ise bana Mete'ye iyi bakmam gerektiğini, bunun için de bir an önce kendimi toparlamamın icabet ettiğini söylemişti. Bazen bu kadar pimpirikli oluşu canımı sıkıyordu.

O gün Mete oldukça huzursuzdu. Geldiğimden beri ağlamaları kesilmemişti ve ne yaparsam yapayım onu uyutamamıştım. Karnı tok, altı temiz, gazı yok ama uyumuyor... Dişleri çıkıyordu muhtemelen, bu yüzden huzursuzlanıyordu. Sürekli diş etlerini kontrol ediyordum ancak görünürde şimdilik bir şey yoktu.

Mete huzursuz olduğunda ben de huzursuz hissediyordum. Bana ne oluyorsa... Üstelik onu susturamayınca akşam Yavuz Bey'in gelip bana kızacağını düşünerek daha da çekinmeye başlıyordum. Neydi bu his? Korkuyor muydum ben bu adamdan? Yok! Ee, niye böyle hissediyordum o zaman?

Mete sonunda derin bir uykuya daldığında Yavuz Bey çoktan işten gelmişti. Saat akşam altıya geliyordu. Yirmi dört koca gün geçmesine rağmen hâlâ Akın gelecek, beni alacakmış gibi içimde ölgün bir heyecan vardı. Gözlerimi yumarak kabullenmeye çalıştım artık gelmeyeceğini ve ellerimi çektim Mete'nin beşiğinden.

Odasının kapısını aralık bırakarak aşağıya indiğimde Gönül abla üzerini giyiniyordu. Evine gidiyordu. Beni görünce gülümsedi. "Mete uyudu mu?" diye sordu.

"Çok şükür uyudu..." diyerek yorgun bir nefes bıraktım. Dudakları üzüntüyle büzüldü.

"Bu aylarda böyle huysuz olurlar," diye açıkladı. Sonra aklına gelen şeyle kaşlarını kaldırdı. "Ha Ayten, Yavuz Bey çalışma odasında, rahatsız edilmek istemiyormuş. Ben diyeyim."

Onaylarcasına kafamı salladım. "Ben biraz salonda oturacağım zaten."

"Hadi, çıktım ben. İyi akşamlar Aytenciğim."

Kapıya kadar eşlik ettim ona. "İyi akşamlar Gönül abla."

Dışarıda kar soğuğu vardı. O gider gitmez kapattım kapıyı ve kısa bir an temas ettiğim soğukla ellerimi ovuşturarak salona girdim. Elektrik düğmesine basıp salonun aydınlanmasını izledim. Kendimi İstanbul Boğazı'na bakan büyük camın önündeki berjere bırakmadan önce evin sessizliğini dinledim. Benim gibi çok sesli bir hayatın içerisinde büyüyen bir kız için bu sessizlik oldukça rahatsız ediciydi. Kalabalığı ve gürültüyü sevdiğimden değildi ancak bu evdeki soğuk sessizlik canımı sıkıyordu.

Elimi çeneme dayayarak sisli boğaz manzarasına bakındım hüzünle. Hüznümün sebebi belliydi: *Akın*. Tıpkı boğaz manzarasını asla bırakmayan sis gibi yüreğime çöküyordu Akın'a olan aşkım. Derin ve içli bir nefes alıp geriye yaslandım.

Yavuz Bey'in ayak seslerini duyunca bakışlarım merdivenlere doğru kaydı. Tam merdivenin son basamağına geldiğinde bakışlarımız kesişti, kaşları çatıldı. "Su içeceğim de..." diye saçma bir açıklama yaptı bana. Sonra saçma açıklaması karşısında kendisi de bocaladı, hemen arkasını dönerek mutfağa ilerledi.

Tuhafıma gitti. Başımı geriye yatırdım ve tavandaki taşlı avizeye baktım. Gözlerimi yorgunca kapattım. Birkaç dakika geçti, gözlerimi araladım. Yavuz Bey hâlâ mutfaktan çıkmamıştı. *Su içeceğim* demişti, yanlış mı duymuştum? Aman, bana neydi canım. Ama içimdeki merak duygusuna engel olamadım ve ayağa kalktım. Sessiz adımlarla mutfağa doğru ilerlerken görmeyi beklemediğim bir manzarayla karşılaşınca anlık olarak mutfak girişinde duraksadım. Hemen sonrasında yüzümdeki sırıtışa engel olamayarak, "Yavuz Bey?" dedim sorgularcasına. "Siz... Ne yapıyorsunuz öyle?"

Şoke olmuştum zira Yavuz Bey, önünde kocaman, sarma dolu bir tencereyle mutfak zeminine oturmuş, afiyetle sarmaları midesine indiriyordu. Sesimi duyduğu an sarma dolu ağzıyla yüzüme bakakaldı. Sonra hızla lokmasını çiğnedi. "Acıkmışım biraz, ne yapayım?"

Gülerek mutfağa girdim. "Afiyet olsun."

Benim gülmemle o da gülümsedi. "Gel, beraber olsun," diyerek önündeki sarma tenceresini işaret etti.

"Yok, ben sizi bozmayayım," dedim eğlenir bir sesle.

"Çök Ayten, çök," diyerek elini aşağı yukarı salladığında, gülmemi engelleyemeyerek karşısına oturdum, onun gibi bağdaş kurarak. O da önündeki sarma tenceresini bana doğru itti. "Gönül abla mükemmel yaprak sarması yapar," diyerek ağzına bir tane sarma attı. Çiğnedi hızla ve yuttuktan sonra, "Geçen gün çok canım istedi, yapar mısın dedim. Sağ olsun, yapmış

hemen," diye açıkladı. Duraksayıp yüzüme baktı sonra. "Ee, yesene Ayten."

Uzanıp bir tane sarmayı aldım ve ağzıma attım. Gerçekten de Yavuz Bey'in dediği gibi çok lezzetliydi. Sessizlik içerisinde sarmalarımızı yerken Yavuz Bey'i izliyordum. Adam bir sarmaya bu kadar mı aşkla bakardı yahu! Resmen gözleri parlıyordu. "Sen nasıl oldun? İlaçlarını kullanıyor musun?" diye sordu daha sonra.

Ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra bakışlarımı sarma tenceresinden çekmeden, "Evet," diye yanıtladım onu. Tabii yalan... Aklıma yine Akın geldiği için yemeyi bıraktım. Kalbim sızlıyordu resmen, bu nasıl bir yüktü böyle?

Yavuz Bey'in bir iç çektiğini duyunca bakışlarımı ona kaldırdım. Direkt olarak yüzüme bakıyordu. Yine çatmıştı kaşlarını. "Akın neden gitti, Ayten?" diye sordu.

Sorusu üzerine afalladım. "Bilmiyorum," diyerek bakışlarımı önüme çevirip kaçırdım ondan.

"Ayten..." diyerek görüş alanıma girmek için başını yüzüme eğdi. "O gittiği için kendini perişan ettiğini görmüyor muyum sanıyorsun? Anlat bana, ne oldu aranızda ve o gitti?"

"Ben..." diye konuşmaya başladığımda karıncalı çıkan sesim üzerine boğazımı temizledim. "Ben ona, onun hayatından korktuğumu söyledim." Kaçamak bir şekilde bakışlarımı kaldırıp sürekli Yavuz Bey'in gözlerine bakıyordum. O ise direkt, başka bir noktaya bakmadan gözlerime bakıyordu. O kadar sert bir şekilde bakıyordu ki ürküyordum adamın bu bakışından. *Onun mizacı bu şekilde Ayten.*

"Nesinden korkuyorsun onun hayatının?"

"Geçmişinden... Babasından, ailesinden... Yaşadıklarından." Yavuz Bey bir süre daha yüzüme bakındı. Sonra bir anda gülmeye başladı. Anlamayarak kaşlarımı çattım. "Neden güldünüz?" diye sordum en sonunda dayanamayarak.

"Sonunda öğrenmişsin ne mal olduğumuzu desene!"

O an gözlerimi iri iri açarak baktım Yavuz Bey'in yüzüne. Akın'ın geçmişi, Yavuz Bey'in geçmişi demekti ve ben az önce dolaylı olarak onun da geçmişine dokunmuştum. "Ben öyle demek istemedim," diye savunmaya geçtiğimde kafasını iki yana salladı.

"Akıllı bir insanın yapacağı şeyi yaptın," diyerek itiraz etti. "Yani... Ne işi olur ki senin gibi birinin bizimle?"

"Anlamadım?"

"Boş ver," dedi. Konuşmaması canımı sıksa da bir şey söyleyemedim.

Mahir abi saat sekize doğru zili çaldığında Mete'nin odasında oturuyordum. Yavuz Bey'le sarma yedikten sonra yukarı çıkıp biraz kafa dinlemiştim Mete'nin odasında. Mahir abi gelip beni aldı. Evimin önüne geldiğimizde, "Teşekkürler Mahir abi, iyi akşamlar," diyerek indim arabadan.

"Ne demek kızım, iyi akşamlar."

Mahir abi yokuştan aşağıya gittikten sonra karşımda duran eve baktım bir süre. Yirmi dört gündür her akşam yaptığım gibi. Onun bana boynunu bükerek baktığı gibi. Yaş dolu gözlerle, *"Zümrüt, lütfen! Lütfen yapma bunu!"* dediği gibi. Onun evinin duvarları her gece üzerime yıkıldı.

Ellerimi kalbimin üzerine kapattım, onun kapalı gri panjurlarına bakınırken. Sol göğsümün üzerindeki fotoğrafımızın köşeleri battı yine tenime. *Seni kendimden uzaklaştırsam bile fotoğrafımız hâlâ kalbimin üzerinde duruyor Akın. Sen gülüyorsun, ben gülüyorum. Sadece o fotoğrafta çok mutluyuz artık. Kalın bir fotoğraf kâğıdında yarınlar yokmuşçasına gülümseyen iki insan batıyor kalbime. Yarınlar varmış Akın ve o yarınlarda biz yokmuşuz.*

"Ben aptalın tekiyim..." diye mırıldandım. Hava o kadar soğuktu ki sokak ortasında daha fazla durursam kesinlikle donacaktım. Arkamı dönüp ellerimi cebime sıkıştırdım ve hırsla yürürken, "Büyük aptalım! Böyle bir sevgiyi heba ettim, gerçekten salağım!" dedim.

"Ayten! Kız ne konuşuyorsun öyle kendi kendine?"

Duyduğum sesle başımı yukarıya kaldırdım. Neşe balkondan aşağıya sarkarak bana el sallıyordu. Hiç çekemezdim vallahi onu şimdi ancak terslemek de istemiyordum. "İyi akşamlar Neşe," diyerek el salladım ona ve apartmana yürümeye devam ettim.

"Kız dur!" dediğinde oflayarak durdum ve ona baktım yeniden. "Kemal evleniyormuş! Duydun mu? Kimle, tahmin et!"

Buruk bir tebessüm peyda oldu dudaklarıma. "Sare mi?"

Neşe büyük bir şaşkınlık yaşadı sorum üzerine. "Ay, sen nereden biliyorsun? Ayferler mi söyledi yoksa? Ay, hayır! Bu dedikoduyu benden duymalıydın!"

Şu kızın dedikodu seviciliği beni bitiriyordu. Kendi ellerimle Kemal'i Sare'ye itmiştim ama tabii ki bunu Neşe'ye söyleyecek değildim.

"Tahmin ettim sadece," dedim omuz silkerek. "Üç katlı düğün pastası da yaptırır şimdi."

Neşe yaptığım imayı tabii anlamadı ama ben içten içe bu imaya daha da güldüm. "Sonunda amacına ulaştı Sare cadısı he," diyerek dudak büzdü. Konuya karşı ilgisiz olduğumu fark edince yaslandığı balkon demirlerinde doğruldu hemen. "Ayten, babam renkli televizyon alacakmış, biliyor musun? Para biriktiriyoruz. Akşamları bize gelirsin kızları da alıp, birlikte izleriz!"

"Hayırlı olsun Neşeciğim. Çok yorgunum ve çok üşüdüm. Artık evime girebilir miyim müsaadenle?" diyerek sevimli bir şekilde gülümsedim ona.

"Aman, sevimsiz seni! Hayatına neşe katmaya çalışıyorum hem adımla hem benliğimle, senin yaptığına bak..." Yeniden balkon demirlerine doğru eğildi ve bu defa bir sır paylaşır gibi sesini alçalttı. "Ayten, ben kaç gündür şu Dilsiz Ajan'ı göremiyorum kız. Ne oldu? Niye gelmiyor evine?"

Özenle kaçındığın her şey seni bulur. Zihnimi dağıtan Neşe'nin dedikoducu sözleri bile bir şekilde Akın'a çıkıyorsa ben gerçekten onun ahını almışım demektir. "Ne bileyim ben Neşe?" dedim aksi bir şekilde. "Gitsin, uzak dursun! Ne işi var hem bizim mahallemizde? Hovarda anarşistin teki. Kim bilir nerede, ne yapıyor şimdi..." Sesim titredi son cümlem üzerine. "Hiç özlemiyorum onu." *Çok özlüyorum onu.*

"Aa, deli!" dedi Neşe gülerek. "Sen mi özlemeyeceksin onu? Külahıma anlat!"

Etrafıma bakındım sıkıntıyla. "Sussana Neşe!" dedim öfkeyle.

Neşe tek omzunu kaldırıp indirdi ve gıcık bir şekilde kıkırdadı. "Sen abayı yakmışsın."

Ya sabır ya selamet... "Çok konuşursan seni de yakarım Neşe! Rahat bırak beni, hadi iyi akşamlar."

Arkamdan bir şeyler homurdandı ancak ayaklarımı yere vura vura apartmana girdim. O gece yirmi dördüncü mektubumu yazdım Akın'a. Ona ulaşmayacak yirmi dördüncü mektup...

Havada kar soğuğu var. Çift camlı ahşap pervazlar dışarıdaki soğuğu kesmekte yetersiz kalıyor. Her şey donuyor, her şey katılaşıyor ve her şey soluyor git gide. Dışarıda müthiş bir rüzgâr fırtınası var, kar yağacak diye seviniyor kardeşlerim.

Dışarıdaki fırtınadan kaçabilirsin sevgilim. Ancak fırtına içindeyse kaçışın mümkün olmuyor. İzleyemiyorsun öylece çift camların ardından. Yokluğunda yaktığım kalbimin külleri karışıyor içimdeki fırtınaya, seni aklımdan çıkarmaya çalıştıkça yaktığım kalbimin küllerine daha da bulanıyorum.

Geri dön, Anthonio. Yüzün, gözlerin uyutmuyor. Son bakışın seni bana unutturmuyor. Kırdığım o kalbinin ahında boğuluyorum her saniye.

Bu gece dokunduğun, sevdiğin o küçük saç tutamlarımı kestim. Dokunduklarının izini bir nebze de olsa silebilirsem belki, bu vicdan azabından kurtulabilirim diye. Başaramadım Akın. Kestiğim saç tutamlarının her ucu ince, uzun parmakların gibi uzanıyor şimdi alnımın tümüne. Yüzlerce parmak olarak okşuyor alnımı ellerin sanki şimdi.

Akın...

Unutmadım. Sen haklıymışsın. Tüm ama tüm çiçekler yavaş yavaş, kırmızı güller çabuk solarmış. Bütün kırmızı güllere düşmanım şimdi, en çok da kendime. Çünkü senin yokluğunda, şu dört duvar arasında, gecenin bilmem kaçıncı yarısında, sarı sayfalara yaşlı gözlerle baka baka ben de soldum. Kırmızı güller gibi... Sararıp soldum.

"Abla! Abla!" Kolumun dürtülmesiyle kaşlarımı çatarak zar zor gözlerimi açabildim. Emel tepemde dikilmiş, mutlu mutlu bakıyordu yüzüme.

"Ne oldu?" diye sordum uyku mahmuru sesimle. Gözlerimi ovalayarak görüntünün netleşmesini bekledim. Dün gece gerçekten çok geç uyumuştum, kafam kazan gibiydi.

"Abla, kar yağmış!" diye şakıdı Emel yattığım divanda ayağa kalkıp zıplayarak. "Çok yağmış abla! Benim boyum kadar yağmış, nah bu kadar!" Sağ eliyle başının üzerini işaret ederek zıplamaya devam etti. Tabii ben de beyin sarsıntısı geçiriyordum.

"Kız zıplayıp durma, öleceğim şimdi sarsıntıdan!" diye huysuzca homurdandığımda sağ olsun söz dinleyen Çiçek'im hemen durdu ve ayak ucuma oturdu.

"Abla, bugün işe gitmiyorsun madem, birlikte kar topu oynar mıyız?" diye sordu gözlerini şirin şirin kırpıştırarak. Ancak ben bambaşka bir noktaya takıldım. Saat kaçtı? Uyumuş kalmıştım resmen. Hemen ayağa fırlayarak salona girdim. Salonda babam, Nergis ve cama yüzünü yaslamış, Nergis'e dışarıya çıkmak için yalvaran Gülin vardı. Gözlerim direkt olarak duvardaki sarkaçlı saate döndü. Saat sekiz buçuğa geliyordu.

"Allah beni ne etsin!" diyerek hızla odaya geri döndüm ve pencereye ilerleyip dışarıya baktım. Gerçekten diz boyu kar yağmıştı dışarıda. Aklıma Mete düştü birden. Ben gidemediysem, Sevda abla da Gönül abla da gidememişti ve Mahir abi de bu karda doğal olarak gelip beni alamamıştı. İçimde derin bir sızı hissettim ve pencereden geri çekildim.

Ya Akın geldiyse?

Son yirmi dört günüm bu soru üzerine yataktan kalkıp Aşiyan'a daha bir hevesle gitmeyle sonuçlanıyordu. Ya geldiyse? Ya geldiyse ve benim haberim olmadıysa? Bu mahalleye gelecek hâli yoktu, tabii ki gidip Aşiyan'daki evinde kalacaktı. Ya da babasının evinde kalırdı? Bu da bir ihtimaldi ancak Akın babasını sevmiyordu. Mutlaka Aşiyan'a gelirdi.

Hızlıca üzerimi değiştirdim ve kat kat giyindim. Ben giyinirken Nergis ve Gülin de odaya girmişlerdi. "Aa, abla, nereye?" diye sordu Nergis, ben bordo renkli boğazlı kazağımı giyerken.

"İşe," dedim boğazımı sıkan kazağın boğaz kısmını ellerimle genişletirken.

"Ama yollar kapalı, çok kar var dışarıda. Nasıl gideceksin?"

Oflayarak, önüme düşen kâküllerimi düzelttim parmak uçlarımla. "Ana yoldan dolmuşa binerim."

Gülin, Nergis'in kolunu çekiştirerek, "Abla, hadi çıkalım, kar topu oynayalım biz de!" diye bağırdığında Emel de oturduğu divandan atlayıp diğer kolunu tuttu Nergis'in.

"Kahvaltı yapmadan çıkarma Nergis," dedim otoriter bir sesle. "Ha, bir de annemin karnını doyur iyice. Sonra mutfak tezgâhının üzerindeki ilaçtan ver ona."

Annemin ilacını nihayet alabilmiştik. Dayımların birikimi ve benim kazandığım parayı birleştirmiştik. Bir kutu ilaç, büyük bir umut. Hayatımdaki tek iyi olay şimdilik annemin o ilaçlar sayesinde bir nebze de olsa daha iyi olduğuydu. Kemoterapiye de olumlu yanıt verirse dünyalar benim olacaktı.

Gözüm kapının arkasında asılı duran, bana ait olan siyah kabana takıldı. Nergis'e vermiştim onu ancak şimdi istemeye yüzüm yoktu. Hem dışarıya çıkacaklardı zaten, bünyesi benden daha zayıftı onun. Adı gibi resmen kırılgan bir çiçekti, şifayı çabuk kapardı.

Ayağıma iki kat çorap giydim çok üşümemek için. Babamın eski çoraplarıydı, kalın olduğu için onları giymiştim. Ellerimle yırtık yerlerini tek tek yamalamıştım. Kim görecekti ayaklarımı? Yavuz Bey zaten evinde ayakkabıyla dolaşıyordu.

Beyaz süveterimin üzerine de hırkamı geçirdim. Marul gibi kat kat olmuştum şimdi. Karda giyebileceğim bir kar botum yoktu ama komşumuzun verdiği kısa pabuçların derisi, Rus malı olduğundan sağlamdı. Sırf buna güvenerek bu ayakkabıları giyiyordum ancak kışları çok karda su aldığını bilirdim. Başka çarem yoktu. Zaten doğru dürüst ayakkabım da yoktu.

"Hadi, Allah'a ısmarladık!" diyerek evden çıktığımda kar soğuğu apartman kapısında yüzümü yakmıştı. Üzerimdeki hırkama daha da sarılarak dikkatlice kara ilk adımımı attım. Daha ilk adımımı atar atmaz da dizimin üç parmak altına kadar taze kara battım.

Anlık gelen üşümeyle korktum önce, geri dönmeyi düşündüm ancak sonra Mete'nin sevgisi daha ağır bastı. Eğer ben gitmezsem Yavuz Bey ona tek başına nasıl bakacaktı? Bu düşünceyle daha da kararlı bir şekilde ikinci adımımı da attım. Sonra üç sonra beş sonra on... Resmen karların içerisinde debelene debelene yokuştan aşağıya zorlukla indim.

Beş kere kıçımın üzerine düştüm. Yerde buz falan da yoktu, sadece ayakkabılarımın altı kayıyordu ve içi şimdiden su dolmuştu. Yürüdükçe ayaklarımdan tuhaf sesler geliyordu. İkide bir akan burnumu çekiyor, arada durup gri bulutlarla kaplı gökyüzüne bakıyor ve Allah'a, "Ne olur daha fazla yağdırma Allah'ım," diye dua ediyordum.

Kar bütün sesleri yuttuğundan etraf oldukça sessizdi. Sadece uzaklardan zar zor duyulan çocukların kar sevinci çığlıkları vardı. Ne araba sesi duyuluyordu ne dolmuş. Bir ümitle ana yola doğru gidiyordum ama hayırlısı...

Ağzımdan çıkan beyaz dumanlar kirpiklerime yapışıyordu. O kadar soğuktu ki ellerimi ve ayaklarımı hissetmiyordum artık. Ellerimi hırkamın cebine sokmak istiyordum ancak şak diye kıç üzeri düşerim diye korktuğumdan kollarımı iki yanıma açarak yürüyordum.

Nihayet ana yola vardığımda yoldan geçen arabalara bakındım. Yollar hâlâ temizlenmemişti. İnsanlar hususi arabalarını kullanıyorlardı, görünürde ne dolmuş vardı ne de başka bir vasıta. Yolda kalan araçlar, zincir takmaya çalışan birkaç adam, adamların etrafında bir lokma yemek için melül melül gözlerle onları süzen bir sokak köpeğinden başka bir şey yoktu ana yolda.

Durduğum için hemen ellerimi koltuk altlarıma sıkıştırarak ellerimi bir nebze de olsa ısıtmaya çalıştım. "İyi bok yedin cidden Ayten! Dolmuş da yok! Aşiyan yokuşunda ölür kalırsın şimdi!"

Sıkıntıyla bir nefes üfledim dışarıya ve paytak adımlarla karşıya geçtim. *Uzun Aşiyan yokuşu... Kuş olup uçsam keşke üstünden.* Bata çıka, düşe kalka yokuşu çıkmaya başladım. "Her şey senin için Mete. Her şey gerçekten senin için. Büyüyüp koca adam olursan ve eğer beni unutursan seni asla affetmem! Senin elime sıçtığını cümle âleme ilan ederim ilk gördüğüm yerde!"

Yüzü karşımdaymış gibi kendi kendime konuşurken gülümsedim. Bal tanesi ya... Çok seviyordum onu. O kadar büyük ve değişik sevgiydi ki Mete'ye olan sevgim, ne aile ne de gönül işine benzer bir şeydi. Ruhaniydi, büyülüydü, bir hediyeydi bana.

Mete'yi düşüne düşüne zorlanarak Aşiyan yokuşundan çıkarken bir an başımı kaldırıp yolun geri kalanına bakasım gelmişti. Çok yukarıda bir karartı vardı, beyaz karların içerisinden bu yöne doğru ilerliyordu. Nefes nefese kaldığım için durdum, bir elimi hızla atan kalbime koyarak soluklandım ve gözlerimi kısarak bakındım o kararтıya. Bir karga çığlık çığlığa bağırarak daldan dala konunca yerimden sıçradım.

Sonra onu gördüm Aşiyan yokuşunda. Karların içerisinde parıldayan, bir çift koyu yeşil ormanı andıran gözleriyle bana bakıyordu. İnanamadım önce. Acaba, dedim, ben karlarda kayıp düştüm de kafamı vurdum, bu gördüğüm serap mı? Yoksa delirdim mi? Elif teyzenin kardeşi gibi kesin delirdim ben! Bir şeyi çok düşünürsen delirirsin zaten. Salak Ayten! Mahvettin hayatını... Gül gibi gençliğin soldu gitti Aşiyan yokuşlarında.

Ama o bana ilerlemeye devam etti. Bir telaş sardı beni. Ellerimi nereye koyacağımı bilemedim, battığım karda kıpırdanıp durdum çaresizce. Oydu... Geri dönmüştü, dualarım kabul olmuştu. Belli belirsiz bir tebessüm yüzüme gelip yerleşti.

Akın, üzerinde dizlerine kadar inen siyah paltosu, siyah boğazlı kazağı, bacaklarını saran siyah pantolonu ve bileğinde biten bağcıklı kar botlarıyla bana doğru geliyordu. Kafasında da siyah bir bere vardı. Beni fark ettiğinde o da duraksamıştı ancak adımları önce yavaşlasa da sonra aynı hızla bana doğru ilerlemeye devam etmişti.

Bana doğru geliyordu... Ben ne konuşacaktım şimdi onunla? Ne yapacaktım? Ne salak saçma çirkin bir hâldeydim, Allah bilir! Yüzünü de seçemiyordum ki soğuktan, sürekli göz kırpıştırmaktan göz kapaklarım infilak edecekti en sonunda.

Ben de durmadım. Hızlı hızlı debelenmeye devam ettim yokuşta. O ise gayet rahat bir şekilde iniyordu. İndikçe yüzü netleşiyordu. Sakalları... Sakalları uzamıştı. İlk dikkat ettiğim buydu. Salına salına rüzgâr gibi o kadar kolay iniyordu ki yokuştan, gören de yaylada geziniyor sanırdı.

Yüzü en sonunda netleştiğinde nefesimi tutmuştum. Büyük bir kara bakış, kaş çattığı için alnının ortasında derin bir çizgi, öfkeli solumaları yüzünden burnundan çıkan beyaz dumanlar... Çok sinirliydi bana hâlâ, çok. Haklıydı da. Ben olsam çıldırırdım sinirimden. Sabırlı adamdı. *Keşke bu*

kadar sabırlı olmasaydın Akın. Nasıl dert oluyor senin ahın benim omuzlarımda nasıl...

Aramızda iki adımlık mesafe kaldığında durdu. O durunca ben de durdum. Yüzüme bakındı birkaç saniye. Öyle büyük bir öfkeyle bakıyordu ki yüzüme, kalbim göğüs kafesimi kırıp geçecekti korkudan. "Ne işin var senin burada?" diye sordu aksi bir sesle en sonunda.

Titredim. Sesini o kadar özlemiştim ki gözlerim dolu dolu oldu duyunca. "İşe geldim," dedim onun aksine normal bir sesle.

"Yerde diz boyu kar var ve sen işe mi geldin? Her yer tatil oldu, ne işi?"

Küçük bir adım attım ona doğru ve kafamı kaldırdım yüzünün her santimine daha yakından bakabilmek için. Çok değişik görünüyordu gözüme sakallarıyla. İlgimi çeken bir filmi izler gibi izlemek istiyordum onu saatlerce. "İşe geldim işte," dedim omuz silkerek.

"Sen aptal mısın Ayten?" diye payladı beni. Etrafımızda karlar olmasaydı muhtemelen sesi sokakta yankılanırdı. Bana *Ayten* demişti. *Zümrüt* değil...

"Ne diye aptal olacakmışım? İşe gelmenin neresi aptallık?" diye sordum ben de aksi bir şekilde.

Durdukça daha da titremeye başlıyordum. En azından karın içerisinde debelenirken bir nebze de olsun ısınıyordum ama şimdi resmen yaprak gibi titreyen çenemi kontrol edemiyordum. "Şu üstünün başının hâline bak!" diyerek süzdü beni. "Bu karda neden gelirsin buraya? Bu bebek senin için bu kadar mı önemli? Babası bakamıyor mu?"

Ardı arkası kesilmeyen öfkeli soruları karşısında geri adım atamazdım. "Bakamaz!" dedim aynı şekilde bağırarak. "Bakamaz tabii! Sevmiyor hiç oğlunu o! Üstelik ben gelemediysem Mete'nin sütannesi de gelememiştir, Gönül abla da gelememiştir! Kim bakacak ona? Babası bakamaz. Adam daha kendi oğlunu kucağına bile alamıyor ya! Yazık günah değil mi, o sabinin ne suçu var?" Omuz silkerek bakışlarımı kaçırdım. "Gerçekten anası olmayanın babası hiç olmuyor lafı çok doğru! Tek gecelik ilişkiden meydana gelen yavrucağın yaşadığı şu çileli hayata bak!"

"Ne?" sorusu üzerine, bakışlarım yeniden onun bakışlarına döndü. Bu sefer afallamıştı. Ne söyledim de afalladı? Söylediklerimi düşündüm. *Allah senin dilini ne etmesin Ayten!*

"Yani şey..." diye geveledim ve yutkundum zorlukla. "Bak, benden duymuş olma ama işte Gönül ablayla konuşurken öğrendim ben de. Bak, kimseye söyleme Akın. Ne olur..."

Akın sıkıntılı bir nefes verip ellerini belinin iki yanına koydu. "Bana ne ya! Adamın kendi hayatı. Ayrıca sana ne de, neyse."

Tebessüm etmemek için alt dudağımı dişledim. "Öyle yani... Yüreğim el vermedi onun yalnız olmasına. Mete'ye geldim ben." *Bir de sana geldim. Sen gelmişsindir diye geldim. Yeşil gözlerini çok özlediğim için geldim. Sende can bulmak için geldim.*

Ben onun yeşil gözlerinin içine bakarken, o sertçe yutkundu. "Benden başka herkese..." dedi kafasını iki yana sallayarak. "Herkese karşı çok merhametlisin Ayten."

İçim ezildi bu sözleri üzerine. Başımı suçlu bir çocuk gibi eğdim hemen. Çok haklıydı. Annesi için söylediklerim birer birer aklıma üşüştü yeniden, yüzümü buruşturdum. Akın yeniden oflayarak karşımda hareketlendiğinde bile başımı kaldırıp bakamadım yüzüne. Fakat sonrasında kalın paltosunu omuzlarıma bıraktığında anında başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Ne yapıyorsun? Çek şunu!" diyerek, omzuma astığı paltoyu tutan ellerini itmeye çalıştım ancak paltonun yakalarından tutarak beni bir anda kendisine doğru çekince iki elim de hızla göğsüne çarptı. Bütün yüzü görüş açımı kaplamıştı. Bir film sahnesi gibi tam da bu anda küçük kar taneleri süzülmeye başladı gökyüzünden. Bir tek aşk şarkısı eksikti. Onu da benim zihnim tamamlıyordu zaten.

Nefesimi tuttum. Kalp çarpıntısından ölecektim şimdi. Dışarıdaki soğuğa rağmen cayır cayır yanıyordu içim. Hemen kendimi geri çektim. Kesik nefesler almaya çabaladım, Akın da ellerini çekti paltonun yakasından. "Kâkül kesmişsin," dedi alnımdaki kısa saç tutamlarına bakınarak.

Dokunduklarından, sevdiklerinden kurtulursam senden de kurtulurum sandım ancak senin ellerin oldu onlar, alnımda çoğaldılar, Akın.

"Kesmişsem ne olmuş? Sana ne?" dedim hâlâ az önceki hadisenin etkisiyle nefes nefese. Güldü. Evet, hiç beklemediğim bir anda pat diye gülümsedi bana. Kalbime inecekti. Beni affetmiş miydi?

Bir anda siyah beresini çıkardığında bu defa ben şoke oldum. Çünkü saçları... Saçları uzamıştı. Bereyi çıkardıktan sonra dağınık saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taradı kısaca. Bense dudaklarımı aralamış, bu manzarayı izliyordum öylece. Akın yaklaştı ve pat diye kafama geçirdi beresini. Ben hâlâ şaşkınlıkla onun saçlarına, sakallarına bakınırken o, kafama geçirdiği bereyi düzeltiyordu büyük bir dikkatle.

"Saçların..." diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Saçlarını uzatmışsın..."

O ise gözlerime bile bakmadan kafamdaki bereyle uğraşarak, "Uzatmışsam ne olmuş? Sana ne?" dedi, benim gibi aksi bir tonda. Ellerini çekti

bereden. Sonra, "Keşke eldiven de taksaydım..." dedi çıplak ellerime bakarak. "Gel, gidelim."

"Nereye? Sen de mi geliyorsun?" diye sorduğumda, yönünü yokuşun yukarısına çevirmişti.

Kafasını salladı onaylarcasına. "Yavuz'dan azar yemeni izlemek istiyorum," dedi eğlenir gibi.

Zaten yiyeceğim kadar azarı yemiştim onun yokluğunda. Düşününce yine bir fena oldum. Akın'ın beni azarlaması neyse de Yavuz Bey ciddi bir adamdı, tersi beni feci korkutuyordu. Akın yürümeye başladığında ben de ona yetişmeye çalıştım. "Çok mu kızar?" dedim korkuyla alt dudağımı dişleyerek.

"Çok kızar, Ayten. İnanılmaz kızar! Yandın sen."

Kalbim bu defa korkuyla çarpmaya başladı. Yavuz Bey'in çatık kaşları, kara kara bakan koyu kahve gözleri ve öfkeli ses tonu düştü aklıma. Dengemi kaybedip şak diye kaydım o an. Akın hemen eğilip kollarımdan tuttu ve kaldırdı beni. Allah'tan karlar yumuşaktı. Sağ dizim biraz acımış ve kar yüzünden yeniden ıslanmıştı. Soğuk kar suyu pantolonumun kumaşından tenime değince ürperdim. Acıyla yüzümü buruşturdum. Akın dizime eğilip baktı. "Belayı çekip duruyorsun sen de," dedi dizimdeki ıslaklığa bakarak.

"Seni de çektim bak, geri dönmüşsün!"

Akın doğruldu ve bu defa gözlerimin içine bakışlarını kaçırmadan baktı. "Sen benden ne istiyorsun ya?" diye sordu. Sesinde merak değil gerçek bir sitem vardı. "Sen gerçekten benden ne istiyorsun Ayten?"

"Gitmeni istemiyorum..." deyiverdim birden.

"Neden? Ben senin hayatının neresindeyim? Hani korkuyordun benden, benim hayatımdan?" Gözlerim dolu dolu oldu sözleri üzerine. Söyleyemediğim sözler boğazıma dizildi birer birer. Bakışlarımı kaçırdım. "Evet, sus böyle. Aferin," dedi kinayeli bir şekilde. Sonra bambaşka bir soru yöneltti bana: "Ayakların mı ıslak senin?"

Yeniden ona baktığımda dikkatle ayaklarımı süzdüğünü fark ettim. Utandım, ayaklarımı daha da karın içerisine ittim. "Biraz."

Burun kemerini sıktı ve gözlerini kapattı birkaç saniye. Gözlerini yeniden açtığında yüzü yumuşamıştı. "Deli olacağım ya! Vallahi deli olacağım senin yüzünden!"

Bana doğru ilerledi ve pat diye beni omzuna aldı. Dünyam bir anda tersleşirken, "Ne yapıyorsun manyak? İndir beni yere!" diye bağırdım ve sırtına vurdum avuç içlerimle. Akın beni umursamayarak yokuşu çıkmaya

başladı. "Ulan bıraksana Alacalı Yapboz!" Bir kere daha vurdum sırtına. "Seni döverim he!"

"Ayten, etik kurallarım ve sana olan sevgim olmasa, sen şu an yaşamıyordun ama hâlâ bana seni döverim diyorsun..." dedi kafasını bana doğru çevirip. *Sana olan sevgim... Vuruldum ben bir kez daha.*

Ama çırpınmaya devam ettim. Akın'ın iki eli de uzun paltosunun üzerinden kalçalarımı tutuyordu. Allah'tan paltosu kalındı da hissetmiyordum ellerinin varlığını çok fazla. Yine de bunu düşünmek yanaklarımın ısınmasına sebep oldu. "İstemiyorum senin sevgini! İndir ulan beni yere!" diye bağırmaya devam ettim ancak o daha da hızlandı. Nasıl yürüyorsun be mübarek sen bu karların içerisinde? Ne ayak var sende?

"Kâküllerini teker teker çekmek vardı ya işte!" dedi Akın da bu sözlerim üzerine.

Dönmeye çalıştım sırtında. Kalçamdaki ellerinden birini sırtıma bastırdı bu hareketim üzerine ancak ben sağ elimi uzatıp saçlarına dokundum. Yumuşak, dalgalı, ilk defa diken diken durmayan siyah saçları... Ellerim saçlarını çekmek için uzanmıştı ancak öylece kalakalmıştı. "Ben çekerim he saçlarını!" diyebildim sadece ancak çekemedim tabii. Elim de kaldı öylece saçlarında. Yumuşacık... Göğsümde büyük bir yumruyla kalakaldım. Yandan görebildiğim kadarıyla Akın da saçlarına dokunmam üzerine gülümsemişti.

"Çeksene, hadi..." dedi kışkırtıcı bir şekilde. Onun bu kışkırtması karşısında parmaklarım daha da gömüldü saçlarına.

Çekemedim. Yapamadım bunu ona. "Alacalı domuz! Yalı kazığı seni!" Tam bu sırada Yavuz Bey'in bahçe kapısından içeriye girmiştik. "İndir ya! Bırak beni!"

"Geldik zaten, deli."

Yavuz Bey'in bahçesinde biraz daha ilerledi ama ben bu kez daha çok çırpındım. "Düdük makarnası! Bıraksana, kapıyı böyle mi çalacaksın?"

"Çalayım mı? Diyeyim Yavuz'a, *aptallığına kızman için sana Ayten'i getirdim.*"

Yine gerildim Yavuz Bey'i düşününce. "Akın, indir beni!" dedim sırtına vurarak. Bu defa itiraz etmedi, dikkatlice belimden tutarak indirdi beni yere. Ellerim omzuna tutunmuştu o beni indirirken. Birkaç saniye onun elleri belimde, benim de ellerim onun omuzlarında durup birbirimizin yüzüne baktık. Saçları dağılmıştı az önceki dokunuşum üzerine. O kadar güzeldi ki... Kar beyazlığının etkisiyle daha da parlayan yemyeşil gözleri,

yüzündeki süt beyazı lekeleri, simsiyah, dalgalı saçları, kirli sakalları... Bayılmıştım bu görüntüye.

"Dağ kaçkını gibisin! Kes şu saçını sakalını da adama benze biraz!" dedim düşüncelerimin tam aksine.

"Gözlerin hiç de öyle söylemiyor ama..." dedi o da anında. Sağ omzuna vurdum.

"Hiç de değil! Çirkinleşmişsin işte!"

"Ben çirkinleşmişsem sen daha da çirkinleşmişsin! Şu şapkanın altından çıkan kâküllerine bak! Islak ıslak, solucanlar gibi aynı!"

Gözlerim sözleri üzerine iri iri açıldı. Ellerimin altındaki omuzlarından ittim onu ancak ben geriye sendeledim. Elleri belimden çekildi. "Niye döndün sen? Benim sinirlerimi bozmak için mi?"

"Sanki senin için döndüm! Sana ne, ne diye döndüysem döndüm? Hesap mı vereceğim sana?"

"Ne diye karşıma çıkıyorsun o zaman?" diyerek göğsüne vurdum.

İnanamayarak kafasını salladı. "Evimin yolu!" O kadar öfkelendim ki gözüm döndü. Eğilip yerden bir kar parçası alıp yüzüne attım. Akın yüzünü buruşturdu. "Seni bu karlara gömerim Ayten!" dedi yüzündeki karları silkeleyerek.

"Kolaydı ya!" diyerek yeniden bir kar parçası daha aldım avucuma ancak o benden hızlı davranıp göğsüme bir kar parçası attı. Islanan kazağımdan içeri sızan soğuk karla ürperdim. Akın'a doğru atılıp onu ittirdiğimde bileklerimi tuttu.

"Kaşınıyorsun bak!" dedi çatık kaşlarının altından öfkeyle gözlerime bakarak.

"Bırak! Alacalı Yapboz! Keşke hiç dönmeseydin!" Bileklerimi ellerinden kurtarmaya, aynı zamanda kendimi geri çekmeye çalıştım. Ama o üzerime geldi. "Bıraksana!" diye bağırdım, dinlemedi. Beni pat diye Yavuz Bey'in bahçesindeki ayak basılmamış pürüzsüz karlara ittiğinde şokla kıpırdayamadım bir an. Resmen karların içine gömülmüştüm! Soğuk kar kütlesinin sıcak enseme değmesiyle titremeye başladığımdaysa, "Akın, Allah senin belanı vermesin! Kaldır ulan beni!" diye bağırarak kollarımı uzattım ona doğru. Debelendim. "Öldüreceğim seni!"

Akın ise yukarıdan yüzüme bakarak kahkahalarla gülmeye başladı. Dirseklerimden destek alarak zorlukla kaldırdım üst bedenimi ve karın içine oturdum. Götüm donuyordu tabiri caizse şu an. Akan burnumu sertçe çekerek onun gülümsemesine baktım ters bir şekilde ama içim eridi gülüşüne.

Yavuz Bey'in kapısı açılınca ikimizin de bakışları o yöne döndü. Yavuz Bey şoke olmuş bir şekilde bir benim bir Akın'ın yüzüne bakındı bir süre. "Ayten?" dedi sonra kaşlarını çatarak. "Senin ne işin var burada?"

Ben Yavuz Bey'in bu sorusuyla yerde afallamış dururken Akın ellerini uzattı bana. Kendim kalkmakta zorlanacağım için uzattığı ellerini tuttum ve ayağa kalkıp arkamdaki karları silkeledim. Akın'a baktığımda bana *buyur, açıkla* dercesine imayla kaş göz yaptığını gördüm.

Açıklardım. Yapardım. Ben Akın'ı kırmış insandım, Yavuz Bey'i de paramparça ederdim. Kararlı bir şekilde bakışlarım döndü Yavuz Bey'e. "İşe geldim," dedim gayet normal bir şey söyler gibi omuz silkerek.

Yavuz Bey üzerimi süzdü, hızlı bir nefes çekti burnundan. "Görüyorum ama sen havayı görmüyorsun galiba? Nasıl geldin? Bütün yollar kapalı?"

Akan burnumu çektim sertçe. "Yürüyerek geldim."

"Altı kilometre..." dedi Akın inanamayarak. "Altı kilometreyi, diz boyu kara rağmen yürüyerek geldin."

Ters ters baktım ona. "Sen bugün, şu karda izinli olduğunu anlayamayacak yaşta mısın Ayten?" diye bağırdı Yavuz Bey.

Korktum. Korktuğum için yutkundum ve yarım adım geriledim. Akın ise Yavuz'a yaklaştı. Ama hayır, niye geri adım atıyordum ki? Ben haklıydım. Hakkımı savunmalıydım. "Siz mi bakacaktınız Mete'ye?" diye sordum çenemi dikleştirip küçümser gibi bakarak.

Afalladı tepkim karşısında. "Benden başka kim bakacaktı ya?"

Alayla güldüm. "Daha kendi oğlunuzu kucağınıza bile almaya korkuyorsunuz siz Yavuz Bey! Buzdan bir adamsınız siz, oğlunuza karşı bile buz adamsınız. Onu bir eşyaymış gibi görürken nasıl ilgilenecektiniz onunla?" Sözlerim üzerine kaşları havalandı. Bir şey söyleyecekti ancak sol elimi kaldırıp susturdum onu. "Mete'yi sevmiyorsunuz, bari onu sevmeme, onunla ilgilenmeme engel olmayın. Evet, altı kilometreyi yürüdüm bu karda ve evet, çok yoruldum ama şimdi yukarı çıkacağım ve oğlunuzu göreceğim. Onu gördüğümde ne olacak, biliyor musunuz? Bütün yorgunluğum silinip gidecek üzerimden." Bir adım attım Yavuz Bey'e doğru. "Çünkü Mete bütün bunlara değer." Bir sessizlik oldu üçümüzün arasında. Kar yağışı şiddetini artırdı. Akın'ın ve Yavuz Bey'in üzerinde kalın bir şey yoktu. Hırsla üzerimdeki paltoyu çıkardım ve Akın'ın göğsüne bıraktım. Kafamdaki bereyi de çektim saçlarımdan ve onu da verdim. Ellerimle kâküllerimi düzeltirken, "Sen de bir daha yoluma çıkma Alacalı Yapboz!" dedim kalbim acıya acıya.

Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan girdim içeriye. Çok mu ileri gittim acaba? "Salağım ben, salak!" diyerek üzerimdeki hırkayı çıkardım ve portmantoya astım. Sonra ayakkabılarıma baktım. Kar birikintileri vardı üzerinde. Paçalarımda da kar izleri vardı ve sular damlıyordu. Evin tahtalarını da mahvetmiştim. Sıkıntıyla bir nefes verdiğimde aralık dış kapıdan Akın'ın sesini duyunca kulak kabarttım.

"Kızma ona. Senin yapamadığını biri yapıyor diye sevin." Dudaklarıma bir tebessüm gelip oturdu. Beni savunuyordu. "Altı kilometre... Altı kilometre, Yavuz. Bu karda. Hiç de küçümsenecek şey değil. Şu üzerimdeki paltoyu ve bereyi vermeden öncesini de yürüdüğünü düşün. Ona kızma. Buz gibi elleri. Ayakkabıları da su almış. Şömine yanıyor mu?"

"Yanıyor," dedi Yavuz Bey.

"Oturt onu şömine başına, ısınsın biraz. Aklınca fedakârlık yaptığını sanıyor ama hasta olacak, haberi yok!" dedi Akın gerçek bir öfkeyle. "Ben geleceğim, biraz işim var."

Akın gidiyordu sanırım, botlarının karda bıraktığı sesi duydum ancak Yavuz Bey konuşunca Akın durdu. "Akın... Neden döndün?"

Bir sessizlik çöktü. Çok merak etmiştim ne olduğunu ama kafamı çıkarıp da bakamazdım. Akın'ın güldüğünü işittim. "Hiç gitmedim ki."

Yeniden karlar üzerinde uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Aralık kapıdan uzaklaştım hemen ve yukarı çıktım. *Hiç gitmedim ki...* Neredeydi o zaman bunca zaman? Benden kaçmıştı. Paramparça etmiştim adamı, çok haklıydı.

Evin sıcaklığıyla bedenim gevşese de hâlâ içimde büyük bir soğukluk vardı. Ellerim, ayaklarım ve yüzüm karıncalanıyordu resmen. Mete'nin odasına girdim. Ellerini yüzüne dayamış bir şekilde sağına yatmış uyuyordu. Parlak bir gözyaşı tam göz pınarında kalakalmıştı. Biraz uyumamakta direnmiş ama uykuya yenik düşmüştü anlaşılan. Burukça tebessüm ettim ve beşiğine ilerleyerek kafasının yanındaki mavi yeleğini aldım ellerime hemen. Burnuma götürerek kokladım.

"Değdi, Mete..." diye fısıldadım. "Bugün Aşiyan'a gelmeme o kadar değdi ki..."

Yavuz Bey'in ayak seslerini merdivenlerde duyunca elimdeki minik yeleği burnumdan çekip özenle katladım. Perişan hâldeydim. Bütün bedenim yediğim kar soğuğuyla sızlıyor, gözlerim ve boğazım yanıyordu. Üstelik burnum akıyordu. Hasta oluyordum besbelli.

Odanın kapısında Yavuz Bey'i görünce yeleği bıraktım Mete'nin yanına. Battaniyesini çekip göğsüne kadar örttüm. "Ayten..." Yavuz Bey'in fısıltıyla seslenmesiyle yeniden ona baktım. "Gel."

Hâlâ korkuyordum ondan ama el mahkûm, Mete'nin kapısını aralık bırakarak tıpış tıpış çıktım odadan. Yavuz Bey'in yüzüne baktığımda onun bana az önceki sinirle bakmadığını fark edince rahat bir nefes bıraktım. Ellerini altındaki pantolonun ceplerine sıkıştırdı.

"Hadi, aşağıda ısın biraz," diyerek benden önce yöneldi merdivenlere. Peşinden ilerlerken ne o bir şey dedi ne de ben. Yavuz Bey'in salondaki şöminesi gürül gürül yanıyordu ve salon diğer yerlere göre daha sıcaktı. Şöminenin önüne evde daha önce görmediğim, ahşap bir sallanan sandalye koyulmuştu. Sandalyenin üzerinde küçük bir battaniye duruyordu. Sandalyenin hemen yanında ise uzun ayaklı, geniş bir sehpa ve sehpanın üzerinde kocaman bir pikap, pikabın hemen yanında bir kitap, kitabın yanında bir moda/tekstil dergisi ve boş bir kahve bardağı vardı. Yavuz Bey'i tamamlayan şeylerdi bunlar.

Yavuz Bey, sandalyenin üzerindeki battaniyeyi alıp silkelerken ben ayakta dikilip onu izliyordum. Bana baktı sonra, "Geç, sandalyeye otur," dedi çenesiyle sandalyeyi işaret ederek.

"Yok, oturmayayım. Üstüm başım ıslak." Akan burnumu çektim sertçe.

"Ayten, lütfen oturur musun şu sandalyeye?" dedi bu defa sesinde bastırmak istediği bariz bir sinirle.

Kararsızlıkla çekine çekine ilerledim ve oturdum sandalyeye. Hayatımda ilk defa böyle sallanan bir sandalye görüyor ve oturuyordum. Gayet rahattı ve ben oturunca ileri geri hafifçe sallanmıştı. Kendimi çocuksu bir mutluluğun içerisinde buluverdim. Yavuz Bey ellerinde tuttuğu battaniyeyi dizlerimin üzerine örtünce bakışlarım yüzünü buldu. Elinin tersini uzatıp alnıma dokununca baston yutmuş gibi kalakaldım. Elinin tersi daha sonra usul usul sol yanağıma kaydı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sorarken sesimin tınısında daha önce hiç farkında olmadığım bir duruluk vardı.

"Yanakların kıpkırmızı, ateşin var sandım. Kar yanınıymış yanaklarındaki," diyerek çekti elini. Sonrasında ise ayaklarıma baktı. "Ayakların ıslak," dedi ciddiyetle. "Hadi, çıkar ayakkabılarını da koyalım şöminenin yanına, kurusun."

O an ayağıma giydiğim, babamın eski, siyah ve yamaladığım çorapları geldi. Çok utandım. "Yok," dedim, üzerime örtülen battaniyenin altından ellerimi çıkarıp. "Yok, hiç gerek yok. Çok ıslanmadı zaten."

Yavuz Bey'in kaşları çatıldı. Ayaklarıma baktı yeniden. O bakınca suçlu bir çocuk gibi ayaklarımı sandalyenin altına doğru çektim. "Nasıl çok ıslanmadı? Su damlıyor ayakkabılarından resmen."

"Yok, yok... Damlamıyor."

"Kör müyüm yani ben?" Sinirlendi.

"Estağfurullah Yavuz Bey. Ben size *körsünüz* mü dedim şimdi? Hem ne alaka körlükle? Kör olsanız nasıl görürdünüz bu karda buraya geldiğimi, nasıl kızardınız bana? Allah korusun en beterinden. Vallahi göz önemli, göz çok önemli. İnsan çok dikkat etmeli gözlerine." Ayaklarımı saklamak istercesine daha da geri çektim. Mümkün olsa ayaklarımı şimdilik yok etmek isterdim. "Şükredin gözüm, kulağım, ağzım, burnum yerinde diye! Annem hep şükreder ve bize de öyle öğütler. Bir de dualarınıza dikkat edin. Bir şeyi çok istemeyin. Allah'tan neyi çok isterseniz o sizin imtihanınız olur." Konuşmaya devam edecektim ancak Yavuz Bey bir anda dizlerinin üstüne çöktü tam önümde ve ayaklarıma uzandı. Sağ ayak bileğimi çektiğinde ben de öne doğru eğilip birden, "Ne yapıyorsunuz Yavuz Bey?!" diye sordum şaşkınlıkla ve ayağımı ellerinden çekmeye çalıştım.

"Keçiye bak! Aklı sıra alay ederek geçiştiriyor beni!" dedi hiddetle. Ayakkabımın bağcıklarını çözmeye başladığında ellerine uzanmaya çalıştım ama kafasını kaldırıp yüzüme öyle büyük bir öfkeyle baktı ki dondum kaldım. "Çek ellerini Ayten!" dedi hemen sonra.

"Ama Yavuz Bey..." dedim.

Bu defa kelimelerin üzerine basa basa, "Sana çek ellerini dedim!" diye kızdı.

Ellerimi çekip sandalyenin kol kısımlarına koydum ve alt dudağımı ısırarak izlemeye başladım onu. Allah'ım... Çok utanıyordum. Dehşet utanıyordum. Yer yarılsa da yerin içine girseydim! Yavuz Bey, bağcıkları hızlıca çözdükten sonra ayakkabımı dikkatlice çıkarınca, ayağıma çok büyük gelen, yamalı, babama ait siyah çoraplar çıktı meydana. Gözlerimi kıstım ve yüzümü buruşturdum. Yavuz Bey'e baktığımda onun da bir an duraksadığını fark ettim. Yüzüme bakmadı ama şaşırdığını anlamıştım. Bozuntuya vermeden ayakkabımın tekini şöminenin önüne koydu kuruması için. Sonra diğer ayakkabımı da çıkarıp şöminenin önüne koydu. Tekrar dönüp çoraplarıma uzandığında yeniden engel olmak için ellerimi uzattım ama ellerimi itti.

Üstteki çorabımı sıyırdı, altından babama ait diğer çorap çıktı. Çoraplarım o kadar ıslaktı ki minik minik damlalar düşüyordu yerdeki tahtalara. Yavuz Bey'in yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi diğer çorabı görünce. İki çift çorabı çıkardı. Yerde öylece duran siyah çoraplara

baktığımda neredeyse utancımdan ağlayacaktım. Çıplak kalan parmaklarımı kıvırdım saklamak istercesine içeri doğru. Dolu gözlerle Yavuz Bey'e baktığımda onun da beni aynı dolu gözlerle izlediğini fark ettim.

"Ayten, bunu neden kendine yaptın?" diye sordu kafasını yana eğerek. Sonra ayak bileklerime dokundu. Elleri ateş gibiydi. "Ayakların soğuktan kıpkırmızı kesilmiş. Buz gibi olmuş. Bir insan bunu kendine neden yapar? Benim oğlumu... Oğlumu bu kadar çok mu seviyorsun sen gerçekten?"

Bir şey söyleyemedim, yalnızca başımı salladım. Dudaklarımı birbirine sıkı sıkıya bastırarak baktım gözlerine. İçli bir nefes bıraktı Yavuz Bey. *Çok seviyorum Yavuz Bey. Ben Mete'yi çok başka seviyorum.*

Ayak bileğime dokunan parmaklarını usulca bileğimdeki çıkıntılı kemiğin üzerinde gezdirdi. Yüzündeki hüzünlü ifade değişti sonra, yutkundum. Bakışları derinleşti, ayak bileğimdeki parmakları çok yavaş hareket ederek alt bacağımın neredeyse yarısına kadar çıktı. Varla yok arasıydı dokunuşu, tüy gibi hafifti ama oradaydı.

"Yavuz Bey!" dedim sertçe, uyarırcasına. İrkildi.

Kalbim deli gibi atmaya başlarken Yavuz Bey iki dizimin ortasına uzattı elini birden ve oturduğum sandalyeyi tutarak kendisine doğru çekti kaba bir kuvvetle. Yüzüm yüzüne yaklaşınca gerildim. "Şömineye yakın dur, çok üşümüşsün," diye açıkladı bu hareketini ama sesindeki o boğuk tını beni dehşete düşürdü. Hâlâ dikkatle yüzüme bakıyordu ve bir eli hâlâ dizlerimin arasında sandalyeyi tutuyordu. Gözlerime bakarken yutkundu ve hemen ardından boğazını temizledi. "Buz gibisin, ısınmadan kalkma buradan." Bakışlarımı kaçırdım ve hızlı hızlı soluklanmaya devam ettim. Yavuz Bey elini çekti. Yerde duran ıslak çorapları alarak şöminenin taş duvarından sarkıttı. Dikkatimi başka şeylere yöneltmeye çabaladım ancak olmuyordu. Ne yapmıştı o az önce?

Karnım ağrımaya başladı. Ellerimi battaniyenin üzerinden karnımda birleştirdim. Yavuz Bey bana doğru dönmüştü ama onun yüzüne bakmadım. Bakışlarımı sandalyenin yanında duran büyük sehpaya çevirdim. Başka şeyler bulmalıydım. Dağıtmalıydım az önceki havayı. "Aa," dedim pikaba bakarak. "Ne güzel bir pikap." İğnesi yukarı kaldırılmıştı ve üzerinde siyah, parlak bir plak vardı. Dışı simsiyahtı ve şeffaf plastik dış kabında altın sarısı harflerle "Yavuz Ali Karaca" yazıyordu. Belli ki özel yapımdı. Çok güzeldi.

Yavuz Bey bana doğru ilerlediğinde yeniden gerildim ancak bu defa yönü tamamen pikabaydı. "Dinleyelim mi?" diye sorduğunda bu soruyu beklemediğimden şaşırdım.

"Bilmem," diyerek omuz silktim. O ise pikabın sol yanında bir düğmeye bastı. Pikabın içindeki plak ağır ağır dönmeye başladı. Pikabın yukarıda duran iğnesini indirdi usulca. Ufak çatırtılar duyuldu önce. Yavuz Bey'le göz göze geldik.

Bir müzik başladı sonrasında. Bir kadın söylüyordu şarkıyı, sanırım şarkı Fransızcaydı. Kaba bir aksanla söylenen şarkının melodisi çok hoştu. Dinledikçe gülümsedim ve şömineden yayılan sıcaklıkla gevşedim. Sırtımı sandalyede geriye yaslayınca sandalye hafifçe sallandı. Yavuz Bey de gülümsüyordu.

"Ne diyor şarkıda?" dedim biraz dinledikten sonra. "Çok güzel söylüyor da, merak ettim... Siz bilirsiniz Fransızca. Gönül abla bana sizin Fransa'da okuduğunuzu söyledi."

Söylediklerim üzerine Yavuz Bey'in kaşları havalandı. "Bak sen şu Gönül ablaya," dedi gülümsemesini yüzünde büyüterek. "Édith Piaf," dedi hemen sonra. Anlamadığımı fark edince "Sanatçının adı. Kaldırım Serçesi..." diye açıkladı.

"Kaldırım Serçesi mi?"

"Sanatçının lakabı Kaldırım Serçesi. Mükemmel bir sanatçı..." diyerek beğenisini dile getirdi.

"Hım," dedim başımı sandalyenin sırt kısmına yaslayarak. Hafif hafif sallamaya başladım kendimi. Çıplak ayak parmak uçlarım yere değiyordu sadece, ben de sandalyeyi usul usul ittiriyordum parmak uçlarımla. "Ne diyor şarkıda?"

Yavuz Bey bir süre gözlerini kısarak şarkıdaki sözleri dinledi. Yüzündeki tebessüm dinledikçe büyüdü. İstemsiz olarak ben de gülümsemeye başladım. "Tam şu an diyor ki..." Yine ufacık bir an dinleme. Şarkı neredeyse bitmek üzereymiş gibi hissediyordum. *"Hayır, kesinlikle hiçbir şeyden... Hayır, hiçbir şeyden üzgün değilim. Çünkü hayatım, çünkü sevinçlerim... Bugün, seninle başlıyor."*

Bir aşk şarkısı olduğu çok belliydi ancak asıl beklenmeyen Yavuz Bey gibi bir adamın bu tür şarkıları sevdiğiydi. Çok ilginç gelmişti bana bu. Sanırım Yavuz Bey'in içinde ince ruhlu bir adam vardı ancak bu adam asla dışarı yansımıyordu. Sadece kendisi isterse yansıtıyordu. "Çok güzelmiş..." dedim.

"Öyledir," dedi o da. Şarkı son buldu. Plaktan bir cızırtı yayılmaya başladığındaysa yeniden iğneyi kaldırdı. "Bu kadınla tanışmayı çok isterdim," dedi pikabı kapatırken.

"Yaşıyor mu ki?"

Kafasını iki yana salladı. "Maalesef, yaşamıyor." Dudak büktüm üzüntüyle. Yavuz Bey sonra bana döndü. "Hayata bakış açısı senin gibiymiş," dedi ansızın aklına gelmiş gibi, suratıma bakınarak.

"Nasılmış yani?"

Yavuz Bey sandalyenin etrafından dolaşıp koltuğa kendini bırakırken ben de boynumu çevirdim ona doğru. "Şu sevgi konusu... Onun da hayat amacı sadece sevmekmiş. Mete'yi hastaneye götürdüğümüz gün, hatırlar mısın bilmiyorum ama sen de sevgi gösterirseniz sevgi görürsünüz demiştin." Duraksayıp bacak bacak üzerine attı ve geriye yasladı sırtını. "Édith Piaf da öyle. Son röportajında bir kadına, bir genç kıza ve bir çocuğa hangi öğütleri verirsiniz diye soruluyor, o da sadece sev yanıtını veriyor. Sanırım ikiniz de dünyayı sevginin kurtaracağına inananlardansınız."

Soğuktan sonra vücuduma vuran sıcakla tamamen yumuşacık olurken, "Sanırım..." diye mırıldandım.

Yavuz Bey, oturduğu üçlü koltuğunun kenarından cam kül tablasını ve küçük sigara kutusunu aldı. Onu izledim. Sigara kutusunu dikkatle açtı, bir sigara çıkarıp iki dudağının arasına yerleştirdi ve kutunun içindeki sigara yakmaya özel üretilmiş çubuğu çıkarıp sigara kutusunun kenarına sürttü. Çubuk hemen alev aldı ve Yavuz Bey de sigaranın ucunu tutuşturdu. Sonra yanan çubuğu salladı hızla, sönmesi için. Beyaz bir duman yükseldi dudaklarının arasından. Kendimi hâlâ aheste aheste sallamaya devam ederken gözlerimi kapatıp açtım.

Babama benziyordu Yavuz Bey. Sertliği, karakteri, bazı hareketleri... Bunun o an farkına vardım ve göğsümde inanılmaz bir korku hissettim fakat elimden hiçbir şey gelmedi.

Yavuz Bey bana baktı, sigarasını aldı iki parmağının arasına ve ciğerlerinde biriken dumanı üfledi hızlıca. Dudağının kenarı belli belirsiz kıvrıldı bana bakarken. Göz kapaklarım ağırlaştı, Yavuz Bey'in görüntüsü bulanıklaştı. Kar soğuğunun ardından sıcakla buluşmak insanı uyuşturuyordu. Bir nefes, iki nefes, üç nefes çekti sigarasından. Dünya, sigarasının tüten dumanı gibi yavaşladı sanki. *"Belle,"* dedi Yavuz Bey garip bir aksanla. Sesi kulaklarımda yankılandı. *"Tu es si belle..."*

Gözlerimi kapattım, açtım, sallandım. Kapattım, açtım, sallandım. Ve tamamen kapattığımda, göz kapaklarımın altında artık Yavuz Bey değil Akın vardı. Sallanmayı bıraktım.

Tiz bir bebek çığlığı eşliğinde araladım göz kapaklarımı. Sonra çığlık bir kapı sesiyle sustu. Boynumu oynattım ve başımı yasladığım yerden kaldırdım. Saat kaçtı bilmiyordum ancak öğleni geçeli çok olmuş gibi geliyordu. Şöminedeki ateş hâlâ yanıyordu. Bakışlarım boş salonda gezindi. Evde kaynamış süt ve mama kokusu vardı. Yüzümü buruşturdum ve yeniden şömineye doğru baktım. Ayakkabılarım ve yamalı çoraplarım... Bir süre izledim onları, utancım yeniden ele geçirdi beni.

Sonra üzerimdeki battaniyeyi kaldırdım ve ayağa kalktım. Battaniyeyi özenle katlayıp sandalyenin sırt kısmına koydum, ardından çıplak ayaklarla ilerledim evde. Mutfakta görünürde kimse yoktu ancak kaynatılmış süt ve mama kokusu havada hâlâ tazeydi. Merdivenin ucuna yaklaştığımda yukarıdan homurtular duydum. Usul usul tırmandım merdivenleri.

Mete'nin odasının kapalı kapısının ardından gelen sesler her adımımda daha da netleşti. "Başını tut, başını." Akın'ın sesini duyduğumda kalbim tekledi. Tırabzana tutundum ve basamakta duraksadım. "Ne acemi adamsın Yavuz ya! Başını destekle şu çocuğun, rahat içemiyor işte!"

"Yapıyorum ya!"

Mete ağlamaya başladı. "Ver şu bebeği!" dedi Akın, Mete'nin ağlaması üzerine. Kapıya daha da yaklaştım ancak içeriye giremedim bir türlü. Biraz daha dinlemek istedim onları. "İstemeyerek mi oldu?" diye sordu Akın. Anlamadım bu sorusunu. "Mete..." Dudaklarım Akın'ın sözleriyle şaşkınlıkla aralandı. Ulan Alacalı Yapboz, ağzında bakla ıslanmıyordu senin de!

Yavuz Bey bir süre sessiz kaldı. Daha sonra, "Öyle oldu," diye yanıtladı onu.

"Karını..." diyerek duraksadı Akın. "Sevdin mi peki?"

Yavuz Bey'in iç çektiğini işittim. "Sevmeye çalıştım."

"Sonra?"

"Olmadı..."

Derin bir sessizliğe gömüldü ikisi de. Mete'nin huzursuz mırıldanmalarını dinledim. "Aptalsın," dedi Akın çok sonra. "Bir hiç uğruna öldü o kadın! Beş para etmez adamın tekisin sen Yavuz!"

"Haklısın," diye kabul etti Yavuz Bey, Akın'ın sözlerini. "Ama unutma Akın, ikimiz de aynı konumdayız."

"Ne demek bu?"

"Sen ve ben... Hayatımıza asla gerçekten bir kadın alamayız. Çünkü biliyorsun, görüyorsun yaşananları."

"Yavuz, çenenin bağına sıçtırma şimdi," dedi Akın ondan alışık olmadığın bir şekilde. "Yok öyle bir dünya."

"Ayten senden korkuyor," dedi Yavuz Bey pat diye.

E ama yani, bu ikisinin de sır tutan yerlerine de ben sıçayım!

"Sen bunu nereden biliyorsun? Ayten mi söyledi bunu sana?"

"Yok, fark ediliyor," dedi Yavuz Bey, sağ olsun. Yine bir sessizlik oldu.

Sonra Akın, "Hayır," diyerek sessizliği bozdu. "Biz seninle aynı değiliz Yavuz. Hiç aynı olmadık. Hatırlar mısın bilmem, ben sen gibi olmaktan vazgeçeli çok uzun zaman oluyor..."

Kaşlarım havalandı bu sözleri üzerine. İçeri girmeliydim artık, odadaki gerginlik kapalı kapının ardından bile hissediliyordu. Elimi kapının koluna attığımda Yavuz Bey konuşmaya başlayınca durdum. "Onun zarar görmesini istemezsin. Bunu ben de istemem."

Akın sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Ayten'i tüm bunlardan uzak tutacağımı biliyorsun. Ayrıca aklın kalmasın, Ayten hep hayatıma girdiği gibi tertemiz kalacak."

Kapının kolunu indirip açtım ve başımı uzattım odaya doğru. Akın, kalçasını beşiğe yaslamış, kucağındaki Mete'nin ağzına biberon tutuyordu ve Yavuz Bey de tam karşısında durup Mete'ye bakıyordu. Kapıyı açar açmaz ikisinin de bakışları beni buldu.

Konuşmalarını duymamış gibi yaparak sol elimi enseme atıp ovarak, "Yavuz Bey, ben çok özür dilerim. Aptal gibi uyumuş kalmışım," dedim.

Yavuz Bey hiçbir şey söylemedi ama kaşları az önceki konuşmadan dolayı çatık olarak kalmıştı. Akın'la kısa bir an göz göze geldiğimizde benden bakışlarını kaçırdı. İşime geldi bu hareketi, gözlerine her baktığımda ona sarf ettiğim sözler geliyordu aklıma. Kafasında evde olmamıza rağmen hâlâ siyah beresi vardı. Neden bere takıyordu evde?

İçeri adımlayıp Mete'ye baktığımda Akın'ın kollarında kıpırdanıp durduğunu, ağzındaki biberonu emerken zorlandığını fark ettim. "Alabilir miyim?" dedim Akın'a, Mete'yi göstererek. Hiçbir şey söylemeden Mete'yi uzattı bana.

İkisi de bir anda dut yemiş bülbüle dönmüştü. Mete'yi kucağıma aldım dikkatlice ve alır almaz da alnına minik bir öpücük bıraktım. Sağ elimin başparmağını ittim sol eline doğru, hemen sıkıca sarıldı parmağıma. Akın, Mete'nin yarısından çoğunu içtiği biberonu uzattığında, "Gerek yok, doymuş," dedim kafamı iki yana sallayarak.

"Nasıl anladın doyduğunu?" diye sordu.

"Ağzındaki sütü bile yutmamış çünkü, bak." Gülümsedim. "Bu küçük adam sizinle oyun oynuyor."

Akın yapay bir şekilde sırıttı bana. "Geçen de eline sıçmıştı, gerçekten çok oyuncu!"

Yavuz Bey, Akın'ın bu söylemi üzerine dayanamayarak boğuk bir kahkaha attığında benim de gülümsemem büyüdü yüzümde. "Ee, biraz yaramazız. Olsun o kadar." Yine bir sessizlik oldu. Mete'ye baktığımda çipil çipil gözlerini kırpıştırarak beni izlediğini gördüm. *Yiyeceğim ben bu bebeği en sonunda, gerçekten yiyeceğim!* Parmağımı sıkı sıkıya tutan ellerindeki bütün parmak boğumlarını ısırasım vardı.

"Hadi, bir şeyler yiyelim," dedi Yavuz Bey.

"Mete?" diye sordu Akın.

"Durur benim kucağımda," diye yanıtladım onu.

Aşağıya inip Gönül ablanın dünden kalma yemeklerinden yedik. Bir tencere dolusu sarmadan sadece bir tabaklık kalmıştı ve Yavuz Bey de en son onu servis etmişti. Akın da sarma seviyordu. İkisinin birden âdeta yarışırcasına sarma yemesini izlerken saçma bir şekilde mutlu hissettim. Sonra içimden *keşke hep böyle kalsalarmış* diye geçirdim. Onları birbirine bu kadar düşman eden ne yaşandıysa keşke silinseydi ikisinin de hafızasından. Çünkü bir arada, kafalarındaki o hatıralar her neyse onları unuttukları anda birbirlerinin en iyi arkadaşı oluyorlardı.

Ben hapşırdığımda ikisinin de aralarındaki konuşma dağıldı. "Hasta oluyorsun," dedi Akın hemen. Mete kucağımdaydı hâlâ, eğer gerçekten hasta oluyorsam onun kucağımda olmaması lazımdı. Bu yüzden Yavuz Bey'e baktım. Sanki ne demek istediğimi anlamış gibi oturduğu sandalyede dikleşti. Tam Mete'yi ona uzatacaktım ki birden ayağa kalktı.

"Ihlamur yapayım ben sana," diyerek tezgâha doğru yürüdü kaçarcasına. Akın'la göz göze geldiğimde onun da Yavuz'un bu tavrına öfkelendiğini görebilmiştim.

"Yavuz Bey, hiç gerek yok," dedim ancak beni dinlemedi.

"Ayten, bana ver Mete'yi," dedi Akın, ters ters Yavuz Bey'e bakarak.

Mete'yi ona uzattım. Akın, Mete'yi dikkatlice kucağına aldığında Mete huzursuzlanıp ağlamaya başladı. Akın kendince bedenini sağa sola sallayarak, Mete'ye bakıp garip sesler çıkararak onu susturmaya çalışırken onun bu hâline burukça tebessüm ettim. Yavuz Bey ise bize hiç bakmadan ıhlamur yapmaya devam etti.

Gözlerim mutfak penceresine doğru kaydığında iri iri kar tanelerinin gökyüzünden düştüğünü fark ettim. "Ben uyurken çok kar yağdı mı?" diye sordum pencereden bakışlarımı çekmeden.

"Evet, yollar hâlâ kapalı," dedi Akın, bakışlarını bana yönelterek. "Geri dönemezsin bugün."

"Ama..." dediğim anda, Yavuz Bey de arkasını dönmüş, bana bakıyordu.

"Dönmeyeceksin," dedi Akın otoriter bir edayla.

Sinirimi bozdu bu tavrı. "Yok, döneceğim," diye direttim.

Akın sinirle dudaklarını içeri kıvırdı ve bir şey söylememek için kendisini zor tuttu. Yavuz Bey, "Ayten, gidemezsin. Kar diz boyunu geçeli çok oluyor," diye söze karıştı.

Omuzlarımı düşürdüm onun bu sözleri üzerine. Evime dönmeyi ben de istemiyordum ama burada kalamazdım. Babam ne derdi? *Ne derse der, Ayten. Sen onun yüzünden neler kaybettin. Biraz... Biraz sınırlarını aş artık.*

"Ayten?" Yavuz Bey'in sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp ona bakındım. "Limon da dilimleyeyim mi?"

"Olur..." diye mırıldandım ancak sonra, "Ay, Yavuz Bey, yok. Durun, uğraşmayın lütfen," diye itiraz ettim.

"Yok, kaynamak üzere zaten," dedi Yavuz Bey.

"Ama hiç olmuyor ki böyle..."

Akın sert bir şekilde öksürüp boğazını temizlediğinde bakışlarım ona döndü. Kaşları çatık bir şekilde bakıyordu yüzüme. "Gıcık geldi de..." dedi bana aksi bir ses tonuyla. Sonra Yavuz Bey'e döndü. "Ben de bir bardak ıhlamur alabilir miyim Yavuzcuğum?" dedi muzip ama imalı bir şekilde sesini inceltmeye çalışarak. Taklidimi yapıyordu alenen böyle ince konuşup.

Bu Alacalı Yapboz beni Yavuz Bey'den mi kıskanıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Yavuzcuğum mu?" diye sorarken afallayarak bakmıştı Yavuz Bey, Akın'ın yüzüne.

"Evet, Yavuzcuğum..."

Bu tatlı konuşmaya rağmen ikisinin de yüzünde bariz bir rahatsızlık vardı. Akın'ın kaşları çatılı, Yavuz Bey'in de yüzü soğuktu. Dirseğimi masaya dayayıp çenemi avucumun üzerine koyarak göğsümdeki nefesi dışarıya üfledim. "Ben ne yapacağım ya?" diye sordum daha çok kendi kendime sorar gibi.

"Bu gece burada kalırsın," dedi Yavuz Bey. Kaşlarım havalandı.

"Yok," dedi Akın kucağındaki Mete'nin poposuna pıt pıt vurup onu kucağında sallayarak. "Bize geçeceğiz."

"Yo," diye itiraz ettim. "Kim demiş? Geçmeyeceğiz size falan."

Akın *ya sabır* dercesine gözlerini yumup açtı. "Konuşacağımız şeyler vardı ya hani güzelim..." dedi bana sevecen bir şekilde gülümseyerek. Çenemi dayadığım elimden birden geriye doğru dikleştim ve ayağına bir tekme savurdum. Acıyla garip bir ses çıkardığında, kaynayan ıhlamurları bardaklara koyan Yavuz Bey dönüp ikimize baktı bir an. "Mete ya," dedi Akın, Yavuz Bey'in bu bakışı üzerine. "Elimi kemiriyor senin oğlan."

"Oğlumun daha dişi bile yok Akın," dedi Yavuz Bey onun bu sözlerine karşı.

Kıkır kıkır gülmeye başladım. Akın ve Yavuz Bey de ben gülmeye başlayınca gülümsedi. "İşte, deniyor bir şeyler velet. Hızlı çıktı," diyerek konuyu geçiştirdi Akın.

Yavuz Bey, elinde ıhlamurlarla döndü. Küçük bir limon dilimi bırakmıştı ıhlamurumun içerisine. "Teşekkürler Yavuz Bey," diyerek aldım bardağı elinden.

"Afiyet olsun." Sonra diğer elindeki bardağını da Akın'ın önüne bıraktı. "Al bakalım Alacalı Yapboz," dedi Akın'a. Bir an bir sessizlik oldu. Akın'ın tek kaşı havalandı Yavuz Bey'in son söylemi üzerine.

Usul usul elinden bardağı alırken, "Sağ ol Buz Adam," dedi o da kinayeyle.

O ikisi benim bulduğun lakapları birbirlerine söylerken tebessüm etmekle yetindim. "Çocuk gibisiniz," dedim ansızın. "Çocuklar gibi..."

Yavuz Bey çaprazımdaki yerine oturdu. Akın ise tam karşımdan bana bakıyordu. Mete'nin mızmızlanması dinmişti ve Akın'ın göğüs bölümünü kavrayıp sıkı sıkıya tutuyordu. Dışarıda kar usul usul yağmaya devam ediyordu.

22 Aralık 1980 gününde güneş, kurşuni renkli bulutların ardından, mutfak masasında üçümüzün saatlerce konuşması ve kahkahaları eşliğinde battı. Mete uyudu, uyandı ve yeniden uyudu bu süre zarfında. Akşam çöktükten dört saat sonra Yavuz Bey'in ev telefonundan Neşeleri aradım, eve gelemeyeceğimi annemlere söylemesi için. Neşe'ye, "Bu gece Gönül ablada kalacağım," diyerek yalan söyledim çünkü bu yalanı söylemezsem babamın yanlış anlayacağını biliyordum. Bu adam benim ömrümün koca bir kara lekesiydi. Ne silebiliyordum onu ne de üzerini kapatmaya gücüm yetiyordu.

Telefonun ahizesini yerine koyar koymaz bir kere daha hapşırdım.

"İyi yaşa."

Arkamda duyduğum Akın'ın sesiyle hemen ona döndüm. Onlar mutfaktayken bu aramayı gerçekleştirdiğimi sanıyordum ama ikisi de

arkamdaydı. Kaşlarımı çattım bu duruma, Gönül abla yalanımı da duymuşlardı muhtemelen. "Sen de gör."

"Hadi, gidelim," diyerek bana doğru adımladı Akın. Bütün bedenimi ona döndüm.

"Nereye?"

"Bize."

"Gelmem ben seninle," diyerek omuz silktim.

Yavuz Bey bu defa söze karıştı: "Burada kalması daha iyi, Akın. Evinde kalorifer yanmıyor, değil mi?"

Akın ters ters Yavuz Bey'e baktı. "Şömine yakmayı biliyorum çok şükür," dedi, sonra yeniden bana döndü. "Isıtırım onu ben, üşütmem hiç. Hadi, Ayten."

"Akın, buz gibi evde daha da hasta olur," diye ısrar etti Yavuz Bey. Akın bu defa bütün bedenini Yavuz Bey'e döndü ve ellerini beline koydu.

"Derdin ne ulan senin?" diye sordu ondan hiç de beklemediğim kaba bir edayla. Yavuz Bey, Akın'ın bu tepkisi karşısında afallamıştı.

Kütük gibi orada dikilip durursam bu ikisi birbirine girecekti yine saçma sapan bir şekilde. Hemen şöminenin taşında duran çorapları giydim. Yavuz Bey bu esnada, "Bir derdim yok ama velev ki oldu..." diyordu. "Sonuç ne olacak?"

Ayakkabılarımı giymeye başladım. Bağcıkları bağlamaya uğraşmayarak ayakkabıların kenarlarına sıkıştırdım. "Çok mu merak ediyorsun sonucu sen?" dedi Akın. Ayağa kalktım.

"Ya, yürü be!" diyerek Akın'a doğru ilerledim. "Siz ikiniz racon kesmeyi de beceremiyorsunuz, anca böyle İstanbul beyefendisi tartışmaları..." Akın'ın kolunu tutup çekiştirdim. Ama kıpırdamadı. "Yürüsene, ne yalı kazığı gibi dikiliyorsun hâlâ?"

Akın bu sözlerim üzerine bakışlarını bana çevirdi. "Konuşuyoruz Ayten," dedi sesindeki zorlukla bastırdığı öfkeyle.

Yavuz Bey'in Akın'ın kolunu tutan ellerime bakışlarında ise garip bir melankoli vardı. "Konuşma bitti," dedi o da. "Hiçbir sorun yok, iyi geceler ikinize de."

Çok garipti. Ne oldu ne bitti o an, anlamadım. Zaten ben anlamaya çabalarken Akın hızla beni beraberinde evden çıkarmıştı. Yavuz Bey, kapıya kadar bize eşlik etti. Hırkamı giydikten sonra Akın paltosunu omuzlarıma örterken itiraz etmedim zira evden soğuğa çıkar çıkmaz yeniden hapşırmıştım. "İyi geceler Yavuz Bey. Sabah gelirim ben Mete için..." dedim hapşırdığım için nemli gözlerle Yavuz Bey'e bakınarak.

Yavuz Bey sadece kafasını salladı. Kaşları çatık, yüzü gergindi hâlâ. Akın'ın paltosuna daha da bir sarıldım. Bahçe kapısından Akın önümde, ben ardında çıktık. Akın karları ayaklarıyla iterek bana yol açıyordu. Bu hareketi bile içimi sıcacık etmeye yetmişti.

"Dikkatli ol, şurası biraz derin. Ayağımın bastığı yerlere bas," diyerek bana komut veriyordu. O görmese bile uysal bir baş hareketiyle tamam dedim ona. Onun büyük ayak izlerinin üzerinde benim ayaklarım küçücük kalıyordu. Bu tezatlık beni sebepsiz mutlu etti.

Kazasız belasız yan eve geçtiğimizde, Akın pantolonunun sağ arka cebinden anahtarını çıkarıp evin giriş kapısını açtı hemen. Dışarısı dehşet soğuktu. Gece çöktüğünden sabaha göre daha büyük bir soğuk vardı dışarıda. Akın kapıyı iyice açarak benim içeri geçmem için geri çekilince hemen girdim. Çok geçmeden o da girip kapıyı kapattı ve elektrik düğmesine basarak bizi aydınlığa kavuşturdu. Paltosunu çıkarmak için bir hamle yaptığımda, "Yok, çıkarma. Şömineyi yakayım, öyle çıkarırsın. Ev soğuk şimdi," dedi.

Birlikte salona ilerledik. Ev gerçekten buz gibiydi. Umarım Yavuz Bey'in söylediği gibi hastalığım daha da şiddetli bir boyuta ulaşmazdı. Akın'la gelmiştim çünkü o tartışma bitsin istiyordum. O ikisinin kavgasında arada kalan olmak resmen bir zulümdü. Ama tek sebep bu değildi. Benimle konuşmak istediğini söylediğinde deli bir heyecan ve merak duygusu sarmıştı içimi. Ne konuşacaktı? Yirmi dört günde ne düşünmüştü de ne söyleyecekti? Beni affetmiş miydi? Affetmiş gibi bakıyor, yüzüme affetmiş gibi gülüyordu. *Affetmesin. Bu beni daha da yaralıyor.*

Akın şömineyi yakmaya çalışırken ben de salonda dolaşıyordum ağır adımlarla. Duvarlar sümbül çiçeği desenli, krem rengi üzerine açık yeşil renkte duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Tıpkı Yavuz Bey'in evindekine benzer uzun, aynalı bir konsol vardı bu salonda da ancak bu konsolun üzeri boştu. Yavuz Bey'in evindeki konsolun üzerinde envaiçeşit içkiler, değişik biblolar ve ufak bir saat vardı. Akın'ın evindeki konsolun boşluğu bile içime dert oldu.

Aslına bakılırsa bu evin boşluğu daha çok yaraladı beni. Boş, soğuk ve sessiz ev... Akın bu evde nasıl kafayı yemiyordu? Hatıralar... Bütün acı hatıraları bu evde değil miydi? Gönül ablanın anlattıklarına göre öyleydi. Sanırım bu hatıralarla başa çıkamadığı için taşınmıştı bizim mahallemize. Kendi zihninden kaçmak için... Kendi zihnindeki kalabalıktan kaçmak için gerçekten kalabalık bir mahalleye gelmişti. Orada beni

bulmuştu. Korktuğu şeyi ona ben yaşatmıştım ve onu en büyük yarasından ben vurmuştum.

Affetme beni Akın.

Bir gürültü duyduğumda Akın'a kaydı bakışlarım. Büyük üçlü koltuğu çekti şöminenin önüne doğru. Sonra üst kata çıkıp hızlı adımlarla geri döndüğünde elinde tüylü, kahverengi ve kalın bir battaniye vardı. Battaniyeyi koltuğun üzerine bıraktı. Eve girdiğimizden beri doğru dürüst hiç konuşmamıştı ve geçen her saniyeyle benim merakım daha da artıyordu. Üçlü koltuğu şöminenin tam karşısına çektikten sonra yeniden şömineye doğru ilerledi ve yanmaya başlayan çıraları demir süngüyle yavaşça karıştırdı.

Koltuğun etrafından dolaşıp oturdum ve onu izledim. Bana hiçbir şekilde bakmıyor, işiyle uğraşıyordu. Kaç dakika geçti, bilmiyordum. Şöminedeki ateş artık ısıtmaya başladığında üzerimdeki paltoyu çıkardım ve koltuğun sol yanına katlayıp bıraktım. Akın ise hâlâ şöminenin önünde oturmuş, sessizce yanan ateşi izliyordu. Deli gibi konuşmak istiyordum ancak o konuşmadan da konuşmak doğru gelmiyordu. Sol profilini gördüğüm yüzünde derin bir ciddiyet hâkimdi. Bir şeyler düşünüyordu ateşe bakarak.

Evin dışından cızırtılı bir ses duyulduktan hemen sonra tavandaki avize pır pır yanıp birden söndü. Korkuyla karanlık salona bakınıp yerimde kıpırdandığım esnada Akın göz ucuyla bana baktı. "Korkma," dedi yeniden önüne dönerek. "Trafo karın ağırlığına dayanamamıştır." *Trafo bile kar ağırlığına dayanamıyor, ben senin kırdığım kalbinin ağırlığına nasıl dayanacağım Akın?*

Bir süre sonra ayağa kalktı ve bana hiç bakmadan koltuğun sağ köşesine oturdu. Derin bir nefes alıp birden bıraktı ve başını koltuğun gerisine doğru yatırdı. Boğazlı kazağının sardığı boynu hafifçe aralandı. Kafasındaki bereyi hâlâ çıkarmamıştı. Oysa dalgalı, yumuşak ve siyah saçları ne kadar da güzeldi ama o onları beresiyle kapatmakta ısrarcıydı. Zira onu Yavuz Bey'in evinde gördüğüm saatten beri hiç çıkarmamıştı. Utanmadan onu izliyordum ve bunun farkında olmaması imkânsızdı. Bakışlarımı ondan çekmek istesem de olmuyordu. Çok özlemişti onu gözlerim, kalbim, ruhum.

"Çok ağırdı," dedi Akın ansızın. Başı geride, bakışları hâlâ şöminenin dans eden alevindeydi. "Söylediğin sözler... Çok ağırdı, Ayten."

Sertçe yutkunarak kollarımı bedenime sardım ve bakışlarımı kaçırdım ondan. Bir şey diyemedim. Ne diyebilirdim ki zaten? *Değildi* mi diyecektim? Tabii ki ağırdı sözlerim ve Allah çarpsın ki o sözleri her düşündüğümde

ben de aynı şekilde o ağırlığın altında kalıyordum. *Affetme beni Akın. Ne olur affetme.*

"Ben annemden nefret ederek büyüdüm," dedi sonra. "Hayatta tahammül edemeyeceğim çok az şey var ve ben yedi yaşında tanıştım ilk tahammülsüzlüğümle. Annemin babama olan ihanetiyle..." Çatallaşan sesini düzeltmek için yutkundu. Başını geriye yatırdığı için meydanda olan boğazlı kazağından belirginleşen âdemelması usulca kıpırdandı bu hareketiyle. Gözlerini yumdu, sanki annesini hatırlamak ister gibi geldi bu hareketi bana. "Sandığın gibi annem babamın ona sunduğu kötü hayattan korktuğu için öldürmedi kendini. Düşündüğü biz değildik, hiç de biz olmadık. Annem, Yavuz'un babasına âşıktı," dedi buz gibi bir sesle. "Ve sen haklıydın. Bize rağmen... Bize rağmen yaptı her şeyi." Boğulur gibi bir nefes aldı, yüzünü buruşturdu. "Kendini öldürdü ama kendi kalbine sıktığı kurşunun sahibi bile Yavuz'un babasıydı!"

Duyduğum sözlerle dudaklarım şokla aralandı. Ne demekti bu? Annesinin intihar ettiği silahın sahibi Yavuz Bey'in babası mıydı yani? Bu yüzden mi *cinayet olabilir* diyordu? Aklımda binbir türlü soru dolaşırken nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakmayı sürdürdüm.

"Annemden o kadar nefret ediyordum ki ölmeden önce okşayıp öptüğü saçlarımı hep keserdim," dedi buruk bir tebessümle. Demek bu yüzdendi Akın'ın üç numara, diken gibi saçlarının sebebi. Kalbim bu sözleriyle ezildi. Akın gözlerini açtı ve yaslandığı yerden boynunu yavaşça bana doğru çevirdi. Yeşil gözleri gözlerimi bulduğunda titredim. "Ama o gün senin sarf ettiğin sözler o kadar ağırdı ki ben anneme olan nefretimle beraber saçlarımı ve sakallarımı kesmeyi bile unuttum Ayten." Adımı söylerken sesi titremişti. Gözlerim dolu dolu oldu sözleri üzerine. "Senin hiç hak etmediğim sözlerini düşüne düşüne, yirmi dört gün boyunca yüzlerce mezar kazıldı şu zihnimde. Hepsi de sana olan ilgimi, sevgimi gömmek içindi ama ben... Ben hiçbirine sana olan sevdamı gömemedim Ayten. Ben sana rağmen, senin sözlerine rağmen senden vazgeçemedim. İtalya'ya gitmek istedim ama bütün uçuşlar kapalıydı ve uçuş için özel izin gerekiyordu. Ben de alıp başımı Sapanca'daki çiftliğimize kaçtım. Fakat... Zihnimdeki, yüreğimdeki senden kaçamadım hiç." Gözlerini kırpıştırarak yüzüme baktı. "Sana buz gibi bakarken yüzünün nasıl asıldığını gördüm, inkâr etme sevgini bana artık," diyerek tebessüm etti bana. "Şu buz gibi bakışlarım üşütmesin seni. İçimde sönmez bir sevda yangını var."

Suçlu bir çocuk gibi başımı önüme eğdim. "Akın..." diye mırıldandım, adı dilime battı sanki. "Affetme beni."

"En kötüsü de buydu, biliyor musun?" dedi Akın. Yeniden yüzüne baktım. Sol gözünden bir damla yaş yuvarlandı sol yanağına, yavaş yavaş ilerledi süt beyaz lekelerinin üzerinde. "Seni asla affetmeyeceğimi sanırken gördüğüm ilk anda affettim." Bakışlarını kaçırdı ve yüzünü tavana döndü yeniden. "Çünkü biliyorum, hissediyorum... Bütün bunların ardında bir şey var Ayten. Senin beni bu kadar kırmanın, paramparça etmenin ardında seni de aynı şekilde yaralayan bir şey var."

Kollarımın bağını çözerek karnıma dokundum. Akın'ın bakışları hâlâ tavandaydı ve gözlerinden yaşlar düşüyordu yanaklarına. Sonra ben oturduğumuz üçlü koltukta kalçamı ona doğru kaydırıp, aramızdaki mesafeyi kapattığımda başını hafifçe kaldırıp yüzüme baktı. Hiçbir şey söylemeden sol omzuna sağ yanağımı dayadım, bir süre tepkisiz kaldı. Görüş alanım bulanıklaştı, sessiz sessiz ağlamaya başladım. Akın sol kolunu belimin altından geçirerek beni kendisine daha da yasladı ve başımı omzundan göğsüne doğdu çekti. Sert göğsüne yaslanınca daha da ağlamaya başladığımda Akın yanağımı okşadı.

Benim onu teselli etmem lazımdı oysa. O daha kırgın, daha yorgun, daha yaralıydı. Bir dert yumağı olan oydu.

Benim bir derdim var, yanı başımda duruyor ve gözlerime bakıyor yeşil yeşil. Derdimin omzuna yaslanıyorum, hayattan bir nebze de olsa kaçabilmek için. Derdim bana kollarını açıyor, yaslandiğım omzundan göğsüne çekiyor beni. İçine hapsetmeye kararlı gibi yaslıyor başımı göğsüne. Derdim yanı başımda, bana sarılıyor ama aynı zamanda göğsümde büyüyor, haberi yok.

Şöminede yanan odunların çıtırtısı ve benim küçük hıçkırıklarım eşliğinde bir süre ateşi izleyerek sessiz kaldık. Sonra ben ansızın, "Aşiyan'a gelme sebebimin biri de sendin," diye itiraf ettim boğuk bir sesle. Yüzüme bakacak oldu ki Akın'ın yaslandığım göğsü hareketlendi ama ben yüzümü göğsüne daha da gömdüm. "Döndüğünde asla mahalleye gelmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden... Senin için her gün büyük bir istekle, seni bir kere de olsa görebilmek için geliyordum Aşiyan'a. Çalışmadığım bütün pazar günleri gözlerime çizdiğim yüzünü düşünmekle geçti, Akın. Bu karda buraya gelmemin bir sebebi de sensin. Sana geldim, yüzsüzce." Küçük bir hıçkırık daha kaçtı dudaklarımdan. "Affetme beni."

Akın, sözlerim üzerine yanağımı okşayan elini saçlarıma götürdü. İnce uzun parmakları nazikçe dolaştı saçlarımda. "Diz boyu kar yağıyor ve sen Aşiyan'a geliyorsun. Sen altı kilometre boyunca yürüyerek... O karda... Bana geliyorsun. Ayakların buz gibi, zorlukla hareket ediyor karın içinde, dizlerin düşmekten ıslanmış, yine de yönünü bana çevirmiş ama sen inatla

benden kaçıyorsun. Dudakların beni söylüyor ama birbirine bastırıp susturuyorsun. Ellerin ellerime tutunuyor ama ateşe dokunmuş gibi geri çekiliyor hemen. Peki bunca şeye kalbin... Kalbin ne diyor Günyüzü?"

Kalbim sen diyor Akın. Kalbimde senden başka hiç kimse, hiçbir şey yok.

"Başımı göğsünde dinlendirmeme izin verir misin?" diye sordum onun sorusunu göz ardı ederek. Akın'ın yüzüne bakamasam bile bu sorum üzerine gülümsediğine yemin edebilirdim.

"Bir ömür boyu..." dedi saçlarıma dudaklarını değdirerek. Burnunu tam tepemdeki saçların dibinde hissettim. Saçlarımı kokladı iyice. "Battaniyeyi al, ayakkabılarını çıkar ve ayaklarına ört."

Sözlerine sorgusuz itaat edip dediğini yaptım. Ayakkabılarımı çıkarıp battaniyeyi bacaklarıma örttüm ve hemen göğsündeki yerime geri döndüm. Gurbete giden, vatanına hasret birinin memleketine dönüşü gibi garip bir mutluluk duydum onun göğsüne sığındığımda. İkimiz de dakikalarca sessiz kaldık ve şöminenin alevini izledik öylece.

Göz kapaklarım ağırlaşıp bedenim daha da gevşediğinde Akın'ın göğsü kıpırdandı. Saçlarımın üzerine belli belirsiz uçucu bir öpücük bıraktı ve sol eliyle uzanıp, baldırlarımda duran battaniyeyi belime doğru çekti. Eli yeniden saçlarıma dokundu sonrasında.

"Başını göğsüme yasla sevgilim," dedi kulağıma doğru kısık bir sesle. *"Güzel saçlarında dolaşsın elim. Bir gün ağlayalım, bir gün gülelim. Sevişen yaramaz çocuklar gibi..."*

Gülümsedim. *Çocuklar gibi,* diye tekrar ettim içimden. İçimden çekip alınan çocukluk gibi...

Akın huzurlu bir nefes doldurdu ciğerlerine, yaslandığım göğsü hareketlendi. Kulağımda can bulan kalp atışları ninni gibi gelmeye başladı. Kalkıp inen göğsünde yaslı duran başımı huzur dolu bir uykunun içerisine iterken aklımda ne ailem vardı ne de diğer dertler. Yalnızca biz vardık işte. Akın ve Ayten.

Gecenin saat kaçıydı uyandığımda, bilmiyordum ancak şöminedeki ateş bordo renkli bir küle dönüşmüş ve evdeki ışık oldukça azalmıştı. Ben karanlıktan korkardım, kız kardeşlerim de korkarlardı ve uyurken hep evimizde gece lambamız açık olurdu ancak şimdi bu büyük karanlıkta ilk kez korkmuyordum. Çünkü Akın'ın göğsünde yatıyordum. Bütün bedenimin ağırlığı, küçücük koltukta onun üzerindeydi. Yanağım hâlâ onun göğsüne yaslıydı ancak o hangi ara uzanmıştı koltuğa, anımsayamadım. Kolları

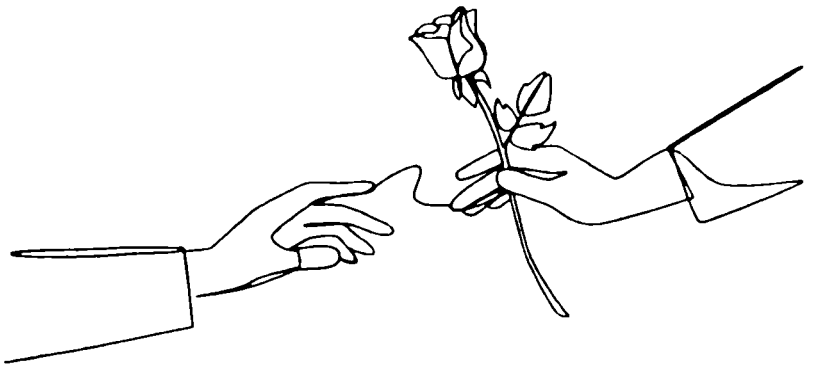
bedenimi sıkıca kavramış, bana sarılmıştı. Benim iki elim de onun göğsünde duruyordu. Düzenli ve sıcak nefesi yüzüme hafif hafif çarpıyordu. Derin bir uykudaydı anlaşılan.

Sönmüş şömineye rağmen birbirine kenetlenmiş bedenlerimiz sıcacıktı. Bacaklarımı hafifçe oynattım onun bacaklarının üzerinden. Diz kapaklarının sert kemik dokusunu hissettim bacaklarımda. Uyku uyuşukluğuyla bu detay gülümsetti beni. Ben Akın'ın koynundaydım. Bir ateş topu gibi sarmalamıştı beni, ensem terden sırılsıklamdı ama şikâyetim yoktu hiç. Göğsüm gövdesinin üzerinde kıpırdandı. Bu hareketimle o da kıpırdandı ve altımda kalan vücudu kasıldı ancak uyanmadı.

"Isıtırım onu ben, üşütmem hiç," demişti Yavuz Bey'e. Gerçekten dediğini yapmıştı, kemiklerime kadar ısınmıştım. Çenemi kaldırıp karanlıkta yüzüne bakındım. Sanırım sabah oluyordu, pencerelerden soluk bir mavi ve beyazlık sızıyordu içeriye. Bir silüet olarak görülüyordu yüzü. Saçlarında hâlâ beresi vardı. Usulca uzanıp beresine dokundum, bir yaraya dokunur gibi çok yavaştım. Kederli bir nefes çektim ciğerlerime ve parmaklarımın altındaki bereyi dikkatlice çıkardım kafasından. Huzursuzca kıpırdandı bu hareketim üzerine ama uyanmadı.

Bereyi yere attım ve parmak uçlarımla saçlarına dokundum. Tebessümüm yüzümde büyüdü. Sıcak nefesi yüzüme çarparken bu defa ellerimi çenesine kaydırdım. Saçlarına göre daha sert olan sakallarını okşadım. *"Ömrümün baharı..."* deyişi kulaklarımda can buldu sanki.

Ne başka baharlara itebildim ne de kendi kara kışımdan koruyabildim seni Akın. Sen öyle yüce gönüllü bir adamsın ve ben öyle yüzsüz bir kızım ki bak ikimiz de kırıklarımıza sarılıyoruz sıkı sıkıya şimdi. Benim ele avuca sığmayan deli rüzgârım... Ben sana çok âşığım ve bundan sonra hiçbir şey ikimiz için hiç de kolay olmayacak. Sen bilmiyorsun. Henüz.

17. BÖLÜM: İNCELDİĞİ YERDEN

Kemiklerime kadar *sıcaktım.* İlk fark ettiğim şey buydu göz kapaklarımı aralamadan önce. Sonra yüzüme düşen saçlar kulağımın arkasına itildi. Gözlerimi araladım. Akın'ın parlak koyu yeşil gözlerini kırpılmadan direkt olarak gözlerime bakarken bulduğumda korkarak kafamı hafifçe geriye çektim göğsünde. "Ne bakıyorsun be?" dedim uyku mahmuru boğuk bir sesle.

Akın gülümsedi. "Bakmayayım mı?"

Aksi bir şekilde kaşlarımı çatarken göğsünde duran sağ elimi kaldırıp gözümü ovuşturdum. "Korktum, bakılır mı öyle yeşil yeşil? Korkunçsun." Sabah uyanır uyanmaz kalkar gider sanmıştım ama o hâlâ sıkı sıkıya beni tutuyordu göğsünde. *Beni hep bir nefes gibi sıkıca tut göğsünde Akın, sakın bırakma.*

Akın'm belimde duran sağ eli hafifçe kıpırdanınca gözümü ovalamayı bırakıp yeni yeni farkına vardım bir şeylerin. Ben hâlâ onun bedeninin üzerinde duruyordum. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştığımda iki bacağımın da Akın'ın üst bacakları arasında sıkıştırılmış olduğunu anladım. Göğsüne ellerimi bastırıp üst bedenimi geriye doğru ittim ve Akın'ın yüzüne baktım.

"Bıraksana! Ne ahtapot gibi sarıldın bana?" dedim öfkeyle. Ancak Akın diğer kolunu da belime doladı bu sözlerim üzerine.

"Bırakmam," dedi yüzüme gülerek. "Bir daha asla bırakmam."

Kıpırdanmayı bırakıp yüzüne bakındım. Yüzündeki bütün o süt beyazı izlerine, birbirine karışmış kirpiklerine, gözlerinin buğulu yeşiline, kalkık kaşlarına, gülkurusu çatlamış dudaklarına, dağınık saçlarına... İçimde garip bir dürtüyle yutkundum usulca. Kanımda bütün derimi yakan lav nehri vardı sanki.

Akın yüzüme yeni ve kimsenin görmediği güzel bir diyar gibi göründü o an. İçinde kaybolmak istediğim bir duru deniz gibi... Dalgasız, fırtınasız, berrak ve davetkâr. *Eğer bu aşksa korkmuyordum ben. Korktuğum kendimdir, kendi zihnimdir. İnsan aşka ne zaman kucak açacağını hiç bilir mi?*

Bilemedim ben de elbet. Şimdi koynunda yattığım bu adam bendeki aşkın tanımı değil midir? Yeşil gözlü sevda. Alacalı bir sevda. Akın etkisi bir sevda.

"Bırak!" dedim düşüncelerimin aksine.

"Yok, ev çok soğuk. Hem saat daha yediyi beş geçiyor, kalkmayalım," diyerek şöminenin üzerindeki sarkaçlı saate bir bakış attı. Gözleri yeniden bana döndüğünde, "Uyandığımda kollarımda seni bulmak, beyaz sabun kokan saçlarının kokusuyla sabaha ermek ne güzelmiş..." dedi. Gözlerini kısıp yüzümü inceledi. İç geçirdi yüzüme bakarken.

Kalbimi eritiyordu şu sözleri. "Akın..." diye mırıldanırken sesimdeki arzu o kadar yoğundu ki bambaşka şeyler düşünmeye zorladım kendimi.

"Efendim, Günyüzü'm..." diyerek kafasını yana eğip gülümsedi yüzüme. Gözlerime öyle içten, öyle derin bakıyordu ki yeşil gözlerindeki o ormanda kaybolmamak imkânsızdı.

Dün yaşananları düşündüm ve ansızın, Yavuz Bey'in evinde uykuya dalmadan önce hayal meyal hatırladığım o kelime düştü aklıma. Aksanlı söylemeye çabalayarak, "*Belle...*" dedim, dilimi üst dişlerimin arasında tuttum biraz. "Ne demek?"

Sorduğum soru üzerine Akın'ın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmem, öyle..."

Yeniden sol elini belimden çekti ve sağ yanağımı okşadı. Sıcak avucuna yanağımı yasladığımda başparmağı derimin üzerinde küçük küçük daireler çizmeye başladı. "*Belle...*" diye tekrar etti içten bir sesle. Yavuz Bey'in söyleyişi ve onun söyleyişi çok başkaydı. Aynı kelime, farklı ses tonları, bambaşka hisler... "*Belle...*" Akın'ın yanağımdaki eli usul usul enseme doğru kayarken dudağında yuvalanan bu kelime canımı sıkmıştı. "Güzel."

Gözlerimi kıstım, Akın'ın eli ise ensemdeki saç tutamlarımı okşuyordu. "Ne güzel?"

"Güzel demek *belle*," diye yanıtladı beni. "Fransızca. Sen nereden duydun?"

O an bir gerçek suratıma tokat gibi çarptı. Yavuz Bey'in bakışı, iması, sözleri, Akın'la tartışması, ettiği yardımlar... Boğazımda düğüm düğüm bir yumru oluştu. Üstelik bütün bunları Akın'ın dilinden dökülen kelimelerle öğrendim. Bana *güzel* demişti, bir şey daha söylemişti ancak hatırlayamıyordum ve söyledikleri kesinlikle rüya veya hayal de değildi. O sigarayı yakışını, bana bakışını, oturduğu koltukta geriye yaslanışını hatırlıyordum. Göz kapaklarım ağırlaşırken bana söylediği o aksanlı kahrolasıca kelime buradaydı işte. Koskoca bir gerçek olarak tam da aramızdaydı.

Ayak bileğime dokunuşu... Ben buna nasıl izin vermiştim? Büyük bir aptaldım! Gidip bir de *Akın'ın hayatından korkuyorum* demiştim ona. Ben ona ümit mi vermiştim? Göz mü süzmüştüm? Şuh, kadınsı kahkaha atarak kalbini mi çalmıştım? Hayır. Ben hiçbir şey yapmamıştım Yavuz Bey'e karşı. Zehra'nın sözleri üşüşmek için an kolluyordu zihnime.

Büyük bir korku göğsümde çığ gibi katlanarak büyümeye başladığında nefesim kesildi. Karısına hiç âşık olmadığını biliyordum, annesine söylediğinde duymuştum bunu ama yine de sevdiğini söylemişti. Fakat dün Akın'a onu sevmek için çabaladığını lakin başarılı olamadığını anlatmıştı. Bunun sebebini anlayamamıştım o zaman. Seviyor muydu yoksa bu sevgisi verdiği değer anlamında mıydı, bilemiyordum. Değermiş meğer. Yavuz Bey'in Füsun'a bu hayatta verdiği tek şey ne aşk ne sevgi, sadece değer. O da zorunluluktan. Füsun'un rahminde can bulan Mete'nin varlığından.

Asabım bozuldu, sonra *olamaz böyle bir şey* dedim kendi kendime. Niye olsun? Benim Akın'a olan ilgimin farkında değil mi? Her ne kadar Akın'la sorunlar yaşasam da, ondan başkasını gözümün görmediğini bilmiyor mu? Hoş, Akın'ı kırmamak için hayatımdan uzak tutmaya çabalıyordum ama tabii bundan ona neydi?

"Zümrüt?" diye sorgulayarak yeniden yanağımı okşadı Akın. "Ne oldu? Niye daldın gittin?"

Kafamı iki yana salladım. Bir şey söyleyemedim. Korktum, çekindim ve yeniden başımı Akın'ın göğsüne yasladım. Akın'ın göğsüne sığınmak, onun göğüs kafesinin içerisinde yok olmak istedim. O kadar berbat hissediyordum ki gözlerimi yumarak kaçabilmeyi umdum tüm gerçeklerden ancak farkına vardığım gerçek, gözlerimi yumsam bile tüm netliğiyle orada, zihnimde duruyordu.

Ama içimde bir yanım da *belki* diyordu. *Belki sen kendini çok büyütüyorsun gözünde. Adam sana acıyor belki, o yüzden yardım ediyor. Hem Mete var, kendi ağzıyla söyledi Mete benim en değerli varlığım diye ve yine onun için üzerime bu kadar düştüğünü... Sen kimsin Ayten? Yavuz Bey için sen bir bakıcıdan başka nesin? Ama Akın da aynı konumda değil miydi onunla? Bak, şu an başını yasladığın o sıcak göğüs onun değil mi? Nereye çıkıyor şimdi bu iş? Sen yine hayatın hangi bilinmedik sokağında kayboluyorsun Ayten?*

Akın'ın elleri belimin iki yanına çekildiğinde gıdıklandığım için kasıldım. Akın bunu fark edince parmaklarımı karnıma doğru çekerek, "Gıdıklanıyor musun sen?" diye sordu eğlenir bir sesle. Oysa ben hiç eğlenmiyordum. Aklımda hâlâ Yavuz Bey vardı. Akın'ı yanıtsız bırakmam onun

ellerinin usulca yeniden bel kıvrımımda dolaşmasına neden oldu. İstemsiz olarak kıkırdadım bu hareketine.

"Yaa!" diyerek üzerinden kalkmaya çalıştım. "Bırak! Alacalı Yapboz! Dokunma ulan bana! Bak ısırırım kulağını! Kopartırım! Bırak!" Ancak bir yandan da gülmeye devam ediyordum. Nasıl bir bilek kuvveti varsa Akın'da, ellerini asla uzaklaştıramıyordum kendimden. Kahkahalarım bütün evde yankılanırken Akın da gülmeye başlamıştı. Kaçmaya çabaladıkça beni daha da kendisine bastırıyordu domuz. En son büyük bir çabayla kendimi çektiğimde o da dayanamadı ve birden kendimi onun altında buldum. Sırtımı koltuğa bastırdığı anda yeniden gıdıklamaya başladı beni. Ayaklarımı karnıma da çekemedim, başımı geri atarak kahkaha atmaktan ve boş bir çabayla ellerini ittirmekten başka hiçbir şey yapamadım. Saçlarım dağıldı, yüzüme yapıştı saç telleri ve gıdıklanmaktan nefes nefese kaldığım için terledim. Akın uzanıp boğazlı kazağımı biraz aşağıya indirdi ve terden nemlenmiş boynuma pat diye bir öpücük bıraktı. Bir elektrik akımına kapılmış gibi dondum kaldım. Resmen titredim.

Bu esnada kapı çalmaya başladı. İkimiz de nefes nefese birbirimizin yüzüne bakakaldık birkaç saniye. Yeniden zile basıldığında Akın'ın altından kayıp kıçüstü yere bıraktım kendimi ve ayağımda ters dönmüş çoraplarımı umursamadan Akın'dan kaçarcasına kapıya koştum. Akın'ın arkamdan geldiğini, "Zümrüt, bekle," diye bağırdığını işittim ancak az önce beni boynumdan öpüşünün verdiği o akım öyle yoğundu ki her yanım tir tir titrerken resmen ondan kaçmak adına koşarcasına ilerledim dış kapıya.

Kapıyı hızla açtığımda karşımda Yavuz Bey'i görünce şaşkınlıkla kalakaldım. Nefes nefeseydim, saçım başım dağınıktı ve durup biraz soluklanmadan hemen açmıştım kapıyı. Bana bakarken kaşları havalandı önce, sonra bakışlarını yere eğdi. Akın da bu esnada yanıma gelmişti.

"Günaydın," dedi Yavuz Bey ciddi bir sesle. Boğazını temizleyerek bakışlarını Akın'a yönelttiğinde kaşları her zamanki gibi çatılmıştı. "Sizi kahvaltıya çağırmak için geldim. Evinde yiyecek doğru dürüst bir şey olmayacağını düşündüm Akın. Kaç gündür burada değildin ve malum hava şartlarından bir şeyler de alamamışsındır." Duraksadı ve anlık olarak bana baktı. "Hem... Dün geceki kabalığım için de özür dilemek istedim."

Akın'a çevirdim bakışlarımı. Gözünü bile kırpmadan Yavuz Bey'e bakındı bir süre. "Telefon diye bir şey var," dedi buz gibi bir sesle.

Yavuz Bey de aynı soğuklukta, "Telefon hatları kopmuş kar yağışından," diye yanıtladı onu.

Yeniden derin bir sessizlik oldu. "Olur," dedim ben hemen. "Olur, değil mi Akın? Gideriz, değil mi?" Akın'ın gözleri aheste aheste bana doğru döndü. *Ne bakıyorsun yahu yüzüme bön bön? Bir şey desene?* "Mete uyandı mı, Yavuz Bey?" diye sorarken dışarıdan terli vücuduma sızan kar soğuğuyla kollarımı göğsümde bağladım. Yavuz Bey onaylarcasına kafasını salladı. Niye susuyordu bunlar? "Ay, o zaman hemen gidelim! Tek başına evde, yazık günah," diyerek döndüm ve içeriye doğru yürüdüm hızla. Yürürken ayağımda ters dönen çorapları düzeltmeye çalıştım. Lanet çoraplar!

Yerde duran ayakkabılarımı giydim acelece. Gece Akın'ın başından çıkarıp yere attığım beresini yerden alıp kafama geçirdim hemen. Koltuğun ucuna katlayıp koyduğum paltosunu aldım elime ve dağınık battaniyeyi de çekip omuzlarıma attım. İkisi de sessizdi, o yönden hiç ses gelmiyordu. Çabuk adımlarla yanlarına döndüm.

"Hadi, Mete evde yalnız." Dışarıya adımladım. Gökyüzünde parlak bir kış güneşi vardı ancak hava çok aksi bir şekilde soğuktu. Battaniyeme daha da sarınırken dikkatle birkaç adım yürüdüm ve geri dönüp Akın'a baktım. Akın evin kapısını kilitleyip paltosunu geçirdi omuzlarından.

Üzerine bastığım karlar geceden sonra daha da katılaşmıştı. Düşmemeye ayrı bir özen göstererek yürüdüm Yavuz Bey'in gelirken bıraktığı adım izlerine basarak. Birkaç dakika sonra Yavuz Bey'in evine varmıştık. Mete'nin yukarıdan ağlayan sesi geliyordu. Hiç düşünmeden hemen omuzlarımdaki battaniyeyi sıyırdım, kafamdaki bereyi de çıkardım ve Akın'ın kucağına bıraktım.

Koşar adımlarla hızla yukarı çıktığımda Mete ağlamaktan kızarmıştı. Elleri kolları kıpır kıpırdı. Uzanıp hemen beşiğinden kaldırdım onu. "Senin baban çok acımasız bir adam Mete!" dedim öfkeyle. Başlardım böyle işe ama! Ne diye onu bırakıp gelmişti kapımıza? Bizim aç karnımız çok mu umurundaydı sanki? Nasıl kızarmıştı minik yüzü ağlamaktan... Küçük iç çekişlerle nasıl sarsılıyordu göğsü... İçim parçalandı Mete'nin bu görüntüsüne ancak öfkemi yuttum şimdilik. Elbette Yavuz Bey'le konuşacaktım. Elbette hesaplaşacaktık ve gerekirse elbette inceldiği yerden kopacaktı.

Yılın son haftası işe gelirken karların büyük bir kısmı erimiş, sadece yol kenarlarında ve yer yer bazı çatılarda kar kütleleri kalmıştı. Yavuz Bey'in evinde kahvaltı yaptığımız gün erimeye başlamıştı bütün kar. Gelip geçiciydi anlaşılan ama soğuğu kalıcıydı.

Akşama kadar Mete'yle ilgilenirken vakit su gibi geçiyordu. O uykuya daldığında artık yeni bir meşgalem vardı üstelik: Yavuz Bey'in salondaki moda/tekstil dergilerini kurcalamak. Garip bir şekilde Avrupa modasını takip etmek hoşuma gidiyordu. Gönül abla dergileri incelediğimi gördüğünde, Yavuz Bey'in çalışma odasında daha değişik ve daha kapsamlı bilgiler içeren farklı bir dünya dergi olduğunu söylese de çalışma odasına girmeye cesaret edemedim. O oda bana korkutucu geliyordu. Kan, Yavuz Bey'in ağlayışı, acısı...

Akşamın altısında kapı çaldığını duydum üst kattan. Mete'nin yıkanmış kıyafetlerini katlıyordum. Mete ise yatağında kıpırdanıp duruyordu. Katladığım kıyafetleri bırakıp Mete'yi aldım kucağıma hemen. Bu esnada Yavuz Bey'in aşağıda Gönül ablayla konuştuğunu homurtu şeklinde duyabilmiştim, sonra ayak sesleri duyuldu merdivenlerde, ben de kucağımda Mete'yle odanın kapısında durdum.

Yavuz Bey'in bizi gördüğünde çehresinde hiçbir ifade değişmedi. Her zamanki donuk, soğuk bakışları bir süre ikimizin de üzerinde gezinirken son basamağı da çıktı. "Hoş geldiniz Yavuz Bey," dedim onun tam zıddı bir şekilde gülümseyerek. Sonra Mete'ye bakındım. "Bak Mete, baban gelmiş!" İçten bir gülümseyişle Mete'nin sırtını sıvazlayarak onun yüzünü babasına çevirdim. "Sizi özlemiş, Yavuz Bey."

Yavuz Bey hiçbir şey söylemedi. Hatta arkasını döndü ama bir şey söylemeden çıkmak içine dokunmuş olmalıydı ki merdivenlerin başında duraksadı bir an. "Bugün çok yorucu geçti Ayten. Hiçbir ses istemiyorum," diyerek kravatını gevşetti ve ağır adımlarla yukarıya çıktı.

İnanamadım. Çok üzüldüm ve kucağımdaki Mete'ye daha da sıkı sarıldım. Mete eğer babasının bu tavrını anlayabilseydi muhtemelen çok kırılırdı. İçine atan bir çocuk mu olacaktı yoksa kırıp döken, öfkesini başka şeylerden çıkaran bir çocuk mu olacaktı, bilemiyordum ama yine de kırılacaktı. Kendimden biliyordum bunu. Ben ilk seçenektim. Sessiz, boyun eğen, yalnızca içine atan... Ve bu hiç kırılmadığım anlamına gelmiyordu.

Mete'yle bir buçuk saat kadar daha oyalanıp karnını doyurdum ve onu uyuttum. Gönül abla gitmeden ayaküstü onunla da oturup akşam dedikodusu yaptık. Bana bahriyeli yeğeninin İstanbul'da olduğunu, çıkmadan benim yarın yeğeniyle görüşmem için Yavuz Bey'den izin isteyeceğini söylediğinde gerilmiştim. Aslına bakılırsa yeğeniyle görüşmek istemiyordum ama bunu Gönül ablaya söyleyemiyordum. Kimseyi istemiyordum. Akın'ı seviyordum ama ne Akın'la olabiliyordum ne de bir başkasının yanında kendime gelecek görebiliyordum. Kapana kısılmış bir av hayvanı gibi

vahşice saldırıp durmaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Özellikle de Akın'ı yaralıyordum ve bunun farkında olmak beni daha da kahrediyordu.

Toplum, doğurgan, üreyen ve çocuklarını hakkıyla yetiştiren kadınlara kucak açardı hep. Asla kök salmayacak kuru dallı ağaçlara bakış açısı herkesin aynıydı: tepeden ve kırıcı. Keza Kemal'e çocuğum olmayacağını söylediğimde, onun için evlenecek kızlar içinde hemen son sıraya düştüğümü anlamıştım. Ancak Kemal ve Akın'ı bir tutmak da doğru değildi çünkü Akın'ın sevgisi bu dünyada herkesin sevgisine oranla daha gerçekti. Yine de sevgi yeter miydi? Sevgi sarar mıydı benden alınanları? Akın kabullense, bir yaşam kursak, yıllar akıp gitse üzerimizden... Bir an, sadece tek bir an çocuk eksikliğini hissettiğini fark etsem, paramparça olmaz mıydım? Olurdum elbet. Hem de çok fazla kırılırdım ama en çok da Akın'a üzülürdüm. *Saramadığım her yara için, her eksiklik için bin defa ölürdüm ben.*

Yavuz Bey aşağıya inip mutfakta yanımıza geldiğinde Gönül abla, "Ben de tam yanınıza çıkacaktım Yavuz Bey," diyerek oturduğu sandalyeden ayağa kalktı. O ayağa kalkınca saygısızlık etmemek adına ben de ayağa kalktım.

"Buyurun Gönül Hanım," dedi Yavuz Bey dikkatle.

Gönül abla hınzır bir gülüşle önce bana sonra yeniden Yavuz Bey'e baktı. "Beyim," dedi göğsünü kabarta kabarta. "Benim bir yeğenim vardı hani şu bahriyeli olan, Yusuf. O geldi deniz seferinden çok şükür. Eğer sizin de izniniz olursa ben yarın bir saat kadarcık Ayten'le bir yerlere gitsinler isterim."

Yavuz Bey'in kaşları havalandı bu sözler üzerine. Bakışları kısa bir an benimle buluştu. Bir süre tek eliyle çenesini sıvazlayarak düşündü. Çatıldı kaşları yeniden. "Olmaz," dedi daha sonra katı bir sesle. İnanamadı Gönül abla, hatta o kadar şaşırdı ki ağzı açık kaldı. "Olmaz Gönül Hanım. Zaten bu sıralar Ayten çok izin kullandı, hem Mete de son zamanlarda çok huysuz. Verememem ona izin falan ben."

Arkasını dönüp gitmek için hamle yaptığında Gönül abla uzanıp kolunu tuttu. "Aman beyim, yapma etme... Yeğenim öyle ha deyince bir daha gelemez buralara. Bak iyi bir şeye vesile olursun, hayır duası alırsın belki," diye dil dökmeye başladı Gönül abla.

Oysa Yavuz Bey'in hiç de ikna olmaya niyeti yok gibiydi. "Olmaz, izin vermem," diye diretti. Gözlerindeki o tuhaf bakış yeniden ortaya çıktı. Bana olan ilgisiydi bunun sebebi.

Bir adım attım ona doğru. "Israr etme Gönül abla, bırak, vermiyor işte izin."

Yavuz Bey bütün gövdesini bana döndü sözlerim üzerine ve gözlerini kırpıştırdı. "Gelip benden sen izin alsaydın belki izin verirdim Ayren. Çünkü bu buluşmayı gerçekten isteseydin gelip izin alan sen olurdun," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Öyle mi Yavuz Bey?"

Kafasını salladı. "Öyle."

"Bu buluşmayı istemediğimi size düşündüren nedir?"

Dudaklarında alaylı bir tebessüm oluştuğunda ellerini eşofman altının cebine soktu. "Bilmem, içimden bir his," dedi omuz silkerek.

İki adım atarak tam karşısında durdum. "O hâlde izni ben isteyeyim. Yarın Yusuf Bey'le buluşmama izin verir misiniz?" diyerek gözlerimi kıstım. Çenesi kasıldı, bu sorumu beklemediği aşikârdı.

Derin bir nefes alıp göğsünü şişirdikten hemen sonra, "Gönül Hanım," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Yeğenin buraya gelsin, yarın saat birde. İkiye kadar burada oturup konuşsunlar. Hem ben de tanışmış olurum yeğeninle."

"Peki beyim, Allah senden razı olsun. Bu sevaba dâhil olacaksın sen de, bak gör," diyerek sevindi Gönül abla. Oysa ben hiç de sevinmemiştim. *Ben de tanışmış olurum yeğeninle* derken ne demek istedi? Ben mi çok evham yapıyordum yoksa bunun bambaşka niyeti mi vardı? *Nasıl sinir oluyorum size Yavuz Bey, nasıl...*

Yavuz Bey ise yüzünde hin bir sırıtışla bana bakmaya devam ediyordu. "Âmin, âmin. Yuva kurmak önemli tabii."

Kaşlarımı daha da çattım sözleri üzerine. Gönül abla ise bize iyi akşamlar dileyerek evden ayrıldı. Yavuz Bey kısa bir an yüzüme baktıktan hemen sonra bir şey söylemeden hızlı adımlarla merdivenlerden çıkınca ben de salona geçip şöminenin yanındaki koltuğa oturdum. Bir anda bir sinir bastı beni. Akın'a meydan okurcasına konuşmasını hatırladım, yediremedim bir türlü. Zaten o günden sonra Akın'la da çok fazla konuşmamıştı. İkisi arasındaki gerilimde kendimi kötü hissediyordum. Akın... Resmen hak etmiyordu bütün bu yaşananları. Ben de onu hak etmiyordum. Bir çıkmazın içerisinde debelenip duruyordum.

Ayağa kalkıp sinirle ensemdeki saç tutamlarımı çekiştirdim. Biraz volta attım salonda, döndüm oturdum, sonra yeniden kalktım ve bu defa hızlı hızlı çıktım merdivenlerden. Son basamağı da çıkınca duraksadım bir an ve derin bir nefes aldım. Konuşmak zorundaydım. Yapmamalıydı böyle. Ben Akın'a yeterince haksızlık etmiştim zaten, böyle bir çıkışı hak etmiyordu.

Yavuz Bey'in çalışma odasının kapısını tıklattım. İçeriden *gel* komutu aldığımda hemen girdim. Yavuz Bey'in bakışları, önündeki bir dünya kâğıttaydı. Ben içeriye girdiğimde gözlüğünün üzerinden bana baktı. Kapıyı kapatarak derin bir nefes aldım. "Biraz konuşabilir miyiz Yavuz Bey?" diye sordum kapının tam önünde dikilerek.

"Çalışıyorum Ayten. Sonra," diyerek önündeki kâğıtlara döndü yeniden. Oysa hayır, ben bu gece onunla konuşacaktım. Kaç gündür kıvranıyordum bu düşünceden.

"Beni dinlemek zorundasınız," diyerek karşı çıktığımda inanamayarak kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. "Yavuz Bey... Özür dilerim."

Sol eliyle burnunun üzerinde duran gözlüğünü çıkarıp kitapların üzerine bıraktı. "Ne için?"

Sıkıntılı bir nefes aldım. "Geçen gün, Akın'la tartışmanız... Ben kendimi suçlu hissediyorum. Sanki bütün bunlara ben sebep oldum, her şeyi ben mahvettim. Zaten ne yapsam çok kötü sonuçları oluyor."

Yavuz Bey sandalyesine yaslandı. "Ortada özürlük bir mesele yok Ayten. Hatalı olan bendim ve özrümü diledim zaten."

Dudaklarımı yaladım sıkıntıyla ve iki adım attım onun masasına doğru. "Yavuz Bey..." dedim zorlukla. Kaçamak şekilde gözlerine bakıyordum, sözlerim resmen dilimi yakıyordu. "Ben istemeden bir şeylere mi sebep oluyorum?"

Sözlerim Yavuz Bey'in yerinde huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. Boğazını temizledi ve bakışlarını kaçırdı. "Hayır," dedi. "Ama Ayten... Ben bir şeyi anlayamıyorum, daha doğrusu anlamlandıramıyorum..." Bakışları yeniden yüzümü buldu. "Akın hakkında bu kadar net düşüncelere sahipken neden onun hiçbir şeyi gibi davranıyorsun ısrarla?"

"Öyle gerekiyor çünkü," diyerek omuz silktim. Aptal gibi kırdım çünkü onu. Yok yere canını yaktım. *Yok yere miydi Ayten? Onun çocukları nasıl sevdiğini görmedin mi? Onu yaralamak istemedin ama böyle yaparak daha da yaraladın, anlayamadın.*

"Ben gerçekten onun hayatından korktuğun için ondan uzak durduğunu sandım, kabalık ettim." Önünde duran siyah dolma kaleme uzandı, iki eli arasında çevirdi. "Ayten... Sende bir şey var, bu çok belli. Herkese, her şeye karşı o kadar keskinsin ki parçaladıklarınla beraber kendin de kırılıyorsun, farkında değilsin. Ben..." Duraksadı ve yeniden bakışlarını kaçırdı yüzümden. "Çok özür dilerim. Biliyorum, haddim değil ama ben bazı şeyleri istemeden öğrendim."

Anlamadım. "Neyi öğrendiniz?" diye sordum.

Yavuz Bey oturduğu sandalyesini geriye itti. Ağır adımlarla masasının etrafından dolaşıp iki adım karşımda durarak kalçasını çalışma masasına yasladı ve bana baktı. "Çelebi Ağca'ya annenin değil, senin tedavi olduğunu biliyorum."

Kaşlarım çatıldı ve nefesim daraldı bu sözleri üzerine. "Siz bunu nereden..." diye soracaktım ancak Çelebi Ağca'nın Mete'nin doktoru olduğu aklıma geldi. Eh, başından beri biliyordum zaten bunu ancak Çelebi Bey'in gidip de Yavuz Bey'e bu durumdan bahsedeceğini hiç düşünmemiştim. Kaldı ki ona neydi? Hani hasta doktor mahremiyeti?

"Hayır, düşündüğün gibi değil. Çelebi Bey'le bir davette karşılaştık. Bana seni sordu, nasıl olduğunu... Anlamadım önce, anneni soruyor sandım ama o bana senin tedavi olduğunu söylediğinde bozuntuya vermedim, iyi dedim." Duraksadı ve soluklandı. "Ne tedavisi olduğunu bilmiyorum, beni de ilgilendirmiyor zaten. Lakin Ayten, bu meseleden beri iyi değilsin sen. Endişeleniyorum senin..."

"Size ne?" diye araya girdim katı bir sesle. Çok ileri gidip gitmediğimi kestiremiyordum, odaklanabildiğim tek şey şu an bu meselenin Yavuz Bey'in dikkatini çekmiş olmasıydı ve bu beni oldukça rahatsız ediyordu.

"Pardon?" dedi Yavuz Bey inanamayarak.

Çenemi dikleştirdim. "Yavuz Bey, hastalığıma olan hassasiyetiniz için çok sağ olun ancak bu meselenin dillendirilmesini istemiyorum. Bir tedavi için gittim, doğru ancak bunun iyi olup olmamamla bir alakası yok."

"Akın'la bu yüzden mi tartıştın?"

Artık tamamen öfkelendim. "Size ne Yavuz Bey? Sizi ne ilgilendiriyor?"

Yavuz Bey gözlerini yumarak soluklandı. "Ayten," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Gözleri yeniden aralandığında sol kaşının üzerindeki bir damar seğirdi. "Beni ilgilendiren senin sağlığın tabii ki! Sen iyi olmadıktan sonra nasıl Mete'ye bakacaksın?"

"Hah!" diyerek kollarımı göğsümde bağladım. "Demek bu kadar çok düşünüyorsunuz Mete'yi? Benim sağlığımı, Akın'la kavgamı sorgulayacak kadar hem de!"

"Sen Akın'ı ne kadar tanıyorsun ki?" dedi kalçasını yasladığı masadan doğrularak. Artık dimdik karşımda duruyordu ve çatık kaşlarının altındaki kara gözleri öfkeden daha da kararmıştı sanki. "Ne biliyorsun onun hakkında? Veya hayatı hakkında?"

Sözleri üzerine gerildim. Sohbeti kıvrak bir manevrayla Akın'a çevirmiş olması beni delirtti. "Ne demek ne biliyorum? Görünen neyse onu işte!"

Kafasını hiddetle iki yana salladı. "Senin iyiliğini düşünmeye çalışıyorum!"

"Yavuz Bey!" diyerek ona doğru ilerledim ve sağ elimi kaldırarak işaret parmağımı salladım. "Lütfen haddinizi aşmayın!"

"Gerçekten bilmiyorsun..." diye mırıldandı. Sesinde bariz bir hayal kırıklığı vardı ve bu gerçek beni yaralamıştı. "Ayten, ben sana..."

"Yavuz Bey, ben Akın'ı seviyorum!" dedim bir anda. O kadar büyük bir kararlılıkla söyledim ki bunu, göğsüm titredi. "Ve onun da beni sevdiğine eminim. Tek ve net gerçek bu! Lütfen onu geçmişiniz yüzünden artık yaralamaktan vazgeçin."

Sözlerim üzerine Yavuz Bey kalakaldı. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden yüzüme bakındı, sonra başını önüne eğdi. "Peki," diye mırıldandı. "Sen nasıl istersen öyle olsun." Sesinde garip bir duruluk vardı. Omuzları çöktü, geri döndü ve yeniden masasına geçti. "İzninle, çalışmama dönmek istiyorum."

Dudaklarımı araladım konuşmak için ancak o hiçbir şekilde yüzüme bakmadan önündeki kâğıtları düzenlemeye başlamıştı. Arkamı dönüp hızlıca odadan çıktım. Alt dudağımı ısıra ısıra salona indim ve başımı iki elimin arasına alarak koltuğa oturup düşündüm bir süre. Yavuz Bey'in sözleri bozuk bir kasette çalınan şarkı gibi sürekli zihnimde tekrar ediyordu.

Onun hayatı hakkında doğru dürüst bir şey bilmediğim aşikârdı ancak Yavuz Bey'in bahsettiği olayın Akın'ın annesinin hazin ölümü olduğunu düşünüyordum. Tüyler ürpertici, korkunç bir gerçekti bu ve sırf bu yüzden Akın'dan çekineceğimi, ondan korkacağımı sanıyor olabilirdi. Oysa annesi yüzünden ben neden Akın'ı yargılayacaktım ki? Annesi toplum tarafından günahkâr ilan edildiği için oğlu da mı bu günahın parçası sayılacaktı?

Kaldı ki gönül günahları çoğunlukla iki kişilik olarak işlenirdi. Yavuz Bey'in babasının bu aşktaki yeri hakkında hiçbir fikrim olmasa bile onun da en az Akın'ın annesi kadar bu günaha ortak olduğunu düşünüyordum. *Korkmuyordum yani.* Ancak beni korkutan Yavuz Bey'in bu şekilde düşünüyor oluşuydu. Ne yapmaya çalışıyordu? Ona *haddinizi aşmayın* derken ne kadar ciddi olduğumu anlamış olmalıydı. İlla Akın'ı sevdiğimi söyletmişti bana, lanet adam.

Saat ona doğru kapı çalındığında kapıyı açtım. İşte, benim güneşim gecenin saat onunda doğuyordu. Akın... Yüzünde çarpık bir gülüşle sol omzunu dış kapının pervazına yaslamış, öylece bana bakıyordu. Buraya geri döndüğünden beri geceleri beni eve bırakmaya başlamıştı yine. Ne kadar

gerek yok desem de Akın'ın da inadı inattı, asla ikna edemiyordum. "Hoş geldin," diyerek gülümsedim ona.

"Hoş buldum..."

Portmantodaki hırkamı alırken Yavuz Bey'in ayak sesleri duyuldu merdivenlerde. Yüzümdeki gülümseyiş soldu. Ellerini eşofmanının ceplerine sıkıştırmış, çatık kaşları ve ciddi yüz ifadesiyle bize dik dik bakarak ilerledi. Hırkamı omuzlarımdan geçirirken ben de sinirli sinirli bakışımı sürdürüyordum. Kapının açık kanadında durdu ve sağ omzunu yasladı. "İyi geceler Yavuz Bey," dedim yarım ağızla.

Kafasını salladı sadece. Akın ise hiçbir şey söylemedi. Tam dışarıya adımımı atmıştım ki, "Ha, Ayten," diye seslendi Yavuz Bey. Omzumun üzerinden baktım ona. "Gönül Hanım'ın senin için gelecek olan şu bahriyeli yeğeni... Yarın saat birde gelecekti, değil mi?"

"Ne?" diye sorguladı anında Akın.

Yavuz Bey, yüzündeki ciddiyeti asla silmemişti bunu sorarken. Ancak gözlerindeki o yoğun inat öyle belliydi ki öfkeden neredeyse saldıracaktım ona. Bunu neden yapıyordu? Neden şimdi bunu Akın'ın yanında sormuştu bana? Ne olmasını bekliyordu? Sabrımı mı sınıyordu?

Derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim. "Evet Yavuz Bey," dedim oldukça katı bir tonda.

Akın'ın merak ve hayal kırıklığıyla dolu olan bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama asla onun yüzüne bakma cesaretini kendimde bulamıyordum. Yakıcı bakışlarımı Yavuz Bey'in üzerine yöneltmek, tabiri caizse onu bakışlarımla dövmek istiyordum. "Tamam, iyi geceler o hâlde," dedi Yavuz Bey bize. Ne gülümsedi ne de suratı asıldı. Ona olan öfkem kendi içimde göğsümü dövüp dururken yanıt vermeden döndüm ve hızlı hızlı yürümeye başladım. Akın da peşimden geldi doğal olarak.

"Ayten," diye seslendi bana. Bakamadım yüzüne. "Ayten, dursana." Uzanıp sol elimin bileğini tuttu nazikçe, durdum. Karşıma geçip boynunu yüzüme doğru eğdi yüzüne bakmam için. Burnumun direği sızladı resmen. "Neden kabul ettin o adamın gelmesini?"

Soğuk hava yüzünden akan burnumu çektim sertçe ve kaçamak bir bakış attım gözlerine. Yine bana kırgın bakıyordu işte. Bu bakış ömrüm boyunca hafızamı terk etmeyecek ve öldürecekti her seferinde beni sanki.

Omuz silktim. "Ettim işte," dedim boğuk bir sesle. Yavuz Bey'in söylediklerini düşündüm. *Lanet adam, o kadar büyük bir öfke vardı ki içimde ona karşı, bir kaşık suda boğmak istiyordum onu.*

"Ne demek ettim işte? Ayten biz, ikimiz... Sen ve ben... Eskisi gibi olmadığımızı düşündüm ben."

Değiliz zaten Akın. Ama ben o kadar salağım ki senden başka herkese tüm şeffaflığımla kucak açıyorum.

"Gencim, güzelim... Birini tanımanın nesi kötü? Sadece oturup konuşacağım." Kelimeler dilimi yaka yaka çıktı dudaklarımdan. Akın'ın gözlerindeki hayal kırıklığı büyüdü. Bileğimi tutan eli geri çekildi hemen, yüzüme eğdiği boynu dikleşti.

"Öyle mi?" diye sorguladı beni.

"Öyle."

Akın, ellerini hâlâ uzun olan saçlarından geçirdi sinirle. Sonra da bu hareketine sinirlendi, burun kemerini sıktı. Öfkeli bir iç çekti, yerinde huzursuzca kıpırdanarak dudaklarından kaçmasını istemediği onca kelimeyi sıkı sıkıya bastırarak susturdu kendini. Akın hiçbir şekilde bana keskin bir laf bile etmedi, *yine.* Yine ve yine beni düşündü.

Kalbe zarardı resmen bu adamın aşkı. Öfkelisin bana işte. Bağırıp çağır, sorgula beni, *görüşmeyeceksin* de, *yapma bunu* de, *ben senin için neyim* de... Bir kere de sen kır beni Akın! Bir kere de senin tarafından kırılayım ben! Neden bu kadar iyisin? Neden hayatımdaki herkesin ve her şeyin zıddısın sen? Senin iyiliğin bana zarar veriyor asıl... Hayatımdaki herkes ve her şey kötü, bir tek sen iyisin, iyisin ve hâlâ inatla yanımdasın, yöremdesin. Ben seni hak edemedim hiç, bunu sen de biliyorsun ama seni benim yanımda tutan her duyguya kırgınım ben. Sen de kırgın ol. En çok bana...

"Hadi, arabaya bin. Üşüyorsun." Şu durumda bile için kan ağlaya ağlaya beni düşünüyorsun. Seni o kadar çok seviyorum ki... Öyle çok seviyorum ki...

Zil çaldığında kucağımdaki Mete'yi sallamayı bıraktım ve bir Akın'a bir de Yavuz Bey'e baktım. Gönül abla hemen kapıya koştu, bense ne yapacağımı bilemeyerek kalktım ayağa. Akın dün geceden beri konuşmuyordu benimle, keza Yavuz Bey de öyle. Ama konuşmasalar bile gözlerinden anlaşılıyordu her şey ikisinin de. Akın kırgın, Yavuz Bey öfkeli, ben delirmiş gibiydim.

"Aslan yeğenim, hoş geldin!" Gönül ablanın kapıda yeğenine sarıldığını ve pat pat yeğeninin sırtına vurduğunu işittim. Mete huzursuz birkaç mırıltı çıkarınca kucağımda yeniden salladım onu.

"Hoş buldum teyzeciğim." Yusuf Bey'in sesi oldukça gürdü.

"Gel, içeriye geç," dedi Gönül abla sonrasında. Antredeki ayak sesleri git gide yaklaştı ve sonunda uzun boylu, bembeyaz denizci kıyafetleri içerisinde, masmavi gözleri olan bir adamla beraber Gönül abla girdi içeriye.

Gözleri önce beni buldu. Gülümseyen ifadesi gözlerimle buluşur buluşmaz daha da büyüdü. *Allah kahretmesin, ben seni nasıl kıracağım, nasıl delirteceğim az sonra?* Akın ve Yavuz Bey ayağa kalktılar. Yusuf Bey, kafasındaki şapkayı çıkarıp sağ kolunun altına aldı ve bana doğru adımladı. Saçları diken diken asker tıraşlıydı, keza yüzü de bebek poposu gibi pürüzsüzdü. Boyu Akın'dan biraz daha uzundu. Masmavi gözleri korkunçtu. Ben zaten hiç sevmezdim mavi gözleri, bana babamı hatırlatırdı. O da gök gözlüydü, *sevimsizdi, ruhsuzdu.* "Merhaba..." dedi bana ve elini uzattı. "Ayten'di, değil mi?"

Sol kolumla Mete'yi sararken boştaki sağ elimi uzattım. "Evet, Ayten," diye yanıtladım. Uzattığım elimi tuttu, elleri dışardan geldiğinden buz gibiydi. Elimi dudaklarına getirip üzerine küçük bir öpücük bıraktığında şokla gözlerim iri iri açıldı.

"Çok memnun oldum Ayten. Ben Yusuf Kılıçoğlu. Deniz Harp Okulu çıkışlı teğmenim."

"Onu anladık zaten..." diye araya girdi Akın. Hepimizin bakışları ona döndü. O ise Yusuf Bey'in kıyafetlerini süzüyordu. "Kıyafetten."

Yusuf Bey'in kaşları havalandı Akın'ın sözleri üzerine. Elimi bıraktı ve vücudunu ona döndürdü. "Buradan çıkışta gemiye geri döneceğim için bu kıyafetle geldim." Yeniden bana baktı. "Umarım sorun değildir sizin için zira yanımda rahatsız hissetmenizi istemem."

Ortam daha da gerildi bu sözler üzerine. Akın'ın ağzının içinden, "Şovcu it, beyaz üniforma giyerek gelmek ne demek?" diye homurdanarak boğazını temizlediğini bariz duydum. Saçma bir şekilde gülerek gergin havayı dağıtmayı umdum.

"Zürafanın düşkünü beyaz giyer kış günü!" deyiverdim birden. Yusuf Bey anlamadı ama güldü bu cümlem üzerine.

"Yani, daha önce durumu iyi olan kişinin saygınlığını yitirmesiyle uygun olmayan, yersiz davranışlarda bulunması anlamına gelen bu atasözünü söylemen şimdi ne alaka bilmiyorum Ayten ama zürafa değil o, zürefa. Zürefa, kibar; zürafa, uzun boyunlu bildiğimiz hayvan demek. İkisi çok ayrı şeyler. Bilgin olsun," diyerek düzeltti beni Akın. Ters ters baktım ona. O ise umursamadan omuz silkti.

Asıl zürafa sensin be!

Yusuf Bey ona doğru dostça elini uzattığındaysa Akın dik dik bir eline bir Yusuf Bey'in yüzüne bakındı, elini tuttu sıkıca, bir süre tokalaştı. Ama yetinmedi tabii, adama doğru adımlayarak kafasını tokuşturdu ve boşta kalan sol eliyle şak diye ensesine vurarak boynunu sarstı. "Ense tıraşın güzelmiş Yusuf kardeş," dedi, *kardeş* kelimesini vurgulayarak. "Akın Vahit Tamtürk ben de, Ayten'in..." Bana baktı öfke dolu. "Ayten'in samimi dostuyum." *Kor ateşlerde yanacaksın Ayten. Şu bakışına bak Akın'ın. Cayır cayır yanacaksın hem de.*

Akın elini çektiğinde Yusuf Bey bu defa Yavuz Bey'le tokalaştı. Yavuz Bey, Akın'a oranla daha ilgisiz ve mesafeliydi. "Yavuz Ali Karaca, Ayten'in patronuyum," diye tanıttı kendini. *Buz adam, sinsi bakışlı.*

"Memnun oldum ikinizle de," dedi Yusuf Bey gülerek. Sonra kucağımdaki Mete'ye baktı. "Maşallah, ne tatlı. Adı ne?" diye sordu bana.

"Mete."

Gönül abla yanımıza geldi ve Yusuf Bey'in sol yanağını sevdi. "Oy, teyzesini aslan parçası..." Akın, Gönül ablanın bu hareketine kıkırdarken Yavuz Bey göz devirdi. Gönül abla sonra bana döndü. "Ver Mete'yi Ayten, siz misafir odasına geçin."

"Aa, ne münasebet? Otururuz işte hep birlikte burada," dedi Akın katı bir sesle. Yavuz Bey boğazını temizledi.

"Saçmalama istersen Akın," dedi gergin bir şekilde gülerek Yavuz Bey. Akın'ın suratı asıldı.

Mete'yi sıkı sıkıya göğsüme bastırdım. "Vermeyeyim ben Mete'yi."

"Ver kızım, aa!" Gönül abla bana doğru adımlayarak çekti aldı Mete'yi kucağımdan. "Hadi, siz geçin misafir odasına, ben de çay getireyim."

Mete, Gönül ablanın kucağında ağlamaya başladı. İçim buruldu ama Gönül abla hemen Mete'yi de alıp gitti mutfağa. Bön bön bakındım bir süre arkasından. Sonra üç adamın da bana baktığını görünce daha da rahatsız oldum, kaşlarımı çatarak alt kattaki misafir odasını işaret ettim. "Buyurun Yusuf Bey."

Yusuf Bey başını nazik bir hareketle eğerek, "Lütfen, siz önden," dedi.

Çakı gibi adamın üzerine eğreti duran bu kibarlık oldukça tuhafıma gitmişti. *Ulan Ayten, hayatın boyunca bütün erkekler sana hödük göründüğü için olabilir miydi bu şaşırman?* Kardeşim Ferhat, eniştem Ferdi, domuz Kemal, Akın'ın ev sahibi Zampara Fahri, babam... Hepsi de kibarlık bilmeyen, zorba, ataerkil ve her şeyi kadınlardan bekleyen ezik karakterlerdi.

Ve ben bir ayçiçeği gibiydim. Bütün ilgi güneş ışığıydı, yüzümü döndükçe bu ışığa, tüm gerçekler daha net görünüyordu gözüme. Asıl karanlık

onların zihinleriydi, onların dünyasıydı, onların hayatlarıydı. Bütün kadınlar iyiliği, güzelliği, nazikliği ve en önemlisi de sevgiyi hak ederdi. Bizim en büyük eksikliğimiz de buydu zaten. Sevgisizlik bir bataklıktı ve bu bataklıkta iki ilgi görünce hemen tutunuveriyorduk bize uzatılan o ince ilgi parçasına.

Hızlıca misafir odasına girdim. Peşimden geldi Yusuf Bey de. Kapıyı kapatıp tertemiz duran bordo renkli koltukları işaret ettim. Tekli koltuğun ucuna oturdu Yusuf Bey. Ben de çaprazındaki büyük koltuğa iliştim. Yüzüme gülümseyerek bakıyor, dudakları bir şeyler söylemek için aralanıp kapanıyor, gözlerini kırpıştırıp duruyordu Yusuf Bey. Esasında çok yakışıklı, her kızın hayalinde olabilecek kadar güzel bir görünüme sahip, eli yüzü düzgün biri gibi duruyordu. Kesin Neşe bayılırdı bu adama, tam onun tipiydi.

Yusuf Bey bir süre kendini tanıttı. Aslen Selanik göçmeniydi. Balıkesir'de doğmuş, Deniz Harp Okuluna aslında balıkçı babasının hayalini gerçekleştirmek için çok çabalayarak girmiş. Hırsı gözlerinin parlaklığından bile belli oluyordu. Yirmi beş yaşındaydı. Çok iyi Rusça, İngilizce ve Fransızca biliyordu. Çocukluğunda bir kez büyük bir boğulma tehlikesi atlatmasına rağmen şimdilerde denizin üzerinde iş sahibi olması ona hep tuhaf geliyordu. Gülerek anlattı bu anısını bana. Muhabbeti güzel, kendini dinlettirebilen, samimi bir adamdı.

Onu kırmak istemedim. Konuşmasını dikkatle dinledim, hiç bölmedim. Gönül abla oturduğumuz misafir odasının kapısına tıklayarak çaylarımızı getirdiğinde aralık kapıdan büyük salonda Mete'nin Akın'ın kucağında olduğunu görebilmiştim. Akın, Mete'nin yüzünü seviyordu. Yavuz Bey ise elindeki kahve fincanına eğmişti başını.

Gönül abla çaylarımızı bırakıp çıktığında Yusuf Bey gözlerime beklentiyle bakındı. Boğazımı temizledim. "Yusuf Bey..." dedim sonrasında ama o, araya girerek, "Lütfen *bey* deme Ayten, hiç sevmiyorum o kelimeyi," dedi.

"Pekâlâ..." diyerek duraksadım. *Gerçeği söyle, kurtul. Uzatma Ayten.* "Şey... Bunu size nasıl söylesem, hiç bilemiyorum." Oturduğum koltukta huzursuzca kıpırdandım ve etrafıma bakındım.

"Çekinme lütfen," diyerek gülümsedi Yusuf.

Başla bakalım yalan konuşmaya, aç bakalım cehennem kapılarını dilinle yine Ayten. "Benim ailemin kim olduğu hakkında pek bir fikriniz yok sanırım zira olsaydı değil buraya gelmek, Rusya'dan çıkmazdınız herhâlde..."

deyiverdim ve sıcak çaydan ufak bir yudum aldım. Yusuf'un kavisli kaşları havalandı sözlerim üzerine.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Şöyle ki... Anlattıklarınıza bakılırsa sizin ne kadar kibar, ne kadar nahif, görmüş geçirmiş bir aileniz var ancak benim ailem hiç de sizinkine uygun değil."

Elleri arasında duran çay bardağını koltuğun kolçak kısmına bıraktı. "Aşılabilecek şeylerdir bunlar diye ümit ediyorum," dedi. Bu adam ilk görüşte benimle gerçekten evlilik hayali kurabilecek kadar alık mıydı yoksa ben mi yanlış anlıyordum?

Neşe olsa kesin *askeriye yüzünden* derdi. Hatta tam olarak şunu söylerdi: *Karı kıza pek bir meraklı oluyorlar, bir de bu bahriyeli, hah işte, ömrü deniz görmekle geçen adam, karaya ayak bastı mı dişi sinek bile arar!*

Yanak içlerimi gülmemek için dişledim bu düşünceler üzerine. Kafamı iki yana sallayarak, "Sanmıyorum, bunlar ciddi meseleler. Kardeşim Ferhat hiç sevmez mesela askerleri. Düşünce yapısı falan çok değişiktir, hiçbir şekilde de hükûmet yanlısı değildir," dedim.

Kaşları çatıldı. "Anarşist mi yani?"

Omuz silktim. "Hayır. Bizden ayrı yaşıyor, kim bilir şu an nerede ama sizinle münasebetimi duyarsa gerçekten ortalığı karıştırır. Bir de babam var tabii... Asla askere kız vermez o da. Ee, ülkenin durumu malum."

Kafası karışmıştı sözlerim üzerine. Gözlerini kırpıştırdı. "Yani şey, hep mi böylelerdi yoksa askerî darbe sonrası mı böyle oldular?"

"Hep."

Yüzünde bariz bir hayal kırıklığı oluştu ama pes edecek gibi de değildi. "Ama sen sevdikten ve istedikten sonra onlar ne karışır ki sana?"

Ne mükemmel bir soruydu ama... Elbette ki karışamazlardı ve elbette ki Akın'la olan münasebetimde bile en büyük engel yine kendimdim.

"Karışırlar Yusuf... Amcamın eşleri dehşet muskacıdır, kesin onlar büyü müyü yapar, ayırırlar."

"Sen inanır mısın böyle şeylere?"

Sinirim bozulmuş gibi yaptım. "Ne demek inanır mısın? Müslümanım elhamdülillah, tabii inanırım. *Tövbe* de, çarpılırsın vallahi!" diyerek sağ kulağımın memesini çekip koltuğun ahşap ayağına vurdum. Yusuf çok şaşırdı, eh haklıydı. Askeriyede yasaktı din odaklı şeylerin konuşulması, konuşulursa hemen gözaltı, ileri gidersen darağacı. Bu yoldan yürüyebilirdim. Evet, kesinlikle din konusu üzerinden gidip bu sevdadan vazgeçirmeliydim onu.

"Şey, biraz tuhaf gelir bana," dedi Yusuf yanlış bir şey söylemekten özenle kaçınır gibi. Uzanıp çayımı yudumladım.

"Yaa, daha bu ne ki... Başımı açtığımı bile bilmiyorlar, çalışırken. Kara çarşaf giyiyorum ben. Hatta dikiş kursuna diye çıkıp buraya bebek bakmaya geliyorum, sen düşün." Çaydan bir yudum daha aldım. "Bir de bakıcılığını yaptığım bebeğin erkek olduğunu duysalar... Aman Allah korusun vallahi!"

"Erkek olması ne alaka ki?" diye sordu anlamlandıramayarak.

"Erkek olduğu için işte! Harammış," dedim omuz silkerek.

Her yalanımda cehenneme bir odun atılsaydı şu an koca İstanbul'u kaplayan bir alan alev alev yanıyordu muhtemelen.

Çok bozuldu sözlerime. İdeallerine, öğretilerine tamamen tersti çünkü söylediklerim. Taban tabana bir zıtlık çizdim karşısında. "Olur mu öyle şey canım?" diye sordu en son katı bir ses tonuyla. "Kaçıncı yüzyıldayız? Bu ne bağnaz düşünce?"

"Öyle," dedim ve şak diye diktim kafama, kalan çayı.

Yusuf söylediklerim üzerine yutkundu. "Çok..." dedi azalan bir sesle. "Değişik." Kafamı salladım. "Ama Ayten, bana kalırsa bütün bunlar senin uydurman." Dumura uğradım sözleriyle. Gülümsedi bana. "Merak etme, sana kızmıyorum. Bir sorun vardır, beni beğenmemişsindir, hoşlanmamışsındır, istememişsindir ve belki de korkmuşsundur mesleğim sebebiyle, o yüzden bu şekilde konuşmuşsundur benimle."

Yusuf iyi bir gözlemciydi, askeriyeden de kaynaklı olabilirdi gözlem yeteneğinin bu denli iyi olması ve anlamıştı yalan söylediğimi. Ne söyleyeceğimi ve ne yapacağımı bilemedim. Susup eğdim başımı.

"Benim için sorun değil, Ayten. Tabii ki kalp senin, seçim senin, hayat da senin. Elbette ki seni hiçbir şeye zorlayamam, kimsenin de buna hakkı yoktur."

"Ben başkasına âşık oldum..." dedim kucağımda birleştirdiğim ellerime bakarak. "Kusura bakma, kimseye doğru düzgün ifade edemiyorum bunu, en çok da kendime açıklayamıyorum. Hâliyle Gönül ablaya da söyleyemedim. Seni buraya kadar yordum, sana yalan söyledim, belki kırdım seni... Affedersin."

Yusuf'un güldüğünü işittiğimde başımı kaldırıp baktım yüzüne. Kafasını yana doğru eğdi hafifçe. "Yanlış anlama, âşık olmana gülmüyorum. Bana söylediğin yalanlara gülüyorum," dedi hemen. Ona söylediklerimi düşününce ben de gülmeye başladım. "Madem öyle..." diyerek öne doğru

eğildi. Dirseklerini dizlerine dayadı. "Konuştun mu peki âşık olduğun kişiyle? Söyledin mi ona olan aşkını?"

"Aramızda aşmayı bir türlü beceremediğim bir duvar var. Ne onun üzerine yıkılsın istiyorum bu duvar ne de benim... İkilemimde debelenip duruyorum öylece."

"Bu durumdan onun haberi var mı peki?"

Kafamı iki yana salladım. "Henüz yok, söylemek istiyorum ama... Kırılacak diye ödüm kopuyor."

Yusuf anladığını belirtircesine bir mırıltı çıkardı. "Sana iyi şanslar dilerim ben o hâlde," dedi burukça tebessüm ederek.

O an o kadar büyük bir rahatlama yaşadım ki neredeyse sevinç çığlığı atacaktım. Yusuf ayağa kalktı, şapkasını taktı başına. Ben de ayaklandım. İkimiz de imalı bir şekilde gülerek odadan çıktığımızda Akın kucağında Mete'yle ayağa fırladı, güldüğümüzü fark edince de yüzü daha da bozuldu. *Bozulmasın o çehren hiç Akın, sana âşığım ben.*

Odadan çıktığımızı duyan Gönül abla koştu geldi hemen mutfaktan. Yavuz Bey ise oturduğu yerden kafasını çevirmiş, bizi izliyordu. "Yusuf'um, ne oldu?" diye sordu bir Yusuf'a bir bana bakınarak Gönül abla.

Yusuf derin bir nefes alarak, "Teyze, çok kötü," dedi.

Gönül ablanın yüzü değişti. "Ne kötü yeğenim? Anlaşamadınız mı yoksa?"

Kafasını iki yana salladı Yusuf. "Anlaşamadık." Bana bir bakış attı. "Kızımız çok çapkın, ben gelemem böyle şeylere... Gönlünde bir başkası var besbelli!"

"Aa, kim çapkın? Ayten mi? Hiç inanmam!" dedi Gönül abla gerçekten de inanamayan bir sesle. Bana döndü. "Başkası mı var kız gönlünde?" diye sordu ama ben baston yutmuş gibi kalakaldım, cevap vermedim.

"Neyse teyze, ben gideyim artık geç olmadan..." dedi Yusuf. Uzanıp teyzesinin elini öperek alnına koydu. Sıkıca sarıldı. Gönül abla ise, "Ama olmadı ki böyle... Yanlış anlaşılma olmuştur, biraz daha konuşsaydınız..." gibisinden laflar etmeye devam ediyordu. Yusuf ise gülerek geçiştirdi onu. Sonra bana döndü. "Çok memnun oldum Ayten," diyerek elini uzattı bu defa tokalaşmak için. Yusuf tanıdığım kadarıyla iyi bir adamdı. Sıcak, samimi, dürüst...

"Ben de çok memnun oldum Yusuf," diyerek sıktım elini. Akın bize doğru adımlarken Yavuz Bey de ayağa kalktı. Yusuf ikisiyle de samimi bir şekilde tokalaşarak paltosunu giydi ve Gönül ablayla tekrar sarılıp vedalaştı.

İkisi kapının önüne çıktığında Akın'a baktım. Yüzüme dargın dargın bakıyorken onun bu kıskanç hâline gülümsedim.

"Alayım ben Mete'yi..." diyerek kollarımı uzattım ona doğru ancak Akın, Mete'yi göğsüne daha da bastırarak sakındı benden.

"Yok, rahat şu an bebek. Bırak kalsın," dedi ters ters.

Yavuz Bey, "Ben çalışma odasındayım," diyerek yanımızdan ayrıldığında, yeniden Akın'a döndüm.

Çatık kaşlarının altından bana sinirle bakarken Mete'nin küçük poposuna pıt pıt vuruyordu. Mete ise Akın'ın omzunu kemirmeye çalışıyor, salyalarını bırakıyordu kazağının kumaşına. O kadar komik ve tatlı bir görüntüydü ki tekrar tekrar bu anı hatırlayıp gülümseyeceğime emindim. "Nasıl? İyi anlaştın mı bahriyeliyle?" diye sordu Akın, bir süre sonra iğneleyici bir tonda.

Güldüm. "İyi biri, fena değil."

Akın boğazını temizledi, aklına gelen şeyle çatık kaşları gevşedi. "Gönlünde başkası var besbelli dedi, kim var gönlünde Ayten?"

Elimi uzatıp hâlâ Akın'ın omzunu kemiren Mete'nin ince telli saç tutamlarını okşadım. "Şş, bu bir sır," dedim imalı imalı.

Akın tamamen sildi yüzündeki o katı ifadeyi. "Sır tutmasını iyi bilirim."

Sır konusu açılınca geçen gün Yavuz Bey'le yaptığı konuşmada ona verdiğim sırrı dolaylı yoldan ağzından kaçırdığı aklıma geldi. Resmen ağzında bakla ıslanmamıştı Alacalı Yapboz'un! Sinir oldum yine. Konuyu değiştirmek için, "Ne manyaksın! Niye öyle davrandın adama?" diye sordum Akın'ın yüzüne öfkeyle bakarak.

"Nasıl davranmışım ki?" diyerek bilmezden geldi.

"Adamın ensesine şak diye vurdun Akın! Bir de ense tıraşın güzelmiş diyerek sarstın onu! Adam beyin sarsıntısı geçirdi resmen!"

"Ee, ne var bunda? Beğenimi dile getirmişim işte... Hem alışkındır o askeriyeden böyle şakalara."

Gözlerim söyledikleri üzerine şokla iri iri açılırken, "Delisin sen, deli!" diyerek kafamı salladım iki yana.

"Sana deliyim ya," dedi birden. Utanıp bakışlarımı kaçırdım yüzünden.

"Zır deli!" diye düzelttim sonra.

Boğuk bir kahkaha attı. "Tamam, zır deli de oluruz."

O bilmiyordu ama ikimiz de zır deli olmuştuk bile çoktan. Bir yeşil bakış, bir çapkın gülüş, Akın'ın rüzgâr gibi salınması, uzun ve ince

parmaklarında mürekkep lekeleri, efsunlu dili, pürüzsüz teninde süt beyazı elmas lekeleri... Zar deliyim ben sana Akın, kalbim sana ebediyen sır deli.

Akşam Akın beni eve bıraktığında günlerdir aklında dolaşıp duran şeyi yaptım. Arzu ve Ayfer'in annesi Elif teyzelere uğrayarak, özel kutularda sakladığı parlak kol düğmelerinden birini seçtim Akın için. Elif teyzenin terzilik geçmişinden yararlanarak, genç erkeklerin daha çok hangi tarzda kol düğmelerini beğenebileceği sözlerini dinleyerek ilerledim. En sonunda gümüş, ince ve küçük yaprak işlemeli, gül benzeri iç içe geçmiş yuvarlaklara sahip bir kol düğmesinde karar kıldım.

Cüzdanımdaki paranın bir kısmını bıraktım Elif teyzeye ve bundan hiç kimseye bahsetmemeleri için tembihledim hepsini. Elimde küçük kol düğmeleri kutusu, yüreğimde büyük Akın aşkıyla evime doğru yürüdüm.

Annem ve babamın evliliklerine dair bildiğim en mutlu anı, babamın çok yakın bir arkadaşının annemi beğenmesi ve ona bir mektup yollatmak için babamı kullanmasıydı. Babamın yakın arkadaşının işi mi çıkmıştı, gitmeye mi utanmıştı bilemiyorum, o mektup babama verilmiş ve babam da anneme mektubu ulaştırmak için yola çıkmış. O gün annem büyük kuzenlerinin düğünü için süslenmiş püslenmiş.

Annem çok güzel bir kadındı hep zaten, bir de gençken tam bir gonca'ymış, bir bakan bir daha bakarmış ona. Babam o düğüne anneme mektubu ulaştırmak için gitmiş ancak görür görmez vurulmuş anneme ve her şeyi, en yakın arkadaşının annem için atan kalbini bile esip geçecek bir hamle yapmış: annemin babasıyla konuşmuş ve o gece annemi kendine istediğini söylemiş.

Babam evvelden beri gözü kara bir adamdı. Bu huyum... Bu huyumun ona benzemesi beni çoğunlukla çok korkutuyordu. Zira babam o gün dedeme bunu dediğinde annemin abileri tarafından bir temiz dayak yemiş ama tabii yılmamış, annemin peşinde koşmaya devam etmiş. Anneme bir sürü mektup yazmış, evlerinin önünde yatmış. Şeker hastası olan dedemin sakatlıklarından biri bu hastalık yüzünden kesik olduğu için babam onu sürekli hastanelere taşımış ve en sonunda dedemin rızasını ne yapıp ederek almış. Anneme babam sorulduğunda, annem hiçbir şey söylemeyerek hafifçe öne eğmiş ancak babamın ilgisi de hep hoşuna gidermiş.

Sonuç olarak evlenmişler.

Bazen düşünüyordum: babam annemin peşinden o kadar koşmuş, onu elde etmek için o kadar çabalamış, sabretmiş, yılmamış ve sonunda istediği

sevgiye ulaşmış ancak neden... Neden şimdi ona bir hiçmiş gibi bakıyor? Neden onu hep görmezden geliyor? Onu neden aldatıyor? O günden güne ölürken nasıl gülebiliyor?

Annem ve babamın en mutlu anısı buydu işte. Keşke hiç olmasa dediğim evlilikleri. Keşke hiç sevmeseydi o adam annemi, o mektup verilmeseydi babama, babam görmeseydi hiç annemi. Ama kaderin önüne kimse geçemezdi. Kader ağlarında hepimiz birer kuklaydık ve yaşanacaklar asla prova edilmemiş bir oyundan ibaretti.

Sevgi adı altında babamdan anneme sunulan bu nefret edilesi duyguya şahit olduğumdan, hayatım boyunca her sevginin içerisinde kötülük aradım ben. Hiçbir zaman doğru, saf ve arı bir sevginin varlığına inanmadım. Kemal mesela; uğruma öleceğini, öldüreceğini söylerken bir anda yok olmuştu hayatımdan, çocuk sahibi olamayacağımı öğrenince. Ama sorsalar o da çok sevmişti beni. Evet, sevginin altına yuvalanmış gizli amalar yok ederdi bu duyguyu hep.

Pazartesi günü, öğlen saat bir buçuğa doğru salonda Mete'nin altını değiştirirken, Mete ufak mırıltılar çıkarıyorken, asıl sevginin bir bebeğin mırıltısında bile bulunabileceğini düşünüyordum. Evet, Mete'nin garip mırıltıları, Mete'nin minik çatık kaşları, yumuk yumuk beyaz elleri, öne çıkardığı yuvarlak gülkurusu dudakları, kıpırdanıp duran kısa bacakları... Mete'nin her şeyi saf sevgiydi işte. Benimdi, benden çalınanların aksine benimdi.

Ancak ona her baktığımda artık kendi sevgisizliğimi, ilgisizliğimi görüyordum ve onun yerine şimdiden bu acıyı kendim sırtlanıyordum. Yavuz Bey, Mete'yi sevmiyordu. Her türlü ihtiyacını karşılıyor olması, pahalı mamalar, pahalı bezler, pahalı kıyafetler ve ona konforlu bir yaşam sunuyor olması Mete'yi sevdiği anlamına gelmiyordu. Sorsam *sana ne* olacaktı, *sen kimsin* olacaktı, *ne karışıyorsun* olacaktı.

Bir kere çay bahçesinde gördüğüm Füsun Hanım'ın, hayatta olsaydı Mete'ye tüm sevgisini verebileceğine emindim çünkü onu gördüğüm gün, aramızda birkaç masa olmasına rağmen karnını nasıl sevgiyle okşadığını, bir şeyler söyleyerek karnına baktığını, gülümsediğini çok net görebilmiştim. Ancak Füsun Hanım ölmüştü, Mete'nin tüm sevgi kökleri bir günde çürümüştü.

Yavuz Bey'in sevgiye bakış açısı neydi, bilemiyordum ancak onun git gide babama daha çok benzeyen aksi, oldukça öfkeli, hayata ve her şeye değişik bir kızgınlıkla bakan, bütün işleri inada süren bir yapısı olduğunu anlıyordum artık. İşte beni asıl düşündüren de buydu. Mete'nin de bu

korkunç sevgisizlikle, ilgisizlikle büyüyecek olmasıydı beni dehşete düşüren.

Ama işte, söylesem *sana ne* diyecekti. *Sen kimsin Ayten, ne karışıyorsun?*

"Karışırım elbet..." dedim Mete'nin alt pijamasını bacaklarından geçirerek. "Oğlunu senden çok düşünüyorum, senden çok seviyor, senden çok değer veriyorum... Nasıl, neden karışmayayım?" Sağ elimin başparmağını uzattım Mete'nin sol eline, hemen kavradı minik parmakları, uzattığım parmağımı. Buruk bir gülümseyiş kondu dudaklarıma. "Haksızlık bu sana yapılan, Mete."

Zil çaldığında bir an mutfak kapısına doğru bakındım. Gönül abla mutfaktan seslendi: "Ayten, sen bakıver kuzum."

Koltuğa yatırdığım, kıpırdanıp duran Mete'yi altındaki battaniyeyle birlikte aldım hemen kucağıma ve kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda ellilerinde, siyah fötr şapka takmış, uzun boylu, sert bakışlı ve bıyıklı bir adam vardı ancak beni en çok şaşırtan bu adamın Yavuz Bey'in yaşlı hâline çok fazla benziyor oluşuydu. Birkaç saniye birbirimize anlamsızca bakındıktan sonra ben, "Buyurun?" dedim.

Adamın bakışları kucağımda battaniyesine iyice sardığım Mete'ye kaydı, çehresindeki o katı ifade yumuşadı. "Torunumu görmeye geldim," dedi.

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Hamza Bey?" dedim sorarcasına. Kafasını salladı. Hemen kenara çekilip kapıyı açtım tamamen ve gülümsedim. "Buyurun, lütfen."

Hamza Bey içeriye ağır adımlarla girdi. Kapıyı kapattım hemen. Üzerindeki uzun paltoyu çıkardığında boştaki elimle aldım ve hemen astım portmantoya. "Kusura bakmayın lütfen. Ben tanıyamadım, yani tanımıyordum zaten sizi..." dedim çabucak. *Sorun değil* dercesine elini salladı. "İçeri geçin lütfen," diyerek yolu işaret ettim ama o durup bir an eve bakındı. Bakışı öyle yoğun, öyle duygu yüklüydü ki geçmişini hatırladığına emin oldum. Mete ağlamaya başladı bu esnada, Hamza Bey düşüncelerinden Mete'nin ağlamasıyla sıyrıldı.

"Aslan torunum..." diyerek ellerini uzattığında gülümseyerek onun kollarına bıraktım Mete'yi. Hamza Bey, Mete'ye bir hazineyi kollarında tutar gibi dikkatle tutuyordu. Başını eğip burnunu Mete'nin boynuna gömdü, derince kokladı sonra bıyıklarından dolayı bebeğin yüzünün tahriş olacağını düşündüğünden elinin üzerini öptü.

Gönül abla ellerini önlüğüne silerek hızlı adımlarla yanımıza gelirken, "Hamza Bey! Siz... Biz hiç beklemiyorduk sizi burada. Seneler oldu... Hoş

geldiniz!" diye bağırdı inanamayarak. O kadar büyük bir telaş ve şaşkınlık vardı ki gözlerinde, Hamza Bey'in seneler sonra ilk defa bu eve geldiğini anladım.

"Merhaba Gönül," dedi Hamza Bey gülerek. Bakışları hâlâ Mete'deydi. "Torunumu görmeye gelmek istedim."

Gönül abla kafasını salladı. "İyi yaptınız beyim."

Sonra salona geçtik. Hamza Bey bakışlarını bir an bile torunundan ayırmıyor, yüzünde büyük bir tebessüm ve merhametle bakıyordu Mete'ye. Çok tuhaf ve güzel bir görüntüydü bu. Daha doğrusu Mete'nin bu dünyada bir yakını tarafından sevildiğini görmek beni de çok mutlu etmişti.

"Ne arzu edersiniz beyim? Karnınız aç mı?" diye sordu Gönül abla.

"Aç değilim Gönül ama bir acı kahveni içerim."

"Sen de içer misin Ayten?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok, sağ olasın Gönül abla."

Gönül abla salondan hızlı adımlarla çıktığında ben de koltuklardan birine oturup dede torunu izledim bir süre. Hamza Bey'in iri bedenine oranla küçücük kalmıştı Mete'nin bedeni. Büyük eller zarar vermekten çekinircesine minik Mete'nin saçlarında aheste aheste dolaşıyordu. Hamza Bey daha sonra bakışlarını bana çevirdi. "Ee, anlat bakalım kızım. Kimsin, kimlerdensin?" diye sordu arkasına yaslanarak.

Boğazımı temizledim. "Adım Ayten, Ayten Özsoy. Mete'yle üç aydır ben ilgileniyorum Hamza Bey."

Hamza Bey dudaklarını birbirine bastırdı. "Maşallah, torunuma epey iyi bakmışsın. Doğduğunda fare yavrusu gibiydi kerata! Annesinin aklı gitmişti çok küçük diye..." Füsun'dan bahsederken ister istemez üzüldü, iç çekti. Benim de yüzüm düştü.

"Allah rahmet eylesin," diye mırıldandım.

"Âmin kızım, âmin..." dedi o da. Gözleri, salonun büyük penceresinden sisli İstanbul Boğazı'na kaydı. "İnsanı en çok böyle ani ölümler sarsıyor. Hele bir de sevdiğinse yitirdiğin... Her şey o zaman daha da zorlaşıyor. Hayatı kaçırmamak çok önemli, hayat vereni bulup da yitirmek ne acı oluyor sonra."

Hamza Bey'in sözleriyle aklıma Akın'ın anlattıkları düştü. Semiramis Hanım'ın kendini Hamza Bey uğruna öldürmesi... *Aşk uğruna.* İçim titredi. Hamza Bey şu anki yaşına göre bile çok karizmatik, gerçekten yakışıklı bir görünüme sahipti. Acaba Semiramis Hanım'ın aşkı karşılıklı mıydı diye sorguladım ister istemez, Hamza Bey'in sözleri üzerine. Akın'ın babasını düşündüm sonra; kaba saba, insanlara üstten bakan, sevimsiz ve

kendini beğenmiş biri gibi gelmişti bana Süleyman Bey. İki adam taban tabana zıt gibi göründü o an gözüme. Tabii onların hayatı hakkında çok bir bilgiye sahip değildim. Ön yargılı davranıyordum belki de ancak Süleyman Bey'in ve Hamza Bey'in arasında dağlar kadar fark vardı görünürde.

"Allah ani ölümlerden korusun bütün sevdiklerimizi," diye dua ettim. Bana burukça tebessüm etti.

Yarım kalmış gibi bakıyordu gözleri. Eksik, parıltıdan yoksun, buğulu... İç çekti, gözlerini kırpıştırdı ve Mete'ye çevirdi bakışlarını. Hamza Bey, gözlerindeki o duyguyu gizlemeye çalıştı ama ben fark ettim. Sevmiş gibi bakıyordu. Aklına Semiramis Hanım geldiğine emindim, çok garipti ama bundan emindim. "Vay Mete..." diyerek Mete'nin küçük alt dudağını çekti parmağının ucuyla. "Demek dişlerin çıkıyor ha?"

Söyledikleriyle şaşırdım ve ayağa kalkıp yanına ilerledim. "Aa, nasıl? Ben hiç fark etmedim..." Hamza Bey'in yanına oturup Mete'nin ağzına baktım. Gerçekten de alt dişlerinden bir tanesi diş etini patlatmıştı. Minnacık bir pirinç tanesi gibi görünüyordu, sebepsiz bir mutluluk doldu içime.

Hamza Bey de gördüğü bu manzara karşısında çok mutlu olmuştu. "Aslan torunum," diyerek daha da sardı Mete'yi. "Ne de çabuk büyüyorsun..."

"Hamza Bey, bizde bir inanç vardır..." dediğimde meraklı bakışları bana döndü. "Bir bebeğin dişinin çıktığını ilk fark eden kişi o bebeğe iç çamaşırı alır. Ee, Mete'nin de dişinin çıktığını ilk siz fark ettiniz, o hâlde siz alırsınız diye düşündüm ben de..." Duraksadım ve gözlerim kısıldı. "Hem bir dahaki gelişinizi Yavuz Bey'in evde olduğu zamana denk getirirsiniz ve ona Mete'nin harika bir bebek olduğunu, ona sevgisini vermekte bu kadar cimri davranmamasını öğretirsiniz."

Merakla kalkan kaşları son sözlerim üzerine çatıldı. "Ne demek bu? Yavuz, torunuma iyi bakmıyor mu?"

Kafamı iki yana salladım. "Esasında çok iyi bakıyor. Her eksiğini gideriyor. Ancak..." Doğru kelimeler seçmeye odaklandım. "Ancak eşinin kaybından sonra derin bir yalnızlığın içerisine düştüğünü zannediyorum. Psikolojik destek almasına rağmen toparlanabildiğini düşünmüyorum. Bağışlayın, tabii haddim değil bunları söylemek lakin Yavuz Bey'in Mete'ye yeteri kadar ilgi gösterememesi beni bile yaralıyor şimdiden. İleride Mete'nin bir değil iki eksiklikle yüzleşme olasılığını, akabinde geleceğinin bundan kötü etkileneceğini düşünüyorum."

Hamza Bey anladığını belirtircesine ağır ağır salladı başını. Mete'ye baktı uzun uzun. "Ben konuşurum Yavuz'la," dedi çok sonra. "Babalarının günahlarını çocuklar ödememeli."

Son cümlesi üzerine şaşırdım, aynı cümleyi Yavuz Bey de kurmuştu çünkü. Günah iki kişilik, günahkâr yalnız kalmış ve günahsız da hiç sevilmemişti. Gönül abla, Hamza Bey'in kahvesini getirdiğinde Mete'yi ben aldım. İkisi koyu bir sohbete daldığındaysa ben de Mete'ye sarıldım sıkıca. Babasının eksik bıraktığı yerden sarıldım ona.

"Olmaz olsun cebimde milyonlar! Kalbimde sevgin oldukça..." Sıkı bir öpücük beyaz ve tombik sağ yanağa. *"Zenginlik, mal mülk, para neye yarar? Yanımda sen olmayınca..."* Mete kırmızılar içerisindeki bembeyaz teniyle çok ama çok tatlı görünüyordu. Hemen kucağıma aldım ve salona indim şarkıyı söyleye söyleye. Yavuz Bey bu akşam geç kalmıştı, hatta saat neredeyse sekiz buçuğa geliyordu. Gönül abla, iş toplantısında olabileceğini, en geç dokuzda mutlaka evde olacağını söylemişti gitmeden önce.

Ben de Mete'yi güzelce giydirmiştim çünkü bu gece babasına çıkan ilk dişimizi gösterecektik. Mete'nin kokusu taze bahar çiçekleri gibiydi. Kat kat katlanan boyun girintisi hep sıcacık olurdu. Yumuk yumuk ellerinin arasında yanlışlıkla yolduğu birkaç saç tutamım vardı. Hokka gibi burnu olsun diye, akan burnunu yukarıya doğru nazik hareketlerle siliyordum ve gerçekten işe yaradığına inanıyordum bunun, Mete'nin burnu çok güzeldi. Hayır, Mete'nin her yanı çok güzeldi.

"Altın, gümüş, pırlanta... Zümrüt, sedef, yakutla kim mutlu olmuş dünyada?" diyerek şarkıya devam ederken Mete sanki beni anlıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak ve gözlerini açarak bakıyordu yüzüme. Şaşkın bal tanesi... Ayağa kalkıp kucağımda onu sallayarak bir o yana bir bu yana salınmaya başladım.

Bu esnada kapı tıklandı. "Baba gelmiş Mete!" diye şakıdım mutlulukla ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Mete kıpır kıpır kucağımda mırıltılar çıkarırken, "Baban gelmiş, evet!" diyordum gülerek. Kapıyı açtığımda Yavuz Bey'i kapının pervazına sol omzunu yaslamış, beklerken buldum. "Hoş geldiniz Yavuz Bey," dedim samimi bir edayla.

Yüzündeki ciddiyeti silmeden doğruldu, geri çekildim geçmesi için. "Hoş buldum," dedi içeri girerken. Hemen kapattım kapıyı.

Üzerindeki paltoyu omuzlarından sıyırırken ona baktım. Yorgun bir hâli vardı, her zamanki gibi çatık duruyordu kaşları ama umursamadan, "Bakın Yavuz Bey, biz bugün en sevdiğimiz rengi giyindik!" dedim bir Mete'ye bir de Yavuz Bey'e bakarak. "Çünkü kutlama yapıyoruz."

Yavuz Bey paltosunu asarken tek kaşını kaldırıp merakla yüzüme baktı. "Ne kutlaması?"

Gururla göğsümü kabarttım. "İlk dişimiz kendisini gösterdi de." Pıtı pıtı yürüyüp Yavuz Bey'e doğru tuttum Mete'yi. Alt dudağını usulca araladım. "Şuna bakın! Minicik bir pirinç tanesi!"

Yavuz Bey, Mete'nin küçük dişine bakarken belli belirsiz gülümsedi. "Sevindim," dedi sadece. *Bu sevinmiş hâli miydi?*

Arkasını dönüp yukarıya çıkmaya hazırlanırken, "Hamza Bey fark etti ilk," dediğimde duraksadı. Ağır ağır döndü bana yüzünü, gözleri şaşkınlıkla iri iri açılmıştı.

"Babam mı?" diye sordu inanamayarak. "Nasıl yani? Babam buraya mı geldi?"

Omuz silktim. "Evet, Mete'yi görmeye gelmiş." Gülümsedim ve Mete'ye bakındım. "Canım Mete, herkesin kucağında huysuzlanır ama dedesinin kucağında hiç de huysuzluk etmedi."

Yeniden bakışlarım Yavuz Bey'i bulduğunda onun bu sözlerimle değil, babasının bu eve gelmiş olduğu gerçeğiyle baş etmeye çalıştığını anladım. Yavuz Bey yeniden hızla arkasını dönüp bir şey söylemeden merdivenlerden çıkmaya başladığında koşar adımlarla ben de peşinden ilerledim.

"Mete güzel olmuş mu? Kırmızı tulum bence çok yakışmış, sizce? Kırmızı benim en sevdiğim renk diye giydirdim ama siz hangi rengi seviyorsunuz Yavuz Bey? O renk bir kıyafeti varsa Mete'nin, onu giydiririm bir sonrakine." Soluklandım biraz. Yavuz Bey ise tepki vermeden çıkmaya devam ediyordu merdivenlerden. "Belki de sarı giydirmeliydim, civciv gibi... Hem ben Galatasaraylıyım Yavuz Bey, sarı kırmızı olsaydı sever miydiniz?" Neredeyse takılıp düşüyordum ama tırabzana tutundum son anda. Yavuz Bey hemen arkasına döndü ve bir adım attı aşağıya doğru. Bu hareketine umutlandım. "Siz Yavuz Bey? Siz hangi takımlısınız? Sonuçta Mete de sizin tuttuğunuz takımı tutacak ya... O renkte giydiririm ben onu. Yeter ki siz sevin."

Yavuz Bey öfke dolu bir nefes üfledi burnundan. "Takım tutmuyorum ben," dedi buz gibi bir sesle ve yeniden çıkmaya başladı merdivenlerden.

"Aa, olur mu öyle şey canım? Vallahi bunu bizim mahallede söyleseniz yaş odunla kovalarlar sizi! Hiç takım tutmayan adam mı olur?" diyerek yukarıya kadar çıktım peşinden. Tabii abartıyordum, yani illa takım tutacak diye bir şey yoktu. Maksadım sadece yakın olduğu takımı öğrenmek ve Mete'yi ona göre giydirmekti. "Çok tuhaf birisiniz Yavuz Bey, hadi siz de Cimbomlu olun."

Yavuz Bey yatak odasının ışığını açıp bana döndüğünde duraksadım. Bir an ardında görünen odaya çarptı gözlerim. "İzninle Ayten. Üzerimi değiştireceğim."

"Özür dilerim," dedim utançla bakışlarımı kaçırarak. Merdivenlerden aşağıya inecektim ki duraksadım. "Şey, hemen gelin aşağıya, olur mu? Mete'yi uyutmadan prova yapacağız."

Yavuz Bey'in eli yatak odasının kapısında duraksadı. "Ne provası?"

"Siz gelin işte çabuk Yavuz Bey," diyerek aşağıya indim. Merakta bırakmak her zaman iyiydi, belki daha çabuk gelirdi.

Odaların bulunduğu antrede bir sağa bir sola kucağımda Mete'yle gidip gelirken mutluluktan gülümsüyordum. Bu gece Yavuz Bey Mete'ye tamamen ısınacaktı, mecburdu. Mete sevgisiz bir çocuk olarak büyümeyecekti benim gibi. Çok geçmeden Yavuz Bey aşağıya indi. Ona doğru ilerledim ben de. Mete'nin odasının kapısının önünde durduk.

Ben gülerken Yavuz Bey daha da kaş çattı. "Ne oluyor Allah aşkına Ayten? Neyin peşindesin?"

Mete'yi uzattım ona doğru. "Bugün bir güzel yıkadık Mete'yi Gönül ablayla. Baksanıza bir şu boynunun kokusuna, taze kır çiçekleri gibi..." Yukarıya doğru, yüzüne kaldırdım Mete'yi ama Yavuz Bey yarım adım geriledi. Kaşlarım çatıldı bu hareketi üzerine.

"Her zaman yaptığınız şey," dedi aksi bir sesle. "Ben de bir şey oldu sandım."

"Oldu ya, diş çıkardı Mete?"

Çenesini sıvazladı sıkıntıyla. "Yaa, çok büyük olay cidden!" dedi kinayeli bir şekilde.

Öfkelendim. "Yavuz Bey, Mete'yi alır mısınız kucağınıza?" dedim aynı aksilikte.

"Almayacağım."

İnanamayarak birkaç saniye gözlerimi kırpıştırdım. Mete'yi göğsüne bastırdım ancak o hâlâ elleri ceplerinde dimdik duruyordu karşımda. "Yavuz Bey, lütfen alın Mete'yi kucağınıza," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Gözleri kısıldı. "Almayacağım Ayten. Onunla ilgilenmekte yükümlü olan sensin."

"Yükümlülük mü?" diye sordum. "Ona sadece sevgi vermenizi istiyorum ben, Yavuz Bey! Kucağınıza almayı bile çok görüyorsunuz Mete'ye! Çok merak ediyorum, geceleri Mete ağladığında ne yapıyorsunuz? Uzaktan, ağlaması kesilsin diye izliyor musunuz yoksa?"

Sessiz kaldığında söylediğim şeyin gerçek olabilme ihtimali beni dehşete düşürdü. "Hayır tabii ki!" diye reddetti hemen bunu. Sonra, "Beşiğini sallayıp, karnını doyurup, altını pekâlâ değiştiriyorum ben de!"

"Ne yani, kucağınıza almıyor musunuz ağladığında?" Sustu. Resmen sustu. "Onu her gece soğuk yatağında mı bırakıyorsunuz siz?!" diye patladım en sonunda.

"Sesinin tonuna dikkat et istersen Ayten!" diye uyardı beni.

"Etmiyorum, etmeyeceğim de!" diye direttim. "Yavuz Bey, Mete'yi kucağınıza alın!"

"Sen benimle böyle konuşamazsın. Kim olduğumu unutuyorsun galiba Ayten!" diye bağırdı o da bana. Mete ağlamaya başladı kucağımda.

Onu sallarken, "Makamınız, mevkiniz, malınız, mülkünüz, adınız, sanınız hiçbir şey umurumda değil Yavuz Bey! Ya şimdi Mete'yi kucağınıza alır, onu bağrınıza basarsınız ya da ben işi bırakırım!" dedim.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

"Ne anlarsanız!"

Kafasını hiddetle iki yana salladı. "Gidemezsin! Şu saçma tavrından vazgeç bir an önce! Sabrım taşıyor bak!"

Yanılıyordu, pekâlâ giderdim. Bu sevgisizliğe ve ilgisizliğe katlanamazdım. Gözlerimin önünde ikinci bir baba travması yaşanmasına izin veremezdim. Başka bir iş bulurdum, arardım. İçim kan ağlardı belki Mete'den ayrıldığım için ancak toparlardım kendimi mutlaka.

Yeniden uzattım Mete'yi ona doğru ancak Yavuz Bey kollarını sıkı sıkıya göğsünde bağladı. Gözlerim yanmaya başladı bu hareketiyle. Resmen reddediyordu kendi evladını adam! *Sana ne Ayten? Git işte! Bırak kopsun inceldiği yerden!*

"İşi bırakıyorum!" dedim karıncalı ama kararlı bir sesle.

"Çok yanlış şeyler söylüyorsun şu an! Bana olan kininden kulakların ne dediğini bile duymuyor! Mete'yi al ve uyut onu derhâl!" dedi burnundan soluyarak.

"İşi bırakıyorum, kendiniz uyutun oğlunuzu!"

Çenesi kasıldı, en sonunda da, "Çek git! Bir Ayten gider, bin Ayten gelir!" dedi öfkeyle. Yoğun bir ıstırap duydum bu sözleriyle, burnumun direği sızladı bu aşağılarcasına konuşması üzerine.

Gelen, Mete'ye benim gibi bakar mı? Ona benim kadar iyi davranır mı? Çok mama yediğinde sağ tarafına yatması gerektiğini, sırtüstü yatınca veya sola yatınca kustuğunu bilir mi? Veya uyurken kafasının çok terlediğini, yastığında küçük ter göleti oluştuğunu, bu sebeple mutlaka pamuklu bir mendil

sermesi gerektiğini bilir mi minik yastığına? Pislettiği bezi on dakika fazla kaldığında narin teninin hemen pişik yaptığını ne kadar sonra öğrenir?

"Öyle mi?" diye sordum kırık bir sesle.

"Öyle! Uzak dur benden! Uzak dur hayatımdan!"

Gözlerimden yanaklarıma yaşlar akmaya başladığında hızla elimin tersiyle sildim. Kucağımda Mete'yle hızlı adımlarla onun odasına girdim ve Mete'yi beşiğine yatırdım, ağlamasına rağmen. Görüş açım bulanıklaştı, onun son hâllerini daha net görebilmek için sürekli gözlerimi kırpıştırarak dağıtmaya çalıştım gözyaşlarımı. Uzanıp boynunu koklayarak öptüm. Sonra yanaklarını, beyaz açık alnını, kıpırdanıp duran ellerini...

Tüm vücudum ayaz yemiş gibi tir tir titriyordu hem öfkemden hem de üzüntümden. Eğildiğim beşiğinden doğrulup Mete'ye bakarken hıçkırmamak için sürekli yutkunuyor ve kendi içimde büyük bir savaş veriyordum. Yanağını okşarken Mete sanki gideceğimi anlamış gibi daha da çığlık çığlığa ağlamaya başlamıştı.

Ağır adımlarla onu beşikte bırakıp odadan çıktığımda Yavuz Bey'i kapının hemen yanında, az önceki gibi kollarını göğsünde bağlamış, dimdik bir şekilde dururken buldum. Benim yaş dolu nemli gözlerime karşın kupkuru bakan koyu kahverengi gözlerinde asla bir yumuşama yoktu. Kalbi gibi kupkuruydu gözleri de.

"Siz çok kötü birisiniz Yavuz Bey," dedim boğuk bir sesle. "O kadar kötüsünüz ki ne sevgiden anlarsınız ne de sorumluluk almaktan! Kaçamak ilişkinizin sonucu doğan bebeğin sorumluluğunu bile almaktan, onu sevmekten âcizsiniz!"

Yavuz Bey daha da öfkelendi sözlerim üzerine ve bana doğru adımladı. "Sen bunu nereden biliyorsun Ayten?" diye sordu.

"Ben de bazı şeyleri istemeden duyabiliyorum!" dedim kollarımı iki yana açarak. "Siz de benim tedavimi duymuşsunuz ya hani..." Alayla güldüm. "Zavallısınız! Hep böyle kapalı kalsın kollarınız, aman açmayın sakın! Ve ben dilerim ki size açılmasını istediğiniz bütün kollar da hayatınız boyunca hep böyle kapalı olsun Yavuz Bey."

Arkamı dönüp merdivenlere yöneldiğim sırada bileğimi tuttu. "Böyle gidemezsin! Seni dava ederim Ayten! Biz seninle bir anlaşma imzaladık!" diyerek elini salladı bana.

Hızlıca kolumu sallayarak bileğimi tutan elinden kurtuldum. "İstediğiniz yere şikâyet edin! Borçlu bile çıksam köpek gibi çalışıp öderim ama bir dakika daha kalmam bu evde!" Akan burnumu çektim sertçe. "Bir Ayten gider, bin Ayten gelir nasıl olsa, ha Yavuz Bey!"

Yeniden gerisin geri döndüm ve hızlı hızlı indim merdivenleri. Alt kata iner inmez hıçkıra hıçkıra ağlamamı durduramadım. Mete yukarıda ağlıyor, ben burada ayrı ağlıyordum. Portmantoda asılı olan hırkamı giymeye çalıştım. Gözlerim zar zor görüyordu resmen gözyaşlarımdan. Merdivenlerde ayak sesleri duyduğumda sırtımda hırkamın altına sıkışan saçlarımı çıkardım ve kapıya doğru adımladım.

Ancak Mete'nin ağlamasını yakınımda duyunca elim kapı kolunda kaldım bir an. "Ayten!" dedi Yavuz Bey hemen ardından. Yavuz Bey'in sesini duyduğumda kapıyı açtım. "Ayten, dur!" Kapıdan çıkmadım ama arkamı da dönüp bakamadım. "Dur..." Tam arkamda varlığını hissettiğimde arkamı döndüm. Yavuz Bey kucağında Mete'yle buğulu gözlerle bana bakıyordu. "Gitme... Gitme Ayten." Kapı kolunu tutan elime uzandı ve elini elime kapattı. "Hadi, kapat kapıyı. Oğlum üşüyor." Boğulur gibi zorlukla nefes alırken Mete'yi tek eliyle yarım yamalak göğsüne bastırdı. "Lütfen Ayten. Oğlumun üşümesini mi istiyorsun? Lütfen..." Elimin üzerindeki eliyle elime baskı uyguladığında kapı kıpırdandı ama kapıyı açık tutmak için geri çektim. Sesindeki o yakarma boğazımda düğümlendi. "Lütfen gitme Ayten."

Kafamı iki yana salladım. "Kalmam..." diyebildim zayıf bir sesle. Bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. "Kalmam Yavuz Bey! Bırakın!"

Dönüp gitmek için hareketlendim ancak elimin üzerine kapanan elini daha sıkı bastırdı ve kapıyı itti. Kapı büyük bir gürültüyle kapandığında sırtımı kapıya yasladım. Yavuz Bey sol omzumun üzerinden yaklaşıp alnını kapıya yasladı ve gözlerini yumdu. Kucağındaki Mete'nin ise sırtı benim göğsüme yaslandı Yavuz Bey'in bu hareketiyle.

"Özür dilerim..." diye fısıldadı. "Özür dilerim, lütfen gitme. Lütfen kal. Kabalık ettim, bağışla... Lütfen..." Duraksayıp derin bir soluk çekti. "Sensiz yapamam, üstesinden gelemem hiçbir şeyin Ayten."

Kapı koluna tutunan elimin üzerine kapanan elinden elimi hızlıca çekerek kurtuldum ve ittim onu. Bir onun yüzüne bir de kucağındaki Mete'ye baktım. "Bu mu gerekiyordu? Mete'yi kucağınıza almanız, onu sevmeniz için illa birilerini, bir şeyleri kırmanız mı gerekiyordu Yavuz Bey?"

Yavuz Bey sıkıca sarıldı kucağındaki Mete'ye sözlerim üzerine. İçim titrese de sözlerimin arkasında durdum çenemi dikleştirerek. "Haklısın... Say, söv, sen de kır beni istersen ama gitme Ayten."

Ellerimle yüzümde kurumaya başlayan yaşları sildim. "Mete'nin böyle bir babası olduğunu bilseydim gerçekten hiç başlamazdım bu işe!" dedim

sivri bir dille. Bana *öyle mi* dercesine bakarken, "Ne? Siz dediniz say, söv, kır ama gitme diye? Aklımdan geçenlere mâni olup gideyim mi yani?"

"Ne dersen başım üstüne... Gitmeyeceğine söz ver," dedi bu defa. "Lütfen Ayten. Yalvarıyorum sana... Affetme beni ama gitme!"

Duraksadım. Dengesizdi, kırıcıydı, soğuktu ama benim istediğim yola gelecekti. Gelmeyecekse ben onun yolunda hiçbir zaman olmayacaktım, bunun bilincindeydi. İlk defa bir endişe sardı içimi. Gerçekten başa çıkabilecek miydim? Mete'yi düşündüm. Hâlâ kıyameti koparır gibi ağlayışı kulağımdaydı. İç çektiğini ve hıçkırdığını duydum. İçim ezildi bu sese.

Dişlerimi sıka sıka, "Tamam, gitmiyorum, söz," dedim mecburen. *Hay dilime...*

Başını babasına yaslayan Mete'ye baktım. Ağzından çıkan tükürüklerini onun üzerindeki ince kazağın kumaşına bırakmıştı. Parmak uçlarımda kalkıp Mete'yi burnundan öptüm. Bu esnada önünde dikildiğimiz kapıya tıklandı. Yavuz Bey ilerleyip kapıyı açtığında kapının ardında Akın vardı. Bizi kapının önünde dikilir görünce önce şaşırdı, sonra yüzüme bakarken kaşları çatıldı. Bir Yavuz Bey'e bir bana bakındı gözleri.

"Ne oluyor burada?" diye sordu katı bir sesle. Dudağının kenarında bir şey vardı. İstemsiz olarak ona doğru ilerlediğimde dudağının kenarının patlamış olduğunu, sol elmacık kemiğinin altında ise ince bir çizik olduğunu fark ettim.

"Asıl sana ne oldu?" diye sordum korkuyla. Çenesine uzandım ve yüzüne dikkatle bakındım ancak çenesini tutan elimi ittirdi.

"Çok da umurundayım sanki Ayten!" dedi ters bir sesle. Üstü başı tozluydu. Bir boğuşmadan çıktığı çok belliydi. Kafasındaki siyah beresinin üzerinde örümcek ağları vardı. "Hayırdır Yavuz, baba olduğun mu aklına geldi?" diyerek çenesiyle Yavuz Bey'in kucağındaki Mete'yi işaret etti. Yavuz Bey, Akın'ın bu sorusuyla bozguna uğrayarak başını öne eğdi. Akın'ın koyu yeşil gözleri yeniden bana döndüğünde gözlerime daha dikkatle baktı. "Sen ağladın mı?" diye sordu bana.

Kafamı iki yana salladım. "Yok, hapşırdım birkaç defa, gözlerim sulandı sadece."

"Hastalığın geçti sanıyordum?"

"Geçti... Ama öyle işte, arada oluyor." Sol bileğimdeki saate baktım. "Erken geldin bugün. Saat yeni dokuz olmuş."

Derin bir soluk çekti içine. "Kötü bir gün geçirdim ve gelebileceğim tek yerin burası olduğuna karar verdim."

Yavuz Bey'e ve Mete'ye baktım. "Şey, ben Mete'yi uyutayım o zaman. Bekler misin?"

Ancak Yavuz Bey, "Gerek yok Ayten," diye araya girdi. Anlamlandıramayarak ona bakındığımda, "Oğlumu bu gece ben uyutacağım. Sen gidebilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Kaşlarım havalandı ve şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Sahi mi?"

"Sahi..." dedi Yavuz Bey yorgun bir tebessümle. Akın'a dönüp baktığımda kısılmış gözlerle Yavuz Bey'i izlediğini fark ettim.

"Akın?" dediğimde yeşil gözleri ağır ağır beni buldu. "Gidelim mi?" Onaylarcasına kafasını salladı, yüzü donuktu ve düşünceli bir kaş çatışı vardı. "İyi akşamlar Yavuz Bey," dedim az önceki yaşadıklarımızdan ötürü buz gibi bir sesle.

"Size de," dedi Yavuz Bey Mete'yi daha sıkı sararak ve içeri girdi.

Akın ise donuk bakışlarla bir süre kapıya bakındı. "Gidelim hadi," diyerek koluna tutundum. Bu temasım üzerine bir kolunu tutan ellerime bir de yüzüme baktı. Usul usul çekti kolunu ellerimden, anlamlandıramadım.

Bahçe kapısına doğru yürüdük ve arabaya binene kadar hiç konuşmadık. Bir şey olmuş, bir şeyler yaşamıştı besbelli ama duyacaklarım beni korkuttuğu için sormaya cesaret edemiyordum. Benim için oldukça zor bir gün olmuştu, neredeyse işimi kaybediyordum ve Yavuz Bey gerçekten çok zor bir adamken ona kafa tutmak resmen zulümdü. Bir kumar oynamıştım ben; ya kalacak ya gidecektim, hayatımın kumarı olmuştu bu. Neyse ki kötü ihtimaller beni bulmamıştı, Yavuz Bey kabullenmişti.

Akın aracın motorunu çalıştırdığında kafamı çevirip ona baktım. Elleri kemik direksiyonun üzerinde ayrı, yeşil gözlerini kapatan göz kapakları ayrı titreşiyordu. "Akın..." diye seslendim ancak ben yanında yokmuşum gibi boş boş yola bakınmaya devam etti. Sanki bambaşka bir andaydı kafası, burada değildi. Uzanıp sağ yanağına dokundum. "Akın..." dedim yeniden. Boynunu anlık olarak bana çevirdi.

"Hım," diye bir ses çıkardı çocuksu bir masumiyetle.

"Neyin var?" Derin derin soludu. Yan tarafındaki camı araladı, aldığı soluklar ciğerine yetmemiş gibi.

Sertçe direksiyonu sağa kırarak sahil yolunun üzerinde durdu. İki elini direksiyonun üzerinde birleştirdi ve alnını ellerinin üzerine koyarak gözlerini yumdu. Korktum. Bir yerine bir şey mi olmuştu? Tam sormak için dudaklarımı aralamıştım ki, "İbrahim..." dedi usulca. "Fakülteden bir arkadaşım, çok yakın değildik ama iyi bir çocuktu. Bugün bir tartışmada vuruldu." Çok üzüldüm duyduğumda. Elimi uzatıp Akın'ın sağ omzunu

sıktım ancak hiçbir şekilde onu teselli edecek kelimeler bulamadım. "Ben tuttum onu yere düşerken. Sonra arkadaşları geldi, apar topar götürdüler onu hastaneye. Neyse ki iyiymiş durumu. Neyse ki! Arbede oldu, kavgalar, bağırışlar... Sema'nın sırtına cop indi, Halil'in yüzü gözü kan içinde, benim yüzümü oturduğum sandalyenin köşesi çizdi yumruk yediğimde. Yakın arkadaşlarımın hepsi şu an nezarette. Bir tek beni... Beni bıraktılar." Omuzları düştü. "Milletvekili oğluymuşum diye."

Derin bir nefes çekti zorlukla içine ve hızla kapısını açarak aşağıya indi. Denizin kenarına doğru ağır adımlarla ilerlerken onu izledim bir süre, sonra ben de arabadan indim. Buz gibi bir rüzgâr esti, kollarımı bedenime sararak yanına koşar adımlarla ilerledim. Akın paltosunun iç cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarına koydu ama bir türlü esen rüzgâr yüzünden Zippo'sunu ateşleyemedi. Elleri de çok fazla titriyordu. Uzanıp Zippo'sunu elime aldım ve ateşledim. Çok geçmeden beyaz bir duman karıştı esen soğuk rüzgâra, Zippo'yu Akın'a uzattım. Akın sigarasından derin derin nefesler solurken Zippo'sunu yeniden iç cebine attı ve İstanbul Boğazı'na bakarak sustu. İlerleyip denize uzanan taş zemine oturduğunda ben de usulca yanına yerleşip ayaklarımı sarkıttım aşağıya doğru. Gözlerinde, yüzünde, tüm bedeninde bugün yaşadığı bütün o kargaşanın büyük yıkıntısı vardı. Onu nasıl teselli edeceğimi, neler söyleyeceğimi bilemedim. Susarak ben de bakındım boğaza doğru.

"Bizi birbirimize kırdırmak, onların lüks ve konforlu yaşamlarını korumak için çok önemli," dedi çok sonra. "Sağ ve sol olarak kutuplaştırmak, etiketlemek ne kolay! İnsan önce sağ sol değil, dosdoğru olmalı. İnsan önce insan olmayı, insanca yaşamayı, yaşatmayı bilmeli." Sigarasından hızlı bir nefes çekti yeniden. "Yoksa daha nice Denizler, Yusuflar, Hüseyinler ölür. Ahmak olanlar öldürdüklerinin tümden yok olduğunu sanır ama ölen bedendir, dosdoğru bir fikir hep baki kalır."

Ona yaklaşıp çenemi omzuna dayadım ve yandan baktım yüzüne. Cılız sahil aydınlatması, karşı kıyıdan dönüp üzerimize vuran deniz fenerinin soluk ışığıyla Alacalı Yapboz'un yüzü daha da alacalı görünüyordu. Görüş açımda tamamen onun sağ gözü, birbirine karışmış kıvrık kirpikleri, dudağının kenarındaki kurumuş yarası ve süt beyazı izleri vardı.

"Ölümüm aniden olacakmış gibi geliyor çoğunlukla, Ayten," diyerek başını geriye attı. Kalbim tekledi bu sözleri üzerine. "Ölümüm onlar gibi birdenbire olacak, çok acısız, sessiz ve sakin... Bir yıldız gibi kayıp gideceğim usulca, Denizler gibi parlayıp söneceğim."

Boğazımda yutkunarak gideremeyeceğim kadar büyük bir yumru büyüdü. "Böyle konuşma, lütfen," diyebildim sadece. "Ölümü düşünmek için çok erken."

Bu fikrime katılmadığını belirtircesine iki yana salladı başını. "Hayır, ben bugün bir kez daha anladım ölümün ne kadar yakın olduğunu. Ölüm, Ayten... Ölüm hepimizin içinde yaşıyor her saniye ve ben yaşamaya geç kalmak istemiyorum bu yüzden hiç."

Kesik bir nefes çektim içime. Aralık rüzgârından ziyade Akın'ın sözleri üşüttü beni. "Dünyaya senin gözünden bakmak istiyorum bazen," dedim bakışlarımı yüzünden hiç ayırmadan. Yandan bir bakış attı bana. "Senin attığın adımların hemen ardında olmak istiyorum. Katıldığın eylemlerde nerede durduğunu, ne konuştuğunu, inandığın şeyleri savunurken gözlerinin nasıl çakmak çakmak parıldadığını görmek istiyorum. Seninle bir eyleme katılmak istiyorum."

Bu isteğim Akın'ın tuhafına gitmiş olmalıydı ki tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu inanamayarak. Onaylarcasına kafamı salladım.

"Beni de götür... Ben de yanında durayım, inandığın her şey benim de inandığımdır, sevdiğin her şey benim de sevdiğimdir."

Gülümsedi bana. "Aslında üniversitede büyük bir konferans verilecek 31 Aralık günü. Küçük bir şey ancak dikkat çekmek istiyoruz. Gelir misin?"

Heyecanlandım sözleriyle. "Beni alırlar mı ki üniversiteye?"

"Ben seni aldırırım."

Garip bir mutlulukla doldu içim. "Ama çalışıyorum ben o gün," dedim, hevesim kursağımda kaldı.

"Konuşuruz Yavuz'la. Ben konuşurum hatta. Hem, oğluna ne hikmetse ısınmış baksana... Kucağa almalar falan." Akın'ın sözleriyle bakışlarımı kaçırdım ve duruldum birdenbire. Yavuz Bey'in Mete'ye sarılmasının sebebi bendim. Midem kasıldı. *Bir Ayten gider, bin Ayten gelir...*

Düşünmemeye çalıştım, odağımı tamamen Akın'a çevirdim. "Seninle olmak, senin yanında bulunmak, bir amaç uğruna çabalamak istiyorum. Ama en çok... En çok seni..." Sol kolumu sağ koluna doladım ve sol yanağımı omzuna yatırdım. Göğsümün üzerinde garip kuş çırpınışları duyuldu. "Akın... Ben seni istiyorum."

Akın hiçbir şey söylemedi önce, sigarasını söndürdü diğer yanında. Yüzüme bakınmak için başını bana doğru eğdiğini görebiliyordum ancak koluna sarılmaya devam ettim sıkıca. Sol elini uzatıp çenemi tutunca mecburen gözlerim yüzüne döndü. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Suçlu bir çocuk gibi kaçırdım bakışlarımı. "Senden nasıl nefret edebilirim ki? Sen, Akın... Sen!" Derin derin soludum soğuk havayı içime. "Seni çok kırdım ben. Hayatın hakkında, hakkım olmayan büyük sözler ettim, hiç kapanmayan yarana tuz bastım resmen. Benim şu dilim kopsaydı da etmeseydim o lafları sana! Bağışla beni... Her gece bunun azabı boğuyor, kendi iç çekişlerime uyanıyorum gözlerimde yaşlarla." Duraksayıp sıkı bir nefes çektim göğsüme ve direkt olarak gözlerine baktım. "Ama bunca şeye rağmen, hiç de normal olmayacak şekilde seni..." Ellerimi uzatıp çenesinin iki yanını kavradım. Hâlâ kesmediği sakalları battı parmak uçlarıma. "Seviyorum Akın. Seni çok seviyorum."

Hamza Bey'in bugün söyledikleri düştü aklıma. *"Hayatı kaçırmamak çok önemli, hayat vereni bulup da yitirmek ne acı oluyor sonra."* Bana hayat veren bu adamdı ve ben onu yitirmek istemiyordum. Artık ona geç kalmak istemiyordum. Tüm kusurlarımla, tüm yarım kalmışlıklarımla, tüm yalanlarımla onun olmak istiyordum.

Her şeyin aralık ayı soğuğunda donduğu, yavaşladığı, rüzgârın bile ölgün estiği o saniyelerde yalnızca ikimizin kalbi pır pır atıyordu sanki. Akın'ın çenesini kavrayan ellerim sıkılaştı.

Ne demişti Neşe, bilmem kaçıncı sevgilisini anlatırken bu yaz? *"Öpüşmek bir sanattır, iyi bir sanatçı olmak ise senin iki dudağına bağlı. Mükemmel bir öpücük daima sevgi sözcüklerinden sonra gelmeli. Dudakların ateşlenir bir kere sevgi kelimeleriyle, ee sen de dudağındaki ateşi buluşturmalısın oğlanlarla!"*

"Kız sen kaç kişiyle öpüştün?" diye sormuştu ablam Zehra, Neşe'yi dürterek. Neşe alayla sırıtmıştı ve ağzında çiğnediği sakızı patlatmıştı.

"Hiç saymadım ama bakın, dilin büyük önemi var! Fransız öpücüğü deniyor. Asla oğlanlar dilini kullanmadan dan diye siz dilinizi kullanmayın sakın!"

"Ay ne dili be?" demişti Arzu iğrenerek. Zehra da yüzünü buruşturmuştu bu sözler üzerine.

Neşe ise göz devirmişti. *"Çok safsınız yahu... Böyle ağır ağır dilini ağzınıza itecek, yavaş yavaş birleşecek ağzınız, dil dile değecek işte!"*

"İğrenç!" demiştim kafamı yastığa gömerek.

"Kenefe bak, baban seni Manav Suphi'den sipariş verip kese kâğıdına sararak aldı sanki! Gayet normal bunlar Aytenciğim. Lütfen öğrenin bunları... Cahil cahil kazık gibi durmayın oğlanların yanında!"

"Asla öpüşmeyeceğim ya! İğrenç," diye yenilemiştim inatla. Kızlar gülüşmüşlerdi bu sözlerim üzerine.

"Vallahi Ayten, bizim de senin değil öpüşeceğine, bir erkekle yan yana durabileceğine olan inancımız her gün git gide azalıyor zaten, hiç merak etme."

Seni çok seviyorum Akın.

Bu kelimeler ateş değildi de neydi? Benim dudaklarımı yakmıştı işte, sıra onu tutuşturmakta değil miydi? Ama dudağı yaraydı, öpsem acır mıydı canı? *Yarasından öp işte, geçer belki,* diye konuştu içimden bir ses. Gülmek istedim ama hemen vazgeçtim anın büyüsünü bozmamak için. Usulca çenemi dikleştirdim ve dudaklarımı usulca dudaklarına bastırdım.

Gözlerimi kapatıp kendimi sadece birleşen dudaklarımıza bıraktım. Akın'ın yanı başımda duran bedeninin bana doğru döndüğünü hissettim. Gözlerimi açmak istedim ancak öyle bir tutulup kalmıştım ki aklım sadece birleşen dudaklarımızdaydı. Akın'ın iki eli de benim boynuma tutunca onu öpmemden rahatsız olmadığını anladım.

Dudaklarını usul usul araladığında kalbim tekledi. Acı tütün tadı... Sevmedim bunu ama onu öpüyor olmak bütün bunları alt etti. Ellerim Akın'ın çenesinden sırtına doğru kaydığında onun da elleri yanaklarıma çıkmıştı. İkimizin de nefes alıp verişleri hızlanırken ben de dudaklarımı araladım ve ağır hareketlerle ona uyum sağlamaya çalışarak hafif hafif sağa sola eğdim onu öperken başımı. Ateş gibiydi dudakları, yanaklarıma dokunan büyük elleri... Bir yangına dokunuyor, dahası bir yangını öpüyordum.

Dudaklarım yarasına değdiğinde irkilerek acıyla bir ses çıkardı ve başını çok az geriye çekti. Gözlerimi araladığımda yeşil gözleri kısılmıştı. "Özür dilerim..." dedim anın yoğunluğuyla boğuk ancak arzu dolu bir sesle.

Önemsemedi. Hatta daha sert bir şekilde çekti beni kendisine ve aheste öpüşü hızlandı. Ona ayak uydurmamak işten bile değildi. *Benim deli rüzgârım... Sana kapılmamak ne mümkün! İncelip koptuğum her noktadan sana düğümlenmemek ne mümkün!*

Durup soluklandık ama benim soluğum meğer Akın'ın dudaklarıymış, ben ömrüm boyunca onun dudaklarını öpmenin hasretiyle kavrulmuşum. İnce ince bir kar yağmaya başladı o saniyelerde. Kar taneleri Akın'ın beresine, benim birbirine karışmış saçlarıma, ellerimize, yüzümüze düştü usulca. Akın başını gökyüzüne çevirip gülümsedi, sonra bana bakarken gülümsemesi büyüdü.

Hızla ayağa kalkarken ellerime uzanıp beni de beraberinde kaldırdı ayağa. Hiçbir şey söylemeden ona uydum. Sıkı sıkıya sarıldı bana, sonra belimden tuttuğu gibi beni yukarıya kaldırdı, çevirdi etrafında. Kahkahalar atarak gülmeye başladım. Bu defa indirmesini söylemedim beni yere,

izin verdim ayaklarımın yerden kesilmesine. Başımı geriye atarak savurdum saçlarımı ve onun omuzlarına tutundum ben de sıkıca.

Zaten onunlayken hep olan şeydi bu: Bakışları yer çekimine karşı koymama neden olur, bana kendimi çok özel hissettirirdi.

Ayaklarım yerle tekrar buluştuğunda Akın alnını alnıma yasladı. İkimiz de nefes nefese otuz iki diş sırıtırken bana, "Bak... Kar yağıyor İstanbul'a," diyerek yüzüme yapışan saçlarımı parmak uçlarıyla kulağımın ardına itti. Dudaklarını yaladı büyük bir iştahla. "İstanbul'a kar yağıyor, zemheri soğuğu donduruyor her şeyi ama benim ellerimde, dudaklarımda, kalbimde Ayten yangını..." Kâküllerime dokundu parmak uçlarıyla, okşadı. "Seni seviyorum Ayten," dedi gözlerimin içine derin derin bakarak. "Seni öyle çok seviyorum ki bu yangına bile isteye bırakıyorum her seferinde kendimi."

"Seni seviyorum..." diye mırıldandım. Bu iki kelimenin bambaşka bir büyüsü vardı. Bana bir sene önce sorsalar *sevgi neydi* diye; kardeş, anne, arkadaş derdim muhtemelen ama artık sevgi buydu. Sevgi Akın'dı.

Gülümsedi. "Biliyorsun Zümrüt. Ben asla Tamtürk olamayan bir adamım." Sağ kulağıma yaklaştırdı dudaklarını. "Ti amo..." diye fısıldadı bir sır verir gibi. Geri çekilip gözlerime yeşil yeşil bakarken kalbim pır pır atıyordu. "Seni seviyorsam benliğimin ait olduğu bütün dillerde bunu sana söylemeliyim."

Parmak uçlarımda yükselip ben de onun sol kulağına yaklaştırdım dudaklarımı. Onun gibi söylemeye özen gösterdim. "Ti amo..."

Mümkün olsa ağzım yırtılana kadar sırıtacaktım o saniyelerde. Bir kez daha öpüşüyoruz. Elleri ellerimde, Bebek sahilinde, bambaşka baharlar karşılıyor beni gecenin 10'unda. Hayatımın başrolü Akın oluyor. Sürsün, hiç bitmesin bu film istiyorum, ödüm kopuyor biteceğinden bir an.

Benim kaybolmayı en çok sevdiğim sevda ormanım, Akın'ın parlak koyu yeşil gözleri. Akın bakıyor yeşil yeşil, içimde sönmez yangınlar daha da harlanıyor. *Yaşamak bu*, diyorum kendi kendime.

Yaşamak, bir çift sevda yeşili.

Yaşamak, bir çift Akın yeşili.

Yaşamak, bir çift Akın sevdası yeşili.

Masanın üzerindeki defterinde bu haftaki planına göz gezdirdi Yavuz. 31 Aralık günü bir semineri vardı saat öğlen birde, sıkıntıyla iç geçirdi. Kalabalığı sevmiyordu, kalabalığın her şeyi eleştiren homurtusundan nefret ediyordu ancak

halk haklıydı, sıkıyönetim herkesin elini kolunu bağlamıştı. Kendi işleri bile yolunda gitmiyordu doğru dürüst, tekstil dünyası da diğer her şey gibi çöküşteydi. Bir noktada Akın'ın inandığı değer yargılarına bile hak verir olmuştu.

Birden kapıya tıklanmaya başlandı. Başını kaldırıp direkt olarak masadaki saatine baktı Yavuz. On iki buçuktu. Gözlüğünü çıkarıp dikkatlice sehpasına bırakırken, kucağında duran kitabı kapattı. Yeniden tıklandı kapıya bu defa sabırsızca. İçine büyük bir huzursuzluk çöktü, hızla çalışma masasının çekmecesinde duran 45'lik Colt tabancasını alıp beline sıkıştırdı. Mete'nin uyanacağından endişe duyarak acele adımlarla aşağıya indi. Kapıyı açmadan önce sessizliği dinledi bir süre, kapının ardında bir erkek sesi boğazını temizledi. Eli belindeki silaha gitti ve kapı koluna uzandı. Kapıyı açtığında karşısında Akın'ı görünce çekti elini belindeki silahtan.

"İyi geceler Yavuz," dedi Akın. Yağan kar yüzünden siyah beresinde ve üzerindeki siyah paltonun omuz kısımlarında ufak kar taneleri birikmişti.

"İyi geceler Akın," dedi Yavuz kaşlarını çatarak.

"Ya, kusura bakma. Ben buraya senden bir şey istemek için geldim," dedi Akın nefes nefese.

"Gel, içeri geçelim. Dışarısı çok soğuk," diyerek içeri davet etti Yavuz onu ancak Akın, içi içine sığmaz bir hâlde, elleri ceplerinde yerinde kıpırdanarak reddetti onu.

"Yok, iyi böyle. Hemen gideceğim zaten," diyerek gülümsedi. Yavuz, Akın'ın akşamkine oranla mutlu ifadesine anlam veremedi bir an. Zira Akın'ın bu çok mutlu hâline oranla Yavuz son bir haftadır oldukça mutsuzdu. "Ben buraya şey için geldim... Şu geçen, Ayten'in denediği, özel seri olan kırmızı elbise vardı ya... Hani Ayten kesmişti yakasını..."

Cümlesini tamamlamadı ama Yavuz hemen anladı. Zira asla aklından çıkaramamıştı o elbiseyi de o elbiseyi giyen kadını da. "Ne olmuş o elbiseye?" diye sordu ters bir sesle. Kaşları çatılmış, gereksiz bir öfke gelip çöreklenmişti göğsüne. Ayten'in, "Yavuz Bey, ben Akın'ı seviyorum!" demesi üşüştü aklına. Sertçe yutkundu. Sakin olmalı ve olgun biri gibi davranmalıydı.

"O kırmızı elbiseyi senden satın almaya geldim," dedi Akın gülerek. Kararlı bakışı, gülümseyişi, âşık hâlleri... Akın'ı ilk defa bu şekilde görüyordu Yavuz. Esasında onu hep sevdi, ona hep hak verdi, kendine babası yüzünden olan öfkesini hep alttan aldı, korudu onu, kolladı... Ancak şimdi içinde büyük bir savaş vardı ve bu savaşa aylardır engel olmaya çalışıyordu.

Olgun olmalı, onlara yardım etmeli, Akın'a istediğini vermeli, diye düşündü. Kapının kolunu tutan eli sıkılaştı. Daha bu akşam Ayten'in elinin üzerine kendi elini kapatmıştı tam burada. Durdurmuştu onu. Vermeliydi o

elbiseyi Akın'a ve bitirmeliydi içindeki bu savaşı. Evet, kesinlikle elbiseyi ona vermeliydi.

"Ben..." diye geveledi bir an ne diyeceğini bilemeyerek. Derin bir nefes aldı, çenesi kasıldı. "Ben o elbiseyi sattım Akın," deyiverdi birdenbire.

Akın'ın kaşları çatıldı bu sözler üzerine. "Numune olduğunu sanıyordum o elbiselerin?" diye sordu.

"Öyleydi... Ancak o elbiseyi ve diğerlerini cüzi bir miktara bir başkasına sattım."

Bakışlarını kaçırdı Yavuz, yalanı dilini yakmış gibi yüzünü buruşturdu. Akın ise gözlerini kıstı bu sözler üzerine. "Hadi ya..." diyerek ellerini beline koyup sıkıntılı bir nefes verdi. "Peki sen yeniden, o elbisenin aynısından bir kez daha dikebilir misin?" diye sordu ilgiyle. "Ha, ama Ayten'in kestiği gibi olmalı mutlaka."

Yavuz, içi acırken burukça bir tebessüm etti. "Denerim," diyebildi yalnızca. Kapı kolunu daha da sıkı kavradı. Ayten'in elini tutar gibi sıkı.

"Yaşa be Yavuz!" diye sevinçle bağırdı Akın. Sonra bebeğin uyanabileceğini düşünerek, "Pardon," diyerek sesini alçalttı. "En kısa zamanda senden o elbisenin aynısını istiyorum o hâlde. Para mühim değil, ne kadar istersen..."

Yavuz sadece kafasını sallamakla yetindi.

"O hâlde iyi geceler Yavuz Ali," diyerek güldü Akın. Yavuz'un annesi Jale Hanım ona hep iki ismiyle seslenirdi, Akın da aralarındaki samimiyete güvenerek böyle söylemişti.

"İyi geceler Akın," dedi Yavuz da. Ve Akın hızlı adımlarla, aşk sarhoşu bir şekilde arkasını dönüp giderken o da kapıyı kapattı.

Ağır adımlarla yukarıya çıktı ve yeniden çalışma masasının başına geçti. Belindeki silahı çıkarıp çizimlerinin üzerine bıraktı. Birkaç saniye silahın her bir kıvrımına bakındı, sonra çalışma masasının ikinci çekmecesini açtı ve elleri hızla viskon kumaş, ateş kırmızısı elbiseyi buldu. Özenle katlanmış elbiseyi çekip çıkardı çekmecenin içinden, büyük masasının üzerine yaydı. Başını yana eğip elbiseyi izledi bir süre, sonra gözlerini yumdu ancak göz kapaklarının altında Ayten'i görmekten korktuğu için hemen açtı gözlerini.

Onu sevmek istemiyordu, hatta bugün evden gitsin diye ağzına ne geldiyse saymıştı. Elbette ki o işten ayrılınca ondan desteğini çekmeyecekti, ona bir iş mutlaka ayarlayacaktı ve Ayten'in bundan hiçbir şekilde haberi olmayacaktı ancak yapamamıştı. Ona engel olan Mete'ydi. Ayten'in Mete'ye olan ilgisi, sevgisi, bakışı, dokunuşu...

Belki de Ayten, çocuk sahibi olamayacağı için Mete'ye bu kadar bağlı, diye düşündü bir an ama hemen bu düşünceyi sildi kafasından. Bu doğru değildi

çünkü Ayten bu eve ilk geldiği günden beri Mete'ye karşı fazla özenli ve dikkatliydi. Oğlunu kendinden bile çok seviyordu.

Hâl böyle olunca yapamamıştı işte, gitmesine asla izin verememişti. Ayten onun evinde dolaştıkça kendi cehenneminin bu ev olduğuna daha da çok inanmaya başlamıştı Yavuz. Üstelik... Üstelik Akın'ı sevdiğini ve kendisinden uzak durması gerektiğini de çok net bir dille, korkusuzca söylemişti Ayten, Yavuz'un yüzüne.

Ondan uzak durmalıydı. Onu görmezden gelmeliydi. İkisini bir araya getiren tek şey Mete olmalıydı. Daha fazlası değil. Daha fazlası asla değil...

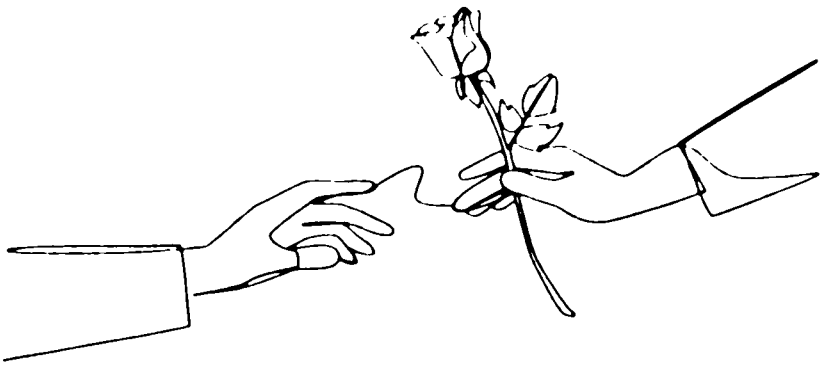
"Basit biri o!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Benim ne işim olur onunla? Basit bir mahalle kızı! Bir Ayten gider..." Sözlerini tamamlayamadı, kelimeler cam kırığı olup battı sanki diline. Bunları söylerken içten içe Ayten'in asla öyle olmadığını da biliyordu. Dil farklı, kalp farklı konuşuyordu.

Bir Ayten gider, bin Ayten gelmezdi. Kimse onun gibi olmazdı, olamazdı. Neydi bu Ayten'e olan ilgisi? Çözemiyordu. Hayattayken Füsun'u sevmek için çok çabalamıştı. Hatta kadın da onun kendisine olan ilgisinden gayet hoşnuttu. Ama şimdi... Ayten ona hiçbir şekilde gönül yakınlığı göstermediği hâlde neden ona bu kadar meyilliydi kendi gönlü?

Çok kırmıştı onu... Ona en istemediği şeyi yaptığını çok iyi biliyordu, nasıl oluyordu bilmiyordu ancak kızın bir bakışından nelere kırıldığını, nelere alındığını, nelerden hoşlandığını çok iyi anlayabiliyordu. Onu aşağılar gibi konuştuğunda paramparça olmuştu onunla birlikte kendi kalbi de. Ayten bilmiyordu. Ayten hiç bilmeyecekti. Anlamayacaktı. Artık yüzüne bile doğru dürüst bakmayacaktı belki de.

Ayten başkaydı, Akın bambaşkaydı ve Yavuz ikisinin de zıddıydı. Gözlerini kapatıp açtı. Bir damla gözyaşı süzüldü sol yanağından. Başını eğip, masada duran ateş kırmızısı elbiseyi sarıldı sıkıca ve sessiz sessiz ağlamaya başladı. Akın'a büyük, dostane bir sevgisi vardı içinde, hiçbir zaman onu kendi kardeşlerinden ayrı görmemişti, her daim onunla her şeyini paylaşırdı ancak şimdi ilk defa... İlk defa onu çok fazla kıskanıyordu. Sahip olduğu maddi şeyler her ne kadar neredeyse aynı olsa da manevi olarak Ayten hiçbir zaman ona ait olamayacaktı. Bunu bilmek çokça yaralıyordu onu.

Derin derin soluklar çekti içine, bu esnada Mete'nin ağlayışları duyuldu yan odadan. Ateş kırmızısı elbiseyi buruşuk bir şekilde masanın üzerinde bırakarak oğluna doğru ilerledi sarsak adımlarla. Gözlerinde büyük bir gözyaşı tabakası, kalbinde tamiri mümkün olmayan kırıklar, aklında çelişkiler vardı. Ateş kırmızısı elbisenin üzerinde ise kendi gözyaşları...

18. BÖLÜM: 81 YANGINI

Akın'ın öpücüğü hem dudaklarımda hem de kalbimde silinmez bir iz bırakmıştı, biliyordum. Nemli, acı tütün tadı, yumuşak, sıcak, samimi... Sevgilim gibi. *Sevgilim...*

Dünyevi telaşlar içerisinde koşuşturmaktan asla bilemediğim, hiç tadamadığım yeni heyecanlara, kalbimin farklı ritimlerde atmasına o kadar şaşırmıştım ki sürekli onu öptüğüm anı düşünüyor, durmadan terleyen ellerim ceplerimde, ayaklarım yerleri hızla döverken Akın'dan başka bir şeyi aklıma dahi almayı istemiyordum. Ben cılız bir mum alevi, eriye eriye sönecek ama Akın deli bir rüzgâr, asla sönmeme izin vermeyecek, daha da harlayacak ve büyütecekti beni.

Kapıyı hızlıca çaldım. Nergis nefes nefese hâlimi gördüğünde şokla açtı kahverengi gözlerini önce. Sonra da, "Abla, ne oldu? Hayalet görmüş gibisin?" diye sorguladı beni.

"Anahtarı ver," diyerek elimi uzattım. Portmantodan uzanıp anahtarı aldı ve avucuma bıraktı. "Ben Neşe'ye çıkıyorum, babam falan sorarsa söylersin yukarı çıktı diye," dedim sorusunu yanıtsız bırakarak ve hızla merdivenlere yöneldim.

Arkamdan, "Abla, bir şey mi oldu?" diye sorgulasa da pat pat çıktım merdivenleri.

Olmuştu ya. Olmuştu. İstanbul'u yakacak kadar büyük bir yangına sahiptim şu ciğerlerimdeki aşk ateşiyle sanki. Ben öptüm onu... Ben! Allah'ım... Düşündükçe bütün vücudumu yangınlar basıyordu. Ellerimin tersiyle yanaklarıma dokundum, çok sıcaktı.

Neşelerin kapısına vardığımda durup soluklandım bir süre, zili çaldım sonra. Kapıyı Neşe'nin annesi Feraye teyze açtı. Gözünde her zamanki şişe dibi gözlüğü, başına sıkı sıkıya sardığı -ki her zaman başı ağrırdı- mavi yeşil tülbendi, çekik kısık gözleri ve yorgun çehresiyle beni görünce şaşırdı biraz. Kıvırcık, kestane renkli, kısacık saçları ise karman çormandı, elleriyle düzeltti.

"Aa, Ayten. Nasılsın kuzum?" diye sordu.

"İyiyim Feraye teyze, sen nasılsın?" diye sordum.

Kendini acındırır gibi elini beline atarak gerindi. "Ay vallahi hiç iyi değilim Aytenciğim. Sırtımın ağrısından geberiyorum..."

"Eh, bankacılık bu. Kolay değil akşama kadar masa başı oturup çalışmak," diyerek kafamı salladım.

"Değil kızım, değil..."

Sabırsızca içeriye doğru bakındım. Neyzen amca, salonun köşesindeki büyük yemek masasının üzerinde bir dünya kâğıda doğru eğilmişti. Muhtemelen haylaz sıpalar dediği ilkokul öğrencilerinin sınav kâğıtlarını okuyordu. Onu görünce ister istemez gülümsedim ancak görünürde Neşe yoktu. "Neşe nerede Feraye teyze?" diye sordum.

"Ay, nerede olacak, odasındadır," diyerek geri çekti kendini ve Neşe'nin odasına doğru bakarak tiz sesiyle bağırdı: "Neşe! Kız Neşe! Ayten geldi." Ancak Neşe odadan çıkmadı. Feraye teyze kapıdan geriye doğru çekildi. "Geç bak şuna Ayten," dedi sinirli sinirli. Sonra kafasını tutarak, "Başım çatlıyor zaten ağrıdan, bağırttırıyor bir de beni zilli. Kesin odasında abuk sabuk yabancı grupların müziğini dinliyordur yine, o yüzden duymaz."

Hızla ayakkabılarımı çıkardım ve içeri girdim. Neyzen amca içeri girdiğimi görünce kafasını kaldırdı kâğıtlardan. Kalın bıyıklı, tonton ve kısa boylu bir adamdı. Çok severdim, kendi babamdan daha fazla sever, sayardım hatta. Küçüklüğümde, *"Keşke sen benim babam olsaydın Neyzen amca..."* diye ağlayıp sızlamalarıma dayanamaz, bir dizine beni diğer dizine de Neşe'yi oturtarak severdi ikimizi. Ablam Zehra çok gelmezdi bu eve zira Neşe'yle ikisinin yıldızları pek barışmazdı, gelirse benimle gelirdi. İkisi de sivriydi ama içten içe severlerdi birbirlerini. Genelde bu eve girip çıkan, Neşe'yi alttan alttan darlayan, her şeyi Neşe'yle paylaşan bendim. Zehra, Arzu ve Ayfer'le daha yakındı mesela ama Neşe benim sır küpümdü.

"İyi akşamlar Neyzen Amca!" diye şakıdım salona doğru kafamı uzatarak.

"İyi akşamlar Ayten kızım," dedi burnunun ucuna inmiş gözlüğünün üzerinden bana bakarak. "Nasılsın, iyi misin kızım?" diye sordu daha sonra sandalyesinde geri yaslanarak.

"Hamdolsun Neyzen amca, işten çıktım işte ben de az önce, Neşe'yle konuşmam gerekenler var da o yüzden geldim. Sen nasılsın? Yine gömülmüşsün sıpaların kâğıtlarına?"

Bıkkın bir edayla iç çekti Neyzen amca. "Sıpalar, yazılılardan da sözlülerden de çakılıp kalıyorlar Ayten. Bazen ben bunlarla aynı dili

konuşmuyorum sanırım diyorum. Öğretemiyorum galiba ben doğru dürüst hiçbir şeyi bunlara."

"Sıkma canını Neyzen amca, havalardandır. Çocuklar kar topu oynamak istiyor, siz yazılı sözlü diyorsunuz..." diyerek sırıttım. Cık cıkladı bu sözlerime. "Ben Neşe'ye bakayım," diyerek başımla selamlayarak Neşe'nin odasına koştum. Kapısını çaldım önce ama içeriden ses vermeyince açtım hızla.

Neşe, pirinç başlıklı karyolasına boylu boyunca yatmış, kulağında radyosuna bağladığı kulaklıkları, elinde Ses Dergisi'nin son sayısı, ağzında sakızıyla boş boş yatıyordu. Kapıyı açıp onu izlediğimi fark etmedi, odasına girip kapıyı kapatınca farkıma vardı. "Ayten, ne işin var kız senin bu saatte?" diyerek doğruldu ve kulaklıklarını indirdi boynuna, hemen ardından da radyonun *duraklat* tuşuna bastı. Kaset pıt diye radyodan çıkıverdi.

Karyolasının ayak ucuna oturdum. "Neşe, İstanbul'un bütün semtleri alev alev yanıyor..." dedim ellerimi dizlerime vurarak. Anlamadı tabii, yüzünü buruşturdu bu sözlerim üzerine.

"Ne diyorsun deli manyak? Ne yanması?"

Dudaklarıma sıkı bir diş geçirdim. Hızlı hızlı soluklandım, bir ateş bastı ensemi. "Kız ben Akın'ı öptüm!"

Neşe şaşırmadı sözlerime. Önce küçük sonra büyük kahkahalarla gülmeye başladı. Sinirim bozuldu, vurdum omzuna bir tane. Kahkahalarının arasından, "Yanaktan mı?" diye sordu.

"Hayır tabii ki! Dudağından öptüm! Ben öptüm!"

Sözlerim üzerine kahkahaları anında kesildi. Bön bön suratıma bakındı birkaç saniye. "Ayten, sen ciddisin..." dedi sonrasında. Hemen bağdaş kurdu yatağında ve bana doğru eğilerek, "Nasıl kız? Nasıl öptün? Şak diye öptün mü yani?" diye sordu büyük bir merakla.

Bakışlarımı kaçırdım. "Yani bir anda olmadı. Önce seviyorum seni falan dedim. Yaklaştım bir tepkisini ölçtüm, bir şey demedi, geri çekilmedi ben de öptüm."

Bal rengi gözleri iri iri açıldı ve uzanıp kucağımda duran ellerimi tuttu. "Ay, sen ne diyorsun!" diye bağırdı. "Ee, karşılık verdi mi? Kız bak sakın dilini senin ittiğini söyleme ağzına, bu kadar salak değilim de!"

O böyle konuşunca iğrendim yeniden ancak Akın'dan değil, Neşe'nin bunu dile getirmesinden. "Ya yok," dedim yüzümü buruşturarak. "Önce o şey etti..." Duraksadım. "Aman Neşe! Başlayacağım ama diline he!"

Sırıttı. "Tamam tamam, kızma hemen esmer güzeli," diyerek yanağımdan bir makas aldı. Eline vurdum hızla. "Ee? Şimdi sevgilisiniz yani siz?"

Sevgili. Ben Akın'la sevgiliyim. Ne tuhaf geliyordu kulağa. Tuhaf ve güzel. Bambaşka iki kıtanın birleşimi gibi. Değişik bir armoni, güzel bir işleme, iç gıdıklayıcı bir his gibi. Bana ait bir sevgi. *Sevgili. Sevgilim Akın. Canım Akın. Canımın ötesi Akın.*

"Evet..." diyerek başımı eğip kucağıma baktım. "Ama Neşe, ben onu çok kırdım. Neler yaptım neler... Of, aptalın tekiyim resmen!" diyerek kafama vurdum.

"Ne yaptın, yoksa abuk sabuk yalanlar mı söyledin, küçüklüğünde herkese yaptığın gibi?" diyerek komodinindeki çekmecesine uzandı ve sigarasını arandı. Sigarayı bulunca da yatağının yanındaki penceresini yarım açtı hızla ve sigarayı tutuşturdu. Neşe'nin ailesi ona sigara konusunda kızmazdı. Aslında ona hiçbir konuda kızmazlardı. Hatta onu okutmak için çok çabalamışlardı ama benim kafasız arkadaşım aylak aylak dolaşmayı, baba parası yemeyi, çapkın ve oldukça flörtöz bir kız olmayı daha çok sevdiğinden, liseden sonra hovardalık etmeyi seçmişti. Bir dünya flörtü olmuştu ancak gerçekten sevdiği erkek sınırlıydı. Kendisini arı gibi görürdü, her çiçekten bal almayı kafaya koymuş gibi gezip duruyordu İstanbul'un erkek bahçelerinde. Esasında ödüm kopuyordu başına bir fenalık gelecek diye çünkü aynı anda dört erkeği bile idare ettiği o muhteşem anlara da şahit olmuştum. Sebebini sorduğumuzda dördünün de kendisini aldattığını yakaladığını, dördünü de dördüyle aldattığını söyleyerek gülmüştü. *Delinin tekiydi yani Neşe.*

Ona her şeyi anlattım. Yavuz Bey'in bana olan ilgisini, Akın'la olan kavgamızı, Akın'ın benim yüzümden yirmi üç gün gittiğini, döndüğünde daha büyük bir aşkla bana bağlandığını ve benim de ondan kopamadığımı... Ben tüm bunları anlatırken bir sigara da bana uzattı. Sigarayı yakarken gülümsedim ve acı tütün tadını alınca Akın'ı öptüğümü hissettim yeniden. Yusuf'tan bahsettim ona. Kafasız gibi Yusuf'u eve çağırdığımı ancak Yavuz Bey'in gidip bunu gecenin köründe Akın'a söylediğini, ne yapacağımı bilemeyerek Akın'ın gelmesine engel olamadığım gibi Yusuf'un da gelmesine engel olamadığımı anlattım. Neşe bir tane vurdu kafama tabii bu sözlerim üzerine. "Aptal!" diye bağırdı bana. "Seni bu kadar seven bir adama bunu nasıl yaparsın?"

Haklıydı. Salaklıktı benimkisi. Düşündükçe afakanlar basıyordu, Neşe'nin aralık penceresinden atasım geliyordu kendimi yüzlerce kez.

"Akın biliyor mu peki? Yavuz Bey'in sana olan ilgisini yani..."

Omuz silktim. "Bilmiyor, bilse..." Nefesim daraldı. "Ama Neşe, belki de yok bana ilgisi falan. Ben büyütüyor da olabilirim. Yani... Çok saçma.

Ben adamla yan yana bile gelmiyorum doğru dürüst, onu akşamları görüyorum sadece ve eve dönüyorum. Ayrıca hiçbir şekilde benden hoşlanacağı imalar yapmıyorum ona, oldukça katıyım. Üstelik Akın var... Onlar dost."

Neşe sıkıntıyla soludu sözlerim üzerine, bir şey demedi. "Sen Akın'la neden kavga ettiğini anlatmadın bana," dedi sonra. "Yani asıl sebep ailesinden korkuyor olman değil anladığım kadarıyla. Çünkü korkuyor olsan şu an sevgili olmazdın. Ay, yoksa Akın evlatlık mıymış? Zengin değil miymiş? Kız o yüzden mi bu mahallelere geldi?"

Neşe'nin hızlı hızlı soruları üzerine kafamı iki yana salladım. "Yok yahu öyle bir şey," diyerek bir nefes çektim ciğerlerime. "Neşe... Benim hiçbir zaman çocuğum olmayacakmış, biliyor musun? Yani... Belki olurmuş ama çok zormuş."

Neşe telaşla sigarasını söndürdü. "Sen ne diyorsun Ayten?"

Bakışlarımı kaldırıp gözlerine baktım. Bana acımaktan öte gerçek bir merhamet ve üzüntüyle bakıyordu. Ağlayacak gibi oldu ki bu çok tuhaf bir ihtimaldi çünkü Neşe adı gibiydi, hayatta onu ağlarken görmeniz çok zordu ama o an, dolu dolu olmuş bal rengi gözleri üzerimdeydi ve taşacak gibi bakıyordu bana. Boğazımda bir yumru büyüdü, sanki babamın tekmelerini bir kez daha karnımda hissetmişim gibi hafifçe öne doğru eğildim.

"Öyle," diyebildim sadece onlarca kelime arasından. *Kırık bir öyle.*

"Bunun..." dedi Neşe inanmak istemeyerek. "Bunun babanla bir alakası var mı?"

"Yok, hayır," diyerek reddettim hemen onu. Babam senelerdir bizi dövdüğünden doğal olarak akla ilk bu geliyordu. Karnıma kaç yaşından beri tekme yediğimi hatırlamıyordum ama Neşe buna şahit olanlardan biriydi, biliyordum. Ailede en az dayak yiyenlerden biri olmak da yetmiyormuş bazen, gelip öldürüyormuş o tekmeler geleceğimi. Bakışlarımı çabucak kaçırdım, ayaklarımı kıvırdım içe doğru suçlu bir çocuk gibi. Neşe'nin bunu bilmesini istemiyordum. Dahası, bilse kesin ablama söyleyecek, ablam da öğrendiği gibi bize koşacak ve kesin evde bir kıyamet kopacaktı. İçime atarak yok ettim babam yüzünden kaybettiğim o eksikliği. "Yani ben zaten zar zor âdet görüyordum, tedavi için gittim. Sorun varmış bende." *Çocuksuzluk sorunu.*

Neşe çok üzüldü söylediklerime. Usulca gövdesini bana doğru uzatıp sarıldı boynuma. Mis gibi lavanta kokan kıvırcık saçlarına yasladım burnumu ben de. Gözlerim yandı, burnumun direği sızladı ama ağlamamak

için tuttum kendimi. "Bu yüzden Akın'dan uzaklaşmak istedin, değil mi?" diye sordu geri çekilirken. Onaylarcasına kafamı salladım.

"Çocukları çok seviyor, Neşe. Ferhat'ın asker eğlencesinde de dile getirdi. Nasıl sevdi Gülin'le Emel'i... Bir kızı olsun istiyor, adını Devrim koyacakmış." Sözlerim dilime battı sanki, sustum hemen.

Neşe omuzlarını düşürdü. "Bence onunla konuşmalısın."

"Konuşacağım zaten. Hem de en kısa sürede söyleyeceğim her şeyi." Sonra Yavuz Bey geldi aklıma. "İnanabiliyor musun Neşe, Yavuz Bey bile doktora tedaviye gittiğimi biliyor!"

Neşe'nin kaşları çatıldı. "Aa, o nereden biliyormuş?"

"Mete'nin doktoruna gittim tedaviye. Sağ olsun, o adam da söylemiş her şeyi! Nerede Hipokrat yemini? Hasta-doktor ilişkisi nerede?" Sinirle oflayarak kâküllerimi çekiştirdim. "Çıldıracağım ya! Hiç sevmiyorum şu Yavuz Bey'i..."

"Bak sen şu bıyıklarına yandığım adama ya!" dedi Neşe. Boynunu hafifçe oynattı ve ayağa kalkıp kırıtarak küllüğü aynalı konsolunun üzerine koydu. "Ama Ayten, şimdi Yavuz Bey de yani..." dedi imayla. Uzanıp poposuna bir şaplak attım.

"Kız sus! Kudurmuşlar gibi ne kırıtarak adamın ağzını arıyorsun?"

Şuh bir kahkaha attı. "Ayol iyi, tamam, yemedik patroncuğunu." Yanıma oturdu sonra. "Yani sen de esmer güzelisin, tamam ama kesin biri sana el vermiş kızım. İki yakışıklı adamı kendine nasıl âşık edebildin böylesine kısa sürede, inanamıyorum. Benim taktiklerimi uygulamadıysan ben de bir şey bilmiyorum."

Alayla sırıtıp elimi salladım. "Neşeciğim, senin taktiklerini uyguluyor olsaydım hem Akın'la hem Yavuz Bey'le hem de o bahriyeli Yusuf'la aynı anda sevgili olmuştum çoktan. Yavuz Bey bana âşık falan değil ayrıca." Neşe bu defa daha kuvvetli bir kahkaha attığında ben de kıkırdadım.

"Fena mı olurdu, mutsuz hayatına hareket gelirdi işte."

Bense durgunlaştım. *Mutsuz hayatıma hareket.* Aklıma tek bir isim geldi: Akın. Canım Alacalı Yapboz.

"İstemiyorum Neşe," dedim kesin bir tonda. "Ne Yavuz Bey ne de başka birisi... İstemiyorum Akın'dan başkasını." Derin derin iç çektim. "Bak, ne diyeceğim," diyerek bütün bedenimi ona döndüm. "Şu Yusuf var ya, Gönül ablanın bahriyeli yeğeni..." Kafasını salladı. "Ben o adamın seninle çok iyi anlaşabileceğini düşündüm." Hemen ağzını açıp itiraz edecekti ki elimi kaldırıp ağzına bastırdım. "Hayır deme! Adam hem kibar hem senin istediğin gibi uzun boylu, kaç dil biliyor, şakacı, kadın ruhundan anlıyor gibi..."

Elimi tutup hızla çekti ağzından. "Ayol adam bahriyeli diyorsun Ayten! Her limanda bir sevgilisi olur onun. Onunla nasıl baş ederim ben? Natashalarla, Carolinelerle uğraştırma beni hiç!"

"Ön yargına tüküreyim Neşe!" diyerek kıvırcık saçlarından bir tutamı çektim. "Salak olma! Adam tam sana göre... Yemin ediyorum biraz konuşunca dedim ki Neşe bayılır bu adama..."

"O bana bayılsın!" diyerek çenesini dikleştirdi sanki karşısında Yusuf varmış gibi. Sonra kıvırcık saçlarını savurdu sağ omzunun üzerinden geriye, işveyle. "Ben niye ona bayılayım? Bugüne bugün Tütüncü sülalesinin en güzel kızıyım ben!"

Yüzümü buruşturdum. "Bulunmaz Hint kumaşısın sanki! Şunun hareketlere bak!" Sağ işaret parmağımla omzunu dürttüm. "Bir konuş, belki çok iyi anlaşırsın."

Dudak büktü, gözlerini tavana dikerek bir süre düşündü. "Randevu listeme alayım," dedi sonra.

"Ay, Neşe! Adam bahriyeli, kim bilir hangi ülkeye gidiyordur şu an! Ben Gönül ablayla konuşayım önce, sonra sana haber veririm."

İç çekti. "Ömrümü bir adamı beklemeye adayamam cicim," dedi ellerinin üstüne bakarak. Oysa ben o an Yusuf'u merak ettiğini, onunla gerçekten buluşmayı istediğini, hatta onun hakkında hayaller kurmaya devam edeceğini hissettim ses tonundan. En iyi arkadaşlık buydu çünkü. Neşe'nin sesinin tonundan bile şıp diye anlamıştım ben onun içindeki Yusuf merakını.

"İyi, söylemem o zaman ben de Gönül ablaya," diyerek huysuzca omuz silktim. Safoz, yuttu attığım yemi.

"Söyle Ayten!" diye çığırdı kolumu tutup sarsarak. "Söyle, dursun cepte."

"İstemem yan cebime koycu merinos koyunu seni!" diyerek kıvırcık saçlarına uzanıp karıştırdım saçlarını. Biraz gülüştük, biraz daha sohbet ettik. Mahallenin son dedikodularını da bana yumurtlamadan bırakmadı beni, sağ olsun. Arzu bile üniversitesinden flört bulmuş mesela. Çocuk Edirneliymiş, çok komik bir şivesi varmış, konuştuğu zor anlaşılıyormuş ama ikisi birbirini anlıyormuş. Neşe, "Aşk dili diye bir şey var," demişti bunu anlatırken.

Apartman merdivenlerinden evimize inerken bunu düşündüm ben de. *Aşk dili diye bir şey var.* Doğruydu. Ben hep aşkı bana öğrettiği için Akın'ı aşk öğretmeni olarak görürdüm. Dilinden dökülen bütün sözcükleri, sözcüklerin bütün harflerini, harflerin bütün kıvrımlarını beynime

kazıyarak öğretti aşkı bana. Sonra hepsi birleşti ve ben geri çekilip baktığımda tek bir şey gördüm: Akın.

Anthonio Akın Vahit Tamtürk.

Yarı İtalyan, İstanbul Üniversitesi son sınıf basın-yayın ve üçüncü sınıf psikoloji öğrencisi, kendi hâlinde gazeteci, fotoğrafçı, devrimci, yeşil parkalı, Alacalı Yapboz, mahallenin deyimiyle Dilsiz Ajan, deve, zürafa, alacalı domuz, deli rüzgâr, mürekkep izli elli ama güzel elli, yüzünde sekiz küçük süt lekeli, yeşil bakışlı, kalp yakışlı, aşk öğretmeni, sempatik, yakışıklı ama en çok da benden... Benim parçam olmuş biri.

Kapıyı açıp içeri girerken gülümsüyordum. Bu eve ilk defa bu denli mutlulukla girişimdi. Evim, yuvam bana hep üzüntü, keder ve nefret verirdi. Kardeşlerim ise bunca nefretin arasında açmış birkaç bataklık çiçeğiydi sadece. Ömrüm boyunca bu naftalin ve tütün kolonyası kokan evde mutluluğu aradım durdum. Yetmedi, mahallemin aralarında, ilkokulumun yokuşunda, çocuk cıvıltısında, sokak köpeğinin havlamalarında, o ne dedi bu ne dedi dedikodularında, bakkalın çalan telefonundaki havadiste, gazeteleri artık satmayan çarşıdaki küçük çocukta, denize açılan o Fırıncılar Sokağı'nda, İstanbul'un bazen duru bazen de hırçın denizinde... Hep aradım durdum mutluluğu, yüzüme kapı duvar duran her şeyde ama bulamadım.

Meğer mutluluk, fellik fellik aradığımız, kalbe zorla sokmaya çalıştığımızda değil; ansızın oranın sahibi olduğunu belli edecek şekilde gelip, kalbimizin başköşesine kurulandaymış. Mutluluk Akın'daymış. Akın Vahit... Hayatıma yeni bir soluk. Yeni bir sayfa. Yeni bir benlik.

Evin bütün ışıkları kapanmış, herkes yatmıştı ben geldiğim vakit. Neşe'yle gerçekten saatlerce konuşmuş olduğumu, saatin farkına varamadığımı o zaman fark ettim. Odaya girip üzerimi değiştirmek için ışığı açtığımda birbirine sarılıp yatmış olan Nergis ve Gülin huzursuzca kıpırdandı. Yanına yatmam için divanın en köşesine kaymış ve yattığı yerde dertop olmuş Emel ise hiç rahatsız olmadı.

Onları daha fazla rahatsız etmemek için hemen soyundum üzerimdekileri. Bu akşamı düşündüm. Akın'ın dudakları her daim dudaklarımın üzerindeydi sanki. Tuhaf bir ağırlık olarak dudaklarımda yer ediniyordu öpücüğü. Ensem ısınıyor, kanım kaynıyordu.

Alt geceliğimi hızlıca giyip üst geceliğimi de üzerime geçirirken, Nergis'in yastığının altından görünen sivri uçlu kâğıt parçasına gözüm ilişti. Gözlerimi kısarak dikkatli adımlarla ilerledim ve kâğıdı çekip aldım. Bir mektup zarfıydı bu. Arkasını çevirdim. Üzerinde *Selim*

Kaynarca yazıyordu. Kaşlarım çatıldı ancak kâğıt sesi çok çıkacağından mektubu açamazdım burada. Hem açmak da istemedim o an ancak tadım ister istemez kaçtı.

Dile getirme, dile getirme, dile getirme Ayten. Sus. Sus payları. Düşünme. Kapat ışığı, yat uyu. Mektubu eski yerine bırakıp ışığı kapattım ancak o gece sabaha kadar gözüme uyku girmedi.

"Şuna bak Gönül abla! Tombalak tospağa, yiyecek elimi neredeyse!"

Sabahın erken saatleriydi. Dün gece yağan kar tutunamamıştı yerlere, solgun bir güneş bulutların arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Salonda oturmuş, Gönül ablayla Yavuz Bey için hazırladığı kahvaltılık çaydan içiyorduk. Yavuz Bey bu sabah geç kalmıştı. Hâlâ uyanmamıştı. Biz de onu rahatsız etmemek için hiç yukarıya çıkmamıştık. Ben geldiğimde Mete'nin sütannesi Sevgi abla onu emzirmeye çalışıyordu. Mete almıyordu artık göğsünü onun ancak ısrar kıyamet hâlâ bir umutla emzirtmeye çalışıyorduk. Kar yağdığı zaman gelememişti buraya Mete'nin sütannesi. Hâliyle Mete de hazır mama yemek zorunda kalmış, mamalara alışınca da sütannesinin göğsünü almak istememişti. Sevgi abla, Gönül abladan da önce gelmiş, ona kapıyı Yavuz Bey açmış ama uyumaya gitmiş geri, Sevgi ablanın dediğine göre. Gönül abla, Yavuz Bey için, "İş yerinde çok yoruldu herhâlde," dedi. Bense dün gece yaşadığımız tartışma yüzünden olabileceğini düşündüm.

"İşte bak, benim elimi de böyle dişlemeye çalışıyordu!" diyerek huysuz bir çocuk gibi cıkcıkladı Gönül abla. "Dişleri çıkıyor ya, diş etleri kaşınıyor yavrucağın." Uzanıp Mete'nin cılız saçlarını okşadı. "Canım çocuğum... Keşke annesi görebilseydi bu hâllerini."

Onun bu sözleri üzerine daha da sıkı sarıldım Mete'ye. "Keşke..." diye mırıldandım Mete'nin kahverengi gözlerine bakarak. Kaşları çatılmıştı yine babası gibi. Uzanıp parmağımla iki kaş arasındaki çatıklığa dokunup hafifçe ovuşturdum. Anında gevşedi çatıklık. *Keşke babanın da kaş çatması bu şekilde dağılsa Mete. Baban korkutucu görünüyor çoğunlukla çünkü.*

Dış kapıda anahtar sesi duyduğumuzda birbirimize bakakaldık bir an Gönül ablayla. Sonra Gönül abla hızla ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Aa, beyim! Siz evde yok muydunuz? Biz sizi yukarıda uyuyor sanıyorduk."

Arkamı dönüp baktığımda salon kapısında ellerinde büyük büyük pakerlerle Yavuz Bey'in girdiğini gördüm. Kısa bir bakışmadan sonra hemen

salona geçti. "Ne uyuması Gönül Hanım, sabah Mete'nin sütannesi gelince giyindim çıktım evden sessizce." Ellerindeki büyük paketleri bıraktı berjerin üzerine. "Oğluma birkaç kıyafet aldım, bir de size bir şeyler..."

Gözleri gözlerime değdi, sonra hemen çekti bakışlarını. Kaşlarım çatıldı. "Ay, beyim, yılbaşı hediyelerimiz mi?" dedi Gönül abla heyecanlı bir çocuk gibi.

Yavuz Bey gülümsedi. "Evet," diyerek paketlerden birini aldı eline. Yeşilli beyazlı, büyükçe bir paketti. Gönül ablaya uzattı. "Buyur Gönül Hanım, emeklerin için az bile ama..."

Gönül abla hemen Yavuz Bey'in uzattığı paketi aldı ve vakit kaybetmeden hızlıca açtı. Paketin içinden çok şık, üzerinde ince lacivert pul işlemeli, kırık beyaz, çok güzel bir bluz çıktı. Bluzun kollarında dantel işlemeleri vardı, yakası dökümlüydü. Gönül abla bluzu göz hizasında kaldırıp alıcı gözlerle süzdü bir süre. "Ah, beyim..." dedi beğeniyle. "Sizin eseriniz mi bu da?"

"Herhâlde Gönül Hanım," dedi Yavuz Bey büyük bir keyifle göğsünü kabartarak.

Esasında gerçekten yetenekliydi Yavuz Bey. Bu yönü takdir edilesiydi. Kazandığı paranın her kuruşunu hak ediyordu bana kalırsa. Basit gibi görünen ancak kendine has dokunuşları olan kıyafetler çiziyordu. Birkaç defa salonda çizim defterlerini görmüştüm ve evet, merakımdan karıştırmıştım da bu defterleri. Yeteneği su götürmez bir gerçekti.

"Elinize, emeğinize sağlık. Çok teşekkür ederim Yavuz Bey'im. Allah kesenize bereket versin," diye dualar sıraladı Gönül abla. *Beyim aşağı, beyim yukarı Gönül abla!*

"Âmin Gönül Hanım, güle güle giy," dedi Yavuz Bey de. "Bu da senin için Ayten." Yavuz Bey'in sözleri üzerine başımı çevirip ona baktım. Elinde simsiyah, kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış kocaman bir kutuyu bana uzatıyordu. Gönül ablanın çocuksu heyecanı benim içime doldu o an.

İnanamayarak kutuya bakarken, "Benim için mi?" diye saçma bir şekilde sorguladım. Yavuz Bey gözlerini yumup açtı ve daha da uzattı bana kutuyu. Mete'yi Gönül ablaya verdim. Ayağa kalkıp aldım elinden kutuyu ve büyük bir dikkatle kurdelesini çözdüm. Kutuyu açtığımdaysa içinden göz alıcı, kıpkırmızı bir palto çıktı. Hemen başımı kaldırıp Yavuz Bey'e baktım.

"Beğenmedin mi?" diye sordu bu bakışım üzerine.

Bakışlarımı yeniden kutudaki paltoya çevirdim. Paltoyu çıkardım nazikçe. Uzundu, saten astarıyla dış kumaşı arasında kalın bir yün tabakası

vardı ancak dışarıdan bu kalınlık hiçbir şekilde belli olmuyordu. Yakası ince, kırık beyaz bir kürk tabakasıyla kaplıydı. Yumuşacıktı. Çok zarif, çok şık ve çok... Kadınsı bir paltoydu. Tamamen zengin işiydi. *Mükemmeldi.*

Şaşkınlıkla, "Bu... Bu çok pahalı bir şey olmalı..." dedim, hâlâ paltoyu süzerken. "Ben kabul edemem ki bunu."

"Aa, niye kızım?" dedi Gönül abla. "Gül gibi palto. Hadi bir dene."

Yavaşça yutkunup göz ucuyla Yavuz Bey'e baktım. "Gönül abla, çok pahalıdır bu..." dedim çekine çekine.

"Parayı neden sorun ediyorsun?" diye sordu Yavuz Bey yeniden kaşlarını çatarak. "Maddiyatın ne önemi var? Ben çizdim bunu. Ben diktim... Senin için." Gözlerimin içine bakmaktan çekindi. "Oğlumun üzerindeki emeklerinin yanında bu palto ne ki?"

İnkâr edemem. Ben Mete'ye gerçekten büyük bir özveri ve sevgiyle bakıyordum ancak bu hediyenin klasik bir yılbaşı hediyesi olamayacağını düşünüyordum. İçimde ona karşı derin bir nefret katlanarak çoğalıyordu. Büyütmeyi de doğru bulmuyordum bu meseleyi. El mecbur, kabul etmek ve susmaktan başka bir şey yapamazdım. Gönül ablanın yanında da Yavuz Bey'le tartışacak değildim ama yüzüm asıldı bariz bir şekilde ve Yavuz Bey de fark etti bunu.

Paltoyu katladım dikkatle ve kutusuna geri koydum. Nazik olmaya çalışan bir gülümseyişle, "Çok teşekkür ederim Yavuz Bey," dedim, ona bakmadan. "Emeğinize sağlık, mükemmel bir palto. Allah malınızı mülkünüzü daha da çoğaltsın."

"Güle güle giy Ayten," dedi o da. Paltoyu kabul ettiğim için rahat bir nefes verdi. "Hiç... Hiç üşüme bir daha dilerim ki."

Boğazımda bir yumru büyüdü ama sessiz kaldım. Aramızdaki sessizlikte onlarca kelime gezindi, başımı kaldırıp bir an bile bakmadım Yavuz Bey'in suratına. "Bir deneseydin ya kızım," dedi Gönül abla.

Omuz silktim. "Tam bana göre olduğuna eminim. Lüzum yok."

"Eh, peki madem."

Gönül abla yanımdan kalkıp elinde hediyesiyle mutfağa doğru gözden kaybolurken ben de Mete'yle ayaklandım. Bir süre Yavuz Bey'le bakıştık. Sonra, "Ben üzerimi değiştireyim," diyerek yanımdan ayrıldı. Aramızda dün akşamdan beri bariz bir soğukluk vardı. *Böylesi iyi,* dedim içimden. *Böylesi çok iyi. Paltoyu satarım, başka bir şey alırım. Sorarsa da palto nerede diye, giymeye kıyamadığımı söylerim. Böylesi iyi.*

"Bak, yarın erken gel he. Hep geç kalıyorsun senin yüzünden zar zor hazırlanıyoruz."

"Onun aklı başka yerde gardaşım. Anlamıyor musun, âşık o âşık! Bize erken gelebilmesi için önce aklını başına toplaması gerek."

Gülüştüler. Kalabalık büyük bir uğultuyla üniversitenin çıkış kapısına doğru ilerlerken Akın, Halil'in omzuna vurdu sertçe. "Sana da tavsiye ederim Ankaralı," dedi Ayten'i düşünerek. "Eylemlere daha bir istekle geliyorum sanki âşık olduğumdan beri, günahıma giriyorsunuz."

"Hem memleket aşkı hem de kız aşkı bir arada yürümez yoldaş. Vazgeç bu sevdadan," dedi Erdi. Akın, arkadaşının bu sözleri üzerine iç çekti. "Bak oğlum, ne olur erken gel. Per favore..." diyerek onu İtalyan yanından vurdu.

"Zevzeklik etme Erdi," dedi Akın ama gülüyordu.

"Seni bu denli kendine bağlayan kızı çok merak ediyorum," dedi Sibel gözlerini kısıp Akın'a bakarak. Kalın paltosunun düğmelerini kapatıyordu bir yandan da. "Sen değil miydin, gönül bağı yok, memleket bağı var diyen?"

Akın yüzünü buruşturdu. "Yedim tamam, bütün sözlerimi teker teker yedim, oldu mu?"

Sibel'in yüzü asıldı Akın'ın sözleri üzerine. Esma ise keyifle girdi Akın'ın sol koluna. "Konferansa gelecek değil mi Ayten?" diye sordu büyük bir neşe ve merakla.

Akın, Ayten'in adını duyunca sırıttı. "Gelecek, izin alacağım patronundan."

"Nerede çalışıyor?" diye sordu Sibel.

"Bir arkadaşımın evinde, onun bebeğine bakıyor."

"Okumuyor yani?"

Akın ters bir bakış attı Sibel'e. "Hiçbirimizin hayat şartları aynı değil, sen de biliyorsun ki Sibel."

Sibel, Akın'ın sözleri üzerine önüne çevirdi bakışlarını ve başındaki turuncu şapkasını düzeltti. Kolundaki kahverengi çantasına daha sıkı asıldı bir eli. Erdi ise Akın'la Sibel'in arasına girip Sibel'in omzuna kolunu attı. "Lekeli devrimcimiz çok hassas sevdiceği konusunda, size Erdi'yi verelim Sibel Hanım. Ha, ne dersiniz?"

Sibel, Erdi'nin bu sözleri üzerine gülmeye başladı. "İyi ki varsın Erdi. İyi ki varsın da bu basit ve tozpembe aşk hikâyesine maruz kalmaktan kurtarıyorsun beni!"

Akın kıkırdadı ve paltosunun iç cebindeki sigaralığına elini attı. Tam bu esnada üniversitenin çıkış kapısına varmışlardı. Dudaklarına bir sigara sıkıştırdı. "Sen Ayten'i devrimi bırak da psikoloji bölümünü dondurduğunu

babana söylemedin daha, değil mi?" diye sordu Halil. İşte bu, Akın'ın tamamen unuttuğu ve tüm dünyanın da unutması gereken bir gerçekti.

"Yok, söylemedim," dedi aksi bir sesle. Babasını düşününce morali bozuldu.

Çıkış kapısında hepsi bir yana dağılıyordu. Bütün arkadaşlarıyla vedalaşarak aracına doğru ilerlerken, ardından, "Akın Bey!" diye seslenilince durup başını çevirdi arkaya. Gördüğü adamla dudağındaki sigaraya uzandı parmakları. Sigarayı çekip aldı ağzından ve beyaz dumanı üfledi havaya hızla. Sonra bütün bedenini çevirdi adama doğru. Kaşları çatıldı. İki parmağı arasında duran sigara kayıp düştü yere. İçinden bir küfür savurdu.

Ona seslenen adama doğru bakındı yeniden. Babasının arabalarından birinin yanında duruyordu. Ne yapacağını çok iyi bilir ama bilmemek ister bir edayla o yöne doğru ilerlemeye başladı. Ona seslenen adamın karşısında durdu. "Babam mı yolladı seni Serdar abi?"

"Öyle Akın Bey."

Akın anlayışla başını salladı ve arka koltuğa geçti usulca. Canı sıkıldı. Boğulur gibi oldu, boğazlı kazağının yakasını çekiştirdi. Süleyman Tamtürk öğrenmişti anlaşılan, psikolojiyi yarım bıraktığını. Azar için onu ayağına çağırtıyordu.

Araba İstanbul'un ıslak yollarında hızla ilerlerken Akın başını geriye doğru yaslayarak aracın tavanına gözlerini dikti. Kırık kalbinin varlığını şimdiden hissediyordu. Yiyeceği azarı, babasının yüksek perdeden çıkan sesinin kulaklarında çınlayışını, tükürükler saçan ağzının, "Nasıl bırakırsın o bölümü?" sorularını daha şimdiden duyabiliyordu sanki.

Annesi en çok bu anlarda geliyordu aklına. Acısı daha da katlanıyordu bunu düşünmesiyle. Elini siyah beresinin üzerine attı istemsiz olarak, kafasını okşarken gözlerini yumdu. Annesini özlediği falan yoktu. Aldatan, ihanet eden ve bu uğurda üç çocuğunu ortada bırakan bir kadın nasıl özlenirdi? Özlediği uzak bir hayaldi yalnızca, hiç onun olamayandı. Anne sıcaklığını arar dururdu ömrü boyunca. Bazen yabancı bir dadının soğuk ellerinde bulduğunu sanırdı, bazen de yatılı olarak gittiği Kabataş Erkek Lisesinde yemekhane görevlisi ablaların koyduğu bir tas çorbanın boğazından kaymasında. Akın'ın yıllar boyunca yüreği hiç ısınmamıştı, daha da ısınamayacağını bile bile umutsuzlukla arardı içten içe.

Askerî darbe sebebiyle vekilliği düşürülen babası evdeydi anlaşılan. Evinin yolundaydı araba. Asla benimseyemediği, ev kelimesini konduramadığı evi... En son Ajda'ya yurt dışından gelen paketi bırakmaya gelmişti buraya, o

zamandan beri de gelmemişti. Gelmeyi de düşünmüyordu zaten. Zira babası hakkında son duydukları sinirlerini daha da bozmuştu.

Bir görüştüğü vardı babasının ve hayır, bu kadın öyle alelade bir kadın da değildi. Nalan Arıkan... Sosyetenin Yedi Kocalı Hürmüz'ü, servet avcısı, saman sarısı saçlı kuru cadı. Akın bunları düşündükçe daha da öfkelendi. Babasının nasıl bu kadar akılsız bir adam olabildiğini asla anlayamıyordu. Onu annesine çok âşık bir adam olarak bilirdi hep, oysa ki işin aslı çok başkaydı. Annesi öldükten sonra babasını haklı buldu uzun bir süre lakin babasının da kirli çamaşırları çıktı meydana hep. Mektuplar buldu, fotoğraflar, iş gezisi diye gidilen Avrupalardan öpücüklü gömlek yakalarıyla dönüşlerinde annesinin ağlayışlarını hatırladı... Bütün bu parçaları annesinin vefatından sonra birleştirmişti Akın. Esas aldatan babasıydı ancak Akın ikisine de kırgındı.

Hayatta en nefret ettiği kelime buydu: aldatmak. Hayatta tek affedemeyeceği şey de buydu. Aşkta gölge kabul etmezdi. Gerekirse karanlığı kabullenirdi bu gölgeyi yok etmek için ama asla affedemezdi. Ayten'in kendisini asla aldatmayacağını biliyordu mesela. İçten içe biliyordu bunu. Ayten... Hiç açılmamış gonca güller gibi Ayten...

Gözlerini açtı ve Ayten'i düşündüğünde gevşedi bedeni. Dudakları karıncalandı. Onu öpmüştü. Ayten öpmüştü kendisini. "Serdar abi," derken buldu kendisini. Serdar dikiz aynasından baktı Akın'a. "Şu teybi aç da neşemiz yerine gelsin be!" İkiletmedi Serdar, uzanıp açtı teybi. Birkaç haber spikerinin sesi duyulunca Akın sıkıntıyla, "Müzik abi, müzik!" diye veryansın etti. Serdar alelacele bastı teybin tuşlarına. Bir istasyonda Orhan Gencebay'ın sesi duyulunca Akın'ın yüzü daha da gülmeye başladı. Ayten seviyordu Orhan Gencebay'ı. "Abi, aç sesi," dedi keyifle.

"Ben divâne bir âşığım, senden başka mekânım yok
Derdim var dünyadan büyük aşkımdan daha çok
İçtiğim her aşk meyinde
Hep seni içer gibiyim."

"Ah Ayten," diye mırıldandı. "Elit ruhumun arabesk köşesisin."

Eve varana dek şarkının her ritminde, her sözünde Ayten'i düşündü. Yangını... Araba durduğunda ise ıslık çala çala girdi bahçeye. Zile bastı, adını bilmediği bir çalışan gelip açtı kapıyı. Hoş geldinizler, beyefendiler, paltonuzu alayımlar... Bütün bunlardan nefret ettiği için kaçmıştı bu evden Akın. Paltosunu çıkarmayı reddetti, çok kalmayacaktı. Babasının nerede olduğunu sordu, çalışan onun salonda olduğunu söyleyince Akın hızla tırmandı merdivenleri. Her şeyi hızla bitirmek istercesine rüzgâr gibi girdi salona.

Babasını elleri ardında pencereden ön bahçeyi süzerken buldu. Kendisinin eve gelişini görmüştü muhtemelen. Çatık kaşlarının ardındaki yeşil gözlerini oğluna çevirmedi ancak hafifçe yana döndü bedeni. İkisi de konuşmadı birkaç saniye, Akın soluklandı. Dışarısı soğuk olduğundan evin sıcaklığı çarpmıştı, teni karıncalanmaya başlamıştı.

Fakat saniyeler geçtikçe gerginliği daha da arttı. Dayanamayarak, "Baba, özür dilerim..." deme mecburiyetinde kaldı. Suçlu bir çocuk gibi başı önüne eğildi ancak bakışları hâlâ babasının üzerindeydi. Süleyman Tamtürk, oğlunun bu sözleriyle yönünü tamamen ona çevirdiğinde Akın gözlerini indirdi yere.

"Kim o kız?"

Beklediği sözler bunlar değildi. Babasının sorusuyla yere eğilmiş başını kaldırıp gözlerini onun gözlerine dikti. "Hangi kız?" diye sordu afallayarak.

"Her akşam Aşiyan'dan alıp Arnavutköy'deki kenar mahalleye götürdüğün o kız!"

Duyduğu sözlerle zorlukla yutkundu Akın. Kendisini takip mi ettirmişti? Sinirle soludu. "Arkadaşım," dedi zorlukla bastırabildiği bir öfkeyle. Konu Ayten olunca, özellikle de babası onunla bu kadar katı bir şekilde konuşunca ister istemez öfkelenmişti. Ayten'i herkesten ama en çok da kendi geçmişinden sakınmak istiyordu.

Babası iki adım attı kendisine doğru. Akın çenesini dikleştirdi. "Sabahları Karacaların şoförüyle Karacaların yalısına giriyor." Oğlunun yakasına uzattı elini ve kalın paltosundaki tozu silkeler gibi elinin tersiyle kumaşı süpürdü. "Akşamları Tamtürklerin oğluyla kenar mahallesine geri dönüyor..." Eli aniden oğlunun göğsünün üzerinde durdu. Avuç içini oğlunun göğsüne bastırdı. "Kim o kız?"

Babası sorusunu yinelemişti ki bundan hiç hoşlanmazdı Akın. "Arkadaşım" lafzına inanmadığı belliydi. Asla bakışlarını kaçırmadı, çenesini dik tutmaya devam ederek, "Sevgilim," dedi. Kısa ve öz.

Süleyman Tamtürk'ün gözleri kısıldı bu sözler üzerine. İki eli oğlunun yakasına tutundu hızlıca ve sarstı onu. "Senin sevgilinin Karacaların evinde ne işi var ulan!" dedi hiddetle. Akın korktu. Beş yaşında da, sekiz yaşında da, on beş yaşında da, yirmi üçünde de aynı şekilde korktu babasının sesinden.

"Orada çalışıyor! Yavuz'un bebeğine bakıyor!"

"Alma o itin adını ağzına!"

"Neden? Günahı işleyen o mu? Aldatan o mu?" dedi Akın sert bir sesle.

Süleyman Tamtürk ateş saçan gözlerle baktı oğluna. Yakasını tutan elleri sıkılaştı, sarstı Akın'ı. "Sen beni katil mi edeceksin ulan?!" diye bağırdı

Süleyman Tamtürk. "Uzak duracaksın o kızdan ve o piçin evinden! Duydun mu beni?"

Akın hiddetle kafasını iki yana salladı. "Hayır!" diyerek, yakasını tutan babasının ellerine uzandı ve sıktı bileklerini. "Ben Ayten'i seviyorum baba! Ben Ayten'i çok seviyorum!"

"Bir aşüfte için bana ettiğin laflara bak!" diyerek ittirdi oğlunu hızlıca. Akın geriye doğru sendelediğinde yakasını düzeltti hemen. "Ne belli Yavuz'un koynuna girmediği? Sen bilmiyor musun onları? Tanımıyor musun?"

"Onun hakkında düzgün konuş baba!" Duraksadı. "Evleneceğim kadın hakkında düzgün konuş!"

Babası tam anlamıyla çıldırdı bu sözler üzerine. "Ne, ne, ne?" diye sayıkladı inanamayarak. "Sen ne dediğinin farkında mısın? Elin kenar mahalle aşüftesini nasıl kadın diye takacaksın koluna?"

"Sen kendine bak!" diye bağırdı babasına elini sallayarak. "Sosyetenin meşhur, para avcısı dulu takmış sana kancayı! Anneme yaşarken vermediğin değeri o çakma sarışına mı veriyorsun?"

Babasının yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Akın'a doğru bir hamle yapıp sağ elini yukarıya kaldırdığında, indiremedi o tokadı. Akın karşısında kıpırtısız duruyordu. Babasının gözlerine öyle büyük bir cesaretle bakıyordu ki babası ürktü bu bakışından. "O kenar mahalle orospusundan derhâl ayrılacaksın Akın!"

Bir çizgisi vardı. Aşıldığı zaman dehşete kapılır, öfkeden gözü döner, kaybederdi kendini Akın. O çizgi işte şimdi aşılmıştı babası tarafından. Öfkesine yenilmişti. O çizgi bir ip gibi gerilip kopmuştu zihninde. Gözünde şimşekler çaktı bu sözler üzerine, kendini daha fazla tutamadı. Hızla babasına doğru atılıp bir elini boğazına sararken diğeriyle de kalın ensesini tuttu. "Ayten hakkında düzgün konuş dedim sana baba!" diye bağırdı çatlayan bir sesle.

Kendisini delirten şey asıl olarak bu değildi. Babasının yaptığı Yavuz iması... Annesi, Hamza amcayla olan ilişkisi... Küçüklüğünde bizzat şahit olmuştu onların aşkına. Ne Ajda biliyordu bunu ne de abisi Samet. Ama o görmüştü. O, annesini ve Hamza amcayı görmüştü. Birbirlerine sıkıca sarılırken ve öpüşürken görmüştü hem de. Altı yaşında ya vardı ya yoktu. Kimseye anlatmadı bunu, anlatamadı. Annesi için korktu. Babası duyarsa çok döverdi çünkü annesini, biliyordu.

Şimdi babasının Ayten ve Yavuz hakkında yaptığı yakışıksız konuşma aklını öyle bir bulandırmıştı ki gözü dönmüştü. Annesinin yüzünde Ayten'i ve Hamza amcanın yüzünde de Yavuz'u gördü bir an.

Babası kesik kesik, "Bı-Bırak!" diyerek oğlunu ittirmeye, çırpınmaya, onun ellerinden kurtulmaya çalıştı. Geriye doğru sendeledi, Süleyman Tamtürk'ün sehpanın üzerinde duran, Uzak Doğu gezisinden almış olduğu lale işlemeli büyük vazosu ayağının sehpaya çarpması sonucu büyük bir gürültü çıkararak kırıldı. Şangırtıya alt kattan çalışanlar koşup geldiler hemen.

"Ayten'e bir daha hakaret etmeyeceksin! Ayten'e öyle kötü laflar demeyeceksin! Ayten'den uzak duracaksın baba! Ayten'den de benden de uzak duracaksın! Duydun mu beni?" Akın hâlâ babasının boğazını sıkmaya devam ederken evin çalışanları girdi araya. Zorlukla ayırdılar onun ellerini babasının boğazından. Akın'ın avuçları babasının boğazından çekilir çekilmez Süleyman Tamtürk yoğun bir öksürük krizine girdi. Yere çöktü hemen. Çalışanların biri telaşla aşağıya su getirmeye koşarken diğeri de yakasını gevşetiyordu Süleyman Tamtürk'ün.

Akın öfkeden gözü dönmüş bir şekilde çıktı hızla evden. Sarsak adımlarla yürüdü kilometrelerce. Yetmedi, kendisini sahile vurdu. Deniz havası iyi gelir sandı ama yanıldı. Bastıramadığı öfkesi yaş olup gözlerinden taştı. Usul usul çıkardı beresini. Bir banka oturdu. Derin derin soluklandı ve dirseklerini dizlerine dayayarak başını iki elinin arasına aldı. İki eliyle saçlarını okşadı önce.

Sonra yoldu saçlarını hırsla. Daha çok ağladı. İlk defa... İlk defa o gün kendisini annesiz bıraktığı için hayata bu kadar kızdı. Her şeyi elinden alınmış gibi çaresiz hissetti bir bankta otururken. Babasının lafları üzerine Ayten'i ve Yavuz'u o şekilde düşündüğü için defalarca kızdı kendine, sövüp saydı içinden.

Kalktı ayağa hızla. Ağlaya ağlaya Aşiyan'a gitti. Ayak tabanları yara olmuştu o kadar yürümekten. Evine girer girmez çıkardı ayakkabılarını. Su toplamış tabanları buz gibi tahtalarla buluştuğunda irkildi ama koşup üst kata çıktı ve banyoya girdi.

Saçlarını vurdu üç numaraya. Sakallarını kesti. Bir daha uzatmayacaktı. Kendine söz verdi.

"Bence Neşe ve Yusuf olur," dedim gözlerimi kısarak. "Hem de çok iyi olurlar. Yusuf yerine göre sıcakkanlı, yine yerine göre ağırbaşlı biri. Neşe zaten fıkır fıkır, ele avuca sığmaz ama o da adamına göre muamele yapar." Düşüncelerimi onaylarcasına kafamı salladım. "Evet, evet... Kesinlikle mükemmel bir ikili olurlar."

"Aguu..." Duyduğum bu anlamsız mırıltıyla sıyrıldım düşüncelerimden ve eğilip öptüm Mete'nin ağzının kenarını. Küçücük ağzı ben öpünce

kocaman açıldı, gülüyordu sıpa. Karnını parmak ucumla ovalayarak yoğurdum.

"Bak, sen de onay veriyorsun değil mi Mete? Bu ilişki olur, değil mi?" diyerek koltuk altlarından nazikçe tutup kaldırdım onu. Birkaç saniye minik bacaklarını boşlukta çırpmasını izledim. Sonra çekip sıcacık boynunu öptüm koklayarak. Geçen geceki ağlayışı geldi gözlerimin önüne. "Seni bir daha göremeyeceğim diye çok üzülmüştüm Mete... Yüreğimin yarısını senin yanında bırakarak gidecektim o gece." Burnumu boynuna yasladım. "Özür dilerim bal tanesi... Sana bunu yaşattığım için özür dilerim."

Gönül abla gideli bir saat oluyordu. Neşe ve Yusuf konusunu açmıştım ona. İlgiyle dinlemişti beni. "Olur, ben konuşurum Yusuf'la," demişti. Bir daha ne zaman gelirdi Yusuf, bilmiyordu. Ancak gelir gelmez Neşe'yle buluşturmayı kararlaştırmıştık ikimiz de.

Kararlaştırmıştık kararlaştırmasına ancak Neşe rahat durur muydu o kadar süre, bilemiyordum. Hovarda, uçarı, çapkın arkadaşımı dizginlemek benim sorumluluğumdaydı biraz. Gönül abla bana Neşe'nin nasıl bir kız olduğunu sorduğunda sessiz, sakin, uysal demiştim ancak Neşe'nin bu tanımlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Uçarı, çapkın deyip de kadının bu ilişkiye köprü olmasına nasıl engel olabilirdim ki? Mecburen sessiz, sakin demiştim.

Gönül abla, Yusuf'un bir vesikalığını getirecekti Neşe'ye vermem için. Benden de Neşe'nin fotoğrafını istemişti. Önce birbirlerini fotoğraftan görsünler istemişti ki bu çok mantıklıydı. Ben Neşe'nin Yusuf'u beğeneceğini biliyordum. Yusuf, dış görünüş olarak Neşe'nin tam aradığı tipte bir adamdı. Neşe de güzeldi şimdi, Allah var yukarıda... Bir tek tanışıp anlaşmaları kalıyordu geriye.

İçimde garip bir heyecanla kucağımdaki Mete'ye daha da sarıldım. Beyaz kuzu şeklindeki sert plastik oyuncağını verdim eline, hemen ağzına alıp çiğnemeye çalıştı. "Ağzını yiyeceğim ya..." Ata tuta bir süre daha sevdim Mete'yi. Saat dokuz buçuğa doğru da uyuttum. Yavuz Bey hâlâ işten dönmemişti. Son dönemlerde işten geç geliyordu. Bunun benimle bir alakası var mıydı, bilemiyordum ancak böylesi iyiydi. Tek başımayken daha rahattım. Daha huzurlu, daha özgür...

Tam salona geçip oturmaya hazırlanıyordum ki kapıya tıklandı. Dış kapıya yürüdüm ancak sonra Yavuz Bey'in zile bastığı aklıma geldi. Tedirgin oldum, kapı önünde duraksayıp dinledim bir süre. Kapıya yeniden vuruldu usul usul. "Benim, Akın."

Kapı ardından gelen sesle yüzümde bir gülümseme belirdi ve hemen kapıyı açtım. Akın'ı görür görmez hızlandı kalp atışlarım. Sıcacık gülümsedi ve kollarını açarak sarıldı bana. İşte, ait olduğum dünya, onun kolları. Sıkı sıkıya sarılı kaldı bir süre bedenlerimiz. Sonra Akın kafasını yan çevirip saçlarımı öptü.

"Çok özledim seni sevgilim," dedi içten bir sesle. "Dudaklarının tadını aldığımdan beri sana gelmek üzere saatler geçmek bilmedi sanki."

Geri çekilip çenemi kavradı buz gibi elleriyle. Sakallarını kesmişti. Pürüzsüz teni yeniden ortaya çıkmıştı. Kaşlarım çatıldı. Sakallarını kestiyse... Saçlarını da... Beresi kafasında olduğundan hiçbir şey anlaşılmıyordu ama ben yine de üzüldüm. Akın yaklaşıp dudaklarımı öperken istemsiz olarak gözlerimi yumup ona ayak uydurdum ancak içim acıdı.

Yoğun bir tutku ve arzuyla dudakları dudaklarımı öperken geri çektim kendimi. Elimi pürüzsüz yanağına koyup nazikçe yüzünü okşadım. "Kesmişsin sakallarını..." dedim bir pürüzsüz tenine bir de gözlerine bakarak. Yeşil gözleri gölgelendi, bakışlarını kaçırdı benden.

"Evet," dedi ellerini çekerken yüzümden. "Kestim." Sesine düşen huzursuzluğu hiç sevmemiştim. Tam bir şey mi olduğunu soracaktım ki elindeki ufak kese kâğıdını kaldırıp salladı. "Bak!" dedi heyecanla bir çocuk gibi. "Senin için Sirkeci'ye gidip sıcak kestane aldım! Hadi hırkanı al, yolda giderken soğumadan yiyelim."

Kafamı iki yana salladım. "Olmaz, Yavuz Bey daha gelmedi ki işten."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı, sol bileğindeki saatine baktı hemen. "Bu saate kadar ne işi var ki?" diye sorguladı. Sonra tuhaf bir sırıtış yerleşti dudağının kenarına. "Ee, her ne kadar baba olsa da bekâr bir adam."

İri iri oldu gözlerim ima ettiği şeyle. "Geç içeri, bekleyelim madem onu," diyebildim sadece. Akın yüzündeki sırıtışı silmeden içeri geçti, ben de kapıyı kapatıp peşinden ilerledim. Bir tane kestaneyi ağzına atarken salona doğru yönelmişti. "Salona girme hiç, her yere kırıntı dökersin. Gel, mutfağa gidelim."

Katır kutur kestaneyi çiğnerken, "Canımın içi ama sen evlenince de hep böyle mi olacaksın?" diye sorguladı beni ama sözüme itimat ederek mutfağa yöneldi. *Evlenince...* Kalbim pır pır etti tabii bu sözleriyle.

Mutfak masasına oturduk yan yana. Bir tane tabak çıkardım ve hâlâ dumanı tüten kestaneleri boca ettim tabağa. "Of, çok severim!" diyerek kestanelerden birini soyup yedim hemen.

İştahlı iştahlı çiğnerken, "Yavaş ye, kaçmıyor bir yere," diyerek yanağımı sevdi. Omuz silkerek yemeye devam ettim. Havadan sudan konuştuk.

Yapılacak eylemi, arkadaşlarının beni merak ettiğini anlattı. Şaşırdım buna. Benden arkadaşlarına bahsetmiş olması gururumu okşadı, sırtımın sağ yanını yasladım göğsüne, kestaneleri ağzıma atarken. Sol kolunu hemen omzuma doladı o da.

Kestanelerin henüz yarısına gelmemiştik ki zil çaldı. Ağzım dolu dolu gittim kapıyı açtım. Yavuz Bey dolu ağızla kapıyı açtığıma şaşırdı. Elimi ağzıma götürerek, "Kestane yiyorum da," diye açıkladım yarım yamalak. Tuhaf bir şekilde bakarak güldü bana.

"Hoş buldum Ayten," dedi sonrasında.

İçeri girerken, "Tabii, hoş geldiniz Yavuz Bey," diyerek hızlıca yuttum lokmamı. İçeriye doğru bakındı, mutfakta Akın'ı gördü. Paltosunu çıkardı ve portmantoya astı. Sessizce mutfağa doğru ilerlerken ben de peşinden gittim.

"Hoş geldin, kaçak baba," dedi Akın, bir tane kestaneyi kabuğundan ayırırken.

"Sen de hoş geldin, çakma anarşist."

Tuhaf selamlaşmaları üzerine gülümseyerek Akın'ın yanına yerleştim yeniden. Yavuz Bey ise önce su içti, sonra ikimizin karşısına oturdu. Yorgun bir nefes bıraktı. "Yesenize Yavuz Bey?" diyerek tabağı ittirdim ona doğru.

Kafasını iki yana salladı. "Sevmem," dedi ancak gülümseyerek bakıyordu bizim yiyişimize.

"Aslında ben de çok sevmiyorum Ayten," diye itiraf etti Akın. Bu beni şaşırttı. "Sırf sen yiyorsun diye eşlik ediyorum."

"Aa, mis gibi kestane! Neyini sevmiyorsunuz, anlamadım ki."

Sustular. Ben yemeye devam ettim. Ben yedikçe Yavuz Bey de uzanıp bir tane aldı, Akın da yedi birkaç tane. Sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından, "Oğlum ne yaptı bugün?" diye sordu Yavuz Bey. İçim ısındı birden bu sorusu üzerine. Donuk ifadesine rağmen oğlunu merak etmesi beni mutlu etti.

Ona bütün gün Mete'yle ne yaptığımızı anlattım. Yaramaz bir bebek olduğunu, her şeyi ısırmaya çalıştığını, garip sesler çıkarmaya başladığını, dile geliyor olduğunu, bezlerini artık çok fazla kirlettiğini... Çok konuşmam onları rahatsız mı etmişti, bilmiyorum. Sustum sonra. Azalan kestanelere baktım. "Siz de maşallah, iyi ki sevmiyorsunuz kestaneyi!" dedim kinayeli bir biçimde. Gülüştüler.

"Ben sana yine alırım kestane, üzülme," diyerek kolunu omzuma attı Akın yeniden.

"Vermem bu defa kimseye bak! Hepsi benim olur!" diye çocuk gibi şımardım. Akın boğuk bir kahkaha attı.

"Verme, savun hakkını!" dedi eylemci ruhunu ortaya koyan bir devrimci gibi elini yumruk yapıp kaldırarak. Kıkırdadım. Pürüzsüz yanağını öpmek istedim ancak Yavuz Bey'in bakışlarının üzerimizde olduğunu bildiğimden önüme döndüm.

Yavuz Bey bir anda ceketinin iç cebine uzandı. "Haberin var mı bu düğünden, Akın?" diye sordu iç cebinden çıkardığı zarfı masanın üzerinden bizim tarafımıza sürerek. Boynumu uzatıp zarfa baktım. "Halide..." dedi tuhaf bir imayla. "Evleniyormuş."

Akın zarfa baktı. Zarfın üzerinde sadece "Yavuz Ali Karaca'ya" yazıyordu. Dokunmadı bile Akın. Dik dik Yavuz'a bakmaya devam etti. Soğuk bir sessizlik geldi kuruldu yeniden aramıza. "Ben açabilir miyim? Düğün davetiyelerine bayılırım da!" dedim merakla.

Yavuz Bey, "Tabii, aç," diyerek elini uzattı zarfa doğru, sonra Akın'ın bakışlarına karşılık kollarını göğsünde bağlayarak sandalyesinde geriye yaslandı.

Merakla açtım zarfı. Pek bir şatafatlı, kahverengi, yaldızlı bir düğün davetiyesiydi. Üzerinde kocaman harflerle *"Halide&Ecevit"* yazıyordu. Alt kapağını açtım sonra. Parlak altın yaldızlar üzerinde parmaklarımı gezdirirken içimden okudum yazıları.

Halide&Ecevit
Sarıkaya ve Kaynarca Aileleri
Bu mutlu günümüzde sizleri de aramızda görmekten şeref duyarız.

11 Ocak 1981
Pazar
Kırmızı Kulüp

Okuduklarımla kaşlarım çatıldı. *Kaynarca...* "Halide, Ecevit'le evleniyormuş," dedi Yavuz Bey.

"Çok mutlu olsun," dedi Akın beklemeden. Kısa bir an bakışlarımı kaldırıp yüzüne çevirdim. Sonra yeniden davetiyeye.

"Yani Halide bile... Onca şeyden sonra..." dedi Yavuz Bey ancak sustu sonra. Bense hâlâ Kaynarca soyadında takılı kalmıştım.

"Selim Kaynarca neyi oluyor bunların?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

"Sen nereden tanıyorsun onu?" diyerek doğruldu Akın sandalyesinde.

"Tanımıyorum, adını duydum." Nergis'in yastığının altındaki mektupta yazan isim soyisimdi bu. Sadece bağlantısı olabilir mi diye düşünmüştüm ve doğru düşünmüş olmalıydım ki ikisi de şu an bana merakla bakıyordu.

"Rejisör," diye konuştu Yavuz Bey.

"Sinema yönetmeni gibi bir şey," diye açıkladı Akın.

İkisi hâlâ nereden tanıdığımı anlamlandırmaya çalışıyordu. Oysa benim düşünebildiğim tek şey Nergis'ti. Son zamanlarda gülmesi, tuhaf davranışları, uzaklara dalıp dalıp gitmesi. *Tanıdık bir salaklık. Benimkinden büyük bir kerizlik!* "Bu aile beni katil edecek ya!" dedim bıkkınlıkla ve zarfı bıraktım masaya.

"Hangi aile? Kaynarcalar mı?" diye sordu Akın anlamaya çalışarak. "Bir sorun mu var?"

"Yok! Kendi ailem..." Yavuz Bey gibi kollarımı sinirle göğsümde kavuşturdum. "El âleme ne hacet, bizimkiler yeterince sorunlu zaten!"

"Ne oldu ki?"

Kafamı iki yana salladım. "Umarım olmamıştır da erken uyanmışımdır."

Ülke genelinde dolaşan dedikoduları düşündüm. Taşradan şehre oyuncu ya da şarkıcı olmaya kaçan tazecik genç kızları, o kızların kandırılıp kötü yollara sürüklenişini, hayatlarının boka batışını... Nefesim daraldı sinirden. Nergis'in böyle bir hataya düşmeyeceğine inandırmaya çalıştım kendimi. Çok sessiz, narin bir çiçek gibi, zeki, çalışkandı kız kardeşim. Evimizin en sessizi olduğundan en az dayak yiyen oydu evde. Bu kadar kapalı bir kutu olmasına hep imrenirdim. Ancak sessizliğinin altından böyle şeyler çıkabileceğini hiç düşünmemiştim.

Öfkemi yatıştırmaya, iyi düşünmeye zorladım kendimi. "Kim bunlar? Nasıl insanlar?" diye sordum bir Yavuz Bey'e bir Akın'a bakınarak. "Şu Selim Kaynarca... Nasıl biri?"

"Selim benim arkadaşımdır," dedi Yavuz Bey. "Liseyi birlikte okuduk Fransa'da."

"Bir de sizinle yaşıt yani!"

Ani çıkışım üzerine Yavuz Bey kısa bir an Akın'la göz göze geldi. "Aytenciğim, ne oluyor o kafanın içerisinde, bize de anlatır mısın?" diye sordu Akın, bana oranla sakin bir tonda.

Oysa anlatamazdım. Her zamanki gibi fevri davranıyordum işte, kendim çalıp kendim oynuyordum. Belki de sandığım gibi bir şey yoktu. *Ne biliyorsun da celalleniyorsun hemen Ayten?*

Yavuz Bey kollarının bağını çözerek masaya yasladı gövdesini. "Ecevit'in kardeşi Selim. İyi biridir. Kimseye bir kötülüğü dokunmaz."

Ya, kesin iyi biridir... Kendinden on yaş küçük liseli kızla mektuplaşacak, onu ayartacak kadar iyidir, kesin! "İyiyse cennete gitsin!" *Hay dilimi!* "Neyse..." Huysuz bir şekilde iç çektim. Akın'a döndüm. "Halide kim?"

Akın duraksadı konudan konuya geçmeme. Yavuz Bey ise gülmeye başladı. Gözlerim daha büyük bir merakla döndü Akın'a. "Arkadaşım," dedi Akın sonra.

"Hım," diyerek önüme döndüm. Bir kestane aldım, kabuğunu açtım. Soğumuştu ancak yenirdi. Ağzıma atıp katır kutur yemeye başladım.

"Hım mı?" diye sorguladı beni Akın.

"Sormayacak mısın kim o diye?" dedi Yavuz Bey de. Elbette ki deli gibi merak ediyordum. Akın'ın eski yavuklusu muydu, bilmek istiyordum. Hiç aşkla işi olmadığını söyleyen bu adam bana palavra mı sıkmıştı, bilmek istiyordum. Ama hayır Yavuz Bey, ben bu tuzağa düşmüyordum.

Ağzıma ikinci bir kestaneyi daha attım. Dolu ağzımla, "Yani, çok da merak etmiyorum," dedim lokmamı katır kutur çiğnerken. "Akın Bey, eğer o kadın hayatında çok önemli bir yere sahip olsaydı bana anlatırdı mutlaka." Meydan okurcasına kısa bir bakış attım ikisine de. Sonra davetiyeyi özenle koydum zarfa, usul usul ittim zarfı Yavuz Bey'in önüne doğru. "Allah mesut etsin," dedim pişkin pişkin sırıtarak. "Hadi, gidelim biz de."

Ayağa kalkıp, bitmiş kestane tabağını yıkadım, kabukları çöpe attım. İkisi de konuşmadı. Kapıdan çıkarken portmantodaki kutuyu kucağıma aldığımı gördü Akın. "Bu ne?" diye sorguladı beni.

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Şey, Yavuz Bey'in yılbaşı hediyesi..." diye açıkladım. Akın'ın kaşları çatıldı, Yavuz Bey'e baktı.

"Bütün çalışanlarıma hediye veririm her sene," dedi o da. Gergin bir bakışma ortamı oluştu bir an. "Giysene paltonu Ayten, hava çok soğuk. Üşürsün böyle," dedi daha sonra Yavuz Bey.

Ancak Akın'ın aklı hâlâ az önceki cümlesindeydi. "Bu yeni yıl hediyen fabrika işçilerin için de geçerli mi Yavuz?" diye sordu gözlerini kısarak. "Zira yaşanan darbe nedeniyle satışlarının epeyce azaldığını duydum... Merak ediyorum, fabrika işçilerine karşı da gerçekten böylesine cömert davrandın mı?"

Yavuz Bey gülmeye başladı. "Elbette, her sene ikramiye olarak maaşlarına yansıttığım cüzi bir miktar var."

Akın'ın kaşları *vay be* dercesine havalandı. "Giy bakalım paltonu Ayten," dedi Akın bana bakmadan. "Üşüme."

"Yok, giymeyeyim. Gidelim biz," diyerek Akın'ın koluna uzandım ancak Akın'ın alev saçan bakışlarıyla dondum kaldım.

"Giy, lütfen."

İçimden saydırarak kutuyu açtım. Kırmızı paltoyu çıkarıp hızla giydim üzerime. Kutuyu yeniden kapatıp kolumun altına koyarken, "Giydim işte, oldu mu? Hadi gidelim artık!" dedim bıkkınlıkla.

"Kırmızı..." diye mırıldandı Akın.

Üzerimdeki paltoya bakındım. Capcanlı bir kırmızıydı hem de. Ateş kırmızısı. "Yani?" dedim sorarcasına. Akın, Yavuz Bey'e bakmayı sürdürdü. Gözünü bile kırpmadan, *değişik ve ürkütücü bir kararlılıkla*. "Neyse, hadi..." diyerek tuttum Akın'ın kolunu. "İyi geceler Yavuz Bey." Yürümeye başladık ama Akın durdu.

"31 Aralık'ta İstanbul Üniversitesinde bir konferans var. Ayten'i oraya götürmek istiyorum. Hem üniversiteyi görür. İznin var mı, cömert patron?" diye sordu imayla. Sesindeki tını beni dehşete düşürüyordu. Akın'ın sanki hiç bilmediğim, daha önce görmediğim karanlık bir yanıydı konuşan.

"Konferans mı?" diye sorguladı Yavuz Bey. Kafası karışmış gibi durakladı ancak hemen toparladı kendisini. "Annem gelecek zaten 31 Aralık'ta. 1 Ocak da resmî tatil, sorun olmaz," dedi. Gözleri kısılmış, düşüncelere dalmıştı.

"İyi," dedi Akın. Sonra koluna tutunan elime uzandı, sıcak avucunu benim avucumun içine bastırdı. "Eyvallah."

Yavuz Bey hiçbir şey söylemedi. Kafasını eğdi ve içeri girdi hemen. Biz bahçe kapısına doğru ıslak taşların üzerinden usul adımlarla yürürken kafam allak bullak olmuştu. Ne hissettiğimi, ne hissetmem gerektiğini kestiremiyordum. Akın'ın hiç tanımadığım bir yüzünü görüyormuşum gibi gelmişti az önce. Tuhaf bir yüz. Karanlık bir yüz. Korkutmayan ama her an korkutacakmış gibi görünen bir yüz.

"Sen böyle pahalı hediyeleri mi seversin?" dedi aracın yanına vardığımızda.

"Hayır," diyerek omuz silktim. Ben ömrümde hiç hediye almamıştım ki, ne bilirdim hediyenin pahalısını?

Akın bana baktı. Gözlerindeki o katılık bana bakarken eridi. "Çok yakışmış sevgilim..." dedi sonra. "Güle güle giy."

Her kafadan bir ses çıkan, kalabalık, boğucu ve sürekli insanlarla yan yana olmak zorunda kaldığım ortamları hiç sevmiyordum. Enişte m Ferdi, yağ kuyruğuna girdiği bir vakit öleceğini sanmış ve fenalaşmıştı mesela geçenlerde. İşte tam da şu an ben de onun gibi hissediyordum. Ölecek gibi...

Mahşer yeri gibi bir kalabalık ama cıvıl cıvıl; kanları deli akan yüzlerce genç, bir sürü pankart, biri yanan biri sönen bir dünya sigara, aralık ayazına rağmen giyilmiş kareli mini etekler, ellerinde kitaplarla bu tarafa bakan yaşı küçük öğrenciler, çam yeşili parkalar, saçı röfleli Ayşeler, sol yumruğu havada Akınlar...

"Üşüyor musun?" diye sordu Akın, sesini duyurmak için eğilerek. Kafamı iki yana salladım bakışlarımı kalabalıktan çekmeden. Üşümüyordum. Üzerimdeki kırmızı palto beni oldukça sıcak tutuyordu. Bir de Akın'ın elleri...

"Çok kalabalık. Cehennem gibi!" dedim Akın'a daha da sokularak.

"Kaç kere cehenneme gittin?" dedi gülerek kulağıma doğru. Birileri yanımdan geçerken sol omzuma çarptı, sarsıldım. Akın hemen sol omzumu tutarak beni göğsüne bastırdı. "Elimi sakın bırakma, olur mu? Sakın. Birazdan her şey daha da karışacak."

Uysal bir baş sallayışla karşılık verdim Akın'a.

"Aman sıkı tut sevdiğinin elini, alıp götürürler üniformalı zebaniler, benden söylemesi..." diyerek Akın'ın sağ omzuna pat pat vurdu Halil. Akın, üniversitenin avlu kısmını göstermek için beni buraya getirmeden önce tanışmıştım arkadaşlarıyla. Ne yalan söyleyeyim, üniversitenin böyle bir ortam olabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Herkes çok samimi, sıcakkanlı ve güler yüzlüydü. *Bana özel bir muamele mi bu* diye sorguladım bir an ancak bu grupta herkes, hatta Akın'ın çevresindeki herkes "yoldaş" olarak adlandırılıp sevilip sayılıyordu.

Eğer okusaydım, üniversiteli olabilseydim onlar gibi olur muydum, bilmiyorum. Bildiğim tek şey çalışkan olacağımdı. Liseyi yarıda bırakmak zorunda kalmasaydım birincilikle bitireceğime emindim. Ablam Zehra, aklı bir karış havada olduğundan karnesinde deste deste zayıfla eve gelirken hiç gocunmazdı ama ben bir kırık notla eve gelmeye korkardım, ikinci dönemim varsa telafi etmek için gayret gösterirdim lakin ikinci dönem yoksa işte bu benim felaketim olurdu. Kırık bir not yüzünden kafamı kırardım neredeyse. *Sanki baban okutacaktı da bir baltaya sap olacaktın, salak Ayten. O kadar ağlayıp sızlandın da ne oldu? Hiç. Ancak böyle kaçak göçek girersin üniversitelere.*

Evet, kaçak girmiştim üniversiteye. Halil ve Erdi güvenlik görevlisini oyalarken sıvışmıştım hemen içeri. Kalbimin daha önce hiç bu kadar hızlı attığını hissetmemiştim ama sevmiştim bu kaçaklığı, yalan yok. Akın'ın inandığı, benimsediği bu hayat bana öylesine canlı, öylesine mükemmel gelmişti ki görünürde olmayan ancak varlığını içimde hissedebildiğim ikinci bir ruhun sıcaklığı dokundu bana. Sema, Erdi, Halil, Sibel... Hepsinin gözlerinde perçinlenmiş bir özgürlük mücadelesinin haklı parlaklığı vardı ama en çok Akın'ın gözlerinde gördüm bunu. Özgürlük yeşiliydi Akın'ın gözleri.

Yabancısı olduğum kelimelerdi bunlar. Devrim, sıkıyönetim, sol, özgürlük, demokrasi, faşist, kapitalist, eylem... Pankartlarda yazan cümleleri okudum bilmem kaçıncı kez:

"SIKIYÖNETİM İSTEMİYORUZ! ÖZGÜRCE OKUMAK, ÖZGÜRCE YAŞAMAK İSTİYORUZ!"

"BİR SAĞDAN BİR SOLDAN DEĞİL, SİZDEN GİDECEK!"

"HAK, HUKUK, ADALET! HEPSİ DARAĞACINDA!"

"BAŞÖRTÜSÜ YASAĞINA KARŞIYIZ!"

Ve daha onlarcası... Bir derdi vardı bunca insanın. Hayır, bir dert değil, binlerce dert. Ancak tek vücut olarak anlatmayı kafaya koymuşlardı. Akın'a her baktığımda gülümsediğini gördüm. Ben de gülümsedim. Şakır şakır yağmur yağmaya başladığında hepimiz yeniden içeriye geçmek zorunda kaldık.

Sibel pantolonunun çamur oluşuna yakındı, Halil ise onun bu yakınması üzerine kısacık saçlarını karıştırarak onun sinirini daha da bozdu. Sibel, Halil'in omzuna vurdu bir tane. Sonra Halil tutup öptü onu yanağından. Hemen bakışlarımı kaçırdım onlardan, tuhaf bir utanç duygusuyla kabardı içim. Babam görse bu hareketi, *okudukları okul değil, kerhane yuvası* derdi muhtemelen. Erkeklerin eli bile elimize değemezmiş ona göre, çok günahmış, yanarmışız cehennemde... Küçüklüğümüzden beri bize bunu empoze etmişti hep. Küçüklüğümüzden beri hepimiz de aptal gibi inandık buna. Korktuk, ket vurduk duygularımıza.

Ama işte, şu an avucumdaki sıcak el bir erkeğin eli değil miydi? Cehennem... Cehenneme gideceğim belki, kim bilir? Öptüm onu. Ben öptüm! Kime ne? Buna sen mi karar vereceksin baba? Bize bunları öğütlerken annemi başka kadınlarla aldatarak cehennemindeki ateşini hiç harlamıyor muydun peki sen? Ya da karnıma indirdiğin tekmelerin hesabını cehennemin hangi mertebesinde vereceğini hiç düşündün mü?

Titrek bir nefes çektiğimde Akın'ın bakışları yüzüme döndü. "İyi misin? Kalabalıktan rahatsız mı oldun yoksa?"

Akın'a daha da sokuldum. Mümkün olsa, onun göğüs kafesinin içerisinde, kalbinin yanı başında yaşardım ama elimden sadece göğsüne yaslanmak geliyordu. "Biraz," diye itiraf ettim ancak rahatsız olduğum asıl şey kafamdaki düşüncelerdi, babamdı. Akın saçlarıma uzun bir öpücük konduraarak omzumu sıvazladı ve daha da sıkı sarıldı bana.

Konferans saatinde kocaman bir salona ilerledik. Saklandı pankartlar büyükçe çantalara, dağıldı kalabalık bir başka kalabalığın içerisine. Akın yanında ben olduğumdan eylemin biraz uzağında kalmak istediğini, mazur görülmesi gerektiğini söyledi birilerine. Konferans salonunun en arka köşesine geçtik. Eli elimden hiç ayrılmadı. Avuç içlerimiz terden sırılsıklam kesilse bile asla bırakmadı elimi. Canım Alacalı Yapboz...

İlk defa bir konferans salonunda bulunuyordum. Çok büyüktü, çoğu koltuk dolmuştu, yalnızca en öndeki üç sıra boştu. "Ne hakkında bu konferans?" diye sordum Akın'ın kulağına. Ne hakkında olduğunu bilmediğim bir konferansa gelmek de tam benlik bir hareketti cidden. Çok sinirlendim kendime. Akın sorum üzerine yüzünü bir anda bana çevirince neredeyse dudaklarımız birbirine değecekmiş gibi hissettim. Geri çektim kendimi.

"Yabancı iş adamları konuşacak," diye yanıtladı beni. "Ama Türk iş adamları da gelecekmiş. Sıkıyönetimi övücü metinler okutturacaklarmış onlara."

"Adamları mı döveceksiniz?" diye sordum korkuyla. Akın sorum üzerine epeyce güldü.

"Hayır, derdimiz adamlarla değil. Derdimiz yönetimle." Derin bir nefes verip sağ elimin üzerini öptü. Yanaklarıma bir ısı dalgası yürüdü, bakışlarımı kaçırdım hemen ondan.

Bir adam çıktı kürsüye, salondaki uğultu yavaş yavaş azaldı. Önündeki kocaman görünen mikrofonu kontrol etti pıt pıt vurarak. Bir cızırtı doldu kulaklarımıza, yüzümü buruşturdum. Takım elbiseli adamlar ardına kadar açılmış çift kanatlı bir kapıdan içeriye girmeye başladıklarında Akın öndeki boş koltuğun sırt kısmına doğru uzattı ayaklarını, üst üste koydu. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde genişçe gülümsediğini gördüm. Bir şey demeden, kapıdan giren adamları izlemeye devam ettim.

Okul için önemli olduğunu düşündüğüm bir adamın elini sıkıyordu kapıdan içeriye girenler. O kadar çok takım elbiseli adam girdi ki içeri, sıkıldım. Zaten salondaki gürültü de yeniden çoğaldı. Akın birkaç kez *bu akşam yeni yıla giriyoruz, ne yapıyorsun* gibisinden sorular sordu.

Bilmiyordum, her sene olmasa da bazı seneler Sarıyer'deki panayıra eğlenmeye giderdik kızlarla ancak bu sene hükûmetin yasakları yüzünden ne eğlence vardı ne de panayır. Neşelerde TRT yeni yıl programı izlerdik belki... Gülin bayılırdı dansözlere. *İlle de dansöz olacağım* diye tuttururdu her senenin en başında. Zehra da bir güzel yumuşatırdı onu. Bense hiç sevmezdim bu programları, sadece bazı sanatçıların şarkılarını dinlemek hoşuma giderdi. Cem Karaca mesela ya da Erkin Koray. Bayılırdım. Ama hiç istemiyordum bu sene televizyon izlemeyi.

Canım sıkıldı bu düşünceyle. Bir yanıt vermedim Akın'a. Yeniden kapıya doğru bakındığımda Yavuz Bey'in kapıdan girdiğini gördüm. Yanlış gördüğümü sandım önce ama hayır, oydu. Ardından da Akın'ın abisi Samet girdi hatta. Demek ki Karaca Tekstil de çağırılmıştı seminere. Akın'ı dürttüm dirseğimle hemen. "Abin orada, bak!" dedim çenemle o yönü işaret ederek. Yavuz Bey ise bu esnada gözleriyle salonu tarıyordu.

Akın hemen ayaklarını indirdi. "Ulan bunun ne işi var ya!" dedi sinirle doğrularak.

"İş adamı değiller mi? Niye çağırılmasınlar?"

Akın bana baktı, iç geçirdi. "Eyleme katıldığımı babam öğrenecek şimdi," dedi sıkıntıyla.

"Biz sadece izleyeceğiz sanıyordum?"

Bana *sen öyle san* der gibi baktı. Bu deli bakışı kanımda bir şeyleri ateşe verdi sanki, heyecanlandım. Kürsüye sunucu olarak bizim yaşlarımızda bir öğrenci çıktığında kalabalık tamamen kesti uğultuyu. Boynumu kaldırıp ön sıralara doğru bakındım. Yavuz Bey ve Akın'ın abisi Samet önden üçüncü sıranın en ucuna oturmuşlardı. Samet abi, Yavuz Bey'e doğru eğilmiş, kulağına bir şeyler söylüyordu.

Birkaç öğrenci daha konuşma yaptı, pek bir şey anladığım söylenemezdi. Ön sıralar sessizken, bizim bulunduğumuz arka bölümler ateşin ilk kıvılcımlarını çakmaya hazır beklercesine kıpır kıpırdı. Rektör çıktı sonra kürsüye. Arka bölüm daha da hareketlendi, usul usul çantalardan çıkarıldı pankartlar. Akın'a baktım. Yüzünde büyük bir sırıtış vardı. Elimi bir an olsun bırakmadı, avucumdaki ter damlalarıyla kayganlaştı tenim.

Sahnede *başkan* adı geçince ve başında övgü dolu sıfatla anılınca iki sıra önümüzde bir genç hızla ayağa kalktı. "Sıkıyönetim istemiyoruz! Okumak istiyoruz! Özgürlük istiyoruz!" diye haykırdı birden. Ön sıralardaki bütün başlar bu yöne döndü. Rektör sustu, pancar gibi kıpkırmızı kesildiğini ta buradan görebildim. Sol yumruğunu kaldırdı havaya genç. Bu hareketti işte her şeyi karıştıran. Bir kıvılcımı büyüten sol yumruk. Arka sıradaki

bütün öğrenciler -biz de dâhil- ayaklandık birden. Yaşadığım adrenalinle titremeye başladım. Kırmızı paltoma ve konferans salonunun sıcağına rağmen tir tir titredim. "Kahrolsun faşizm ve diktatörlük! Yaşasın tam bağımsız Türkiye Cumhuriyeti!"

"Diktatörlük bitecek! Çekin ülkeden ve öğrencilerden ellerinizi!" diye bağırdı bir başkası.

Bir kargaşa başladı sahneye doğru. Ön sıra komple ayaklandı. Gözlerim hemen Yavuz Bey ve Samet abiyi buldu. Yavuz Bey'le göz göze geldik o an. Beni görür görmez sahneye ilerleyen herkesin aksine o, yukarıya doğru çıkmaya çalıştı. Bize doğru mu gelmeye çalışıyordu? Anlayamadım. Akın ise beni aşağıya doğru çekti. Basamağı fark etmedim, tökezledim bir an ve Akın tutmasa neredeyse önümdeki kızın omzuna çakacaktım kafamı. Telaşlandım ama sesimi çıkarmadım. Kalabalıkla omuz omuza kenetlenerek ilerlerken bir yandan da kalbim ağzımda bakınıyordum sahneye. Rektörü hemen indirdiler sahneden. Kalabalık hep bir ağızdan, ayağa kalkan gencin sözlerini haykırıyordu ama en çok Akın'ın bariton sesi yankılanıyordu ciğerlerimde. Sırtıma yaslanan göğsü içimi titretecek kadar yoğun bir gürültüyle haykırıyordu.

Parmak uçlarımda yükselerek kalabalığa bakındım, Yavuz Bey'i göremedim önceki yerinde. Her yere baktım. Hiçbir yerde yoktu. Kaşlarım çatıldı, kalabalığın arasına daha da karıştık. Akın bağırıyor, ben ona daha sıkı tutunuyordum. Her saniye sesler daha da şiddetleniyor, uğultu konferans salonunun duvarlarına çarpıp yığılıyordu üzerimize. Kalbimin atışı da bu armoniden farksız değildi, şiddetli ve gümbürtülü. Birkaç flaş patladı. Gazeteciler... Olay daha da mı büyüyecek diye sorguladım o an. Ertesi günün gazetesini sebepsizce merak ettim.

"Akın!" Onca sloganın arasından duyduğumuz aykırı gür sesle ikimizin de başı sola doğru döndü. Yavuz Bey iki basamak üstümüzdeydi, bize ulaşmaya çalışıyordu. Akın tüm bedenini ona doğru dönerken ben de beraberinde döndüm. "Akın, dışarıda bir dünya asker var! Bundan haberiniz var mıydı?" diye sordu Yavuz Bey bize doğru eğilerek. Korku dolu bakışlarım Akın'ı buldu. Akın'ın yüzü dalgalandı bu sözler üzerine.

Sonra bir anda aşağıdaki kapıdan askerler girmeye başladı içeri. Hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadık. Konferans salonunun sandalyelerini koparmaya, ellerinde ne varsa askerlere fırlatmaya başladı eylemci öğrencilerden birkaçı. Akın, engel olmak için elimi bırakıp kalabalığa daldığında, "Akın, gitme!" diye bağırdım ancak onu durduramadım. Kalabalık onu bir

bataklık gibi içine çekip alırken peşinden gitmek için adımladım lakin Yavuz Bey tuttu beni.

"Hayır!" diye bağırdı sıkı sıkıya sol kolumu tutarak. "Gitme, sakın!"

Bir anda alev parlaması oldu. Gözlerimiz kısıldı, ürkerek geriledim. Önce flaş patladı sandım ancak alev kırmızısıydı bu, anladım hemen. Ayaklarımın yanı başında bir sıcaklık hissettim. Yavuz Bey hızla beni kendisine doğru çekti. Ateşten kaçmak üzere yukarıya adımlayan bir sürü kişi bize çarptı.

"Ayten!" Üç metre aşağıya kadar inmişti Akın, neredeyse askerlerin olduğu yerdeydi. Bana doğru bağırırken yoğun duman her yeri kapladı, yüzünü zar zor seçebildim. Koltuklar ateşe verilmişti! Nasıl oldu anlayamadım, kargaşa o kadar çabuk büyüdü ki bize çarpanlara rağmen orada dikilirken düşmemek için Yavuz Bey'in koluna sıkı sıkıya tutundum.

Ona gitmek için önümde yanan koltuk parçasının üzerinden atlamalıydım. Cesaretimi topladım ve Yavuz Bey'in tutunduğum kolunu bıraktım. Lakin o beni bırakmadı. "Bırakın Yavuz Bey!" Erimiş plastik ve yanık kumaş kokusu ciğerlerime nüfuz ederken boğazım yandı, yüzümü ekşittim. Beni çekmeye, üst kapıdan çıkarmaya çalışıyordu. "Bı-Bırakın!" diyerek çırpındım. Gidemezdim. Onu burada asla bırakamazdım.

Birkaç çığlık duyulduğunda aşağıya doğru bakındık yeniden. Coplar çıkarılmış, sorgu sualsiz hızla birilerinin neresine geldiği önemsenmeksizin inmeye başlamıştı. Yalnızca ekmek kuyruklarında kavga olduğunda jandarmaların müdahalesiyle şahit olduğum o birkaç cop, şimdi onlarcası tarafından savruluyordu hoyratça. Kanım dondu.

"Yavuz!" diye bağırdı Akın. Artık beyazdan siyaha dönen dumanların ardından yüzü zar zor seçiliyordu Akın'ın. Öksürmeye başladım. Akın'ın sesini arıyordu kulaklarım. "Çıkar onu!" dediğini işittim en son. Yavuz Bey iki kolumu birden kavradı ve büyük çırpınışlarıma rağmen beni neredeyse sürükleyerek çıkardı oradan.

İçeriden birkaç silah sesi duyulduğunda acıyla bilinçsiz bir şekilde haykırdım ve beni dışarı çıkardığı için onun göğsüne vurmaya, itmeye başladım. Ağlıyordum sinirimden, elimin kolumun bağlı tutulmasından ve en çok da Akın'ın orada olup da benim dışarıda olmamdan. "Bırak! Bırak Allah'ın belası! Ateş ettiler! Vurdular onu! Bırak beni!" Yavuz Bey hızla sıkıca sarıldı bütün bedenime, öyle bir sarıldı ki kıpırdayamadım. "O, silahlardan korkuyor!" diyebildim en son.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken, bir sel gibi dışarıya doğru akan kalabalığa karıştık. Ben düşüyordum, Yavuz Bey hızla kollarımdan tutup ayağa

kaldırıyordu. Ayağa kalktığım gibi geriye dönüyordum, ayaklarım ilerlemek için kayıyor, direniyordu Yavuz Bey'in beni tutan kollarına ancak o, Nuh diyor peygamber demiyordu. Hıçkırıklarım boğazımda büyürken ona itiraz edecek kelimeleri dilimde toparlayamıyor, sadece basit, anlamsız sesler çıkarıyordum.

Canımın yanıp yanmadığını umursamadan belimden tutarak ve büyük bir kuvvetle yönlendirerek çıkardı beni Yavuz Bey dışarıya. Çıkar çıkmaz da çekti ellerini. İttim onu. Sendelemedi bile. Gerisin geri koşmaya çalıştım ama tuttu beni yeniden. "Bırak!" diyebildim yine. "Lütfen..."

Kırık sesime karşın daha da çekti beni dışarıya. Bir dünya siren sesi duyuldu acı acı. Yavuz Bey kalabalıktan uzağa sürüklemeye başladı beni bu defa. Yağmur yağıyordu. Kalabalık, buğulu gözlerimin ardında daha hareketli görünüyordu. Bir sürü ses vardı. Kafam susmuyordu ve Akın yoktu. Akın içerideydi hâlâ.

Bu gerçekle sarsıldım ve kaba bir kuvvetle ittim Yavuz Bey'i. "Çek ellerini üstümden!" diye bağırdım. Bu kez sendeledi. "Uzak dur benden! Ne hakla beni oradan çıkarırsın?"

"Bana bunu yapmamı Akın söyledi!" diye açıkladı kendini. Bir hıçkırık daha kaçtı dudaklarımdan.

Ne yapacağımı bilemeyerek yeniden göğsünden ittim onu. "Sanki her dediğini ona göre yapıyorsun..." gibi saçma bir cümle çıktı dudaklarımdan. Üzüntümden ve sinirimden saçımı başımı yolmak istiyordum. Bir dünya asker giriş kapısına konuşlanınca içeriye girme ümitlerim tamamen suya düştü. İçeriden yayılan dumanlar da cabasıydı. Yeniden Yavuz Bey'e bakarken sol gözümden bir gözyaşı yuvarlandı yanağıma. Tam içimdeki öfkeyle göğsüne yeniden vuracaktım ki iki bileğimi birden sıkı sıkıya tuttu.

Gözlerime bakarken, "Yeter Ayten!" dedi katı bir ses tonuyla. "Ben de senden uzak durmaya çalışıyorum. Buraya gelmemek için ne bahaneler öne sürdüm, haberin var mı? Ancak Akın'ın abisi *konuşmada usta sensin* diye tutturdu, *sen de gel* diye, beni öne sürdü!" Bileklerimi ellerinden çekmek istedim ama daha sıkı tuttu. "Görmek için can atmıyorum bir şeyleri ben!"

Akın ve benden bahsediyordu. Acı çeker gibi mi bakıyordu gözlerime? Hayır. Ya da ben bu acıyı konduramıyordum onun yüzüne, içine, kalbine. "Gitmeme izin vermeliydiniz!" dedim yeniden.

"Canının yanmasını istemedim!" dedi hemen.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Evden gitmeme izin vermeliydiniz..."

Gözlerinden binbir türlü duygu geçti o an. "Kıyamadım Ayten. Ne sana ne de Mete'ye..." Duraksadı. "Oğluma..." diye kabullendi onu, aitlik

ekiyle. Nefesim titredi, Mete'yi düşününce daha da ağlamaya başladım. "Gitmene izin veremedim. Yapamadım. *Kıyamadım.*"

Hızla çektim bileklerimi ondan. Birbirine bakan iki yalnız ağaç gibi dikili kalıp bakıştık bir süre. Ne diyebilirdim ki? Ne söyleyebilirdim daha fazla? Sessizlik konuşuyordu bizim yerimize zaten.

"Ayten!"

Tanıdık bir sesle ardıma döndüm. Döner dönmez de ipi kopmuş uçurtma gibi hızla koştum gökyüzüme. Akın'ın kollarına atılırken daha büyük bir hıçkırık büyüdü boğazımda. Boynuna sarılırken ağlamaya devam ettim. İs kokmuştu üstü, hemen aldım boyun girintisinde o kokuyu. Canım daha da acıdı bu detaya dikkat etmemle. Geri çekilip yüzümü hızla avuçlarının arasına aldı.

Hızlı hızlı soluklanırken, "Neden ağlıyorsun? İyi misin? Bir şeyin yok ya?" diye sorularını sıralamıştı. Oysa ben yüzüne bakmak değil, sıkıca sarılmak istiyordum ona. Öyle de yaptım. Yanıtsız bıraktım tüm sorularını, bir çocuk gibi başımı göğsüne yaslayarak sıkı sıkıya sarıldım ona. "İyiyim işte, ağlama artık." Akın saçlarımı okşadı bir süre. Onca kalabalığın, gürültünün ve kaosun arasında sadece ikimiz dikilip soluklandık birbirimizde. "Haberim yoktu..." diye açıkladı kendini. "Yemin ederim militanların aramıza sızdığından, bu denli olayların karışacağından ve askerlerden haberim yoktu sevgilim... Bağışla beni, bilsem asla sokmazdım seni o ortama." Yüzümü okşadı, sevdi.

"Sorun değil, senin için çok endişelendim," diyebildim sadece, boğuk bir sesle. "Arkadaşların... Onlar iyi mi Akın? Silah sesi duydum..."

"İyiler," dedi saçlarıma doğru. "Silahı uyarı için sıktılar. Kimseye bir şey olmadı." Ayrıldığımızda Akın etrafına bakınmaya başladı. "Yavuz nerede?" diye sordu. Arkamı dönüp baktım ama onu önceki yerinde bulamadım. Bütün avluyu boydan boya taradı gözlerim. Yoktu Yavuz Bey. Gitmişti.

Eve gidene kadar bugünkü yaşananların korkusunu atamadım üzerimden. Akın biraz daha birlikte kalalım diye diretse de kendimi hiç iyi hissetmediğimden birkaç saat sonra buluşalım demiştim. Ona beni eski ilkokulun önünde beklemesini söyleyerek inmiştim arabadan. Akşama kadar onunla kalıp, gece dönecektim. Sorarlarsa *Zehra'ya gittim* derdim. Evet, bu iyi bir yalandı.

Eve girince bir tarhana çorbası yapmıştım kardeşlerim ve annem için, sonra da soluğu direkt banyoda almıştım. Farkında olmasam da o ise ben de bulanmıştım, saçlarımda hâlâ yangının kokusu vardı. Islak saçlarımı tararken annemle göz göze geldim bir an. Ağır adımlarla geçip gitmişti odamın kapısının önünden. Saçlarımı taramayı bırakıp peşinden ilerledim. Yavaşça pencere kenarındaki koltuğa çöktüğünü gördüm. Annemin yüzünde, gözlerinde hep bir örtülü hüzün, hep bir örtülü acı vardı ancak o gün ilk defa bu örtüyü tamamen kaldırmıştı. Gözlerinden şeffaf inci tanelerine benzeyen yaşlar akarken sessizdi annem. Sadece pencereden dışarı bakıyordu.

Evde ondan ve benden başka kimse yoktu. Nergis okula giderken Emel'i Zehra'ya bırakmıştı, Gülin de okuldaydı. Annemi bu denli üzen neydi, tahmin etmesi zor değildi ancak yine de o olmamasını dileyerek anneme doğru ilerledim ve önünde diz çöktüm. Kuru, ince dallar gibi olan kemik ellerini tuttum yavaşça. "Anne..." Seslenişimle sanki ağladığını hiç fark ettirmemiş gibi gülümsemeye çalıştı yüzüme. "Ağrın mı var?"

Aslında ilaç tedavisine başladığından beri annem daha iyiydi. Ayağa kalkmaya başlamış, evin içinde kendi varlığını hatırlatacak kadar bizimle yarımşar saatlik sohbetlere katılmayı âdet edinmişti son zamanlarda. Bu beni çok mutlu etmişti. "Yok," diyerek ellerimin altındaki parmaklarını kıvırdı avucuna doğru. Vardı işte bir şeyi, belliydi kara gözlerinin buğusundan. Sormak için dudaklarımı araladım ancak ince yazmasının altından beliren birkaç tutam saçın ıslak olduğunu fark ettim. Kaşlarım çatıldı.

"Sen duş mu aldın anne?" diyerek uzanıp yazmasını geriye doğru çektiğimde hızla elini kaldırıp engel olmak istedi bana ancak açılan saçlarının ıslaklığını fark etmiştim. "Eh be anne!" diye sitem ettim. "Ben yıkayacaktım ya seni, unuttun mu? Sabredemedin mi yoksa?"

Bana öyle bir bakışı vardı ki dondum kaldım. O an normal bir şeyler olmadığını anladım. Annem sessiz sessiz ağlamaya devam ederken alelacele yazmasını düzeltti başında yeniden. İri iri açıldı gözlerim, ellerim ellerinden ateşe dokunmuş gibi çekildi. "Babam eve mi geldi?" diye sordum buz gibi bir sesle. Kendi sesimdeki o özne deşti ciğerimi. Babam birkaç gündür eve doğru dürüst uğramıyordu. Hatta belki de birkaç haftadır... Evi otel gibi kullanıyordu ve hepimiz nereye gittiğini biliyorduk esasında. Bir kadın vardı, Sultan'dı adı, ana caddenin sonundaydı evi. Duldu, hiç çocuğu yoktu. Kadına birçok sıfat takmışlardı ama hayır, ben o kötü sıfatları kadına değil, babama takmayı yeğliyordum. Çünkü kaypak olan, aşüfte olan

babamdı. Annem sustu, yaşlar daha da çoğaldı. "Anne?" diyerek dizlerinde oynattım ellerimi. Dizleri titredi.

"Durmadı baban..." diye fısıldadı. Tokat gibi çarptı bu cümle bana. Afalladım, başım döndü, midemdeki bütün safra ağzıma doldu, zorlukla yutkundum. Ayağa kalkıp hemen anneme sarıldım. Çektim onu göğsüme bastırdım ancak içim öyle acıdı ki ağlayamadım bile. "Durmadı... Durmadı..." dedi birkaç defa daha, yakarırcasına. Uzanıp yazmanın kapattığı ıslak saçlarını öptüm sıkıca, omuzlarını sevdim. Annem ağladı, ben içime içime doldurdum gözyaşlarımı.

"Öreyim mi saçlarını?" diye sordum titreyen sesimle. "Çok severdin sen örgülü saçları... Derli toplu, kız gibi kız oldun derdin her saçlarımı ördüğümde bana. Zehra'ya çok kızardın hep saçlarını salık bırakıyor diye. Benim en sevdiğin huyum muhtemelen saçlarımı her sabah özenle örmemdi, değil mi? Her sabah Ayten kalkar, çay suyu koyar önce, sonra örer saçlarını, Ferhat'ın yorganlar üzerinde duran sarı, kuşlu aynasına baka baka..."

Boğazımda katlanıp nefesimi tıkayan yumru olmasa konuşurdum daha anıları ama devam edemedim. Usul usul indirdim yazmayı saçlarından annemin. Islak saçlarının her bir teline incitmekten korkarcasına dokundum. Kalkıp, babamla ettiğim kavgada camını kırdığım vitrine ilerledim, Gülin'in okula giderken saçlarına toka niyetine bağladığımız don lastiklerinden birini aldım. Annemin ardına, koltuk tepesine tünedim yavaşça. Ellerimi tarak niyetine kullanıp saçlarının arasından geçirdim, küçük bir kız çocuğunun saçlarını örer gibi hissettim o an. Gözlerim doldu ama ağlamadım. Annemin cılız saçlarını şöyle bir tutup kaldırdığımda ensesinde, boynunda, esmerliğini aldığım tenin belirli kesimlerinde öpücük morluklarını görünce neredeyse kıracak kadar sıktım dişlerimi. Dudaklarımı sıkı sıkıya birbirine bastırdım, çığlık atmamak için zorla içime ittim çektiğim acıyı.

Annemin saçlarını örerken yaşlar süzülüp döküldü gözlerimden ince telli saçlarına. Sanki ben parçalanıp döküldüm annemin her bir saç teline. İçimde kaynayan bir öfke, bir acının yıllardır süregelen çığlığı... Susmuyordu asla, hiç susmayacakmış gibi geliyordu bazen.

Saçlarını sessizlik içinde ördükten sonra, annem, "Ben uyuyacağım," dedi bir çocuk gibi. Uzanıp kenara attığım yazmasını aldı, izleri saklamak ister gibi boynuna kapattı yazmayı. Oysa her şey çok netti. Kalkıp odasına giderken hiçbir şey yapamadan çaresizce izledim annemi. Başımı iki elimin arasına alarak bir kâbus olduğunu düşündüm tüm bunların. Bir kabûstan ötesini düşünmek istemedim ama değildi. Kendi ıslak saçlarım bir yük oldu bana o an. Sobaya bakındım. Hepsini yakmak istedim o sobada.

Sonra annemin yaktığı oyuncak bebeğim geldi aklıma. Ağladım sessizce. Annem gibi. Ne annemi sevdim bu hayatta doğru dürüst ne de babamı. Hem babam yok benim zaten, baba yerine taş koysam o daha çok babalık yapardı bana. Benimki şeytanın öbür eşi. Benimki, *benimki* bile demek istemeyeceğim kadar sefil ve aşağılık bir yaratık sadece!

Zil sesi bütün evde yankılandığında ayaklarımı sürüyerek gittim açtım kapıyı. Nergis ve Gülin harala gürele eve girdiler. Nergis yüzüme bakma gafletine düştü, yüzünün rengi attı hemen. "Neyin var abla? Annem iyi mi?" diye sordu.

Ne annem iyi ne de biz Nergis, diye suratına haykırmak istedi bir yanım. *Bu ev dediğimiz bok çukurunda, etimizi koparırcasına aç bir zevkle bizden hayatı alan bir zebaninin ellerinde ölümü bekliyoruz umutsuzca!* Diyemedim tabii bunları. Omuz silktim. Bir cevap vermeden gidip hızlı hızlı üzerimi değiştirdim. Yarısını taradığım ıslak saçlarımı umursamadım.

"Nereye abla?" diye sordu Nergis.

"Tarhana çorbası yaptım, sıcak sıcak için," dedim. Arkasından kurmalı bir oyuncak gibi giyindim kırmızı paltomu. Ellerim ıslak saçlarıma değdikçe soğukluğu bütün bedenime sirayet etti. "Anneme dokunma sakın Nergis!" dedim bir an. Nergis korkmuş gözlerle bana bakındı. Gülin geldi sonra, yüksek perdeden çıkan sesim üzerine hemen Nergis'in bacağına sarıldı. "Annemin saçlarına dokunma!"

Kapıyı çarpıp çıktım. Ayağımda bağlanmamış bağcıklarla tökezleye tökezleye indim yokuşu. Saat kaç, bilmiyordum. Akın geldi mi, bilmiyordum. Bu yokuş nereye kadar gidiyor, bilmiyordum. *Babamı öldürmek istiyorum. Keskin bir ekmek bıçağı var mutfaktaki tutacak yeri kırık ikinci çekmecede. Babam onu iki ayda bir bileyicide gider bilettirir. Keskinleştirir. Kırçıl uçları bir köpeğin dişleri kadar sivrileşir. Uzundur biraz, kurbanlarda gelen etleri bazen o bıçağı kullanarak doğrarız biz. Bir değişte ayırır hayvanın yağını etinden. Var öyle bir bıçak bizde.*

Bağcıklarıma takılıp tak diye düştüm bir anda. *Bak, Allah çarptı seni,* dedi içimden bir ses. *Allah'ın verdiği canı almak senin neyine?* Korktum o an, düşerken ellerimi yere hızlıca koyduğum için zedelenen avuç içlerim cayır cayır yanmaya başladı. Zaten eski ilkokulun önüne gelmiştim, kalkıp ellerimi birbirine vurarak silkeledim. Avuçlarıma baktım uzun uzun, taş izleriyle, çiziklerle dolmuştu. Bir düşmeyle bile ne kadar çok yara alabiliyormuş insanın avuç içleri, ya ben ne yapsaydım bu hayatta? Benim su kalbim avuç içlerimden daha mı katıydı sanki? Almıyor muydu hiç yara?

"Zümrüt?" Başımı kaldırıp aval aval aradım bana sesleneni. Dünyam yeşillendi. Babamı bir kez daha öldürdüm o an.

Affet beni Allah'ım. Öldürüyorum onu. Affet.

"Bana her şeyi unutturmanı istesem... Bunu yapar mısın?"

"Her şeyi unutamazsın Zümrüt."

"Sadece bu gece... Sadece bir an... Unutmak mümkün olsa her şeyi..."

"Sağlam bir Fransız şarabı bir süre unutmana yardımcı olur belki."

"Sağlam bir Fransız şarabı..."

"Evet, Lyon'dan almıştık seneler önce abimle. Kırmızı."

"Paltom gibi mi?"

"Palton gibi..."

"Ama günah..."

Başını çevirip Ayten'e baktı Akın. Değer yargıları kesinlikle aynı değildi ancak bu içtenlik, bu duruluk kalbini yumuşattı. Bir sıkıntısı vardı, bu çok belliydi, yüzlerce kez sormasına rağmen bir yanıt alamamıştı ondan. *Söylemek istemiyor, ısrar etme,* dedi içinden.

"Tamam, ben senin yerine günahkâr olurum. Neyi unutmak istiyorsan bana bir bir söyle, ben içer unuturum senin yerine."

Ayten ona çevirdi buğulu bakışlarını, araba Aşiyan'daki Tamtürk yalısının önünde durdu bu esnada. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Akın motoru susturup döndü Ayten'e ve meraklı bakışları dokundu kızın yüzüne.

"Mümkün olsa... Unutsam her şeyi..." dedi Ayten yeniden. *Bu sır dolu ağzı bu gece bülbül gibi şakıtmazsam ben de Akın değilim,* dedi içinden Akın.

"Lyon şarabı..." dedi yeniden. "Kırmızı." Duraksadı ve Ayten'in üzerindeki paltoya bakındı. İçindeki ilkel kıskançlığı bastırdı. "Palton gibi." Hızla indi araçtan, Ayten de beraberinde. aralık ayının son günü, 1980 yılının son akşamıydı. Akın, Ayten'in yanına ilerleyip eline uzandı. "Biraz sobanın yanında oturup saçlarının nemini giderseydin bari Zümrüt," dedi Ayten'in ıslak saçlarına kızgın bir bakış atarak. "Hasta olacaksın şu kış ayında."

Adımlarını hızlandırdı Ayten'in üşümemesi için. Aşiyan'a gel git yapmıştı, kaloriferleri ve şömineyi yakmıştı onun için. Çok kalmazdı Ayten, birkaç saat sonra gidecekti muhtemelen ama onunla paylaşacağı o birkaç saat için öyle heyecanlıydı ki Akın, içi içine sığmıyordu. Kestane almıştı onun için. Soğumuştu belki şimdiye ancak o seviyordu.

Ayten ise bambaşka bir âlemde gibiydi. Uyuşmuştu bütün uzuvları annesinin o hâlini gördüğünden beri. *Büyümek kötü*, diye geçirdi içinden, *büyüyüp her şeyin farkında olmak daha kötü...* Kırmızı paltosunu sıyırdı omuzlarından yavaş yavaş, Akın aldı paltoyu ve astı askılığa. Ayten'in elini tutup hafifçe çekerek içeriye yöneldi onunla. Işıkları açmadı. Harıl harıl yanan şöminenin kızıl turuncu ışığı aydınlatıyordu dört bir yanı zaten. Şöminenin önüne kocaman yastıklar koymuştu. Yastıkların hemen yanında, yerde iki kadeh ve bir şişe kırmızı şarap duruyordu. Diğer tarafta ise yere kurulmuş bir pikap takımı vardı.

Yavuz Bey'inki gibi, diye düşündü Ayten istemsiz bir şekilde. Akın, Ayten'in pikaba baktığını görünce gülümsedi. "Senin için Orhan Gencebay plağı aldım," dedi sevecen bir şekilde. "Seviyorsun ya hani..."

Oysa Ayten aman aman bayılmıyordu Orhan Gencebay'a, Ferhat çok dinlediği için, kulağı alıştığı için sevmeye mecbur bırakılmıştı sanki. Yine de sesini çıkarmadı. Gözleri bu defa pikaba yaslanmış kese kâğıdını buldu. Buruk bir tebessüm geldi kuruldu dudağının sol kenarına.

Akın tutup çekti kendine Ayten'i. Sıkı sıkıya sarıldı, ıslak saçlarını okşayıp koklayarak öptü. "Ömrümün baharı..." dedi içten, kalbinden gelen bir tınıyla. Ayten geri çekilip öptü onu. Onu öpmeyi seviyordu. Onu öpünce babasının bütün o saçma düşüncelerini bastırıyordu kafasında. Babasının her günah dediği şeye elini attığında daha da mutlu oluyordu sanki ve Akın'ı öpmek de şu an onun en büyük günahıydı ona göre.

"Dur," diyerek kıkırdadı Akın. "Önce benim ömrümün baharının gözlerinde neden yağmurlar yağmış, anlat bana."

Ayten'in dışarıdan geldikleri için kış ayazını sünger gibi çekmiş soğuk yanaklarını okşadı başparmaklarıyla. İki iri zeytin tanesi göz yeniden nemlendi. Gözleri kısıldı Akın'ın. "Kestane mi aldın?" diye sordu Ayten çocuk gibi. Kaçıyordu onun sorularından. Alakasız şeylere bağlıyordu hemen.

"Kestane aldım ya..." diyerek bozuntuya vermedi Akın ama dert olup kuruldu Ayten'in nemli gözleri içine. Elinden tutup şöminenin önüne çekti onu. "Açalım bakalım plağımızı," dedi şirin bir ses tonuyla. Ayten ayakta dikilip kollarını göğsünde bağlayarak bakındı yeniden Akın'ın yaptıklarına. Ruhundaki bütün yaralara merhem olmak ister gibiydi Akın'ın hareketleri.

Akın, plağı Orhan Gencebay'ın fotoğrafının olduğu kabından dikkatlice çıkardı ve pikaba yerleştirdi. Cızırtılı bir ses duyuldu, sonra bilindik notalar doldu Ayten'in kulaklarına. Akın'a ise yabancıydı bu parça ama aldırmadı. Ayten seviyordu, Ayten biliyordu çünkü, bu ona yetiyordu. O da

severdi, o da bilirdi. Hem ne vardı ki arabeskte? O da pekâlâ dinleyebilirdi artık. Sıkılmıştı yabancı müziklerden hem zaten. Ayten yeni bir soluk getirmişti hayatına her anlamda. Canı Ayten, cananı Ayten, canına can katan Ayten...

Kalktı ayağa, hemen Ayten'in ellerine tutundu. "Bunu sen söylemiştin," dedi Orhan Gencebay şarkıdan henüz birkaç cümle söylediğinde. "Mete'yi hastaneye götürdüğümüz gün, arabada..." O anları hatırlar gibi gülümsedi, ellerini Ayten'in belinin iki yanına koydu, sardı incecik belini. Ayten de kollarını onun boynuna doladı hemen, yanağı göğsüne yaslandı. Akın hafifçe sallanırken Ayten eşlik etti ona. Gözlerini kapattı, unutmaya çalıştı her şeyi.

"Aşk mıdır bu, bilemiyorum
Sanki sensiz yaşamıyorum
Sevdim ama diyemiyorum
Sensiz olamıyorum..."

"Sensiz olamıyorum..." diye tekrarladı Akın. Göğsüne yaslı Ayten kıpırtısız kaldı, kulağına yaklaştı dudakları bu defa. "Sensiz olamıyorum Zümrüt."

Ayten'in yüreği şu cayır cayır yanan şöminedeki ateş gibi sıcacık oldu. İç çekti derince. Yüzünü Akın'ın göğsüne bastırdı. "Akın..." dedi acıyla. "Ben hiçbir şeyle başa çıkamıyorum."

Annesinin hastalığı bir yana dursun; işi, Mete, Akın'ı kırmanın bütün keskinliği, Yavuz Bey'in bir bakışı, kardeşlerinin sorumluluğu, geberesice babasıyla aynı evin içerisinde bulunmak, çocuk sahibi olamayacağını düşünmek... Her şey bir anda yığıldı bu akşam Ayten'in üzerine.

Akın göğsünden ayırmak için Ayten'in çenesini tutmaya çalıştı ancak Ayten ısrarla bastırdı yüzünü onun göğsüne. "Zümrüt... Neler oluyor?" diye sordu çaresizce yeniden. "Seni bu denli üzen şey ne? Baban mı?" Aklına babasından başka hiç kimse gelmiyordu. Ha, bir de sümsük Kemal vardı. Mahallede her gördüğünde öldürecek gibi bakıyordu adama ama son zamanlarda mahalleye uğramadığından göremiyordu da doğru dürüst.

Ayten'in elleri Akın'ın göğsüne indi. Beyaz gömleğini sıktı, parmaklarının ucunda buruşturdu gömleğin kumaşını. Babası sorulduğu için içinde deli gibi bir öfke çağladı. Öldürmek istiyordu onu. Resmen avuç içleri onun kanına susamış gibi kaşınıyordu. "Benim bir çocuğum olmayacak..." diye fısıldadı ancak o kadar uçucu, o kadar belli belirsizdi ki bu fısıltısı, pikaptan yayılan melodi ezdi geçti bu soluk renkli fısıltısını.

"Ne?" diye sorguladı Akın. Bir şey duyduğuna emindi Ayten'in ağzından ama anlamlandıramamıştı. Bu defa zorla çenesini tuttu Ayten'in, kendinden uzaklaştırdı ve yüzüne bakındı. Gözleri iri iri açılmıştı Ayten'in. Korkunç görünüyordu. "Sevgilim..." dedi endişeyle. "Ne oluyor?"

"Şarabın..." dedi Ayten. "Şarabın tadına bakmak istiyorum."

Akın gülmeye başladı. "Ne oldu bizim günah sevap işi?" diye sordu alayla.

Ama Ayten gülmedi. "Tadını merak ediyorum," diyebildi sadece. *Babamın günah dediği ne kadar şey varsa yapmak istiyorum bu gece.*

Akın, Ayten'in ellerini tuttu ve onu yumuşak, büyük yastıklara oturttu, sonra büyük şarap şişesini ve iki kadehi aldı eline. Ayten ise boş bakışlarını ateşe dikerek, dalgalanan ateşlerin kendini durgunlaştırmasına izin verdi. Akın açtığı şişeyi vakit kaybetmeden kadehin birine doldurdu, uzattı Ayten'e.

"Hemen içme, yavaş yavaş iç. Çarpar belki. Ağır bir şarap bu. Hem sarhoş olursan annenler fark eder, bir de onları çekme." Ama Ayten duymadı bile bu sözleri zira çoktan kafasına dikmişti şarabı. Akın kendi kadehini doldurmaya daldığı için fark edememişti bunu, görüş açısına Ayten'in boş kadehi tutan eli girince şokla başını kaldırıp baktı yüzüne. "Sevgilim..." diyebildi sesinde bariz bir sitemle. "Sarhoş olmanı istemem, eve döndüğünde..."

"Eve dönmeyeceğim," diye sözünü kesti Ayten onun. "Bu gece seninle kalabilir miyim?"

Akın afalladı. "Ne demek eve dönmeyeceğim?" diye sorguladı onu. "Haberi var mı ailenin bundan?"

Yutkundu Ayten. "Var," diye yalan söyledi. "Zehra'da kalacağım dedim." Akın kafasını salladı, Ayten kadehi uzatmaya devam etti. "Lütfen..." diye diretti elindeki kadehi oynatarak. "Bu gece bu şişenin dibinden görmek istiyorum dünyayı. Hem bana her şeyi bir süreliğine unutturabileceğini söylemiştin..."

Akın onun bu isteğini karşılıksız bırakmadı, doldurdu kadehi. Bir süre sessiz kalıp şarabı yudumladılar ve sırtlarını arkalarında duran kanepenin oturma kısmına yaslayarak şöminede yanan ateşi izlediler. Soğumuş kestaneleri uzattı Akın, Ayten birkaç kestane attı ağzına ancak fazlasını almadı midesi. Annesi düşüyordu aklına sürekli, içi şu şarabı bile zor alıyordu. Akın yavaş yavaş, Ayten ise su gibi hızlıca bitip tüketiyordu kadehlerini. Daha hızlı içerse daha çabuk unutacağını sandı ancak beşinci kadehte yanan yüzünden ve titreyen ellerinden başka hiçbir şey olmadı.

Pikaptaki bütün şarkılar bitince Akın sağ elindeki kadehi bırakmadan pikaba doğru uzandı, ince iğnesini kaldırdı ve bir düğmeye basıp pikabı kapattı. Şöminede cayır cayır yanan odunların çıtırtısından başka ses kalmadı ikisi arasında. Çok rahatsız hissetti Ayten o an. Bir ses istedi, dilinde kelimeler büyüdü, eğilip büküldü, *nasıl söylesem* diye sorgulanmadan pat diye sessizliğe döküldü. "Benim bir çocuğum olmayacak."

Ayten'in sözleriyle kaşları havalanmıştı Akın'ın. Boynunu çevirip ona baktı. Ayten ise başını önüne eğmiş, elleri arasında duran boş kadehe bakıyordu. "Ne?" diye sorgularken tüm gövdesini döndü Akın ona. Anlayamamıştı neden böyle bir şey söylediğini.

"Benim..." derken tıkandı soluğu Ayten'in. "Benim bir çocuğum olmayacak. Muayene... Muayene oldum ben. Bana bebek yaşamaz, tutunamaz, miyom var dedi." Ayak parmakları içe kıvrıldı, dizlerini gövdesine doğru çekerek bir nokta kadar küçük kalmak istedi Ayten. Elindeki boş kadehi yanı başına bıraktı. Başında hiç susmayan ve gittikçe büyüyen bir ağırlık vardı sanki.

Akın'ın zihni ona oranla daha berraktı ve Ayten'in sözleri onu daha fazla etkilemişti bu sebeple. "Sen ne..." diyebildi Ayten'e sadece. Ayten başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Bir gerçekti görünen, acı bir gerçek.

"Gittim, Mete'nin doktoruna muayene oldum." Ağzındaki dili bir pelte gibi ağırlaştı, kelimeler yuvarlaklaştı. "Sen çok seversin çocukları, biliyorum. Kız çocuklarını özellikle. Neydi..." diyerek hafifçe çatıldı kaşları Ayten'in. "Hah! Devrim... Devrim olsun adı demiştin bana."

Akın elindeki kadehi hızla yere bırakıp Ayten'in karşısına doğru ilerledi ve iki omzunu tuttu sıkıca. Şömine ışığının önüne geçtiğinden Ayten'in görüş açısı bir anda kararmıştı, gözlerini kırpıştırarak Akın'ın yüzüne bakmaya zorladı kendini. "Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye sorguladı Akın sesindeki öfkeyi gizlemeyerek. "Benden bu yüzden mi ayrılmak istedin?"

"Devrim olsun adı..." diyerek gülümsemek istedi Ayten ancak gözleri aksi istikamette tomurcuk yaşlar doğurdu. "Sen hep sevdin çocukları. Gülin'i, Emel'i, Mete'yi... Hâl böyleyken nasıl derdim ben sana çöpsüz bir üzümüm, *bak olmayacakmış benim çocuğum* diye? Bu kötülüğü nasıl yapardım sana? "

"Sen bunca şeyi sırf ben çocukları seviyorum diye mi bana söyledin ve yaptın?" diye sordu Akın sesinin yüksekliğini kontrol edemeyerek. "Ayten sen bunu benimle nasıl paylaşmazsın? Nasıl o sözleri hak ettiğimi düşünürsün? Beni annemden vurdun! Annemden!"

Akın'ın sesi çatladı son kelimede. Ellerini Ayten'in kollarından çekti, hızla ayağa kalktı, iki elini kısa saçlarına sürttü sertçe. Ayten ağlamaya başladı, ağlarken de kadehe ve şarap şişesine uzandı. Titreyen eller ve buğulu gözlerle döke saça doldurdu kadehini. Neredeyse bitmek üzereydi şişe, iki buçuk parmak kadar daha vardı.

"Bunu bana nasıl yaparsın? Ben bunca şeyi hak ettim mi sırf bu yüzden?" diye sorguluyordu Akın. Bu sorusu kulaklarında yankılandı durdu. Aptallığına ağladı biraz da.

Kadehi yuvarladı yeniden boğazından Ayten, yetmedi bu defa şişeyi aldı eline, şişeden içti bitirdi içkiyi. Sol elinin tersiyle ağzını silerken *yalancı* dedi içinden Akın'a, *bu aptal sıvı unutturmuyor hiçbir şeyi. Öyle olsa yanı başımdaki seni bile unutmuştum çoktan.*

Boş şişeyi parlak vernikli parkelerin üzerine bırakırken şişe büyük bir gürültü çıkararak devrildi. Sesten ürkerek ellerini karnına sardı Ayten. Usulca okşadı karnının üzerini, yoksunluğuna dokunur gibi. Akın bunu fark ettiğinde ıslak kirpiklerine ağır gelen yaşlar döküldü yanaklarına. Yeniden oturdu Ayten'in karşısına ve Ayten'in kaşık kadar küçük yüzünü aldı avuçları arasına.

"Benim için bir önemi yok..." dedi net bir şekilde. "Ha olmuş çocuğumuz ha olmamış... Önemi yok! Önemli olan tek şey sensin Ayten. Önemli olan tek şey senin varlığın..." Alnını alnına bastırdı. "Sen yoksan eksiğim, yarımım ben asıl."

"Özür dilerim..." diye fısıldadı Ayten çünkü başka bir şey gelmedi o an aklına. Akın çekti onu hızla kendine, sıkı sıkıya sarılırken ikisi de ağlamaya başladı. Ayten bağıra çağıra, Akın ise sessiz sessiz ağladı. Acıyla titreşen ve birleşen iki göğüs kafesiydiler şimdi.

"Hiç önemi yok..." diye sayıkladı Akın. "Önemi yok Ayten! Yemin ederim!" Sustu. Öptü karışık saçlarını Ayten'in. *Belki,* diye düşündü Akın o an. *Belki vardır bir tedavisi? Evet evet... Kesin vardır.* Ama bunu şimdi söyleyemezdi zira Ayten'i incitmekten korktu. Hassas bir konuydu, çok üzülmüştü duyduklarından ancak bu meseleyi daha da büyütmek istemedi. *Ah, Zümrüt,* diyordu içinden sürekli, *her şeyle, herkesle mücadele edemezsin ki tek başına.* Ayten'i göğsüne çekerek sıkı sıkı sarıldı ona. Kızın karnını tutarak özür dilemesi çok dokundu içine. İçerledi onun bu hareketine, gözlerine yaş yürümesini durduramadı.

Ayten'in zihninde ise bir karmaşıklık hâkimdi. Bağıra çağıra ağlaması, rahatlatmak şöyle dursun, onu daha da berbat bir ruh hâline sürüklemekten başka hiçbir işe yaramadı. Söylediği, yaptığı onca şeye rağmen

kendisinden vazgeçmeyen, hâlâ sıkı sıkıya kendisine sarılan bu adam bir hayal olmalı diye düşündü. Evet, Akın bir hayal olmalıydı, onun gibisi neredeydi ki hayatında? Tanıdığı herkes çıkarlarının peşinde koşan leş kargalarından farksızdı. Bir tek Akın... Akın değildi onlar gibi.

Saatler geçti sessizlikle. Kıpırdamadan kaldılar şömine ateşinin karşısında. Şöminenin harıl harıl yanan ateşi ufaldı, üst taraftaki büyük sarkaçlı saat on ikiyi vurdu sonra. 1981 yılına sırtını Akın'ın göğsüne yaslayarak girdi Ayten. Akın'ın iki eli ise Ayten'in karnının üzerinde konuşlanmıştı. Sıcak eller, boş ve çorak bir karın...

Göz kapakları ağırlaşıyordu Ayten'in, zorlukla açık tutmaya çalıştı gözlerini. "Deniz feneri gibi hissediyorum," dedi çok sonra. "Bir deniz feneri her şeyi aydınlatabilir ama kendisine ışık tutamaz. Tam olarak öyleyim ben de. Kendimden başka herkesi, her şeyi aydınlatabilen bir deniz feneri... Yalnızca kendine karanlık."

Akın'ın yaslandığı göğsü hareket etti. Elleri kızın yüzüne tırmandı, yanaklarını sevdi. "Her şey an meselesi," dedi Akın boğuk bir sesle. "Seni gördüğüm an. Sana sarıldığım an. Ellerini tuttuğum an. Seni sevdiğim an. Seni öptüğüm an. Bütün bunların aydınlatılmaya ihtiyacı yok Zümrüt. Çünkü bu anlar hep alev alev yanacak zihnimde." Beyaz sabun kokulu saçlarını kokladı ve sıkı bir öpücük bıraktı kafasının üzerine saatlerdir yaptığı gibi. "Ben sana yansıtırım senin ışığını."

Başını kaydırıp Akın'ın yüzüne bakınmaya çalıştı. Onu kendisine bakarken buldu. Buğulu yeşil gözleri şömineden yansıyan kızıl ışınlarla yanan ormanlara benziyordu. "Neden kestin ki saçlarını..." derken kelimeler ağır ağır çıktı dudaklarından. Üzerine ölü toprağı serilmiş gibiydi, uyuşmuştu ama şikâyetçi değildi hiç.

"Annemi hatırlatıyordu," diye itiraf etti Akın. Ayten bu sözleri duysa bile algılayamadı. Sağ eliyle Akın'ın diken diken duran saçlarına dokundu.

"Seviyordum... Ben... Uzun saçlarını... Kirpi gibi olmuş şimdi. Batıyor... Ben hiç sevmem ki... Sevmem."

Kendindeki bu uyuşukluk hoşuna gitmedi Ayten'in, zira sürekli çalışan, düşünen beyninin bu kadar hantallaşması öfkelendirdi onu. Boynunu uzatıp öptü adamı dudağından, öpüşü ilk defa bu denli sertti. Akın'ın karşılık vermemesi daha da hırslandırdı onu. Bu defa gövdesini çevirdi hızla ve ellerini boynuna dolayarak öpmeye başladı Akın'ı ama umduğunu bulamadı. Sinirlendi, uyuşmuş sol bacağını kıpırdatıp adamın iki bacağının üzerinden attı ve kucağına çıktı bir anda onun. Akın'ın şaşkın yeşil gözleri

açıldı irice. Ayten yeniden öptü onu. Akın'ın buna karşılık vermemesi imkânsızdı, gözlerini yumdu ve hızlanan bir ritimle öpüşmeye başladılar.

Ayten'in ufak elleri sarsak sarsak Akın'ın beyaz gömleğinin düğmelerinin ilmeklerini çözmeye başladı birden. Yarıya kadar indiğinde Akın uzanıp tuttu onun ellerini. Tutmasa kötü hissedecekti kendisini, biliyordu. Ayten geri çekilip ayırdı dudaklarını ve gözlerini kırpıştırarak merakla bakındı onun yüzüne. "Sarhoşsun Zümrüt," dedi Akın. Kendisi de çakırkeyifti esasında ancak yine de her şey Ayten'in zihnine göre daha netti, en azından kendini yönetebiliyordu. "Hayatında bir hata olarak kalmak istemem."

Bir hata, diye tekrar etti zihninde Ayten. *Bütün hatalardan güzel bir hata!*

"Yangın..." dedi Ayten. "Seksen bir yangını."

Akın anlamadı, Ayten de anlatamadı zaten. Zihni bir yığın anlamsız kelime seliyle doluydu şu an, sadece hisleri çok netti. Ellerini kurtardı Akın'ın ellerinden ve devam etti gömleğinin düğmelerini çözmeye. Nihayet son düğmeyi de çözünce avuç içlerini onun çıplak göğsüne bastırdı, dudakları ise yeniden dudaklarını öpmeye başladı. Akın ise ne yapacağını bilemez bir hâldeydi, ilk defa böyle bir ikilemde kalıyordu elleri. Ayten'in bilinç dışı bir şey yaptığına emindi, şu an tamamen duygularına ve arzularına yönelik hareket ediyordu, bunun farkındaydı. Ama onun da duyguları, arzuları vardı ve Ayten tam şu anda onun kucağında, elleri çıplak göğsünde, dudakları dudaklarındaydı.

"Sevgilim... Çok sarhoşsun..." diye uyarmaya çalıştı öpüşlerinin arasından onu ancak sanki sağır olmuştu Ayten, durmuyordu. Bir ateş parçası gibi tutuşuyordu kucağında ve beraberinde kendisini de tutuşturuyordu.

Ayten kalçasını biraz daha ona doğru hareket ettirdiğinde Akın'ın göğsü kasıldı. Tam olarak erkekliğinin üzerindeydi şimdi kıpırdanıp duran kalçaları. Elleri, Ayten'in bel oyuntusundan kaydı usul usul, kalçalarına tutundu. Sertleşmişti. Onu arzuluyordu, onu deli gibi arzuluyordu ancak bulanık zihni çığlık çığlığa şu anın asla doğru bir an olmadığını haykırıyordu ona. Yine de engel olamıyordu onun ateşine kapılmasına yüreğinin. Ufak eller göğsünden kayarak omzuna tırmandı ve beyaz gömleği omuzlarından sıyrıldı bu esnada. Sıkı kalçaları avuçlarını doldururken, Ayten'in gömleği dirseklerine kadar sabırsızca indirmesi üzerine ellerini kızın kalçalarından çekip hızlıca gömleğini çıkardı Akın ancak sonrasında hemen eski yerine koydu. Ayten ise vakit kaybetmeksizin kazağını ucundan tutup bir çırpıda çıkardı. Ancak neredeyse geriye düşüyordu kazağını çıkarırken,

Akın atik davranarak yakaladı onu belinden. Ayten'in çıplak tenine ilk olarak bel oyuntusundan temas etti. Kendini zar zor kontrol ediyordu kız, Akın tutmasa sırtüstü düşüp kalacaktı.

Bunu fark eden Akın, Ayten'i belinden tutmaya devam ederek usulca yatırdı yastıkların üstüne. Üzerine doğru eğilip baktığında kız sadece tenine zıt, bembeyaz saten bir sütyenle, esmer çıplaklığıyla, dağılmış saçları, kadehlerce içtiği şaraptan rengini almış kırmızı yanaklarıyla âdeta ona görsel bir şölen bahşediyordu. Bir eli kızın beyaz sabun kokan saçlarına gitti, diğeri ise kızın çıplak karnından usul usul kayarak sağ göğsüne.

Yeni, bilinmedik ve yabancı bir hisle doldu Ayten'in içi o an. Akın'ın sütyenin üzerinden sağ göğsünü tutup hafifçe sıkmasıyla hissettiği bu farklı hisle başını geriye doğru atmak istedi. Üstelik karnında, hayır tam kasıklarında, orada, terlemiş gibi bir ıslaklık hissediyordu. Sanki bunca zamandır gizlenen bir volkan patlamıştı içinde ve iki bacağının arasından sızıyordu ılık ılık. Anlamsız bir mırıltı dudaklarında can bulunca Akın uzanıp kendi dudaklarına hapsetti bu sesi. Akın'ın ince uzun parmaklarını düşündü. Güzel parmakları, ellerinin üzerindeki belirgin damar ağları, çıplak üst vücudu, alev alev yanan yeşil gözleri... Saçlarındaki eli boynuna kaydı, sonra iki eliyle Ayten'in göğüslerini okşadı Akın. Ayten'in elleri ise Akın'ın çıplak göğsünden yukarıya doğru tırmandı, sırtına kaydı, sarıldı ona. Sımsıcaktı Akın'ın teni. Görebildiği kadarıyla süt beyazı lekeleri vücudunda da devam ediyordu ancak yüzündekilere oranla daha büyük lekelerdi bunlar. Baktıkça beyaz lekeler daha da büyüyordu Ayten'in gözlerinde. Her şey daha büyük, daha canlı, daha karışık görünüyordu gözlerine o an.

Öpüşürken bunları düşününce gülümsedi Ayten. Başını hafifçe yana çevirip dudaklarını ayırır ayırmaz, "Alacalı Yapboz..." diyerek kıkırdadı. Akın ise dudaklarını sol kulağının altından usul usul kaydırdı Ayten'in. Tertemiz bir kokusu vardı kızın, daha önce hiç rastlamadığı, hiçbir kadının teninde duymadığı kendine has bir kokuydu bu. Baş döndürücü bir koku... Boynunu öptü ıslak dudaklarıyla defalarca. Ayten'in boynu öpülmekten kızarmış ve ıslanmıştı. Akın, boynunun bütün açıklığını öptü, çenesini tuttu, önce öptü sonra kendine hâkim olamayarak sivri çenesini hafifçe ısırdı. Bedeninin altındaki ten kasıldı bu hareketiyle. Hoşuna mı gitmişti yoksa rahatsız mı hissetmişti, anlayamadı. Ağır ağır biraz daha aşağıya, göğüslerine doğru kaydı dudakları. İki göğsünün arasındaki çizgiyi öptü. Omuzlarına sarılan Ayten'in ellerinin gevşediğini fark etti ama durmadı. Elleri aç bir arzuyla sütyeninin kopçasını omzundan aşağıya iterken bir şey fark etti sol göğsünün üzerinde. Kaşları çatıldı, başını kaldırdı

yukarı, parmakları uzandı ve yavaşça çekti çıkardı sütyenin içerisindekini. Buğulu gözlerini kırpıştırarak baktı elindeki fotoğrafa. *Günyüzü Vesikalığı...*

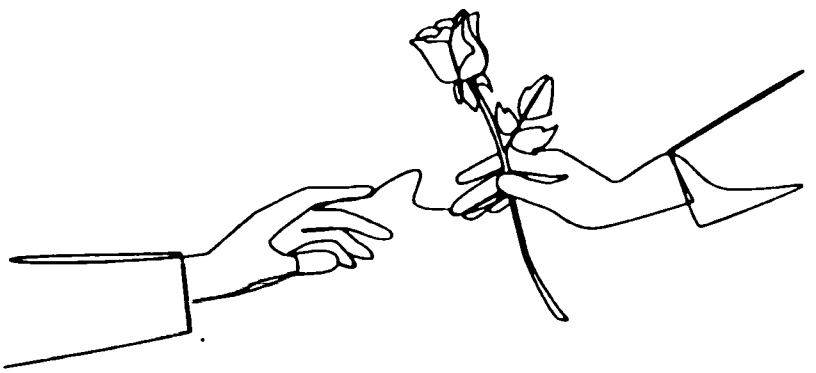
Fotoğrafı tam kalbinin üzerinde taşıyor olması onu o kadar mutlu etti ki gözleri dehşet bir mutlulukla kaydı kızın yüzüne. Ancak Ayten'in elleri omuzlarından kayıp kafasının sol yanına düştü bu esnada. Yarı açık gözleri baygın baygın bakıyordu. Belli belirsiz gülümsüyordu. Sarhoş, saf bir mutluluktu bu yüzündeki, hızlı nefes alıp verişi duruluyordu, esmer teni ise hissettiği yoğun arzudan, terden parlıyordu. Bu anı fotoğraflamak istedi Akın. Bir elinde ikisinin fotoğrafı, diğerinde yarı çıplak ve mutlu Günyüzü...

Ama tabii ki yapamadı. Tenine karışan alkolle garip, anlaşılmayan bir dünya kelime mırıldanan kızın çıplak omuzlarını öptü. Ayten'in mırıldanışında, *"Öldüreceğim..."* dediğini asla duymadı. Koltuğun üzerinde duran battaniyeyi uzanıp aldı ve Ayten'in sütyen kopçalarını düzelterek battaniyeye sıkıca sardı kendiyle birlikte onu. Sol dirseğinin üzerinde kaldırdı bedenini ve kafasını sol eline yaslayarak yanı başında uykuya dalan sevgilisini izledi. Fotoğraf ise battaniyenin üzerinde duruyordu.

Gözleri bir Ayten'in gülümser gibi uyuyan yüzünde bir fotoğraf karesinde defalarca gidip geldi. Fotoğrafta daha önce fark etmediği bir iz vardı, önce alkolün etkisiyle yanlış gördüğünü sandı ancak hayır, fotoğrafa kahverengi boya gibi bir şey bulaşmıştı. *Kesin kardeşlerinin işi,* diye düşündü. *Ya Gülin ya da Emel kahverengi boyayla boyamış, Ayten de fotoğraftaki boyayı çıkarmak için çok uğraşmış, boya suyla buluşunca fotoğrafta daha da yayılmış. Ayten, çıkaramayınca bir güzel yumuşatmıştır kardeşlerini.*

Düşünceleriyle güldü Akın. İkisinin birbirine yaslanan çıplak üst bedenleri daha da gevşetmişti vücudunu. Ayten'in bacaklarıyla kendi bacaklarını birbirine doladı, sağ kolunu sıkıca üstünden attı. Sıcak bir uyku mahmurluğu ele geçirdi bedenini. Burnunu Ayten'in boyun girintisine yaslayarak onu kendisine çekti. 1981 için artık hayalleri iki kişilikti. Daha doğrusu bundan sonraki bütün seneler için hayalleri iki kişilikti. Hayat yolculuğunda çift bilet taşıyordu cebinde artık, Ayten ve kendisi için. Beyaz sabun kokan saçlar eşliğinde yumdu gözlerini.

"Mutlu seneler, Günyüzü." Fotoğraftaki kırmızılığın Yavuz'un kanı olduğunu hiç bilmedi.

19. BÖLÜM: SOSYETE GÜLÜ

31 Aralık 1980

"Şimdi yeni bir firmayla anlaşmışlar. Daha ucuz ama aynı kalitede kumaşlar sunuyormuş anlaştıkları firma. Ben görünce bayıldım, dedim benim kardeşim de bu işlerle çok haşır neşir, tekstil fabrikasının yöneticisi."

Güldü. "Haşır neşiri Fransızca olarak nasıl söyledin acaba?" derken yuvarladı viskisini boğazından Yavuz.

Ablası Esra onun bu lafzına çok takılmadı. "Aman Yavuz," dedi son hecesini uzatarak. "Ben burada senin için iş bağlıyorum senin söylediğine bak!"

Yavuz derin bir iç çekerek elindeki bitmeyen viskisiyle kalktı ayağa, salonun geniş penceresine doğru ilerledi ağır adımlarla. Ablası Esra ve enişte Metin yılbaşında sürpriz yapıp gelmişlerdi Paris'ten. Annesinin, *"İzmir'den İstanbul'a yılbaşında sizinle olmak için geliyorum, Mete'yi de al bana gel o akşam. Bak ne olur gel Yavuz Ali, çok özledim,"* diye aramasını şimdi daha iyi anlıyordu. Ablası Esra'nın gelişinin heyecanıymış meğerse sesine yansıtmamaya çalıştığı, onun gelişinin sürpriziymiş: Annesi tabii abisi Mustafa'yı ve yengesi Miyase'yi de çağırmıştı ancak abisi ve yengesi, bu akşamki planları başka bir davet olduğundan gelememişlerdi. Aslında ona kalsa bu geceyi Aşiyan'daki evinde, sessizlikle ve çizim yaparak geçirecekti. Hatta bir an önce dikiş makinesinin başına oturup kırmızı elbisenin aynısını dikmek istiyordu. Dikip Akın'a vermek, kurtulmak...

"Dünyaya açılacak kadar büyümedik henüz," dedi Yavuz, pencereden karşı kıyıya doğru bakınarak. Beykoz dolayları İstanbul Boğazı'na çöken sisten zar zor seçiliyordu ama gökyüzü açıktı. Annesinin Tarabya'daki evi kendi evine oranla daha küçük ve sıcaktı, dışarıda gördüğü soğuk sise rağmen sıcaktan bunaldı.

"Çocuk yapacak kadar büyümüştün oysa..." diyerek ayağa kalktı Esra ve kardeşinin yanına gelip koluna girdi, başını onun sağ omzuna yasladı. Yavuz'un bu sözler üzerine boğazı düğümlendi, başını ellerinde tuttuğu viski bardağına çevirdi.

Çok severdi ablası Esra'yı. Kendisinden üç yaş büyük abisi Mustafa'yla değil de beş yaş büyük Esra'yla daha iyi anlaşırdı hep. Ablası evlenip Paris'e taşındığında çok üzülmüş, içerlemişti bu duruma ama zamanla alışmıştı da. Esra onun ablası, dert ortağı, arkadaşı, yeri geldiğinde annesinin yerini alabilen bir kadındı. Füsun kapısına gelip hamile olduğunu söylediğinde ne yapacağını bilememiş, ilk olarak ablasını aramıştı. Bu işe ablası el atmasa, annesi Füsun'un karnındaki bebeği aldırtıp Füsun'a cüzi bir miktar vererek onu hayatından uzaklaştırmıştı çoktan ama Yavuz kıyamamıştı bebeğe. Tek çaresi ablasıydı ve ablası da tam tahmin ettiği gibi onu yüzüstü bırakmamıştı. Bırakmamıştı bırakmamasına ancak Füsun ölmüştü. Hem de bütün ailenin özenle kaçtığı bir şekilde: Öldürülmüştü. Füsun'u düşünmek moralini bozdu. Bardağındaki bütün viskiyi bir dikişte bitirdi.

"Bazen... Çok kısa bir an..." diye konuştu usulca. "Keşke o değil de öldürülen ben olsaydım diyorum abla."

Esra, kardeşinin sözleri üzerine sinirle onun omzundan kaldırdı başını ve sinirini yansıtan gözlerle baktı yüzüne. "Ne biçim konuşuyorsun sen Yavuz!" diye kızdı ona. "Ağzından yel alsın! Konuşma böyle."

Ablasından beklediği bu çıkışa karşı omuz silkti. *Ben hiçbir şeyi hak etmeyen bir adamım, Füsun'u koruyamadığım gibi aşkta da yanlış seçimler yapıyorum,* dedi kendi kendine. Oysa çok bahsetmek isterdi ablasına Ayten'den. Şey olmasaydı. Şey... Derin derin içini çekti. Boğazın karanlığını yarıp geçen büyük yük gemisinin ışıklarına doğru bakındı. Işıklarda Ayten'in parlak gözlerini görüyordu sanki. Bir dünya Ayten gözleri, hepsi ona bakıyordu. Parlak, kahverengi, badem gözler! Gözlerini yumdu, açtı. Kahverengi gözler dağıldı.

"Kendimi affedemiyorum abla," derken Akın'ı düşündü. Çocukluğunda en sevdiği arkadaşını. Midesi kasıldı. "Suçluluk duygusunu hissetmediğim bir an bile yok."

Esra, "Kardeşim," diyerek sağ kolunu okşadı Yavuz'un. "Bazı şeylerin önüne asla geçemezsin. Hayat hiçbir zaman gergin duran dümdüz bir ip olacak değil ya? Arada düğümler olacak, kopuşlar olacak, yeniden bağlanışlar olacak... Kader diye buna diyoruz." Elleri Yavuz'un dirseklerine kadar sıvanmış açık kolunu okşadı. "Gidiyor musun hâlâ psikiyatriste?"

Hınzırca sırıttı Yavuz. "Ne o? Delirmemden mi korkuyorsun yoksa?" Tam daha da gülecekti ki gözlerini kıstı. "Belki âşık oldum? Belki yanıyorum için için ama kimseye söyleyemiyorum?" dedi hemen sonra.

Esra, kardeşinin gözlerinde bir gerçeklik arar gibi dikkatle bakındı yüzüne. "Var mı ki öyle bir şey?"

Dudak büzdü buna karşılık Yavuz. "Hırçın bir deniz dalgası var abla..." dedi kafasını iki yana sallayarak. "Öyle hırçın ki her seferinde mi boğulur bir insan?"

Esra bu tanıma bayıldı. Yavuz, babasından aldığı sert çehreye oranla hep ince ruhlu bir adam olmuştu zaten. "Yavuz?" dedi merakla. "Sen cidden..." Tamamlayamadı cümlesini, gözleri hâlâ kardeşinin açık kahverengi gözlerinde aşk kırıntıları aranıyordu. Çok mutlu olurdu, kardeşi yaşama bir başka kadınla tutunsa. Hem Mete için de iyi olurdu, el kadar yavrucak çok yalnızdı.

"Evlat sevgisi abla, bekleme benden başka aşk," dedi Yavuz dalga geçer gibi. Oysa yüreğine bir taş gelip oturdu bu sözleri söylerken.

"Eşek!" dedi ablası kolunu ittirerek. "Ne güzel sevinmiştim ben de burada! Kardeşim atlatmış her şeyi, güzel, akıllı, sevimli bir kız bulmuştur kendine diyorum saf saf!"

Bulmasına bulmuştu aslında, Ayten ablasının bütün bu tanımlarına uyuyordu. Lakin Yavuz bu hikâyenin üçüncü şahsıydı, kara kedi, sevilmeyen, kötü görünen. Aradan çekilmesi beklenen o gölgeydi. *Çek ellerini üzerimden,* diye bağıran Ayten'in cümlesindeki o gizli özneydi. Çekti; ellerini, kendini, gölgesini.

"Anne, inan bana erkek çocuğu gibi. Dur durak yok, koltuk tepelerini geçtim, geçen gün evin bahçesindeki ağaca çıkmaya kalkışmış! Yani, pes doğrusu dedim!" Eniştesi Metin ve annesi Jale'nin konuşa konuşa merdivenlerden inip yanlarına gelmeleri üzerine iki kardeş ayrıldı ve onlara döndü. Annesinin yüzü gülüyordu. Tam torunlarını uyutan mutlu babaanne gülüşüydü bu.

"Aman Metin... Esra da böyleydi küçükken. Erkek çocuğu gibi hoplayıp zıplardı, ne Mustafa'dan ne de Yavuz Ali'den çektim ondan çektiğim kadar."

"Ama ben buradayken de dedikodumu yapmazsınız anneciğim!" diye sitemle dudak büktü Esra.

Jale büsbütün kahkaha attı kızının bu sözleri üzerine. "Senden çekincem mi var? Düşüp bir yerlerini kıran hep sen olurdun, yalan mı?"

Anıları hatırladıkça ikisi de gülmeye başladı. Yavuz bu mutlu manzaraya ufak bir tebessümle karşılık verirken içki konsolundaki viski şişesine uzandı, biraz daha koydu bardağına. "Hayırdır, kocaoğlan?" diyerek elindeki bırakmak üzere olduğu şişeye uzandı eniştesi. "Yeni yılı mı kutluyorsun tek başına viskilerle?"

"Viskiler tek başına iyi bir yoldaş değil enişte," dedi Yavuz. Enişte bir bardak da kendisine doldurdu. Yavuz beklemeden kaldırdı bardağı. "Sağlık ve mutluluğumuza."

Metin, çenesindeki sakalları sıvazlayarak kafasını salladı. Bu esnada Esra ve Jale de hummalı bir geçmiş tartışmasına girmişlerdi. Esra diyordu *yaramaz değildim, haşarıydım ama yaramaz değildim*, Jale diyordu *yaramazdın, vücudunda yara eksik olmazdı*... Metin biraz daha sokuldu Yavuz'un yanına. "Mete sana ne çok benziyor öyle, uyuturken iyice baktım da..." dedi sevecen olmaya çalışarak ancak Yavuz onun sesinin altında yuvalanmış o imayı hemen kapmıştı. Yüzünü asacak gibi oldu, vazgeçti. Enişte siyle pek yıldızları barışık değildi, Esra seviyordu ya... Esra seviyorsa ona neydi.

"Ee, benim babası. Tabii benzeyecek," dedi. Dedi demesine ama asla kabullenemiyordu bu kelimeyi, ağzında eğreti durdu. Metin ise umursamadan sırıtmaya devam etti. Kulağına yanaştı Yavuz'un.

"Annem diken üzerindeydi... Ya çocuk senin çıkmasaydı? Kimse alamazdı Füsun'u onun elinden."

Metin hep böyleydi işte. Kıskanç, dedikoducu, patavatsız bir adamdı. Yavuz kendini çok rahatsız hissetti o an, midesi bulandı, yine de viskisini dikti kafasına. Füsun bu gece hakkında konuşmak isteyeceği son kişi bile değildi. Özenle kaçınıyordu onu düşünmekten. Mete'ye her baktığında, aklından silinen Füsun'un yüzünü hatırlamaya çalışmaktan yorulmuştu. Evet, bebek kendisine çokça benziyordu, gören kesinlikle *bu Yavuz'un oğlu* derdi ama... Ama Yavuz onda ne kendisini ne de Füsun'u görebiliyordu. Onda Ayten'i görüyordu. *Bunun sebebi, kızın onun bakıcısı olması* diye düşünüyordu ilk başlarda lakin öyle değildi. Sanki Mete, Ayten ve kendisinden yasak, hiç yaşanmaması gereken bir ilişki sonucu dünyaya gelmiş gibiydi. Çok tuhaftı. Seneler boyunca Ayten'le mutlu bir birlikteliği olmuş, bir sebepten ayrılmışlar ve şimdi de Ayten'i yitirmiş, aralarındaki tek bağ Mete'ymiş gibi.

Çok kızdı kendine. Böyle bir akşamda bile Ayten'i düşündüğü için çok kızdı. Eylemde Akın'a nasıl sarıldığını, ağlarken onun yüzünü korkuyla nasıl okşadığını hatırladı. İçi yana yana usulca çekip gitmişti oradan. Ayten'in, *"Gitmeme izin vermeliydiniz!"* cümlesi yankılandı kulaklarında yeniden. Yüzü soldu çiçek gibi.

Bıkkınlıkla sertçe bıraktı konsola bardağını. Bir tepkiydi bu aslında enişte sine ama enişte si dar kafalı olduğundan anlamadı bu tavrı. "Odama gidip bu haftaki toplantılarımın planına bakayım," dedi bir açıklama

yapma ihtiyacı hissederek. Onun sesi, Esra ve Jale'nin de konuşmasının kesilmesine neden olmuştu.

"Aa, ablacığım, daha saat on iki bile olmadan hemen kaçacak mısın? Özlemedin mi bizi?"

"Olur mu öyle şey abla," diyerek ablasının oturduğu koltuğun kol kısmına oturdu ve kollarını ablasına sardı. "Çok özledim tabii. Ancak hafif de bir baş ağrım var, biraz çalışıp uyurum diyorum. Yarın söz, seninim. İstediğini yapabilirsin bana." Duraksadı. "Galata'da yemeğe ne dersin? Çok seversin sen..."

Esra dudaklarını büzdü. "Nasıl da biliyor hayır diyemeyeceğimi..."

Güldü. "O zaman plan yapılmıştır," dedi keyifle ve doğruldu.

"Ee, biz?" diye sordu annesi hayıflanır bir sesle.

"Sen torununa bak babaanne," dedi Yavuz ellerini cebine sokarak.

"Ama olmaz ki... Neydi o kızın adı, Mete'nin bakıcısı olan? Ayfer miydi? Aysel miydi?"

Yavuz'un boğazına bir yumru oturdu. "Ayten..." dedi usulca.

"Heh, o baksaydı ya Mete'ye..."

Yavuz hiddetle başını iki yana salladı, çatıldı kaşları. "Yok, izinli o. Resmî tatil." Bakışlarını kaçırdı, sanki gözlerinden bir şey anlayacaklardı. "Ben odamdayım." Döndü ve ilerledi uzun koridorda.

"Bensiz giderseniz çok darılacağım!" dediğini duydu annesinin. Oysa annesi dupduru zihnine bir taş atmıştı az önce, beyni çalkalanmıştı ve bu çalkalanmayı durdurabilene aşk olsundu. Ahşap merdivenlerden ağır ağır çıkarken bir eliyle şakaklarını okşuyor, diğer eliyle de tırabzanlara tutunuyordu. Özenle kaçındığı kızın adı alakasız, saçma anlarda bile gelip konuyordu dudaklarına.

Öfkeyle soluyarak girdi odasına. Cılız bir ışık yanıyordu odada. Sessiz olmaya çalışarak üzerindeki ceketini çıkarırken Mete'nin yanına doğru ilerledi. Mete, kendi evlerindekine nazaran daha küçük olan beşiğinde mışıl mışıl uyuyordu. Oğluna bakarken içinde bir şeyler olsun istiyordu artık. Ayten'den yediği onca laf çok ağırına gitmişti. Kendisi de farkındaydı oğlunu sevmediğinin ancak çabalıyordu işte. Tıpkı Füsun'a yaptığı gibi...

Kravatını boğuluyormuş gibi hissettirdiği için önce gevşetti ancak daha sonra hızla boynundan çekip çıkardı. Boğuluyordu gerçekten. Gömleğinin düğmelerini açtı hızlıca, çırılçıplak bıraktı üstünü. Sigara içmek istedi, bebek varken bunu yapamadı. Yatıp uyumayı düşündü bir an ama gözüne uyku girmeyecekti, biliyordu. *O kızın* kahverengi gözleri uyutmuyordu. Bu yüzden büyük odasının en soluna yerleştirilmiş çalışma masasına ilerledi.

İş yerinden getirdiği birkaç evrak vardı masanın üzerinde, dosyalanmış şekilde duruyordu. Elleri ona uzandı ama hemen çekti ellerini, bıkmıştı işten. Bütün gününü iş düşünerek geçirmişti zaten Ayten'i düşünmemek için.

"Ben sana nasıl bu kadar kapıldım ya..." diye mırıldandı ve korktu bu histen. Kızın kendisine alenen yaptığı bir eylem de yoktu ki tutunsa. Açıkça kendisini sevmediğini de belli etmişti, sağ olsun. "Sıçtı ağzıma," diyerek kafasını salladı iki yana. "Haklı. Kara kedi gibi aralarına giriyorum."

Sandalyesine oturup geriye yaslandı. Bir süre gece lambasının ışığında oturdu, sonra masa lambasını açtı. Çekmeceleri karıştırdı boş boş, bir şeyler arandı elleri. Birkaç kâğıt buldu, çekip çıkardı ve önüne koydu. Beyaz kâğıt onu o kadar korkuttu ki ellerinde buruşturdu kâğıdı önce. Sonra hızla açtı geri, düzeltti yavaş yavaş parmaklarıyla. "İşte..." dedi gözünü bile kırpmadan. "Ben Ayten'e bunu yapıyorum. Dahası, Akın'a da..." Buruşuk kâğıttaki her kat izi yaraladı onu. Bir kalem aldı kalemlikten. İçi içine sığmadı, kalemden mürekkebe karışarak taşmak istedi.

Ayten...

Yazdı önce. Sonra kalemin kapağını kapattı. Adının içerisine öyle şeyler sığdırdı ki kendisi bile inanamadı buna. Hızla yeniden açtı kalemin kapağını, içinde kalmasın istedi kelimeleri. Belki kelimeler kâğıda akarsa rahatlarım diye düşündü.

Affet beni. Affet.

Duraksadı. Neyi affedecekti? Onu sevdiği için ondan özür mü dileyecekti? Sevmenin nesi kötüydü? Başkasını seven bir kızı sevmek elbette kötüydü ama bu başkası Akın'dı işte. *Akın olmasaydı,* diye düşündü. Olmasaydı ne olacaktı? Bir başkası olsa kızın sevdiği, ayıracak mıydı onları sanki? Ayten'in kalbine bu kötülüğü nasıl yapardı ki? Zorla sevdirmezdi ya kendini...

Ayten...

Sen benim ömrüm boyunca aradığım, bulduğumda kabullenemediğim, kabullendiğimde kendime çokça kızdığım, geceler boyu uykusuz kaldığım, hayatımı zindana çevirdiğim, korktuğum, kıyamadığım, kaçamadığım ama daha önce hiç de hissetmediğim o emsalsiz, yasak duygusun. Gözlerin yok öyle bir şey, vazgeç der gibi bakıyor bana, anlamıyorsam bu lisanı bilmediğimden değil, bilmek istemediğimdendi, inan.

Şimdi mecburum. Şimdi ömrüm boyunca aradığım bu emsalsiz duygudan vazgeçmeye mecburum. Bırakıp gitmek mümkün olsa değil İstanbul'u, ülkeyi terk ederim ama mümkün değil Ayten. Kaçıp gitmek mümkün olsa adının geçmediği her yerde sürerim belki uzun belki de kısa bir yaşamı. Ama yapamam.

Bana sen bir babasın diyorlar, bir bebeğin, eşin olmasa da bir yuvan var diyorlar. O yuva dedikleri yerde, hiç âşık olmadığım, benimseyemediğim karımın saçlarını senin bir lastik tokana baka baka unuttuğumu asla bilmiyorlar Ayten.

Günlerimin hepsini kumaşlara, toplantılara, insanlarla diyaloğa ayırıyorum sırf aklıma gelme diye. Sırf sen aklıma gelip de bana her şeyi unutturma diye. Hiç âdetim olmayan şeyler yapıyorum: İniyorum fabrikaya, makinelerin başına ben geçiyorum, ben teyelliyorum, ben dikiyorum bütün kumaşları. O iğneler kumaşa değil de sanki benim göğsüme batıyor, Ayten. Ama bu aşk denilen şey hiç benzemiyor dikiş işine. Mezuralarla aşkın boyunun ölçüsünü alamıyorsun, hayatına sığmayanı, kalbine sığdırmaya çalışıyorsun ille. İki ayrı kumaş, iki ayrı hayat, iki ayrı dünya oluveriyor. Dik dikebilirsen.

Sen sanıyorsun ki oğlumu sana gerçekten merak ettiğim için soruyorum her akşam. Hayır... Oğlumu sana soruyorum çünkü seninle konuşmak istiyorum. Sesine tutunmak istiyorum. Yoksa oğlum günde kaç kere bezine pislemiş, ne yiyip içmiş, kaç kere uyumuş, benim hiç de umursamadığım şeyler. Seninle aramdaki tek bağ oğlum çünkü, biliyorum. Ben zavallı ve aşağılık bir adamım. Oğlumu kendi günahıma böylesine nasıl dâhil ederim, anlamıyorum ama gelmiyor elimden başka türlüsü. Sesini duymadan geçirdiğim gün, gün mü sanıyorsun sen?

Hiç sevmedim Füsun'u ben, sevemedim. Bir yüreğe zorla birini sokmak ne zormuş, bunu anladım. Kendimi sana zorla sevdiremem bu yüzden. Zaten sevemezsin, kalbinin kapıları kapalı kalacak bana. Uzaktan izleyeceğim seni. Uzaktan seveceğim. Her şey uzaklaşacak sen yanı başımda dururken. Sessiz olacağım. Hiç olacağım.

Hep.

Daralan nefesini düzene sokmak için eli havada duraksadı. Gözleri usulca masanın üzerinde duran ahşap oymalı saatine kaydı. On ikiye iki dakika vardı. Yeni yıl, yeni umutlar, yeni başlangıçlar derdi herkes. Oysa Yavuz hiç de bunların olmayacağını biliyordu. Bir sene önceki kendisini düşündü; hayat dolu, hovarda, çalışkan, gezgin ve sevilen bir adamdı. Ancak şimdi tam tersi olmuştu. Füsun'a çok kızardı önceleri; çok ruhsuz, yaşamdan keyif almayan, gülmeyi kendi yanında anlayan biriydi ona göre Füsun. Onu mutlu etmek için elinden geleni yapmıştı. Aşkla değil ama sevgiyle yaklaşmıştı ona belki, yine de mutlu olması için çabalamıştı.

Bir gün Füsun'a neden mutlu olmadığını sormuştu. Füsun, gözlerinin içine uzun uzun bakmış, karnındaki şişliği okşamış ve başını önüne eğmişti. *"Gerçekten hak edilmiş bir sevgi görseydim gözlerinde, bana bir hataya*

bakar gibi bakmasaydın, belki mutlu olabilirdim Yavuz. Seviyormuş gibi bir mecburiyetle bakıyor gözlerin bana. Sevgiye mecbur bırakılmış yalancı gözlerin var senin."

O zamanlarda çok kızmıştı bu sözlerine. Çabalamıyor muydu onu gerçekten sevmek için? Çabalıyordu elbet. *Öyle sanıyormuşum meğer,* dedi içinden 1981 yılına girerken. *Şimdi tam da Füsun gibiyim. Ona baktığım gibi bakıyor Ayten de bana. Mecbur bırakılmış gibi bakıyor gözlerime çünkü mecbur bana, verdiğim işe, paraya...*

Kalemi bıraktı, başını iki elinin arasına aldı ve gözlerini yumdu. Ayten'in tam şu an ne yaptığını düşündü. 1981'e nasıl girmişti? *Kesin Akın'ı düşünerek,* dedi içinden. Başı önüne eğildi. *Ya da... Evlerinde televizyon yoktu. Neydi o arkadaşının adı? Neşe. Kesin onların vardır televizyonu. Gitmiş, onlarda kardeşleriyle televizyon izliyordur. Tam şu an geriye sayılan sayıları dinlerken bir dilek tutuyordur belki Akın'lı. Akın da Aşiyan'da açmıştır şarabını, onu düşünüyordur. İki uzaklık arasında sen de bunları düşünerek giriyorsundur yeni yıla Yavuz.*

"Ama artık sen iyice kafayı yedin," dedi yine kendi kendine. Önündeki kâğıda uzandı elleri, satırları defalarca okudu. Kâğıdı katladı hızla ve pantolonunun cebine sıkıştırdı. Ayağa kalkıp odasının penceresine doğru ilerledi ve perdeyi aralayıp baktı dışarıya. Gökyüzü açıktı bu gece. Yıldızlar berrak bir şekilde görünüyordu. Mete'nin beşiğinde iç çektiğini duydu. Gülümsedi belli belirsiz.

"Mutlu seneler, hırçın deniz dalgası." İki adamın da 1981 dileği gerçek oldu.

Kafamın üzerinde bir sürü ağır pamuk yastığı koyulmuştu sanki. Göz kapaklarımı aralamadan hemen önce rüyamı hatırladım: Turna kuşları, masmavi bir gökyüzü, güneş, sıcak... Gülümsedim. O rüyadan bana arta kalan tek şey sıcaktı şimdi. Güneş sıcaklığı değil, bedenime sarılan insan sıcaklığı veya benim ona sarılmamdan doğan sıcaklık.

Ben küçüklüğümden beri severdim uyurken bir şeylere sarılmayı. Emel doğmadan önce Zehra'yla bir yatağı paylaşırdık. O, her gece ona sarılarak uyuduğum için sabahları beni tartaklardı. Oysa ki bilinç dışı yaptığım bir eylemdi bu, o yoksa yorgana yastığa da aynı muameleyi gösterirdim. Sonra benimle yatmak istemedi, ağladı sızlandı Nergis'e. Yatak arkadaşım birkaç haftalığına Nergis oldu. O da yatamadı benimle tabii, öyle bir

sarılıyormuşum ki insanın boynuna, neredeyse öldürecek gibiymişim. Palavra, niye öldüreyim. Ayrıca uyurken nerede bende o kuvvet?

Emel doğduktan ve yaş alıp büyümeye başladıktan sonra yatak arkadaşım o oldu. Bana benziyordu, hatta annem benden bir tane daha doğurdu sanmıştı herkes. Yine söylüyorum, en sevdiğim kardeşim Emel'dir sırf bu yüzden. Ben ana baba değilim, gayet de kardeş ayırt edebilirim. Zehra gıcık, Ferhat sümsük, Nergis uyuz, Gülin cadı, Emel ben... Her şeyiyle ben! Uyurken de benim gibi, sarar kollarını yanında kim ve ne varsa, hiç de rahatsız olmaz.

Ama onlar kardeşlerimdi işte, şimdi sıkı sıkıya boynuna sarılıp uyuduğum bu adamsa bir başkası. Tamam, bir başkası değil, sevgilim. Rahatsız oluyor muydu o da Zehra ve Nergis gibi? Bilemedim. Gözlerimi açarken kollarımı dikkatlice çektim boynundan. Aramıza soğuk hava girince tenim üşüdü, çıplaklığımın farkına vardım ve utanarak battaniyeyi boynuma kadar çektim. Tabii Akın'ın üzerini de örttüm. Örterken de çıplak üst vücuduna kaydı gözlerim. Lekeli... Büyük beyaz süt lekeleri...

Parmaklarım karıncalandı bu görüntüye dokunabilmek için. Bir sıcaklık yürüdü yanaklarıma. Başımı kaldırıp baktım Akın'ın uyuyan yüzüne. Çok hafif aralıktı dudakları. Rüyasında ne görüyordu bilmiyorum ama yüzü huzurluydu. Gevşemiş kaşları, pürüzsüz teni, yukarıya kıvrılmış dudak kenarları, geçenki eylemde yediği yumruktan kalma yüzündeki çizik, kısacık saçları...

"Neden kestin ki saçlarını?" diye sorguladım onu fısıldayarak. Hüzünle baktım saçlarına. Çok sevmiştim ben o siyah saçları. Yumuşacık, hafif dalgalı, dağınık. Akın gibi. *Neden kestin...* Bu soruyu daha önce de sorup sormadığımı düşündüm. Sanki dün akşam sordum gibi hatırladım ama cevap yoktu. Aradım durdum Akın'ın ne cevap verdiğini aklımda ama bulamadım. Çok üzüldüm aklımda kalmayışına cevabının, kafamı eğip yüzümü boynuna gizledim üzüntüyle. Kafamdaki uyuşukluk ve ağırlık biraz daha uyuklamama neden oldu, Akın'ın ellerinin saçlarımda dolaşmasıyla uyandım yeniden.

Boynumu oynatıp gözlerimi yüzüne çevirdiğimde bir çift parlak yeşildi beni karşılayan. İçim de yeşerdi onunla sanki. "Günaydın Günyüzü," derken gülümsedi yüzüme. İşte şimdi günaydındı bana.

"Günaydın..." Duraksadım. "Sevgilim."

Gülümsemesi yüzünde genişledi. Yüzlerce güneş doğdu bu defa hayatıma sanki. İkinci defa uyuduğumda yine sarmışım kollarımı adamın boynuna. Utanarak çekmek istedim kollarımı ama Akın geri çekilmeme

izin vermedi. "Biraz sarılalım," dedi mızmız bir çocuk gibi dudak bükerek. Sonra hınzırca parladı gözleri. "Hem... Teninden yayılan ısı hoşuma gidiyor."

"Edepsiz!" diye söylendim ama çekmedim kollarımı. Başımı eğdim göğsüne doğru. Niye bilmiyorum, saklamak istedim yüzümü o an utanarak.

"Aa, sen utanıyor musun? Utanç kaçamağı mı bu gözlerindeki?" Eğdiğim başımı çenemi tutarak kaldırdı. Boğuk bir kahkaha attı. "Vallahi utanıyorsun!" dedi inanamayarak. Anlık olarak dudaklarını yaladı. "Biz dün gece ne yaptık, hatırlıyor musun? Daha doğrusu sen ne yaptın..."

Gözlerimi kırpıştırarak gözlerinden ipucu arandım. Zihnim boş değildi, dün geceye dair hatırladığım şeylerin bazıları net bazıları da bulanıktı ama hatırlıyordum. "Şey..." diye çocuk gibi mırıldanırken sesim incecikti. Boğazımı temizledim. "Öptüm seni işte."

Akın, sol dirseğinin üzerinde yükseltti bedenini ve elini başına koyarak heyecanla bana baktı. Çıplak üst vücudu, iki göğsünün altına kadar battaniyeden kayarak açığa çıkmıştı bu hareketiyle. "Ee, başka?" dedi merakla.

"Alay ediyorsun benimle! Küstüm," diyerek arkamı dönmek istedim ama tutup kendine çekti beni. "Ya bırak! Alaycı Yapboz!" dedim bu hareketine. O tabii bırakmadı, öptü iyice saçlarımı.

"Dün gece sana hediyeni veremedim..." dedi sonra. Geri çekilip yüzüne baktım.

"Ne hediyesi?"

Kollarını ayırdı benden, yorganın altından çıktı tamamen. Bense çıplak üstümü yorgana daha da sararak oturdum. Çırılçıplak sırtına bakındım, baktıkça aydınlandım. İçim açıldı resmen onun sırtına bakarken. Güzel, pürüzsüz ve süt beyazı irili ufaklı lekeleri vardı sırtında. Gülümsedim. Yıldızlı bir gece tablosuydu Akın'ın sırtı sanki. Bütün o lekeler yıldızdı ve ben bütün o yıldızları öpmeliydim. Evet, bir tanesini bile kaçırmadan öpmeliydim o lekeleri. Ateş basıyordu beni, ne güzeldi sırtı öyle...

Akın, pikabın hemen yanından küçük kırmızı bir hediye paketi çıkardı. Dün gece görmemiştim, fark etmemiştim bu paketi. Yeniden yanıma otururken uzattı bana. "Umarım beğenirsin."

Uzattığı pakete iri iri olmuş gözlerle bakarken çok duygulandım. "Benim için..." diye saçma saçma sayıkladım.

"Senin için," dedi.

Aldım paketi, dikkatle açtım. İçinden yumuşacık, krem rengi atkı, şapka ve eldiven takımı çıktı. Çok güzeldi. Hepsinin kenarında küçük

kırmızı gül desenli işlemeler vardı. Çocuk gibi sırıttım ve yumuşak örgülere sarıldım. Sonra bu eşyalara değil, Akın'a sarılmam gerektiğini düşünerek yanıma bıraktım hepsini ve hızlıca atıldım onun boynuna. Büyük bir duygu seli içerisinde ona sıkı sıkı sarılırken, "Çok teşekkür ederim, sevgilim," dedim. Sesim boğuk, gözlerim nemliydi. Burun direğim sebebini bilmediğim şekilde sızım sızım sızlıyordu.

Akın'ın elleri çıplak sırtıma dokundu, sarılışıma sırtımı okşayarak cevap verdi. "Beğendin mi?" diye sordu.

"Çok!" Geri çekilip yüzüne baktım. "Çok beğendim..." Neredeyse ağlayacaktım ama hemen toparladım kendimi. "Biliyor musun, aslında ben de bir hediye almıştım sana..."

Kaşları havalandı bu sözlerim üzerine. "Öyle mi?" dedi önce ancak hemen çatıldı kaşları. "Zümrüt, neden para harcıyorsun? Senin aşkın bana yetiyor, annenin tedavi masraflarına vereceğin parayı bana harcaman hiç hoş değil."

Bir nefes bıraktım seslice. "Ben hesabımı yaptım da aldım," dedim. "Ama evde unuttum onu, özür dilerim. Bilsem getirirdim."

Sağ eli uzanıp yanağımı okşadı. "Ne aldın?" diye sordu merakla.

Omuz silktim. "Söylemem."

Elini çekti yanağımdan. "Söyle."

"I-ıh!" dedim. "Asla söylemem."

Gözlerini kıstı ve bana doğru yaklaştı. Korktum, kendimi geri çektim ama bir anda tuttu beni, gıdıklamaya başladı. "Söyle!" dedi benim kahkahalarımın arasından. Sırtım yeniden yastıklara düştüğünde kafamı zorlukla iki yana salladım. "Keçi, söylesen ölür müsün?"

"Bana..." Kahkaha. "Ne..." Zorlukla nefes alış. "Söylemem..."

Omuzlarına tutunmaya çalıştı ellerim ama kasılan vücudumla tırnaklarım çizdi tenini. Akın hemen durdu, ben de iki büklüm olup anında kollarımı karnıma bağladım ve kahkahalarımı dindirmeye çalıştım. Ne oldu bilmiyorum, kalktı hemen yanımdan. "Hadi, kahvaltı yapalım," dedi. Yüzümü çevirip yukarıya doğru baktım nefes nefese. Ensesini kaşıdı, gömleğine bakındı. Tam önümde olan gömleğini alıp fırlattım ona. Alelacele geçirdi gömleği üzerine. "Sana menemen yapayım mı?" diye sordu gömleğinin düğmelerini kapatmadan. Sağ yanağımı yastıklara bastırıp gülümsedim. Bana hiç kimse kahvaltı hazırlamamıştı ki, üstelik bir erkek... "Sever misin?"

Severim Akın. Çok severim. Ama en çok seni severim.

"Sana dedim bak, soğan olsa daha güzeldi." Sözleriyle düşüncelerimden sıyrılıp ona çevirdim bakışlarımı ve beremi düzelttim. Mükemmel bir kahvaltı hazırlamıştı bana. O menemen yaparken ben de çilek reçeli kavanozunu açmaya çalışmıştım. Ufak çilek reçeli kavanozunu açamamıştım önce, sonra o yardım etmeye çalışmıştı bana ama o da beceremeyişti. Bıçakla havasını almayı unutmuşuz meğer, benim aklıma sonradan geldi. İkimizde de akıl kalmamıştı ki dün geceden sonra. Buna çok güldük. Bir de menemen soğanlı mı olmalı soğansız mı meselesine...

"Her türlü güzeldi ki..." derken arabanın kapısını açmış kendimi bırakmıştım koltuğa. Kahvaltı hazırlığımız Akın'la değişik bir şekilde dans eder gibi hareket etmeyle geçti. Hatta bir ara elimde çatallar ve tabaklarla masaya ilerlerken belimden tuttu beni, döndürdü, boynumu öptü, ecnebice bir şarkı mırıldandı. Aval aval baktım o önüne dönüp yumurta kırarken. Elimdeki tabağı pat diye yere bırakıp kıracağımdan korktum ama neyse ki dönüp masaya koymayı akıl edebildim. Dayanamadı, gitti koca pikabı getirdi, iliştirdi masanın ucuna. Neymiş, müziksiz olmazmış. Kulağı doymayınca insanın karnı nasıl doyarmış. Benim her sabah aile evinde duyduğum tek şey çaydanlığın kaynarken ötüşü ve babamın emir kipleridir. Öyle müzikmiş, dansmış, cıvıl cıvıl sohbetmiş, nerede... Akın, dün gece dinlediğimiz Orhan Gencebay'ın plağını çıkarıp üzerinde İtalya bayrağı olan bir plağı pikaba yerleştirdiğinde ve insanın kanını kaynatan o telli çalgılarla bestelenmiş müzikler çalmaya başladığında, ocak ayında yazı yaşıyor gibi hissettim. Bana şarkıcının ismini söylüyordu her seferinde ama hepsini unuttum, açtım çünkü.

"Yok," dedi ciddi ciddi. "Olmaz soğansız, olmadı yani. Biliyorum ben." Bu soğan ciddiliğine kıkırdadım. Kahvaltı masasında, "Bugün gezelim mi?" diye sordu. "Olur," dedim ben de ama aklımın bir köşesinde evim vardı. Hiç kimseye haber vermeden çıkmıştım öylesine, beni kesin merak etmişlerdi. Gidesim yoktu, hatta bana kalsa ömür boyu kalırdım onunla burada fakat yapamazdım. Sorumluluklar dağ olup gözümde büyüyordu.

Akın'a *olmaz* da diyemedim. Sadece birkaç saat daha... Mutlu olmak istedim, mutluluğum sürsün istedim birkaç saat daha. Bana bir orman ismi söyledi, Atatürk'lü uzun bir adı vardı hatırlayamadım, orayı çok seviyormuş, gidelim mi diye sordu kahvaltı masasında. Hiç gitmedim ki ben İstanbul'da ormana. Ancak küçükken, Kastamonu'da dedemin evinin

arkasındaki ağaçlıklarda gezinmiştim. Koca koca ineklerden, tavuklardan kaçarak, bacaklarımda sinek ısırıkları ve diken çizikleriyle gezinip dururdum o ağaçlıklarda. Yine öyle bir yere gideceğiz sandım ama Akın'ın beni getirdiği yer bambaşkaydı. Yolu vardı bir kere doğru dürüst, topraktan da olsa açık bir yoldu ki diken miken hak getireydi. İnip yürüdük uzunca bir süre. Ben koluna girdim onun, yorulunca yaslandı bedenim ona.

"Taşlara oturalım, dinlenelim mi?" diye sordu bir ara. *Yok, oturup soğuk kaparsam çocuğum olmaz,* diyecektim, hemen kapattım ağzımı. Zaten olmayacaktı ki.

"Olur," dedim. Oturduk taşların üzerine. Sebepsiz bir hüzün yığıldı üzerime. Başımı yasladım omzuna. Bir süre hiç konuşmadık, buz gibi rüzgârlar eserken yaprakları çok azalmış ağaçların kuru dallarını birbirine çarptırdı. Birkaç kuş rahatsız oldu bu rüzgârdan, sinirli sinirli ötüştü. Kuşları duyunca dün geceki rüyam geldi aklıma. Şimdiki gökyüzüne oranla açık gökyüzü, sıcak güneş, turna kuşları... "Rüyamda onlarca turna kuşu gördüm sevgilim," deyiverdim birden.

"Ya," dedi Akın, kolunu atmıştı omzuma, eliyle de omzumu okşuyordu. "Nasıl gördün?"

"Gökyüzündeydiler. Sürü hâlinde uçuyorlardı. Masmaviydi gökyüzü, böyle kurşuni değildi. Güneş vardı, çok sıcaktı hava ama bunaltıcı değil, güzeldi. Bana seni hatırlattı." Başımı kaldırdım omuzundan, gözlerini görme açlığıyla baktım gözlerine. "Hayır, gözlerim mavi de değil ki, ne alaka yani diyebilirsin. Ama benim gökyüzüm gözlerinmiş gibi geliyor, Akın. Benim gökyüzüm senin koyu yeşil gözlerinmiş."

Bir şey söylemedi Akın, gülümsedi ve dayanamadı, çenemi tuttu, öpmeye başladı beni. Kelimeler yetmedi belli ki, beni öyle bir öptü ki korktum. Elim ayağıma dolaştı öpüşüne karşılık veremeyeceğim diye. *İşte bu, söyleyebileceğin bütün kelimelerden daha duygu dolu ve ağırdı Akın.* Aşk dolu bir öpücük, iki dudaktan çıkan en gürültülü sessizlikti.

Başını geri çektiğinde yine kolunu attı omzuma. Bir süre daha oturduk orada, sonra beni tepeden İstanbul'u çok uzaktan gören bir mekâna götürdü. Masaları ve sandalyeleri tahtadandı mekânın ve nemliydi üstleri. Bizim haricimizde üç kişilik bir erkek grubu daha vardı, köfte ekmek yiyorlardı gülüşerek. Küçük bir aracın arka bölmesinde orta yaşlarda bir adam işletiyordu burayı. Aracın teybini açmış son ses, ormana doğru tüm kapılar açılmış, sanırsınız kuşa böceğe dinletiyor...

"Kimseye etmem şikâyet
Ağlarım ben hâlime
Titrerim mücrim gibi
Baktıkça istikbalime."

Ağzımdan çıkan beyaz dumanlara ve şarkının yoğun hüznüne rağmen mutlu hissettim o an yine. Hayatımın en mutlu günü. Gerçekten hayatımın en mutlu günü...

İki çay söyledik tepeden İstanbul'a bakarken. Güneş bir göründü bir kayboldu gökyüzünde. Ellerim sürekli boynumdaki atkıda, kafamdaki beredeydi. Çaylarımız geldiğinde dikkatle çıkardım eldivenlerimi. "Niye çıkarıyorsun?" diye sordu Akın.

"İstanbul hanımefendileri öyle yapıyor," dedim ona bilmiş bilmiş.

"İstanbul hanımefendileri çay mı içiyormuş?" dedi gülerek. Evet, saflık ve salaklıktı benimkisi. İstanbul hanımefendilerinin çayla, çorbayla ne işi olur? Ama Akın bu sözleri söylediğine çok pişman oldu. "Ya, yanlış anlama sakın. Ben onların burnu havadalığından bahsetmek istedim," diye düzeltti hemen. Oysa ki ben zaten onun kötü bir şey ima etmediğini anlamıştım.

Ama naz yapmak istedim. "Haklısın, benden hayatta İstanbul hanımefendisi falan olmaz," dedim omuz silkerek.

Anında bozuldu Akın'ın çehresi. "İstanbul hanımefendileri gibi olma zaten sevgilim," diyerek ellerime uzandı. "Senin ne işin olur o sosyetiklerle? Sen asil bir hanımefendi olsan kâfi..." Sağ elimin üzerini öptü. "Benim en kıymetlim, Zümrüt eşim."

Kalbim tekledi o an. *Eşim* dedi. Vallahi *eşim* dedi! Ben yanlış duymadım. Elini çeker çekmez çocuk gibi iki elimi birleştirdim kucağımda, eğdim başımı önüme. Onun ise içimdeki bu heyecandan haberi olmadı. Bir şeyler anlattı bana, kafa salladım, çayı yudumladım ama ağzım yandı. Kaynarmış, dilim, damağım uyuştu hemen. Telaşla bıraktım bardağı, ellerim mum alevi gibi titriyordu. Onunla her çay içtiğimde ağzımı yakmasam rahat edemiyordum sanki.

"Önce kasetçi Haldun'a gidelim," dedi Akın. Neden bahsettiğini anlamak için biraz önce ne söylemiş olabileceğini düşündüm. Sanırım kasetçiler çarşısına gidelim demişti.

"Tamam, sonra Eminönü'ne gider balık ekmek yeriz," dedim ben de yanmış dilimin acısını umursamamaya çalışarak. Kasetçiler çarşısı yakındı Eminönü'ne, hem Akın da sevdiğini söylemişti balık ekmeği.

"Turşu suyu içtin mi hiç?" diye sorarken çayından büyük bir yudum aldı.

"Hayır."

"Turşu suyu da içeriz."

Garibime gitti bu. İstanbul hanımefendisi değil, onun asil hanımefendisi olacağım, en kıymetlisi, Zümrüt eşi... Ve birlikte turşu suyu içeceğiz. Değişik bir mutluluk cıvıl cıvıl dolaştı karnımda. "Olur, içelim..." dedim dalgın dalgın bunları düşünerek.

"Sonra ben okulu bitiririm. Mezuniyetime gelirsin, değil mi?"

Aklım hâlâ *eşim* lafzında. Sırıtışıma nasıl engel olamıyordum. Bu aşk beni neye sürüklüyordu? Ayaklarımı hissetmiyordum! "Bilmem ki... Gelmeye çalışırım," dedim ama dilim de benden bağımsızdı. Dilimi de hissetmiyordum ya, yakmıştım çaydan. Kalbim gibi yanmıştı dilim.

Masaya doğru eğildi birden, yüzüme doğrulttu yüzünü. Gözlerimi iri iri açarak bakındım yüzüne, *ne oldu* dercesine. "Gelirsin," diyerek tuttu sağ elimi. Parmaklarımın üst kısmını okşadı, uzun uzun gülümseyerek baktı sağ elime. "Akşam da yüzük takarız." Göz kırptı.

Ne düşüneceğimi bilemedim. Ağzım aralık kaldı şaşkınlıkla. Sadece, "Hı?" diye saçma bir ses çıktı boğazımdan.

Akın otuz iki diş sırıtarak alt çenemi yukarı doğru itip kapattı ağzımı. "Ne?" diye sordu arkasına yaslanırken. "Gönül mü eğlendiriyorsun yoksa benimle? Evlenecek erkek değil, eğlenecek erkek miyim senin gözünde?" Konuşmadığımı görünce daha da üzerime geldi. Kafasını iki yana sallayarak cık cıkladı. "Hem eğlenir hem de evleniriz Zümrüt. Ne olur seçme başkalarını... Bak söz sana, çok eğleniriz. Başkalarına ihtiyaç duymayız."

"Başka birini istemiyorum," dedim. "Senden başkasını nasıl isterim?" Kahkahalarla gülmeye başladı. Alenen dalga geçiyordu benimle ama ben de güldüm. Akın'ın gülerken gözleri kısılıyor, göz kenarları eşsiz kumaşlar gibi kırışıyordu. Canım sevgilim. Ne güzel görünüyordu gülerken. "Sen çok âşıksın bana. Gülünce kısılan gözlerinden belli. İnsan sevmediği birine böyle gözlerini kısarak güler mi?" dedim çayımdan son yudumumu alırken. Sol avuç içine yasladı çenesini.

"Kıstığım gözlerime sevdiğimi hapsediyorum ben. Seni hapsediyorum buraya." Gözlerini işaret etti. Sonra alnına çıktı parmağı. "Buraya." En sonunda da kalbine indi o parmak. "Buraya..."

"Ayol ne romantik adamsın Akın!" dedim gülerek. "Hayatımda senin gibisini hiç görmedim. Bana bir masalın içerisindeymişim gibi hissettiriyorsun ama korkuyorum."

"Neden?"

"Bu masal kötü bitecek diye... Belki yersiz bir korku bu, belki ne alaka diyeceksin ama ne bileyim... Benim hayatım hep böyle ışık görmeyen bir dağ yamacıydı, sen geldin güneşlendi."

"Sana bir masalın içerisindeymişsin gibi hissettirdiğimi söylüyorsun..." dedi uzun uzun beni süzerek. "Masallar kötü bitmez Zümrüt. Sen hiç sonu kötü biten masal okudun mu?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır."

"O zaman bu evhamı bırak. Masallar kötülerin mutsuz sonunu yazar sadece. Ne sen kötüsün ne de ben. Bizim hikâyemizin kötü bir sonu yok, bizim hikâyemizin bir sonu da yok ama illa bir sonu olacaksa..." Duraksadı ve boynuma doğru bakındı. "Seni boynundan öptüğümde bitsin."

"Oraya bir daha gideriz, değil mi? Ben sevdim orayı. Çayı da güzeldi, bayat değildi... Belki köfte ekmek de yeriz. Yağmur yağmasaydı biraz daha otururduk, değil mi? Biraz daha sıcak olsaydı şu hava ne olurdu sanki... Sevmiyorum hiç kışı. Annem bayılır kışa, insanlar örtünüyor ne güzel, çıplak bacaklar, kollar görmüyoruz diyor hep. Annemin bu düşüncesine çok kızıyorum ben Akın. Yani tamam, o öyle yetişmiş, onun doğruları bu şekilde olabilir ama beni de o yetiştirmesine rağmen asla onun gibi düşünemiyorum. Yarım kol bir bluzum var, her giydiğimde laf ediyor bana! Çok açıkmış, günahmış, o da günaha giriyormuş benim yüzümden! Benim günahımdan ona ne? Günah benim, kime ne?"

Susup Akın'a baktım. Çok yağmur yağdığı için biraz öne eğilmişti koltuğunda, sileceklerin yağmurun hızına zar zor yetiştiği ön camdan yola bakınmaya çalışıyordu. Ben de yanında oturmuş, kafasını şişiriyordum adamın. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve koltuğuma daha da sindim. Aniden bastıran yağmur sebebiyle koşa koşa arabanın yanına gitmiştik ama sırılsıklam olmuştuk. Kâküllerimden yanaklarıma damlayan suları siliyordum ellerimin tersiyle sürekli. Kafamdaki şapka kâküllerimi kapatmadığı için sinirlerim bozuldu.

"Yok," dedi Akın. Yeniden ona baktığımda yavaşladı araba ve en sonunda sağa çekti durdu. "Devam edemem böyle. Çok yağıyor yağmur, silecek yetişmiyor. Biraz dinsin öyle devam edelim. Önümü göremiyorum."

Sözleriyle ön cama baktım. Gerçekten silecekler çalışıyordu ama yağmur öyle arsız bir hızla yağıyordu ki çalışıyor mu çalışmıyor mu, anlaşılmıyordu. "Ya dinmezse?" diye sordum telaşla. Gözüm de bir yandan

bileğimdeki saatteydi. Saat dörde geliyordu. Çok merak edilmiş miydim? Kimsenin haberi yoktu nereye gittiğimden. Annemin o hâlini gördükten sonra eve geri dönme fikri her ne kadar midemi bulandırsa da buna mecbur hissediyordum kendimi.

"Diner, Zümrüt. Merak etme." Ama teselli cümleleri bile içimi soğutmuyordu. "Gel, arkaya geçelim."

"Niye ki?"

"Sarılmak istiyorum sana."

Elim hemen kapı koluna uzandı. Sarılmak bir ihtiyaçtı. Akın'a sarılmak ise nefes almak gibi, su içmek gibi temel ihtiyaçtı. Şakır şakır yağan yağmurdan kaçarcasına aynı anda geçtik arkaya. Kendimizi koltuğa bırakır bırakmaz yüzümüzdeki yağmur damlalarından kurtulmak istercesine ellerimizin tersiyle sildik tenimizi. Beremi, eldivenlerimi ve atkımı çıkarıp ön koltuğa bıraktım. Saçlarımı geriye atıp ensemi havalandırırken Akın hemen belimden tutarak beni çekti kendisine.

"Sen ne güzel savuruyorsun öyle saçlarını..." diyerek burnunu açıktaki boynuma yasladı, uzun uzun ensemdeki saçlarımı kokladı. Kıkırdadım bu hareketine. Sırtımı iyice göğsüne bastırdı. "Tertemiz kokuyorsun Zümrüt. Ben ömrümde böyle güzel koku duymadım." Tam sol kulağımın yanından gelen sesiyle göğsüm titredi. "Bu kokuyu bir başkası duyacak diye ödüm kopuyor."

Yan yan bakındım yüzüne. "Ne yani, klasik beyaz sabun kokusunu mu?" diye sordum alayla.

"Hayır, bu başka bir şey. Zümrüt'e has, onun temiz kokusu bu. Beyaz sabun sadece laf. Evde de var beyaz sabun ama senin kokunu onda bulamıyorum ben."

Gözlerim şaşkınlıkla iri iri açıldı. "Sen benim kokumu duymak için beyaz sabun mu aldın?"

Hınzırca sırıttı. "Kemal'i dövdüğüm geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu bana. Hatırlıyordum elbet ama bunu neden şimdi sorduğunu anlamlandıramadım. "O gece gömleğimdeki çamur lekesi için bana beyaz sabunu önermiştin." Gözümün önüne düşen ıslak kâkülümü düzeltti. "Ertesi gün gittim aldım hemen. Başkası söylese hayatta almazdım. Bir dünya beyaz gömleğim var, atardım onu da çöpe, ne gerek var bir çamur lekesi için uğraşmaya..." Parmak uçları saçlarımdan yağmur suyuyla hâlâ nemli duran soğuk yanağıma indi. "Ama yapamadım. O gece gömleğimdeki lekeye baktıkça sırıttım ve seni aklımdan çıkaramadım. Leke çıktı ama sen çıkmadın aklımdan. Benliğime tamamen yabancı bir mahallede, istenmediğim, ajan

ilan edildiğim, sevilmediğim mahallede ilk defa senin sözlerin bir leke üzerinden bile olsa sıcak ve sahici geldi bana."

"Bunu bana hiç anlatmamıştın daha önce..." dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Seni hep uzaktan izledim. Gülin'i okula bırakırken, kapının önünde halı yıkarken, ön bahçenizde Gülin'i eve sokmaya çalışırken, kızlarla duvar üzerinde çekirdek çitleyip dedikodu yaparken..." Alnını alnıma yasladı. "Dedim içimden, ne güzel kız. Adını tesadüfen bakkalda öğrendim. Adın Ayten'miş. Ayten ama güneş gibi doğdun ömrüme..." Güldü. "Ve sen bir gece vakti benim anarşist ruhumun bile cesaret edemeyeceği bir şey yaparak bana geldin. Sokağa çıkma yasağıymış, sıkıyönetimmiş, bekçilermiş... Hiç umurunda olmadı. Aşure getirmek için çaldın kapımı. Çaldın kalbimi." Kısa bir buse kondurdu dudaklarıma, hemen dudaklarını yaladı bir şey tadar gibi memnuniyetle. "Hayatımda yediğim en lezzetli aşureydi demiştim sana. Çünkü hayatımda yediğim ilk aşureydi ve en güzeli olduğuna emindim. Senin ellerinden çıkan bir şeyin güzel olmama ihtimali var mı hiç?" Ellerini kaydırdı belimden, sırtımı büsbütün göğsüne doğru çekti. Yüzüm ön cama çevrildi, Akın'ın da elleri karnımda durdu. Gerildim birden, dün geceki konuşmamız geldi aklıma. Şu çocuksuzluk meselesi...

Karnımın üzerinde kavuşturduğu ellerine baktım göz ucuyla. Boğazım düğümlendi, başımı gerisin geriye, sağ omzuna yatırdım. "Akın..." diye mırıldandım tıp tıp arabanın camlarında ve tavanına vuran yağmur damlalarında kayboldu sesim. "Halide kim?"

Birkaç saniye geçti. "Eski bir tanıdık," dedi sadece. O *eski tanıdık* lafına öyle şeyler sığdırmaya başlamıştım ki devam etti: "Çocukluğumuz birlikte geçti, Aşiyan'daki yalılardan birindeydi evleri. Beraber büyüdük." Durakladı ve derin bir nefes aldı. "Takıntılı bir kızdı."

"Sana mı?"

"Bana."

Cevabı karşısında alt dudağımı dişledim. Öfkelendim, kıskandım alenen ama bunu dile getirmedim. "Peki sen? Sen sevdin mi onu?"

"Yok," dedi arkamdaki bedenini kıpırdatarak.

Geri çekilip yine yan yan yüzüne baktım. "İnanayım mı?"

Güldü. "İnan," dedi duru bir sesle. "Senden başka kimseye olmadım âşık."

"Hiç mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Hiç."

"Ya görüştüğün falan?"

Bakışlarını kaçırdı ve sol elini karnımdan çekip çenesini kaşıdı. "Yani, çok kısa süreli bir şeyler oldu," dediğinde hemen önüme döndüm mızmız bir çocuk gibi ve kollarımı göğsümde bağladım. Kulağıma yaklaştı. "Niye kızıyorsun ki Zümrüt? Gençtim, güzeldim. Hem birini tanımanın nesi kötü?"

Bunlar benim cümlelerimdi. Benim bahriyeli Yusuf'un geleceği zaman Akın'a söylediğim o kahrolasıca cümlelerdi. "Özür dilerim," dedim suçumu kabul ederek.

"Dileme, ben diliyor muyum?"

"Ama Akın..." dediğimde sözümü kesti.

"Lütfen. Ben biliyorum senin neden öyle söylediğini..." Kalbim kasıldı sözleriyle. Uzandı, öptü dudaklarımı yeniden sıkı sıkıya. "Seni senden iyi tanıyorum ben." Bakışlarım buhar yapan camlarda dolaştı. Yağmur hâlâ hız kesmeden yağıyordu. Camlara vurup dağılan bütün yağmur damlalarında kendi hayatımı gördüm o an. Akın ise bütün dağılan damlalarımı toparlayıp biriktiriyordu avuçlarında.

Dakikalarca sessiz kaldık. Buhar camlarda daha da yer edinip kalın bir tabaka oluşturdu. Bizi düşündüm, şu anı. Ne geçmiş ne de gelecek, şu an... *Ormandayız. Akın'ın gözlerinin rengi ağaçlarla yarışıyor. Silecekler yağmura yetişmiyor. Aracın camları buhar yapmış. Hava soğuk. İçimiz sıcak. Yeni öpmüş çünkü beni. Yaslamışım sırtımı göğsüne, daha önce sırtımı hiç kimseye yaslamamışım gibi.*

Bir gülümseme kondu dudaklarıma, sıcakladığımı hissettim. Öne doğru eğilip sıyırdım paltoyu omuzlarımdan ve ön koltuğa bıraktım. Akın'a baktığımda ön koltuğa bıraktığım paltoda takılı kalmıştı gözleri. Paltoya öyle dikkatle baktı ki dalıp gitti. Elimi oynattım yüzünde, dalgınlığı geçsin diye. Gözleri beni buldu, kısıldı bakışları.

"Ayten..." dedi başını hafifçe yana eğerek. "Yavuz hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu sorusu üzerine kaşlarım çatıldı. "Ne demek bu?" diye sordum.

Akın yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Yani..." diye mırıldandı doğru kelimeleri aranarak. "Nasıl bir adam sence? Sana davranışında falan, bir tuhaflık sezdin mi hiç?"

Akın kesinlikle aptal bir adam değildi. Ben ne hissediyorsam gerçekten o da hissediyordu, bu çok belliydi. Kafamı iki yana salladım. "Ne sezmem gerektiğini anlamadım," dedim ve bakışlarımı kaçırdım. "Yavuz Bey iyi bir patron, çalışanlarına değer veren bir işveren, iyi bir insan. Eğer sebep paltoysa..."

Akın çenemi tutup yüzüne bakmaya zorladı beni. Yeşil gözleri kararmıştı sanki, yüzünde ise ürkütücü bir gölge vardı. "En ufak bir imasını bilmek istiyorum."

"Ne iması Akın?"

Sustu bir süre. Sonra, "Seni kıskanıyorum," diye itiraf etti.

"Kimden? Yavuz Bey'den mi?" Küçük bir çocuk gibi salladı başını. Gülmek istedim bu hâline ama gayet ciddi olduğundan, bir de gözlerindeki o karalıktan korktuğumdan bastırdım bunu. "Saçmalama istersen Akın," dedim net bir dille. "Seni benden daha iyi tanıyor, arkadaşısın onun. Bizim bir birlikteliğimiz olduğunu biliyor. Bana karşı herhangi bir yanlış hareketi olmadı, olamaz da bu yüzden zaten." Yan dönüp ensesinde kavuşturdum ellerimi. "Sevgilim, lütfen... Düşünmeyelim bu gereksiz şeyleri. Bak, ben Halide'yi düşünmüyorum ki Halide gerçekten senin hayatında yer etmiş olmasına rağmen..."

"Halide çok başka mesele, Ayten. O, senin dediğin gibi benim hayatımda yer bile etmedi," dedi. "Neyse..." Çehresi anında bozulmuştu.

Ellerimle ensesini okşadım. "Mesele paltoysa, satarım..." dedim umutsuzca.

"Sakın ha! Palto değil mesele, palto çok güzel. Sana çok yakışmış. Yavuz çok ince düşünceli bir adam, sağ olsun. Sorun zaten bende." Gözlerime baktı. "Ben... Ben gerekli gereksiz her şeyi çok fazla düşünüyorum sanırım."

Yavuz Bey'le geçmişinde yaşadıkları yüzünden böyle bağlantılar kurduğunu biliyordum. Annesi... Annesini düşününce içim buruldu. Yaklaşıp pürüzsüz sağ yanağındaki beyaz lekelerden birini öptüm. "Düşünme Akın," dedim bir elimle yanağını okşayarak. "Kov aklındaki o gereksiz düşünceleri. Ben seni seviyorum."

Ama Akın'ın bozuk çehresi düzelmedi, hatta gözleri daha da kararadı. Sert bir öpücükle dudaklarıma dokunduğunda korktum. Bir eliyle çenemi kavradı, diğeriyle de belimi tutarak beni kucağına doğru çekti. Geri çekilmek istedim ancak hoyratça öpmeye devam etti beni. Savaşır gibiydi dudaklarımla. Ensesindeki ellerimi göğsüne indirdim itmek için ama yapamadım. Hızlı, sert ve hoyrat öpüşüne amansız bir şekilde karşılık vermeye çalıştım. Akın'ın çenemi kavrayan eli usul usul kaydı boynumdan. Boğazımı okşarken hafifçe bastırdı, avuç içinin baskısında kendi kalp atışımı hissettim.

Hızlı, sert ve hoyrat. Akın'ın dudaklarımı öpen dudakları gibiydi kalp atışlarım da. Boğazımdaki eli aşağıya kaymaya devam ettiğinde Akın'ın

göğsünde duran ellerim gömleğine tutundu. Akın dudaklarımızı ayırdı ve sağ elini hızlıca iki bacağımın altından geçirerek beni kucağına aldı. Bir bebek gibi kucağında duruyordum şimdi. Ayrılan dudaklarımızı fırsat bilerek derin derin nefesler çektim içime. Akın'sa çenemin ucunu öptü, sonra boynumu, bluzumun el verdiği tüm açıklığı... Kendi kalp atışlarım kulaklarımda uğuldarken Akın'ın bir eli üst bacağımdan kaydı, alt karnımın üzerinde durdu. Tepkimi ölçmek istercesine geri çekilip yüzüme baktı, gözleri kopkoyu, nefesleri hızlıydı. Bir şey söylemediğimi fark edince eli daha aşağıya kaydı. İki bacağımın arasında durdu. Keskin bir şekilde nefesimi tuttuğumu duydu. Parmakları pantolonumun üstünden hareket etti, sırtım gerildi.

Aralanan dudaklarımdan garip bir mırıltı kaçtığında gözlerimi kapatarak başımı geriye bıraktım. Akın güldü ve elini oynatıp başımı geriye atmamı fırsat bilerek boynumu öptü. Parmakları, garip bir tecrübeyle iki bacağımın arasını okşarken dudaklarından çıkan sıcak nefesi boynumu yakıyordu. Bedenimin altındaki göğsü kaskatı ve ateş gibi sıcaktı. Hayır, ikimiz de birer ateş parçasıydık şu an ve birbirimizi tutuşturarak yangına dönüşüyorduk. Kumaş pantolonumun üzerinde dolaşan sağ elinin nelere sebep olduğunu o kadar iyi biliyordu ki bundan memnun oluyordu. Beni öperken güldüğünü biliyordum, boynuma çarpan nefesindeki ritimden bile belliydi bu.

Dün gece yaşadığım o şey yeniden beni buldu ancak bu defa kafam bulanık değildi, dupduruydu ve bu duruluk başımı daha da döndürdü. Akın'ın eli pantolonumun tek düğmesini açtığında iki elimin arasına aldım başını ve kaldırıp gözlerime bakmasını sağladım. Korkmadım veya utanmadım ama ne yaptığını anlamadığımdan, gözlerinden bir şeyler yakalamayı umdum.

Akın'ın göz bebekleri büyümüş, yüzündeki tüm kaslar bedeni gibi gerilmişti. Yüzünü tutmama rağmen uzanıp yeniden sertçe öptü dudaklarımı ve pantolonumun düğmesini açan eli bu defa fermuarı çekti aşağıya. Ufak bir cırt sesiyle beraber eli su gibi kaydı iç çamaşırımın üzerine. Parmakları çamaşırıma dokunur dokunmaz irkildim. Ensem ısındı, hatta öyle bir sıcak bastı ki tüm bedenimi, gerçekten ateş parçası gibi hissettim kendimi. Dün gece olan şey yine oldu; iki bacağımın arasında ter gibi, sıcak bir ıslaklık vardı ve ben çok utandım bundan. Dahası, bunu Akın'ın da hissedeceğinden korktum ve gözlerimi açıp ellerimi Akın'ın göğsüne koyarak hafifçe ittim onu ama Akın dudaklarını dudaklarımdan çekmeden, "I-ıh," diye bir ses çıkardı. Karşı koymayı anında bıraktım. Ellerimi ensesine

yöneltip sıcak ensesini okşadım. Akın ise parmaklarını bir enstrüman çalar gibi ustalıkla iki bacağımın arasında kaydırdığında, çamaşırımın altındaki ıslaklığa gelince durdu. Parmak uçları hissetti bu ıslaklığı biraz. Kalçamı hafifçe oynatarak onun parmaklarının iki bacağımın arasına daha da gömülmesini sağladım. Parmakları önce yavaş sonra hızlı bir aşağıya bir yukarıya ilerledi. Ufak daireler çizdi, çizdiği daireler sanki yarı açık gözlerimde belirdi. Bir an bir noktaya temas etti parmağı, elektrik çarpmış gibi sarsıldım. Göğsüm körük gibi hızla inip kalkarken Akın dudaklarını ayırıp yüzüme baktı.

"Neden bana karşı koymuyorsun?" diye sorduğunda, şaşkın şaşkın baktım ona. Gözlerim mi kararmıştı yoksa hava mı, bilemedim.

"Neden sana karşı koyayım ki?" diye sordum nefes nefese. *Akın etkisi diye bir gerçek var, nasıl karşı koyayım?*

"Bilmem..." diyerek dudak büktü. "Evlenmeden olmaz desene mesela."

Evet, biz şu an bir şey yaşıyorduk, bir şey yapıyorduk ve ben hiçbir şey bilmediğim için kendimi ona öylece bırakıvermiştim. Ne basitlik demiş olmalıydı içinden herhâlde, ne ucuzluk... Oysa bilmiyordum ki ben hiçbir şey! Hemen doğruldum kucağında, vurdum hafifçe göğsüne. "Sen benim hislerimle niye dalga geçiyorsun Alacalı Yapboz?"

Güldü. "Dalga geçmiyorum. Beni arzulaman hoşuma gidiyor." İç çamaşırımın üzerindeki elini çekti. "Ayrıca dün gecenin intikamı gibi düşün bunu, pat diye kucağıma çıkan sendin ve sızıp kalan da."

"Bilinç dışıydı o," diyerek kaşlarımı kaldırdım. "Sarhoşmuşum bir kere. Olabilir yani öyle şeyler. Aklım başımda değilmiş." Hoş, şu anda da değildi aklım başımda. *Ne yaptı az önce o? Karnımda bir ağrı var ama...* Elimi alnıma atıp kâküllerimi gelişigüzel itekledim sinirle sağa sola.

"Namusum gidiyordu Zümrüt," diyerek güldüğünde, yine vurdum göğsüne.

"Zevzek!" Ama ben de gülüyordum, bu kadar utanç verici bir şey beni nasıl güldürüyordu? Akın'a baktığımda gayet rahattı, az önce hiçbir şey olmamış gibi bakıyordu yüzüme. Bense şimdi çok utanç doluydum. Pantolonumun fermuarını çekip düğmeyi iliklerken kendime çok kızdım.

"Ateş parçası yangın olmuş," diyerek başını geriye attı Akın. Sinirli sinirli saçlarımı düzelttim ben de. O an dün gece ona *81 yangını* dediğim geldi aklıma. Dün gecenin hatıraları öyle kopuk kopuk değildi zihnimde, bulanıktı sadece. Neler konuştuğumuzu hatırlamıyordum, hisler ve Akın'ın dokunuşu olduğu gibi aklımdaydı. "Bizi yakıyor."

"Yakmasın mı?" diyerek indirdim bluzumu, kapattığım pantolonuma doğru. Akın ellerini saçlarıma attı ve okşadı.

"Yaksın tabii," dedi gülümseyerek. "Hem ne demiş şair? *Ben yanmasam, sen yanmasan, biz yanmasak... Nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa?*"

Şekilsiz bir kahkaha attım o an. "Bahse girerim bunu şu anki durumumuz için söylememiştir o şair ama neyse..."

Akın'ın gözleri duruldu gülmemi izlerken. Gözlerindeki o gölgelenme yeniden gelip yerleşti oraya. Saçlarımda gezinen eli durdu, yüzündeki gülümseyiş soldu. "Senin için her şeyi yaparım," dedi bir anda. Değişen ruh hâli yüzünde, gözlerinde ve de sesinde bariz belli oldu. "Gözümü bile kırpmadan, her şeyi..."

"Çok güzel kız. Saçları özellikle, kıvırcık, kabarık... Gülüşü de güzel. Beyaz tenliydi, değil mi?"

Onaylarcasına kafamı sallarken mutluluktan neredeyse içim çıkacaktı. Gönül abla paltosunu giyinirken beğeniyle bir daha baktı elindeki Neşe'nin fotoğrafına. Geçen yaz Şile'de, deniz kenarında onların fotoğraf makinesiyle çektiğimiz bir fotoğraftı bu. Üzerinde pembe beyaz mayosu vardı. Neşe'ye, *"Biraz ayıp değil mi, niye mayolu fotoğrafını yolluyorsun elin oğluna? Belki olmayacak işiniz? Bak, o sana ne güzel üniformalı fotoğrafını yollamış,"* demiştim ama o beni önce şöyle bir süzmüş, sonra da omuz silkmişti.

"Tabii ki de mayolu fotoğrafımı göndereceğim!" demişti gayet kendinden emin. *"Bakalım, beyefendinin sinir katsayısı nasıl. Çok kıskançsa hayatta olmaz bu iş. Gelemem ben öyle sıkıya hiç. Askeriyedekiler biraz deli oluyor bu kıskançlık konusunda, hiç çekemem. Başlamadan biter en azından."*

Gönül ablaya ellerim titreyerek vermiştim resmi, yalan yok ama o, Neşe'yi o kadar beğendi ki yere göğe sığdıramadı. Şimdi de hızlı hızlı giyinmişti, kardeşine gidecek ve gösterecekti fotoğrafı. Yusuf'un annesine yani. Dediğine göre karşıda oturuyormuş kardeşi, şimdi gitse ancak orada olurmuş. Bu yüzden fotoğrafı alıp çıkış saatinin gelmesini beklemişti, saat gelince de hızla hazırlanmıştı.

"Çok güzel kız..." diye yineledi Gönül abla beğenisini. "Allah Yusuf'uma bağışlasın, süt gibi maşallah!"

Kıkırdadım. Bu esnada dış kapı açıldı. Yavuz Bey'di gelen. Onca geç gelişine rağmen bu akşam erken gelmişti. Elinde büyük bir paket taşıyordu. Bizi kapının önünde görünce şaşırdı. "İyi akşamlar," diyerek bir ayağıyla itti kapıyı ve kapattı.

"İyi akşamlar beyim," dedi Gönül abla hemen. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Gönül Hanım." Sonra gözleri beni buldu.

"Hoş geldiniz Yavuz Bey," diyerek başımı eğdim. Başını salladı.

"Bu nedir beyim?" diye sordu Gönül abla merakla, Yavuz Bey'in elindeki pakete bakınarak.

"Yarınki düğün için takım elbise ayırtmıştım bizim fabrikadan, ütülersin diye getirmiştim ama..." Gönül ablanın üzerine bakındı. "Çıkıyorsun galiba, ben de geç kaldım tabii."

Gönül ablanın yüzü düştü. Karşıya geçme planları vardı tabii, üzüldü hâliyle. Neşe ve Yusuf'un işinin olmasını çok istiyordum, büyük bir umut vardı ikisinin olacağına dair içimde ve bir an önce olsunlar istiyordum. Böyle saçma sapan sebepler yüzünden ertelenmelerini istemiyordum.

"Karşıya geçecek Gönül abla, vapura yetişmesi gerek," dedim kollarımı göğsümde bağlayarak. Gönül abla bana inanamayarak baktı. Tek omzumu kaldırıp indirdim *ne var* dercesine.

"Öyle mi, o zaman ben tutmayayım seni Gönül Hanım," dedi Yavuz Bey de.

"Yok beyim, verin ben ütüleyeyim hemencecik onları," diyerek ellerini uzattı Yavuz Bey'in kollarındaki pakete ama Yavuz Bey kendini geri çekti.

"Yok, çıkış saatin. Haklısın sen, lütfen git hadi," dedi Yavuz Bey de. Bu hareketi beni ziyadesiyle memnun etmişti işte. Gülümseyerek baktım. Yavuz Bey'le anlık olarak göz göze geldik.

"Ama beyim," diye itiraz edecek oldu Gönül abla, Yavuz Bey hemen sözünü kesti onun. "Git sen, ben hallederim."

Gönül abla mahcup mahcup bakındı ama Yavz Bey'in sözünü ikiletmedi. Kapıdan çıkarken el salladı bana, ben arkasından kapıyı kapatıp döndüm Yavuz Bey'e. Yavuz Bey paltosunu çıkardı üzerinden dikkatlice ve portmantoya astı. Hiç bana bakmadı veya bir şey söylemedi. Sonra tam merdivenlere yönelmişti ki duraksayıp omzunun üzerinden bana baktı. "Oğlum ne yaptı bugün?" diye sordu. Dönüp merdivenlerden çıkmaya başladığında sorduğu soru üzerine gülerek ben de peşinden ilerledim.

"Ne yapsın..." dedim biraz sitemkâr. "Çok ağladı bugün, çok. Armut kaynattım onun için, iyice ezip püre yaptım ve minicik minicik yedirmeye çalıştım. Tatsızmış armutlar, sevmedi Mete. Bir daha sert armut almayın Yavuz Bey, yumuşak olsun, tatlı olsun. Sevmiyor Mete."

Gülerek üstten baktı bana. "Olur, sen nasıl istersen öyle alırım."

Ahmak Ayten! Evin pazar alışverişini bu adam mı yapıyor sanki! "Şey, pardon. Ben siz alıyorsunuz sanıyorum pazar malzemelerini."

Üst kata geldiğimizde durup bana baktı Yavuz Bey. "Yani birkaç kez, öğrenci olduğumda yapmıştım pazar alışverişi. Şimdi burada çalıştığımdan yapamıyorum, sağ olsun Gönül Hanım ve Mahir abi hallediyor."

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Yavuz Bey elinde büyük paketiyle Mete'nin odasının çaprazındaki odaya yöneldi. Kapısı genellikle aralık olan bu odada büyük bir dikiş makinesi, ütü masası ve envaiçeşit kırpık kumaş, iğne, kasnak ve renkli iplikler vardı. O, odaya girerken ben de kapının girişinde durup onu izledim. Duvara dayalı ütü masasını açtı, yerde duran büyük ütüsünü aldı ve prize takmadan önce bir şeyi kontrol etti. Bizim evde hâlâ eski model ütülerden vardı, prizlisini Neşelerde görmüştüm ama tabii Yavuz Bey'inki kadar lüks değildi onlarınki de. Bu çok yeni ve gösterişli bir modeldi.

Ütüyü masanın kenarına bırakıp paketi açtı dikkatlice. İçinden lacivert bir takım, beyaz bir gömlek ve yine lacivert bir kravat çıktı. Yavuz Bey, bir bebeğe dokunur gibi dikkatle dokunarak aldı takımı. Önce pantolonunu koydu ütü masasına. Kollarımı göğsümde bağlayarak onu izlerken sağ omzumu yasladım pervaza. O ise gömleğinin kol düğmelerini açtı, hızlı hızlı sıyırdı dirseklerine kadar. Kısa bir an bakışlarını kaldırıp bana baktı. Burada durup onu izlediğimi fark edince konuşma ihtiyacı hissetmiş gibi, "Başka ne yaptı oğlum?" diye sordu.

"Hiç, aynı," diye yanıtladım onu. "Uyudu, uyandı, ağladı, güldü... Çok konuşuyorum ben onunla. Biliyor musunuz Yavuz Bey, bebeklerle konuşmak gerekiyormuş. İyi geliyormuş onlara."

Bir kaşını kaldırdı pantolonunu ütü masasına yayarken. "Öyle mi?" diye sordu ilgiyle.

"Hıhı."

Pantolonunun kumaşını düzeltti önce eliyle, sonra ütüyü kat izlerinden dikkatlice bastırdı. Pof diye bir ses çıktı ütüden, ben korkup irkildim. Yavuz Bey güldü irkilmeme. "Korkma," dedi. İşini öyle bir özenle yapıyordu ki onu izlerken insan dinleniyordu sanki. Yavuz Bey'in kesinlikle kumaşlar için doğmuş olduğunu anlıyordum. Adamın elleri gerçekten kumaşlar üzerinde maharetliydi, su gibi kayıyordu. Takımın pantolonu iki dakikada jilet gibi olmuştu.

"Bu oda ne güzelmiş," diyerek odadaki envaiçeşit araç gerece bakındım. Özellikle dikiş makinesi ve kumaşlar dikkatimi çekmişti.

"Dikiş biliyordun, değil mi?" diye sordu Yavuz Bey.

"Evet."

"Dikmek istediğin bir şey olursa kullanabilirsin bu makineyi," Sağ işaret parmağıyla dikiş makinesini işaret etti. Ben hayran hayran dikiş makinesine bakarken, "İsveç yapımıdır, özel getirttim. Alman malından farklı olur, kumaşı daha iyi sarar ve daha sağlam dikişler attırır," diye açıkladı. Gıcır gıcır, parlak bir kahverengiydi dikiş makinesinin rengi.

"Teşekkürler ama ben bozarım bu makineyi..." diye mırıldandım.

"Boz, yapılır. Canın sıkılıyor bu evde, biliyorum. Şuradaki kumaşları da kullanabilirsin," Eliyle kapaksız bir dolabı gösterdi. İçinde bir dünya parça kumaş vardı. "İstediğin ne varsa yapabilirsin. Maksat zaman geçsin."

Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler..."

Birkaç saniye sessizlikle ve ütünün poflamalarıyla geçti. Tam gidecek, Mete'ye bakacaktım ki Yavuz Bey, "Yarın sen de geliyorsun," dedi ceketini ütü masasına sererken.

"Nereye? Düğüne mi?" diye sordum yaslandığım pervazdan doğrularak. Onaylarcasına kafasını salladı. "Ama neden? Ben ne yapacağım ki?"

Bakışlarını kaldırıp baktı bana yeniden. "Annem gitti, Mete'yi senden başkasına emanet edemem. Evde kalmak istersen başka tabii ama Akın da düğüne gelecek, ben onunla bunu konuşmuşsunuzdur sanıyordum."

Konuşmamıştık. Zaten Akın'ı orman günü görüşmemizden beri sadece beni buradan almaya geldiğinde ancak görebilmiştim. Eve giderken de uzun uzun öpüşüp, sarılmaktan başka yaptığımız pek bir şey olmuyordu. O, dersleriyle çok meşguldü bu ara. Okulunu bitirmek için harıl harıl çalışıyordu, ben de bir şey diyemiyordum. Doğal olarak hiç konuşulmamıştı bu düğün meselesi.

"Konuşmadık ama Akın geliyorsa ben de gelirim," dedim. Yavuz Bey'in ellerinin duraksadığını fark ettim anlık olarak.

"Var mı düğünde giyecek kıyafetin?" diye sordu az öncekine oranla daha katı bir tonda.

"Yani, normal bir kumaş pantolon ve gömlek giyerim," diye yanıtladım.

Başını kaldırdı, çatık kaşlarının altındaki gözleri kırpılmadan direkt olarak gözlerime baktı. "Öyle paspal hâlinle gelemezsin o düğüne," dedi bariz bir aşağılamayla. "Benim yanımda duracaksan düzgün bir kıyafet giymen lazım," dedi yüzünü buruşturarak. Tam dudaklarımı aralayıp bir şeyler söyleyecektim ki, "Elbise giymeni istiyorum, biraz da makyaj yap. Yaşının kadını gibi ol, otuzunda dul kalmışlar gibi değil," diyerek önündeki işe eğdi yeniden başını. Sözleri o kadar keskin ve sert geldi ki bir süre hiçbir şey söyleyemedim. Onunla bir kere daha tartışmak istemiyordum.

"Olur," dedim dişlerimi sıka sıka. Arkamı döndüm ve Mete'nin odasına girdim. Öfkeden delirecektim neredeyse. Aşağılar gibi konuşması sinirlerimi bozmuştu. Sol elimi yumruk yaparak sinirle ısırdım. *Adama bak ya! Yanında duracaksam düzgün bir kıyafet giymem lazımmış! Sen önce insanlarla düzgün konuşmayı öğren!*

"Ah! Yavaş olsana be! Canımı yaktın!"

"Ne yapayım kızım? Yavaş mı çekeyim ağdayı, morarsın mı, onu mu istiyorsun?"

Bacağıma üfledim ve ellerimle yelledim. Canım acımıştı resmen, Neşe ağdayı çekince. "Ay, ne bileyim Neşe! Acıdı işte, of!"

"Çok güzel olman lazım," dedi Arzu, ağzına tuzlu bir kurabiyeyi tıkıştırırken. "O kaypak herif nasıl senin gibi bir esmer güzelini aşağılar?"

Ayfer kardeşinin bu hareketi üzerine eline vurdu. "Ya, ağzında bir şey varken konuşup durma salak! Her yere kırıntı döktün!" dedi sinirle.

Neşe ise bacağıma ağdayı iyice yayarken güldü. "Gırgırlarım ben, dert etmeyin." Bacağıma bir tane ağda bezini daha yapıştırırken yine gerildim ve yüzümü buruşturdum korkuyla. Neşe yüzüme çevirdi hin bakışlarını. "Tek mi çift mi?" diye sordu bana ama ben cevap veremeden şak diye çekti ağdayı.

"Yaa!" diye bağırdım ve üfledim hızlı hızlı bacağıma. "Aptal Zehra, hamile olacak zamanı buldun, değil mi? Ne olurdu sen oturup çekseydin şu bacaklarımı? Şu Neşe'nin canımı yakmasına kaldım!" diyerek sinirle soludum ve yelledim yanan bacağımı.

Zehra ise oturduğu yerde hafif belirginleşmiş karnını okşuyor, bir yandan da kısır yiyordu. Yavuz Bey'le yaptığımız dünkü konuşmanın ardından eve gelirken Akın'la düğün meselesini konuşmuştuk. Akın düğüne gitmek istemediğini ama mecbur olduğunu, gitmezse çok ayıp olacağını tane tane anlattı bana. Sağ olsun, benim için sorun olacaksa gitmemeyi tercih edecekti ama sorun değildi. Halide'yle bir bağı olmadığını söylediğinde inanmıştım ona çünkü Akın asla yalan söylemezdi. Kadın evleniyordu işte bir başkasıyla, gitmeyip de ne yapacaktım. Değmesinler keyfime!

Apar topar Neşe'ye çıkmıştım dün gece, beni bugüne hazırlamasını istemiştim. "*Hallederiz,*" diyerek eve yollamıştı beni ve bugün de Arzu'yu, Ayfer'i, Zehra'yı çağırmış, dördümüzü benim ağda bahanemle yeniden birleştirmişti. Annesiyle babasını Alibeyköy'de oturan teyzesine postalamıştı biz geleceğiz diye. Zehra evlendiğinden, ben işe girdiğimden ve Arzu'yla

Ayfer üniversiteye başladığından beri doğru dürüst görüşemez olmuştuk. Aslına bakılırsa bu buluşmaya ihtiyacımız vardı. Arzu, görüştüğü Edirneli çocuktan, Ayfer hukuk fakültesinin zorluğundan, Zehra yumurtanın her türlüsünün midesini bulandırdığından, Neşe de Yusuf'un boyunun fotoğrafta kısa çıktığından uzun uzun bahsetmişti.

"Asıl bomba Ayten'de ama hiç kimseye anlatmıyor ne hikmetse!" dedi Neşe bir ağda tabakasını daha yayarken bacağıma. Bütün bakışlar bana döndüğünde utandım ve uzanıp Neşe'nin kolunu burdum.

"Sen her şeyi ne ulu orta anlatıyorsun ya?" dedim sinirle. Cıyakladı.

"Ben bir şey anlatmadım, sen kendi ağzınla söyledin şimdi!" dedi kaşlarını çatarak.

"Ne oldu ki?" diye sordu Zehra biten kısır kâsesini oymalı masaya bırakarak. Arzu ve Ayfer de merakla yüzüme bakıyorlardı.

"Bu kız var ya, gitmiş Akın'ı öpmüş!" dedi pat diye Neşe. Koltuğa uzanıp bir kırlent fırlattım kafasına.

Ablam anında, "Ne?" diye bağırırken Arzu ve Ayfer ağızları açık kalakalmışlardı.

"Aşk olsun Neşe!" dedim sinirle. Sonra saçımdaki bigudileri düzelttim hırsla.

Neşe gülerek ağda bandını yapıştırdı bacağıma. "Olmuş zaten cicim. Benden yana aşk olsa ne olur olmasa ne olur. Akın'dan yana olmuş işte..."

Zehra'nın ayak ucunda, yerde oturduğum için Zehra ayağıyla sırtımı dürttü. "Kız ne oldu? Nasıl oldu? Anlat çabuk! Ay, inanmıyorum Ayten!"

Mecburen anlattım her şeyi. Yılbaşı gecesi hariç, o geceden kimseye bahsetmedim. Zehra'da kaldığımı söylemiştim eve geldiğimde. Sağ olsun, Zehra da hiçbir şey bilmediğinden bu konu hiç açılmamıştı. Rüya gibiydi Akın'la geçirdiğim o gece ve ertesi gün. Önce bütün günahlarımdan arınmış, onunla ağlaşmıştım ve sonra ona her şeyimle teslim olmuştum. Bedensel bir birleşmeye gerek yoktu, ben o gece zaten onun olmuştum, biliyordum.

"Seni yere bakan yürek yakan seni!" dedi Zehra ayağıyla beni dürtmeye devam ederek. "İnanamıyorum... İnanamıyorum!" dedi sonra da. "Koskoca CHP İstanbul Milletvekili'nin oğlu..."

Sözleri üzerine modum anında düştü. Ne Akın seviyordu babasını ne de ben. İkimizin de onun adına sanına pek de değer veren bir yanımız yoktu. *Bana ne oluyorsa... Sanki çok tanıyorsun ya Akın'ın ailesini, saf Ayten. Senin neyine Akın'ın babasından nefret etmek?* Ama öyle değildi işte. Sevmemiştim adamı o evin önünde gördüğümden beri. Üstelik bana *köylü*

kızı demişti. Bana! Köylü olmanın nesi kötüydü ki? Neden öyle aşağılamıştı beni?

Yavuz Bey de dün akşam aynısını yapmıştı. Bunların babaları karışmış olabilir miydi acaba? Yavuz Bey'in babası Hamza Bey gayet düzgün, en azından insan gibi davranmıştı bana ve hiç de üstten bakmamıştı. Sinirlendim birden. Neşe'nin bacağıma yapıştırdığı ağda bandının ucunu tuttum ve hızla çektim.

"Kız madem kendin yapacaktın niye benim ellerimi de bulaştırdın?" dedi Neşe sinirle.

"Sus be!" dedim acıyan canımla yüksek perdeden. "Al yap!"

Neşe güzelce aldı bacaklarımı. Ağda kalıntılarını temizledim ben de. Çay içtik, yapılan güzel kurabiyeleri yedim, kısırın da yarısını indirdim mideye. Sonra Neşe bana öve öve bitiremediği, Kadıköy Salı Pazarı'ndan aldığı beyaz üzerine mavi gül desenli elbisesini getirdi. Elbise çok güzeldi ama çok kısaydı. Bu soğukta ancak götüne güvenenin giyeceği cinstendi yani.

"Ee, bu çok kısa," demişti ablam babamlaşarak. Yüzüm asıldı anında.

"Sana kısa, sosyeteye bak, don gömlek!" diye sivrildi Neşe hemen. "Takılma sen buna Ayten, abartıyor. Mis gibi elbise! Hadi giy de saçına makyajına geçelim."

Bir Zehra'ya bir Neşe'ye baktım. Arzu'yla Ayfer'se elleriyle *olmuş* işareti yapıyordu. Zehra'nın çatık kaşlarına rağmen hızlıca çıkardım üzerimdekileri. Sütyen külotla kaldığımda kızlar hep bir ağızdan, "Maşallah," diyerek dalga geçtiler. Sırıttım. Her yaz denize gittiğimizde birbirimizi neredeyse çırılçıplak görür ve bu şekilde maşallahlar düzerdik. Yaz gelmeliydi artık, denize girmeyi çok istiyordum. Hem belki bu yaz Akın da gelirdi bizimle... Zehra bebeğiyle gelemezdi belki ama mutlaka Neşe gelirdi. Neşe ve Yusuf. Belki bize eşlik ederdi...

Elbiseyi giydim çabucak. Neşe fermuarımı kapattı hemen. Tükürdü yüzüme bir büyük maşallah çekerek. "Babamın verdiği bütün harçlığı bu elbiseye yatırmasaydım *senin olsun* derdim vallahi Ayten," dedi omuzlarımı düzelterek.

"Beyaz, esmer tenine çok güzel uydu kız, bacakların nasıl parlıyor," dedi Arzu çayından bir yudum alarak.

"Bir de bize bak! Peynir gibi bembeyazız. Azıcık Ayten gibi yanık tenli olsaydım var ya, öf!" dedi Ayfer de. Şımardım, basbayağı şımardım. Ben bu verilen gazla var ya, ortada sosyete falan bırakmazdım.

"Yazın yan güneşte kızım, illa ben mi söyleyeceğim?" dedim elbisenin eteklerini çekiştirerek.

"Yanamıyorum ben, kızarıyorum çiçeğim, kızarıyorum!" Omuz silktim.

"Ayten çekiştirip durma şu elbiseyi, o kadar onun boyu!" dedi Neşe sinirle. Sonra saçlarımdaki bigudilere bakındı. "Geç, şu masanın önündeki sandalyeye otur. Ben makyaj için bir şeyler getireyim."

Uslu bir çocuk gibi, dediğini yaptım. "Kıskanmasın seni Akın bu gece?" diye sordu Arzu gülerek.

"Kıskansın, ne yapayım?" diyerek ellerimle oynadım. Sonra Akın'ın gözlerinin kararması, *"Senin için her şeyi yaparım,"* deyişi geldi aklıma. Sıcak eve rağmen ürperdim.

"Ayol bunun neyini kıskanacak?" dedi Zehra bilmiş bir edayla. "Sümüklü Ayten! Asıl sen Akın'ı kıskan. O sosyete düğününde ne kızlar vardır şimdi."

Zehra hep buydu işte. Kardeş değil mi, illa bozacak beni her türlü! "Akın beni seviyor, onları değil!" diye savundum sevgilimi. "Onlardan birini sevse benimle ne işi olurdu ama o beni seçti. Kıskan Zehra! Ağlayabilirsin de pek tabii ama yeğenime üzülürüm, bir şey olur maazallah!"

"Şunun sözlere bakın ya! Aç tavuk kendini darı ambarında sanırmış! Kızım, gözlerini dört aç vallahi. Bir de bu çocuk zengin bak, kaçırıverme sakın başkalarına!" Zehra'nın sözleri bir kulağımdan giriyor ötekinden çıkıyordu. Ben Akın'a kendimden bile fazla güveniyordum, ablam boşa konuşuyordu. "Kime diyorum? Sosyete gülü!" diyerek omzumu dürttü Zehra. Çok güldük *sosyete gülü* lafına. Neşe ellerinde büyükçe bir çantayla salona girdiğinde bu kadar neye güldüğümüzü sordu, sonra o da katıldı kahkahalarımıza. Sosyete gülü aşağı sosyete gülü yukarı...

Saatler gülmelerimizle, didişmelerimizle geçti ve karanlık yavaş yavaş çökerken Mahir abi geldi beni almaya. Dudaklarımda tozpembe bir ruj, göz kapaklarımda uçucu mavi bir far, göz altlarımda beyaz kalem, göz üstlerimde incecik siyah kalem, olabildiğince bol maskara, bembeyaz pudra, pespembe allık... Ömrüm boyunca böyle bir makyaj yapmamıştım kendime hiç, daha doğrusu yapılmamıştı. Saçlarım hafif dalgalı, Neşe'nin incili tokasıyla sol yanım yukarı tutturulmuş, kâküllerim özenle şekillendirilmiş, saçımın sağ yanı bir omzumdan göğsüme doğru dökülüyor... Kıyafetler ve makyaj bir kadına öz güven verebiliyordu, o akşam bunu anlamıştım. Ablamın yumurta topuk kırık beyaz ayakkabılarını ve aynı tonda uzun saplı küçük beyaz çantasını da kıyafetime uydurunca benden

mutlusu yoktu. Bir tek kırmızı paltom uymamıştı biraz ama bunca güzelliği bir tek o lüks paltonun kaldırabildiğini düşündüğümüzden mecburen o kalsın dedik.

"Ayten, ne güzel olmuşsun," dedi bana Mahir abi dikiz aynasından bakarken. Gülümsedim.

"Sağ ol Mahir abi, düğüne gidiyoruz diye hazırlandım. Yoksa vallahi bu soğukta hiç giymem şu elbiseyi."

Kafasını sallayarak güldü o da. "Sosyetedeki kadınlar da öyledirler bu gece, görürsün düğünde."

Merakla öne doğru eğildim. "Mahir abi, sen bilirsin. Benzemiş miyim onlara? Olmuş muyum onlar gibi?"

"Olmuşsun tabii ya!" diyerek kocaman güldü babacan bir şekilde Mahir abi. "Tanımasam seni, sosyetenin en zengin ailesinin büyük kızı derdim, o kadar!"

Aşiyan'a vardığımızda saat altıydı. Arabadan inip Mahir abiye teşekkür ederek yumurta topuklarımın üzerinde ıslak zeminde dikkatle ama hızla yürüdüm Yavuz Bey'in yalısına. Kapıyı çalarken yerimde kıpırdanıyordum üşümemek için. Gönül abla açtı kapıyı. Beni görür görmez de kahverengi gözleri iri iri açıldı.

"Hii!" diye bastı çığlığı. "Ayten, çok güzel olmuşsun!"

Çaktırmadan kaşıdım ardımı. Böyle böyle nazarı değerdi insanın insana, kendimi korumak önemliydi. Gülümseyerek, "Yaa! Öyle mi cidden?" diye sorarken eve girdim. Bu esnada Akın ve kucağında Mete'yle Yavuz Bey'in salon kapısında durup bu yöne baktığını fark ettim. Akın'a gülümsedim. "Ben geldim!" diye şakıdım mutlulukla.

Akın gözleri açılmış bir şekilde süzdü beni ve usul adımlarla yaklaştı yanıma. Bir şey söylemedi ama gözlerinde öyle bir bakış vardı ki anladım ben beğendiğini. Bana dünyanın en değerli varlığına bakar gibi baktı. Ruhum titredi bu bakışından, içim sevgi seline karıştı. Üstelik o... Siyah bir takım giymişti, içine beyaz bir gömlek. Gömlek tam oturmuştu üzerine, belden oturtmalı... Papyon takmış, herkes gibi değil o, kravat takmamış, sanırsınız damat benim sevgilim! Nasıl sevmeyeyim ben bu adamı? Nasıl hiç aşkı bilmeyen ben aşkı ona bakarak öğrenmeyeyim?

"Hoş geldin..." dedi Akın, kapı kapanıp ben içeri girdikten çok sonra. Üzerimdeki kırmızı paltoyu çıkardım usulca.

"Hoş buldum. Çok soğuk dışarısı, dondum," diyerek astım portmantoya paltoyu. Ellerimle saçlarımı düzelttim. Gönül abla maşallahlar çekerek mutfağa doğru ilerlerken Akın yanıma gelip kolunu omzuma attı.

"Çok güzel olmuşsun," diyerek baktı bana. Hâlâ kırpılmadan bakıyordu yeşil gözleri. Büsbütün mutlulukla doldum. Önüme döndüğümde Yavuz Bey'in öylece dikilip ifadesizce bize baktığını gördüm yeniden. Başımla selamladım onu. O da aynı şekilde karşılık verdi bana. Dün ütülediği lacivert takımını giymişti. Değişik göründü gözüme, oysa ki hep giyerdi Yavuz Bey takım elbiseyi ama bu defa farklıydı. Saçlarını sol tarafa taradığından mıydı acaba, bilemedim, garip geldi.

Salona geçerken Yavuz Bey'in kucağında duran Mete'yi görünce sırıtmaktan ağzım yırtılacaktı neredeyse. Yavuz Bey, Mete'nin üzerine göre küçük bir takım elbise dikmiş meğer, görünce o kadar mutlu oldum ki yanaklarını sıkmalara doyamadım Mete'nin. Yavuz Bey'in Mete için böylesine uğraşmış olması çok ama çok mutlu etti beni.

Akın bir an bile kolunu omzumdan çekmedi, bakışlarını da üzerimden. Bıraksa kaçacağımı mı sandı nedir, asıl benim dört elle sarılmam lazımdı yanımdaki muhteşemliğe. Bir koku sıkmıştı ferah, hafif tatlı sert. Sağımdan sağımdan geliyordu. Nasıl mutlu oldum... Her açıdan mutluluğa doydum bu akşam. *Kendini kaybetme Ayten. Bir hanımefendi gibi davran. İçine düşme adamın.*

Bakışlarımı çevirdim Yavuz Bey'e. Bilerek almadım bu akşam kucağından Mete'yi. Biraz baba kucağı görsün bebeğin bedeni dedim. Hoş, o da al demedi bana hiç. Kucağında Mete'yle sessizce karşımızda oturup bizi süzüyordu. Bakışından rahatsız olduğumu sandı herhâlde, boğazını temizledi.

"Gül bahçesine dönmüşsün Ayten," dedi Yavuz Bey, üzerimdeki elbiseye bakınarak. Sesindeki o tını değişmemişti. Ellerimin altındaki elbisenin eteklerini sıktım gerginlikle.

"Gül bahçesi mi?" diye sorarken kaşlarım çatıldı. Dünkü sert ve aşağılayıcı sözlerine devam ediyordu anlaşılan.

Akın beni daha çok çekti kendisine, saçlarımın üzerini öptü koklayarak. "Evet," derken yanağımı okşadı. "Benim gül bahçem..."

Gülümsedim ama ortamın gerginliği beni sıktı. "Ah, az kalsın unutuyordum!" diyerek çantamı açtım ve Neşelerden aşırdığım, kocaman siyah saat kutusuna koyduğum kol düğmelerini çıkardım dikkatle. "Senin için... Demiştim ya."

Saat sandı galiba, uzattığım kutuyu alıp evirip çevirdi ve sabırsızca bir şey söylemeden açtı kutuyu. Gözleri iri iri oldu, dudaklarında bir gülümseme yeşerdi usul usul. "Kol düğmeleri..." diye mırıldandı düğmelere bakarak. Öyle uzun baktı ki kol düğmelerine, beğenmediğini veya kullanmayı sevmediğini sandım.

"Beğenmedin mi? Tarzın olmayabilir yani biraz klasik bir görüntüsü var, kabul ediyorum ama ben çok sevdim. Dedim ki Elif teyzeye, *bu çok güzel, bu olsun*. 'Klasiktir her zaman kullanılır,' dedi o da. Beğenmediysen..."

Bakışları yüzüme çıktı. Artı, dişlerini gösterecek şekilde gülüyordu, yaklaştı sardı kollarını bana. "Çok beğendim Ayten," dedi mutlulukla. "Çok beğendim! Çok teşekkür ederim." Mutlulukla ben de ona sarıldım. Sonra ayrıldık, Akın hemen taktı kol düğmelerini. Uzun uzun bakındı onlara, sevdi parmak uçlarıyla çocuk gibi.

"Hadi, kalkalım. Ancak yetişiriz," diyerek kalktı Yavuz Bey. Biz de ayaklandık, kucağındaki Mete'yi bana doğru uzattı. Büyük bebek çantasını Yavuz Bey omzuna taktı. Rahatsız olur muydu acaba Mete düğün gürültüsünden? Gerçi ben hiç sosyete düğünü görmemiştim, öyle davul zurna da beklemiyordum ama yine de rahatsız olabileceğini düşündüm niyeyse. Mavi örgü şapkasını düzelttim kafasındaki. Elindeki plastikten balık şeklindeki oyuncağını salyalarını akıta akıta kemirirken çipil çipil bakıyordu iri gözleri. Uzanıp öpmek istedim alnından ama sonra rujumu bulaştıracağımı düşündüğümden vazgeçtim. Paltomu giymeme Akın yardımcı oldu, Yavuz Bey mutfağa gidip Gönül ablaya gidiyor olduğumuzu söyledi ve hep birlikte evden çıktık.

Mete ve ben, Akın'ın arabasına bindik. Yavuz Bey iyice bozuldu bu duruma ama sesini çıkarmadı, yüzü her şeyi anlatıyordu net bir şekilde. Akın teybi açtı, hiç tükenmez bir hayat enerjisiyle şarkı söyleye söyleye geçti yolculuğumuz. Mete bile keyifli keyifli bakıyordu o akşam. İstanbul'a değil belki ama yaz benim içime geldi tamamen. Akın etkisi bu işte, adını şimdi koydum Akın etkisinin: Tamamen yaz mevsimi.

Kırmızı Kulüp, adı gibi ışıklı kırmızı bir tabelaya sahip, ışıl ışıl, göründüğü üzere yalnızca cebi dolu insanların girebileceği bir yerdi. Çok meşhurdu bu aralar, iki katlı ve denize sıfır bir mekândı. Düğün salonunun dışında, zengin ailelerin hovarda çocukları için paha biçilmez bir para harcama yeriydi çünkü üst katında büyük bir eğlence, kumar ve daha bir dünya aktivite noktası olduğunu duymuştum. Araçtan iner inmez soğuktan donmamak adına hızlı adımlarla kapıya ilerlerken Akın ve Yavuz Bey anahtarları valeye teslim ediyorlardı. Mete üşüyüp hasta olacak diye korktum, ben onlardan önce içeri girmek istedim ama kapıdaki korumaların bakışları durdurdu beni. İçeri almazlar mıydı? Görünüşüm mü değişikti? Onlardan olmadığım çok mu belliydi? Bilemedim, Mete'ye sıkıca sarılarak bakındım arkama. Akın ve Yavuz Bey hızlı adımlarla yanıma geldiğinde

Akın, "Neden geçmedin içeriye?" diye sordu bana. Dudak bükmekle yetindim. *Beni almazlar sandım*, diyemedim.

Paltolarımız alındı, birkaç parlak yüzlü delikanlı hoş geldinizler düzdü bize. Her şey ama her şey göz kamaştırıcıydı. Yerde serili olan kırmızı halı topuk seslerimizi yutuyordu. Giriş kısmından içeriye uzanan koridorda sağlı sollu büyük aynalar vardı. Kendimi o kıyafetle aynada görmek bana yeniden dehşet bir mutluluk verdi. Duraksayıp iyice kendime bakarken sırıttım. Yavuz Bey ve Akın da durup bana baktıklarında hemen hızlandırdım adımlarımı.

Kapısından girmeye çekindiğim bu mekânın yıllar sonra tek sahibi olacağımı bilmiyordum. Dahası, o aynaların teker teker ellerimle kırılacağını, kırıklarında kendi yansımamı gördükçe paramparça olacağımı da bilmiyordum. Aynalarda görünen yansımalar ve gerçek ne de farklı oluyormuş. Gençlik bir kez elden gidince geriye bir yığın kırık kalıyormuş, pek ayrımına varamadım o gün orada bunun.

İkisinin ortasında girdim büyük salona. Büyük değil, devasa bir salon... Yuvarlak, beyaz örtülü masalar, yüksek bir tavan, büyük bir açık alan ve açık alanın tam üzerinde kocaman parlak taşlı bir avize. Masaların hemen hemen hepsi dolu. Bir dünya renkli kıyafet, uzun bacaklar, güzel yüzler, jilet gibi takımlar, pahalı olduğunu belli eden karışık bir koku, canlı bir keman sesi, şuh kahkahalar atılan en soldaki kadınlar masası, balkon bölümü olduğunu fark edişim ve birkaç genç adamın telaşla o balkona koşuşturması, masalarda büyük, tombul kadehler, salon girişinde duran, bizi süzen birkaç meraklı çehre... Şu göz denilen şey ne tuhaf, saniyeler içerisinde görüp veriyor notunu her şeyin.

Akın önümden eğilip Yavuz Bey'in kulağına doğru, "Aman ne hoş, herkes de buradaymış," dedi. Neden böyle bir şey dedi, anlamı neydi bunun, bilmiyordum ama Yavuz Bey güldü Akın'ın bu söylediğine.

"Ablamlar şurada," diye çenesiyle sol taraftaki bir yönü işaret etti Yavuz Bey.

"Ajda'yı gördüm ben de," dedi Akın da. Bir onun bir de diğerinin gösterdiği noktalara baktım. O kadar kalabalıktı ki kimleri gösterdiklerini anlayamadım. İkisinin de bakışları bana döndüğünde kafamı iki yana salladım, *ne var* dercesine.

"Şu arkadaki masalardan birine oturalım isterseniz," dedi Yavuz Bey. Akın hemen onaylarcasına salladı kafasını. Birkaç kişi Yavuz Bey'e ve Akın'a selam verdi, bana dik dik baktılar. Umursamadım. İkisini takip ederek masaların arasından ilerlerken meraklı gözlerle salonu süzüyordum.

Bayağı aval aval süzüyordum ama. Ne yapayım canım, bir daha buraya gelemeyeceğimi biliyordum, gelmişken her noktasına değmeliydi gözlerim. Ne de güzeldi salonun renkleri. Mercan kırmızısı ve beyaz, çiçek kabartmalı duvar kâğıdıyla kaplıydı duvarlar. Bayılırdım kırmızıya.

"Abi!" Arkamızdan gelen sesle hepimiz o yöne döndük. İp askılı, su yeşili, mini bir elbise giymiş, yüzünde tıpkı Akın gibi süt beyazı lekeleri bulunan zayıf bir kız bize doğru koşturdu ve pat diye atıldı Akın'ın boynuna. Akın geriye doğru hafifçe sendeleyip bir masaya çarptı kalçasını, masanın üzerindeki şişeler ve bardaklar sallandı.

"Dur be kızım, yavaş!" dedi sinirle. Kız hemen kollarını çekti ve masada oturanlardan özür diledi kibarca.

"Çok sıkıldım masada, iyi ki geldin," dedi kız. Sonra Yavuz Bey'in onları izlediğini fark etti. Ona önce dik dik baktı, sonra ufak bir baş selamı verdi ve Akın'a sokuldu. Fark edilmediğini mi sandı bu bakışının, bilmiyorum ama Akın'a, "Sen niye Yavuz abiyle geldin?" diye sorarken kaşları çatılmış, çehresi düşmüştü.

Akın onu uyarırcasına boğazını temizledi sert sert ve elini bana doğru uzattı. "Sana bir kızdan bahsetmiştim Ajda, hatırlıyor musun?" dedi konuyu bana çevirerek. Ajda'nın şaşkın yeşil gözleri beni buldu. "İşte... Ayten, o kız. Sevgilim."

Ajda'nın boyalı dudakları aralandı, gülümsedi bana bakarken. Sağ kucağımda duran Mete'yi sol yanıma alıp elimi uzatacaktım ki bir anda atladı boynuma, sarıldı sıkıca. Yüksek bir enerjisi vardı Ajda'nın, oldukça samimiydi. Ben de sarıldım ona boştaki sağ elimle.

"Çok memnun oldum!" diye şakıdı ve alıcı gözlerle süzdü beni. "Ne güzelsin, abimin anlattığından daha güzel..." Akın ona benim hakkımda ne anlatmıştı, bilemiyorum ama Ajda'nın hayran bakışları sözleri gibi sahiciydi. Ne çok benziyordu abisine. Gören, kadın versiyonu sanırdı. Yeşil gözleri, Akın'a oranla daha az olan süt beyazı lekeleri, Akın gibi aşağıya doğru uzanan sivri, kemikli çenesi vardı onun da.

"Teşekkür ederim, o senin güzelliğin. Ben de çok memnun oldum..." diyebildim gülerek. Kasılıp kalırım, iki kelam edemem sanıyordum ama Ajda'nın yüksek enerjisi sayesinde konuşabilmiştim.

Ajda, bakışları kucağımdaki Mete'ye indiğinde, "Hii!" diye bir çığlık attı. "Ne tatlı bir bebek!" Yavuz Bey'e döndü. "Senin bebeğin mi Yavuz?"

Yavuz Bey, elleri ceplerinde, bize her zamanki çatık kaşlarının altından bıkkın bir ifadeyle bakarken kafasını sallamakla yetindi. "Abi de, abi!" dedi sertçe Akın, Ajda'nın kulağına eğilerek. Ajda omuz silkti onun bu lafına.

"Ay, verir misin kucağıma, biraz seveyim." Tam *olur* diyecektim ki Yavuz Bey girdi araya.

"Şöyle bir masa bulup otursaydık, sonra konuşsaydık. Olmuyor böyle ayakta," dedi sabırsız bir edayla.

Akın, "Haklı," diye destekledi onu. Ajda'yla ben de onlara uyarak, arkada kalan masalardan birine oturduk. Ajda, Mete'yi kucağına alır almaz Mete ağlamaya başladı ama buna rağmen Ajda iyice sevdi Mete'yi. Öptü, pespembe rujunu Mete'nin tombul yanaklarına bıraktı bıraktı sildi elleriyle.

Sonra bir kadın geldi masamıza, Yavuz Bey'le sarıldı sıkı sıkı, bize döndü. Akın'a selam verdi, yüzünde mahcup bir ifade vardı. Ajda fark etmemişti onun geldiğini Mete'yi sevmekten, kadının gözleri beni bulduğunda kaşları havalandı ve iyice süzdü beni. Simsiyah, omuzlarının hemen üzerinde, kalıp gibi duran yapılı saçları vardı. Erkeksi bir yüze sahipti esasında, tam bir İstanbul hanımefendisi olduğu belliydi duruşundan. Birine benziyordu ama çıkaramadım. Hayran oldum kadına.

"Merhaba..." diyerek geldi yanımıza.

"Ablam, Esra," diyerek takdim etti Yavuz Bey, kadını. Şaşırdım. Esra Hanım annesi Jale'ye benziyordu, o an fark ettim. Jale Hanım'ın siyah saçlı hâliydi resmen.

Elini uzattı bana. Yavuz Bey, "Ayten, Mete'nin bakıcısı..." diye tanıttı beni. Elini memnuniyetle sıktım. Bu an bana Akın ve Yavuz Bey'in karakolun önünde abilerini benimle tanıştırdıkları anı hatırlattı. Komiğime gitti ama gülmemi bastırdım.

Esra Hanım elini çekince Ajda'ya döndü. "Merhaba Ajdacığım..." dedi ona. Ajda'nın yüzünde ise buruk bir tebessüm vardı. Geçmişte yaşananların yüze yansımasıydı bu, hepsinin yüzünde bir kırgınlık ifadesi... Ajda kucağındaki Mete'yi bana bıraktı ve uzaktan, soğuk bir sarılma geçti ikisinin arasında.

"Ben masamıza döneyim," dedi Ajda. "Yine gelirim ilerleyen zamanlarda. Yengem boğuyor beni..."

"Abim de mi geldi?" diye merakla sordu Akın ve salona bakındı.

"Yok, o ve babam daha gelmedi ama yengem geldi benimle. Çok konuşuyor abi, çok! Kafam şişiyor! Buraya kaçar kaçar gelirim diyeceğim ama babam gelince buraya yollamaz beni fazla. Şey var ya..." Yavuz Beylere baktı çekine çekine. "Neyse. Nalan cadısı da gelip bık bık konuşmaya başladı yengemle. Yengem mecburen konuştu, bana da laf attı ama ben oralı olmadım pek."

Akın'ın öfkeyle soluduğunu işittim. Yavuz Beylere kısa bir bakış attı. "Tamam, konuşma bunları burada. Hadi git, sıkılırsan gel. Benim yanıma gelmene de bir şey diyemez babam." Ajda bana sıcacık gülümseyerek ve Yavuz Beyleri selamlayarak ayrıldı masamızdan. Akın bana doğru eğildi masanın diğer ucundan. "Gelsene şöyle," diyerek yanındaki sandalyeyi işaret etti. Sandalyenin diğer yanında Yavuz Bey oturuyordu. Gerçi o ablasıyla hararetli bir konuşmanın içerisindeydi ama yine de oturmak istemedim.

"Yok, iyi böyle," dedim Akın'a.

"Gel işte, oradan göremezsin," diye ısrar etti Akın. Mete'yle birlikte kalkıp oturdum yanına. Mete'yi bebek çantasıyla birlikte masaya yatırdım. Akın ve ben güldük ona bakarken. "Yemek diye Mete'yi mi yesek?" dedi Akın, Mete'yi severken.

"Çok tatlı minik beyefendi!"

Yavuz Bey'in babası salona girdiğinde Esra Hanım ayağa kalktı. Bize gülümseyerek usul adımlarla babasına doğru ilerlerken çenemi sol elime dayayıp izledim baba kızın sarılmasını. Çok samimi bir sarılma değildi ama tamamen soğuk da değildi. İçim sızladı birbirlerine durup bakışlarından. Esra Hanım, koluna girdiği Hamza Bey'i kendi masalarına doğru yönlendirdiğinde Akın daha da yaklaştı bana. O da görmüştü elbet Hamza Bey'i, kafasını önüne eğdi ve bardaklara su doldurdu cam bir şişeden. Sonra bir içki şişesine uzandı.

"İçecek misin?" diye sorduğumda eli şişede kalarak baktı bana.

"Bir kadeh." Şişeyi açtı. "Sen?" diye sordu.

"Yok," diyerek kafamı iki yana salladım. Yılbaşında içip içip nasıl sarhoş olduğumu hatırladım. Onun da aklına yılbaşı gecesi gelmiş olmalıydı ki bir gülümseme gelip kuruldu dudağının kenarına, içkisini doldururken.

"Sen Yavuz?" diye sorunca sağ yanımda oturan Yavuz Bey'e baktım. Yavuz Bey bir Akın'a bir bana baktı.

"Bir kadeh alırım," dedi, sonra hemen çevirdi yüzünü. Rahatsızdım burada otururken aslında, ayağımı sallayıp duruyordum stresten. Akın, Yavuz Bey'e kadehi uzatır uzatmaz Yavuz Bey hemen yudumladı kadehin içindeki şarabı. İçerisinde azıcık kalan sıvıyı da bıraktı masaya daha sonra. Eli suyuna gitti, biraz da suyundan içti ve geri koydu masaya. Yüzü buruştu aldığı tadı sevmemiş gibi.

Bir adam geldi masamıza, Akın ve Yavuz Bey tanıyordu. Mücahit'miş adı. Gevşek ağızlı bir adamdı, boş beleş konuşup gülüp duruyordu sürekli. Benimle üstünkörü tanıştı, hiç de gocunmadım bana ilgi göstermedi diye. Sevmezdim böyle gevşek adamları hiç. Üzerine keten bir gömlek ve altına

da krem rengi bir pantolon giymiş, bembeyaz çorapları da çekmiş altına, sırıtıyordu. Yakasından üç düğme açıktı, boynunda altın zinciri *ben buradayım* dercesine parlıyordu ve bağrı olduğu gibi meydandaydı. Kıro tipi vardı resmen adamda. Bir Akın'a bir Yavuz Bey'e sorular soruyor, ne yanıt verilirse sırıtıyordu.

Birden sol bacağımın üzerine sıcacık bir avuç konduğunda ne olduğunu anlamadım. Çaktırmadan masanın beyaz örtüsüne doğru baktığımda Akın'ın kolunun aşağıya doğru uzandığını gördüm. Kalp atışlarım hızlandı, bacağımı kıpırdattım elini çeksin, yanlışlıkla koymuştur belki diye ama hayır, gıcık, daha da oynattı elini yukarıya doğru. Usul usul eteğimin üzerinden yukarıya okşayarak çıktığında boğazımı temizledim ve boğulur gibi titrek bir nefes aldım dudaklarımdan. Yan gözle Akın'a baktığımda gayet rahat bir edayla adamla samimi bir sohbetin içerisinde olduğunu gördüm. Daha da gerildim. Uzanıp masadaki su bardağını hızlıca diktim kafama.

"Ayten, iyi misin?" diye sordu Yavuz Bey. Akın ve ben aynı anda döndük Yavuz Bey'e. Birkaç saniye gözlerimi kırpıştırarak baktım yüzüne. Baktım, baktım ve baktım. Bütün bedenimin titrediğinin o an farkına vardım.

Sonra, "Hıhı," diyebildim sadece.

"Benim suyumdu o," dedi Yavuz Bey salak ifademe gülerek.

"Ö-öyle mi?" diye sorarken kekeledim ve yutkundum. "Kusura bakmayın Yavuz Bey." Sol ayağımla Akın'ın ayağına vurdum, Akın elini çekti bacağımdan. Sırıtıyordu hâlâ Alacalı domuz.

Zaman geçti. Nihayet Halide ve Ecevit çifti geldi. Güzel bir kadındı Halide, yalan yok. Sarı saçları, incecik beli vardı. Alımlı, bakımlı, uzun boylu... Akın'ın onu neden sevmediğini düşündüm. Neden? Görünüş olarak hoştu, her erkek pekâlâ onu arzulayabilirdi ama işin içerisine duygular girince büyük karmaşalar çıkabiliyordu. Muhtemelen Akın'ınkisi de öyle bir şeydi.

Danslar edildi, o kadar kötüydü ki çok sıkıldım. Yabancıydı bütün şarkılar, etrafta bir tane bile çocuk yoktu bizim düğünlerde olduğu gibi. Hareketli şarkılarda bile dans ediyorlardı veya o dönem moda olan pop şarkıların danslarını yapmaya çalışıyordu herkes. Bir ara Selim Kaynarca geldi masamıza, iyice süzdüm onu kötü gözlerle. Kibar, eli sürekli ceketinin yakasında, ince bıyıklı ve kumral saçları özenle geriye taranmış bir adamdı. Benimle tanışırken gözlerini kısarak baktı bana, sanki bir şeyi anımsar gibi ama bozuntuya vermedi. Dik dik bakışım rahatsız mı etmişti, anlamadım. Nergis'i nereden tanıdığını sormak istedim ama şu ortamda *ne alaka* der

diye sustum. O gittikten sonra boş boş otururken Mete'yle oyalandım, masadaki kurabiyeleri yedim. Biraz Akın'ın omuzuna yattım, biraz sandalyeme yaslandım biraz da Mete'yi kucağıma alıp hareketli müziklerde onu oynattım.

Süleyman Tamtürk ve diğer oğlu Samet abi düğüne biraz geç geldi. Akın onları fark ettiğinde bir tık gerildi, bunu çok net görebildim. Keza Süleyman Bey'in de bizim oturduğumuz masayı gördüğünde duruşu Akın'dan farksız değildi. Bir süre baktı, gözleri kısıldı sonra hızlı adımlarla oğlunu takip ederek oturdu masalarına. Akın hiç gözlerini ayırmadı babasından. Babası, kırklarının sonunda görünen, üzerinde leopar desenli uzun elbisesi olan, kocaman zümrüt taşlı küpeli bir kadınla sıkı sıkıya, oldukça samimi bir şekilde sarıldı. Kadın onun yanaklarını öyle işveli bir edayla öptü ki şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Akın bu görüntü karşısında bir şeyler homurdandı ve kadehindeki içkisini yuvarladı ağzına hemen. Sağ koluna uzanıp usulca okşadım sakin olmasını umut ederek, gözleri bana döndü, duruldu. Kolunu tutan elimin üzerini okşadı.

Yarım saat ya geçti ya geçmedi, "Ben lavaboya gideceğim," dedi Yavuz Bey, kalktı ayağa. Kravatını gevşetti hafifçe yürürken.

"Ben de gidip yüzümü yıkayayım," diyerek hareketlendi Akın da.

"Ben burada mı kalayım?" diye sorduğumda, benim sorum üzerine yüzü gevşedi.

"Yemezler seni, korkma. Hemen dönerim."

Kafamı salladım o giderken ama sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissettim, ürktüm biraz. Mete'yi aldım kucağıma, pışpışladım. İnsanları izledim. Çoğunda bir yapaylık sezdim. Şuh kahkahalara, beyaz sigara dumanları altında sahte gelen bakışlara, yabancısı olduğum müziklere oldukça doygun hissettim. Gözlerim boş boş dolanırken Süleyman Bey'in bana direkt olarak baktığını gördüğümde zorlukla yutkundum. Bu adamın benimle bir derdi vardı sanki. Ajda, babasının bana baktığını fark edince yanıma gelmek için ayağa kalktı ama babası onu bileğinden tutup, yerine geri oturttu. Ben onun bu hareketine daha çok korktum. Babam geldi aklıma, sanki Ajda'nın bileğine sarılan o el benim boğazıma sarılmış gibi hissettim.

Ayağa kalktım Mete'yle, dikkatli ve hızlı adımlarla çıktım salondan. Gidip lavabonun önünde bekleyecektim ama lavabonun ne tarafta olduğunu bilmiyordum. Yürüdüm biraz, giriş yönünün sol tarafında gördüm lavaboları. Durdum orada. Gelip geçenler kucağımdaki Mete'ye ve bana bakındı tuhaf tuhaf. Sonra Süleyman Bey göründü geldiğim yerden.

Bakışlarımı Mete'den ayırmadım ben, gözlerimi dikip adama bakmadım bile ama o geldi karşımda durdu benim.

"Akın'la işin ne?" diye sorduğunda bakışlarım yüzüne çıktı.

Kaşlarımı çatarak "Ne?" diye sorguladım onu.

"Ne işte? Para mı koparmak amacın?" Gözlerim iri iri açıldı sözleriyle. "Söyle, fiyatın ne?" Dili ağzında zor dönüyor, kelimeleri sarsak bir şekilde çıkıyordu ağzından. İçmişti, belliydi.

"Siz neler söylüyorsunuz? Ne hakla benimle böyle konuşuyorsunuz?" dediğimde yüzünü buruşturup üzerime yürüdü.

"Ben senin gibileri gözünden tanırım! Sizin gibi kenar mahalle süprüntüleri gelir, iki güler kırıtır alır adamların başlarını akıllarından! Zorunuz derdiniz paradır sizin!" Sağ koluma uzanıp sıktığında kolumu geri çekmek istedim ama bırakmadı. "Akın'dan ayrılacaksın, duydun mu beni? Uzak duracaksın oğlumdan!"

"Bırakın! Siz nasıl benim hakkımda böyle konuşursunuz? Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu sizin?" diye bağırdım çatlayan bir sesle. Mete kucağımda ağlamaya başladı bağırmam üzerine. Süleyman Bey daha da sıktı kolumu, yeşil gözleri karaya çaldı o an. Kolum acıdı.

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu ısrarla. "Herkesin bir fiyatı var! Söyle fiyatını!"

Bana yaptığı muamele üzerine burnumun direği sızladı. İnanamıyordum buna, kâbus gibi geliyordu bütün bunlar. "Evet, herkesin bir fiyatı var!" diyerek hızlıca çektim kolumu ellerinden. "Ve siz beş para etmez bir adamsınız!"

O kadar öfkelendi ki sözlerime, kırış kırış yüzü gerildi. Arka cebinden cüzdanını aldı ve içinden eline gelen bütün kâğıt paraları çıkardı. "Ben el âlemi bu yaşımdan sonra hâlâ kendime güldürecek miyim?" dedi kendi kendine. "Al şu paraları! Daha fazlası gerekiyorsa veririm." Kucağımda ağlayan Mete'ye daha da sıkı sarıldı ellerim. Bir tomar parayı yüzüme tuttu. "Al! Çekinme, al!" Kafamı iki yana sallayıp geriledim korkuyla, sırtım duvara çarptı. Görüş açım bulanıklaşmıştı maruz kaldığım muameleden dolayı. Boğazımda bir yumru büyüdü, büyüdükçe gururum kırıldı iyice içimde, un ufak oldu. Süleyman Bey ise paraları almadığımı gördüğünde daha da sinirlendi. "Al! Defol onun hayatından!" diyerek yüzüme çaldı paraları.

Yüzüme çarpan paralarla kapandı gözlerim, sonra açıldı. "Sen benim çalışanımla bu şekilde nasıl konuşursun?" diye katı bir ses duyduğumda

buğulu bakışlarım döndü o yöne. Süleyman Bey hızla arkasını dönünce bir anda Yavuz Bey karşısında bitti onun. "Ne hakla ona hakaret edersin?"

Birden Süleyman Bey, Yavuz Bey'in yakalarını tuttu sıkıca. Korkuyla bir çığlık koptu ağzımdan ama Yavuz Bey ona karşı herhangi bir hareket yapmadı. "Sen!" dedi Süleyman Bey, ağzından tükürükler saçarak. "Senin baban! Senin ailen! Mahvettiniz her şeyi!"

"Her şeyi mahveden biz değiliz, kendine gel Süleyman Tamtürk! Her şeyi mahveden sensin!" diye karşılık verdi Yavuz Bey ona tepeden bakarak. Bu sırada Akın geldi uzun koridordan hızlı adımlarla.

"Ne oluyor burada?" diye sorgularken, gördüğü manzaraya kaşları çatıldı. Beni bu hâlde gördüğünde büsbütün büyük bir sorgulama hâliyle yeniden, "Neler oluyor?" diye sordu. Sonra babasının Yavuz Bey'in yakasını tutan eline uzandı. "Baba, bırakır mısın? Ne yapıyorsun?"

"İt!" diye bağırdı Süleyman Bey, Yavuz Bey'e. "Öldürürüm seni! Duydun mu? Öldürürüm! Büyüdün de aslan mı kesiliyorsun lan başımıza?"

"Ne diyorsun sen? Ne anlatıyorsun?" diyerek ellerini kaldırdı Yavuz Bey de ama Akın ikisi arasına girip babasının ellerini ayırdı Yavuz Bey'in yakasından.

"Baba, git! Çekil git içeri!" diyerek itti babasını.

Süleyman Bey homurdanarak gitti içeriye. Yerlere saçılmış paralara takıldı gözlerim. Gözlerimde toplanan yaşlar bir anda dökülmeye başladı onları görünce. Bir yandan Mete'yi sallıyor bir yandan da onunla beraber ağlıyordum. Akın bana, "Zümrüt?" diyerek döndüğünde daha çok yürüdü gözyaşlarım gözüme. "Ne oldu?"

"Ne olacak?" diyerek ellerini beline koydu Yavuz Bey katı bir sesle. "Senin baban aşağıladı onu! Bak yerlere! İyi bak! Ayten'in yüzüne senden ayrılsın diye para fırlattı senin o şerefsiz baban!"

Akın kafasını inanamayarak iki yana sallasa bile içten içe inandığı, boğazında bir yumru oluştuğu, Yavuz Bey'in bu katı sözlerine bir karşılık veremeyişinden belliydi. Bana doğru adımlayıp yüzümü ellerinin arasına almak istediğinde kafamı iki yana sallayarak reddettim onu. Çok korkmuştum, incinmiştim ve babasıyla Akın'ın arasına girdiğimi düşündüğüm için berbat bir ruh hâlindeydim. Bu belli olan bir şey değil miydi zaten hep? Hani herkesin söylediği şu sınıf ayrımı... Saf Ayten, sen onlar için kenar mahalle süprüntüsünden başka ne olabilirsin ki zaten? Ama Akın sevdi beni, ben de sevdim ya onu... *Sevgi. Sevgi yetiyor mu? Kapatıyor mu her şeyin üzerini sevgi?*

"Sana söyledim Akın! Sana bunun olacağını ta en başında söyledim!" diye konuşmasına devam etti Yavuz Bey.

"Böyle bir şey olamaz, babam Ayten'e böyle davranmış olamaz..." dedi Akın.

"Sor, sor Ayten'e!" diye çıkıştı Yavuz Bey. Akın'ın gözleri bana döndüğünde ne diyeceğimi bilemedim. Dudaklarımı sıkı sıkıya bastırmıştım. "Soramazsın tabii, sen de biliyorsun babanın ne kadar aşağılık bir adam olduğunu!"

"Yeter! Kes sesini!" diye bağırdı Akın en sonunda dayanamayarak. "Sen kendi babana bak istersen Yavuz. Ha, ne dersin? Senin şerefsiz baban yüzünden her şey tepetaklak olmadı mı? Sizin yüzünüzden biz bu hâle gelmedik mi? Karışma artık bizim hayatımıza! Sana ne ulan? Sana ne?"

Akın'ın bağırması üzerine Yavuz Bey de ben de kalakaldık. İlk defa onu bu denli öfkeli görüyordum. İlk defa sesini bu kadar yüksek duyuyordum. *Bağırma, Akın... Bağırma. Çok korkuyorum, bağırma!* Tüm bedeni gergin, elleri açılmış, alnındaki damarlar sinirinden belirmiş, neredeyse öldürecek gibi bir öfkeyle bakıyordu Yavuz Bey'in yüzüne. Tanımadığım, bilmediğim yabancı biri gibiydi o an. Bir anda parlayan alev gibi.

"Sonrasında çok pişman olacağın laflar etme Akın! Şu an konu geçmiş değil!" Elini bana doğrulttu. "Senin baban Ayten'e hakaret etti! Babanla hesaplaşacağına karşıma geçip benimle kavga ediyorsun!"

"Bu beni ilgilendiren bir mesele!"

"Ulan konu Ayten'se pekâlâ ben de ilgilenirim!" Söylediği sözler üzerine Akın'ın kaşları havalandı. Hızla bakışları bana döndüğünde şokla kafamı iki yana salladım. *Ne yapıyorsunuz Yavuz Bey?* Ellerini sıktığını gördüm, kalbim gümbür gümbür atarken yarım adım attım ikisine doğru. Yavuz Bey sözlerine devam etti: "Ayten benim çalışanım! Kucağındakine bak! Benim oğlum orada! Senin baban az önceki sarhoş hâliyle Ayten'e bir zarar verseydi ne olacaktı? Mete de burada Akın! Mete buradayken baban nasıl böyle davranabilir?"

Akın duruldu sandım ama hayır. "Bırakıyor..." dedi hemen sonra. "İşi."

Yavuz Bey duvara toslamışçasına uzun uzun baktı Akın'ın yüzüne. Kalakaldım. Benim adıma nasıl böyle bir karar verirdi? Yavuz Bey bir an bile beklemeden bana doğru adimlayıp kucağımda ağlayan Mete'ye uzattı ellerini. Bense geri çektim Mete'yi. "Alabilir miyim? Oğlumu..." dedi dümdüz, ifadesiz bir sesle. Sinirden titriyordu o da.

Hayır.

Akın'a baktım. Gözlerimin içine bakıyordu. Göz bebekleri büyük, nefesi canlı ve hızlı, her şeye, herkese öfke ve kin dolu ama bir şey var içinde, kırılmıyor o katılık. Başımı yana eğip bakıyordum gözlerine. İçim, *yapma* diyordu ona, *bakma öyle.* Beni anladığını biliyordum, derdim anlayıp buna devam etmesiydi zaten. Acımasızca bakıyordu yüzüme. Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzü, sıkı sıkıya bastırdığı dudakları, yumruk yaparak sıktığı elleri, gerim gerim gerilmiş teni... Atmıyordu geri adım. Yavuz Bey'e dönüyordu sonra bakışlarım. Onun gözleri daha acımasızdı, hep alışık olduğum gibi bakıyordu bana ama bir şey vardı, merhamet kırıntısı mı, bilmiyorum, bana bakarken gözlerini kırpıştırıyordu o. Uzanıyordu onun da hâlâ elleri oğluna. Daha da bastırıyordum göğsüme Mete'yi, o ağlıyor, kıpırdanıyor göğsümde, sanki onun ağlaması bütün kaburga kemiklerimde can buluyordu. Bende ise duru ve sıcak gözyaşları doğuyor, *alsam göğsüme sokup yok etsem Mete'yi,* diyordu içim.

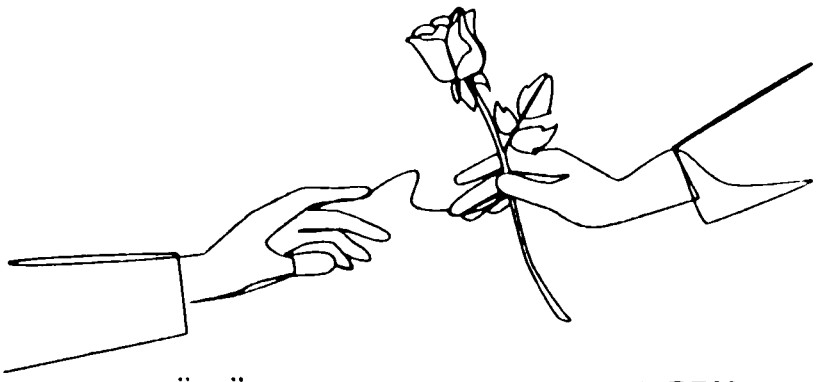
"Ver Ayten."

Ben ince bir kâğıt gibi çekiliyorum iki yandan. Bir ip olsam, çekilip kopsam da düğümlenirim geri ama ince bir kâğıt yırtıldığı zaman asla tekrar birleşmez, birleşemez. Çığlık çığlığa ağlıyor Mete kucağımda, kâğıt yırtılma sesi gibi Mete'nin çığlığı. Ben bu ikilemde kalmak istemiyorum. Bir bütün, parçalandığında zayıflar ve yok olur çünkü. Ben yok olmak istemiyorum.

Yavuz Bey'in elini kolunu koparma isteğiyle dolup taşıyorum o vakit. Asabiyetle başımı iki yana sallıyorum. Kulaklarım biraz ötemizde gülüşen birilerine odaklanıyor. O andan kaçmak istiyorum. Bütün dikkatim sağ yöndeki konuşan ikiliye kayıyor. Bulanık gören gözlerimi kırpıştırıp bakınıyorum konuşanlara. Uzun bir adam, sıkı sıkı sarılıyor kısa boylu kıza. Geri çekiliyor, yüzünü okşuyor elleriyle. Akın ve beni düşünüyorum o an. Bir ağlama dalgası göğsümde zar zor zapt ediliyor. Sonra netleşiyor birdenbire her şey.

Ve film kopuyor.

"Nergis?"

20. BÖLÜM: SONRA YAZ GELECEK

1 Şubat 1979

"Ayten, şu sinideki ekmek kırıntılarını topla da güzelce mutfak penceresinin önüne bırak. Yazık, kuşlar gelip konuyor acından. Kırıntıyla savuştursunlar öğünlerini."

Başımı sallayıp annemin dediğini yapmaya koyuldum. Elimin kenarıyla bir tanesini bile ziyan etmeden diğer avucumun içinde topladım bütün kırıntıları ve ayağa kalkıp mutfak penceresine ilerledim. Görünürde hiç kuş yoktu ama çok geçmeden geleceklerini; bahçedeki kuru erik ağacının dallarından, çatı kenarlarından veya solgun taş duvarların tepesinden beni izlediklerini biliyordum. Pencereyi açar açmaz öyle soğuk bir rüzgâr esti ki içim ürperdi, dışarıda henüz göremediğim serçelerin derdi gelip kendi derdim oldu bu soğukla. Ben serçeleştim, ben aç aç dolaştım sanki seke seke kuru dallarda bir anda.

Aslında öyleydim ya... Şuncacık kırıntı onların karnını doyurur muydu bilinmez ama avuturdu bir süre. Ne farkım vardı benim de? Bir sevgi kırıntısı bulsam ben de avunmaz mıydım bu evde? Avunurdum elbet, Ayten buydu çünkü, severdi ufacık bir sıcaklığı, iki gülümsemeyi, hoş sözü, sevgi kırıntısını. Bu evin aç serçesi hep bendim. Genelde divan üzerlerinde tüneyen, sessizce izleyen, çay koyan, yemek koyan, çamaşır yıkayan, bulaşık yıkayan, gerektiğinde ötüşen o serçe işte bendim. Gerektiğinde diyorum çünkü ben ötmeyi seven bir serçe değildim.

Ama o gün hiç susmadan ötmüştüm bu evde.

Babamın işten gelişi, sofraya oturmamız, yemek yiyip sofrayı ablam ve benim kaldırmamız, Nergis'in sobanın kenarına ders çalışmak için çekilmesi, babamın radyonun sesini inat eder gibi bangır bangır açması, mutfakta olsam bile Nergis'in, "Biraz kısar mısın baba?" diye çekine çekine sormasını duymam, büyük bir küfür, bir şeyin devrilmesi, ahlaksız olmamız, nankör olmamız, okuyup da bir bok olamayacağımız... Her şey birdenbire olmuştu, bu evde yaşanan her şey birdenbire olurdu zaten. Babamın bize bölüştürdüğü tek şey küfürleriydi, biricik oğlu hariç her birimize bir güzel üleştirirdi bu

küfürleri. Zehir kırıntılarıydı bunlar, takılırdı boğazımıza, yuta yuta öldürürdü bizi.

Mutfaktan hızla salona girdiğimde babam Nergis'in başında durmuş bağırıp çağırıyordu. Nergis hiç cevap vermemesine rağmen o daha da sinirleniyor, sanki cevap vermişçesine kızı ayağıyla dürtüklüyordu. Sonra, "Sıçarım okulunuza da mektebinize de! Okuyup oğlanlara mektup yazmaktan başka ne işiniz olacak! Alacağım seni okuldan!" dedi, büktüğü parmak çıkıntılarıyla Nergis'in kafasını ittirerek. Bu hareketi beni dehşete düşürürken benden önce Zehra atıldı babamın koluna.

"Baba, yapma! Ne demek okuldan alacaksın? Nergis'in dersleri çok iyi. Bir tane bile zayıf getirmedi, bütün hocaları çok memnunmuş, geleceği çok parlak, okur bu kız diyorlar, doktor olur diyorlar..." diye yalvarmaya, gözlerinden merhamet dilenmeye başladı Zehra. Ama benim şeytanın eşi babam durur mu, koluna tutunan Zehra'yı öyle bir savurdu ki kenara, sanki taş atıyor.

"Kes ulan! Sana mı soracağım? Okuyacakmış da doktor olacakmış... Ben bunun kazandığına seneler sonra ortak olacaksam ne anlamı var? Siz ekmek elden su gölden seneler geçirirken ben it gibi çalışıp bakıyorum tabii size! Döl israfları!" Babamın ağır sözleri üzerine Nergis'in bakışları ilk defa babama döndü. Sessizce ağlıyor, yalvaran bakışlarla bakıyordu babama.

"Beyim, yapma..." diyecek oldu annem ama babamın öfke dolu iri gözleri ona değince sustu hemen.

Sonra babam uzandı yerdeki defter ve kitaplarına Nergis'in, iyice sıktı ellerinde hepsini ve her birimize doğru salladı. "Hep bu saçma kitap defterler bozuyor her şeyi! Bizim Muhittin Hoca dediydi, kız kısmını okutmak çok günah diye! Haklıymış!"

Babamın bu hareketi üzerine Gülin ve Emel korkup diğer odaya kaçışmışlardı. Ben de korktum, kitap defteri parçalayacak şimdi dedim içimden ama o gitti sobaya ilerledi. Sobaya... Annemin benim bebeğimi cayır cayır yaktığı sobaya... Beynimden vurulmuşa döndüm, hemen babamın kalın bileklerine uzandım. Babamın iri mavi gözleri bana döndüğünde bu beklenmedik hareketim üzerine şaşırdığı belliydi. Zehra hemen ayağa kalktı, babamın eline uzandığımı görünce.

"Bırak! Sakın yakma onları!" dedim titreyen bir sesle. Nasıl korkuyordum Allah'ım... Bu cehennem zebanisi adam beni öldürecek gibi bakarken nasıl o serçeler gibi korkuyla atıyordu kalbim.

Babamın mavi gözleri fırtınanın toplandığı denizler gibi koyulaşıyor. Haysiyetsiz oluyorum, orospu oluyorum, ben kimmişim de ona karşı çıkıp böyle şeyler söylüyor, emir veriyormuşum oluyorum ama bunca şeye rağmen babamın

kitapları defterleri tutan elini asla bırakmıyorum. Babam ittirmeye çalışıyor, ben yaprak gibi savruluyorum ama ellerim ellerine bağlanmış gibi çekmiyorum ellerimi kitaplardan.

"Bırak, okuyacak o!" diye bağırıp etine iyice gömüyordum parmaklarımı babamın. Tabii babamın da öfkesinin içerisine ben gömülüyordum. Zehra gelip beni geri çekmeye çalışıyordu ama asla geri adım atmazdım daha. Ne yaparsa yapsın, dövecek, sövecek ama gönderecekti onu okula. Bu eller bu kitapları bırakmadığı sürece ben de bu iğrenç bilekleri bırakmayacaktım.

Ama babam öyle bir şey yaptı ki o an... Pat diye yere attı ellerinde topladığı kitap defteri, anlık rahatladım, beni dövecek sandım, gücü bana yetecek, dövüp bırakacak sandım... Ellerimi bileklerinden çekecekken o sarıldı bu defa bileklerime, çekti beni iyice, engel olmayı bile akıl edemedim bu ani hareketiyle. Benden önce annem, Zehra ve Nergis ne olduğunu anlamış gibi büyük bir çığlık koptu ağızlarından. Benden önce benim sesim oldu hepsi. Ferhat'ın pat pat ayak seslerinin koşarak bu yöne geldiğini duydum bu çığlıkların arasından sonra bütün sesler benim boğazımda can buldu.

Ellerim yandı. Üç, beş, on... Saniyeler saatler gibi, bilmiyordum kaç saniye sıcak sobada durdu iki avucumun içi ama can havliyle attığım çığlığı ömrüm boyunca unutamadım ben hiç. Yere düşüşümü, karnıma tekme yiyişimi, karnımı korumak için elimi karnıma bastırdığımda, derisi erimiş avucumun kıyafetime yapışmasını, Zehra'nın aynı yanık acısını yaşamamak için sadece bana sarılmasını, babama laf söyleyememesini, Nergis'in kafamın üzerine kapanmasını ve annemin babamı zorlukla çekelediğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Ne hâliniz varsa görün!" dediydi babam, beni ellerimde yangınlarla bırakıp üzerime basarak gittiydi evden.

Tüm bunlara rağmen olsun diyordum içimden, olsun. Yanan defter kâğıt değil sonuçta, Ayten'in elleri. Ayten'in avuç içleri yansın ama kâğıt kalemler hep var olsun. Benim hayallerim yanmış, hayatım yanmış, ellerim de yansın, ne çıkar? Nergis okuyacak. Nergis okuyup, kendi ayakları üzerinde duracak. Doktor olacak benim kız kardeşim, ben dikeceğim önlüğünü, ben yıkayacağım, ben kolalayacağım. Varsın yanan ellerim olsun, Nergis'in geleceği yanmasın.

Mantıklı tarafım mutlaka bir açıklaması olabileceğini söylüyordu ama diğer taraf için aynı şeyleri düşünmüyordum. Selim Kaynarca, kız kardeşim Nergis'e sarılmış sonra da onun yanağına dokunmuştu. Üstelik benim saf

salak kardeşim de bayağı gülüyordu onun bu tavrına. Boğazımdaki, az önceki yaşananardan kalma düğüm bir anda çözüldü. Gözlerimdeki yaşlar kurudu, öfke gelip kuruldu içimin başköşesine.

"Nergis?" diye fısıldadım inanamayarak. Baktım bir süre, kırpıştırdım gözlerimi. Yavuz Bey ve Akın'ın da bakışları o yöne döndü. O ikisinin öfke yangını birden beni tutuşturdu. Kucağımda Mete'yle, ayağımda yumurta topuklu ayakkabılarımla hızla nasıl yanlarına gittim hatırlamıyorum ama o öfkeyle gözlerim kararmıştı sanki. Onlara doğru yürürken göğsümdeki bütün nefesle bağırdım bu defa: "Nergis!"

İkisinin de bakışları bana döndüğünde kız kardeşimin mavi gözleri beni görür görmez iri iri oldu. Suçunu biliyor ya, tırıs tırıs yarım adım geriledi adamın yanından. "A-abla..." diye kekeledi bir de.

Boştaki elimle kolunu tuttum hemen. "Abla ya, abla! Ne işin var senin bu saatte ta burada? Ne sarılıyorsun sen bu adama?" Hızla döndüm Selim denen adama. "Ulan sen kimsin? Sen kimsin de benim kız kardeşime sarılıyorsun, yanağını okşuyorsun? Benim kız kardeşim daha on altı yaşında! Ne hakla dokunursun sen ona? Yaşından başından kalıbından utan be! Zengin züppesi!"

"Ayten..." diyerek koluma uzandı Akın. Hızla kolumu çektim elinden.

"Bir dur Allah aşkına Akın! Seninle de konuşacağız!" diyerek parmağımı salladım ona. Gözleri iri iri oldu, ellerini çekti hemen.

"Hanımefendi, yanlış anladını..." diyecek oldu Selim.

"Ya ben neyi yanlış anlayacağım kardeşim? Gördüğüme mi inanayım senin lafına mı?" dedim öfkeyle. Nergis'e döndüm. "Yürü! Yürü, çık git dışarıda bekle beni, evde konuşacağız seninle!" diyerek ittim omzundan onu. Sinirden alnımda damarlar atıyordu pıt pıt.

Nergis ağlayıp *yapma etme* diye mırıldanırken ittirdim onu dışarıya. Basbayağı âşıktı bu Selim denen yalı kazığına, şu bakışa bak! O an onu okutmak için babama yalvarışlarım geldi aklıma. Selim denen adam kolumu tuttuğunda ona öyle büyük bir öfkeyle baktım ki adam çarpılmış gibi çekti hemen elini.

"Çek ulan elini!" dedim çekmesine rağmen.

"Lütfen yapmayın, düşündüğünüz gibi değil!" dedi o da.

Yavuz Bey onu tuttu. "Selim, hadi sen içeri geç. Misafirleriniz vardır, ben halledeceğim," dedi onun sırtını sıvazlayarak.

"Adamın abisi evleniyor gelmiş burada benim kardeşimle, tövbe estağfurullah ya!" dedim sinirle. Nergis'in hâlâ dışarıya çıkmadığını görünce

daha da sinirlendim. "Kız çıksana dışarıya!" diye bağırdım bu defa. Nergis burnunu çeke çeke ağlayarak koşarcasına çıktı dışarı.

Selim ve Yavuz Bey bir şeyler konuşurlarken Akın ve ben dışarıya çıktık. Kafasız biri olduğumdan, soğuğa çıktığımda farkına vardım kucağımdaki Mete'nin. Geri döndürdüm adımlarımı. "Ne oldu?" diyerek bana uydurdu adımlarını Akın.

Mekâna tekrar girdiğimde bu defa Yavuz Bey'in bu yöne tek başına ilerlediğini gördüm. Selim'i postalamayı başarmıştı içeri anlaşılan. Sinirle alt dudağımı dişleyerek ona ilerlerken yavaşladı adımları, en sonunda durdu. Ben de tam karşısında durdum.

"Beni iyi dinleyin," dedim öfkeden delirmeden son saniyelerimde kendime hâkim olmaya çalışarak. "Mete'yi alıp, Esra Hanım'a götürün şimdi. Bu akşam ona bakamayacağım ama Esra Hanım'ın bu akşamlık onu idare edebileceğini düşünüyorum." Duraksadım. "Yarın işe geleceğim." Akın'a döndüm kısa bir an, kafasını iki yana sallıyordu. "Ama sabrımın sınırındayım. Bilmelisiniz ki Akın bu dünyada benim için en değerli kişidir. Benim için öyle değerli ki onun için gözümü kırpmadan kimleri, neleri harcayacağımı bile anlayamazsınız." Gözlerimi kısarak baktım Yavuz Bey'e. "Gerekirse... Mete'yi bile." Göğsüm titredi bunu söylerken. Yavuz Bey'in ise yüzü dalgalandı, çenesi kasıldı. Mete'yi uzattım onun kollarına. "Sevmek zorundasınız Mete'yi," dedim gözlerinin içine baka baka, sevmeyeceğini bile bile, aç serçelerin ufak ekmek kırıntıları hayali gibi küçük bir hayale tutunarak.

Kopkoyu gözleri dolu dolu olurken aldı kucağımdan Mete'yi. Gözleri kırpılmadı bile bana bakarken, donup kalmıştı sanki. "Abla..." diye bağırdığını duydum Nergis'in arkamdan. Bambaşka bir öfkeyle döndüm arkamı.

"Ben sana dışarıya çık demedim mi?" diyerek bağırdım. Yanımıza kadar gelmişti yine.

"Abla, vallahi sandığın gibi bir şey değildi..." diyerek salya sümük ağlıyordu.

"Ne sandığım gibi değil Nergis? Benim kardeşim nasıl bu kadar aptal olabilir, aklım almıyor! Ne sanıyorsun? Bu insanların dünyasını ne sanıyorsun sen?" Elimi yumruk yaparak parmaklarımın kıvrım yerini kafasına iki defa vurdum. "Bu ufak kafanda saçma aşk romanlarından, Yeşilçam filmlerinin aptal romantizminden kendine pay mı biçiyorsun? Ne sanıyorsun, aptal! Bu insanların sıcak yataklarında meze olmaktan başka ne olabilirsin sen?"

Üzerine yürüdüğüm esnada Akın tuttu kollarımdan. "Ayten, yeter..." dedi.

"Ne yeter Akın, ne yeter!" diyerek döndüm ona ve ellerinden kurtardım kendimi. "Senin baban Akın! Senin baban az önce bana tam da bunu ima etti!" Çıldırmış gibi döndüm yeniden Nergis'e. "Sen ne olsun istiyorsun Nergis? Harcanmak, solup gitmek mi istiyorsun bu insanların iki dakikalık zevkleri için!"

"Abla..."

"Ne abla ulan! Senin okuman için babama ne kadar dil döktüm, geçen kış ayında her Allah'ın günü dayak yedim ben, bunları ne çabuk unuttun?" Hızla ittim onu omuzlarından, geriye doğru sendeledi. Sendelemesiyle içim acıdı ama bilmedi salak kardeşim bunu hiç. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, benimse öfkeden dolmuştu gözlerim. İşaret parmağımı göğsüme vura vura, "Ben senin defterlerin, kitapların sobada yakılmasın diye bedelini ellerimin yakılmasıyla ödedim!" dedim ve ona daha da yaklaştım. Yere eğilmiş başını kaldırmak için çenesini kavradım. "Ben sırf seni okutsun diye o adamın karnıma inen tekmelerine gıkımı çıkarmadım! Sen bunun nelerden vazgeçmek olduğunu biliyor musun? Sen bu ne kadar ağır, biliyor musun?"

O an ona bir abla gibi değil, yavrusunu kaybetmiş bir kadın duygusuyla kırgınca baktım ama o bunu anlamadı. Ne o ne de Akın... Nergis gözlerime bakarak ağlıyor, hıçkırıkları göğsünü sarsıyordu. Akın'ın elleri ise koluma dokunup beni geri çekmeye çalışıyordu ama göz temasımı kardeşimden asla çekmiyordum. Nergis'in yüzü değişti o an, babam benzeri mavi gözleri koyulaştı. Çenesini kavrayan elimi ittirdi sinirle.

"Yeter, abla!" diye bağırdı çatlayan bir sesle. "Sürekli yaptıklarını başımıza kakıp duracaksan neden yapıyorsun? Sana minnet duymamızı, şükretmemizi mi istiyorsun? O ev denen cehennemin içerisinde biz neler yaşıyoruz, kendi ağzınla söylüyorsun, hâlâ nasıl umutlu kalabiliyorsun? Kendini anneme adıyorsun, zavallıca! Bizim için hiçbir şekilde çabalamayan bir kadın için sen neden çabalıyorsun? Sürekli Zehra'ya aptal diyorsun kaçıp kendini kurtardığı için, Ferhat'a kızıyorsun korkak diye ama asıl aptal ve korkak sensin abla! Abla diyorum sana abla! Annemin babamın yapamadığını sen neden yapmaya çalışıyorsun?"

Hızlı hızlı söylediği kelimelerin arasında sadece, "Ne?" diye sorabildim.

Bana acır gibi baktı ve kafasını salladı. "Hepimize kol kanat germeye çalışan, iyilik meleğini oynayan zavallı Ayten..." dedi gözyaşlarının arasından gülerek. "Ben anamın babamın sevgisini istiyorum ama yok, anlıyor musun? Hiç olmadı! Onların yapamadığını sen neden yapıyorsun? Neden

başka bir sevgiye tutunmuyorsun sen de o aptal dediğin Zehra gibi? Aa, ama doğru! Sen kardeşlerinden başka kimseyi doğru dürüst sevemezsin, kimse de sevemez seni! Erkek sinek bile yaklaştırmazsın yanına sen, kardeşlerine de yaklaşsın istemezsin! Kıskançlığın o kadar büyük ki bize hep engel olacaksın!" Bana doğru yaklaştı ve sertçe burnunu çekti. "Biliyor musun abla? Hiçbir erkeğin kalbinde hiçbir şekilde doğru dürüst sevilmeden ölüp gideceksin sen! Hiç kimse sevmeyecek seni! Zavallı bir şekilde sevgi dilenerek öleceksin! Bir hiç olarak doğmuşsun, bir hiç olarak yaşıyorsun ve bir hiç olarak öleceksin!"

Sağ elim hızla indi ateş gibi sıcak yanağına. Korkunç bir hataydı bu yaptığım, düşünmeden bir anda içimdeki öfkeye yenilerek ona attığım tokat sanki benim yanağımda patlamış gibi irkildim. Nergis ise acıyla bağırdı ve hemen yanağını tuttu. Bütün vücudum öfkeden, üzüntüden ve az önce ona attığım tokadın ağırlığıyla titrerken Akın ikimizin arasına girdi.

"Şş," diyerek Nergis'e adımladı Akın. Nergis hıçkıra hıçkıra ağlarken Akın onu tuttu. "Ben Nergis'i arabaya götürüyorum, gelip seninle konuşacağım biraz, sonra da gideceğiz, tamam mı Ayten?" dedi bana bakarak ama benim aklımda hâlâ az önce ona tokat attığım gerçeği vardı. Elim kırılsaydı da atmasaydım o tokadı... Babam gibi olmuştum işte! Nasıl vururdum ona, nasıl? "Ayten, duydun mu beni?" diye sordu Akın. Uyuşmuş gibi başımı salladım. O da aldı götürdü Nergis'i.

Kırmızı Kulüp'ün girişinde döner kapıdan çıkışlarını izlerken süzüldü gözyaşlarım. İnsan verdiği değerin ve sevginin karşısında nankörlük gördüğünde çok kırılıyordu. Bu öyle bir kırgınlıktı ki mümkün değildi bir daha birleşmek. Omuzlarım düştü, peş peşe akan gözyaşlarımı ellerimin tersiyle silmeye çalışırken arkamda ayak sesi duyunca bakışlarım o yöne döndü. Buğulu gözlerimle Yavuz Bey'in bu yöne geldiğini gördüğümde tavana bakarak gözyaşlarımı zapt etmeyi umdum. Kucağında Mete yoktu, muhtemelen ablası Esra Hanım'a vermişti.

"Ayten..." diyerek iki adım ötemde duraksarken yüzümü kaçırıp hâlâ gözyaşlarımla baş etmeye çalışıyordum. "Üzülme, bu akşam sana sarf edilen sözlerin hiçbiri gerçek değil."

Sinirlerim bozulmuş bir şekilde gülerek döndüm ona. "Ne gerçek değil? Basbayağı boktan bir gerçekliğin içerisindeyim ben işte! Kimlerle ne hayaller kuruyorum, bu hayatta ne için, kimler için çabalıyorum, çok net gördüm ben bu akşam. Basit, bayağı, sevilmeyen ve kardeşimin dediği gibi bir hiçim ben!"

Kafasını hiddetle iki yana sallayarak bana daha da yaklaştı. "Hayır Ayten." İki eli kollarımı tutmak istercesine havalanacak gibi oldu, ben üst bedenimi geri çekince durdu. "Sevilmiyor değilsin. Hatta... Hatta öyle çok seviliyorsun ki..." Gözlerimin içerisine gözünü bile kırpmadan bakarken kollarımı üşür gibi bedenime sardım. "Öyle büyük ve derin bir aşkla seviliyorsun ki bunun farkına varmaman imkânsız." Döner kapı yeniden hareket etti, başımı o yöne çevirdiğimde Akın'ın bize baktığını gördüm. Bize doğru gelirken adımları ağırlaştı. "Çok... Çok seviliyorsun," dedi Yavuz Bey kelimeleri dudaklarında kısılırken. "Akın tarafından."

Son cümlesi üzerine kaşlarım havalandı, Akın da duymuştu bunu ve durdu. Bir süre konuşmadık. Başımda feci bir ağrı ve midemde iğrenç bir bulantı vardı. Derin bir nefesle göğsümü doldurup, "Bağışlayın, Yavuz Bey," dedim öfkemi dizginlemeye çalışarak. "Mete konusunda biraz ağır konuştum ama hâlâ sözlerimin arkasındayım. Ben Mete'yi kendi kardeşlerimden bile farklı, büyük bir sevgiyle seviyorum." Duraksayıp hastalıklı bir şekilde güldüm. "Hoş, kardeşlerim onlara sunduğum sevgiyi enayilik olarak görüyorlar ama olsun." İç çektim. "Mete çok özel, çok güzel bir bebek benim için. Onun için çok şey yaparım, ona sevgisizliği yaşatmamak için içimde ne kadar sevgi varsa veririm ama dediğim gibi... Ben onun hiçbir şeyiyim, siz ise onun babasısınız. Ben bir kolum ona sarılabilecek, siz ise onun evisiniz."

Yavuz Bey gözlerini yumdu, bir eliyle çenesini sıvazlarken başını iki yana salladı. "Ben gidiyorum," dedi ansızın. Akın'la birbirimize baktık o an. "Yaklaşık bir aylığına, Fransa'ya, iş için gidiyorum. Bu akşam ettiğim sözler pek yakışıksızdı ama oğlum içindi, bağışlayın." Akın'a döndü. "Affet beni," dedi onun gözlerinin içine bakarak. Samimiydi bunu söylerken, ondan beklenilmeyecek kadar samimiydi hem de. Akın dik dik ona bakmayı sürdürdü, dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı. Konuşması samimi olsa da inanmayı seçmiyorduk. Ben de sustum, Yavuz Bey devam etti: "Annem gelecek İzmir'den, yokluğumda o kalacak Mete'nin yanında. İşlerini ayarlamaya çalışıyor o da. Söyleyecektim bunu. Biraz uzaklaşmam gerek..." Kaşları çatıldı, yerdeki kırmızı halıya bakarken bambaşka şeyler görüyormuşçasına yüzü sarardı. "Çok yoruluyorum ama kafamın dağılması gerek. Sanırım... Sanırım Füsun'un gidişini atlatamadım hâlâ."

Akın'ın sesli bir nefes bıraktığını işittiğimde göz ucuyla ona baktım. Ellerini beline koyup üstten üstten baktı Yavuz Bey'in suratına. İnanmıyor gibiydi, hoş, ben inanıyor muydum buna? Yok. İnanmıyordum, inanmış gibi yapıyordum ve Akın'a da inanmışım gibi yapmam lazımdı. Yoksa

felaket olurdu, yoksa Akın'ın o karanlık öfkesi bizi boğardı. "Anlıyorum," dedim usulca, iki adam birbirine bakarken. Bir çift kahverengi, bir çift de koyu yeşil göz yüzümü bulduğunda, başımı yere eğdim. "Zor olmalı... İnsanın hayat arkadaşını yitirmesi."

"Bu yüzden..." diye konuştuğunda sesi boğuktu Yavuz Bey'in. Dikkatim onu buldu. Yutkundu ve sesini düzeltti. "İşe devam etmeni umuyorum. Tamam, annem iyi bakar Mete'ye ancak yine de kal, çalış isterim. Hem annen..." Gözleri yeniden Akın'a döndü Yavuz Bey'in. "Annesi, Akın..."

Sustu. *Annesi, Akın...* Bu cümlenin içerisinde bile Nergis tarafından suratıma çarpıldı enayiliğim. Akın'ın seslice bir of çektiğini işittim. Bakışlarımı aynadaki yansımasına çevirdim. Akın'ın gözleri Yavuz Bey'in üzerinde, Yavuz Bey'in ise yerdeydi. "Tamam o hâlde," dedi Akın bıkkınlıkla. Yansımasından bakışlarımı çekmeden bakmaya devam ettim. "Bana söz düşmüyor, çalışsın..."

Oysa benim bu sözlere ihtiyacım vardı, ne demek sana söz düşmüyordu Akın? Aynadaki aksinden bile görebiliyordum kırgın bakışını ama ben de kırgın değil miydim? Benim adıma karar verişine, baban hakkında bir laf etmeyişine, yokmuşum gibi davranışına... *Sen çok büyütüyorsun Ayten,* diyordu zihnimin bir köşesi. Yavuz Bey'in sözleri de yenilir yutulur değildi ki!

Ama gidiyordu işte, bu iyiydi. Toparlardık biz bu süreçte. Başarırdık bunu. Sıcak görmüş ağır bir buz kütlesi gibi çözüldü içimin soğukları o an. Rahatlar bir nefes bırakarak döndüm Akın'a yüzümü. Gözlerime öyle derin derin baktı ki konuşmamıza gerek kalmadı. Akın ileride duran bir adama seslendi, isimlerimizi söyledi paltolar için. *Onun Zümrüt eşi, gecenin sonunda "Ayten Hanım" olarak yerleşti dudaklarına. Ayten Hanım... Ben ilk defa o gece, Kırmızı Kulüp'te Ayten Hanım oldum Akın'ın dudakları tarafından. Onun dudakları sustuktan sonra bütün İstanbul söylese ne yazar... İkinci defa da burada Ayten Hanım olacaktım ben yine onun dudaklarında. Bir yabancıya bakar gibi bakacaktı gözleri bana. Ayten Hanım, herkesin beklediği şekilde dimdik duracaktı karşısında o gece. Ya Zümrüt? Hanım olamamış Zümrüt. Dilektaşı Mahallesi'ndeki evlerinin bahçesine, Aşiyan yalılarının tahtaları arasına, İstanbul'un yemyeşil ormanlarına gömülmüş Zümrüt. Adı Akın'ın gözlerinin renginde kalmış yalnızca. Unutulmuş, susmuş, silikleşmiş Zümrüt. Bir tek Ayten kalmış, yanına Hanım eklenmiş pahalı bir kumaş gibi. O pahalı kumaş Zümrüt'e kefen olmuş.*

"Şu Selim meselesi..." dedi Yavuz Bey sonrasında. "Bana sanıldığı gibi bir şey yok dedi ısrarla ama hepimiz gibi ben de çok şaşkının gördüğüm manzara üzerine. Sana karşı çok mahcubum Ayten. Bağışla beni..."

Nergis'i hatırlayınca yeniden harlandı öfkem. "Ne bağışlaması Yavuz Bey?" dedim sinirli sinirli. "Benim kardeşim salak! Salak benim kardeşim, başka açıklaması yok! Buldumcuk oldu tabii, iki güzel söze, iki güler yüze hemen indirdi yelkenleri suya!" *Sanki sen öyle değilsin,* dedi aklımın bir kenarı. Sen de kanıyorsun işte her gülen yüze her tatlı söze... İyi de ben kanıyorsam yaşım başım geçmiş, bunun daha götü sarı bokta, elin kaç yaş büyük adamıyla, tövbe estağfurullah!

"Dediğim gibi, Selim sanıldığı gibi bir şey olmadığını söyledi. Sen yine de yangına körükle gitme istersen."

"Evet Ayten," dedi nihayet Akın. "Gözün dönüyor sinirliyken, bir oturup sakince konuş kardeşinle."

"Seninle de konuşmalıyız," dedim gözlerinin içine bakarak. Bu esnada paltolarımızı getirmişlerdi. Kırmızı paltoyu üzerime geçirirken Akın utançla bakışlarını kaçırdı benden. Belli ki babasının sözleriydi yüzündeki bu utancın sebebi. "Sen niye utanıyorsun? Asıl utanması gereken benim! Seni ben ayartıyormuşum!" diyerek paltonun yakasını hırsla silkeleyerek düzelttim.

"Ayten, lütfen..." dedi dişlerini sıkarak Akın. "Çok öfkeliyim bu konuda, rica ediyorum bu akşam konuşmayalım bunları." Çıkışı gösterdi. "Hadi, gidelim."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi zor susturdum. Yavuz Bey'e hiçbir şey söylemeden çıktık Kırmızı Kulüp'ten.

"Aptalmışım ben! Enayiymişim! Nankör! Nankör, senin için, sizler için neler yaptım ben!" Eve girer girmez söylenmeye başlamam üzerine annem kalktı geldi kapıya. Nergis iki gözü iki çeşme ağlayıp koşarak gitti girdi odaya hemen. "Ama hata bende! Hata bende ki kafasız seni savunmuşum!" Sonra babamın evde olabileceğini düşündüm ve sustum.

"Ne oluyor Ayten? Nergis niye ağlıyor? Sen niye erken döndün düğünden?"

Annemin peş peşe sorduğu soruları duymazlıktan gelerek, "Babam evde mi?" diye sordum. Bir yandan da hızla üzerimdeki paltoyu çıkarıp yere fırlattım ve saçlarımı çekiştirerek geri attım.

"Yok, gelmedi daha," dedi annem. Adımlarım hızla Nergis'in girdiği odaya döndü ve kapıyı açtım hemen. Gülin ve Emel de gelmişti peşimden. Nergis, pencere kenarındaki divana oturmuş, ayaklarını karnına çekmiş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Sen neyin peşindesin Nergis? Senin ne işin var orada, o saatte, o adamla?" Elimi kapı kolundan çekip ona doğru ilerledim ve tepesinde dikildim. "Beni çıldırtmak mı istiyorsun sen ya? Neler karıştırıyorsun?" Yüzüme bakmadan direkt olarak bir noktaya gözlerini sabitlemesi canımı daha da sıkmıştı. Çenesini tutup bana bakmasını sağladım, ellerim çenesini ıslatan gözyaşlarına bulanınca ben de üzüldüm ama öfkemi yatıştırmadı bu. "Selim Kaynarca'yla senin ne işin var? Ne o mektuplar, defter aralarındaki çiçekler, âşık âşık göz süzüşler? Hesap ver bana!"

"Neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu ardımda duran annem.

Nergis ise, "Abla, bir şey yok benim onunla aramda. Vallahi..." demekten başka bir şey söyleyemiyordu hıçkırıklarının arasından.

"Ay, çıldıracağım! Kafayı yiyeceğim, gerçekten!" Öfkeyle başımı tavana kaldırıp soluklandım. Yeniden ona baktığımda dizlerimin üzerinde eğilerek ellerimi ellerinin üzerine koydum, daha sakin bir tonda konuşmaya başladım. "Ağlama da anlat bana hadi neler olduğunu..."

Bu akşam bana ettiği lafları elbette ki unutmamıştım. Kalbim paramparçaydı, asla hak etmediğim o laflar hâlâ aklımın bir ucunda sürekli dönüp duruyordu ama şu an o sözleri düşünerek kardeşime bağırmanın bir manası yoktu. Madem böyle düşünüyordu, madem ona ana baba olmamı istemiyordu biraz ellerimi çekmenin vakti gelmişti belki de üzerinden. Ama bu konuda değil. Selim konusunda değil. Evliliği, kaçıp kurtulmayı düşünmemeliydi.

Nergis ellerini tutan ellerime bakarak yeniden hıçkırdığında annem de gelip onun yanına oturmuş, sorar gözlerle bir ona bir de bana bakıyordu. "Selim abi şey..." dedi Nergis bir süre sonra. Çekinircesine kaçamak bir bakış attı gözlerime, sonra bakışları yeniden ellerimize indi. "Aslında muhatabım Selim abi değil, annesi Canan Hanım'dı. Oydu bana yardımcı olan, sağ olsun..."

Susunca ben hepten delirdim. "O kim? Ay, ağlamadan anlat şu olayı Nergis!"

Sertçe burnunu çekip yutkundu. "Bizim okulda Türkçe öğretmenimiz bir tiyatro düzenleyecekti, ben de seçmelerine katılmıştım. Seçmelerde metin verdiler bana, çok iyi oynadım ve seçildim. Tiyatromuzun liselerarası yarışmaya katılacağını söylediler. Yarışma iki ay önce oldu, biz kazandık..." Duraksayıp kaçamak bir şekilde gözlerime baktı. "Canan Hanım'la da orada tanıştık. Selim abinin annesi... Tiyatro ödülünü kazanan öğrencilerden birine burs vermek istemiş. Sağ olsun, benimle oynayan diğer arkadaşlarım da durumumuzu bildiğinden beni söylemişler." Başını önüne

eğdi, utandı besbelli durumumuzdan. Nergis'in bu huyu Zehra'ya benziyordu işte, yaşam standartlarımız yüksek olmadığından utanmak... Ne utanıyorsa? Asıl meselenin çalışıp kendi hayatını kurtarmak olduğunu kafasına koyamamıştım bir türlü ben bunun.

"Yani sen Selim Bey'in annesinden burs alıyorsun, doğru mu anladım?" diye sorduğumda kafasını salladı hemen.

"Üç aydır..."

"Peki bu akşam orada ne işin vardı?"

Dizinin dibinde oturduğumdan çıplak ayaklarını tedirgince geri çekti. "Canan Hanım büyük oğlunun düğünüyle çok meşgul olduğundan Selim abi ilgilendi burs işiyle. Sağ olsun, yardımcı oldu bana, başka bir ihtiyacım olup olmadığını da sordu. O senin gördüğün mektup zarfında da üçüncü bursum vardı abla. Canan Hanım meşgul olduğu için Selim abi verdi mecburen bana üçüncü bursu." Başını yeniden eğdi önüne. "Ben de teşekkür niyetine ufak bir hediye almak istedim Canan Hanım'a, bu akşam o yüzden oradaydım..."

"Ne hediyesi?"

"Sinema sektörünün içerisindeler diye, küçük bir projeksiyon biblosu..."

Söylediği şeyle, gerilen sinirlerim gevşedi. Gülerek alnımı dizlerine yasladım. "Ah, Nergis..." dedim sinirli bir şekilde. "Ah, Nergis!"

Annem bir ton soru sordu, bense kalkıp kendimi yatağa bıraktım ve tavanda yanan sarı ampulü izledim amaçsızca. Nergis'e kızdı benim yerime annem, hiç karışmadım ben. Madem analık istiyordun Nergis, madem benim sevgim çok geliyordu sana, al bakalım. Annem bu saatte kız başına ta oralarda ne işi olduğuna takılıyor, küçücük boyuyla ne işlere kalkıştığını söyleyerek onu babama söylemekle tehdit ediyor, dili zehir saçıyordu. Bense hiç karışmıyordum, tavana bakarak dinliyordum onların tartışmasını. Nergis'in gözlerinin ağırlığını üzerimde hissediyordum, destek çıkmamı bekliyordu, biliyordum ama hayır, bunu yapmayacaktım. *Nergis, sen bu akşam bana ettiğin o lafların ne denli ağır olduğunu anlamalıydın. Annem isterse gidip babama söylesin, daha da kılımı kıpırdatırsam ne olayım.*

Nihayet annem odadan çıktığında ve Nergis'in ağlamaları dindiğinde kalkıp üzerimdeki elbiseyi soyundum ben de. Nergis ise dik dik bana bakmaya devam ediyordu. Geceliklerimi giyindim, yüzümdeki boyaları yıkamaya gitmeden önce saçımdaki incili tokayı çıkardım. Saçlarımı savurdum gelişigüzel, sonra banyoya gidip buz gibi su ve sabunla temizledim makyajımı. Geri döndüğümde Nergis'i benim yatağımın üzerinde buldum.

Mecburen yüzüne çıktı gözlerim, suçlu bir çocuk gibi alt dudağını dişine kıstırarak bakıyordu gözlerime.

"Abla..." diye mırıldandı dilinde kelime aranarak sonra. "Özür dilerim."

İfadesizliğimi hiç bozmadım. "Çekil, yatacağım," dedim arkasına geçip üzerine oturduğu yorganımın ucunu tutarak. Saat henüz yeni on olmuştu ama müthiş bir ağrı vardı kafamın içerisinde.

"Abla..." diyerek bana döndü Nergis, yorganı tutan ellerimin bileklerini kavradı. "Kızma bana, ne olur. Söyleyemedim bunu kimseye, duyulunca babam elimden alır paraları sandım."

Ona *ben kimse miyim* diye soracaktım ama tuttum kendimi. Onun için bir kimseden farksızdım, bu akşam çok net görmüştüm bunu. "İyi," dedim sadece yarım ağızla.

"Abla." Bileğimi tutan elini bastırdı tenime. Gözlerim o zaman buldu gözlerini. "Bir şey daha var..." Beyazı kızarmış mavi gözleri titreşiyordu bana bakarken. Neydi Nergis'i bu kadar kıvrandıran? Tanıyamıyordum onu, tanıyamadığımdan kendime daha da çok kızıyordum.

"Ne var?" diye sordum ama oldukça ilgisiz tutmaya çalışıyordum sesimi.

"Ben... Biliyorum, seninle bunun hayalini defalarca kurduk ama abla ben... Ben doktor olmak istemiyorum." Çenesini dikleştirip yüzüme kararlılıkla baktı. "Özür dilerim abla..."

Gözlerimi kıstım. Evet, defalarca onunla doktor olma hayali kurmuştuk, ona defalarca beyaz önlüğünü benim dikeceğimi söylemiştim gururla ama şimdi... Eğer bu akşam yaşanmamış olsaydı ve Nergis bana bunları önceden söyleseydi muhtemelen ona çok kızardım lakin bu akşam yaşanmıştı. Kardeşimle arama yüksek duvarlar örülmüştü bu akşam. Önce Zehra, sonra Ferhat, şimdi de Nergis... Ben şu kol kanat olma işini çok abartıyordum galiba ama başımızdaki ana baba yerine getiremiyorsa sorumluluğunu kim yapacaktı? Ben bayılıyordum sanki bunu yapmaya.

"Ne hâlin varsa gör Nergis!" diyerek oturdum yatağa. "Ama liseyi bitirmezsen hakkım sana haramdır, bilesin." Kendimi yorganımın içine daha da soktum. Emel'le Gülin odaya geldi bu esnada. Arkamı döndüm ben onlara.

"Tiyatrocu olmak istiyorum..." dedi Nergis. Buruk bir tebessüm peyda oldu dudaklarıma, onun yaşındayken kurduğum hayallerim birer birer üşüştü aklıma. Başarılı bir modacı olmayı istiyordum ben de, liseden sonra üniversitede bu işin eğitimini almak, alanımda uzmanlaşmak gibi uçuk

hayallerim olmuştu zamanında. Ne çocukluk ama... Hayallerim babam yüzünden nasıl da ellerimden alınmıştı, nasıl da mahkûm edilmiştim ben bu eve, bu aileye, bu dört duvara. Hayat tam olarak, *sen ellerinde kumaş istersin ama ben kucağına bebek veririm, ona bakarsın* demişti bana. Mete'nin bakıcısı olmak kötü değildi tabii ama seçmek istediğim meslek asla sahip olamayacağım annelik duygusunu, başkasının bebeğine bakıcılık yaparak sağlamak da değildi.

"Hayırlı olsun," diye mırıldandım. Yapma, etme dememi bekliyordu herhâlde. Demeyecektim. Bu tiyatrocu olma meselesi de kesinlikle Selim Bey'le alakalıydı, heves ediyordu besbelli Nergis.

"Sahi mi?" diye sorguladı beni. Arkam dönük olmasına rağmen kafamı salladım. *Sahi ya, Nergis. Sahi... Bırak benim dayatmalarımı, ne istiyorsan onu ol. Yeter ki benim ellerim boşa yanmış olmasın.*

Yavuz Bey gideli neredeyse bir hafta olmuştu. O gittiğinden beri sanki her şey daha olması gerektiği gibiydi. Daha sakin, daha tekdüze, daha normal. Bütün bu karışıklığın sebebi o muydu yani? Bilemiyordum. Bütün bu karışıklığın sebebi hiçbir şeye müdahale edemeyen ben de olabilirdim.

Yavuz Bey'in gidişiyle eve gelen Jale Hanım'la da alışılmışın dışında bir ilişkimiz oluşmuştu. Esasında Gönül ablanın bahsettiği gibi sosyete kadını havası alamıyordum ben ondan çünkü çok... Nasıl desem, hiç de o kadınlardan olabilecek bir karakteri yoktu Jale Hanım'ın. Daha sıcakkanlı, daha samimi, daha içten bir kadındı o. Sosyetenin onu bu yüzden benimseyemediğini düşünmeye başlamıştım ki bir öğlen Mete'yi uyuttuktan sonra kahve içerken, "İstanbul sosyetesinin mayası çok değişik, kendi toprağından olmayan yabani gülleri kabul etmez," demişti bana.

Evet, Jale Hanım'la her öğlen oturup sosyete dedikodusu yapıyordum artık. Bazen Gönül abla da katılıyordu bize, bazen uyumayıp huysuzluk yapan Mete de. Ne hayatlar öğrendim, öğrendikçe de ağzım bir karış açık kaldı. En sonunda da bugün bana o cümleyi söylemişti işte. *Yabani gülleri kabul etmez.* Sözleri üzerine içim bir değişik olmuştu. Nitekim aslen İzmirli olduğunu söylemişti bana geçen konuşmalarımızdan birinde Jale Hanım. Bu sosyete ne onu benimseyebilmişti ne de Akın'ın annesi Semiramis Hanım'ı çünkü o da bu toprağın insanı değildi, İtalyan'dı..

Çok tuhaftı. Jale Hanım iyi bir kadındı. Güler yüzlü, insanı okur gibi bakan açık kahverengi gözlü, dik duruşlu, alçakgönüllü, tam rol model alınacak kadın. Neden bilmiyorum ama onun gibi olmak isterdim. Hayır,

istediğim onun hayatı değildi tabii ama onun gibi bir duruşa sahip olmak, sadece saygın insanlar tarafından değil, tanımadığım insanlar tarafından bile sırf dik duruşum sebebiyle sevilmek isterdim. Jale Hanım böyle bir kadındı çünkü.

Ancak bir yanım nedense Semiramis Hanım'ı da delicesine merak ediyordu. Akın'a da soramıyordum. Hâliyle Jale Hanım'a da eski eşinin yasak aşkını soramazdım. Bu merak hep içimde kalacaktı.

Cumartesi günü eve dönerken yüzü asıktı Akın'ın. "Ne oldu?" diye sordum ilgiyle.

"Hiç," dedi ancak yüzünde de sesinde de belirgin bir sıkıntı vardı. Babasıyla yaşadığımız o tatsız anları konuşmuştuk ve bir daha hiç açmamak üzere kapatmıştık konuyu. Bana babasını umursamamam gerektiğini, önemli olanın yalnızca onun sevgisi ve aşkı olduğunu söylemişti Akın. Öyle saf, öyle duru bir şekilde söylemişti ki bunu, gardımı indirmiştim ben de.

Elimi uzatıp pürüzsüz sağ yanağına dokundum. "Sevgilimin canı bir şeye sıkılmış ama..." diyerek okşadım yanağını.

Kısa bir an yoldaki bakışları beni buldu, sıkıntılı ifadesi çözüldü bana bakışıyla. Ofladı. "Ankara'ya gitmem gerekiyor."

Elimi çektim yüzünden, kaşlarım çatıldı. "Neden ki?"

Kemik direksiyonu daha da sıktı. "Bir dersimizin hocası Gazi'deki hocalarla konuşmuş. Ankara'daki büyüyen olayları en yakından takip etmemiz için gitmemiz gerektiğini söyledi. Bitirme ödevi gibi düşün, diğer meslek erbaplarıyla iş birliği yapacakmışız ama öyle normal insanlar değil, alanının duayenleriyle..." Yeniden anlık bir şekilde baktı yüzüme. "Gazeteciliğin zorlukları, sevgilim."

Yüzüm asıldı ama meslek sevgisini bildiğimden laf etmedim. "Peki ne zaman gideceksin? Ne kadar kalacaksın? Çok kalmazsın umarım, ben özlerim çünkü seni..."

Akın dişlerini göstere göstere güldü sözlerim üzerine. "Belli değil Günyüzü," dedi büyük bir keyifle. "Olabildiğince az kalmayı planlıyorum ama..." Yeniden bana bakınca gülümsemesi soldu. "Asma yüzünü sevgilim, hemen geri döneceğim."

İş... İş için gitmesi iyiydi de ortalık hâlâ karışıktı. Darbeden sonra sular durulmuş gibi görünse de öyle olmadığını biliyorduk içten içe. Üstelik Ankara'dan bahsediyordu Akın, Ankara... Ülkenin başkenti olduğu yetmezmiş gibi bütün eylemlerin, krizlerin de odak noktasıydı. Bunu bilmek bile korkutuyordu beni, sanki kalbim ölüyor, karanlık çöküyordu içime.

Akın'a bir şey olabileceği düşüncesi hemen dallanıp budaklanıyor, büyüyordu.

Yokuşun başında durduğumuzda ona döndüm. "Elimde değil. Senin için endişelenmeden yapamıyorum. Bu, iş için olsa bile senin içinde özgür ruhlu bir adam yatıyor, bir devrimci... Kendine hâkim olamayıp bir şey yaparsın diye ödüm kopuyor Akın."

Bütün bedenini bana döndü ve iki elinin arasına aldı yüzümü, başparmaklarıyla okşadı yanaklarımı. "Endişe etme Zümrüt. İş için gidiyorsam işimi yaparım, eylem için gidiyorsam da dayak yerim edebimle, tasalanma."

Son söylediğine gülüştük biraz. Sonra birbirimizin gözlerinin içine baktık uzun uzun. "Seni seviyorum," dedim. Alnının sağ yanını koltuğun baş kısmına yaslarken usulca tebessüm etti.

"Seni seviyorum," dedi o da. Yanağımdaki ellerinin avuç içlerini öptüm.

"İyi geceler sevgilim," dedim ama inmeden hemen önce bileğimi tutarak durdurdu beni. Uzandı ve dudağıma birkaç saniyelik bir öpücük bıraktı. Hemen tedirginlikle karanlık sokağa bakındım. "Şunu yapmasana mahalle içinde!" dedim sonra.

Akın umursamazca omuz silkti. "Yo," dedi çocuk gibi dudak bükerek. "Sevgilimi öpemez miyim ya?"

"Biri görse, babama dese ne yaparız?"

"Desin, evleneceğiz biz."

İşte, çıktı yine kalp atışlarım arşa. "Neyse ne Akın! Olmaz o öpücük şeysi buralarda!"

"Canımı sıkma, evinize gelir orada öperim seni!"

Gözlerim iri iri oldu. "Çok konuşma istersen, babam keser seni."

İki kolunu direksiyona dayadı ve direksiyona doğru eğilerek güldü. "Baban bu işe bulaşırsa evden seni alır kaçarım."

Kaşlarım çatıldı sözleri üzerine ve koluna vurdum hafifçe. "Beni kaçıramazsın, kaçmam seninle! Telimle duvağımla çıkarım evden, baştan söyleyeyim de..."

"Kaçırırım demedim zaten, seni alır kaçarım dedim ve inan bana yaparım bunu," diyerek göz kırptı.

"Sen kafayı yemişsin!" Kapıyı açtım ve aşağı indim.

"Ti amo bebeğim, ti amo!" Sadri Alışık selamı verdi bana. Kıkırdadım bu hareketine.

"Deli Alacalı!"

"Sana deli bu Alacalı!"

Kapıyı kapattım ve yokuşu çıkmaya koyuldum. Arada bir arkamı dönüp baktım ona. Aracın içinden bana gülerek bakıyor, Sadri Alışık selamı veriyordu. Biraz yürüdükten sonra ben de dayanamadım ve o selamı verdim gülerek. Aracı çalıştırdı bu hareketim üzerine, el salladı bana. Ben de apartmanımızın önüne gelmiştim zaten. Eve girmeden önce Neşe'ye uğramam gerektiğini hatırladım.

Yarın Yusuf'la buluşacaktı. Evet, apar topar olmuştu her şey. Yusuf'a Neşe'nin fotoğrafı nasıl o kadar çabuk ulaşmıştı, bilemiyordum ancak Yusuf fotoğrafı alır almaz aramıştı Gönül ablayı, İspanya'daymış geçen hafta ama komutanından izin istemiş İstanbul'a gelebilmek için. Sadece üç gün kalacak ve dönecekmiş. Gönül abla da bu güzel haberi bana ağzı kulaklarında anlatarak vermişti. "Bak, ben dedim, Yusuf, Neşe'yi beğenir dedim..." demişti Gönül abla göğsünü kabartarak. "Hoş, bizim oğlumuz da yakışıklı ya... O da onu beğendi, değil mi Ayten?"

"Beğendi tabii Gönül abla, beğenmez olur mu?" demiştim ancak Neşe'nin Yusuf hakkında söyledikleri aklıma düştü birden. Yok boyu mu kısaymış, fotoğrafta kısa duruyormuş. Sarışın mıymış, sarışın pek sevmezmiş. Gözü çok mu maviymiş, açık mavi gözler korkuturmuş onu. Bir de ayakları büyük müymüş... Son sorusu üzerine neredeyse dövecektim onu, zor almıştı kızlar elimden. Armudun sapı üzümün çöpü diye diye daha tanışmadığı çocuğu yerden yere vurması sinirime dokunmuştu. Bilerek yapıyordu zilli. Sırf bahriyeli diye, uzak olacak diye, kapılmaktan korkuyordu. En ufak bir olumsuzluk kelimesi etsem hemen bu bağı koparacaktı, biliyordum çünkü Neşe buydu, yanı başında isterdi sevgiyi hep. İlgiyi, sevgiyi, pohpohlanmayı çok severdi.

Esasında Yusuf'un, fotoğrafını görür görmez arayıp ta İspanya'dan buraya geleceğini duyduğunda bize çaktırmamaya çalışsa da çok sevinmişti Neşe. Kendisini çok değerli hissetmişti. Bu yüzden biraz durulmuştu. Yarın da ilk defa buluşacaklardı. Sabırsızca evlerine çıktığımda annesi ve babasıyla iki hoşsohbet ettikten sonra onun odasına geçmiştik. Oda dediğim de çarşamba pazarı... Bütün kıyafetler bir yerde.

"Ne giyeceğim ben, Ayten? Hiç kıyafetim yok..."

Bir ona bir de yatağın üzerindeki, yerlerdeki dağınık kıyafetlere bakındım. "Allah'tan kork! Bütün bunlar neyine yetmiyor?"

Surat asarak kafasını kaşıdı. "Sence beğenir mi beni?"

O an Neşe'nin çoktan Yusuf'u beğendiğini anlamıştım ben. O saf bakışında, sorusunun altında gizlenen çocuksu merakında duru bir beğeni vardı. "Beğenmiş ki İspanya'dan geliyor senin için!"

Hınzır bir gülümseyiş yerleşti dudağının kenarına. "Doğru..." dedi gülerek. "İspanya'dan geliyor." Yanakları al al olurken hülyalı hülyalı dağınık yatağına baktı. "Benim için."

"Hale. Ha-le. Ha... Le..."

"Evet, Hale," diyerek az önce ördüğüm saçını okşadım Gülin'in. "Hadi öteki kelimeye geç artık ablacığım."

Ne kadar sevecen bir şekilde söylesem de sinirden dişlerimi sıkıyordum. Bir saattir okuma yaptırmaya çalışıyordum Gülin'e ama benim canım kardeşim bir saatte bir sayfayı bile doğru dürüst okuyamamıştı. Üstelik çoğunluğu aynı kelimelerden oluşan yazılardı bunlar, saçma sapan uydurmalar yapıyordu kendi kafasına göre sözde okumuş sayılmak için ama ben yer miydim? Tabii ki yemezdim. Hafta içi çalıştığım için Zehra ona okuma yaptırıyordu ancak Zehra'nın aklı bir karış havada olmalıydı ki Gülin basbayağı okumaya dair bir şey öğrenememişti. Bu yüzden hafta sonları ben çalıştıracaktım artık onu.

"Abla, ben de okuyayım mı? Ben de okuyayım mı, n'olur!" Emel küçük elleriyle arkamdan tutunup omuzlarımı sıktı. Bütün ağırlığını bana doğru verip minik çenesini kafamın üzerine bastırdı. Babam evde olmadığından böyle rahatça bağırabiliyordu zilli.

"Kız yavaş, tepeme çıkacaksın!" diye sitem ettim ona. "Ablan söktü de okumayı sen kaldın!"

Emel ellerini çekerek pat diye dizlerinin üzerinde yanımıza oturdu ve önümüzde açık duran kitaba baktı uzun uzun. "Kızın saçları ne güzelmiş," dedi küçük işaret parmağıyla kitaptaki sarı saçlı kız resmini işaret ederek. Bir saattir Gülin'in okumaya çalıştığı Hale diye bahsedilen zilliydi resimdeki.

Gülin hemen yerde duran kitabı alıp göğsüne bastırdı. "Benim kitabım çünkü!"

"Aa, deliye bak!" dedim Gülin'e. "Kız bir şey demedi ki, saçları ne güzel dedi sadece."

Gülin omuz silkip kötü kötü bakındı Emel'in yüzüne. "Benim kitabımın güzel saçlı kızı!"

Emel'in dudakları büzüldü, kahverengi gözleri doldu. "Abla..." dedi buğulu bir sesle. "Ben de bakayım..."

Gülin tek omzunu silkti. "Hayır, bakma! Benim kitabım! Git sen."

Bu ikisinde Zehra ve kendimi görüyordum ama tabii bu saçmalığa tahammül edemezdim. "Bırak şu kitabı yere Gülin, hadi okumaya devam et. Bir ton işim var daha..."

Gülin'in erik gibi iri gözleri bana döndü bu defa. "Gitsin o, yanımızda durmasın!" diyerek baktı Emel'e.

Emel, Gülin'in bu sözleri üzerine ayağa kalktı. Tam niye gitsin ablacığım, otursun yanımızda diyecektim ki Emel hızla uzanıp Gülin'in kitabını aldığı gibi koşmaya başladı. Tabii Gülin de peşinden... İkisinin ardından ben de kalkıp, "Yahu, yapmayın!" diye koştururken kapı zili çaldı. Bir bağırış çağırış arka odalardan birinde kopunca Gülin'in Emel'i yakaladığını anladım ancak ben kapıya koştum. Kapıyı açtığımda karşımda Akın'ı görmeyi beklemediğimden aval aval baktım yüzüne bir süre.

"Merhaba..." dedi Akın gülümseyerek. Dışarıda dehşet bir yağmur yağdığından kirpi gibi dikenli saçlarının üstlerinde irili ufaklı yağmur damlaları duruyordu.

"Akın?" diye sordum inanamayarak. "Ne işin var senin burada?" Dışarıya doğru eğilip apartman kapısına bakındım. Kimse yoktu görünürde.

"Size geldim," dedi ve elindeki beyaz poşeti kaldırdı. "Lokum aldım, sever misin?" Gözlerim iri iri açıldı. "Müsait miydiniz?" diye sordu sonra, bir adım geriledi müsait olmadığımızı düşünerek.

Ben şaşkınca bakınırken annem geldi yanımıza. "Ayten, ne oluyor?"

Anneme ne diyeceğimi düşünürken Akın sıcacık gülümsedi. "Selamünaleyküm Emine teyze..." dedi.

Ondan duyduğum bu kelime bana o kadar komik geldi ki gülmeden edemedim. "Aleykümselam evladım," dedi annem de tebessüm ederek. "Buyur, içeri gel."

Akın bu sözleri bekliyormuşçasına hemen bir topuğuyla diğer topuğunu ittirerek ayakkabısını çıkardı, bana bakarak imalı imalı sırıttı. Birbirlerinin saçını başını yolmuş, üzerlerini başlarını dağıtmış Gülin'le Emel geldiler daha sonra kapıya. "Aa, yapboz abi!" diye bağırdı Gülin. "Horozlu şeker mi getirdin?"

Kaşlarımı çatarak Gülin'e döndüm. "Ne ayıp Gülin! Nasıl bunu sorarsın?" dedim sinirle.

Akın ise elindeki poşete daldırdı boştaki elini ve iki tane horozlu şeker çıkarıp Gülin'le Emel'e uzattı. "Leblebi tozu da aldım," dedi gülerek.

Gülin'in ağzı kulaklarında tabii. Leblebi tozunu da alırken, "Ay, dibinde kaymak olanlardan hem de!" diye şakıdı sevinçle hiç görmemiş gibi. Şekeri ve leblebi tozunu aldıktan hemen sonra sol avucunun içini göğsüne sürttürerek *nasıl kaptım şekeri* dercesine gözlerini kısarak yüzüme baktı. Bu kızın bana garezi vardı.

"Ne zahmet ettin evladım..." dedi annem. Akın bu esnada bana lokumu uzattı.

"Ne zahmeti, olur mu öyle şey?" diyerek annemin elini tuttu, öpüp başına koydu. Annem Akın'ın bu hareketine o kadar sevindi ki telaşlı telaşlı salonu gösterdi.

"Geç oğlum, üşümüşsündür. Geç ısın sobanın kıyısında," diyerek az önce öpülen elini Akın'ın omzuna koyup şefkatle okşadı. Öyle değişik bir andı ki Akın'ın gözlerinin ilk defa öylesine hem mutlulukla hem de hüzünle parıldadığını gördüm. Hızlıca çıkardı paltosunu, uzanıp aldım ben de. Annemle birlikte içeri geçerlerken paltosunun yaka kısmını kokladım çaktırmadan ve kendi paltomun üzerine astım. *Canım sevgilim...*

Lokumları mutfağa bırakıp salona geçtim hemen. Akın sobanın yanındaki koltuğa, annem karşısına oturunca ben de annemin yanına oturdum. Birkaç saniye susup gülümseyerek salona bakındı Akın, gözleri gözlerimizde durunca anneme, "Sağlığınız nasıl? Çok iyi gördüm sizi, maşallah," dedi.

"Nasıl olsun evladım, ilaçlarımı kullanıyorum. Çok şükür toparlandım biraz sayelerinde. Haftaya kemoterapi mi ney, ona başlayacağız..." Annem ondan hiç beklemediğim şekilde bana yan yan bakıp burukça tebessüm etti. "Ayten'im olmasa ilaçları da alamazdık ya..."

Annem tarafından söylenen bu sözler o kadar özel hissettirmişti ki bana... Başımı önüme eğdim utanarak. "Ayten gerçekten her şeyin en iyisini hak ediyor," dedi Akın da. Bu sözler beni daha da utandırdı.

"Ben bir çay koyayım," diyerek ayaklandım.

"Zahmet etme Zümrüt," dedi Akın birden.

"Zümrüt mü?" diye sordu annem de. O an birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemeyerek bakındık.

Akın boğazını temizledi telaşla. "Yani, Zümrüt Ayten... Öyleymiş ismi ya, bazen unutuyorum Ayten'i, Zümrüt diyorum da ben..."

Annemin kaşları şaşkınlıkla havalandı bu sözler üzerine. Ben de mahcup bir şekilde gülümsedim beceriksizce. Kaçar adımlarla mutfağa girip çay suyu koydum hemen. Sonra lokum paketini açtım. Fıstıklı lokum, muazzam bir seçim. Annem bayılırdı. Akın resmen kaleyi içten fethetmek için

gelmişti bugün buraya, anlamıştım. Bir de dün akşamki şu *evine gelip seni kaçırırım* cümlesi... Nedensizce kalbim hızlandı birden. Lokumları çabucak tabaklara dizip, bardakları hazırlarken ellerim titriyordu. Akın ve annemin içerideki konuşmaları homurtu şeklinde geliyordu kulağıma, bu homurtu alışık olmadığım farklı, güzel bir müzik dinliyormuşum gibi hissettirmişti bana. Benzersiz, yabancı, sevimli ve benim. Bana ait bir müzik.

Çayı kaynamaya bırakıp yanlarına geçtiğimde annem hastalığından bahsederken biraz zorlandı. Kadınsal bir rahatsızlıktı çünkü bu, utandı besbelli ancak Akın'da öyle bir şeytan tüyü vardı ki her türlü şeye kapalı annemi bile çözmüştü dili. "Annem cerrahtı," dedi. "Az çok hastalıklardan anlarım, derdiniz derdimdir." Allem etti kallem etti annemi konuşturdu en sonunda. Annemin derdini alıp kendi derdi yaptı.

"Annen nasıl vefat etti oğlum?" diye sordu annem bir ara. Akın'ın yüzü gölgelendi bu sözler üzerine.

"Ani ölüm," derken bana kaçamak bir bakış attı. Annesinin utancı gelip yerleşti yüzüne, eğdi başını sanki suçlu oymuş gibi. Onun eğilen başı gelip benim boğazıma oturdu yumru olarak. Boğazımı temizledim annem daha bir şey sormasın diye, nitekim sormadı da zaten.

"Başın sağ olsun, Allah rahmet eylesin..." dedi annem. Kafasını salladı Akın, boğazında takılı kalan bir şeyi yutmak ister gibi defalarca yutkundu.

"Çaya bakayım," diyerek kalktım yanlarından, Akın'ın anne özlemi bana o kadar dokundu ki derin bir iç çekerek gözlerimin nemlenmesine engel olamadım.

Çayları doldurup lokumu getirdiğimde annem yeniden, "Hiç gerek yoktu oğlum," dedi. Akın bu *oğlum* kelimesine o kadar sevinmişti ki otuz iki diş sırıtıyordu çocuk gibi.

"Afiyet olsun Emine teyzeciğim. Ben lokum çok severim de, sizlerin de ağzı tatlansın diye getirmek istedim." Hepimiz birer lokum aldık. Çok lezzetliydi, paketin üzerine bakmamıştım ama kaliteli bir yerden aldığı tadından belliydi. Akın baştan aşağıya bir kalite abidesiydi. Tam bir İstanbul beyefendisi...

"Çok güzel..." diyerek beğenimi dile getirdim.

"Sen gibi," dedi Akın. Ben birden öksürmeye, annemin varlığını belirtircesine kaş göz yapmaya başladığımda Gülin'le Emel bu hâlime kıkırdadılar. Annemse duymamış gibi yaparak güldü ve çayını yudumladı. "Ee, Emine teyze..." dedi Akın keyifle arkasına yaslanarak. "Gidiyor muyuz Marmaris'e tedavin için?"

İşte ben bunu anneme söylemeyi unutmuştum. O kadar çok şey yaşanmıştı ki anneme Akın'ın onun için tedavi ayarladığını, nisan ayında o tedavi için Marmaris'e gitmemiz gerektiğini söylememiştim. Hâliyle annem sorgularcasına önce benim yüzüme baktı, sonra da yeniden Akın'a. "Ne tedavisi, ne Marmaris'i oğlum?" diye sordu merakla.

Akın'ın gözleri bana döndü. "Söylememiş miydin?" diye sordu, kafamı iki yana salladım. Aslında bu tedaviden pek bir umudum yoktu ama Akın'ın annem için çabalıyor olması tutuyordu beni ayakta. Akın tedaviden bahsetti, bana anlattıklarını birer birer anneme de anlattı. Annem onu dinlerken gülümsemeye çalıştı ama yüzünde benim içimdeki gibi bir umutsuzluk vardı.

"Oğlum..." dedi annem, Akın konuşmasını bitirince. "İyi diyorsun, hoş diyorsun ama ben ta oralara nasıl gideyim? Neyle gideyim, nerelerde kalayım? Bizim durumumuz bellidir, evde küçük çocuklarım vardır... Nasıl onları bırakır da o kadar uzağa giderim? Hem... Hem Salih de istemez."

Akın babamın adını duyar duymaz çattı kaşlarını. "Neden istemesin? Kim eşinin sağlığına kavuşmasını istemez ki?" diye sordu.

Ah, Akın, ah... Benim saf, nahif düşünceli sevgilim. Sen herkesin kalbini kendi kalbin gibi mi sandın? Babam şeytanın öteki eşi ya benim...

Annem eğdi başını, Akın anladı bir kere daha babamın ne denli kötü bir adam olduğunu. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Siz hiç dert etmeyin," dedi güven ve umut dolu bir sesle. "Ben getirip götüreceğim sizi Marmaris'e. Kalacak yeri de ben ayarlayacağım, mis gibi tedavi olup çıkmanızı sağlayacağım." Duraksadı. "Salih Bey'le de ben konuşurum, yani tedavi için bu kadar katı olmasını her ne kadar anlayamasam da o katılığını kırarım ben onun."

Akın buydu işte. Hayat dolu, umut aşılayan, neşelendiren... Öyle bir adamdı ki annem gibi soğuk bir kadın bile onun bu umut dolu sesine gardım indirmiş, kendisini bu umuda bağlamıştı. Biliyordum, kırardı gerçekten babamın katılığını. Akın'daki o inanç ve gözü karalık karşısındakine bir kere değdi mi geçmiş olsun o kişiye. Akın etkisi diye bir gerçek vardı. Kapılan bir türlü, kapılmayan başka türlü.

Çayları tazeledim, lokumlar güzel bir sohbet eşliğinde bitti. Akın bir ara Gülin ve Emel'e sardı. Gülin, Akın'ın sağ yanına, Emel de sol yanına geçmiş, ağzının içine düşecek gibi bakıyorlardı ona. Bu bakışlarına gülmeden edemedim. Bir ara Emel ufak işaret parmağını Akın'ın yüzündeki süt beyazı lekelerinden birine uzatıp dokundu. "Acıyor mu bu izler?" diye sordu

masum bir şekilde. Akın'la göz göze geldik, aynı anıyı hatırladık ve gülümsedik ikimiz de.

"Yok," dedi Akın büyük bir mutlulukla. "Acımıyor."

Akın'la Âşıklar Tepesi'nde ilk buluşmamızda aynı soruyu ben de sormuştum ona. Şimdi bana en çok benzeyen kardeşimin de Akın'a bu soruyu sorması hem şaşırtmış hem de güldürmüştü bizi. *Ah, Akın... Seninle yaşadığım her saniye, her dakika ve her saat benim için öyle özel, öyle kıymetliydi ki benim dünyamda mutluluğun var olması için senden başkasına hiç ihtiyacım yoktu. Bitkiler nasıl suya ihtiyaç duyarsa ben de sana ihtiyaç duyuyordum, Akın ihtiyacı...*

"Bana müsaade artık," diyerek ayaklandı Akın bir zaman sonra. Onun kalkmasıyla biz de kalktık. "Rahatsız olmayın," dedi anneme, annem duymadı onu, kapıya kadar geldi.

"Yine gel evladım," dedi onun sırtını sıvazlayarak.

"Olur, gelirim." Ellerini tuttu annemin, kibar bir beyefendi gibi uzun uzun öptü bu defa. "Siz de sağlığınız için çok dikkat edin kendinize lütfen. Önümüzde güzel, ümitli yarınlar, baharlar var." Bana baktı ve gözleri bende kalırken, "Hem sonra yaz gelecek, bütün yazlar bizim olacak," dedi ışık saçan bir sesle. Bu cümle içime öyle bir işledi ki sevinçten başım döndü.

Sonra yaz gelecek. Bütün yazlar bizim olacak...

"Hay Allah kahretmesin!" dedi Neşe ince çorabının üzerindeki minik çamur damlalarına bakınarak. Mis gibi mavi topuklu ayakkabıları da çamura bulanmıştı. Dolmuşlarda ziyan olmamak için taksiyle gelmişti Karaköy'e kadar ancak taksiden iner inmez bir çamur birikintisi karşılamıştı onu, eksik olmasın. Yünlü paltosuna daha da sıkı sarınırken ve bir eliyle de şemsiyesini açmaya çalışırken yanından geçen bir aracın kurbanı olmuş, çamurlu sular diz kapağından aşağısına irili ufaklı damlalar olarak tutunmuştu çorabına. "Sakin ol kızım Neşe, sakin ol..." diyerek alelacele açtı şemsiyesini. Şimdi delirse ağzı yüzü kayacak, onca saat uğraştığı saçı ve makyajı bozulacaktı hiç şüphesiz.

Karaköy kaldırımlarında aceleci adımlarla yürürken hem ocak ayazından hem de heyecandan titriyordu. Bütün gece uyumamıştı nedense. Aslında az çok biliyordu nedenini. İlk defa kendi tanışmadığı, etraftan duyduğu biriyle buluşacaktı. Yusuf onun için tamamen sürpriz kutuydu, ya beğenir ya beğenmez. Merakı bundandı. Ayten'e göre onun için en iyisiydi bu adam. Acaba öyle mi diye yiyip bitiriyordu içi içini.

Yusuf'un bahsettiği Çarkıfelek Kafe'ye geldiğinde soluklandı ve şemsiyesini kapatıp içeri girdi. Kapı açıldığında kapının üzerindeki zil müşteri geldiğini belli edercesine şıngırdadı. Zille beraber içerinin sıcağı yüzüne çarpınca aynı şekilde titredi o da. Neşe bütün masalara gözlerini kısıp bakındığı esnada bir garson yanına yaklaştı.

"Buyurun hanımefendi," diyerek boş masaları işaret etti garson. Görünürde Yusuf yoktu. Adamdan önce geldiği için biraz sinirlendi ancak belli etmeden garsonunun işaret ettiği masalardan birine ilişti. "Ne arzu edersiniz?" diye sordu garson. Neşe'nin gözleri genç garsonun yüzüne çevrildi.

"Birini bekliyorum, o gelince sipariş veririm," dedi bozuk sesiyle. Garson kafasını sallayıp başka masalarla ilgilenmeye döndüğünde üzerindeki paltoyu çıkarıp sandalyesinin sırt kısmına astı, sonra somurtarak kollarını göğsünde bağlayıp yarı dolu yarı boş kafeyi süzdü. Ne diye tam vaktinde gelmişti ki? Yusuf'un önce gelip beklemesi lazım gelmez miydi? Hem o daha istekli gibi değil miydi bu buluşma için, neden o önce gelmemişti?

Sol bileğindeki beyaz kordonlu saatine baktı. Öğlen biri dört geçiyordu. Dört dakika geç kalmıştı Yusuf. *Acaba bir işi mi çıktı* diye düşündü Neşe, parmaklarını masada tıkırdatırken. *Ne işi çıkabilir ki, işi yurt dışında* dedi başka bir yanı. Düşüne düşüne daha da kuruldu, henüz tanışmadığı adama daha da bir sinirlendi.

Neşe bu düşüncelere dalmışken Yusuf hararetli bir edayla nefes alıp vererek girdi Çarkıfelek Kafe'ye. Saçlarında ağırlık yapan su damlalarını silkelerken masalara bakındı. Gözleri güzel bir kıvırcıklıkta durdu, emin olmaya çalışarak usulca o yöne adımladı. Bir garson da yanına gelmişti bu esnada ama o, garsonu umursamadan direkt olarak kıvırcık saçlı kadının masasına emin adımlarla ilerledi. Kadın, bir elini bıkkınca çenesine dayamış, diğer elinin parmak uçlarıyla da ritim tutturuyordu.

"Merhaba," diyerek hafifçe eğildi Yusuf, kadının baktığı yöne doğru. Neşe irkildi Yusuf'un kalın sesiyle ve elini çekti çenesinden, saf saf bakındı adamın yüzüne bir süre.

Gülümsemeye çalıştı, hemen kalktı ayağa. "Merhaba," dedi kedi yavrusu gibi cılız bir sesle. Sonra, "Yusuf Bey?" diye sorarcasına konuştu.

Yusuf gülümsedi ve elini uzattı kıza. "Neşe Hanım?" Neşe de elini tuttu Yusuf'un. "Kusura bakmayın, geciktim. Çok trafik vardı da..." diye savundu geç kalışını.

Neşe her ne kadar kızmış olsa da, "Olsun," demekle yetindi. Oturdular. Kaçamak bakışları bir birbirlerinin yüzünde bir çevrede geziniyordu. Neşe

biraz daha rahattı esasında Yusuf'a göre ama Yusuf'tan yansıyan bariz heyecan Neşe'yi de telaşa sokuyordu nedense.

Yusuf sessizlikle geçen birkaç saniyenin ardından, "Aç mısın?" diye sordu. Neşe cıkladı ve kafasını iki yana salladı. "Ne içersin?" diye sordu bu defa Yusuf.

"Çay," diye yanıtladı onu.

Yusuf, garsona işaret edip iki çay söyledi. Kıza bakındı biraz. Kıvırcık ve kabarık saçları, bal rengi gözleri, yuvarlak yüzü, küçük omuzları ve oldukça rahat bir tavrı vardı. Evet, gerçekten de rahattı Neşe. Sandalyeye sırtını vermiş, bacak bacak üzerine atmış -üst bacağını sallıyordu-, kollarını masaya doğru uzatmış, masada duran fesleğenin yapraklarına dokunuyor, gözlerini kırpıştıra kırpıştıra bakıyordu adama. Mesleğinin getirdiği bir özellik olarak dimdik oturmaya alışkın olan Yusuf'a Neşe'nin sandalyeye bu denli rahat oturuşu garip gelmişti.

Hoş, Yusuf kızın garip olduğunu askeriyenin yemekhanesinde, onca askerin arasında kendisine gelen mektubun içerisinden çıkan mayolu fotoğrafı nereye koyacağını bilemediğinde anlamıştı. Kıpkırmızı kesilmişti bembeyaz teni. Üsleri sormuştu *ne bu hâlin* diye. *Yemek kaçtı boğazıma* diyerek kalkıp gitmişti kamarasına, göğsüne fotoğrafı sıkı sıkıya bastırarak. Yatağa uzanır uzanmaz da kaldırıp bakmıştı fotoğrafa ve bir kere daha inanamamıştı gördüklerine. Bu Neşe denen kız gerçekten ona mayolu fotoğraf mı göndermişti?

Tuhaf bir merak, biraz da erkeklik içgüdüsüyle hareket ederek hemen yazmıştı teyzesine kızla buluşmak adına. Beş günlüğüne izin koparıp gelmişti Türkiye'ye Neşe için. Kız tıpkı fotoğraftaki gibiydi, o fotoğrafı gönderen kız gibiydi yani. Yusuf nedensiz huzursuz oldu, kaşlarını çatarak kafedeki kalabalığa bakındı tekinsiz tekinsiz.

"Ee," dedi Neşe adamın sessizliğine karşın. "Anlatın bakalım bahriyeli Yusuf Bey, ne düşünüyorsunuz?"

Gözleri ağır ağır genç kadını buldu. "Ne konuda ne düşünüyorum?" diye sordu Yusuf algılayamayarak.

Kıt mı biraz bu ayol, diye düşündü içinden Neşe. Öne doğru eğildi hafifçe, eğilince elbisesinin V yakası göğüs çatalının başlangıcını bahşetti Yusuf'a. Yusuf gözlerini hemen çekti oradan ama asabı daha da bozuldu, yine kafedeki kalabalığa bakındı dik dik.

"İlk izlenim... Benim hakkımda ne düşünüyorsunuz?"

Neşe'nin sorusu üzerine taş kafasını düşünmeye zorladı Yusuf. *Düşün oğlum Yusuf, düşün... Kolay sanki şu an düşünmek bu kız bana böyle bakarken!* "Hiç," dedi ansızın.

Neşe'nin hemen yüzü düştü. "Ne demek hiç?" diye sordu kaşlarını çatarak. Bu esnada çayları da gelmişti.

"Normal..." dedi Yusuf. Garip bir heyecanla sağ bacağını sallıyordu. İkili ilişkiler konusunda pek de tecrübeli değildi, kız arkadaşları pekâlâ olmuştu ancak hepsi kısa soluklu veya tek gecelik ilişkilerdi. Çevresinin de sürekli evlilik baskısından sıkılmıştı ve aile kurmanın yükümlülüğü canını sıkıyordu. *Rahat ol,* dedi içinden kendine. *İlk defa kadın görmüyorsun.* "Neler yapıyorsunuz Neşe Hanım? Okuyor musunuz?"

Neşe sağ avucunun içine çenesini bastırdı ve hülyalı bir göz süzüşle adama baktı. "Maalesef," dedi dudak büzerek. "Konservatuarda okumayı istiyordum ancak ailem bu konuda hiç destek vermiyor bana. Ben de ya konservatuarda okurum ya da hiç okumam diyerek onları protesto ediyorum..."

"Sesiniz güzel yani..." dedi Yusuf, kızın gözlerinin içine bakarak. Neşe onaylarcasına kafasını salladı. "Bülbül gibi şakıyorsunuzdur da?" dedi Yusuf gülerek. Neşe bülbül olayını anlamadı ancak omzunu kaldırıp indirdi. Yusuf ansızın karşısındaki kadının kendisine şarkı söylediğini hayal etti, garip bir karıncalanma hissetti karnında, düşünmemeye çalışarak boğazını temizledi. "Neşe Hanım, fotoğrafım size ulaştığında benim hakkımda ne düşündünüz?"

Neşe, Yusuf'un sorusu üzerine kabarık saç tutamlarının birini parmağına dolamaya ve düşünmeye başladı. Yusuf'un gözleri ise Neşe'nin saçına dolanan parmağı ve kızın bal rengi gözleri arasında gidip geldi bu sürede. "Yani..." dedi Neşe son heceyi uzatarak. "Bilirsiniz, klasik bir algıdır bahriyelilerin her limanda bir sevgilisi olacağı. Esasında korktum ben, istemedim ama bana sizi anlattıklarında, yani Ayten sizi bana anlattığında merak ettim. Fotoğrafınızı görünce de..." Duraksadı ve bakışlarını kaçırdı. Adamın masmavi gözleri gökyüzü gibiydi, uçsuz bucaksız bakıyordu ve korkuyordu Neşe bu mavilikte kaybolmaktan. "İyi biri gibi göründünüz gözüme. Görüşmeyi bu yüzden istedim." Yusuf'un yüzü güldü bu sözler üzerine. Neşe masaya doğru eğildi yeniden. "Peki siz? Siz fotoğrafımı gördüğünüzde ne düşündünüz?"

Yusuf sıkıntıyla soludu ve Neşe gibi masaya doğru eğildi. Neyi nasıl söyleyeceğini asla düşünmeden birden, "Ne diye mayolu fotoğrafınızı tanımadığınız bir adama yolluyorsunuz ki? Ayıp değil mi? Maşallahınız var,

gül gibi kızsınız ama ne bileyim Neşe Hanım... Bana çok tuhaf geldi bu hareketiniz," dedi.

Neşe inanamayarak birkaç saniye adamın konuşmasını sindirmeye çalıştı. Sonrasında hemen "Pardon?" dedi sorarcasına. Sesinin tonunu ayarlayamadığından yan masalardan birkaç kişi onlara bakındı. Neşe umursamasa da Yusuf onlara bakanlara öldürücü bakışlar atınca bakışlar döndü önceki yönlerine.

"Kusura bakmayın ama teyzemin mektubunu aldığımda yemekhanedeydim, yemek yiyordum. Mektubu açar açmaz sizin o fotoğrafınızı görünce..."

"Görünce ne?"

Yusuf doğru kelimeyi arandı, bulamayınca kızarıp bozardı ve sıcak çayı yudumladı. Dili yandı ama bozuntuya vermedi hiç. "Yani etraftaki askerler de görecek sandım."

Neşe bıkkın bir nefes vererek geri yaslandı yeniden. "Aman," diyerek elini salladı. "Ne olacak canım, ilk defa mı mayolu kadın görüyorlardır sanki?"

Yusuf masanın altında kalan sol elini sıktı sinirle. Neye kızdığını anlamadı ama dilini yakan o çayı başka şeyler söylememek için bir kere daha içti. Sinirle saçlarını kaşıdı, konuşmamak için zor tuttu kendisini, başarılı olamadı. "İlk defa görmüyorlardır tabii ama sizi görsünler istemem."

İşte bu, Neşe'nin ilgisini çekmişti zira kız yeniden heyecanla öne eğilip tek kaşını kaldırmıştı. "Niye ki? Benim ne gibi ayrıcalığım var?" Güzel bir şey duymayı bekliyordu. Yusuf onun fotoğrafını görür görmez âşık olsun, bu yüzden İspanya'dan ta buraya kadar gelsin, aşkını haykırsın istiyordu.

Yusuf yine sıcak çayı bu defa daha büyük bir yudum alarak bitirdi ve yüzünü buruşturdu. Hem kızın V yakası yine göğüslerinin çatalını açığa çıkarmıştı. Çıldırdı. Neşe'nin kabarık kıvırcık saçlarına takıldı gözleri. "Arkadaşlarım marul görsün istemedim!" dedi bir anda.

"Marul mu?"

"Marul!"

Ağzı açık kaldı Neşe'nin. Asla bunları duymayı beklemediğinden şoke olmuştu hâliyle. Birden sinirlendi. "Ben miyim marul?"

Yusuf hızla başını salladı onaylarcasına. "Sensin marul, hem de kıvırcık marul!" dedi, senli benli konuşmaya geçerek.

Neşe asla altta kalamazdı. "Ben marulsam sen de... Sen de..." Adamın kızaran yüzüne iyice bakındı. "Domatessin ulan!"

Bu defa Yusuf şoke olmuştu. "Ne domatesi kızım?" diye sordu inanamayarak.

"Çeri domates!"

"Ben miyim çeri? Benim nerem çeri?"

Neşe burun kıvırdı. "Görüyorum ben diğer askerleri, sen onlara göre çerisin canım. Boyun kısa bir kere!"

Yusuf bu sözlere çok fena sinirlenmişti işte. Mavi gözleri ateş saçarken, "1.92 benim boyum!" dedi sertçe. Kafedeki bakışlar hararetli bir şekilde tartışan kadınla adama döndü yeniden ama bu defa ne Neşe ne de Yusuf onları umursadı.

"Oh, ne yapalım yani? Kavakta da boy var ama gölgesi yok, maalesef!"

Kız sinirlendikçe kıvırcık saçları daha da kabarıyor gibi gelmişti Yusuf'a. Geri adım atmak, sakinleşmek istedi ama engel olamıyordu bir türlü kendisine. "Bana diyene bak! Senin gölgen var da sanki yere bu kadar yakınken?"

"Aa, ne ayıp! Sen benim boyuma posuma kurban ol, düdük!"

"Şu üslubuna bak! Gören de yüzündeki boyadan, üzerindeki elbiseden hanımefendi sanır!"

Gözleri iri iri açıldı Neşe'nin. "Sen kendine bak! Askeriyeden olduğun belli olsun diye kışın ortasında beyaz üniforma ceketini bile çıkarmamışsın! Safi hava cıvasın, fıs!"

Yusuf üzerindeki ceketine bakındı ateş saçan gözlerle. Kelimeler dilinde kıvrandı kıvrandı ama yine tutamadı kendisini. "Ben sevgilimin böyle bir kadın olmasını istemem!" dedi otoriter bir sesle. "Bu ne bayağılık, bu ne basitlik!"

Neşe hızla ayağa kalktı bu sözler üzerine ve çantasını açıp para çıkardı, pat diye masanın üzerine bir beş binlik koyup paltosunu aldı. Giderken kalçası masaya çarptı, dolu çay bardağından birkaç damla döküldü masanın üzerine. Dudaklarını sıkı sıkıya bastırıp gerisin geri dönerek hızla kafeden çıkarken bozuk sinirleri ve masaya vurduğu kalçası yüzünden ağlamamaya çalışıyordu. Duygusal değildi, bir erkek için asla ağlamazdı ama o kadar sinirlenmişti ki şu an bağıra çağıra ağlamak istiyordu. Bir dakika daha kalamazdı bu bağnaz adamla orada.

Kafeden dışarı çıktığında hemen paltosunu giydi üzerine. "Aptal hödük!" diye söylendi mavi topuklu ayakkabılarını hızlı hızlı bozuk zemine vurarak. "Bütün erkekler aptal! Ne bekliyordun, salak Neşe!"

Ansızın gözlerinden süzülmeye başladı yaşlar. Ağladığı için kendine kızdı, kızdıkça daha da ağlamaya başladı. "Neşe Hanım!" diye bir ses duydu arkasından, Yusuf'tu bu. Neşe duyduğu sesle havaya bir küfür savurarak

ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Neşe Hanım!" diye seslendi Yusuf yeniden. *Hay Neşe Hanım kadar kafana taş düşsün senin be adam,* dedi içinden Neşe. En sonunda Yusuf, "Neşe!" diye gür bir sesle bağırdı ve aynı zamanda kızın kolunu tutup çevirdi yüzünü kendine. "Özür dilerim, kabalık ettim, bağışla."

Neşe hızla çekti kolunu adamın elinden. "Ne kabalığı, gerçek yüzünü gösterdin sadece!" dedi boğuk bir sesle.

"Ağlıyor musun?" diyerek eğdi yüzünü ona iyice Yusuf. "Ağlıyorsun..." diye mırıldandı suçlulukla daha sonra. Gördüğü manzaraya hem şaşırmış hem de içi paramparça olmuştu. Kendine okkalı bir küfür savurdu içinden. Yok yere kalbini kırmıştı kadının. "Özür dilerim, eşeklik ettim."

"Eşeklik değil, katırlık ettin!"

Yusuf onaylarcasına başını salladı. "Tamam, katırlık ettim."

"Aptallık, geri zekâlılık, çeri domateslik ettin!"

Yine hiddetli bir onaylama baş sallayışıyla karşılık verdi Yusuf. Sinirleri bozuldu, gülme dürtüsünü zorlukla bastırdı. Kadın o kadar öfkeliydi ki kıvırcık saçları her konuşmasında daha da kabarıyordu tepesinde sanki. Ama şu buğulu bal rengi gözleri dert olmuştu içine Yusuf'un. Masadan kalkarken o gözlerin buğusunu görmeseydi hayatta gelmezdi peşinden.

"Ben istemiyorum senin gibi bağnaz bir adamı asıl!" diyerek yeniden döndü Neşe ve hızlı adımlarla yürümeye başladı ancak Yusuf'un Neşe'yi öylece bırakmaya niyeti yoktu, onun kırgın kırgın kendisinden ayrılmasını istemiyordu.

Tam yeniden durduracaktı ki Neşe'nin mavi topuklu ayakkabısının altı kaydı birden ıslak kaldırımda. Hemen kollarından yakaladı onu Yusuf. Bir Yeşilçam filmi sahnesi gibiydi bu hâlleri; Yusuf'un bir eli Neşe'nin sırtında, diğeri kolunun üzerinde, Neşe'ninse elleri sıkı sıkıya tutunmuş Yusuf'un kollarına, vücudu her an yığılacak gibi hafif yere eğik...

"Gitme..." dedi Yusuf, Neşe'nin bal rengi gözlerine bakınarak. Yüzünü ateş bastı, Neşe'nin yüzüne bu denli yakınken. Kesin Neşe'nin dediği gibi çeri domatese dönmüştü tam şu an. "Gitme Neşe. Çok güzelsin."

"Tuttum, hadi dök suyu Aytenciğim," dedi Jale Hanım. Hemen suyu döktüm Mete'nin köpüklü sırtına. Mete, su tenine değer değmez irkildi ve ağzına burnuna kaçan suyla mırıltısı boğuklaştı. "Eşek sıpası!" dedi Jale Hanım gülerek. Ben de güldüm Mete'nin mırıltısına. Gönül abla ve Mahir abi, evdeki eksiklikler için alışverişe gitmişlerdi. Gönül abla olmadığından

Mete'yi yıkamak için Jale Hanım bana yardımcı oluyordu. Hatta bu teklifi kendisi yapmıştı ve bu beni çok mutlu etmişti. Jale Hanım'ın Mete'ye bu kadar değer vermesi zaten olması gereken bir şeydi ancak babası tarafından sevilmeyen Mete'nin ailesinden biri tarafından sevildiğini görmek beni duygulandırıyordu. Ben bunları düşünürken telefon çalmaya başlamıştı. Jale Hanım'la göz göze geldik bir an. "Ayten, koş aç sen telefonu," dedi.

"Ama Mete durulanmadı?" dedim sorarcasına.

"Koş aç, Yavuz Ali arayacaktı. Merak eder, bir şey oldu sanır, meraklanmasın."

Canımı sıktı bu sözleri ama kalktım hemen. *Yaa, Yavuz Bey ne çok merak ederdi oğlunu... Bayılırdı oğluna, ölüyordu oğlu için!* Jale Hanım'ın sözlerinden sonra alt kattaki telefonla bağlantılı olan Yavuz Bey'in çalışma odasındaki telefona koştum. Çok çalmıştı telefon, beklemeden açtım.

"Bonjour madame!" diye mutlu bir tını yükseldi karşı taraftan. Yavuz Bey'di bu.

Yüzüm buruştu. "Yavuz Bey, ben Ayten," dedim, bir süre karşı taraftan ses gelmedi.

"Aa, Ayten?" dedi Yavuz Bey daha sonra. "Kusura bakma, annem sandım ben..." Duraksadı, ben de bir şey demedim. "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, Yavuz Bey. Siz nasılsınız?"

Burnundan garip bir mutluluk tınısı çıktı. "Ben de iyiyim," dedi. İkimizin arasında sessizlik gezinip duruyordu. "Mete nasıl?"

Derin bir soluk aldım. "Mete de iyi," diyerek kalçamı telefonun bulunduğu konsola yasladım.

"Çok özledim onu." Buruk bir tebessüm yerleşti dudaklarıma ama *o da sizi özledi* diyemedim. Mete'nin Yavuz Bey'i özleyecek kadar onunla bir bağ kurduğuna inanmıyordum çünkü, bunun farkına varmasını istediğimden sessiz kaldım. Hattın diğer ucundan birkaç boğuk ses duyuldu. Yavuz Bey, "Bir dakika Ayten, döneceğim," dedi. Ben dinlemeye devam ediyordum. "Maria!" diye gür bir sesle bağırdı Yavuz Bey. "Pouvez-vous attendre, Maria?" Bir kadın sesine benzer ses duydum ama emin olamadım kadın sesi mi olduğuna. *Maria* demişti zaten. *Maria.* Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Alo? Ayten?"

"Buradayım,"

Yavuz Bey boğazını temizledi. "Kusura bakma, iş için bir toplantı da."

Sanki görecekmiş gibi kafamı salladım. "Ne kusuru Yavuz Bey, estağfurullah."

"Yakında dönüyorum."

"İyi."

Derin bir nefes aldığını işittim. "Oğluma iyi bak."

Telefonun kablosuyla oynarken, bu söylediği canımı sıktı. Senden kat be kat iyi baktığım kesindi be adam! "Bakıyorum, merak etmeyin. Ayrıca Jale Hanım da çok yardımcı oluyor, tasalanmayın."

"Sağ ol Ayten." Duraksadı. "İyi ki varsın," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim, Yavuz Bey. Ben artık kapatayım, Mete'yi giydirmem lazım."

"Tabii, çok tuttum seni. Hoşça kal."

"Siz de hoşça kalın Yavuz Bey."

Ahizeyi kapattıktan sonra birkaç saniye çalışma odasına boş boş bakındım. Şu Yavuz Bey ne tuhaf adamdı yahu. Bir de *oğluma iyi bak* diyordu. "Sanki çok iyi bir babaydın da bebek bizim elimize düşünce kötü bakacaktık!" diye söylenerek çıktım çalışma odasından. Mete'nin ağlama sesini takip ederek Jale Hanım'ın onu odaya götürdüğünü anladım. Jale Hanım sevecen şekilde gülüp bir şeyler söyleyerek Mete'yi giydiriyordu. "Ay, Jale Hanım, kusura bakmayın," diyerek elindeki Mete'nin zıbınına uzandım ama vermedi bana.

"Ne kusuru kızım? Torunumla ilgilenemeyecek miyim?" diyerek zıbını giydirmeye başladı. "Babaannesi yer onun titreyen minik çenesini..." Güldüm ve Mete'nin nemli saçlarını okşadım. Dokunur dokunmaz Mete'nin ağlaması mırıldanmalara döndü. "Yavuz Ali gibi," dedi Jale Hanım. Anlayamayarak baktım. "O da saçlarını okşadığımda sakinleşirdi," diye açıkladı.

"Hırçın bir bebek değil aslında Mete," dedim son söylediklerini umursamayarak. "Sadece bazen böyle dünyanın sonu gelmişçesine ağlayıp ortalığı yıkıyor."

"Diş çıkarıyor ya bir de, ondan herhâlde."

"Evet," diyerek onayladım. "Biliyor musunuz Jale Hanım, dişinin çıktığını ilk fark eden Hamza Bey oldu."

Sözlerim üzerine Jale Hanım duraksadı, ince kaşları çatıldı. "Hamza buraya mı geldi?" diye sordu inanamayarak.

Onaylarcasına kafamı salladım. "Birkaç hafta oluyor. Mete'yi görmek için geldi."

Yüzünü buruşturdu. "Sen giydirmeye devam et Ayten," diyerek kenara çekti kendisini. Beti benzi atmıştı bir anda. Dediğini yaparak Mete'yi giydirmeye ben devam ederken bir ona bir de işime bakıyordum. Kalçasını Mete'nin beşiğine yaslayıp elleriyle de beşiğin tırabzanına tutundu. Kadın

sarsılmıştı resmen söylediklerim üzerine, pişman oldum söylediğim için bunları.

"İyi misiniz Jale Hanım?" diye sordum korkuyla.

"İyiyim," dedi solgun bir sesle. "Bu eve gelmiş. Bu eve..." diye mırıldandı sonrasında inanamayarak. *Hay dilimi eşek arıları soksun.* Kadına bir şeyler oldu. Ben merakla yüzüne bakınırken gözlerini kırpıştırarak gözlerime baktı. "Yavuz Ali ne dedi?" diye keskin bir şekilde konuyu değiştirdi hemen, yüzünü anında toparlamayı başardı.

Omuz silktim ve Mete'yi kaldırarak göğsüme yatırdım. "Hiç," diyerek Yavuz Bey'le olan konuşmalarımızı düşündüm. "Yakında geleceğini, oğlunu çok özlediğini söyledi." Bir de Maria diye bir kadınla konuştu tabii. Çok samimi olsaydık Jale Hanım'a, *"Üç vakte kadar sana ecnebi gelin gelebilir,"* derdim ama tabii Jale Hanım'a böyle bir şeyi asla diyemezdim.

Jale Hanım kafasını salladı. "Ben biraz dinleneceğim Ayten," diyerek yaslandığı beşikten doğruldu ve sol elinin parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu.

"Tabii, Jale Hanım," diyerek Mete'yi pışpışladım ve o odadan ayrılırken arkasından baktım. Çok kızdım kendime, çok. *Her şey her yerde söylenmez Ayten!*

Karnını doyurup Mete'yi uyuttuktan sonra boş ve sessiz evde ne yapacağımı bilemedim. Jale Hanım saatlerdir odasındaydı, Gönül abla da gelmemişti. Bir süre Mete'nin odasının penceresinden boğaz manzarasını izledim, sonra sıkıntıyla odada volta attım. O an aklıma Yavuz Bey'in dikiş odası geldi. Tereddütte kaldım gidip gitmemekte. Dikiş makinesini kullanabileceğimi, istediğim gibi kumaşlarla oyalanabileceğimi söylemişti ama cesaret edemedim bir süre. Sonra bu çekincemden sıyrıldım. Oyalanacaktım sadece, yemeyecektim kumaşlarını ve makinesini.

Bu düşüncelerle girdim dikiş odasına ve saatler boyunca süren bir serüvenin içerisinde buldum kendimi. Mete'nin ağlamasıyla kalktım dikiş makinesinin başından, o uyanmasa bir o kadar saat daha uğraşırdım kumaşlarla ve ipliklerle. Değişik bir mutlulukla doldum o an. Rahatlamıştım. Bu yüzden sıkı sıkıya sarılıp öptüm Mete'yi.

Akşam saat yediye doğru kapı çaldığında Jale Hanım, Gönül abla ve ben salonda oturuyorduk. Mete, Jale Hanım'ın kucağındaydı ve uyurken onun için diktiğim yeşil şapka da kafasında... Şapka takmayı sevmiyordu küçük bey, bu yüzden elleriyle kafasındaki şapkayı çıkarmaya çalışıyordu ama Jale Hanım o kadar beğenmişti ki şapkayı çıkardığı an takıyordu

yeniden. Şapkanın önüne küçük bir kurbağa resmi de işlemek istemiştim ancak vaktim yetmemişti.

Gönül abla kapıyı açtığında ve "Akın Bey," dediğinde şaşkınca kalktım ayağa ve kapıya doğru ilerledim. Kapı eşiğinde bana bakan Akın'ın yüzü güldü.

"Aa, senin bu saatte ne işin var Akın?" diye sordum ona doğru ilerleyerek. Arkamdan da Jale Hanım gelmişti. Akın ona kısa bir baş selamı verdi.

"Seni almaya geldim," dedi keyifle.

Kaşlarım çatıldı. "Ama daha saat çok erken."

Jale Hanım gülerek elini omzuma koydu. "Gidebilirsin Ayten. Akın'la konuştuk biz."

Şaşkınlıkla bir ona bir de Akın'a bakındım. Akın mahcup bir gülümseyişle eğdi başını. Jale Hanım da omzumu sıktı güven vermek ister gibi. Ne ara konuştular bunu, bilmiyordum ama hemen kırmızı paltomu portmantodan alıp giydim üzerime. Akın'ın aldığı şapka ve atkımı da takarken salak salak sırıtıyordum. Jale Hanım, birkaç gün önce Akın'la sevgili olduğumu öğrendiğinde şaşırmıştı ve hüzünlenmişti.

"Samet, Akın ve Ajda... Çok severim onları," demişti buruk bir tebessümle. *"Özellikle Ajda, çok küçüktü annesi öldüğünde. Bana sarılıp ağlayışını unutamıyorum."*

Bunları duyduğumda çok üzülmüştüm. *"Ya Akın?"* diye sormuştum Jale Hanım'a. Uzak bir geçmişi hatırlarken zorlanır gibiydi Jale Hanım. Kolay değildi tabii, kadına unutmak istediği şeyleri soruyordum.

"Akın en sessizleriydi, içine kapanmıştı annesi öldükten sonra. Ajda ve Samet'e sarıldım hep, yanlarında olduğunu belirttim ama Akın... Ben ona hiç ulaşamadım."

"Jale Hanım... Akın'ın annesi vefat ettikten sonra görüşmeye devam mı ettiniz yani onlarla?"

Gülmüştü Jale Hanım. *"Çocukların bir suçu yoktu ki Ayten. Ben tabii ki çocuklarla görüşmek istedim ancak babaları alıp götürdü onları buradan."*

Süleyman Tamtürk... Bu adam gerçekten geçmişte de sinir bozucuydu anlaşılan ancak bu konuda ona pek kızamadım, kendince haklı olabilirdi Jale Hanım'la çocuklarının görüşmemesi konusunda ama Akın'a üzülmüştüm o an. Kim bilir neler gizliyordu o küçük oğlan çocuğu geçmişinde.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum arabaya oturunca. Akın hin bir gülümseme takındı ve kontağı çalıştırdı.

"Sürpriz, Günyüzü..." dedi ve uzanıp sol yanağıma bir öpücük bıraktı. Küçük bir kız çocuğu gibi ayak parmaklarımı ayakkabının içinde

heyecanla içe kıvırıp bıraktım. Araba hareket ettiğinde Akın teybe uzandı, şarkı çalmaya başlayınca sesi açtı.

"Bir yârim olsun isterdim, gözleri yeşil
Bir yârim olsun isterdim, gül yüzü gülen
Onu çok sevmek isterdim, delice sevmek
Peşinden koşup koşup, sonunda almak."

Şarkının sözleriyle güldüm, güldüğümü gören Akın da gülmeye başladı ve sesli bir şekilde şarkıya eşlik etmeye başladı. *"Ben sevmek, sevmek isterdim. Nerden bilirdim, sevenler ağlarmış..."*

Uzanıp yanağını okşadığımda sağ yanağını avucuma yasladı. Şarkının ikinci kıtasını ben söylemeye başladığımda şaşırdı Akın. *"Bir yârim oldu sonunda, gözleri yeşil. Bir yârim oldu sonunda, gül yüzü gülen... Sevmeyi tattım sonunda, delice sevdim. Fakat aşkın sonunu ben hiç bilmezdim."* İkimiz birden söyledik nakaratı, gülüştük biraz sonra da. "Sesin de güzelmiş Akın!" dedim inanamayarak. Gerindi biraz, göğsünü kabarttı sözlerim üzerine.

"Tabii, güzeldir sesim. Sadece sana söylerim ama, başkasına yok."

"Bana söyle zaten, başkasına ne hacet?"

Akın'ın gözleri parladı sözlerim üzerine. "Kıskanç Günyüzü," dedi gözlerini kısarak.

"Kıskanmıyorum seni, hiç de bile!" diyerek kollarımı göğsümde bağladım.

"O zaman konserde bağıra çağıra şarkı söylerken de kıskanma beni."

"Ne konseri?" diyerek bütün bedenimi ona döndüm.

Yüzündeki sırıtış büyüdü ve paltosunun iç cebine uzanıp iki kâğıt çıkardı, uzattı bana. "Erkin Koray, sevgilim."

Kâğıtlara büyük bir heyecan ve mutlulukla bakındım. Gerçekten Erkin Koray konser biletleriydi bunlar. "Ya, Akın!" dedim adının ikinci hecesini uzatarak. "Ay, sevgilim!" Uzanıp öptüm sağ yanağından.

"Dur sevgilim, kaza yaptıracaksın bana," diyerek güldü. Hemen çektim kendimi ve alt dudağımı ısırarak bakındım elimdeki biletlere. "Ama konser kaçak, yasaklar var ya hâlâ, ondan. Kaçak gireceğiz, haberin olsun." Umursamadım bu dediklerini. O kadar mutlu ve heyecanlıydım ki teybin sesini daha da açtım. Omuzlarımı oynatarak sallanmaya, şarkıya eşlik etmeye başladım. Akın ise gülerek bakıyordu bana.

Beyoğlu'nda durduğumuzda yağmur yağmaya başlamıştı. Şapkamı ve atkımı arabada bıraktım. Akın, arabayı park ettikten sonra aşağıya indiğimizde hızlı adımlarla yürüdük caddede. Retro Konser Salonu neresi,

bilmiyordum. Bilette oranın adresi yazıyordu. Akın nereye çekerse oraya gidiyordum ben de. Elimi sıkı sıkıya tutmuştu, o da heyecanlıydı besbelli.

"Sever misin Erkin Koray'ı?" diye sordu, yağmurdan kaçmak için hızlı adımlarla yürürken.

"Severim," diye yanıtladım nefes nefese.

Daha da güldü ve tuttuğu elimin üzerini öptü. "Benimle konserde şarkılara eşlik etmezsen bozuşurum seninle."

"Etmeyen ne olsun!"

Duraksayıp yüzüme baktı. "Ne olsun?" diye sordu ciddi ciddi.

"Hıyar olsun," dedim. Akın boğuk bir kahkaha attı başını geri yatırarak. "Tuzsuz hıyar hem de!"

Sözlerim üzerine kolunu omuzlarımın üzerinden atıp beni göğsüne çekti. "Olsun, tamam," diyerek öptü saçlarımı koklayarak.

Konser, Retro Kafe/Bar adında bir yerdeydi ve ana caddenin arka giriş kapısında öyle bir kuyruk vardı ki dışarıda bekleşirken Akın'la daha da sarıldık birbirimize. "Neşe ve Yusuf buluşmuş, biliyor musun?" dedim omzumdan attığı elini tutarak.

"Ee, anlaşabilmişler mi bari?"

Neşe'nin dünkü hâlini düşündüm. Yatağa boylu boyunca uzanıp tavanı izlerken, *"Yusuf'tan nefret ettim,"* demişti ama saçma bir şekilde gülüyordu. İnatla sordum nedenini, tartışmışlar daha ilk dakikadan. Neden güldüğünü sormuştum ve cevabı şoke etmişti beni: *"Âşık oldum."*

"Çok saçma ama âşık olmuş," dedim Akın'ın göğsüne daha da sırtımı yaslayarak.

"Nasıl yani? İlk buluşmada mı?"

Kafamı salladım. "Anlamadım ben de. Nefret mi etmiş âşık mı olmuş belli değil. Çok değişik."

Biraz daha Neşe ve Yusuf'tan konuştuktan sonra gişelere geldik. Biletlerimizi kestirip konser salonuna girdiğimizde renkli ışıklara, sahnenin güzelliğine ve salonun kalabalığına hayran hayran bakındım. Sahnede birkaç genç vardı ve hareketli bir şarkı çalıyorlardı. Konser başlangıcı saat sekizdeydi. Akın elimi sıkı sıkıya tutarak beni kalabalığın arasına daha çok çekti. Sahneye yaklaştıkça müzik sesi göğsümde çınlıyordu sanki. Renkli ışıklar üzerimizde yanıp sönüyor, kalabalığı sıyırıp geçerken kimsenin ayağına basmamaya özen gösteriyordum.

Nihayet Akın ikimiz için iyi bir yer olduğuna emin olduğu bir noktada durdu. Sahneyi rahat görebiliyordum, bu çok iyiydi. Akın arkama geçti ve kollarını sardı belime. Çenesini sağ omzumun üzerine kondurdu kuş gibi. "İyi mi böyle?" diye sordu kulağıma doğru.

Ensemi ateş bastı hemen, kalbimin atışı gürültülü müziğe ve kalabalığa rağmen kulaklarımda gümbürdedi. "İyi..." diye mırıldandım ama duymadığını düşündüğümden kafamı salladım onaylarcasına. Akın bu defa karnımın üzerine doğru sardı iki kolunu. Karnımın... Babamın acımasızca tekmeler attığı karnımın üzerine Akın'ın sıcak kolları sarmalandı. Çalan müzikle beraber Akın hafifçe sallanmaya başlayınca ben de ona eşlik ederek sallandım. Kanıma karışan bir alkol gibi sarılışıyla sarhoş olmuştum sanki o an. Yanağı boynumun girintisine yaslandıkça ikimizin de teni ısındı, az önce dışarıda beklerken titreşen biz, şimdi bir anda alev topuna dönüşmüştük.

Erkin Koray'ın sahneye çıkışı, bilette belirtilen saatten on beş dakika geç oldu ama bir sahneye çıkışı vardı, bulunduğumuz salon yıkılacak sandım. Öyle coşkuluydu ki kalabalık, onlardan biri olmamak, o atmosfere kapılmamak işten bile değildi. Çıkış şarkısı *Fesupanallah*'tı. Bir kalabalık ancak bu kadar coşkulu bir şarkıyla karşılanırdı zaten. Akın'ın belime sarılan elleri omzumun üzerine çıktı şarkıyla. Bağıra çağıra eşlik ettik şarkıya. Ağzım yırtılacaktı bağırmaktan. Belki de mutluluktan. Mutluluk eksikliğim öyle bir doyuruluyordu ki şu an, tıka basa, ömrüm boyunca buna aç olacağımı hep hissediyordum gördükçe.

Gönül Salıncağı çalmaya başladı sonra. Başımı geri çekip Akın'ın yüzüne bakındım. Döner ışıklarla bir aydınlanan bir kararan yüzünde yeşil gözleri parıl parıl parlıyordu. Parmak uçlarımda yükselip yanağını öptüm. O ise ben geri çekilirken çenemi tutup dudaklarımı öpmeye başladı. Utandım, herkesin içinde beni böyle öpmesini istemedim ama geri çekilmeme izin vermedi.

Kalabalığın arasında yalnızca ikimize söylendi o şarkı sanki o an. Geri çekildiğimizde ikimiz de gülümsüyorduk. *Ben kendimi bölmüşüm,* dedim o an içimden. *Akın benim bir parçammış, eksik parçammış meğer.*

Şarkının ritmiyle sallandık sonra. Bazen hızlandık, bazen durulduk. Şarkı susunca Akın birden "Seni Her Gördüğümde!" diye bağırdı gür bir sesle sahneye doğru. Bütün bakışlar bize döndü bir anda, sonra alkış kıyamet koptu. Sahnedekiler gülüştüler, gitarist melodiyi çalmaya başladığında alkışladık hemen.

"İnan ki senden başka
Senden başka, senden başka
Hiç kimse yok içimde
Kimse yok içimde."

Akın sağ kulağıma eğilip şarkıyla aynı anda söyledi bunları bana. O kadar duygulandım ki gözlerim doldu, yüzümü ona döndüm. "Hatırlıyor musun..." diye soracaktım ki o tamamladı beni.

"Çay bahçesine ilk gittiğimizde radyoda bu çalıyordu." Alnını alnıma yasladı. "Unutmadım, unutamam."

Kollarımı boynuna doladım. Dudaklarını şakağıma yasladı o da ve bu şekilde dans ettik kalabalığın arasında. Şarkılar akıp gitti kulaklarımızdan. Hareketli şarkılarda hızlı hızlı, ağır şarkılarda sarılarak dans ettik. *My Delight, Sevdiğim, Aşkımız Bitecek, Anma Arkadaş, Yalnızlar Rıhtımı, Arap Saçı, Yalnız Sen Varsın* o akşam çalınan şarkılardı. Konser saat ona doğru bitmişti. Kalabalıkla birlikte yüzümüzde tatlı bir tebessümle dışarıya ilerlerken Akın hâlâ şarkı söylemeye devam ediyordu.

Kapıdan çıkarken bir adam çok sert bir şekilde Akın'ın sağ omzuna çarpınca ikimiz birden sarsıldık. Aynı anda dönüp adama baktığımızda Akın'ın yüzü değişti. "Oo, Akın Vahit..." dedi adam gözlerini kısarak. Sırık gibi upuzun, esmer, kalın kaşlı, kirli sakallı bir adamdı. Sol gözünün altında büyük bir et beni bulunuyordu. Elinde siyah, parlak boncuklu bir tespihi vardı.

"Erdal," dedi Akın dişlerini sıkarak. Bana sarılan kolu sıkılaşmış, yaslandığım göğsü gerilmişti. Sebebini merak etmiştim.

Adının Erdal olduğunu öğrendiğim adamın gözleri bir an bana döndü. "Nasılsın? İyi gördüm seni," diye sordu Akın'a, bana bakarak. Bakışları iğrençti, sinirimi bozduğu için kaşlarım çatıldı.

"İyiyim," dedi Akın ama ona sormadı.

"İyi ol tabii, amcanın yediği boklardan sonra iyi ol!" Adamın ima dolu sözleri üzerine Akın sabır çeker bir ifadeyle gözlerini çevirmişti.

"Erdal, akşam akşam belanı benden bulma, yoluna git."

Bu sözleri duyunca Erdal'ın büsbütün gözü döndü, Akın'ın üzerine yürürken ben direkt girdim araya, durdu. "Kimsiniz bilmiyorum ama uzak durun!" dedim adamın gözlerinin içine bakarak.

Şaşırdı bu tepkime, kalın kaşları havalandı. Akın ise omuzlarımdan tutup geri çekti beni. "Yürü Ayten. Gidelim." Eli avucuma kaydı ve yürümeye başladık. Bir anda korkuyla dolmuştu içim çünkü basbayağı tekinsiz bir bakışı vardı adamın.

Erdal'ı arkamızda bırakıp hızlı adımlarla dışarıya çıktığımızda bizi şakır şakır bir yağmur karşılamıştı. "Kimdi o adam?" diye sordum Akın'ın hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışarak.

"Erdal Koralp," dedi yağmur şakırtısını bastırmak istercesine bağırarak. "İtin teki, amcamla husumetleri var, gelmiş bana sarıyor!"

Hızlı hızlı yürürken bir anda durduğumda Akın'ın sorgular yüzü hemen bana döndü. "Kenan Koralp'in nesi bu adam?" diye sorduğumda yağmur altında çoktan sırılsıklam olmuştuk.

Akın'ın kaşları çatıldı sorum üzerine. "Babası o, sen nereden biliyorsun?"

İçim titredi. "Yavuz Bey'in karısını öldüren adam..." dedim korku dolu bir sesle.

Akın'ın yüzü dalgalandı sözlerim üzerine. Başını çevirdi başka yöne. "O dava sonuçlanmadı daha..." dedi ve öncekine oranla daha yavaş adımlarla yürümeye başladık.

"Evet, sonuçlanmadı ama Yavuz Bey'i arayan onun babasıydı. Oğlu buysa babası nedir, kim bilir!"

Akın yüzünü bana çevirip dik dik baktı. "Ne demek bu?" diye sorduğunda yeniden durduk. "Bana laf mı çarpıtıyorsun sen şimdi?"

"Sevgilim, ne alaka şimdi sen?" Uzanıp çatık kaşlarını yukarıya ittirdim parmak uçlarımla. "Çatma kaşlarını, mesele seninle ilgili değil. Sen asla baban gibi bir adam değilsin, olamazsın da."

Kaşlarına dokunan elimi tuttu. Yağmurun altında, caddenin ortasında, bir sokak lambasının altında avucuma bakındı. Diğer elimi de tuttu, yan yana tutup baktı avuçlarıma. Avuçlarıma yağmur suları doldu, Akın'ın parmakları birkaç ize dokundu. Bunlar yanık izleriydi belli belirsiz. Avuçlarımı kapatıp elimi çekmek istedim ama Akın bileklerimi tutarak kapatmamı engelledi.

"İkimiz de, Zümrüt..." dedi gözlerimin içerisine bakarak. "İkimiz de babalarımız gibi olmayacağız." Başını eğdi, ıslak avuçlarımdaki belli belirsiz yanık izlerini öptü, sonra sıkı sıkıya sarıldı bana. Başımı göğsüne gömerken kendimi çok kötü hissettim ancak yaralarına merhem sürülen, iyileşmeyi sabırla bekleyen o hastalardan biri olmuştum ben şimdi, biliyordum. Merhem Akın'dı. Akın'ın sevgisi, Akın'ın ilgisi, Akın'ın dudakları, Akın'ın ince düşüncesi, Akın... Akın'ın kendisi baştan aşağı şifanın kendisiydi.

O gece Beyoğlu'nda, yağmurun altında uzun uzun öptü beni. Bedenim üşüdü ama yüreğim yangın yerine döndü. Varsın üşüsün bedenim, yanmasından iyidir ya... Yanan Ayten olmasın yeter ki artık, yanan kalbimdeki sevda olsun, aşkımın ateşi olsun, bu yeter bana

Haziran 1982

"Bunu Akın'a söylemedim, söyleyemedim..." diyerek Maltepe sigarasından bir nefes daha çekti ciğerlerine Ayten. Oturduğu sandalyede çıplak bacaklarını karnına çekmiş, sol kolunu dizlerine sarmış; denizin kıyısında kucağında Mete'yle aksayarak yürüyen adama bakındı. İçi titredi adama bakarken.

"Söyleme de artık, bak çıkıyor hapisten bugün," dedi Suzan Hanım, Ayten'in gözlerine bakarak.

"Ama suçlu hissediyorum. Ondan bunu sakladığım her saniye daha da kötüleşiyor sanki her şey." O günü hatırladı yeniden, sigarasını yarısında söndürdü. Korkunç bir gündü, kâbus gibiydi ve tekrar o güne gitmiş gibi hissederek saçlarını geriye attı sinirle.

Suzan Hanım masanın üzerinden uzanıp elini tuttu Ayten'in. Aylar sonra ilk kez bir kadının -kendisinden yaşça büyük olan bir kadının- samimi sıcaklığını hissetmek garip gelmişti ona. Annesi vefat ettiğinden beri kendisini çok savunmasız görüyordu, sanki annesi hayattayken çok ilgileniyordu da... Fakat öyleydi işte, annesi yaşarken her ne kadar ilgisiz olsa da vardı, şimdi ise sadece adı kalmıştı.

"Hissetme Ayten. Sen gerekeni yapmışsın," diyerek sıktı Ayten'in sağ elini Suzan Hanım. "Allah korumuş. Ya sana ya Mete'ye ya da Yavuz'a bir şey olabilirdi. Sen hiçbir kadının kolay kolay cesaret edemeyeceği bir şey yapmışsın."

Ayten sıkıntıyla oflayarak Suzan Hanım'ın elinden çekti elini. "Her şeyi mahvettim! Benim için yaptığı o şeyi asla unutamıyorum Yavuz'un..." dedi başını iki elinin arasına alarak. "Dahası, bu olay sinirlerimi bozduğundan mideme vuruyor ve Akın da... Akın da benim hamile olduğumu sanıyor!"

Suzan Hanım'ın duyduklarıyla kaşları havalandı ve ister istemez Ayten'i şöyle bir süzdü. "Mümkün mü böyle bir şey?" diye sorarken mümkün olmasını istedi Suzan Hanım. Zira çok mutlu ederdi bu haber kendisini.

Ancak Ayten hiddetle kafasını iki yana salladı. "Hayır, henüz tedavi bile olmadım."

"Mümkün mü değil mi, Ayten?" diye sorusunu yineledi kadın. Ayten'in gözleri bir süre takılı kaldı Suzan Hanım'ın gözlerinde. Düşündü.

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Sanmıyorum..." Elleri istemsiz olarak karnına sarıldı. Olamazdı ya, olamazdı. Ona olamayacağını söylemişlerdi. Başını çevirip denizin kenarında yürüyen Akın'a ve Mete'ye baktı. Mete, yumuşak kumlarda paytak paytak yürümeye çalışırken bir anda düşünce Akın

hızlıca kaldırmıştı onu ancak Mete'nin ağlayışının önüne geçememişti hızlıca kaldırması.

Akın, Mete'yi kucağında hoplatıp sakinleşmesi için ona bir şeyler söylerken, "Doktora git Ayten," dedi Suzan Hanım.

Ayten'in bakışları yeniden Suzan Hanım'a döndü. "Sen de doktorsun ya," dedi dalgaya alarak. Önündeki likör bardağına uzandı parmakları ancak Suzan Hanım ondan daha önce davranarak bardağı Ayten'den uzağa itti. "Ne bu şimdi?" diye sordu Ayten sinirle.

"İçme alkol bir süre," dedi Suzan Hanım ciddiyetle. "Sigarayı da bırak. Doktorum ancak alanım değil kadın doğum."

Ayten bozulan sinirleriyle gülmeye başladı. "Hamile değilim, sana söyledim!" dedi içinde büyük bir ıstırapla. Kelimeler dilini kesiyordu sanki.

"Dediklerimi yap Ayten!"

Tam bu esnada Akın ve Mete bu yöne yürümeye koyulmuşlardı. "Yapacağım, konuşmayalım lütfen bunları," diyerek gözleriyle Akın'ı ve Mete'yi işaret etti Ayten.

Akın aksayan bacağıyla ve kucağında Mete'yle yanlarına geldiğinde Mete az önceki düşüşünden kalma büyük iç çekişlerle ağlıyordu hâlâ. "Susmadı eşek sıpası," dedi Akın, Mete'yi Ayten'e uzatarak.

Mete, Ayten'in kucağına iner inmez hemen sardı minik kollarını ona. Ayten de ona sıkıca sarıldı ve saçlarını okşadı. "Küçük beyimiz de pek nazlı..." dedi Mete'nin saçlarına doğru ve minicik öptü başını.

Akın, "Kız olmalıymış bu," diyerek sandalyesini Ayten'in sandalyesinin yanına çekti ve gözlüğünü çıkarıp yeşil gözlerini ortaya serdi. Gözlüğünü ince beyaz gömleğinin önüne takarken bir kolunu da Ayten'in omzuna atmıştı. "Kız güzelliği ve nazı var."

Ayten bu sözler üzerine gülerek çocuğun deniz rüzgârından terlemiş ve karışmış saçlarını düzeltti parmaklarıyla. "Bal tanesi, acıktın mı?" diye sordu sesini incelterek. Mete çipil çipil gözlerini kırpıştırarak baktı kadına, henüz belli başlı şeyler söyleyebiliyordu ve Ayten onu konuşturmaya çalışırken çok mutlu oluyordu.

"Ba-baa..." dedi Mete o sırada. Hepsi sustu. Ayten'in aklındaysa Yavuz'un mektubunda yazdığı sözler dönüyordu.

"Günler geçmiyor hiç burada Ayten ama sanma ki pişmanım. Yine olsa yine bu yolu seçerdim, emin ol. Sadece oğlumu çok özlüyorum, bir kere koklasam onu, sarılsam ona sıkıca, geçecekmiş gibi her şey. Baba demeyi öğretmişsin ona, baba... Mete, ona doğru dürüst baba olamamış bir adama der mi bu

kelimeyi sence hiç? Sanmıyorum ben, Ayten. Sanmıyorum ama kalbim ümit etmekten geri kalmıyor."

Nefesi daraldı birden Ayten'in. Suzan Hanım fark etti Ayten'in dalgalanan yüzünü. "Ayten, ver bakalım Mete'yi bana. Biraz da ben gezdireyim paşayı," diyerek kollarını uzattı ve Ayten'in bir şey demesine fırsat bırakmadan Mete'yi kollarından çekip aldı. Mete'yle birlikte kalktı ayağa ve minik bebeğe sevgi sözcükleri söyleyerek ikisinin yanından ayrıldı.

Akın, Suzan Hanım'ın yanlarından gitmesini fırsat bilerek daha da sokuldu Ayten'e. "Benim Günyüzüm'ün canı neye sıkılmış?" diye sorarken çıplak boynunun girintisine yerleştirdi kafasını.

Ayten yanağını Akın'ın dağınık saçlarına yasladı ve denizin tuzunu taşıyan saçlarının üzerini öptü koklayarak. Annesinin eksik bıraktığı yerden... Akın bir akşam ağlaya ağlaya anlatmıştı annesinin intihar etmeden önce kafasını öpüşünü. Çok sarhoştu o gece, Ayten'in dizlerine sarılmış, hayatında ağlamadığı kadar ağlamış, bir hiç gibi hissetmişti çünkü babasından sırf Ayten'i sevdiği, onunla evlenmek istediği için dayak yemişti yirmi üçünde. Akın kimsesiz olarak büyümüştü hep ama o gece çok başkaydı. İkisi de o gece çırılçıplaktı birbirlerine karşı. Ne Akın unutabiliyordu o geceyi ne de Ayten. Birbirlerine yaralarını göstermişlerdi ve birbirlerini yaralarından tanır olmuşlardı.

"Mete'yi düşünüyorum," dedi Ayten titrek bir nefes alarak. "Baba diyor ya, içim acıyor..."

Akın, duyduğu sözler üzerine sert sakallarını Ayten'in omzuna sürttü. "Çıkıyor işte Yavuz bugün," dedi ama onun da sesinde büyük bir endişe vardı. Ayten'in yaşadığı korkuyu o da yüreğinde taşıyordu. Ayten ne hissediyorsa sanki bir fazlası Akın'da can buluyordu. "Yarın gideceğiz yanına..."

Ayten sertçe yutkundu. Sıcak hava yüzünden boğazı kurumuştu, gözü masadaki likör şişesine ve yarım bardağına takıldı. Suzan Hanım'ın sözleri yankılandı aklında, parmaklarını içe doğru kıvırdı ve vazgeçti likörü içmekten. "Gidelim..." dedi kuru boğazından kelimeleri zorlukla çıkararak. "Maria Hanım arayıp duruyormuş sürekli şirket hattını, ona ne yanıt vereceğimizi artık bilemiyoruz..."

"Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, bu senin meselen değil." Akın ellerini Ayten'in sandalyesinin ardından belinin iki yanına doğru geçirdi. "Miden bulanıyor mu?" diye sordu garip bir tınıyla. Evet, garipti sesindeki bu tını ve Ayten'i geriyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Ayten onu dümdüz bir sesle. Akın tekrar uzandı Ayten'in boynuna, bu defa daha sert bir öpücük bıraktı.

"Peki canın bir şeyler istiyor mu?"

"İstemiyor..."

"Olsun, bazı şeyler zamanında güzeldir. Hem..." dedi Ayten'in saçlarına burnunu gömerek. "Belki..." Elleri usulca kaydı belinin iki yanından öne doğru. "Severken çoğalırız biz de." Ayten'in karnını okşadı sıcak elleri. "Zamanı geldiğinde..."

Ayten'in yüzünü nihayet güldürmeyi başarmıştı bu sözlerle. "Evlenmeden olmaz diyorsun yani?" diye sordu ironiyle.

Akın daha da sardı kollarını Ayten'e. "Alıyorum nikâh tarihini hemen sevgilim." Bir kez daha öptü onu boynunun en kuytu noktasından. "Çok geç kaldık Ayten, çok... Bir yazı eskittim, bir yazı daha eskitemem sensiz."

"Deli, sanki keyfimizden eskittik!"

"Sana hayalini kurdurduğum o yazı doğru dürüst yaşatamadım ama..."

Bu doğruydu esasında lakin Ayten takılmadı bu sözlere çünkü ikisinin de hayatları bambaşka yönlere kaymıştı. Bir sene öncesiyle şu an nasıl bir olabilirdi ki zaten? O ev denen cehennemden çıktığı gün her şey daha da alabora olmuştu, ikinci darbe ölümlerle gelmişti, sonra Ferhat girmişti devreye ve en sonunda şu Yavuz meselesi... Her şey ama her şey daha da mahvolmuştu. Ayten'in midesini bulandıran bu yaşadıklarıydı işte, bebek falan asla değil. Biliyordu, bebek yoktu karnında. Çorak bir araziydi onun karnı ve defalarca sevişmişti Akın'la.

Kafasındaki bütün kötülükleri zihninin kıyılarından iterek bedenini adama çevirdi ve kollarını boynuna doladı. Bacaklarını kaldırıp Akın'ın bacaklarının üzerine dümdüz bir şekilde uzattığında Akın'ın yüzü güldü ve elleri hemen kızın çıplak bacaklarına sarıldı. "Artık hayal kurmuyorum ben," dedi Ayten. Akın'ın gözleri kısıldı ve sorgularcasına bakındı yüzüne. "Sen yanımdaysan hayal kurmama gerek kalmıyor Akın. Benim en büyük hayalim ömrüm boyunca seni bulmakmış zaten." Yanağını adamın yanağına sürttü. "Sensiz öksüz ve yetimmişim ben asıl."

Dudakları buluştuğunda Akın'dan deniz tadı, Ayten'den ise likör tadı birbirine karıştı. Akın, Ayten'in ısrarla onunla konuşmamasına, alkole ve sigaraya sığınıp her şeyi kendi suçu gibi görmesine çok kızıyordu. Anlatmalıydı artık, bu kadar neden saklıyordu? Çok öfkeliydi ona, çok... Ayten alnını Akın'ın alnına yaslayıp gözlerini yumduğunda Akın bir kere daha öfkelendi. Tuzlu deniz havası, kıyıya çarpıp duran dalga ve havada dönerek bağıran martı seslerinden çok uzak şeyler gördü kapalı gözleri. Düşündükleri onu bir kez daha yaralarken Akın, "Her şeyi biliyorum Zümrüt," diye konuştuğunda, Ayten'in göz kapakları açıldı yeniden. Yeşil gözleri kararlılıkla bakıyordu. Kulağına doğru yaklaştı Akın: "O adamı senin vurduğunu biliyorum."

"Nasıl?"

Kollarını Ayten'in belinden çekti ve burun kemerini sıktı sinirle. "İnan, hiç zor olmadı Zümrüt. Yavuz'un görüş gününde konuştum onunla." Ayten'in gözleriyle kesiştiğinde öfkesi kırılacak gibi oldu. "Bakma bana öyle. Bu sinirim asla Yavuz'a değil, sana. Nasıl kendi hayatını tehlikeye atarsın bile demeyeceğim ama bizi hiç mi düşünmedin Zümrüt?"

Kafasını iki yana sallayarak reddetti bunu Ayten. "Öyle olmadı Akın. Her şey çok aniydi... Öldürecekti Yavuz'u! Mete de oradaydı! Ne yapmamı bekliyorsun?"

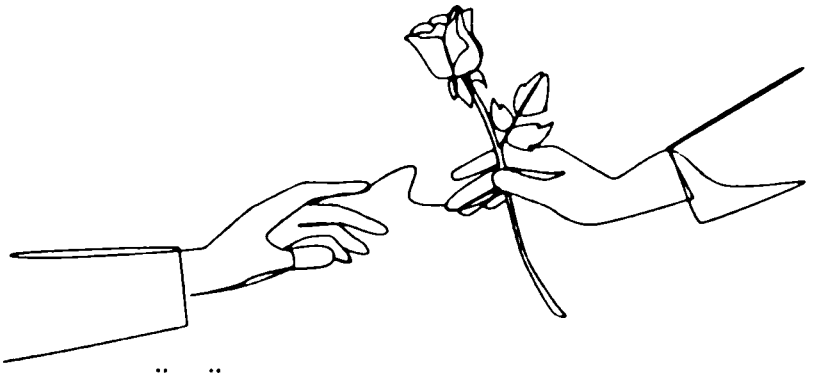
"Bana anlatmalıydın! Senden günlerdir bunu bana anlatmanı bekliyorum!"

Ayten dudaklarını konuşmak için araladı ancak o anda midesindeki tüm safra kaynayarak ağzına gelince hemen bacaklarını adamın kucağından aşağıya indirdi ve evin hemen yanındaki açıklığa koştu. Midesindeki bütün alkolü çıkarırken Akın da peşinden gelip saçlarını topladı onun ensesinde. Ayten sol eliyle Akın'ın elini, sağ eliyle de karnını tuttu ve ilk defa o an gerçekten hamile olabileceğini düşündü. Bütün dünya dönmeye başladı sonra, heyecan damarlarında bir ateş kıvılcımı gibi dolaşırken titredi, Akın'a yaslandı tüm bedeni.

"Özür dilerim sevgilim. Affet beni," diye konuşabildi başını adamın göğsüne bırakırken. "Özür dilerim..."

Haziran güneşi ikisinin de çıplak teninde parıldarken Ayten bir sene öncesini düşündü. Akın, "Sonra yaz gelecek. Bütün yazlar bizim olacak," demişti tam bir sene önce. Yaz gelmişti, geçmişti. Yine yaz gelmişti, geçecekti. Peki ya yitirilenler? Yitirilenler kadar yeni geleceklere hazır mıydı? Sanmıyordu ama umut bu ya, nasıl ki ekmek kırıntısı beklentisiyle konardı pencere önlerine serçeler, Ayten'in de umudu kuş kadardı. Eski evindeki kuru dallarda seken serçe kuşları şimdi onun yüreği oluvermişti. Ve bu umut öyle değişikti ki göğüs kafesine çarpa çarpa büyüyordu. Çarptıkça kanıyor, kanadıkça anlıyor, anladıkça geleceğe daha da yaklaşıyordu.

Sonra yaz gelecekti ama yazın ortasında çok üşüyecekti, bilmiyordu.

21. BÖLÜM: YUVADAN ATILAN KUŞ

Her şeyin daha da kötüleşeceğini o gün anlamıştım sanki. Aslında sıradan, her zamanki gibi bir gündü ama küçük kar topunu kar dolu dağdan aşağıya yuvarladığınızda çığa sebep olması kaçınılmazdı.

Annem kemoterapiye başladığından beri daha yorgun ve hâlsizdi. Doktorlar bunun olacağını bize söylese de üzülmekten geri kalamamıştık çünkü annem kemoterapi öncesinde bir nebze de olsa iyiydi ancak şimdi yeniden eski hâline dönmüştü. Gündüzlerim Mete'yle, gecelerim annemin ağrılarıyla uğraşmakla geçiyordu. Annemin gece çok ağrısı oluyordu, soğuktan olduğunu sandığımız için yatağını salona yapmıştık. Çok üşüyordu ve üşümekten nefret ediyordu, bu sebeple geceleri uyanıp sobayı yakıyordum o sıcak hissetsin diye. Yattığı döşeğinin altına da kendi battaniyemi sermiştim, annem üşürse ben iki kat üşüyecektim sanki.

Hem... Yakında saçları, kaşları dökülecekti. O zaman ne yapacaktı? Ne yapacaktık? Kendimi buna hazırlamalıydım. Evdeki herkese oranla daha güçlü, daha umut dolu, daha mutluluk saçan biri olmalıydım çünkü hepimizin buna ihtiyacı vardı. Kendimi hep cılız domates biber fidelerine tutturulan önemsiz çıtalara benzetirdim bu yüzden. Keza Nergis'in söylemine bakılırsa tam olarak öyleydim ya. Dik durabilmeleri için onlara destek oluyordum, dik durmayı öğrendiklerinde de bir kenara atılıyordum. Ayten... Eğri büğrü, hiçbir işe yaramayan, bir dayanaktan hâllice, önemsiz Ayten...

Şubat ayına iki gün kala yeniden kar yağmıştı ancak İstanbul işte, kolay kolay tutturmuyordu bu defa yağan karı. Hava buz, içimiz de havadan mütevellit aynı soğukluktaydı. Kurşuni gökyüzünde dönüp duran martılar bile soğuk soğuk bakıyorlardı insanın suratına sanki. Oysa yaz ayında öyle miydi? Martılar gülerdi güneşle birlikte çığlık çığlığa.

Simit almıştım iki tane o gün, ikisi de bayattı, dünden kalma olduğu çok belliydi ama acıkmıştık sabahtan beri, en azından ben acıkmıştım. "Hadi anne, birkaç lokma ye sen de," dedim otobüs durağında oturan anneme elimle böldüğüm simidi uzatarak. Kemoterapiden çıkmıştı annem, çok yorgun ve bitap düşmüştü. Onu o hâlde gördüğümde beynimden

vurulmuşa dönmüştüm. Aslında Zehra'yla gidip geliyordu tedaviye ancak Zehra geçen hafta ağlaya ağlaya annemin o acı dolu çığlıklarını duymak istemediğini, korktuğunu, üzüldüğünü söylemişti bana ve ben de bebeğine bir şey olacak korkusuyla boynumu bükerek Jale Hanım'dan cuma öğlene kadar izin alabilmiştim.

Annem ona uzattığım simidi kafasını iki yana sallayarak reddetti. "Midem almaz kızım," dedi seslice nefes vererek.

Haklıydı Zehra. Annem çok bağırmış, ağlamıştı bugün de ve ben ilk defa beni taşıyan dizlerimin bu denli zorlandığını fark ederek yere çöküvermiştim hastane köşesinde. Otobüs durağına kaplumbağa ağırlığında adımlarla gelmiş, en az iki dolmuşu kaçırmıştık şimdiden. Saate bakmaya korkuyordum, işe geç kalacağım garantiydi. Kendi kendime üzüldüm o an. Ferhat'a kızdım yersizce tam da bu zamanda gittiği için askere. Yapayalnızdım.

Dolmuş geldiğinde annemi oturtup ayakta yolculuk yaptım. Annemi eve bırakır bırakmaz Zehra'yla ayaküstü tedaviden konuşup nefes nefese koştum yokuş aşağı. İşte yine kar soğuğu karşılamıştı beni. Yanaklarım kar soğuğuyla büzüşürken, bu defa üzerimdeki kalın palto, başımdaki yün şapka, boynumdaki yün atkı ve ellerimdeki yün eldivenler koruyordu beni. Aşiyan dolmuşuna son anda yetiştim. Nefes nefese ve ayakta durarak kalçamı demire yasladım. Birkaç ilgisiz bakış, kaytan bıyıklı yaşlı adamların homurtularıyla sigara içmesi, teypte çalan Müslüm şarkısı eşliğinde cebimdeki paraları ayıklayarak uzattım şoföre paramı. Oldukça gürültülü olan dolmuş zaten ağrıyan başımı daha da ağrıtmıştı Aşiyan yokuşuna gelene kadar.

Yokuşun aşağısında iner inmez koşar adımlarla ilerlemeye başladım Karacaların yalısına. Çok geç kalmıştım, çok. Jale Hanım'ın kızmayacağını düşünüyordum ancak yine de kadına öğlene kadar geleceğimi söylediğim için çok mahcuptum. Bahçe kapısından girerken düzensiz nefesim nedeniyle öksürdüm birkaç defa.

Kapıya vurdum üç kez. Mete'nin sesini duyuyordum kapı ardından, salondaydı muhtemelen bal tanesi. Gönül abla kapıyı açtığında bir kolumu kapıya dayamış soluk soluğa nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. "Ayten?" dedi sorarcasına. "Kuzum, ne oldu kıpkırmızı kesilmişsin? İyi misin?"

Telaşlı sorusuna akan burnumu sertçe çekerek ve başımı aşağı yukarı sallayarak karşılık verdim. İçeri adımlarken salonun girişinde Yavuz Bey'i görünce adımlarım durdu. O da beni gördüğünde yüzündeki gülümseme

değişti. Fötr şapka vardı kafasında ve siyah paltosunu sol koluna asmıştı. Yeni gelmiş gibi bir hâli vardı.

"Yavuz Bey..." dedim inanamayarak. Bugün döneceğini bilmiyordum. Geç kalmış olmama Jale Hanım kızmazdı belki ancak Yavuz Bey'in sağı solu belli olmuyordu. *Ya kızarsa* korkusu bir karın ağrısı oldu içimde. "Hoş geldiniz," dedim samimi olmaya çalışarak.

"Hoş buldum Ayten," dedi yumuşak bir tınıyla. Tüm bedenini bana döndü sonra. "Geçmiş olsun, annen nasıl?"

İyi günündeydi, hatta garip bir şekilde çok mutlu göründü gözüme. "Biraz kötüleşti bugün, malum, ağır tedavisi."

Yüzü düştü sözlerim üzerine. "Umarım tez zamanda kavuşur sağlığına." Sol eliyle başındaki şapkasını indirdi. Saçları uzamıştı biraz, dağılmıştı bir de. Elleriyle düzeltti. Annesine dönerek, "Ben de tam şimdi gelmiştim. Aslında çıkacaktım dışarıya ama oğlumu özledim. Elimi yüzümü yıkayayım da Mete'yle biraz vakit geçireyim," diyerek kolunda duran paltoyu portmantoya astı. Ben de üzerimdekileri çıkarmıştım bu esnada. *Sahi, özlemiş miydi yani oğlunu?*

Gözlerimi kısarak salona girdiğimde, Jale Hanım Mete'yle oynuyordu. Yavuz Bey, alt kattaki lavaboda yıkadı elini yüzünü. Gönül abla da salon kapısında durmuş, Jale Hanım'ı ve Mete'yi izliyordu. Sessizce oturdum Jale Hanım'ın yanına. Tam geç kaldığım için özür dileyecektim ki Jale Hanım Mete'yi bana doğru çevirdi.

"Bak Ayten! Bir dişi daha çıkıyor!" dedi heyecanla. Mete'nin alt dudağını işaret parmağıyla hafifçe araladı, eğilip baktım ağzına. Diş etinde kızarıklık ve minicik bir beyazlık vardı. Bir dişi daha çıkmak üzereydi Mete'nin, Mete inanılmaz bir hızla büyüyordu... Gülümsedim memnuniyetle. Kafasındaki tüy gibi ince saçlarını öptüm usulca.

"Maşallah bal tanesine..." dedim duygulanarak. Yavuz Bey gelmişti bu esnada. Jale Hanım, Mete'yi uzattı ona doğru. Yavuz Bey genişçe gülümsedi Mete'yi kucağına alırken. Çok ilginçti işte bu, gözleri parlıyordu oğluna bakarken, bir de bu gülüşü... Neler oluyordu yahu? Adam Fransa'da kapanıp açılmış mıydı bir düğmeyle?

Mete'nin boynunu kokladı bir süre, sonra da öptü onu. Ee, alışkın değil tabii Mete de, sakallar narin tenine batınca kıpırdandı önce biraz, sonra bastı çığlığı. "Şey, Yavuz Bey..." dedim dayanamayarak. "Yüzünü çok öpmeseniz mi? Sakallarınız yüzünden rahatsız oluyor da."

Yavuz Bey'in bana öyle bir bakışı vardı ki o an ürktüm. "Çok özledim?" diyerek omuz silkti. Jale Hanım ise kahkaha attı onun bu sözlerine ancak biz gülmüyorduk.

"Alemsin Ayten!" dedi Jale Hanım bana. "Özlemiş oğlunu işte, biraz sevsin, ne olacak canım?"

İnadına daha da öptü Mete'yi. Sabır çektim içimden. Nihayet dudaklarını bebeğin yanaklarından, boynundan ayırdığında baktı bana. *Şu bakışa bak, resmen inadına inadına böyle bakıyor!* "Al bakalım, biraz hırpalandı ama..." diyerek uzattı bana Mete'yi. Yapay bir gülüşle aldım kucağıma, bir şey demedim ama sinirlerim fena bozuldu.

Jale Hanım hemen Yavuz Bey'in koluna girerek onu yukarıya doğru çekeledi. "Hadi anlat bana, Fransa'da neler yaptın? Çok merak ediyorum, kim o kadın?"

Jale Hanım akşam saat beşe doğru gitti İzmir'e. Onu havaalanına Yavuz Bey götürdü. Bense bir süre Mete'yle oyalandım ve Mete'yi güç bela uyuttuktan sonra dikiş odasında Mete'nin şapkasının aynısından bir tane daha diktim. Bunu yeğenim için dikmiştim, Zehra'nın bebeği için... Bana kız olacakmış gibi geliyordu, Zehra kadar güzel, onun kadar nazlı, zilli...

Çok yorgun hissediyordum bugün. Annemin kemoterapi koşuşturması bir yana, dün gece de uyuyamamıştım doğru dürüst, bir de Mete diş çıkardığından uyumak bilmemiş, huzursuzlanıp durmuştu salladığım sırada. Alnımı dikiş makinesine yasladım ve kollarımı da başımın yanına kavuşturdum. Sırtım, belim nasıl ağrıyordu... Bir tek ben süremiyordum şu hayatın sefasını. Hayatın bozuk parçası yalnızca benmişim gibi geliyordu çoğunlukla.

Gözlerimi kapattım usulca, nefesim ağırlaştı. İşte sessizlik biraz... Sakinlik içime serpilirken sırtımın ağrısını duymamaya başladım. Zaten bir zaman sonra Yavuz Bey'in, "Ayten?" diye seslenmesiyle uyandım. Dikiş makinesinin başında ne kadar uyuklamıştım, bilemiyorum ama kafamı kaldırdığımda Yavuz Bey çoktan üzerindeki takımı çıkarmış, ev kıyafetlerini giyinmişti.

Saçımı başımı düzelttim hemen. Bugün izin alıp geç kaldığım yetmezmiş gibi bir de adamın evinde, üstelik dikiş makinesinin üzerinde uyumuştum resmen! İki elimle yüzümü gözümü ovuştururken, "Kusura bakmayın, Yavuz Bey..." diye mırıldandım ve hemen ayağa kalktım ancak o, eliyle oturmamı işaret etti.

"Ne kusuru," dedi nazik bir tavır takınarak. "İyi misin sen? Yorgun görünüyorsun."

"İyiyim," diyerek geri oturdum. "Koşuşturdum ya biraz, nevrim döndü alışkın olmadığımdan."

Kahverengi gözleri kısıldı. "İstersen izin alabilirsin..." dedi. *Sanki izin alsam Mete'ye gözü gibi bakacak!*

"Yok," diyerek kafamı iki yana salladım. Şimdi izin alırsam aldığım paradan keserdi, hiç bunu yapamazdım. "İyiyim ben, gelip geçiciydi."

Anladığını belirtircesine kafasını salladı ve önümdeki diktiğim şapkalara ilişti gözü. Dudağının kenarı kıvrıldı şapkalara bakındıkça, uzandı aldı diktiğim beyaz şapkayı. Evirip çevirirken, "Ayten..." diye mırıldandı. "Bunu sen mi diktin?"

"Evet."

Kaşları havalanırken şapkanın içini çevirdi, dikişlerine dokundu. "Gizli ve çift dikiş, herkes bu kadar düzgün yapamaz."

Övüyordu sanırım beni şu an. Yüzünde de belirli bir mimik yoktu ki memnuniyete dair, anlayamadım. "Olmuş mu yani?" dedim sorarcasına. Kafasını olumlu anlamda salladı.

"Oldukça sağlam," diye çekeledi birbirine dikilen iki kumaşı. "Çizimi nasıl yaptın?"

"Çizimsiz yaptım."

İşte bu defa şaşırdı. "Şaka yapıyorsun?" dedi gözleri parlarken.

"Yo, niye ki?" dedim gayet normal bir şekilde. Ne vardı ki bunda, altı üstü bir şapka yahu! Neyin çizimi, ne gerek var? Belki bombesini yapmakta biraz sıkıntı çekerim diye düşünmüştüm ama tahmin ettiğim kadar zor olmamıştı.

"Kafa oturmasını ölçü alarak mı yaptın? Yani Mete'nin kafatasına göre..."

Omuz silkerken kollarımı göğsümde bağladım. "Hayır Yavuz Bey. Çok basit bir şekilde kumaşı aldım, göz kararı şöyle yaparım dedim ve diktim." Uzanıp aldım ellerinden şapkayı. "Bakın, önce alt taraflardan başladım. Büyüklüğünün ne kadar olabileceğini ölçtüm sadece, iki karışımı kullandım bunun için, sonra ip seçtim, gizli dikiş olsa bile ip sırıtmamalı, her açıdan mükemmel olsun diye uğraştım."

"Peki neden çift dikiş yaptın?"

İşte bunu yanıtlarken kendimle gurur duyuyordum. "Maşallah, Mete'nin avucuna giren zor kurtuluyor," dedim gülerek, anlamadı tabii. "Yani şey... Bebekler yaş aldıkça tutma refleksleri daha da gelişiyor ya, ben

de şapkayı iki eliyle tutup çekiştirirken yırtmasın diye dikişlerini çift ve gizli dikiş yaptım."

Baktı yüzüme bir süre öylece, sonra gülümsemeye başladı. Gözlerini kaçırdı, önünde duran dikiş makinesine, makasa, iğne ipliğe sırıttı uzun uzun. Kalçasını dikiş makinesine yaslayıp benim gibi kollarını göğsünde bağlarken, "Karacaların evinde değil de iş yerinde çalışmalısın bana göre," dedi gözlerini yeniden bana çevirdiğinde.

İnanmadım tabii bu lafzına. Alenen dalga geçiyordu, beğenmemişti şapkamı. Kesin basit buldu, *sinsi adam.* Ayağa kalktım. "Aman, Yavuz Bey..." dedim bozuk bir sesle. "Rica ediyorum, dalga geçmeyin benimle."

"Gayet ciddiyim ben," dediğinde odadan çıkacaktım ancak dönüp yüzüne baktım. "Çizimde nasılsın, görmek isterim."

"Çizim falan bilmem ben, rastgele dikiyorum."

Çenesindeki yeni yeni biten sakalları sıvazladı. "Sana teknik çizim öğretmemi ister misin?" diye sordu ancak tereddüt doluydu sesi. Bu tereddüdünün nedenini ikimiz de biliyorduk.

"Yok... Ben anlamam öyle şeylerden, çöp adam bile çizemem doğru dürüst."

Güldü Yavuz Bey, başını öne eğdi. "Kırmızı Kulüp'teki tavrım yüzünden..." diye konuştu yere bakarak. İnkâr etmedim. Hem o tavrı hem de bu evde ettiğimiz kavgadaki hâlini unutmamıştım. Yavuz Bey'den çekiniyordum, Akın ve bana karşı olan tutumu çok değişik ve yakışıksızdı. Lakin şimdi iyiydi, şimdi nedense durulmuş, umursamaz ve başka biri gibiydi. "Tekrar özür dilerim Ayten. Kabalık, bayağılık ve basitlikti yaptığım."

"Önemi yok artık, geçti gitti."

Kalçasını dayadığı dikiş makinesinden doğrulurken bakışları yüzümü buldu. "Ama şu çizim meselesini yabana atma, Mete büyüyecek, ömür boyu da bebek bakıcılığını yapabileceğini sanmıyorum ben." Birkaç adım attı bana doğru, ellerimin arasında duran şapkaya baktı, sonra gözlerimi buldu yeniden gözleri. "Bence yetenekli birisin sen Ayten. İzin ver, seni bu konuda yetiştireyim."

Ne diyeceğimi bilemedim, kıvrandım durdum, bakışlarımı kaçırdım çocuk gibi. Boğazımı temizledim ama tek bir kelime söyleyemedim. "Bu beyaz şapkayı yeğenim için düşünmüştüm de... Alabilir miyim?"

Konuyu değiştirmeme bozulsa da, "Tabii," diye yanıtladı.

Memnuniyetle gülümsedim ve geriye dönüp Mete'nin odasına girdim. Çok seviyordum kumaşlarla ve şu dikiş işiyle uğraşmayı ama beni sıkıntıya sokan Yavuz Bey'di. Yavuz Bey'in günü gününü tutmayınca Akın'la

aramız açılır diye ödüm kopuyordu. Bunu Akın'la konuşmak daha mantıklıydı, Akın'a bundan bahsetsem, nabzını yoklasam... Hem Yavuz Bey de haklıydı, elbette Mete büyüyecekti, daha bugün ikinci dişi çıkmıştı sıpanın ya! Ömür boyu bebek bakıcısı olarak kalamazdım, yakın zamanda evlenemezdim de. Hâl böyleyken meslek öğrenmek, elimin ekmek tutuyor olması iyi olurdu. Üstelik Yavuz Bey gibi mesleğinde usta birinden iş öğrenmek... Hayal gibiydi. Akın'a bunu bir çıtlatmalıydım. Baktım olmuyor, zorlamamalıydım.

Akşam Akın beni almaya geldiğinde gökyüzünden ince kar taneleri düşüyordu. Birkaç kar tanesi de Akın'ın üzerindeki paltosuna ve kafasındaki siyah beresine konmuştu. "Hoş geldin!" dedim ona neşeyle. Hemen paltomu, şapkamı ve atkımı aldım. Paltoyu üzerime geçirirken Yavuz Bey de aşağıya inmişti. Akın, Yavuz Bey'i gördüğünde şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Yavuz?" diye sorguladı, sonra kaşları çatıldı hafifçe.

Yavuz Bey ise gayet samimi bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, nasılsın Akın?"

Paltomun yakalarını düzeltirken onların arasındaki bariz gerginlikle nefesimi tuttum. "İyiyim. Seni görmeyi beklemiyordum. Erken dönmüşsün?"

Yavuz Bey sol omzunu kapının pervazına yaslarken "Evet, işlerimi halledip döndüm, oğlumu özledim," dedi gülerek. Kafasını dışarıya uzatıp atıştıran kara baktı. "İçeri gelsene?"

Akın'ın gözleri beni bulduğunda şapkamı geçirmiştim kafama çoktan. "Yok, gidiyoruz biz," dedim şapkamı kafamda çekiştirirken. Atkıyı da gelişigüzel boynuma atarak Akın'a ilerlediğimde Akın durdurdu beni. Alnıma doğru uzattı parmaklarını ve muhtemelen şapkanın içerisinde dağılmış, solucanlara benzeyen düzensiz kâküllerimi düzeltti.

"Akın," dedi Yavuz Bey. Akın'ın boğazından bir mırıltı çıktı cevap olarak, bakışları hâlâ bendeydi. "Akşam burada mı kalacaksın?"

Akın elini çekti alnımdan ve Yavuz Bey'e baktı. "Yok, mahallede kalacağım. Neden?"

Yavuz Bey bir bana bir de Akın'a sırayla çevirdi gözlerini. "Bana gel diyecektim, sohbet ederiz biraz. Paris'ten çok güzel şaraplar aldım, seversin sen. Hem..." Gözleri bende durdu ama onunla konuşmaya devam etti. "Paris'te biriyle tanıştım, senin toprağından biriyle..."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı, Akın ise -bu söylemler ilgisini çekmiş olacak ki- tüm gövdesini döndü Yavuz Bey'e. "Kim?"

Yavuz Bey gülümsedi. "Bir kadın. *Maria. Maria Losito...*"

"Losito mu?" diye düşünceli bir şekilde mırıldandı Akın, bir an bana baktı sonra bakışları Yavuz Bey'i buldu yeniden. Fazlalık gibi hissettim niyeyse. Ona doğru yaklaştı ve sağ koluna hafifçe vurdu Akın. "Şarapları hazırla, bir buçuk saat sonra buradayım."

Bana kalırsa gitmemeliydi Akın, Yavuz Bey'in evine. Pek nahoş da bir durum yaşanmamıştı ancak bilmiyorum, yine de sinirlerim bozulmuştu Akın'ın aniden değişmesine. Arabası Dilektaşı Mahallesi'nin yokuşunda durduğunda sinirden tırnak etlerimi yiyip duruyordum. Akın'a döndü bakışlarım, o da zaten bana bakıyormuş, gülümsedi.

"Sevgilim..." dedi en içten şekilde.

"Akın," diyerek ona döndüm. "Ne yapacaksın Yavuz Bey'in evinde? Hem... Şu kadın, Maria... Soyadını duyunca değiştin sen, hayırdır?"

O da bütün bedenini bana döndürdü bu defa, gülümsemesi yüzünde genişlerken sağ elini uzatıp işaret parmağının tersiyle sol yanağımın üzerine tüy kadar yumuşak bir şekilde dokundu. "Değişmedim ki," diyerek omuz silkti. "Merak ettim sadece."

Kaşlarımı çattım ve yüzümdeki elini ittirdim. "Dokunma işte mahalle ortasında!" dedim sitemle. "Ayrıca bakışların değişti, yalan söyleme. Tanıyorum ben seni. Kim o kadın?"

Burnundan sesli bir nefes bırakıp burun kemerini sıkarken gıcık bir şekilde güldü. "Annemin akrabalarının soyadı Losito, Yavuz'un bahsettiği Maria da muhtemelen tanıyordur." Birkaç saniye yüzüme baktı. "Ne kıskançsın Zümrüt! Kadınla hiç tanışmamışım, yan yana gelmemişim bile ama şu yaptığına bak!"

"Kıskanmıyorum bir kere!" dedim sinirle. "Sadece Yavuz Bey'in tavrına sinir oldum."

Akın bu defa sağ kolunu koltuğun kafa kısmına sardı. "Neden? Bekâr adam, kaçamak yapamaz mı?"

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Ne alaka Akın?" dedim şokla.

"Maria'yla kır pidesi yememiştir herhâlde Paris'te?" diyerek güldü ve burnumun ucundan makas aldı. Bense gözlerimi kırpıştırarak yüzüne bakındım. "Ah, Zümrüt, Ah..." diyerek elini salladı sitemle. "Seni gözümde, gönlümde büyütürken gerçek hayatta da büyütmeyi isterim."

"Ne demek şimdi bu?"

Bana doğru yaklaşınca korktum. İki eliyle yanaklarımı kavradı ve pat diye dudaklarımı öptü. Hemen geri çektim kendimi, başımın arkası cama sertçe çarpınca acıyla inledim ama sokağa bakındım. "Ya Zümrüt! Niye kaçıyorsun?" dedi Akın da. "Acıdı mı?" diyerek elini uzatıp kafamın arkasını ovaladı. Acımamıştı.

"Niye kaçmayayım Akın? Mahalledeyiz, yapma şöyle ani şeyler!"

"Ne olmuş mahalledeysek? Evleneceğiz biz."

"Ama evli değiliz? Nişanlı falan da değiliz! Biri görse adım çıkacak!"

Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Kim çıkaracakmış adını, göreyim? Alacağım seni, kaçışın yok Zümrüt. Hem ne demiş şair? *Senden başkasını seven delidir,* aynen öyle."

Sağ işaret parmağımı yüzüne doğrultarak tehdit etmeye başladım onu. "Beni böyle şiirle şairle kandırma, sinirli yanımı hiç görmedin, göstermek de istemiyorum ama zorluyorsun Akın!" dedim onun gülüşüne oranla katı bir sesle.

Ancak o, boynunu eğip parmağımın ucunu öpünce benim sinir yangını püf diye söndü. "Senin başka başka yanlarını da görmek istiyorum ben de tabii. Mesela bir pirinç karyolada, beyaz çarşaflar arasında, bir gece vakti, çırılçıplak..."

"Edepsiz!" diye cırladım hemen. Elimi kapı koluna attım ancak Akın ben inmeden önce yanaklarımı sıkıca tutup bir kez daha öptü beni. Ensem alev alev yanarken attım arabadan dışarıya kendimi. Dengemi bozuyordu bu Alacalı Yapboz benim, bacaklarım zangır zangır titriyordu. Saçımı başımı düzeltirken bir yandan da yokuştaki sıralanmış evleri gözetliyordum biri var mı diye. Bilerek bakmadım arkama. Edepsiz, densiz! Ettiği laflara bak! Yeri zamanı sanki! İki tartışamıyoruz da, şeytan tüyü var adamda!

Kornaya bastığında yerimden sıçrayarak döndüm mecburen arkama. Sinirli sinirli baktım ona, pişmiş kelle gibi sırıtarak el salladı bana ve motoru çalıştırdı. *Sakin ol Ayten, sakin... İnadına yapıyor, besbelli!*

Neşe'ye gitmeliydim, bu öfkemi, sinirimi ancak Neşe paklardı benim. Hızlı hızlı çıktım yokuşu, evden de anahtarı alarak Neşelerin evine tırmandım bu defa da. Nefes nefese çaldım kapıyı, Neşe açtı. Beni görür görmez hemen kapıdan çekildi ve odaya yürümeye başladı. Ayakkabılarımı çıkarıp ben de peşinden ilerledim hemen.

"Ayten yaa..." dedi ben odasına girdiğimde. Oda yine ana baba günüydü ama bu defa kıyafetler değil; kâğıtlar, renkli zarflar, kartpostallar, envaiçeşit pullar vardı yatağın üzerinde. Kapıda duraksadım bu manzara üzerine. "Ne yapacağım ben?" diyerek kâğıt birikintisinin arasına pat

diye oturdu. Birkaç kâğıt ve zarf onun oturuşuyla yere düştü, o aldırmadan pembe kareli pijamasının sardığı bacaklarını kıçının altında topladı.

"Neyi ne yapacaksın?" diye sorarken odaya girip kapıyı kapatmıştım.

Ofladı. "Yusuf... Gittiğinden beri bana iki tane mektup yolladı ve bana da kaldığı yerin adresini verdi ama ben ona ne yazarsam yazayım beğenemiyorum bir türlü."

Duvara dayanmış sandalyesini çektim. Üzerimdeki paltoyu, şapkayı ve atkıyı çıkarıp sandalyenin sırtına astım. "Ne var kızım, alt tarafı mektup yazacaksın?" diyerek yerleştim sandalyeye.

"Olmaz, olmaz!" diye reddetti hemen beni. "Bak, ben bu adam askerdir, kalın kafalıdır, anlamaz öyle inceliklerden dedim ama Yusuf onlardan değil!" Hemen ayağa fırlayıp komodininin ilk çekmecesini açtı ve bana bir zarf uzattı. Zarfın üzerinde *"Asteğmen Yusuf Kılıçoğlu"* yazıyordu kocaman. Tereddütle bir zarfa bir de Neşe'ye baktım ancak o sorun olmayacağını belirtircesine gözlerini yumup açtı, ben de zarfı aldım ve baktım içindeki kâğıda.

Sevgili Neşe Hanım,

Sizinle buluştuğumdan beri kendimi dünyanın en mutlu insanı olarak hissediyorum. Sözlerim size abartı, samimiyetsiz ve bayağı geliyor olabilir lakin ben gerçekten bu şekilde hissediyorum. O gün o masada ettiğim yakışıksız kelimeler üzerine beni bağışladığınız için ayrı bir mesudum, siz yüce gönüllü bir kadınsınız. Hatta, çok güzel bir kadınsınız. Hanımeli gibisiniz. Hanımeli gibi narin ve güzelsiniz. Bizim evimizin girişinde, çardakta kocaman hanımeli ağaçları olur, çok severim ben oradan geçmeyi ve oturmayı. Bana çocukluğumu hatırlatıyorsunuz. Çok hoşlanıyorum bu durumdan.

Neyse, ne çok saçmalıyorum, değil mi? Oysa... Bunu itiraf etmekten kaçınmayacağım. Neşe Hanım, benim daha önce doğru dürüst hiç gönül ilişkim olmadı. Hatta ilk kez annem harici bir kadına yazıyorum mektup ben. Yontulmamış öküzün tekiyim anlayacağınız. Ne yazmam gerektiğini, ne şekilde yazmam gerektiğini hiç bilmem. Ama siz biliyorsunuz, siz çok iyi biliyorsunuz, sizin olmuş çünkü geçmişinizde birileri. Neyse, konuşmayalım şimdi sizin geçmişinizi.

Son satırda duraksayıp biraz güldüm ama ayıp olacağını düşünerek dilimi ısırdım ve ifadesiz durmaya çalıştım.

Neşe Hanım, size kaldığım taburun adresini bırakmıştım. Ne olur yazın bana, sizden mektup bekleyeceğim. Son buluşmamızda o baştaki tatsız atışmalarımız haricinde size iyi hissettirdiğimi söylemiştiniz. Siz de bana aynı şekilde

hissettiriyorsunuz. Adınız gibi, neşeli birine dönüyorum sizi düşündükçe. Sizi düşünmediğim tek bir an bile yok burada, inanın. Aklımdan çıkmıyorsunuz, çıkmayın da zaten hiç. Neşe doluyorum, sizinle doluyor içim. Geceleri fotoğrafınıza bakarak uyuyorum, gündüz bakamam. Gündüz iki güneş dünyaya fazla gelir çünkü.

Lütfen yazın bana, mektubunuzu büyük bir hasret ve merakla beklediğimi bilin. Öpüyorum bal rengi gözlerinizden.

-Asteğmen Yusuf Kılıçoğlu (Çeri Domates)

Mektubu okumayı bitirdiğimde dudaklarımı birbirine *vay be* dercesine bastırmıştım. Neşe'ye baktığımdaysa kıç kadar odada telaşlı telaşlı volta attığını gördüm. "Okudun, değil mi? Yazdıklarını gördün, değil mi?" dedi tırnaklarını yerken.

"Okudum, ne var, mis gibi mektup yazmış adam işte?" diyerek mektubu özenle katlayıp zarfına geri koydum.

"Sorun da bu zaten Ayten!" diyerek yatağın üzerindeki kâğıtlardan birini aldı. "Adam resmen kibar! Harikulade yazıyor, bayağı iyi bu işte..." Elindeki kâğıdı bana uzattı. "Bir de benim yazdıklarıma bak!"

Neşe'nin yazdığı kâğıt pembe renkteydi. Rengine güldüm. Üstelik... Üstelik kokulu kâğıttı bu! Kahkaha atmamak için ufak dil ısırmalarım devam ederken aldım uzattığı kâğıdı. Buruş buruş etmişti kâğıdı, besbelli beğenmemişti yazdıklarını. Bir de... Bir de mektubun sonuna pembe rujlu dudaklarıyla öpücüğünü iliştirmişti, manyak Neşe!

Yusufçuğum,

Öncelikle güzel sözlerin için çok teşekkür ederim canım. Bana neden hâlâ siz diye hitap ediyorsun? Kendimi Ediz Hunlu, Hülya Koçyiğitli Yeşilçam filmlerinde hissediyorum sen öyle konuştukça vallahi... Ne kibar adamsın bir de sen, şaştım kaldım yazdıklarını okuyunca ama Yusufçuğum, çok sevindim ben de mektubunu okuyunca, inan. Hani böyle karnımda bir şeyler cıvıldadı. Festivaller olur yazın Karaköy'de, orada ayı oynatırlar ve fener alayı düzenlenir her bahar gelişinde. Hatta Ayten'in de doğum günüdür o gün, 21 Mart... İşte mektubunu okuduğumda sanki o fener alayı içimde yürüyordu, o bahar benim içime gelmişti, o mutlu kalabalık benim içimde homurdanmıştı.

Yusuf, tanışmamız biraz nezaketsiz olsa da sonrasında aramızda geçen bütün konuşmalar çok iyiydi, ben de seninle tanıştığımdan beri çoğunlukla bu anlarımızı düşünüp dalıp duruyorum uzaklara. Biliyor musun teyzemin salak bir oğlu var, onun da adı Yusuf, geçenlerde onlar geldi buraya. Teyzem Yusuf

diye bağırdıkça ev sen doldu, teyzemin salak çocuğu yoktu o an evde, sen vardın. Çünkü aklımdaydın, aklımdaysan hep buradasındır, değil mi?

Yusuf, ayrılırken soramadım sana ama... Ne zaman döneceksin buraya yeniden? Ben seni merak ediyorum, daha çok mu kalacaksın İspanya'da? Türk toprağı görmeyecek mi senin ayakların be adam?

Kendine iyi bak.

İspanya hakkında pek bir şey bildiğim söylenemez, coğrafyayı da hiç sevmem zaten ama sıkı giyin benim için, olur mu? İstemem üşütüp hastalanmanı.

-Neşe Tütüncü (Kıvırcık Marul)

Son cümleyi okumamla mahzunlaştım birden. Şu aşk, sevgi ya da... Ne çok değiştiriyordu insanı. Kelimeler bile eğilip bükülerek hürmet ediyordu sevdaya sanki. Öyle kutsal, öyle değerli bir şeydi ki bir defa büyüsüne kapılan kolay kolay çıkamıyordu bundan. Aşk uğruna delirenler, elini kana bulayanlar, hapse girenler bile oluyordu. Büyük şeyler bunlar, yabana atılmayacak kadar büyük ve ağır. Aşk da bir o kadar ağır mı? Akın düşüveriyor birden aklıma. Akın... *Büyük aşkın bende. Fazlasıyla büyük ve sıcak bir yangın.*

"Çok güzel olmuş..." diye mırıldandım tebessüm ederek.

"Ya, nesi güzel Ayten? Saçmalamışım resmen!" Diğer kâğıt yığınlarının üzerine oturdu pat diye tekrar. "Basit kızlardan mıyım ben? Mayolu fotoğraf gönderdiğim için Yusuf da öyle demişti ilkten... Basit miyim ben Ayten?"

"Ne alakası var Neşeciğim? Yusuf besbelli kıskanmış seni..."

Dudak büktü. "Ya, kıskanç biri sanırım, en sevmediğim. Mavi mavi bakarken böyle tam kıskanıyormuş gibi hissettim ben de ama ne bileyim... Yani bir an adam lap diye dönüp senin ağzını öpeyim falan dese sırıtmaz tipine ama kibar kibar konuşuyor, kibar kibar davranıyor..."

"Ee, ne güzel işte Neşe. Kibar olmanın nesi kötü?"

Bir sigara yaktı çabucak, ilk dumanın yoğunluğunu sol elini çırparak dağıttı. Sigara dudaklarının arasındayken gidip odasının penceresini açtı. Sonra bana uzattı sigaradan, aldım. "Ya kötü değil de tabii..." derken bana tabanında lale deseni olan kül tablasını verdi. "Yusuf'un böyle çok ateşli, çok yangınlı bir yanı var bence ama tipine ters davranıyor, bastırıyor sanki."

Sigaranın dumanından çektiğimde duymuştum bunları, boğulur gibi öksürdüm. "Tövbe ya..." dedim öksürüklerimin arasından. "Sen kudurdun mu Neşe?"

Omuz silkti ve otuz iki diş sırıttı. Tam zilli. "Ne var kuzum? Erkek dediğin azıcık yangınlı olacak."

"İlk buluşmada öpse miydi yani seni?" Duraksadı, tebessümü yüzünde büyüdü. "Ay, öptü mü yoksa Neşe?"

Kaşları çatıldı. "Yok! Yok, öpmedi... Öpmedi ama..."

"Ama ne?"

"Saçlarıma dokunmak istedi."

Önce şaşırdım, sonra kahkahalar atarak gülmeye başladım. Bana yastık fırlattı, elimdeki sigaranın külü halının üzerine düşünce, panikle hemen halıyı temizledik ikimiz de. Tabii tüm bunları yaparken gülmeye devam ediyorduk. "Demek saçlarına dokunmak istedi, ha?" dedim halıdaki külü temizledikten sonra sandalyeme otururken.

"Evet ya, evet! Saçlarım çok güzelmiş, kıvır kıvır, yumuşak... Yatak gibi dedi bir de! Yatak gibi ne demekse... Herhâlde bel altı düşündü."

Bir kere daha kahkaha attım. İşte yine Neşe serzenişlerine, yalancı ağlama krizlerine, erkek soyuna sövüşlere, ardı ardına sigara yakışlara, teybe Ferdi takışlara başlıyorduk. Alıştığımdan arkama yaslandım sandalyede. Tebessümüm yayıldı iyice, Neşe delirmiş gibi hızlı hızlı konuşurken. Dinledim onu ama dinlediklerim bir kulağımdan girdi diğerinden çıktı. Çünkü aklımda yalnızca Akın vardı.

"Armutların kilosu kaç para amca?"

"Yedi buçuk lira."

"Ee yuh! Yürü Akın."

Zümrüt yürüyordu. Zümrüt yarınlar yokmuşçasına semtin yiyecek pazarında hırslı, kendinden emin ve ne istediğini bilen adımlarla yürüyordu. Ben mi? Ben de onun pazar çantasıydım bugün. Hiç şikâyetçi değildim ama bu durumdan, Zümrüt'ün farklı bir yüzünü görüyordu çünkü gözlerim. Başka hayatını, hayatı hakkında ne kadar bilgisi olduğunu, cebindeki üç kuruşun hesabını yaparken ne denli telaşa büründüğünü izliyordum.

Bir kilo mandalina, yarım kilo portakal ama en sulu ve tatlısı ikisi de, Zümrüt öyle olmasını istedi çünkü. Yoksa Mete ağzında öğütemezmiş. Mete sıpasını kıskanıyorum ansızın. *Ulan,* diyorum içimden, *velede bak, sevgilimi nasıl yoruyor.* Tabii içimden hep bunlar. Açık açık söylesem çok üzülür Zümrüt, Mete onun için çok kıymetli.

Ama ben daha kıymetliymişim, kendi dedi. O gece, Kırmızı Kulüp'te dedi takır takır Yavuz'un yüzüne karşı. Vallahi dedi, gözü kara. Korkutuyor beni bazen. Hatta çoğunlukla. Zümrüt'e ateş parçası derken bu yüzden

hiç tereddüt etmedim, edemezdim. Zümrüt öyle bir ateş parçası ki gönlüme düştüğü andan beri yangın yeri her yer.

Bir saat ya olmuştu ya da olacaktı pazara geldiğimizden beri. Önce koca pazarı dolaşalım, fiyatlara bakalım demişti, kabul etmiştim ben de. Yanımda sessiz sessiz yürüyen o kız, birden tezgâhtar amcalara meyvelerin fiyatlarını sormaya, malların lezzetini öğrenmeye çalışmaya ve bazı gözüne kestirdiği satıcılardan ise kesip ikram etmelerini söylemeye başlamıştı. Çok tuhafıma gitti Zümrüt'ün bu hâlleri. Meğer benim sevgilimin dalında açılmış gül yanları da varmış.

Bugün sabah işe geldiğinde beni Yavuz'un evinde görünce çok şaşırmış, "Geceyi beraber mi geçirdiniz yoksa?" diye dalgaya almıştı bizi ama sinirleri bozuktu bunları söylerken, biliyordum. Maria olayına takılmıştı besbelli. Hoş, Maria'yı tanımıyordum, her ne kadar uzak akrabam olma ihtimali çok yüksek olsa da. Zaten tanımak da istemiyordum, Zümrüt'ten başka hiçbir kadını hayatımda istemiyordum. Bu sebeple Zümrüt'ün yersiz çıkışları bana komik ve güzel geliyordu. Üstelik Maria bana kalırsa Yavuz'la ilgileniyordu, Yavuz da pekâlâ bu ilgiden hoşlanıyordu ama ona dün gece neden birlikteliklerinin olamayacağını sorduğumda uzun uzun elleri arasındaki şarap kadehini izlemiş, sonra dudak bükerek, "*İmkânsızız,*" demişti bana. Mesafeler mi imkânsızlık diye sorduğumda ise omuz silkmiş, "*Her türlü mesafeler...*" diyerek geçiştirmişti. Bir koca kırmızı şarap şişesini birlikte devirirken Kırmızı Kulüp'te ettiği densiz lafları hiç açmadı Yavuz ancak psikolojik tedaviye devam edeceğini, hâlâ içindeki bir şeyleri kontrol edemediğini söyledi bana. Saçma bir şekilde ağladı bir de. Bense çakırkeyiftim, kahkahalarla güldüm onun bu hâline. Psikolojiyi bıraktığımı anlattım ona, şaşırdı. Sevmiyordum zaten, kendimi ait hissedemiyordum, gazeteci olmak için doğmuştum ben sanki, oradan oraya savrulup habercilik yapmak istiyordum. Ruhum dinamik, özgürdü, dört duvar ardına kapatılmayı reddediyordu.

"Pazara gitmek istiyorum," diye tutturmuştu Zümrüt bu sabah Mete'nin ağzına mamasını tıkıştırırken.

"Gönül Hanım'la Mahir Bey alıyor işte her şeyi, sen niye gideceksin ki?" diye sormuştu Yavuz da. Mete beşinci ayına giriyormuş, bu sebeple artık ufak ufak güzel ve sulu meyvelerden yemeliymiş. Bilmiş, çenebaz benim sevgilim. Gören on çocuk büyütmüş sanır, öyle kendinden emin ki konuşurken kaşları inip kalkıyor bir öğretmen edasıyla. Gönül abla ve Mahir abi manavdan alıyormuş hep, onların genetiğiyle oynuyorlarmış, başka şeyler serpiyorlarmış toprağına, iyi değilmiş manav meyvesi.

İki adam ikna oluveriyoruz, olmazsak muhakkak Zümrüt diliyle delirtir beş saat konuşarak. "Ben oğlumla ilgilenirim, siz gidin," demişti Yavuz. Cumartesi gününü oğluyla geçirmek istiyormuş. *Geçirsin*, diyorum içimden, *kafası iyi değil zaten onun, Fransa ona iyi gelmiş, toplamış kafasını. Toplamasa...*

Sahi, ne olur toplamasa? Sinirlerim bozuluyor, kaşlarım çatılıyordu bunları düşündükçe. Çünkü bu mesele bana annemi ve Yavuz'un babasını hatırlatıyordu. Babam... Babam yüzünden hep bunlar! Nefret soluyorum, nefret üflüyorum o anda dışarıya. Zümrüt'e çeviriyorum bakışlarımı sakinleşmek için, sıcak yaz gününde kendimi serin sulara bırakmak gibi Zümrüt'e bakmak. Duruluyorum.

Benim gözlerim yirmi üç yıllık yaşamımda yüzlerce kadın görmüştür. Ama Zümrüt... Zümrüt adı gibi, değerli, göz alıcı, parlak, nadide bir taş parçası. Zümrüt güzel. Baştan ayağa, her şeyiyle Zümrüt çok güzel. Zümrüt hayatımda gördüğüm en güzel kadın ve kendisi bile farkında değil bunun.

En önemlisi Zümrüt, kırmızı bir gül. Her katmanında farklı bir telaş barındıran, yavaş yavaş açan o kızıl gonca benim sevgilim. Hafif kemerli burnu, ufak ve kadife dudakları, en iyi ressamın ellerinden çıkmış gibi duran badem gözleri, birbirine karışmış kirpikleri, yay gibi ince kaşları, koyu kestane dağınık saçları, yangına sebep olacak kadar parlak esmer ve pürüzsüz teni... Sevgilimin güzelliği göz kamaştırıcı ama yalnız benim kamaşsın gözlerim, bana ait kalsın bu güzellik, ben koklayayım, ben büyüteyim bu gülü sadece.

O anlamıyor. Zümrüt hiçbir şeyin farkında değil. Onu ne kadar kıskandığımın, kıskançlığımdan içimin içimi kemirdiğinin asla farkında değil. Biri ona ters bir şey söylemesin, aman! O sivri çenesini serçe kuşu gibi kaldırışı yok mu, bitiriyor beni. Cilve nedir diye sorsan asla bilmez, sevgilisi olmamış hiç ama öyle güzel cilve yapıyor ki aptal oluyorum. Göz süzer başı öne eğikken, kaş çatar sanki kırk yıllık usta aktris gibi, bir dudak büzüşü var ki aman Allah'ım, sanki benim kalbim büzülür ellerinde! O omuz başları hele, ufak kız çocuklarının nazından kalma silkilmelerden asla kurtulamaz. Zümrüt hiç kız çocuğu olamamış, bir bakışından bile anlıyorum bunu ve bu yüzden nazına niyazına katlanırım diyorum hep içimden. Gelecekse ondan gelsin naz niyaz, yeter ki bana etsin nazını niyazını, başım üstüne. *Çok seviyorum Günyüzü. Çok âşığım.* Nasıl söylersem söyleyeyim yetersiz kalıyor kelimeler. Öyle âşığım ki bütün güzel kelimeler bile karşılayamıyor ona olan aşkımı. Bir kelimenin üzerine yığsam sevgimin tümünü,

yıkılıp kalıyor o kelime sevgimin ağırlığından sanki. Kendime şaşıp kalıyorum. Ansızın annem geliyor aklıma ona bakarken, dolu dolu oluyor gözlerim.

"Ben seni çok sevdim," diyordu annem de ağlayarak. Sormak istiyordum anneme. *"Sahi anne, sevgi böyle bir şey mi? Sen de böyle mi sevmiştin o adamı, uğruna bizden vazgeçecek kadar çok muydu sevgin?"* Soramıyorum tabii. Annemi haklı çıkaracağım diye ödüm kopuyor. Sevgi uğruna vazgeçebilecek gibi hissediyorum her şeyden ben de. Annemleşeceğim diye kahroluyorum.

Sonra Ayten'in kara kara bakan gözleri gözlerimi buluyor. "Ne salak adam, değil mi Akın? Daha az önce başka yerde sorduk fiyatını armudun, üç lira daha az bulduk dedim, inanmadı! Hasbünallah ya!"

Hasbünallah hakikaten, Zümrüt. Armudun sapı, üzümün çöpü, çok sinirli her şeye Zümrüt pazarda. Ateş parçası sevgilim yine. Siniriyle tutuşturacak bütün pazarı söylene söylene. O edepsiz ağzı öyle güzel saydırıyor ki ağzımın içerisinde istiyorum bütün kelimelerini, yutmak istiyorum nefesini. Aniden tutuyorum sivri çenesini, kalçası limon tezgâhına çarpıyor hızla, bir gürültü kopuyor ama ben pat diye öpüyorum dudağının kenarını. Yerlere saçılmış meğer limonlar.

"Akın! Ne yaptın?" diye cırlıyor hemen. Dudaklarımı yalarken tezgâhtarlara falan bakıyorum alelacele ben de. Adamlar gülüyor, ben de gülüyorum. Zümrüt nasıl telaşlı, güzel kızı devirdi ya limonları nasıl bir mahcupluk var yüzünde, gittikçe kızarıyor elmacık kemiklerinin üzeri. Eğilip limonları topluyor, ben de yardım ediyorum tabii. "Deveye cilve yap demişler iki çadır devirmiş!" diyor söylene söylene limonları tezgâha yerleştirirken.

Nasıl keyifleniyorum o böyle alışkın olmadığım cümleler kurarken, nasıl! "Ne alaka Ayten?" diyorum yalancı bir sinirle, bıyık altı da gülüyorum bir yandan.

"Çok alaka Akın! Yıktın adamın tezgâhını beni öpeceksin diye resmen..."

Öptüm ama, yalan yok. Pişman değilim. Yine olsa, yine öperim. Âşığım çünkü ben bu kadına. Öpülmek için yaratılmış onun her bir yanı. Benim için. Bana. Hep.

"Abi, kusura bakma. Nişanlım çok güzel konuşuyordu, öpesim geldi..." diye açıklama yaptım limon satan amcaya. Kırçıl bıyıklı, hafif göbekli, lacivert önlüğüyle sevecen bir adamdı limon tezgâhının sahibi.

"Sorun yok evladım, gençlik..." diyerek güldü bana.

"Eyvallah abi, kolay gelsin..."

Yerdeki limonların hepsini topladıktan sonra yeniden yürümeye koyulduk ama Zümrüt çok sessizdi bu defa. *Neyine utanıyorsun be Zümrüt, kucağıma çıktın sen benim? Ormanda da kucağımdaydın...* Kolumu omzuna atıp kendime çektim.

Ona sarılmama laf edecek sanırken, "*Nişanlım* dedin?" diye konuştuğunda gülmeye başladım. Takıldığı buydu anlaşılan.

"*Nişanlım* dedim."

"Neden ki?"

"Demeyeyim mi?" Omzuna dökülen saçlarının uçlarına doladım parmaklarımı. Boynumu ona doğru eğince yine aldım beyaz ve temiz sabun kokusunu saçlarından. "Niye bu kadar utanıyorsun?"

Gözlerini kaçırdı benden, biraz da çekti kendini uzağa. "İnsanların içinde, tövbe estağfurullah Akın!"

Sırıttım sinsi sinsi ve kulağına yaklaştım. "Güzel kıçın acımadı inşallah sevgilim?"

"Akın!" diye bağırdı gözlerime bakarak. "Terbiyesiz, ahlaksız! Döverim seni!"

"Ne Zümrüt?" dedim gülerek. "Güzel kıçını düşünmek suç mu?"

"Sus, sana ne benim kıçımdan! Terbiyesiz, edepsiz! Tövbe estağfurullah, lahavle... Azgın teke seni!"

Diken dolu dilden batırılan sivri sözler. Batır gitsin tabii Zümrüt, aynı dil bana daha neler söyledi de yuttum ben. "Senin şu dilin... Ah şu dilin Zümrüt..." Dik dik bakındı bana gözlerini açarak. Çektim omzundan kolumu, rahatsız olmasın diye. Biraz sendeledi ben kolumu çekince ama toparladı. "Yavuz dün bana bir şey söyledi," diye söze girdiğimde duraksadı. Niye öyle baktı, anlamlandıramadım.

"Ne söyledi ki?" dedi bariz bir korkuyla. Neyin korkusuydu bu? Telaşlandı, mandalina filesini sağ elinden soluna geçirdi ve gözlerini kaçırdı benden.

"Dikiş nakışta iyiymişsin? Öyle mi?"

"Ha..." diye bir ses çıkardı. "Evet, sanırım. Evet evet..."

Kaşlarım çatıldı, durdum. Sonra o da durdu. "Neyin var senin?" diye sordum.

Kedi gibi yanaştı bana o an. "Sevgilim, neyim olacak Allah aşkına? Armut bulamadık ya, ona sinir oldum."

Burnumdan sinirli bir soluk çektim. "Yavuz'dan ders almak ister misin?" diye sordum gözlerimi kısarak. *Hayır Akın. Hayır, sakin olacaksın.*

Gözlerini kırpıştırdı, yerinde kıpırdandı huzursuzca. "Aman, gerek yok... Ne yapacağım ders alıp da? Ben kimim ki? Benden ne olur ki?"

İstiyordu işte, bayağı istiyordu hem de. Bilmiyordum dikiş nakışta iyi olduğunu, bilsem kendi ellerimle götürür en başta eğitim almasını sağlardım. Yavuz'dan değil ama, bir başkasından. Çünkü babam yüzünden. *Allah kahretsin, nefret ediyorum kendimden, nefret ediyorum babam yüzünden bu türlü düşündüğümden...*

"Düşünme böyle..." dedim ona. "Eğer istiyorsan al ondan ders. Alanında uzman o. İstanbul tekstilinin en iyi çizeri."

Omuz silkti. "İsterse tüm dünyanın en iyisi olsun, ne çıkar? Ben Mete'ye bakmaktan mutluyum şu an."

"Ama bu sonsuza kadar süremez, Zümrüt. Mete elbette büyüyecek ve işin bitecek o evde."

Ofladı, sıkıntıyla başka yönlere kaçırdı bakışlarını ve saçlarını geriye savurdu. Bir konudan sıkılınca hep bunu yapardı. "Şu an bunu konuşmak istemiyorum." Ve kestirip atış...

Sustum. Yeniden yürüdük pazarda. Nihayet iyi bir armut buldu da pazarın çıkışına yöneldik ama bir kadın ona seslenince, aynı anda dönüp baktık.

Başında pembeli sarılı çiçekli yazması olan, kısa boylu, kilolu bir kadındı Zümrüt'e seslenen. "Aa, Halime teyze!" dedi Ayten, sarıldı öptü kadını. Kadının gözler beni buldu tabii, hiç ar edep demeden süzdü beni baştan aşağı.

"Kim kız bu? Maşallah..." diye sordu Zümrüt'ün kolunu dirseğiyle dürterek. Güya sessizce sordu. *Duydum teyze, duydum!*

Zümrüt gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken "Akın... Benim..." Zümrüt lafını bitirmeden kadın pat diye elini uzattı bana. Sıktım nezaketen.

"Merhaba teyze."

Nasıl bozuldu *teyze* lafıma, kıpkırmızı oldu bir anda kadın. Ee, ne diyeyim. En az kırk beşinde, o da en az! İnce kaşları öyle bir çatıldı ki pazar arabasını çekeledi bir süre sinirle bir yanından diğer yanına, sonra Zümrüt'e döndü. "Annen nasıl kızım?"

Zümrüt annesinin durumundan bahsetti kısaca, bense pazarın kalabalığına bakındım boş boş. Jandarmalar gezip duruyor pazarda, olası bir kavga anında enseleyecekler hemen sorun çıkaranları, zevk alıyorlar içeri tıkmaya insanları. Tezgâhtarlar mutsuz, halk fakir, kimse memnun değil

sıkıyönetimden ama ses çıkaranın sesini kesiyorlar. *Düzene bak! Böyle düzenin gelmişini geçmişini sikeyim! Ne farkımız kaldı kafes hayvanından?*

"Yılbaşı gecesi babanı gördüm, Sultan'ın evine girdi..." Halime denen kadının sözleriyle gözlerim ağır ağır onu buldu. Uzanıp Zümrüt'ün kolunu tuttu, oysa Zümrüt onun dokunmasını istemiyordu o an. "Yanlış anlama beni kızım, erkektir tabii, olur ihtiyaçları, elbette başkalardır bizden ama Sultan'ın abileri malum, duyarlarsa babanın Sultan'ın evine geldiğini, küçük çocukları var falan dinlemezler. Kanı karadır onların, gözleri hiçbir şey görmez. Zaten işkillenmişlerdi geçenki mevzudan da... Annen hasta ya, ondan gitmiştir Sultan'a..."

Zümrüt patlayacak. Zümrüt şimdi yangın yerine döndürecek ortalığı. "Halime teyze, yeter! Nasıl böyle konuşursun? Ne demek erkek o, gider gibi konuşuyorsun? Bu ne saçma bir düşünce? Benim babam domuzun teki, hasta yatağındaki karısını bırakıp başka kadınlara giden adama hak vermek şöyle dursun, neredeyse altın madalya takacaksın! Ne iğrenç düşünce yapın var!"

"Kızım, yanlış anladın. Ben sadece..."

"Sus! Susun ya! Mahalle ancak böyle şeyleri konuşsun, bu çocuklar o evde ne yaşıyor, o hasta kadın evde ne sıkıntılar çekiyor, bunları düşünmeyin ama babamın erkeklik gururunu, ihtiyaçlarını düşünün! Yok ya!" Zümrüt'ün koluna giriyorum ve biraz kendime çekiyorum sakinleşmesi için ama diklenmeye devam ediyor kadına. "Ben, ablam, kardeşlerim... Öldüresiye dövüldük o evde, öldüresiye! Neden hiç konuşulmadı bunlar? Madem çok meraklısınız ailemizin içerisindeki olaylara, bunları neden konuşmadınız?"

"Ayten..." diyerek daha da çekiştirdim. O sivri çenesi titredi, tuttuğum kolunu savurdu.

"Yeter artık! Bir ses çıkaracaksanız hepsine ses olun ya da tamamen susun!"

Kadın homurdanmaya, ık mık etmeye başladığında etrafımızdaki meraklı bakışlar artmıştı. Jandarmaların dikkatini çekmemek için girdim Zümrüt'ün koluna. "İyi günler hanımefendi," dedim sert bir tonda ve çekip aldım Zümrüt'ü hemen kadının yanından.

"Kadına bak! Erkekmiş, ihtiyaçları olurmuş! İhtiyacına sıçarım! Herkes erkek uçkurunu düşünüyor, geri kalanlar kimin umurunda? Aç mı tok mu, iyi mi kötü mü? Kimin umurunda bunlar?"

Öyle sinirli ve üzgün ki bademgözleri dolu dolu oluyor hemen ama kendini tutuyordu Zümrüt. Koluna girdiğim elime sıkı sıkıya tutunuyordu, ben de aynı sıkılıkla tutmaya devam ediyordum tabii. Elimizde

meyve fileleriyle koşar adımlarla çıkıyoruz pazardan. Arabaya biner binmez alnını torpidoya dayayıp ağlamaya başladı. Öyle fena bir şekilde ağlıyordu ki, bağıra çağıra, nefesi tıkanıyordu ağlarken. Omuzlarından çekeleyip göğsüme yasladım onu, kuş kadar sevgilimin kuş gibi yüreği göğsümde sarsılıyordu.

Ne diyeceğimi hiç bilemiyordum. Ne söyleyebilirdim? Aldatmak hakkında ben konuşsam çok ağır, çok kırıcı ve çok pis konuşurdum, biliyordum. Bu konuda konuşması gereken son insandım ben, düşündükçe bile irkiliyordum ama Zümrüt'ü bu şekilde ağlarken görmek de kahrediyordu beni. Avuç içlerim öyle bir kaşınıyordu ki babası burada olsa bir saniye bile düşünmeden ağız burun girişirdim.

Saçlarını okşadım, bir yarım saat oturduk sessizlik içinde arabada. O, göğsümde uzun uzun ağladı hıçkırarak, ben sustum. Annemin ihanetinin lekesi dilimde olduğundan sevgilimi bile teselli edemedim o leke bulaşmasın ona diye. *Annemi her düşündüğümde üşüyordum.* Zümrüt'ün derdi derdim oldu benim de. Ben onun gibi ağlamadım ama en az onun kadar öfke doldum. Gel kaç benimle desem ona, kaçmak ister ama yapamaz Zümrüt. Telli duvaklı çıkmak istiyor evinden. Haklı... Öyle görmüş, öyle yetişmiş, öyle hayal kurmuş. Ben gidip kaçırsam, geride kalanlara ağlayacak, üzülecek. Ben de üzüleceğim elbet. *Baba baba değil ki anasını satayım, pezevenk.*

Ama keşke alıp kaçırabilsem seni o evden, o mahalleden, o hayattan Zümrüt. Keşke benimle yeniden doğsan. Sarsam sarmalasam seni yaşadığın o tüm kötü olaylara karşı. Benimle olsan, benim olsan, seni kendime saklasam... Ömrüme baharı getirdin, evime de aşk sıcaklığını getirirsin, yatağıma da sevda çiçekleri dikersin, senin ellerinden kaynasa bütün yemekler ama ortak olurum her işine, yine de elin değse, elinin değdiği şey çok güzel olur çünkü senin... Bak, mesela ben. Zümrüt, sen dokundun bana, ben hayat doldum. Yaşamak nedir gerçekten gördüm. Keşke alıp kaçırsam seni kendime, keşke...

"Babamdan nefret ediyorum," dedi Zümrüt başını göğsümden kaldırmadan. Kesik kesik hıçkırıyordu hâlâ, ağlaması dinmişti ve sesi boğuktu.

Bir bilsen, Zümrüt, bir bilsen ben de nasıl nefret ediyorum babandan! Yanaklarını okşadım usul usul. Ağladığından yapış yapış ve soğuktu teni. "Daha iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı onaylarcasına, geri çekilirken ellerinin tersiyle yanaklarını sildi hoyratça. "Çok utanıyorum..."

"Sen neden utanıyorsun? Utanması gereken sen değilsin ki?" Oysa seneler önce ben de yaşadım aynı durumu. Fısıltılar gırla... Bir yere girmeyegöreyim, hep *onun oğlu* derlerdi ardımdan. Bu sebeple kaçtım ben hep o

zengin hayatından. Yüze gülüp ardımdan konuşan herkesten kaçtım çünkü ben de utandım. Ölen annemin günahı utandırdı beni.

"Akın..." dedi gözlerini ön camdan dışarıya uzun uzun dikerek. "Sen serçe kuşlarını seviyor musun?"

Neden bunu sordu, hiç anlamadım ama ona ayak uydurmak istedim. "Severim. Ben gökyüzünü kucaklayan bütün kuşları severim."

Kara gözleri beni buldu, burukça tebessüm etti. "Sev Akın. Hep sev..." dedi içten ve samimi bir şekilde. "Gidelim hadi, Yavuz Bey bekler."

Bir şey söylemeden çalıştırdım arabayı. Yolda giderken burnunu çekip durdu, ellerini sardı karnına çocuk gibi sıkı sıkıya. Kıyamıyordum hiç onun bu hâline, çocuksu mahzun bakışları içimi deliyordu. Yavuz'un evine varana kadar iç çekti. Eve girdiğimizde yüzü çarşaf gibiydi.

"Ayten?" diye sordu Yavuz onun hâlini görünce. "İyi misin?"

Zümrüt, Mete'ye baktı, sonra Yavuz'a. Bir anda koşa koşa gitti lavaboya, kustu. Ne olduğunu anlamadık. Lavabonun kapısında beklerken sabırsızdım, birkaç defa vurdum kapıya. "Gelme, sakın!" dedi bana.

Gönül ablanın vah vahlarını, *üşüttü kesin* sözlerini dinlerken Yavuz ve ben sessizdik. Zümrüt kapıyı açar açmaz hemen çenesini tutup baktım yüzüne. Esmer teni öyle beyazlamıştı ki korktum. "Doktora gidiyoruz," dedim ama tuttu beni.

"Üşüttüm sanırım, gerek yok," dedi bana.

"Git Ayten. İyi görünmüyorsun," dedi Yavuz da.

"Geçer, biraz dinleneyim," diyerek gitti oturdu salondaki koltuğa. Alnına elimi koydum, ateşi falan yoktu. Ellerim yanaklarında kaldı. Üzüldüğündendi bu hâli, üzülünce midesine vuruyordu besbelli.

"Nane limon yapayım ben," dedi Gönül abla koşa koşa mutfağa giderken.

Yavuz karşımızdaki tekli koltuğa oturdu kucağında Mete'yle, ben de Zümrüt'ün başını göğsüme yasladım. Belli belirsiz nefesler aldı Zümrüt, burnundan üflediği sıcak nefesi gömleğimin düğmeleri arasından tenimi yaktı. Sırtını okşadı sağ elim, sol elimse sol dizinin üzerinde hareketsiz kaldı.

"Özür dilerim," dedi cılız bir sesle Zümrüt bir zaman sonra. Başını kaldırıp gözlerini yüzüme çevirdi. "Duydukların, şahit oldukların için özür dilerim Akın."

Kaşlarımı çattım, anlamadım önce. "Neden özür diliyorsun?" diye sordum. Cevap vermedi ama gözlerine baktıkça aldım ben o cevabı.

Mesele aldatmaydı. Kendi babasının, annesini aldatması üzerinden benim de yara aldığımı düşünüyordu. Ah Zümrüt, ah... Neden kendinden başka herkese merhem olursun ki sen? Ben yedi yaşında bu gerçeği bir tabutla mezara koydum zaten, bilmez misin ki bu mesele çoktan toprak olmuş benim için... Kapanmış, toz tutmuş, sayfaları yapışmış, hiç açılmayacak bir defter işte bu.

Zümrüt'ün ellerini topladım sol elimde. Uzun uzun öptüm avuç içlerini. Yakmış babası, yakmış... Nasıl kıymış bu pamuk gibi ellere, nasıl? Almıyor aklım bir türlü, almayacak da. Zümrüt'ü dövüyor, sövüyor... Nasıl Allah'ım, nasıl kıyıyor ona? Nasıl vuruyor hiç acımadan? *Bir daha dokunamaz ona. Öldürürüm onu, dokunursa.*

Bakmasan yüzüme öyle mahzun mahzun, dilemesen özür titreşen dudaklarınla sen de Zümrüt... Zümrüt küçük bir kız çocuğu benim yanımda, buna eminim. Dert babası da ben... Seviyorum işte, ne yapayım, çok seviyorum. Bir kere tutuldum ya bu yangına, kül ola ola ölüyorum.

Akın'a iyi olduğumu söylerken ciddi değildim, bèrbat hissediyordum. Hem zihnen hem de bedenen... Üşüttüğümü düşündüm önce ancak hayır, babam hakkında duyduklarımdandı bunların sebebi. Midemde dehşet bir ağrı vardı ve beni kıvrandırıyordu. Gönül ablanın kaynattığı nane limon bir nebze iyi gelmişti ama düşündükçe hâlâ midem bulanıyordu. Babam elbette ki senelerdir aldatırdı annemi ama bunu Akın'ın yanında komşumuzdan duymak, üstelik öyle sözlerle birlikte işitmek delirtmişti beni. Anneme yaptığını da unutmamıştım, hâlâ aklımdaydı annemin o günkü hali...

Evimin kapısını çaldığımda patır kütür kapıya doğru ayak sesleri duydum. Sonra Zehra... "Baba, baba dur!"

Kapı açılmadan korkum başladı ve kendimi geri çektim. Kapı açılınca da babamın iri iri olmuş, ateş saçan gözleriyle karşılaştım önce. Sebebini asla çözemediğim, burnundan soluyan bir edayla baktı bana. "Seni orospu!" diye bağırdı, sesi apartman boşluğunda yankılandı. Hayır, kafamın içerisinde yankılandı.

"Ne?" diye sorguladım ancak sesim kendime bile erişemeyecek kadar cılızdı. Öfkeden gözü dönmüş bir av hayvanı gibi bana doğru atıldığında korkuyla geriye attım kendimi ama hemen yakaladı beni. Zehra babamın kollarını tutmaya çalıştı, diğer yandan da annem... Gülin ve Emel içeride çığlık çığlığa bağırıyor, homurtular apartmanda yankılanıyordu.

Babamın elleri saçlarımın bir kısmını tuttu. Akın'ın bana aldığı şapkayla beraber kavradı koca elleri saçlarımı. *Saçlarım önemli değil, onun pis elleri Akın'ın hediyesine dokunmasın...* Bunu düşünürken doldu gözlerim, yemin ediyorum çektiğim acıdan değil. "Orospu!" dedi babam bir kez daha. Birkaç tükürük yüzüme geldi o konuşurken. Zehir dolu ağzı, bulaştıkça bulaşıyordu üzerime. "Namusumu iki paralık ettin!"

"Bırak! Bırak, ben hiçbir şey yapmadım! Bırak, ah!"

"Elin oğluyla mahalle ortasında elleşip duruyormuşsun ulan! Kahvehanede adın dolanıyor! Salih'in ikinci kızı zengin piçlerinin orospusu olmuş diyorlar arkamdan! Öldüreceğim lan seni, pis orospu! İki paralık ettin namusumuzu!"

Saçımın derisinden kopma seslerini duydum kafamın içinde, çıtır çıtır. Çığlık çığlığa bağırdım, çırpındım, çırpındıkça babamın elleri daha da dolandı saçlarıma. Bir yandan da vurdu ağzıma yüzüme, duvara doğru itti beni. Karşı koyamıyordum, öyle kaba bir kuvvet uyguluyordu ki bana, ince bileklerim kırılacakmışçasına eziliyordu ellerinin altında. Merdivenin altındaki duvarla onun arasında kalmıştım.

"Yapma! Yapma!" Başka kelime yoktu ağzımın içindeki kana karışan. Oysa ne çok şey söylemek istiyordum babama o an. Ne çok ağır kelimeyi hak ediyordu... *Namus benim,* demeliydim mesela, *namus bana ait, sana değil! Sen namus kavramından ne anlarsın? Senin hiç olmamış ki namusun...* En sonunda dizlerim dayanamadı, taşıyamadı beni. Belki korkudan, belki de yorgunluktan, ayrımına varamadım o an bunun, bırakıverdim kendimi yere ve hemen karnıma sardım kollarımı.

"İkisiyle de mi kırıştırıyorsun kız? Söyle, ikisiyle de mi?" dedi babam bağırışlarının arasından, aklım birden bu kelimeye takıldı. Anlamadım. Anlamaya çalıştım, babam kafamı apartmanın soğuk zeminine vurdu *anla* der gibi. *İkisi... Kim ikisi, baba? Hangi ikisi? Ayten ve Zümrüt... Aklıma kendimden başkası gelmiyor ki!* "Doğru muydu Süleyman Bey'in dedikleri, konuşsana geçmişini siktiğim!"

Süleyman? Kimdi o Süleyman? *Süleyman kim Ayten? Canım acıyor.*

Patır patır birileri indi üst katlardan, sağ kulağımın yaslandığı apartman zemininde titreşti ses. Mahalleli seremoni izlemeye pek bir meraklıdır, dedikoduya da bayılır ya... Ablam bir şeyler söylüyor, çekmeye çalışıyordu babamı, ağlıyor, kollarını sıkıyor ama ben bebeğini düşünüyordum onun. *Gitsene Zehra. Kapı önünde, bağıra çağıra üşüteceksin. Bebeğe olacak olan!*

Bebek! Ayten, bebek!

Babam karnıma sardığım ellerime, kollarıma ardı ardına savuruyordu tekmelerini. "Bebek!" diyorum, birden bulanıyordu midem. Kan kustum o an. Sağ yanağıma bulaştı kendi kanım, sıcacık. Bir parça sıcaklık, kendi kanımdan ısıtıyordu yüzümü. "Bebeğim... Vurma! Bebeğim..." Acıyla inliyordum, neremin acısı bu, bilmiyordum. Hayır, biliyordum. Karnım acıyordu en çok. Evet, en çok karnım acıyordu.

Anlamıyordu ki babam! Çeneme iniyordu ayağı, çığlığım dünya kadar. Vuruyordu acımadan. Neşe'nin bağırtısını seçtim onca ses arasından. Gözlerimi kapattım. Kahkahalarla yaptığımız ağda partilerinde bacağındaki ağdayı çektiğimiz gibi değildi Neşe'nin şu anki bağırtısı, yadırgıyordum. *Neşe, gülerek bağırsana? İki kahkaha at da günümüz şenlensin. Hem biliyor musunuz? Benim çocuğum olmayacak. Reva mı yani bana bu? Ben ne yaptım ki böyle bir şekilde eksik bırakıldım? Ne bilelim biz, desenize... Ben ne bileyim peki? Yirmi yaşındayım daha, yirmi! Ben nereden bileyim ki?*

Neşe'nin babası Neyzen amcanın gür sesini duydum hayal meyal. *Ne iyi adamsın sen Neyzen amca... Yine diyorum, keşke benim babam sen olsaydın. "Olurum, kızım. Sen iste, olayım," derdin hep, ben böyle dediğimde. Ama hayır işte, gerçekten sen olsaydın babam. Hiç babam olmadı benim. Babasız doğmuşum ben sanki. Küçükken çok ağlardım sen Neşe'yi balkondan yemeğe çağırdığında. Çünkü ona, "Neşe'm!" diye seslenirdin hep. Adını da sen koymuşsun zaten, ömrüne neşe getirmiş biricik kızın, nasıl anlatırdın sevine sevine bu olayı. Çok ağlardım Neyzen amca, çok! Ben gam keder getirmişim anama babama sanırdım. Oysa Akın... Ah, Akın... Ömrüme baharı getirdin diyordu bana hep. "Ömrümün baharı..." diyordu. Birilerine iyi geldiğimi ilk kez onun yanında anladım ben çünkü kimse onun gibi sevgiyle yaklaşmadı bana.*

"Acıyo..." dedim, kendi kanım boğuyordu beni sanki. Dudaklarımı hissetmiyordum, *dudaklarım yok!* "Yapmadım ben... Ah!"

"Defol git evimden! Rezil rüsva ettin herkese bizi, bir daha gelme bu eve!" Gözlerimi o an araladım, bulanıktı her şey. Babam annemi, Nergis'i iteledi içeriye. "Geçin içeri ulan siz de!"

Neyzen amca bıraktı babamı, Feraye teyze, Neşe ve Zehra ise neresinden tutup kaldırsak da canı acımasa diye düşünerek baktılar bana. Küt diye kapandı kapı. *Doğduğum evin kapısı kapanıyor, yuvadan atılan kuş oluveriyorum o an. Bu kadar kolay mı? Bu kadar basit mi? Beni dinlemeliydin baba! Ben hiçbir şey yapmadım! Başkalarının lafıyla beni nasıl sokağa atarsın? Üvey değilim, başkası değilim ben! Kızınım... Ben aç bir serçe kuşuyum, bu evde en az ben öttüm ama bakın, en çok ben bağırdım yuvadan atılırken.*

Meğer...
Altılığın fazlalığı hep benmişim, anladım.

"Babam kahvehanedeyken Süleyman Bey gelmiş, Akın'ın babası." Ablam eski atletlerden birini suyla ıslattı ve dudağımın kenarına bastırdı. Sol gözümde de eski bir tülbende sarılı buzlar vardı. İçimi çeke çeke ağlamaya devam ediyordum. "O konuşmuş babamla, Ayten hakkında kötü kötü laflar etmiş!"

Gözlerimi yumdum sıkıca. "Ay, nasıl? Ne demiş?" diye sordu Neşe. Sesinde bariz bir öfke vardı.

"Yavuz ve Akın'la birlikte demiş! Nasıl olabilir böyle bir şey? Bir adam nasıl kız babasına böyle laf der! Hem de kahvehanenin ortasında bağıra çağıra söylemiş bunu!" Bir kere daha nazikçe bastırdı ablam elindeki ıslak atleti yarama. "Alçak adam! Pislik, şerefsiz! Kahvehanedekilerin de ağzı boş durmamış tabii, Akın getirip götürüyor ya akşamları, görenler bire bin katarak anlatmış babama! Haysiyetsizler!"

Zehra'nın sesi titriyordu konuşurken. "İnanamıyorum, nasıl böyle şeyler söylerler? Ayten'i tanımıyor mu bu mahalleli? Böyle bir şey yapmayacağını nasıl düşünemezler? Babanı bilmiyorlar mı? Ne istiyorlar, Ayten'i öldüresiye dövmesini mi?" dedi Neşe de öfkeyle. Zaten öyle olmuştu Neşe. Öldüresiye dövmek bu değil de neydi ya?

"Kemal de kahvedeymiş, bir de o laf etmiş sanırım," derken ağlamaya başladı Zehra. Gözlerimi açtım. Büyük bir acı ve ıstırap içerisindeydim ama en çok, en çok karnım acıyordu kollarımı sarmama rağmen. Muhtemelen ağzım gözüm şişmişti, sol gözüm hele, hiç açamıyordum. Ateş gibi yanıyordu dudaklarım da. Dayak yeme ateşi bu, feci şeydi.

"Kemal domuzuna ne oluyormuş? Sare'yle sevgili ya o, ne alaka Ayten'le?"

Zehra ağlamalarının ardından derin derin iç çekti. "Ben reddedince ortalık malı oldu demiş! Kardeşim için... Kardeşim için onca erkeğin arasında şu ettiği lafa bak!"

"Ne?" diye bağırdı Neşe, ikimize oranla öfkesini çat diye yansıtan oydu en çok. "O mu reddetmiş Ayten'i? Vay ala gavat vay! Adi pezevenk! Ben döveceğim şu sümsük Kemal'i! Nasıl böyle bir şey söyler?"

"Haysiyetsiz it!"

Neyzen amca beni kendi evlerine çıkarmak istemişti ancak Zehra kabul etmemiş, illa benim evime gelsin diye ağlayıp sızlanmıştı. Kolumu bile

kıpırdatamıyordum. Neyzen amcanın kollarında canlı bir cenaze gibi dışarı çıkarıldığımı, mahallenin taksicisi Feyyaz'ın taksisiyle Zehra'nın bir alt sokaktaki evine götürüldüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Doktora gitmedik, kan kusuyordum ama babam hapse atılır diye götürmediler beni hastaneye. Sanki baba babaydı ya, geride kalan çocuklarını çok düşünürdü ya... Kim düşünürdü ki onları benden fazla, kim? Boğazımda bir yumru olup büyüdü evden atılmam. Emel'i, Gülin'i, hatta Nergis'i düşündüm bana sarf ettiği onca söze rağmen. Ne yapacaktım? Nereye gidecektim? Nasıl dönecektim eve? Mahallede adım çıkmış... Benim, yanıma erkek sinek yaklaştırmayan benim, mahallede adım çıkmış!

Göğsüm daraldı bu düşüncelerle, biraz daha ağladım. "Ayten, çorba yapayım mı sana? Sıcak sıcak içersin, iyi gelir..." dedi Zehra, alnımdaki karışmış kâküllerimi okşayarak.

"Ne çorbası Zehra? Kıza soğuk algınlığı varmış gibi davranmayı kes! Onun doktora gitmesi lazım, kan kustu! Şu hâline bak! Sol gözü nasıl şişmiş!" diye söylendi Neşe hiddetle. Zehra sessiz kaldı onun bu sözlerine, başını öne eğdi. Zehra mı götürecek beni hastaneye? Hayatta yapmazdı böyle bir şeyi.

"Toparlarım ben," dedim çatlayan bir sesle. "Biraz uyuyayım..."

Neşe hızla ayak ucuma oturdu. "Uyumak falan yok Ayten! Başını nasıl yere çarptın, bir süre uyumayacaksın."

Oysa ki ölgün hissediyordum. Uyuyarak kaçmak istiyordum her şeyden. Hoş, bu ağrı acıyla uyuyabilir miydim, bilemiyordum ancak gözlerimi kapatmak, unutmak istiyordum tüm yaşananları. Bir kâbus olsa bütün bunlar, uyansam şimdi Emel'in mis kokusuna sarılmış bir hâlde sabaha karşı beşte... Ne iyi bir kâbus olurdu benim için, ne iyi! Kâbusun iyisi olur mu demeyin, benim hayatımda bunun kâbus olması için neler vermezdim.

Saatler geçti, Neşe gece yarısına doğru mecburen eve gitmek zorunda kaldı. Eniştem Ferdi eve geldiğinde her şeyden haberi vardı, bana bakışından anlamıştım bunu. Zehra ve Ferdi mutfağa konuşmak için geçtiklerinde salonda çok değişik hissettim. Kimsesiz ve fazlalık.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Burada kalabilir miydim? Zehra'nın yanında... Ablamdı sonuçta ama yine de... Bilmiyordum, uygun değildi hiçbir şey. Yeni evliydi, bebekleri olacaktı, üstelik bir alt sokakta yaşasa da aynı yüzlere bakıyordu onlar da. Ben bunları düşünürken bir ara kapalı mutfak kapısının ardında Ferdi ve Zehra'nın sesi yükselir gibi oldu. Güç bela kalktım ve salon kapısına yürüdüm. Nefesimi tutarak dinledim.

Zehra, "Tabii, ben halledeceğim. Olmaz öyle. Sen sakın sesini çıkartma, aman diyeyim Ferdi. Zaten babamla yeni yeni buzları erittik, bu işe sakın karışma," diyordu.

Ferdi ise su içti sanırım, bardağın tezgâha koyulma sesini duydum. "Senin de karışmanı istemiyorum gülüm, iki canlısın sen. Baban ya sana da dokunsaydı bugün? Duyduğum gibi dolmuşu Hüsnü abiye bırakıp koşa koşa sizin eve gittim ama senin evde olmadığını söyledi Nergis, sonra geri işe döndüm. Ya sana, size bir şey olsaydı Zehra'm? Ne ederdim ben o zaman?"

Alnımı salon kapısının pervazına yasladım. "Kalamaz burada zaten çok fazla, olmaz, bir kere ben izin veremem burada kalmasına çok. Babamla konuşacağım, affetsin onu. Gerekirse yalvaracağım, geri alsın eve..."

Ferdi'nin sözleri değildi beni yaralayan, ablam Zehra'nın düşünceleriydi. Sanki ben suçluymuşum gibi, sanki o dedikleri kızmışım gibi konuşmaları paramparça etti beni. Salondaki kanepeye geri oturdum. Zehra ve Ferdi birkaç dakika sonra yanıma geldiklerinde iyi olup olmadığımı sordular, geçiştirdim. Gece Zehra salondaki kanepeyi hazırladı, kendi kıyafetlerinden verdi bana, uzandım hemen. Pek konuşmadım onlarla. İnsanın kalbi kırık olunca o kırıklar diline doluyor, konuştukça dili acıyordu sanki.

O gece sabaha kadar uyku girmedi gözüme. Çokça da ağrım vardı. Midemden ağzıma yükseliyordu kendi kanımın kokusu, iğrendim, tiksindim kendimden. Gün ağarana dek ara ara ağladım durdum. Ansızın Akın'la birlikte ormanda oturduğumuzda çalan o şarkı geldi aklıma. Sabah ezanı okunuyordu o esnada, kalktım oturdum. Kanepe hemen pencerenin yanındaydı, perdeyi araladım. Ağaran havaya ve boş sokağa bakındım dolu gözlerle. Ezan okunuyordu ama kafamda o şarkının sözleri dönüp duruyordu, engel olamıyordum.

"Kimseye etmem şikâyet
Ağlarım ben hâlime
Titrerim mücrim gibi
Baktıkça istikbalime."

Sonra uyumuşum, daha fazla dayanamamış bedenim onca olan şeye. Zehra'nın seslenmesiyle gözlerimi açtığımda bana bugün eve gidip babamla konuşacağını söyledi. Ben de yarın konuşmasını söyledim. Bunu neden söyledim, bilemedim o an ama o da ne hikmetse ikna oldu. Babamın öfkesinden korkuyordu belli ki ve haklıydı da. Kendinden başka düşünmesi gereken bir canı daha vardı Zehra'nın.

O gün pazar olduğundan da şanslıydım, Akın'ı görmeyecektim ama mahallede olup olmadığından haberim yoktu. Gün boyu uzandığım

kanepede onun mahallede olup da her şeyi öğrendiğini, öfkeyle babama gidip gitmediğini düşündüm. Gözüm bir kapıda bir de saatteydi fakat hiçbir şey olmadı. Anlaşılan Akın gelmemişti mahalleye. Aslında bu iyiydi, onun da başı belaya girsin istemiyordum, hatta özellikle onun başı derde girmemeliydi. Babasının böyle bir şey yaptığına inanamıyordum. Kırmızı Kulüp'te bana sarf ettiği sözleri sarhoşluktan sanmıştım lakin öyle değilmiş, adamın gerçekten benimle büyük bir derdi varmış meğer.

Neredeyse hayatıma mal olacak kadar büyük bir dert hem de...

Akşam yemeğinden sonra salonda Zehra'nın bana hazırladığı kanepede uzanırken Ferdi'yle fısır fısır konuştuklarına şahit oldum yeniden. Çok rahatsız hissettim. Yeri yurdu olmayanların çaresizliği gelip kuruldu göğsüme. Gece çöküp, onlar uyuduğunda da uyuyamadım, bu dertten dolayı gözüme bir damla uyku girmedi. Bir yol daha vardı ama çok zordu benim için. Sanki yürürsem uğrunda ayaklarımı bile kaybedeceğim kadar zor. Utancım o kadar büyüktü ki dile getirmek şöyle dursun, düşünemedim bile.

Sabaha karşı beşe doğru kalktım büzülüp durduğum yataktan. Üzerimi değiştirdim sessizce. Paltom, Akın'ın aldığı şapka ve atkı kana bulanmış. Boğazımda büyük bir yumruyla giyindim onları. Dünün izlerini hem bedenimde hem de kıyafetlerimde taşıdım. Evden çıkarken düşünmedim hiçbir şeyi, sadece büyük bir sessizlik bıraktım, hiç var olmamışım gibi.

Havanın aydınlanmasına daha vardı epey ve buz gibiydi, etimi ısırıyordu sanki soğuk. Beyaz dumanlar çıkıyordu dudaklarımdan, ellerimi bir an bile ceplerimden çıkarmadan hızlı hızlı adımlarla yürüdüm karanlık sokaklarda. Başka sokaklardan bekçi düdükleri duydum, beni çevirirlerse ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Sahi, ne söyleyecektim? Bilemedim. Yüzüme baksalar hemen anlayacaklardı dayak yediğimi. Ne oldu diye soracaklardı, susacaktım, belki ağlayacaktım ve ne yapacağımı bilemeyecektim ağlamaktan başka. Biraz da buna üzüldüm.

Birkaç dakika sonra keskin soğuk yüzünden titremeye başladım. Vücudumdaki çürükler her adımımda sızlıyordu. Sol gözümün şişi biraz inmişti buz koyduğumdan ama morluk bir süre daha benimleydi. Git gide açılacak bir renktir insan tenindeki morluk, kalıcı değildir. Güneşte bırakılan koyu renkli kıyafetlerin ağarması gibi zamanla açılır mor da insanın teninde. Bu, tek tesellim oldu.

Başıboş bir köpek sürüsüne rastladım yolda, biri bana dik dik baktığında korktum, daha da hızlanmak istedim ama yanımda yürümeye başladı çıt çıt pati sesleri çıkararak. Kimsesiz hissediyordum o ana dek fakat

köpek bana yoldaşlık ettiğinde içim ısındı sanki. Yoluk yoluktu köpeğin kara tüyleri, irice bir şeydi, öyle zayıf değildi, heybetliydi ama gariban bir bakışı vardı. Bana yalnız hissettirmediği için sağ elimi cebimden çıkarıp kafasını okşadım ağlayarak. Dilini dışarı çıkarıp sesli sesli nefeslendi, ben kafasını okşayınca. Boğukça kıkırdadım ona bakarken. Minnet dolu ufak bir sevgi kırıntısı aktı avuçlarımdan başına.

Yokuşu benden önce çıktı o. Gün yeni doğmaya başlamıştı. Çok cılız bir aydınlanmaydı bu, hava hâlâ çok karanlıktı ama yeni bir gün doğuyordu üstüme. İlk defa bu saatte sokaktaydım, çok garipti. O an *ya evde yoksa, ya mahallede kaldıysa bu gece,* diye düşündüm. Soluğum tıkandı nedense. Bunu hiç düşünmemiştim o ana dek. Aşiyan yokuşunun tam ortasında durup bir geldiğim yola bir de önüme baktım. *Evde olsun, ne olur evde olsun,* diye sayıkladım içimden.

Bahçe kapısına ulaştığımda iri köpek uslu bir şekilde oturmuştu kapının dibine. Akan burnumu çektim sertçe ve bahçe kapısından içeri girdim. Uzun uzun bakındım Akınların yalısına. Korktum. İnsan kendinden büyük ve güzel yapılara bakarken korkar mıydı? Korkuyordum ben. Hatta Yavuz Bey'in evi de çok korkutuyordu beni. O yöne de bir bakış attığımda Yavuz Bey'in çalışma odasında cılız bir ışık yandığını fark ettim. Sabahın köründe uyanıktı anlaşılan.

Gözlerim yeniden Akın'ın evini buldu. Bütün pencereler karanlıktı, hatta bahçe de karanlık olduğundan dikkatli adımlarla yürüdüm. Evin giriş kapısına geldiğimde ise durup kapının pervazına yasladım yorgun bedenimi. Derin derin soluklandım, boğazım soğuk havadan tahriş olmuştu.

Kapıda büyük bir ikilem yaşadım. Akın'la yüzleşirsem, beni bu hâlde görürse ne yapacaktı, kestiremedim. Korktum yine. Karanlık bahçeye bakındım, sonra Yavuz Bey'in evine, sonra tekrar kapıya. Çaresizlik ve kimsesizlik kadar kötü bir şey yoktu bu dünyada. Her şeye sahipken kimsesiz hissetmek hele... Uzaktan bakan ne güzel, kalabalık bir aile der mesela bize, ne şanslıyızdır onlara göre. Ev vardır, aile vardır ama duvarları üzerimize çökmüştür, kalabalıklar birbirine yabancıdır, bilemezler.

Sağ avucumun içini büyük bir gürültüyle indirdim kapıya daha fazla düşünmeden. Aynı zamanda da tuttum nefesimi. Bekledim, bekledim... Bir süre sonra yeniden ama daha büyük bir şiddetle vurdum avuç içimi kapıya. Beklemek... Beklemek kalbimi canlı canlı oymak gibiydi o saniyelerde. Yine vurdum kapıya, bu defa iki avuç içimi indirerek hızlı hızlı.

Akın, burada ol... Burada ol, ne olur sevgilim. Çok yalnızım, burada ol, ne olur...

Ses yoktu. Ne içeride ne dışarıda. Etrafta büyük bir ölüm sessizliği vardı. Kapıdan bir adım geri çekildim. Paramparça hissettim. Hatta, zerrelere ayrılmış gibi. Akın yoktu. Akın bile yoktu... Yapayalnızdım. *Yuvadan atılan kuş... Serçe kuşu. Serçe kuşları soğuğa dayanamaz ki, başını sokacak bir kuytu arar durur.*

Boş boş Yavuz Bey'in yalısına bakındım. Soluklarım sıklaştı. Oraya gitmek istemiyordum fakat bunca yolu geri dönemezdim. Yorgundum, acı ve ağrı içerisindeydim. Tek başımaydım. Yere yığılacak gibi sendeledim, çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum ama kalmamıştı takatim.

Tam Yavuz Bey'in evine yürümeye niyetlenmiştim ki içeriden pata küte merdivenden inme sesleri duydum. Akın'ın ayak sesleri, kalbimin gümbürtüsüne karıştı. Tepemdeki karpuz lamba yandı, etraf bir anda aydınlandı, gözlerimi kıstım. Kalp atışlarım daha da hızlandı, saçma bir şekilde şu hâlde bile saçımı başımı düzelttim. Kapı açıldığında karşımda uyku mahmuru bir Akın vardı. Önce birkaç saniye gözlerini kırpıştırarak baktı bana, sonra afalladı, yeşil gözleri iri iri oldu. Şoka girmiş gibi dudakları aralandı, bir eli kapıda, yüzüme bakakaldı. Hiçbir şey söylemiyordu. Korktum.

"Akın..." dediğimde usulca yutkundu. Gözleri artık kırpılmıyordu. "Sana geldim. Ben..." Gözlerimi kaçırdım gözlerinden, yere eğdim başımı. Kelimeler ağzımda büyüdü, dilim zor döndü kendime olan üzüntümden. "Ben sana geldim. Başka gidecek hiçbir yerim, kimsem yoktu."

"Zümrüt..." diyebildi en sonunda. Üzerinde incecik beyaz bir atlet, altında da diz kapaklarında bir şort vardı. Titremeye başladı. Soğuktan sandım ilkten ama bana baktıkça büyüyen göz bebeklerinden anladım, öfkedendi. "Sen... Sana ne oldu böyle? Bunu sana kim... Zümrüt..."

Kelimeler dilinde dönmedi onun da. Evirip çevirip konduramadı bir türlü diline, karşısındaki harabeye sebep olanın babam olduğunu. Bana doğru adımladı. Yalın ayak çıktı girişe, iki avucunun arasına aldı çenemi ama o kadar narin, kırmaktan korkarcasına dokundu ki bana, burnumun direği sızladı. Sesi kurşun gibi ağırdı, gözleri ise kopkoyu. Gözlerimiz konuştu yalnızca, gözlerime baktıkça çatıldı kaşları, soluk alıp verişi hızlandı, gözleri dolu dolu oldu. Sol yanağımı sağ avucuna yaslayarak başımı eğdim, sıcacıktı avucu.

Sen yirmi üçünde incecik dal gibi delikanlı, ben yirmisinde taze bir gül goncası... O gün o yalının kapısından içeriye girmeden düşündüğüm, bu cümle oldu. Bu kapının eşiğinde meğer ne acılar saklıymış benimle beraber, ne tuhaf.

"Akın..." Gözümden bir damla yaş yanağımdan süzülüp avucuna aktı. "Gökyüzünü kucaklayan bütün kuşları severim demiştin bana. Peki yuvadan atılan kuşları da sever misin sen?"

Yavuz Ali Karaca o gece sabaha kadar uyumamıştı çünkü kırmızı elbisenin bir eşini Akın'a dikmekle meşguldü. Orijinalinin hep onda kalacağını, hiçbir şekilde çalışma masasının çekmecesinden çıkarılmayacağını düşünüyor, böyle avutuyordu kendini. Çalışma masasına geçip, orijinal elbiseyi çekmeceden çıkarıp uzun uzun sarıldı kırmızı kumaşa, çoktan uçup gitmiş Ayten'in kokusunu aranarak kokladı.

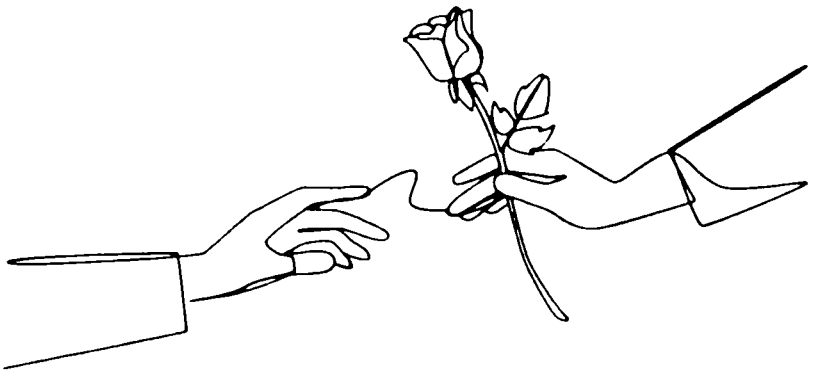
Sabaha karşı bir ses duydu kırmızı elbiseye bakarken, dışarıdan geliyordu bu ses. Çalışma masasındaki saate baktı: 06.12. Uykusuzluktan kulaklarının uğuldadığını sandı ancak hayır, tak tak tak... Bir kapıya şiddetle vuruluyordu. Kalktı, penceresine doğru ilerledi ve bakındı bahçesine. Kendi kapısına vurulmuyordu, bahçesinde kimse yoktu. Yeniden şiddetle vurulma duydu. Pencereyi açtı, bu esnada yan evin kapısının ışığı açıldı. Gözleri hemen oraya çevrildi. Akın'la aynı anda fark etti Ayten'in varlığını.

İnanamadı bu saatte burada oluşuna. Neden burada, diye sorguladı. Kaşları çatıldı, sonra bir şey fark etti: Ayten normal değildi. Çok net göremese de bir şey vardı onda, çözemedi, çözemedikçe daha da sinirlendi.

Bir şeyler konuştu Akın ve Ayten. Sonra Akın, yüzünü avuçları arasına aldı Ayten'in. Yavuz izledi yukarıdan onları. Ayten yüzünü eğdi Akın'ın avucuna iyice. Ağlıyor muydu?

Ağlama Ayten. Ağlama... Sen ağladıkça ben kahroluyorum. Çok seviyorum. Ben kahrolurum ama sen ağlama.

Duzenleme
Ny.ozlem

22. BÖLÜM: BİTMEMİŞ TÜRKÜLER

Anılarımın çoğuna mutsuzluk kokusu bir gibi rutubet sinmişti. Ne zaman onları düşünsem babamın bağırtıları, küfürleri, somurtkan yüzü ve sevgisizliği bir tablo gibi zihnimin düz duvarında öylece asılı durur, bana bakardı. Sahi, hiç mi yoktu iyi bir anı? Geçmişim bu kadar mı katran karasıydı benim? Bu kadar mı karanlıktı?

Birdenbire giden elektrikler geliyordu sonra aklıma. Hava kış, on sekiz yaşıma girmemişim henüz. Sobada yanan alevlerin kızıllığı boruları da kırmızıya boyamış, aynı zamanda tavanda yakamozlar gibi dans ediyordu. Babam işten gelmişti, çok öfkeliydi elektrikler gittiği için, biz de ses çıkarmıyorduk. Elektrik kesintisine bile öfkelenen bir adam... Sobada yananların çıtırtısı ve Emel'le Gülin'in sesleri vardı yalnızca evde. Bizse durgun bir su gibi öylece oturuyorduk.

Çay içiyor, pilli radyonun takılı pili eşliğinde akşam haberlerini dinliyorduk. Tek bir mum yanıyordu yalnızca salonda, başka mumumuz yoktu. Biterse karanlıkta kalacaktık, mumlar pahalıydı ve babam almazdı, bilirdik. Ben zar zor o ışıkta dantel işlemeye çalışırdım, Zehra ise, "Kör gözle iş yapıyorsun, yamuk yumuk olacak sonra, satamayacaksın," diye kızıyordu bana. Onu umursamıyordum.

Gülin, annemin kucağında kıpırdanıp duran Emel'e bakarak çeşitli hareketler yapıyor, onu güldürmeye çalışıyordu. Sonra birden babam radyoyu kapatmıştı, hemen kaldırmıştım ben de ellerimdeki dantelden başımı tabii. İçimden *kesin Gülin çok ses yaptı, şimdi ona kızacak* diye geçiriyordum ki babam Gülin'e gülerek bakmaya başladı. Evet, basbayağı gülüyordu Gülin'e. İnanamadım, Zehra'ya baktım, o da inanamamış gibi babama iri iri olmuş gözlerle bakıyordu.

"Fındık, hadi saklambaç oynayalım," demişti babam. Gülin'e hep Fındık derdi. Şüphesiz kızlar arasından en sevdiği kızı Gülin'di. Çünkü Gülin'in dilinde yaşına rağmen bir büyü vardı. En kötüsünü bile etkisi altına alacak, çözüverecek bir büyüydü bu.

O akşam Gülin ve babam karanlık evin içerisinde kahkahalar atarak saklambaç oynarken her birimiz onları izledik. Annemi ilk defa o akşam bu kadar çok gülerken görmüştüm. İnce tülbendinin kenarıyla ağzını örte örte kıkırdıyordu. Ferhat yattığı yerde bir kolunu başının altına almış, Gülin'e, "Salak kardeşim, hep aynı yere saklanırsan seni tabii kolay bulur. Git başka yere saklan!" diye akıl veriyordu. Gülin hep salonun yanındaki odanın kapısının arkasına saklanıyordu çünkü korkuyordu, karanlıkta kaybolacağını sanıyordu.

Gülin, "Karışmasana bir kere sen abi!" diye bağırıyordu. Hele babam onu her bulduğunda, yakaladığında Gülin öyle şiddetli bir şekilde gülüp çığlık çığlığa bağırıyordu ki onun sesiydi bizi mutluluğa sürükleyen zaten. Ben bırakmıştım elimdeki danteli kenara, Zehra ardı ardına çay koymuştu her birimize, Nergis başını benim omzuma yaslamış, Emel annemin kucağında kıkırdıyor, Ferhat daha on altısında ağır abi havasında ama gülmemeye çalışırken yeni yeni çıkan dudak üstü bıyıklarını geriyordu.

Tek bir mum aydınlatıyordu bizi o akşam, tek bir mum altında gülüyorduk hepimiz ilk defa. Elektrikler hiç gelmesin istedim. Ömür boyu razıydım o karanlıkta hep mutlu olmaya, kahkahalarımız aydınlatıyordu evi çünkü.

Salonun ortasındaki oymalı eski sehpanın üzerinde duran yarısı erimiş muma bakarken düşündüm bütün bunları. Koltuğun kolçak kısmına oturmuştum, üstüm pisti. Tüm vücudum savaş sonrası yıkık bir ülke enkazıydı. Bakışlarım ölgün, omuzlarım çöküktü, her yanımda ağrı, gözlerime batan iğneler ve daha da kötüsü kalbim kırık.

Yeniden baktım erimiş muma. İncecikti ve dimdikti muhtemelen yanmadan önce ancak yandıktan sonra hacmi genişlemiş, durduğu tablanın etrafında pürüzsüz kumaş gibi yer edinmişti. Yanıp söneli çok olmuştu ama mumun erimiş hüznü o kadar belliydi ki mumda kendimi gördüm. Hem... Akın da öyle derdi ya bana. Ateş parçası. Mum alevi de ateş parçasıdır, yanar yanar erir, kendi kendinde boğulur, kendi kendinde söner. Evet, Akın'ın bahsettiği o ateş parçası bendim ve ben bir mum aleviydim işte. *Boğuluyorum, ne zaman söneceğimse meçhul.*

"Neden koltuğa oturmuyorsun?"

Akın'ın sorusu üzerine bakışlarımı erimiş mumdan onun gözlerine çevirdim. Ait olmadığım bir evde, koltuğun kol kısmında öylece durmak mantıklı geliyordu bana o an. Korkuyordum, utanıyordum, küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum ve kabullenemiyordum başıma gelenleri bir türlü. Hiçbir yere hiçbir zaman ait olamamak ne kötüydü.

Bunu Akın nezdinde düşünmüyordum. Ben ona, o da bana hep ait olacaktı ancak bu başka bir şeydi. Benim ailem, hayattayken almıştı benden aidiyet duygusunu.

"Üstüm başım kirli," dedim gözlerimi kucağımdaki ellerime çevirirken. Ellerim soğuktan bembeyaz kesilmişti.

Akın tam karşıma gelip önümde durduğunda çekine çekine yeniden kaldırdım bakışlarımı. "Bu evdeki hiçbir şey senden temiz değil, Zümrüt." Elini sol gözümün hemen altındaki şişliğe götürmek istedi, acıtacağını mı düşündü nedir, yanağıma indirdi sonra. Tenime değen eli sıcaktı, bir tüy kadar da hafifti. Dişlerini sıkıyordu, gözleri yaralarımı tararken. Öfkeli nefes alıp verişiyle inip kalkıyordu göğsü. Akın'ın gözlerinin yeşili kopkoyuydu o an. Yabana atılmayacak kadar büyük olan öfkesindeki bu keskinlik korkuttu beni.

"İyiyim böyle," demekle yetindim. Yığılıp kalmaktan korkuyordum şuracığa. Öyle bir beden yorgunluğu, öyle bir ruh yorgunluğu... İkisi bir arada, at atabilirsen.

"Hadi, anlat bana neler olduğunu," diyerek iki eliyle kavradı yüzümü tıpkı kapının önünde yaptığı gibi. Sakin kalmayı çabaladığı, kendisini sıktığı o kadar belliydi ki bir yanım ona geldiğim için çok pişman oldu. Akın benim yumuşak yanım, zaafımdı ve onun bende gördükleri yüzünden üzülmesine üzülmüştüm ben de.

"Babam işte..." dedim, kafamı geri çekerek yüzümü ellerinden kurtarmak isterken. Bana dokunsun istemiyordum. Kendimi iğrenç, pis bir varlık olarak görüyordum. Hatta öyle ki bu eve ait olmak şöyle dursun, o an Akın'ın kalbinde var olmak bile canımı yakıyordu bu kirlilikle. "Öyle işte..."

Toparlanmadı kelimeler dilimde asla. Akın çekti yüzümden elini, az az nefes aldım. "Zümrüt, sen aynaya baktın mı hiç? Sen yüzünün hâlini gördün mü? Ne zaman oldu bu? Neden oldu? Neden... Nedene bile gerek yok, bunu sana nasıl yapar o şerefsiz baban?!"

Git gide yükselen ses tonuyla ayağa kalktım ve durdum karşısında. "Sevgilim, sakin ol..." dediğimde daha da hiddetlendi.

"Sakin mi olayım? Karşımda bir harabe duruyor sanki! Düşünüyorum düşünüyorum ama sana bunu reva görmesine hiçbir sebep bulamıyorum Zümrüt! Aklım asla almıyor! Bunun bir sebebi olmaz, olamaz..." Deli gibi volta attı iki kez salonda, kısacık saçlarını silkeledi iki eliyle öfkeyle. "Ben miyim sebep? Benim yüzümden mi? Biri mi bir şey demiş babana?"

Kurumuş boğazımı yutkunarak ıslattım. "Akın, seninle alakası yok..." dedim ama bu büyük bir yalandı, sesimin çatlamasından bile anladı yalan söylediğimi.

"Benim yüzümden..." dedi gözlerini kırpmadan. "Benim yüzümden öldüresiye dövüldün!"

Rüzgâr gibi adımlarla kapıya doğru ilerlediğinde ben de peşinden yetişmek için zorladım bacaklarımı. "Akın, dur! Dur, gitme! Akın, sakın gitme!" Arkasından koşturuyordum ama kapıyı açıp kendini dışarı atmıştı çoktan.

"Eve geç Zümrüt!" diye bağırdı yüzüme bakmadan. Garaja doğru gidiyordu.

"Akın, yalvarırım gitme! Lütfen!" Sağ kolunu tuttum sıkıca, hızla çektim. Duraksadı fakat bakmadı yüzüme. Ne diyeceğimi asla bilemiyordum. Babasının benim hakkımda tüm mahalleliye Yavuz Bey ve onunla kırıştırdığımı söylediğini, adımı çıkardığını ve babamın namus diyerek beni dövüp evden attığını nasıl söylerdim?

"Eve geç Ayten!" diye âdeta haykırdı Akın. Sesi öyle sert, öyle keskindi ki elimi çektim kolundan.

Yeniden yürümeye başladığında bu defa hızlı davrandım ve kollarının üzerinden kolumu atarak sırtına sarıldım. Ellerimi göğsünde kavuşturdum sıkı sıkıya, yanağımı iki kürek kemiğinin arasına bastırdım. "Gitme Akın..." dedim karıncalı bir sesle. "Gitme, ne olur! Uzak dur o mahalleden, lütfen..."

Mahalle dedikodu kazanı, kazanda yanan biziz Akın!

Sırtına yaslanan göğsüm sarsıldı hıçkırdığımda. Akın geri dönüp yüzüme bakmak istedi, daha da sıktım onu. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım bir sinir boşalmasıyla. Onca ağlamamın ardından ona sarılırken ağlamam öyle yoğun, öyle sarsıcı ve öyle büyüktü ki sesim yankılanıyordu Aşiyan'ın sokaklarında. Ona sarılmak şu an çok daha fazla kötü hissetmeme neden oluyordu ama gitmemeliydi, çıkmamalıydı kollarımdan, gitmesine izin veremezdim.

En sonunda kendimi ağlamaya kaptırdığımdan mıdır nedir, kollarım çözülüverdi Akın'ın bedeninden, dizlerimin bağı çözüldü, bıraktım kendimi. Akın hemen bana döndü, hızla sarıldı bana. Buğulu gözlerle onun ne yapacağını bilemeyen telaşlı hâlini gördükçe daha da üzüldüm. Bana bakıp konuşamıyordu bile. İkimiz de öyle keskin bir ikilemin eşiğindeydik ki kelimeler bile karşılamıyordu bu anımızı.

En sonunda Akın dayanamadı, kucağına alıp yeniden eve götürdü beni. Ağlama krizine girmişim, saçımı başımı yolmuşum, sayıklamışım

abuk sabuk, leş gibi ter kokmuşum ama Akın bir an bile ayrılmamış yanımdan. Puslu ve hiç de hatırlamak istemeyeceğim anlar olarak hafızamda yer edindi bu yaşananlar. İki gündür gözlerimde yer edinmeyen o uyku Akın'ın kollarıyla bana geldi. Saatler birbirini itekledi, gün akşama kavuştu. Birkaç kez boşluk hissettim yanı başımda ama çok geçmeden doldu.

Sonra kapı çaldı, o zaman açtım gözlerimi. Akın benden önce kalktı, zaten o hiç uyumamıştı sanırım. Peşi sıra ben de kalktım ancak başım dönünce bir müddet ayakta öylece dikilip odaya bakındım. Çift kişilik pirinç, beyaz renkli bir karyola, koyu kahverengi kocaman bir kıyafet dolabı, ayakları yüksek yatağın iki yanına konumlandırılmış komodin, bordo renkli taburesi olan koyu kahve tuvalet aynası... Bunca eşyaya rağmen oldukça düzenli ve temiz bir odaydı. Temiz ve hüzün dolu. Geçmişten arındırılmak istenmişti sanki bu ev, öylesine temizdi ama duvarlara sinmiş bir anı kokusu vardı.

Aşağıdan gelen homurtuları duymamla ayaklarım o yöne doğru hareket etti. Merdivenlerden inerken sesten ablam Zehra'nın burada olduğunu anladım. Kalbim tekledi, duraksadım merdivenin orta yerinde. "Nerede kardeşim? İyi mi?" diye soruyordu. *Ne bu merakın Zehra? Sen değil miydin beni şeytanın eşi olan babamla konuşarak cehennemime geri yollamak isteyen?*

"O neden bu hâlde? Ayten'e bunu çok kez sordum, asla söylemedi bana. Babanız ona nasıl böyle bir şey yapar Zehra Hanım? Hiç mi vicdanı yok bu adamın? Her yanı çürük içerisinde, her yanı! Üstelik evden kovmuş babanız! Kalkmış bir de o yaralı hâliyle Arnavutköy'den buraya kadar yürümüş! Nasıl yapar bunu?" Akın'ın ardı arkası kesilmeyen sözleri fütursuzca Zehra'nın yüzüne vuruluyordu.

Aşağıya indiğimde Zehra'nın öne eğilmiş başı hemen yukarı kalktı. Ferdi'yle gelmişti buraya. Yavuz Bey de buradaydı ve beni görünce gözleri iri iri açıldı şokla. Zehra bana doğru koştu hemen, sarıldı sıkıca. Ben sarılmadım. Hatta ellerimi ikimizin arasına koydum, ittim onu nazikçe kendimden. "Çok korktum..." dedi Zehra benden ayrılıp saçlarımı okşarken. Yüzüme buğulu gözlerle baktı, sahiciydi. Ama bir kere kırılmıştı ya, daha da birleşmiyordu kalbim. "Başına bir şey geldi diye ödüm koptu!"

"Neden bizi merakta bırakıyorsun bacım? Ne o öyle habersiz sabahın köründe kaçıp gitmişsin... Aramadığımız yer kalmadı, en sonunda Yavuz Bey'imi aramayı akıl ettik," dedi Ferdi de Zehra bana sarılırken. Gözlerim Yavuz Bey'i bulduğunda bana gözünü bile kırpmadan, kaşlarını çatmış, düşünceli bir şekilde baktığını gördüm.

Zehra'nın saçlarıma dokunan ellerini tutup iki yanma indirince bıraktım. "Başıma bir şey geldi zaten Zehra," dedim. Merakla bakındı gözlerime. "Evimden bir iftirayla atıldım. Sana sığındım ama senin de niyetin beni o cehenneme geri yollamakmış, bilmiyordum. Başıma daha kötü ne gelebilirdi?"

İnce kaşları çatıldı Zehra'nın. "Ne diyorsun Ayten, anlamıyorum?" dedi.

"Duydum seni." Gözüm Zehra'nın ardında duran Yavuz Bey'e, Ferdi'ye ve Akın'a takıldı bir an ancak umursamadan konuşmama devam ettim: "Duydum sizin konuşmalarınızı. Bağışla, rahatsızlık vermişim size."

Bir saniyelik hızlı bir soluklanma yaşadı, sonra hemen inkâra geçti: "Sen yanlış anlamışsın kardeşim. Olur mu öyle şey, orası senin de evin. Ben sadece..."

Elimi kaldırdım, sustu. "Yeter Zehra! İkimiz de birbirimizi yeterince biliyoruz; ne istediğimizi, ne hissettiğimizi, ne düşündüğümüzü bir kilometre öteden görebilecek kadar tanıyoruz. Aptal değilim." Sinirle saçlarımı çekiştirerek geri savurdum. "Çok şükür kalbim kırık, kafam değil. Gerçekleri çok net görebiliyorum."

Açık kahve gözleri nemlendi. "Ayten, kardeşim..." diye sayıkladı boğuk sesle. Elime uzanmak istedi. Geri çektim elimi.

"Git Zehra."

"Burada kalamazsın Ayten," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Neden kalamayacakmış?" diye araya girdi Akın. "Basbayağı burada kalacak. Onu bir daha asla bırakmam."

Zehra bir bana bir de Akın'a baktı. En son yine bende durdu gözleri. "Mahalleliyi biliyorsun..."

Sustu. Öylece baktık birbirimize. "Ne mahallelisi?" diye sorguladı Akın merakla. Ona anlatmamıştım hâlâ. Anlatamazdım ki. Nasıl diyecektim? *Beni seninle arabada sarılırken görmüşler, laf söz olmuş* desem... Bu en hafif tabirdi tabii. Ama bir de işin Süleyman Bey tarafı vardı. Akın kesinlikle o mahalleye gitmemeliydi. "Ne oldu mahallede, bizi gördüler, değil mi? Ona laf ettiler..."

Zehra söyleyecekti. Zehra'nın bakışından aklından neler geçtiğini görebiliyordum. "Git Zehra," dedim yeniden. Ferdi'ye döndüm sonra. "Ferdi, al git Zehra'yı."

"Ayten..." diyerek karşı çıkmak istedi Zehra, koluna girdim ve kaba kuvvetle kapıya çekiştirdim. "Ayten, yapma. Bak, ben her şeyi düzeltirim, gidemezsin evden."

"Ya sen aptal mısın Zehra?" diye bağırdım en sonunda. "Hâlâ bana o evden, geri dönmekten nasıl bahsedersin sen? Babam evden atmış, mahallede arkamdan kim bilir neler diyorlar, dedikodu kazanı gırladır..."

"Kim, ne diyor arkandan Ayten?" diyerek sesini yükseltti Akın.

"Orospuymuşum ben!" diye patladım en sonunda Akın'ın gözlerinin içine bakarak. Anında buğulandı gözlerim. "Akşamları sen bırakıyorsun ya beni eve, adımı çıkarmışlar benim orospu diye!"

Bir suçluluk gölgesi geçti Akın'ın yüzünden. Kendisini suçladığını çok net görebilmiştim. Oysa işin bambaşka olduğunu bilseydi Akın daha da öfkelenecekti, farkındaydım bunun. Bu şekilde söylemek daha doğru gelmişti. Tabii ben bütün bunları söylerken Yavuz Bey'in de buradaki varlığını unutmuştum. Bir anda kendi kardeşim de dâhil hepsine karşı büyük bir utanç duydum.

"Gidin artık Zehra!" dedim hiddetle. "Git, beni düşünme! Zaten hep kendini düşündün!"

"Hep kendimi mi düşündüm? Nasıl laf o öyle Ayten, kendine gel! Kendimi düşünsem buraya kadar gelir miyim?"

"Kendini düşünüyorsun tabii!" dedim ama devamını getirmedim kelimelerimin. Çünkü o hamileydi, çünkü kendinden başka düşünmesi gereken bir can daha vardı, çünkü üzülemezdi, çünkü ben yine aptal gibi kendimden başka herkesi ve her şeyi düşünmekle meşguldüm! "Git Zehra!" Kapıya doğru hafifçe itekledim onu.

"Çocukluğu ve şu şımarıklığını bırak Ayten!" diye cırladı ve üzerime yürüdüğünde Akın girdi araya.

"Neyin çocukluğu Zehra Hanım? Neyin şımarıklığı? Nasıl göz yumabiliyorsunuz buna? Lütfen gidin... Ayten artık burada, benimle yaşayacak!"

"Senin neyin olarak yaşayacak be burada? Hangi vasıfla?"

Akın'ın gözleri kısıldı, anlık olarak bana baktı. "Eşim olarak," dedi sonrasında. "Evleneceğiz biz, tasalanma hiç sen. O aptal mahalleliye de söyle, kapatsınlar çenelerini. Benim asabımı bozmasınlar Zehra Hanım, yoksa çok kötü şeyler olur."

Bir sessizlik oldu o an, Zehra kuyruğunu kıstırdı kedi gibi Akın'ın bu sözleriyle. Muhatabı yeniden benim gözlerim oldu. "Öyle olsun..." dedi yüzüme bir kardeş gibi değil de düşman gibi bakarak. "Ama en kısa sürede evlenin." Emir değildi bu, bir uyarıydı esasında ama onu hiç de ilgilendirmiyordu bu mesele. O sadece el âlemi düşünüyordu. "Gidelim Ferdi."

Kapıdan çıktıkları esnada, "Ben Mahir Bey'e haber vereyim, o bıraksın sizi Zehra Hanım," diye araya girdi Yavuz Bey. *Yavuz Bey...* Tam ben *yok* diyecektim, fırsatçı Zehra *olur* dedi timsah gözyaşlarıyla, Ferdi de karşı çıkmadı bu isteğe.

Yavuz Bey hızlı adımlarla gidip Mahir abiyi çağırdı, sonra geri döndü. "Alacağın olsun Ayten..." diye sayıklıyordu Zehra da bir yandan. "Her koşulda arkanda durdum ben senin! Her koşulda... Nankörlüğün ne yeri ne zamanı, sana inanamıyorum!" Biraz daha homurdandı Zehra, sonrasında Mahir abi geldi, gittiler. Sinirle gözlerimden akan yaşları sildim hızlıca.

Arkamı döndüğümde Yavuz Bey'le göz göze gelince utandım. Adam her şeyin ötesinde patronumdu ve ben rezil bir çalışan olarak bugün hesapsızca işe gitmemiştim. "Yavuz Bey, ben çok özür dilerim bugün için," diyerek bakışlarımı kaçırdım. *Dayak yedim ve ablam da evinde bulunmamdan rahatsız oldu, ben de sevgilime kaçtım, işe bu yüzden gelemedim.* Düşüncelerimi söylemek muhtemelen çok zor olacaktı.

Bana doğru adımladığında yeniden gözlerini buldu gözlerim. Kafasını iki yana salladı. "Çok üzgün ve şaşkınım," dedi, babamın yüzümde bıraktığı izlere bakınarak. "Bunları yaşadığın için... İstediğin kadar dinlenebilirsin. Toparlanman Mete için de daha iyi olacaktır."

"Yarın işe geleceğim," dedim kararlılıkla.

"Ayten, hayır," diye karşı çıktı Akın. "Hâlâ sağlıklı düşünemiyorsun. Biraz toparlan, öyle çalış."

"Hasta değilim." Acıyla gülümsedim. "Sadece dövüldüm. Belki de alışmışımdır..." Alt dudağımı büktüm ve ayak ucuma baktım. "Her zamanki şeyler."

Sesli bir nefes çekti Akın ciğerlerine, bakışlarım gözlerini buldu. "Babana kim ne söyledi, bilmiyorum ama o söyleyen her kimse onu bulup yerin dibine sokmadan rahat etmeyeceğim."

Gayet katı çıkan sesi üzerine tüm vücudum gerildi. Bütün bunlara sebep olan Süleyman Bey'di. *Babandı, Akın. Hem de söyledikleri hiç de masum şeyler değildi.* Anlık olarak Yavuz Bey'e baktım. Akın'ın ve Yavuz Bey'in bu konuda ne kadar yaralanabileceklerini düşündüm. Hiç şüphesiz ikisi de anne babasını düşünecekti bu sözler üzerine. Alakam olmadığı hâlde sorumlu hissettim. Tam anlamıyla iki ucu boklu değnek.

"Bu konuyu daha fazla büyütmeye gerek yok, olan oldu," dedim ve zorlukla yutkundum.

Akın ellerini beline koydu. "Bu konuyu öylece geçiştirmeni anlamlandıramıyorum Ayten!" Katı çıkan sesiyle bütün tüylerim diken diken

olmuştu. "Kemal iti mi söylemiş bunları? Ha? Seni kıskandığı için mi söylemiş? Hazmedememiş mi seninle birlikte olmamı o çarkına tükürdüğümün yerden bitme cücesi?"

O kadar öfkeliydi ki ne söylersem söyleyeyim sakinleşmeyecekti. Yavuz Bey'e döndü bakışlarım yardım dilenircesine. O da bu konu üzerine kaşlarını çatmıştı ama araya girip, "Biraz sakinleşip etraflıca mı düşünsen Akın?" diye sordu. "Hem Ayten'in de bu konuda ne kadar hassas olduğu belli. İşinize karışmak gibi olmasın ama..."

"Karışamazsın zaten!" dedi Akın tüm bedenini Yavuz Bey'e dönerek. Bir anda bütün öfkesi Yavuz Bey'in üzerine bir ok gibi yönelmişti.

"Beni yanlış anladın," diye savunmaya geçti Yavuz Bey.

"Akın..." dedim ben de.

Akın sinirle kıpırdandı olduğu yerde. Kafesine sığamayan, çırpınıp duran bir kuş gibiydi. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı asla bilemedim. "Yarın işe gelmeni istemiyorum Ayten," dedi Yavuz Bey otoriter bir sesle. O da gerilmişti Akın'ın bu tavrı üzerine. Sonra Akın'a döndü bakışları. "Ve sen..." dedi bir parmağını Akın'ın yüzüne sallayarak. "Baban gibi birine dönüşmekten vazgeç Akın. Nelere sebep olacağını sen benden daha iyi biliyorsun! Aklını kullan, hislerine yenik düşme."

Anlamlandıramadım bu sözlerini ama Süleyman Bey'in lafı geçince tenime iğneler battı sanki. İkimizin de bir şey söylemesini beklemeden çıktı gitti evden Yavuz Bey. Kapı kapanır kapanmaz Akın'la göz göze geldim. Kırgın, öfkeli ve üzgündü bakışları. Ciğerlerimdeki bütün nefesi üfleyip başımı yere eğdim yeniden ve ellerimi önümde birleştirdim.

Akın ise hiç beklemeden bana doğru adımlayıp sarıldı bedenime. "Ah Zümrüt..." dedi sakinlemiş bir sesle. Sol yanağımı sıkıca bastırdı göğsüne. Akın'ın tanıdık, ferah kokusunu içime çekerken gözümün altındaki şişlik biraz acıdı ama sesimi çıkarmadım. "Bir daha kimse seni kıramayacak, sana söz veriyorum."

Burnumu çektim sertçe. "Gelmemeliydim belki de buraya," diye itiraf ettim. Yaslandığım göğsü sözlerim üzerine titredi. "Seni böyle üzeceğimi bilsem asla gelmezdim."

Aslına bakılırsa aynı konumda Akın olsaydı ben de onun gibi tepki verirdim. Hatta daha da fazlası bile olabilirdi ancak ben Akın'ın bu işlere karışmasını hiç istemiyordum. Akın'la sevgili olsam bile onun benim hayatıma elini sürmesi kendisini kirletmek olarak geliyordu bana. Belki de Akın çok temiz, tertemiz sevdiği için bu sevgiyi kirletmemeyi istiyordum, bilemiyorum.

Boynunu hafifçe geri çekip üstten yüzüme bakarken, "O nasıl laf öyle Zümrüt?" diye sorguladı beni. Daha da sakinleyen sesiyle benim de gerginliğim çözülmüştü.

"Bu ev... Bu ev ben gelince sessizliğinden uyanmış, kaosa dönmüş gibi hissettim ve bunun sorumluluğu bana göre çok ağır Akın."

Kendimi geri çekmek istedim kollarından ama sıkı sıkıya tuttu beni. "Bu kadar ince düşünme," dedi katı bir sesle. Sol elinin başparmağı çenemin ucunu okşadı hafifçe. "Bir evi ev yapan dört duvar ve çatı mı sanıyorsun sen? Bu evi ev yapan sensin. Aşiyan'ın anlamı sen yoksan sadece boş laftır ama sen varsan yuvadır."

Ayten'in Aşiyan'a gelmesinin üzerinden iki gün geçmişti. Akın bu iki günde hem Ayten'in yaralarının iyileşmesi için çabalamış hem de onun gerginliğini azaltmak için elinden ne geliyorsa yapmıştı. Hiç âdeti olmasa da bütün bir dolabı dolduracak kadar sebze meyve, envaiçeşit kıyafet, kabzası gümüşten işlemeli bir saç tarağı, Ayten'e yakışacağını düşündüğü için incili kolye ve küpeler, Ayten'in gördüğünde çok utandığı iç çamaşırları ve birkaç çift ayakkabı almıştı. Onun rahat etmesi en büyük önceliğiydi. Çok gergindi Ayten, çok da mahcuptu. Kendisini asla ait hissedemiyordu buraya. Salonda hep koltuk kenarlarına ilişiyor, evde yalnızca temel ihtiyaçlarını karşılamak için dolaşıyor, Akın onun için bir şey aldığında veya yaptığında bademgözleri ağlayacakmış gibi dolu dolu oluyordu. Ayten'in bu mahcupluğu ve diken üstünde duruşu da Akın'ın yüreğinde koca bir dert yumağı olarak büyüyordu.

İki gün göndermedi Ayten'i Mete'nin yanına. Ayten bu iki günde vaktinin çoğunu Akın'ın çift kişilik karyolasında dinlenerek geçirdi. Onun dinlendiği saatlerde Akın, Yavuz'un evine giderek Mete ile alakalı herhangi bir sıkıntı olup olmadığını sordu. Yavuz ise Mete'nin iyi olduğunu, idare ettiğini, Ayten iyi olduğunda işe geri dönmesinin daha doğru olacağını söyledi. Lakin Akın'ın aklını kurcalayan mesele çok başkaydı ve Yavuz'la bunu konuşup konuşmamakta çekindi bir süre. İçindeki ilkel kıskançlık tüm bedenini bir mengene gibi kıstırıyor, ona ıstırap veriyordu ancak bunu söylemezse, önayak olmazsa da içi hiç rahat etmeyecekti, biliyordu.

"Ben biraz düşündüm de..." dedi Yavuz'un gözlerinin içine bakarak. "Ayten için, onun geleceği için sevdiği işi yapması daha doğru olabilir. Bu sebeple senden ona yardım etmeni, ona bu tekstil işinde yol göstermeni istiyorum." Ne de kolay çıkıyordu kelimeler dudaklarından, oysa kalbinde bir

fırtına söz konusuydu. Yavuz'a bakarken adamın her mimiğinde en ufak bir bayağılık, bir mutluluk sezerse anında her şeyi dağıtacak büyük bir kıskançlık vardı içerisinde.

Ama öyle olmadı. Hatta aksine, Yavuz kaşlarını çatarak baktı Akın'ın yüzüne. "Nasıl yani? Onu bizim fabrikada mı işe almamı söylüyorsun?"

"Hayır, ona şu çizim ve dikiş konusunda ders vermeni istiyorum. Şu an değil ama ileride mutlaka bu yolda yürümesi gerek. Mete'yi bırakmak istemiyor şimdi ve hayatını nasıl yönetmesi gerektiğinin de pek farkında değil. Ben bir şeylerin farkına çok geç varıyorum. Dikiş nakış seviyormuş mesela Ayten, o zaman istediği ve sevdiği işi yapsın." Derin bir nefes aldı Yavuz'un gözlerine bakarken, ellerini yumruk yaptı sıkı sıkıya. "Eğer ona bu konuda yardım edersen çok mutlu olurum."

Bir süre sessizce bakıştı iki adam, bu bakışmayı ilk kesen ise Yavuz oldu. "Öyle ha deyince olacak şey değil bunlar Akın," dedi aksi bir sesle. "Ayten'in bu konuda hiçbir temeli, eğitimi yok. Üstelik lise mezunu bile değil. Beni yanlış anlama, bunu onu yermek için söylemiyorum ancak diyelim ki onu eğittim, çok iyi ve başarılı bir tasarımcı yaptım... Sonrasında gelip onu Karaca Tekstil'e aldığımda bu kızın eğitim durumunu nasıl açıklayacağım? Benim için sorun değil, ben ona eğitim vermekten asla çekinmem ama sen de biliyorsun, insanlar konuşur..."

Akın oturduğu sandalyede öne doğru eğildi. "İşte bu anda ben devreye gireceğim. Merak etme, kimsenin ağzına sakız olmadan tamamlayacak eğitimini o. Önce liseyi bitirecek. Senden istediğim, bu konuda ona yardımcı olman. En azından çizimde yeteneği olup olmadığını öğren, yeteneği yoksa zaten olmaz bu iş."

Anlaştılar. Yavuz gerilmişti, Akın ise bambaşka bir ruh hâline girmişti bu anlaşmadan sonra ancak ikisi de bu konuda daha fazla konuşmamıştı. Üçüncü günün sabahında Ayten, Yavuz Bey'in evine geldiğinde öncekine göre daha iyiydi. Akın şu üç günde ona gerçekten olabilecek en iyi şekilde yaklaşmış, âdeta onu el üstünde tutmuştu. Bunca güzel şeye rağmen ara ara evden kovulması aklına geliyor, babasının *"Orospu!"* diye bağırması kulaklarında çınlıyordu. Keşke buraya gelmesiyle yaşananlar hafızasından silinebilseydi. En azından Akın bu meseleyi unutmuş gibiydi, bu konuda rahattı Ayten.

Ama sandığı gibi değildi çünkü o gün Akın mahalleye gidip neler olduğunu öğrenmeye kararlıydı. Arabayı sürerken çok gergindi, kemik direksiyonu hıncını çıkarmak istercesine sıkıyordu ve öfkeyle soluyordu. Ayten'i meseleyi kapattığına dair ikna etse de kaç gecedir bu meselenin yangınıyla

kavruluyordu içi, gözüne uyku girmiyordu doğru dürüst. Mahalle kahvesinin önünde arabasını durdurduğunda bir süre kahvehaneye doğru bakındı. Birkaç baş da motor sesini duyunca pencerelere doğru bakınmış, Akın'ın öfke dolu çehresiyle karşılaşınca da hepsi susmuştu.

Akın hızla indi arabadan, kahvehanede kâğıt oynayanların tüm dikkati oyundan bir anda ona döndü. Beş basamaklık kahvehane merdivenlerini iki adımda tırmandı, giriş kapısında durup, kendisine bakınan çehrelere tiksintiyle göz gezdirdi. "Kemal nerede?" diye sordu tükürürcesine.

Kahvehane sahibi Yılmaz, "Aşağıda, babasının dükkânındadır, beyim," diye yanıtladı omzuna yırtılmış havlusunu atarken. Şimdi *beyim* ayağı çeken bu ve bunun gibi adamların hepsinin ağzını burnunu dağıtmak istedi Akın ancak tek yapabildiği hafifçe başını sallamak ve gerisin geri dönerek arabasına atlamak oldu.

Akın arabasını Kemal'in babasının dükkânının önünde durdurduğunda, Kemal fren sesini duyup önündeki spor gazetesinden kaldırdı başını ve dışarı bakındı. Akın'ın dükkâna doğru adımladığını görünce kedi görmüş fare gibi korkarak yerinden kalktı hemen. Akın'ın bir hışımla içeri girmesi üzerine, "Ne var lan?" dedi titreyen bir sesle.

Akın ise onun bu korku dolu hâlinden yararlanarak üzerine yürüdü ve yakalarından tuttu onu hemen. "Ne söyledin Ayten hakkında? Ne yalanlar uydurdun mahalleliye?" Kemal bön bön baktı Akın'ın yüzüne önce. Ne diyeceğini kestiremedi. "Konuşsana lan? Kırayım mı illa çeneni bülbül gibi şakıman için?"

"B-ben bir şey demedim!" diye kekeledi Kemal, yakalarını tutan Akın'ın ellerine uzanarak. "Demedim bir şey!"

"Yalanını sikeyim senin!" dedi Akın tükürürcesine. "Sen söyledin değil mi mahalleliye Ayten'le ilişkim olduğunu? Kıskançlığından kudurduğun için adını çıkardın değil mi kızın? Adam mısın lan sen?"

Kemal korkarak yutkundu. "Bırak!" diyerek, yakasına tutunan elleri sıktı. "Bırak, demedim ben bir şey! Baban dedi!"

Akın duraksadı. "Ne?" diye sorguladı tuttuğu yakaları daha da sıkarak. "Ne demek baban dedi?"

"Baban işte... Kahvehaneye geldi, bağıra çağıra Salih amcaya *kızını oğlumdan uzak tut* dedi. Bir de şey dedi..." Sustu Kemal. Her ne kadar bu mesele hakkında en çok yorum yapan olsa da Akın'ın karşısında beylik laflar etmekten ölümüne korkuyordu.

"Ne söyledi?" dedi Akın o susunca. Yine konuşmayınca yakasından sarstı adamı. "Lan konuş!"

Arka arkaya iki kez yutkundu Kemal. "Şey..." diye geveledi. "Ayten'in seninle ve Yavuz Bey'le kırıştırdığını söyledi."

Başından aşağıya kaynar sular döküldü o an sanki Akın'ın. Hırsından bir tane yumruk geçirdi Kemal'in çenesine sıkıca. Kemal gerisin geri sandalyeye doğru yıkılıp yere düştü. Akın hızla çıktı dükkândan. Öfkeden öyle gözü dönmüştü ki arabayı çalıştırdı ve gaza bastı hemen. Kemal'in son sözleri, bozuk bir plak gibi takılı kaldı aklında. *Yavuz, Ayten, sen... Yavuz ve Ayten.* Kafayı yemişti sanki. Hırsından neredeyse direksiyonu koparacaktı.

Babasının Nişantaşı'ndaki evine varır varmaz hızla indi arabasından. Bahçe kapısını açıp içeri girdiğinde babasının koruması onu görünce oturduğu yerden korkuyla sıçradı. "Akın Bey'im, bir sorun mu var?" diye sordu, öfkeyle yürüyen genç adamın ardından ama bir yanıt alamadı. Evin kapısına öyle büyük bir şiddetle vurdu ki Akın, öfkesinden neredeyse kapıyı yıkacaktı. Defalarca indirdi yumruğunu kapıya, açılana dek. Kapıyı açan yardımcı kadın Akın'ın öfke dolu çehresini görünce donup kalmıştı, Akın ise onun yanından geçip hemen girdi eve.

"Baba!" diye bağırdı koca evde. "Baba!"

"Babanız çalışma odasında Akın Bey."

Anlık olarak yardımcı kadına baktı, daha sonrasında adımlarını merdivenlere yönlendirdi. Üst kata çıkar çıkmaz yeniden bağırdı: "Baba!" Öyle bir bağırıyordu ki duyan boğazının yırtıldığını sanırdı. Pat diye daldı babasının çalışma odasına. Dumanı tüten kahvesi, masasına vuran kış güneşi ve küllükte yanmakta olan sigarası çarptı öncelikle Akın'ın gözüne. Sonrasında ise pencerenin kenarında konumlandırılan telefonun başındaki babası...

Süleyman Bey, oğlunun bu öfkeli gelişinin nedenini çok iyi bildiğinden derin bir nefes aldı ve karşı tarafa, "Ben sizi sonra arayacağım," diyerek ahizeyi indirdi kulağından. Esasında Akın'ın buraya gelmesini mahalleye gittiği günün akşamında beklemişti. Kızın hemen yetiştireceğini düşünmüştü kendi sözlerini oğluna çünkü.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Akın, odanın yarısına kadar adımlayarak. "Sen nasıl o mahalleye gidip aslı astarı olmayan, öyle çirkin sözleri söylersin Ayten için baba? Hem de onca adamın arasında, kızın babasına!"

Süleyman Bey ise gayet rahattı. Ağır adımlarla masasının ardına ilerlerken, "Sesinin tonuna dikkat et Akın!" diye uyardı oğlunu katı bir şekilde. "Karşında kim olduğunu unutuyorsun."

"Hah!" diye bir ses çıktı Akın'ın ağzından. Ellerini beline koydu. "Baba, sen ne yaptığının farkında mısın? Ayten ne hâlde senin yüzünden, hiçbir fikrin var mı?"

Süleyman Bey hiç oralı olmayarak oturdu sandalyesine ve yüzünde mimik oynamadan, küllükte yanmakta olan sigarasına uzanıp dudaklarına koydu sigarayı. Uzun bir nefes çekti zehirli dumandan, geri üflerken ilgisizce masasının üzerine bakındı. "Ayten de onun o varoş mahallesi de umurumda değil Akın. Ben seni düşünüyorum."

Akın fark edilmek istercesine babasının masasına yaklaştı daha da ve isteğine ulaştı da. O, masaya yaklaşır yaklaşmaz Süleyman Bey'in yeşil gözleri kalktı onun yüzüne. "Beni düşünseydin böyle bir şeyi asla yapmazdın!" dedi sinirden çatlayan bir sesle. "Ayten'e iftira atmazdın! Nasıl ona böyle bir iftira atarsın, nasıl? Almıyor aklım mantığım... Yavuz'la da kırıştırıyor demişsin! Bu ne çirkin bir söz! Sen nasıl bir adamsın baba? Suçu günahı olmayan bir kıza iftira atacak kadar alçak mısın sen?"

"Haddini bil Akın!" diye uyardı onu Süleyman Bey.

Akın hiddetle iki elinin avuç içini masaya vurdu. "Asıl sen haddini bil baba!" diye bağırdı. Yeşil gözleri öfkeden kızarmış, bütün vücudu öfkesinin etkisiyle gerilmişti. "Bir daha Ayten hakkında yalan yanlış konuşmayacaksın! Hiç kimseye hiçbir şekilde yalan söylemeyeceksin, duydun mu beni?"

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Gerekirse evet!" diye diklendi. Babası hızla ayağa kalktı.

"Ulan şu yaşımda senin anarşist kıçını topladığım yetmiyor, bir de ne idiği belirsiz ilişkilerine el atmak zorunda kalıyorum! Boyun eğip, elimi öpeceğine şu takındığın tavra bak! Ben bu malı mülkü el âlemin kızlarına yedir diye kazanmadım Akın! Bolluk, bereket ve rahat içerisinde yaşıyorsan sayemde ama sen sadece nankörlük yapıyorsun!"

Babasının manipülasyonlarına kanmak niyetinde değildi Akın çünkü onu çok iyi tanıyordu. Böyle beylik laflar ederek insanları etki altına almayı çok severdi o. İyi bir hitap yeteneği olduğundan milletvekilliğinde de başarılıydı zaten. Milletten anlamayan bir milletvekili... Akın babasından nefret ediyordu. "Malın mülkün senin olsun! Unuttun mu, zaten ben de o mahalleye senin bu sahte zenginliğinden kaçmak için gittim..." Bir elinin işaret parmağını babasına doğrulttu. "Aşiyan'daki eve orospularını getirmeye kalktığın için gittim ben o evden! Sırf annemin hatırasına saygısızlık etme diye değiştirdim tüm kilitleri ve gittim!"

Annesinden bahsederken gözleri doldu lakin ağlamayacaktı, kararlıydı, dik duracaktı babasının karşısında. Babası da annesinin lafı geçtiğinde bir an donup kalmıştı, sonra öfkesinden yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Anma şu haysiyetsiz kadının adını!"

Haysiyetsiz kadın... Akın'ın eli bu defa yumruk şeklinde pat diye indi masaya. Masanın üzerindeki soğumaya yüz tutmuş kahve fincanı şangırdadı, birkaç damla döküldü masanın üzerine. "Doğru konuş annem hakkında!" diye bağırdı babasına.

Süleyman Bey ise oğlunun bu tavrı karşısında daha da öfkelenerek masanın etrafından dolandı hızla ve Akın'ın yakalarını kavradı hırsla. "Sen kimsin de bana sesini yükseltiyorsun ulan!" diyerek sarstı onu. Akın için babasının bu tavrı oldukça tanıdıktı. Eskiden olsa hemen kaçardı bu hiddetin üzerine ancak konu Ayten'di. Konu annesiydi. Kaçamazdı. "Annenin ne mal olduğunu nasıl unutursun sen?"

Akın, yakalarını tutan babasının ellerini kaba bir kuvvetle ittirdi. "Sen baba!" dedi ona, burnunu çekti sertçe. "Annemin Hamza amcaya geri dönmesinin sebebi de en çok sensin! İnkâr etme sakın! O evde neler yaşandığını hepimiz çok iyi biliyoruz... Bütün bu yaşananların, öksüzlüğümüzün en büyük sebebi sensin!" Süleyman Bey, oğlunun bu sözleri üzerine donup kalmıştı. Akın da onun konuşmamasından yararlanarak, "Bir daha sakın Ayten hakkında böyle laflar etme! Onu tanımıyorsun, zaten tanıyamayacaksın da hiç. Uzak dur benden baba, uzak dur evleneceğim kızdan, hayatımızdan..." dedi. Son cümlesinde sesi dalgalandı, gözlerine dolan yaşları hızlı hızlı kırpıştırarak dağıttı. Bir evlat babasına bu cümleleri söylememeliydi ancak ne babası baba gibi davranıyordu ne de o evlat olmayı becerebiliyordu. "Lütfen baba... Lütfen, uzak dur."

Akın'ın babasına son sözleriydi bunlar, gerisin geri ondan bir tepki beklemeden hızla çıktı evden. Önceki gelişinde ağlaya ağlaya çıkmıştı bu evden ama şu an ağlamak istemiyordu. Ağlayamayacak kadar sıkıyordu kendisini. Annesini düşündü yine, onunla geçen yedi senelik kısacık zaman diliminde onu ne denli çok sevdiğini ancak o sevgiyi kendi kendisine nasıl kırdığını anımsadı. Arabayı çalıştırdığında hiç düşünmeden gaza bastı ancak nereye gideceğini bilmiyordu. Caddelerde başıboş köpekler gibi arabasıyla dolaşırken altı yaşında gördüğü manzarayı hatırladı. Yavuz o gece kendisine ve Ajda'ya Zagor çizgi romanını okurken susamış ve aşağıya inmişti. Suyunu içtikten sonra mutfak penceresinin ardından duyduğu sesle o yöne adımlamış ve karanlık bahçeye gözlerini kısarak bakmıştı. İşte o kısacık anda bütün her şey değişmişti Akın için. Zira Akın o an, annesini ve

Hamza amcasını bahçede ağız ağıza görmüştü. Büyük bir şehvetle öpüşen iki insanı izlerken düşündüğü tek şey babasıydı o zamanlarda, büyüdükçe babasının da ne mal olduğunu çok iyi anlamıştı.

Kimseye anlatamadı bunu Akın. Sadece bir kere Yavuz'a, *"Bir adam ve bir kadın başkalarıyla evliyse birbirini öpebilir mi?"* diye sormuştu. Yavuz anlamamıştı bu soruyu.

"Dostça yanaktan öpebilir tabii," diye yanıtlamıştı onu.

Lakin Akın istediği cevabı alamamıştı. *Dostlar yanaktan öper demek ki,* diye düşünmüştü. O hâlde annesi ve Hamza amcası besbelli dost değildi çünkü ağızdan öpüşmüşlerdi. O günden sonra Akın hem annesine hem de Hamza amcasına karşı daha da mesafeli durmaya başlamıştı. Annesi ona bir şey yapmasını söylediğinde, Akın aksilik yapıyor, onun söylediklerinin tam tersine meylediyordu. Akın, küçücük kafasının içerisinde annesini bu şekilde cezalandırıyordu.

Ancak annesinin cenazesi defnedildiği an en çok o ağlamıştı. Geri getirilemeyecek geçmiş için ve hiç yaşamayacakları gelecek için o anına çok ağlamıştı. O günden beri öksüz ve yetimdi Akın, annesiyle beraber babasını da yitirmişti. Geçmişi kara bir gölge gibi asla bırakmadı peşini. Ölen annesinin ardından babası tarafından beynine ekilen nefret tohumları zihninde büyüdü ancak Akın on bir yaşında babasının da gerçek yüzünü çok net görebilmişti. Suzan teyze ona daha öncesinde söylemişti babasının da iyi biri olmadığını ancak Akın asla kabul etmemişti bunu. Annesi öldükten sonra babasına tutunmuştu. Oysa babasının iş seyahatlerinde annesini defalarca aldatmış olduğunu bir akşam kendi ağzından duymuştu. Tutunduğu dalın çürük olduğunu bilmek yıktı onu. Bir de annesinin mektupları... Gençliğinde yaşadığı o aşkı... O mektuplar şimdi Akın'ın zihninde kelimesi kelimesine duruyordu. Can yakıcı mektupları atmaya kıyamamıştı hiç. Akın hiçbir mektubu atamazdı zaten.

Sadakat onun için her şeydi ve ailesi bundan yoksundu. Mutlu ve aşkla dolu bir evlilik değildi annesiyle babasının evliliği. Hatta annesinin, babasıyla mantık evliliği yaptığını Suzan teyze bizzat söylemişti. O zaman neden doğmuştu ki kendisiyle beraber abisi, kardeşi? Bu hayata neden getirilmişlerdi sevgi verilemeyecekse kendilerine? Akın asla anlamadı bunu, yaşlansa da asla anlayamayacaktı.

Öyle bir kaçtı ki ailesinden, yuva kavramını unuttu. Ayten'i hayatında bu yüzden istemedi çünkü kendi sadakatinden emin olsa bile karşısındakine asla güvenemezdi. Lakin ona âşık olmuştu. Ayten'e birdenbire, hiç beklemediği bir anda yıldırım çarpmış gibi aniden âşık olmuştu. Ayten'e

bu denli âşıkken ondan kopabileceğini zannetmiyordu ve onun da gözlerinde kalbindeki aşk ateşinin yansımasını görmese asla bu ilişkiye başlamazdı.

Babasına, *evleneceğim kadın* derken oldukça ciddiydi. Mümkün olsa şu dakika evlenecekti hatta. Ancak her şeyi yoluna koyması gerekiyordu. Yakın zamanda gazeteciler cemiyetinden tanıdığı Haldun abiyle görüşmeliydi mesela. Bir iş ayarlamalıydı kendisine, ufaktan kendi ayakları üzerinde durmalıydı. Babasının bir çöpüne bile muhtaç olmayacak kıvama gelip başka bir evde yaşamalıydı Ayten'le. Bugün işittiği sözler üzerine babasının ne kadar eşyası varsa normal şartlarda bırakıp çekip giderdi ancak şimdi Ayten vardı yanında, her şeyi öyle elinin tersiyle itip gidemezdi. Bu daha da canını sıksa da en kısa sürede iş bulup başka bir eve çıkmanın hayalini kurmaya başladı. Ev ferah, her yere yakın olmalı. Mutlaka en az üç odası, büyük bir balkonu ve deniz gören bir salon penceresi olmalıydı. Ruhunu daraltmamalıydı insanın. Hoş, o evde Ayten varsa ruhunun daralacağını hiç sanmıyordu ama...

Arabasını Aşiyan Mezarlığı'nda durdurduğunda bir süre gözleri boş boş beyaz mezar taşlarında gezindi. Ne kadar olmuştu buraya gelmeyeli, anımsayamadı. Arabadan inip yürümeye başladığında uzun zamandır buraya gelmemesine rağmen adımlarının onu doğru yere getirdiğinden emin olarak ilerledi. Yanaklarına irili ufaklı yaş taneleri döküldü. Silmedi Akın, ağlamak iyi geldi. Gözyaşları babasının nefretten kararttığı kalbi temizler belki diye düşündü. Nihayet aradığını bulduğunda bir süre mezardaki isimle ve tarihlerle bakıştı. Tertemizdi mezar, üzerinde kırmızı güller vardı. *Ajda,* dedi içinden. Kız kardeşi neredeyse her hafta gelirdi buraya. O temizlemiş, o almıştı gülleri muhtemelen. Samet gelmezdi. Samet'in gözü kendi karısından, ailesinden başkasını görmezdi.

Ancak kırmızı güller diri değildi. Oldukça cansız duruyordu. Göz ucuyla sayabildiği kadarıyla yedi taneydi. Akın mezarın kenarındaki mermer taşa çökerken en üstteki gülü aldı, kurumaya yüz tutan yapraklarına dokundu. Çok şey konuşmak için, belki de annesine gidişi yüzünden yeniden hesap sormak için gelmişti buraya lakin hiçbir şey söylemedi, sustu. Gülün kurumuş, kavlamış yapraklarına dokundukça annesinin yüzüne dokunur gibi hissetti. Öksüzlük yeniden gelip kuruldu sırtına en ağırından.

Kırmızı gülleri seviyordu. Kırmızı gülleri annesi de seviyordu. Yeniden gözleri dolu dolu olurken buğulu gözlerle güle baktı. *Ayten de sevecekti.*

Akın dün akşam eve geldiğinde değişik bir ruh hâlindeydi. Sebebini ne kadar sorarsam sorayım geçiştirmişti beni, son sınıf olmanın zorluğu gibisinden zırvalamıştı. Oysa benim yüreğimde mahalleye gidip bir şeyleri öğrendiği korkusu vardı. Babasıyla münakaşaya girmesini istemiyordum. Babası o çirkin sözleri bana söyledi diye o kız değildim ya ben... Ama Akın bu sözleri yanlış anlayabilirdi. Ben Akın'ın ne denli yaralı olduğunu çok iyi biliyordum, onu kelimelerimle yaraladığım akşam çok iyi anlamıştım bunu. O gecenin pişmanlığı aklıma geldiği her an beni kıvrandırıyordu zaten. Bu sebeple Akın bilmemeliydi bu meseleyi, hiç de öğrenmemeliydi. Yine de buraya gelişime sebep olan o sözleri bilmek için bir şeyler yapacağına emindim. Korkuyordum, bekliyordum öylece ve geçen her saniyeyle strese giriyordum.

Yine de dünkü bozuk çehresine rağmen elinde kırmızı bir gülle geldi Akın eve. Kapıdan girerken bana uzattı, buruk bir tebessüm vardı dudağının kenarında. "Kırmızı gül almışsın!" diye şakıdım o eve girerken. Kırmızı gül... Mahallede onu gördüğüm zamanlardan birinde, aramızda öyle çok bir şey yokken, hatta hiçbir şey yokken de Akın'ın elinde bir defasında kırmızı gül görmüştüm ama bunu ona hiç soramamıştım. "Neden? Çabuk solar demiştin oysa..."

Boynunu eğip sağ yanağıma uzun bir öpücük bıraktı. "Soldukça yenisini alayım diye." İçim pamuk gibi yumuşacık oldu.

Akşam yemeğimizi yerken, ders konusunda Yavuz Bey'le konuştuğunu anlattı. "Akın, bu konuyu kapattığımızı hatırlıyorum. Ben şu anki işimden memnunum ve..."

Hiddetle kafasını iki yana sallayarak karşı çıktı bana. "Hayır. Lise eğitimini de tamamlayıp istediğin mesleği yapman en iyisi. Sana güvenilir ve sağlam bir gelecek gösteriyorum, inadı bırak Zümrüt. Söz veriyorum, her şey çok daha iyi olacak."

"Lise mi?"

Onaylarcasına kafasını salladı. "Evet. En kısa sürede tamamlayacaksın. Lise ikinci sınıfta mı bırakmıştın?"

Şoke olmuştum. Öylece Akın'a bakakaldım. Kafasını yemeğinden kaldırıp gözlerime baktığında, "Hıhı..." diyebildim yalnızca. Bana gülümsedi ve uzanıp yanağımı okşadı.

"Madem ki yuvadan atılan bir kuş olarak geldin bana, o zaman uçmayı öğrenmek haktır sana. Elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım Zümrüt. Senin için, benim için, bizim için en iyisi neyse o olması için çabalayacağım. Ama sen de çabalamalısın. Uçmayı öğren..."

Üşümayı öğren.

"Teşekkür ederim," dedim mahcup bir sesle.

"Teşekkürü hak edecek bir şey yapmadım sevgilim." Çatalını bırakıp elime uzandı. "Eşim için en iyisi neyse onu istiyorum yalnızca."

Ertesi gün Mete'yle oyalanırken tüm zamanım bu cümleyi içimde yüzlerce kez tekrar etmekle geçti. Her tekrarımda gülümsedim, gülümsedikçe umut doldum ve mutlu oldum. Yavuz Bey işten geldiğinde onu salonda garip bir heyecanla bekliyordum. Akın onunla konuştuğunu söylemişti ve Yavuz Bey şu ders konusunda ikna olmuştu. Yani... Olmuş olmalıydı. Ne yapacağımı bilmediğimden ona sormam, onunla konuşmam daha doğru gibi geliyordu. Üstelik Yavuz Bey'in üzerimde sandığım o garip ilgisi kaç zamandır artık yoktu. Fransa'ya gittiğinden beri ve şu kadın, Maria, onunla tanıştığından beri Yavuz Bey değişmişti. Âşık olma ihtimali o kısacık sürede var mıydı, bilemiyordum ancak Maria'nın onda bir etki bıraktığı çok barizdi.

Kapı çaldığında tuhaf bir heyecanla koştum ve açtım kapıyı. "Hoş geldiniz Yavuz Bey," dedim heyecanımı sesimden silmeyerek.

Yalnızca kafasını salladı, konuşmadı. Sessizlikle paltosunu çıkarıp astı. Beklentiyle durup yüzüne baktığımı fark edince kaşlarını çatarak bana döndü. "Bir sorun mu var?" diye sordu buz gibi bir sesle. Önümde birbirine kenetlenmiş parmaklarımı çekiştirdim.

"Şey... Akın dün sizinle çizim dersi meselesini konuşmuş sanırım," diyebildim. Yavuz Bey aralık dudaklarını birbirine bastırdı ve kafasını salladı sadece. "Bu ders işi için bir şeyler yapmam gerekiyor mu benim? Yani... Hiçbir bilgim yok. Ne yapacağım, ne alacağım? Ne zaman çalışacağız?"

Yavuz Bey sanki ben yokmuşum gibi yürümeye başladığında istemsiz bir şekilde onun peşinden yürümeye başladım. Merdivenlerin başına geldiğinde, "Sen gelip benimle konuştun mu?" diye sordu arkası bana dönükken. Anlamadım. Akın konuşmuştu işte, ne gerek vardı ki benimle konuşmasına? O önde, ben arkada merdivenlerden çıkmaya başladık.

"Akın konuşmuş ya..." diyebildim sadece.

"Akın mı ders almak istiyormuş benden?"

Duraksadım. Tepeden, omzunun üzerinden baktı bana. "Yok... Öyle değil de..." diye geveledim, başını çevirdi önüne yeniden. "Ben ders almak istiyorum tabii."

En üst kata çıkan basamaklara geldiğimizde ben durdum. "Bana sordun mu peki Ayten? Ya ben ders vermek istemiyorsam sana?"

Katı sesiyle gözlerim iri iri açıldı. "İstemiyor musunuz?" diye sorarken hayal kırıklığı sesime düşmüştü resmen. O, merdivenlerden yukarı tırmanmıştı çoktan. Hızlı hızlı ben de çıktım. "Gerçekten, vaz mı geçtiniz bana ders vermekten?"

Odasına girip elektrik düğmesine bastı ve karanlık kat bir anda aydınlandı. "Bilmem," dedi omzunu silkerek. Bir yandan da ceketini çıkarıyordu. "Belki..." Kaşlarım çatıldı, o ise lacivert kravatını gevşetti ve kafasından çekip çıkardı. "Senin gibi huysuz, aksi bir öğrenci istemiyorumdur belki."

Bir an idrak edemedim ve gözlerimi kırpıştırarak baktım yüzüne. Yavuz Bey yüz ifadem üzerine gülmeye başladı. "Aa, dalga geçiyorsunuz benimle!" dedim hemen ben de gülmesiyle.

Gömleğinin üstten iki düğmesini açarken "Evet, dalga geçiyorum seninle..." dedi eğlenir gibi yumuşak bir sesle. Gözlerim bir an yakasındaki düğmeleri açan ellerine kaydı, anında bakışlarımı kaçırdım.

"Ben gideyim," dedim sonra ve merdivenlere döndüm.

"Ayten," diye seslendi, duraksadım ama bakmadım ona. "İşten geldiğim akşamlarda birer saat çalışırız şu çizim işi için. Tabii istersen?"

Onaylarcasına kafamı salladım yalnızca ve hızlı hızlı indim merdivenlerden. Aptal Ayten. Bok mu var, ne çıkıyorsun yukarıya kadar? Salonda oturdum bir süre. Yalının boğaza bakan penceresinden gemileri izledim. Çok geçmeden Yavuz Bey aşağıya indi, göz ucuyla ona baktıktan sonra yeniden önüme dönerek boğazı izlemeye devam ettim. O ise mutfağa girdi, buradan duyduğum bardak sesiyle su içtiğini anladım.

"Oğlum ne yaptı bugün?" Salona girerken sorduğu soruyla Mete'yi düşündüm ve gülümsedim.

"Çok pis, çok!" diyerek ona döndüm. "Bezini öyle bir pisledi ki bugün, inanamadık Gönül ablayla. Belden aşağısını yıkamak zorunda kaldık hatta. Yaramaz, bir de keyifli keyifli sırıtıyor. Acaba yedirdiğim meyvelerden mi oldu, anlamadım ama iyi çalışıyor bağırsakları bu aralar."

Yavuz Bey koltuğa oturup bacak bacak üstüne atmadan hemen önce cebinden sigaralığını çıkarıp dudaklarına alelacele bir sigara kondurdu. Sözlerim üzerine gülümsedi. "Hangi meyveleri yedirdin?"

"Mandalina ve armut püresi."

Sigarasından bir nefes çekerken elinin tersiyle çenesini kaşıdı. "Sevdi mi ikisini de?"

"Mandalinayı daha çok sevdi. Ay, Yavuz Bey! Görmeniz lazım, nasıl emiyor suyunu mandalinanın... Isıracağım ağzını en son, o olacak."

Güldü ve bakışlarını önüne eğdi. Bir süre sessiz kalınca ben de yeniden pencereden dışarı bakmak için dönecektim ki, "Sen nasıl oldun?" diye sorunca yeniden ona baktım. Başı öne eğikti ama gözlerini bana kaldırmıştı.

Yutkundum. Bu konuda konuşmak istemiyordum. "İyiyim..." diyerek kaçırdım gözlerimi.

Sıkıntılı bir nefes çektiğini işittim ciğerlerine. "Keşke şikâyet etseydin babanı."

Bu cümlesi üzerine gülmek istedim ama yalnızca ona bakmakla yetindim. "Kardeşlerimi düşündüm."

Başını yana eğip gözlerini kıstı. "Yapma Ayten. Kardeşlerini düşünseydin o adamın sizin için hiç de iyi bir baba olmadığını bilirdin ve en başında şikâyet ederdin."

"Şikâyette bulunsam hiçbir şey olmayacaktı ki... Onunla aynı evde yaşarken nasıl yapardım bunu?"

Boğazını temizledi sertçe. "Biz yardımcı olurduk sana, bir yolunu elbet bulurduk. Neden her şeyin bu kadar zorlaşmasına izin veriyorsun, anlayamıyorum. Hak eden mutlaka hak ettiği cezayı almalı."

Keşke her şey Yavuz Bey'in söylediği kadar kolay olsaydı. Keşke en başından beri bir çıkış yolu, yardım eli aramak gibi bir amacım olmasaydı da kendi ayakları üzerinde durabilen, kendi parasını kazanabilen, kimseye muhtaç olmayan o kadın olabilseydim. Lakin mümkün değildi, hele hele benim durumumdaki bir kız için asla mümkün değildi bu. En basitinden Akın olmasa asla bu işi bile bulamazdım veya her ne kadar Yavuz Bey'le çizim derslerine başlamamış olsak da Yavuz Bey sayesinde sevdiğim bir alanda istediğim hayata kapıyı aralayamazdım.

Omuz silktim. "Aman, Yavuz Bey..." Yine kaçtım sözlerinden. Kollarımı göğsümde bağlarken, "Rica ediyorum konuşmayalım bunları artık," dedim.

"Pekâlâ," dedi o da. Sigarasından son nefesini çekip cam kül tablasına bastırdı sıkıca. "Dönmeyeceksin o mahalleye, değil mi?"

Cıkladım. "Dönmeyeceğim."

"Burada, yani Akın'ın evinde kalacaksın, öyle mi?"

Gergince boynumu ovaladım. "Yani... Evet."

Anladığını belirtircesine kafasını ağır ağır salladı. "Evleneceksin onunla..." dedi belli belirsiz, cılız bir sesle. Gözlerim kısıldı, dikkatlice baktım gözlerine.

"Evleneceğim onunla," dedim onun aksine net, pürüzsüz ve kendinden emin bir sesle.

"En iyisi bu," dedi o da. Kafamı salladım, o ise hızla ayağa kalktı. "Ben çalışma odasındayım, istersen git sen eve, hem Mete de uyuyor. Burada işin kalmadı şimdilik."

Hızla kurduğu cümlelerin ardından bana söz hakkı vermeden cümleleri gibi hızla çıktı yukarı. Ben de paltomu alıp sessizce çıktım evden. Akın sabah giderken anahtarları bana bırakmıştı. Garip bir mutlulukla cebimdeki anahtarlara dokundum. Parmaklarıma değen soğuk metal içimi ısıttı.

Kovulmam düştü aklıma ansızın. Yuvadan ayrılmak kolaydı, zor olan orada kalanların nasıl olduğunu düşünmekti. Annem nasıldı mesela? Zehra ilgileniyor muydu? Veya Nergis... Derslerinden geri kalmak pahasına anneme yardım ediyordu kesin. Gülin ve Emel'i düşünmek bile istemiyordum. Gitmiş olmamla hiçbir şey değişmemişti bende. Bedenen buradaydım, aklımın bir köşesi ise hep o evdeydi.

Bahçeden geçtim yan tarafa. Karanlıkta zor oldu anahtarı deliğe tuttırmak ancak açıp içeriye girdim. El yordamıyla elektrik düğmesini bulup girişin aydınlanmasını sağladım. Tam kapıyı kapatacaktım ki kapının önünde bir karartı görünce bağırdım korkuyla.

"Şş, benim. Korkma."

Akın'ın kapıya yaklaştıkça aydınlanan yüzünü görünce, korkudan gerilen bedenim gevşedi. "Ödümü patlattın!" dedim kalbimi tutarak. Güldü. "Niye erken geldin?"

"Hep bu saatte geliyorum, sen erken çıkmışsın bugün asıl." Olabilirdi, saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama Yavuz Bey'in izniyle erken çıkmıştım bugün.

"Mete uyuyordu, Yavuz Bey de gidebileceğimi söyledi," diye açıkladım. "Ee, geçsene içeri, ne dikiliyorsun öyle kazık gibi kapıda?"

"Yok, hadi gel, gidiyoruz."

"Aa, nereye?" diye sordum şaşkınca. Akın ise usulca sol elime uzanıp çekti beni.

"Sürpriz."

Beyoğlu'ndaki Yeşilçam Sokağı'nda bulunan Emek Sineması, yalnızca özel insanların girebileceğine dair yanlış bir sükse yapmış, mimarisinden ve İstanbul'un en eski sinemalarından biri olmasından dolayı herkesin özel olarak kabul ettiği, kapısından geçenlerin bile saygıyla önünü ilikleme ihtiyacı hissedeceği kadar güzel bir binaydı. Akın sinema binasının kapısına yönelince durup sinemanın tabelasına uzun uzun baktım.

"Ne oldu?"

Bakışlarımı tabeladan Akın'a çevirdiğimde, "Sinemaya mı getirdin beni?" diye sordum çocuksu bir heyecanla.

Güldü. "Evet, hadi gel."

Birkaç sene önce halk ağzında Dayı'nın Sineması olarak bilinen Rum mimarisi Çiçek Sineması'nda, Hababam Sınıfı Uyanıyor'u izlemiştik kızlarla. Arzu, Ayfer, Neşe, Neşe'nin büyük kuzeni Gülşah ve ben... İlk kez o zaman sinemaya gitmiştim, Hababam Sınıfı serisine de ortasından başlamıştım böylelikle. Sonra Feriköy'de bir açık hava sinemasında bir filmini daha izlemeye gitmiştik ancak çok gürültü olduğundan izlediğimizi anlamamıştık ve erkenden dönmek zorunda kalmıştık.

Şimdi ise Emek Sineması'ndaydık. Işıl ışıl, mimarisi muazzam bir ince işçilikle yapılmış, tavanında sarı ışıklı avizeleri bulunan, buram buram tarih kokan bir sinemaydı burası. Tek bir salonu olduğunu biliyordum yalnızca ancak öyle bir salonmuş ki bu, kocamanmış. Şimdi o salona girebilecek olmanın heyecanını yaşıyordum.

Akın, biletçi sarışın kadının camekânına doğru yaklaşırken gülümsedi. "Ah, Akın!" diye şakıdı kadın camekânın ardından. Sesi içeride olduğundan boğuk bir şekilde ulaşıyordu bize. Camekânın açık bölgesine yaklaştı, sesini bize daha rahat duyurabilmek adına. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Otuzlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordum kadının. Üzerinde bordo bir ceketi, içinde de beyaz bir gömleği vardı. Gözlerine kalem çekmişti, biçimli dudaklarındaki pembe ruju ise silinmeye yüz tutmuştu. Saçları kulak memesi hizasında kısacıktı, kâkülleri ise alnında karışmıştı. Samimi bir görünümü vardı. "Merhaba Ayşegül abla. Seyit abiyle konuşmuştum geçen gün, bu saatten sonra başka seans yok dedi bana. Yer kapmaya geldim." Bana döndü Akın, yüzündeki gülümseme derinleşti. "Sevgilim, Ayten."

Mahcup bir şekilde gülümserken saçımın ön kısmını sol yanağıma doğru indirdim ve camekânın açık bölümünden elimi uzattım kadına. "Ay, merhaba! Çok memnun oldum, ben Ayşegül," diyerek ince parmaklarıyla kavradı elimi.

"Ben de çok memnun oldum," dedim samimi bir şekilde gülümseyerek.

"Ayşegül ablayı senelerdir tanırım. Az mı bilet ayırırdı bana onca izdiham arasından..." diyerek, hınzırca sırıtıp bana göz kırptı Akın.

"Hayırsız, senin yüzünden müdürden ne azarlar işittim, sen dalga geç." Ayşegül abla sonra bana döndü ve "Bu var ya bu, lisedeki derslerini bir ara

çok boşlamıştı, safi film izlemeye gelip gidiyordu buraya. Ben bilet ayırıyorum nasıl olsa, rahattı beyimiz. Ama ayırmadım bir gün, ee salon da dolu tabii, dımdızlak kaldı ortada. Biraz ağız dalaşına girdi benimle, zorla ders çalışmasına ikna ettim, öyle doğru yolu buldu."

Ayşegül ablanın samimi ve sevecen anlatımıyla Akın'a bakıp güldüm. "Sen de beni gömmeye ne meraklıymışsın be abla..." dedi Akın da yalancı bir sitemle.

"Müstahak sana! Tüm kirli çamaşırlarını dökmediğime dua et."

"Ne kirli çamaşırı var ki?" diye sordum.

Ayşegül abla gözlerini kıstı. "Şimdi elime düştün, delibaş!" dedi Akın'a. Akın ise anlayamayarak kırpıştırdı gözlerini. "Sor bakalım, kaç kız arkadaşını getirmiş buraya."

Gözlerim direkt Akın'ı buldu. Akın ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Aa, vallahi yalan! Bir seni getirdim sevgilim!"

Gülüştük. Akın'ın benden başka birini çok sevmediğine inanan bir tarafım vardı. Bu bakışlar, bu sözler ve bu dokunuşlar yalnızca bana özelmiş gibi geliyordu. Her açıdan mükemmellik, Akın tarafından hem en çok sevilen hem de el üstünde tutulan olmak büyük nimetti benim için. Biraz daha konuştuk ayaküstü, sonra salondaki film bitmiş olmalıydı ki kapılar açıldı ve kalabalık ağır adımlarla çıkmaya başladı dışarı.

Akın'a doğru yanaştım ben de. "Akın, herkes gidiyor. Biz filmi kaçırdık galiba?" dedim kulağına.

Akın çarpık bir gülüşle baktı yüzüme. "Yo, asıl film şimdi başlıyor," diyerek burnumun ucundan bir makas aldı. Ayşegül ablaya döndü. "Biz geçiyoruz, iyi akşamlar Ayşegül abla."

Beni hafifçe salon girişine çektiğinde ben de Ayşegül ablaya kısa bir baş selamı vermekle yetindim. "Akın?"

"Gel, gel..."

Kocaman salona girdiğimizde son kalan birkaç kişi de çıkmıştı. Salon gerçekten anlatıldığı gibi devasa bir büyüklükteydi. Kan kırmızısı koltukları, yüksek asma balkonu, eşsiz mimarisi, koca beyaz perdesiyle insanın dilinin tutulmasına sebep oluyordu. Akın'ın beni çekiştirmesiyle yavaş adımlarla ilerledikçe gözlerim hayranlık ve beğeniyle daha da irileşiyor, her noktayı en ince ayrıntısına kadar görmek istiyordum.

On birinci sıranın orta kısmına doğru çekti Akın beni ve önce kendisi oturdu. Bense ayakta kalıp boş salona bakındım. "Akın, kaçırmışız son seansı... Boşuna gelmişiz," diyerek omuzlarımı düşürdüm. "Sen de film şimdi başlıyor diyorsun bana bir de." Ses tonum her ne kadar kırgın gibi

çıksa bile burada olmak, bu salonda bulunmak benim için bir nimetti. Çok farklı, büyülü bir havası vardı bu salonun. Kendimi 1940'lardaki döpiyesli, incecik, kısa saçlı ve başında küçük tüllü şapkaları olan Fransız kadınları gibi hissediyordum hiç sebepsiz.

Akın ise oturduğu koltuğa ensesini iyice bastırarak beni süzdü. "En sevdiğin film ne?" diye sordu.

"Bir kere sinemaya gittim sadece. O da *Hababam Sınıfı Uyanıyor*'du. Açık hava sinemasına da gittim ama onu saymıyorum, hiç sevmemiştim ses sistemini, bir şey duyamamıştım doğru dürüst."

Akın yüzünde yumuşak bir tebessümle beni izliyordu. Yanındaki koltuğa vurdu elini ben sözümü bitirince. "Hadi, otur," dedi. Sorgularcasına yüzüne baktığım esnada ışıklar söndü birden.

"Akın?" dedim korkuyla ama elimi tuttu o an. Sonra beyaz perdeye ışık hüzmesi düştü. Geri dönüp baktım. Film şirketinin ismi yazdı, sonra sanırım yönetmen, en sonunda o isim: *Selvi Boylum Al Yazmalım*. Bakışlarım yeniden Akın'ı buldu. İnanamıyordum. Yalnızca ikimiz vardık koskoca salonda. "Akın!"

"Filmi ayakta mı izlemeyi düşünüyorsun?" Sorduğu soruyla hemen yanına oturdum. Akın sol kolunu omzuma atıp beni daha çok kendine çekince ben de sağ yanağımı göğsüne bastırdım sıkı sıkıya. Kalp atışlarını duyabiliyordum az da olsa. Ne güzel atıyordu kalbi...

"Sana inanamıyorum sevgilim!" Mutluluğum o kadar yoğundu ki ağzımı kapatamıyordum gülmekten.

1977 yılının en meşhur filmiydi *Al Yazmalım*. Büyüğünden küçüğüne çok konuşulmuş, çok beğenilmiş, çok tartışılmıştı. Ben izleyememiştim, para bulup sinemaya gittiğimiz dönemde de kalkmıştı zaten sinemadan. Şimdi... Şimdi koskoca Emek Sineması'nın salonu bizim için kapanmıştı ve perdede *Al Yazmalım* bizim için oynatılıyordu.

Akın'a daha da sokuldum. "Çok mutlu oldum, çok!" dedim mutluğumu sesime yansıtarak. Başımı usulca kaldırıp yüzüne baktım. Beyaz perdeden yansıyan ışıklar gözlerinde dans ediyor, yüzü bir aydınlanıp bir kararıyordu. "Seni çok seviyorum Akın. İyi ki... İyi ki varsın!"

Dudaklarıma baktı uzun uzun. Gülümsedi, boştaki eli uzanıp sol yanağımın üstündeki küçülen morluğu okşadı. Bir şey söylemedi, sadece boynunu eğdi ve dudaklarımı öptü. Geri çekildiğinde yeniden göğsüne yasladım başımı.

Filmi hayranlıkla izledim. Akın ise çoğunlukla bana baktı. Bir ara, "Film hakkında ne düşüneceksin, çok merak ediyorum," dedi.

"Mutsuz son mu?" diye sordum.

Dudak büktü. "Kime göre, neye göre olduğu değişir."

"Mutsuzsa üzülürüm."

Yanağımı okşarken, "Üzülürsen güldürürüm ben seni," dedi.

Film bitiminde konuşa konuşa çıktık sinema salonundan. *Al Yazmalım* mutsuz bir sona sahip değildi bence. Asya kalbinin kırıklığı ve İlyas'ın sahte aşkıyla kalmıştı. "Sevgi neydi?" diye sordum kış ayazından titrerken Akın'ın koluna daha da sokularak.

"Sevgi Günyüzü'ydü," dedi Akın hiç düşünmeden. Kıkırdadım. Saçlarımın üzerini öptü.

"Sevgi Akın'dı," dedim ben de. Omzunu öptüm. Çiğ yağmıştı Yeşilçam Sokağı'nın kaldırımlarına. Her yer ıslak, kalbimiz ise yangın yeriydi.

"Sence Asya, Cemşit'i seçmekte haklı mıydı?" diye sordu arabaya yürürken.

"Pek tabii haklıydı. İlyas itin tekiydi, görmedin mi? Küçük çocuk gibi kamyonu elinden alındığı için gül gibi Asya'sını terk etti, sarı yosmaya gitti."

Akın duraksadı. Ben de duraksadım. "Ama yaşanmış bir aşk vardı."

Hafifçe kolundan geri çekildim. "İlyas yaşadığı aşkı düşünse başka kollarda teselli aramazdı. Cemşit, Asya'ya gerçekten değer verdi ve sevdi."

Akın gözlerini kıstı. "Aşk mı sevgi mi?"

Nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum ama bu soruya gerçekten tüm kalbimle inanarak "Sevgi," dedim. Hemen ardından ise, "Konu biz değiliz ama, sakın bize çekme," diye ekledim.

Akın gülerek kendisine çekti yeniden beni, yürümeye devam ettik. "Biliyorum, ben de senin gibi düşünüyorum zaten. Sadece ne düşündüğünü merak ettim. Bence de İlyas başına gelen her şeyi hak ediyordu. Eğer birini seviyorsan onu nasıl terk edip başka kollarda teselli ararsın ki?"

İnce bir konuydu bu, ikimizin de yara aldığı bir meseleydi ama Akın gayet rahat bahsediyordu bu konudan. Onun bu rahatlığı bana da bulaşmıştı. "*Bitmemiş türküm benim*, diyor bir de Asya'nın arkasından. Eğer isteseydi pekâlâ bitirebilirdi."

"Sen de benim dilimden düşmeyen türkümsün." Kedi gibi başını başıma yasladı. "Bitmemiş Günyüzü türküsü... Ben bir Günyüzü türküsü tutturmuşum ki dilimde... Susturabilene aşk olsun! Dilimi kesseler... içim, kalbim susmaz."

İçime ince ince, nakış gibi işleniyordu Akın'ın sözleri. "Romantik serseri seni!"

Akın arabaya bindiğimizde filmde söylenen o türküyü mırıldanmaya başlayınca can kulağıyla dinledim onu. Akın'ı sevmemek işten bile değildi. Kim sevmezdi ki böyle mükemmel bir adamı, kim? Ona âşık olduğum için bir an bile pişman olmuyordum ben. Hayatımın en büyük şansı... Uzanıp yanağını sevince sustu. "Devam et, ne olur..." diye yalvardım garip bir hüzünle. Gülümserken kırışan dudak kenarını okşadım parmak uçlarımla. Türküye devam etti.

Hiç gitmedi aklımdan o türkü. Sürekli tekrarladı. Bir bu türkü bir de diğeri. Bitmemiş türküler olarak kaldı hafızamda. Akın hâlâ o iki türküyü söyler durur aklımın bir köşesinde.

Eve vardığımızda saat çok geçti, kaç olduğunu bilmiyordum ancak ikimizi de sarhoş gibi bir gülme tutmuştu. Akın elimi tutup bahçe kapısından girerken, "Şş," diyerek parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı söylüyordu ancak o da gülüyordu. Çok saçmaydı böyle boş boş gülmek ama gülmemi durduramıyordum.

Cebinden anahtarları çıkarırken ikimiz de karnımızı tuta tuta kahkahalarla güldük. Sonra bir an gözlerim Yavuz Bey'in yalısına kaydı. Çalışma odasının penceresinden bize baktığını fark ettiğimde kahkaham usul usul söndü. Akın da o yöne baktığında hemen elini sallayarak selam verdi ona. Yavuz Bey de tebessüm ederek kafasını salladı ve perdesini çekerek odaya geri girdi.

"Hiç uyumuyor mu bu?" diye sorduğumda Akın kapıyı açmıştı.

"Ben beni bildim bileli az uyur, çok çalışır o," dedi Akın ve ışıkları açtıktan sonra geçmem için kapıyı daha da araladı.

"Hım..." Paltolarımızı sessizlik içerisinde çıkardık. Akın'ın aldığı yeni paltom siyah renkliydi ve en az kırmızı paltom kadar kalındı. Kırmızı ise kaldığımız odada bir sandalyeye asılmış öylece duruyordu. Onu temizleyecektim. Önceleri bir paltonun hayaliyle yaşarken şimdilerde iki tane paltom olmuştu. Garip ve çocuksu bir mutluluk hissettim içimde. Belki bir gün ben de kendi paltomu kendim dikebilirdim. Evet, Yavuz Bey'in dediğine göre yarın derslerimize başlayacaktık ve içimde garip bir heyecan vardı. Kendime güveniyordum ama Akın, Yavuz Bey'in işindeki başarısını öyle bir övmüştü ki bana, bir açıdan da korkuyordum. Çünkü Yavuz Bey keskin biriydi. Sert bir mizaca sahipti ve ne zaman ne yapacağı, ne söyleyeceği belli olmuyordu. Yetersiz ve işlevsiz biri gibi görünmek istemiyordum ancak yetersizdim ve öğrenmek için ders alacaktım ya... Yine de korkuyordum işte.

"Hu hu!" Akın elini yüzümde oynatınca gözlerimi kırpıştırarak baktım yüzüne. "Kuş öyle bir dalgın ki dalından düşmek üzere sanırım."

Anlamadım. "Ne?" diye sorguladım fakat Akın dudağımı pat diye öpüp, birden belini bükerek dizlerime sarıldı ve ben ne olduğunu kavrayamadan beni sol omzuna attı. Tiz bir çığlık attım. "Akın! Ne yapıyorsun? Aa! Bırak, deli misin?"

Koca evin içinde omzunda benimle, koşar adımlarla yukarıya çıkmaya başladı. "Deliyim sana!" dedi son hecesini uzatarak. "Aç kollarını, uçuyoruz, hadi!"

"Asla yapamam! Ay, düşeceğim!"

Kalçalarıma daha sıkı sarıldı. "Tutuyorum, aç kollarını... Uçma pratikleri, hadi!"

"Hayatta olmaz! İndir yere beni!"

Cıkladı. "İndirirsem şerefsizim!" Adımları daha da hızlandı, ışıkları açtı. Üst koridorda deli dana gibi benimle bir koşturdu. Nefes nefese kaldı, bense korkuyla bağırıyordum indirmesi için. "Aç kollarını, açmazsan indirmem!"

Dönmeye başladı bu defa. Omzuna tutundum ve soluklandım. Kahkahalarla gülüyordu deli. O gülünce ben de gülüyordum, sanki birbirimize bağlıyız, sanki eksik parçam... Öyleydi zaten. Benim eksikliğimin dolu dolu tamamlayıcısıydı Akın. Baktım indirmiyor, nefes nefese kalsa bile pes etmiyor, açtım korkarak kollarımı. Çocuksu bir sevinç nidası attı, yeniden koşmaya başladı. Bir an kapattım gözlerimi. Anı her şeyiyle hissetmekti bu. Kahkahalarımızı duyarak, boş evi koklayarak, Akın'a dokunarak, dünyaya onun omzundan tepeden bakarak, dudaklarımda dudaklarının tadıyla mutluluğa doyarak... Film gibiydi her şey. *Al Yazmalım* kadar duygusal değildi üstelik, mutluluk doluydu bizim hikâyemiz. Bu boş ev o gece bizim kahkahalarımızla inledi. O ve benden başka kimse duymadı ama şahit duvarlar, bu cansız eşyalar, Akın'ın sarı sayfalı kitapları, yatağı, dolabı, beyaz çarşafları, konsolun üzerinde duran gümüş kordonlu saati, banyodaki usturası, aynaları, tabloları, okuma gözlüğü işte! Biz bu evde var olduk, yaşamak biraz da kahkaha atmak ve ona kenetlenmekmiş, çok iyi anladım bu gece bunu ben.

Nefes nefese beni yatağına bıraktığında üzerime doğru eğildi ve burnumun ucunu öptü. Terlemişti. Şakaklarında ve boynunda ter tomurcukları vardı. "Üzerimizi değiştirip öyle mi yatsaydık?" dedim ellerimi Akın'ın göğsüne koyarak.

Akın hin bir gülümseme takındı yüzüne. "Haklısın. Çıkarayım ben." Beklemeden dizlerinin üzerinde dikelerek üzerindeki kazağını sıyırdı hemen. Üstü çırılçıplak kaldığında gözlerim iri iri açıldı.

"Ne öyle aniden çıkarıyorsun üzerini? Ayıp değil mi?" dedim kaşlarımı çatıp. Akın yeniden üzerime doğru eğildiğinde nefesimi tuttum.

"Ayıp yatakta olur diyorlar..." dedi otuz iki diş sırıtarak. "Ve biz de yataktayız." Dudaklarımı büzdüm sinirle. Çıplak üstüne bakmamak için zorladım kendimi. "Soyayım mı seni?"

Pat diye vurdum omzuna, şak sesi yankılandı. "Ay! Git... Elma soyacak sanki, lafa bak! Kalk üstüne bir şey giy, hasta olacaksın böyle cıscıbıl."

"Ney cıbıl?"

"Cıscıbıl..."

Boğuk bir kahkaha attı. "Senin şu çenen var ya, ah şu çenen..." dedi ağzıma çeneme baka baka. "Ayrıca çok sıcak bence?"

Evet, çok sıcaktı. Özellikle birkaç dakikadır daha da sıcaktı. Avuç içlerimi tedirginice göğsüne bastırıp onu hafifçe ittim üzerimden. Ateş gibiydi Akın'ın teni. Yutkundum dokunur dokunmaz. "Sıcaksa git bir su çal üstüne başına, ben ne yapayım?"

Göğsünde tuttuğum ellerimi bileklerimden kavrayıp iki yanıma bastırınca yüzüme yaklaştı. "Çok şey yapabilirsin aslında." Bön bön baktım yüzüne. Boynuma doğru eğdi başını, koklayarak uzunca sol yanını öptü, kafasını kaldırıp sağa geçti, o tarafı da koklayarak öptü ve sonrasında geri çekilerek tebessüm etti. Nefes almayı unuttum sanki o an. "Ama bu kadarı bile yeter, inan bana." Bileklerimi bırakıp doğruldu. "Hadi, kalk üzerini değiştir. Ben de bir elimi yüzümü yıkayayım. Malum, sıcak..."

Yataktan kalkınca az önce çıkardığı kazağına uzanıp fırlattım ona hızla. Göğsüne çarptı. "Azgın Alacalı!"

Kapıyı çekip çıktıktan sonra gözlerimi tavana dikerek soluklandım. Ellerimi kalbimin üzerine koydum, gümbür gümbür atıyordu. *Allah'ım... Çok seviyorum, ölecek gibi hissediyorum.* İnsanın kalbinin bu denli yüksek bir ritimle atabileceğini hiç düşünmezdim. Benim kalbim en çok korkuyla attı bu zamana kadar. Ömrümün ikinci yarısı, yani şu an ise bambaşka bir duyguyla, sevgiyle atıyordu.

"Yusuf! Lan Yusuf! Şş, kalksana oğlum." Birkaç defa dürttü arkadaşını Gazanfer. "La gardaşım, kalksana!" Yusuf ağzının içinden küfürler homurdanarak döndü ardını arkadaşına. Ne istiyordu bu salak Çankırılı sabahın

köründe, anlayamadı. "İnna sabirin, inna sabirin!" Bu kez daha bir kuvvetle dürttü arkadaşını. "La oğlum, kalk! Mektubun var. Türkiye'den gelmiş. Neşe diye birinden."

Far görmüş tavşan gibi açıldı Yusuf'un gözleri Neşe'nin adını duyunca. Hemen doğruldu ve Gazanfer'in ellerine bakındı. Koltuk altında birkaç kâğıt parçasının sıkışık olduğunu gördü. Uyku mahmuru gözlerini kırpıştırırken, "Versene!" dedi boğuk bir sesle. Dili pelte gibiydi.

"Bir kere öp, vereyim," dedi Gazanfer pişmiş kelle gibi sırıta sırıta.

"Lan ver! Vermezsen öpeceğim ben seni başka türlü!" Kalktı, Gazanfer'in eline koluna bakındı. Gazanfer hınzırca sırıttı ve pantolonunun ön kısmını işaret etti.

"Burada mektubun."

Yusuf aniden öfkelendi ve Gazanfer'e doğru atıldı. Geminin içerisinde koşuşturma başladı o esnada. "Senin amına koyarım Gazanfer! Versene lan mektubumu, şerefsiz!"

Gazanfer hızlı hızlı adımlarla güverteye doğru çıktı. Yusuf neredeyse ona yetişmişti ancak güvertedeki asker kalabalığına girince işi zorlaştı, tüm bakışlar onlara döndü. "Gel de al la!" diyerek pantolonunun cebinden pembe zarfı çıkarıp salladı Gazanfer. "Pembe he..." Zarfı kokladı. "Kokulu bir de he gardaş..."

"Seni koklaya koklaya döverim Gazanfer! Ver mektubu!"

Gazanfer askerlerin ardına saklandı, Yusuf onu tutmaya çalıştıkça kaçtı. En sonunda güvertenin ucuna doğru koştu. Yusuf için bu iyiydi, gidecek yeri kalmamıştı. Bir hamlede koltuğunun altındaki mektupları ve diğer elindeki pembe mektubu aldı Yusuf, Gazanfer'den. Ardından kendisi gibi iri yarı olan adamı tuttuğu gibi salladı denize doğru. Hava sıcaktı, deniz de sıcaktı burada. Bu sebeple asla endişe duymadı Gazanfer'i denize postalarken.

Askerler bunca gürültüye gülüştüler. "İt oğlu it!" dedi Yusuf tepeden, denizde çırpınan Gazanfer'e bakarak. Sonrasında hızla döndü, diğer mektupları Özcan'ın eline verdi. "Al, bunları sahiplerine ver Özcan," dedi.

"Emredersiniz komutanım."

Asker kalabalığının bakışları bir an Yusuf'un elindeki pembe zarfa çevrildi. Yusuf normalde utanır, çekinirdi bu tür şeylerden ancak o an hiç utanç duymadı. Haftalardır bu mektubu bekliyordu, ümidini kesme raddesine bile gelmişti artık ancak zarf buradaydı. Pembe ve kokulu da olsa ellerindeydi işte... Hasretle beklediği bu zarfı elinde gururla tutarak hızlı hızlı çıktı güverteden, kamarasına girdi.

Kapıyı kapattıktan hemen sonra beklemeden yatağına oturdu, zarfı dikkatlice açtı. Elleri titriyordu heyecandan. Kâğıttaki yazıları okumadan önce mektubun sonuna iliştirilmiş pembe rujlu dudak izini görünce sırıttı. Neşe kâğıdı değil de sanki kendisini öpmüş gibi sağ yanağını okşadı usulca. Sonra mektubu okudu defalarca. Neşe'nin adı soyadının yanında yazan *Kıvırcık Marul* yazısına doldu gözleri, ardından sırıtışı büyüdü yüzünde, Neşe'nin rujlu öpücüğüne dokundu parmakları, daldı gitti kâğıttaki çatlak pembe ruj izine. Öpmek istiyordu şu izleri bile fakat cesaret edemedi. *Belki*, dedi içinden, *belki onu yeniden gördüğümde öperim*. Niyetini gayet ciddi belli ettiğini düşünüyordu. Evlenmekte kararlıydı, yine de Neşe'nin bu konudaki fikrini tam olarak bilemiyordu. En kısa sürede onunla bu meseleyi konuşmalıydı. Yüz yüze... Türkiye'ye döner dönmez, karaya ayak basar basmaz görmeliydi Neşe'yi. İkinci mektubunda geminin demir atacağı konumu bile yazmıştı. Gelsin Neşe, vatan toprağında ilk onu görsün, anlasın vatan neymiş o zaman.

Üniformasının iç cebine uzandı, Neşe'nin fotoğrafını büyük bir görme ihtiyacıyla çekip aldı. Kızın gülen yüzüne gündüz gözüyle baktıkça ikinci bir güneş doğdu gününe sanki. Kızın fotoğrafına her baktığında göğsündeki kalp daha da hızlandı. Bir ruj izine bir de fotoğrafa baktı. *Seviyordu. Allah kahretmesin ki yıldırım aşkıyla tutulmuştu Neşe'ye Yusuf.*

Kapının ardından bağırışan askerleri ve dana gibi böğüren Gazanfer'in sesini duyunca morali bozularak katladı kâğıdı. Fotoğrafı eski yerine, mektubu da tahtadan valizine attı hızla. Gazanfer kapıyı yumruklarken ve onu denize attığı için sayıp söverken, Yusuf ellerinin kaşındığını hissetti. Dövecekti.

Aynı dakikalarda Yavuz toplantıdan çıkmış, İş Adamları Derneği'nin lokantasında yemeğini yedikten hemen sonra fabrikaya gidecekken çıkışta Selim'le karşılaşmıştı. Selim büyük bir samimiyetle ona gülümsemiş ve ikili kısacık bir an sarılmıştı. "Nerelerdesin yahu Yavuz, sekreterini de aradım kaç defa, Fransa'da dediler seni."

"Evet, bir aya yakın oradaydım iş için."

"Ha, büyütüyorum piyasayı diyorsun?"

Güldü Yavuz. "Deniyorum diyelim."

Selim samimice vurdu Yavuz'un omzuna. "Yakışır dostuma." Mahcupça gülümsemesini sürdürdü Yavuz. "Aslında ben sana şey için ulaşmaya çalıştım. Ayten Hanım..." Selim'in sözleriyle Yavuz'un yüzündeki gülümseme dondu. "Yani şey, geçenki olayda çok öfkelenmişti bana yanlış anladığından. Nergis de bu ay hiç gelmedi bursunu almaya, ben de bir türlü fırsat

bulup ulaştıramadım bursunu. Ayten Hanım engel olmamıştır umuyorum bu duruma? Çok üzülürüm ben yanlış bir şeylere sebep olduysam..."

Yavuz bir an ne diyeceğini bilemedi. Aytenlerin evinde bir şeyler olduğu kesindi, Ayten babası tarafından öldüresiye dövülmüştü. Ansızın onun kız kardeşlerini düşündü. Acaba Nergis de mi bu sebeple bursu almamıştı? Ayten kız kardeşine asla engel olmazdı bu konuda, Selim'in ne niyetle yanında olduğunu da öğrenmişti muhtemelen ama ailevi durumlarını bildiğinden, babası Salih'in Nergis'e engel olabileceği geldi Yavuz'un aklına.

"Bilmiyorum ama Ayten yapmaz öyle bir şey. Yani Ayten engel olmaz kardeşine, en çok o okumasını istiyor kardeşinin çünkü."

Selim anladığını belirtircesine salladı başını. O esnada arkalarından birinin, "Oo, taze baba ve filmci oğlan..." diye seslenmesiyle ikisi de o yöne döndü. Yavuz döner dönmez büyük bir öfkeyle doldu. *Erdal Koralp*. İkisine yılışık bir sırıtışla yaklaştı. "Ayten kim?"

Yavuz, Erdal'ın dudaklarından Ayten'in ismini duyunca yerinde huzursuzca kıpırdandı. Babası Kenan'ın, Füsun'un ölümüne sebep olduğunu hatırladı anında, sağ yumruğunu sıktı. Selim ise ortamı yumuşatmak adına, "Merhaba Erdal. Nasılsın?" diye hâl hatır sormaya girişti.

Erdal gülmeye devam etti ve elini Selim'in omzuna attı. "İyi." Erdal'ın gözleri yeniden Yavuz'a döndü. Koyu mavi gözler garip bir kinle bakıyordu Yavuz'a. Bu kin aileden kaynaklıydı. Bu kin, Karacaların kendilerini piyasada batırmasının, hayatlarını mahvetmesinin kiniydi. Abisi Harun'un ölümü hâlâ taze bir şekilde yakıyordu içini. Kenan Koralp aklı sıra Yavuz'un karısından çıkarmıştı hıncını ama işin aslının bu olmadığını çok iyi biliyordu Erdal. Ufak bir araştırmayla Füsun Çelebi'nin bir hayat kadını olduğunu, kadının tek gecelik bir ilişkiyle Yavuz'dan hamile kaldığını ve evliliklerinin bebek için bir mecburiyetten olduğunu öğrenmişti. İşin özeti ise Yavuz'un bu ölümden zerre etkilenmediği gerçeğiydi. Bu sebeple babası her ne kadar Karacalarla uğraşmayı Füsun'un ölümünden sonra bıraksa da Erdal bırakamıyordu, kafayı takmıştı onlara.

"Sonra görüşürüz Selim," dedi Yavuz buz gibi bir sesle.

"Görüşürüz," dedi Selim de lakin Yavuz tam hareket edecekti ki Erdal yeniden konuştu.

"Oho, olmuyor ama böyle Yavuz Karaca..." Yavuz'un gözleri yeniden onu buldu. "Bir soru sordum. Kim bu Ayten?" Selim'in omzundan elini çekip Yavuz'a adımladı. "İkinci çocuğunu yapacağın yeni orospun mu?"

Sıktığı sağ yumruğunu öyle bir hızla geçirdi ki Erdal'ın burnuna, kemik kırılma sesi geldi. "Sen nasıl konuşuyorsun ulan!" Erdal geriye doğru

sendelerken Selim tuttu onu. Yavuz ise Erdal'ın üzerine çöktü hemen. Bir kere daha indirdi yumruğunu, bu defa hedefi çenesiydi. Erdal acıyla bağırıyordu. "Hadsiz herif!"

Selim, Erdal'ı yere bıraktı ve Yavuz'u çekmeye çalıştı onun üzerinden. "Yavuz! Yavuz, dur! Abi, sakin ol!"

Ancak Yavuz'un öfkeden gözü dönmüştü. Erdal'ın yeşil gömleğinin yakalarını sıkıca kavradı ve sertçe çekti adamı. Gömleğin birkaç düğmesi çıt çıt koptu bu sert çekişi üzerine. "Lan benim hayatımdan uzak dur, duydun mu beni? Götünden kan alırım ulan senin! Uzak dur!" Bir kere daha vurdu Erdal'ın yüzüne, Selim kaba bir kuvvetle çekti Yavuz'u bu defa.

Dernek görevlileri bağrışmalar üzerine hemen koşuşturdular. Selim, Yavuz'u kaldırdı ve onu çıkışa yönlendirdi. Yavuz hâlâ bağıra çağıra sövüp sayıyordu Erdal'a. Erdal ise düştüğü yerden bayık gözlerle, yüzü gözü kan içerisinde aptal aptal sırıtıyordu. Aradığını bulmuştu. Bu, ona üç sıkı yumruğa mal olsa bile aradığını bulmuştu.

Sahi, kimdi bu Ayten?

Mete'nin uyku saatleri artık değişmişti. Geç uyuyordu ve uykuya dalmakta oldukça zorlanıyordu. Beşiğini sallamayı bıraktığım anda aralanıyordu gözleri, derin uykuya geçmesi bazen bir buçuk saati buluyordu. Yine de onun uykuya dalışını izlemek güzeldi. Huzurlu nefes alışı, gevşeyen göğsü, yumuk yumuk ellerinin aralanışı... O uyuduktan sonra bazen başında durup izliyordum onu. Bembeyaz, kar topu gibi bir bebekti Mete. Ben baktığım için midir bilmem, ömrümde bu kadar güzel bir bebek görmemiştim daha önce.

Ellerimi Mete'nin beşiğinin tırabzanına yasladığımda bileğimdeki saate kaydı gözüm. On buçuğa geliyordu. Akın bu gece Gazeteciler Cemiyeti'nin bir yemeğine davetli olduğunu söylemişti. İş bulmak istediğini, bu sebeple sektördeki adamlarla görüşmesi için bu geceye katılım sağlamasının önemli olduğunu anlatmıştı bana. Birlikte gitmek konusunda çok ısrar etse de izin alamazdım, zaten babam yüzünden çokça boşlamıştım Mete'yi ve işi. Yavuz Bey'den çekindim. Hem bu akşam ilk çizim dersimiz olacaktı. Lakin Yavuz Bey hâlâ gelmemişti. Kaşlarım çatıldı. İşi çıkmıştı muhtemelen.

Parmak uçlarımla usul usul okşadım Mete'nin tüy gibi saçlarını. Dokunuşumla aralık dudakları mutlulukla kıvrılır gibi oldu. Ben de gülümsedim ancak alnına dokunan parmaklarımda teninin anormal derecede sıcak olduğunu fark ettim. Elimin arkasını alnına yasladım, gerçekten olması

gerekenden daha sıcaktı Mete. Ateşi mi vardı? Anlayamadım. Bebek çantasına ilerledim ve cıva ateşölçeri alıp koltuk altına koydum. Telaşlandım, alnını bir de dudaklarımla kontrol ettim. Stresten dudaklarımı kemirirken birkaç dakika sonra ateşölçeri alıp baktım. Ateşi otuz dokuz dereceye yakındı. Hızla battaniyesini kaldırdım üzerinden, çıt çıtlı geceliğini açtım. O an zil çaldı. Hızla çıktım odadan, ben kapıya varana kadar birkaç kez daha çaldı zil. Telaşla kapıyı açtığımda Yavuz Bey, parmağı zilde, bedeni kapının pervazına yaslanmış bir şekilde duruyordu.

"Yavuz Bey?" dedim bu garip hâline. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. O an aldım alkol kokusunu, kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

"Ayten..." diyerek gülümsemeye çalıştı ve bedenini oynattı. Bir adım attı ancak o kadar sarhoştu ki sendeledi, yere yığılacaktı neredeyse. Tuttum onu. Bütün ağırlığı birden üzerime düştü.

"Hop!" dedim, ağırlığını toparlamaya çalıştı. Ben de kapıyı kapattım tek elimle. Onu bu hâlde gördüğüme inanamıyordum. Nasıl bu kadar sarhoş olabilirdi? Nasıl böyle düşüncesiz olabilirdi? Mete'ye kim bakacaktı gece? Bir de ateşi vardı bebeğin. "İyi misiniz Yavuz Bey? Kahve yapayım mı size?"

Yavuz Bey, bir kolunu omzuma attı. "Yok... Yok, istemem!" diye bağırdı aksi bir sesle.

"Şş! Sessiz olun, Mete uyuyor." Sonra Mete'nin ateşinin olduğu aklıma geldi. "Yavuz Bey, Mete'nin ateşi var."

Yüzüme aval aval bakındı. "Benim de yüreğimde..." dedi göğsüne sol eliyle vurarak. Yürümeye çalıştı, düşecek diye korktuğumdan bedenini tutarak ben yönlendirmeye başladım onu. "Ayten..." dedi merdivenlere geldiğimiz vakit.

"Ne?" Sesim oldukça sinirli çıkmıştı. Gerçekten bu kadar sarhoş olmanın ne âlemi vardı? Aklım Mete'deydi. Ne yapacaktım? İlacı var mıydı acaba evde?

"Ayten..."

Merdivenlerden ağır ağır çıkarken bir an durup Yavuz Bey'e baktığımda onunla göz göze geldim. "Ne var?"

Güler gibi kıvrıldı dudakları. "Ayten..." dedi yeniden.

"Hay Ayten kadar kafanıza taş düşsün Yavuz Bey! Mete'ye bakmam lazım, yürüyün hadi!"

"İsmin çok güzel..." Neredeyse merdivenin yarısına gelmiştik ve ben nefes nefese kalmıştım. Eşek ölüsü gibi ağırdı.

"İyi güzelse, ne yapayım?" diye söylendim sinirle.

Durdu Yavuz Bey. O durunca mecburen ben de durdum ve soluklandım. "Merak ediyorum," dediğinde yeniden ona baktım. "Önce tanımış olsaydın..." Kelimeleri dudaklarından ağır ağır, karışık bir şekilde çıkıyordu. "Beni tanımış olsaydın..." Yüzünü buruşturdu. Kusacak mıydı? "Şans olur muydu? Benimle... Benim... Sen..."

"Ne şansı?" Gözlerini kırpıştırarak baktı. İdrak etmekte bile zorlanıyordu sorumu. "Ya, yürüyün Yavuz Bey!" dedim öfkeyle yeniden yürütmeye çalışarak onu. Yanağını kafamın üzerine yasladı, yeniden çıkmaya başladık merdivenlerden.

"Bir şans yok," diye mırıldandı. Sesli bir şekilde nefes aldı, burnunu saçlarıma bastırdı. "Bir şans yok..." Takılıp düşüyordu az kalsın, sıkıca belini tuttum.

"Bok mu vardı da bu kadar içtiniz? Ben olmasam kim bakacak Mete'ye?"

Kıkırdadı. "Ama sen varsın." Odasına birkaç basamak kalmıştı. "Akın da var... Ve ben aptal bir adamım."

"Ha, şunu bileydiniz!" dedim ben de kısık bir sesle. Nihayet odasına gelmiştik. Zorlukla elektrik düğmesine bastım, yatağına doğru götürdüm onu. Oturttum. Ceketini çıkardı çekiştirerek. Elleri kravatına gitti, kravatı gevşetmeden kafasından çıkarmaya çalıştı, başarılı olamayınca sinirlendi. *Ya sabır* diyerek ben çekip çıkardım kravatını. *Aptaldı. Çok aptaldı hem de!* Elleri gömleğinin düğmelerine gittiğinde, "Höst!" dedim gözlerimi iri iri açarak. Zaten beceremedi düğmelerin iliklerini açmayı, sonra pat diye yan bir şekilde kollarını açarak koca yatağa bıraktı kendisini. "Yahu, düzgün yatsanıza?" dedim ona tepeden bakarak. Bayık gözleri hâlâ açıktı ve bana baktı. Ayaklarını salladı. Aptal adam, ayaklarını sallayarak ayakkabılarını çıkaracağını falan mı düşünüyordu? Anlayamadım.

"Ayten..." dedi yeniden başını yana eğerek. Sinirimden saçımı başımı yolacaktım. "Sevdim ben de. Hâlâ seviyorum... Elimde değil."

Bakışlarımı kaçırıp ayakkabılarını çıkardım hızla. "Ben Mete'nin yanına gidiyorum," dedim öfkeyle doğrulurken.

Birden bileğimi yakaladı. "Ayten..." dedi bileğimi hafifçe sıkarak. "Seviyorum."

"İyi, söylersiniz Maria Hanım'a da bunu," diyerek çektim elimi.

Arkamı dönüp kapıya yürüdüm ve elektrik düğmesine uzandım. Işığı kapatmadan hemen önce "Maria? Ne... Hı... Maria. Çok seviyorum, Ayten... Çok..." diye mırıldandı Yavuz Bey. Kapattım ışığı ve hızlı adımlarla çıktım odadan.

Aşağıya inip Mete'ye baktım hemen. Yanıyordu bebek. Hızla banyoya koşup temiz havlulardan birini ıslattım soğuk suyla, soydum Mete'yi. İç çamaşırlarıyla kaldı. Islak havluyu değdirdim alnına, eklem bölgelerine. İrkildi ama uyanmadı. Çok korktum. Ne yapacağımı bilemeyerek dolandım odasında boş boş. Sövdüm saydım Yavuz Bey'e. Sırası mıydı bu kadar içip sarhoş olmanın? Sabrım taşmıştı artık. Bu kadar sorumsuzluk çok fazlaydı.

Bebek çantasının altını üstüne getirdim. Bir şurup aradım ama bulamadım. Çekmecelerini teker teker kontrol ettim, hiçbir şey yoktu. En son doktor kontrolünde bir şurup verildiğini hatırlıyordum lakin şimdi bulamıyordum. Çaresizlikten ağlayacaktım neredeyse. Tekrar tekrar ıslattım soğuk suyla havlusunu, alnına, boynuna, koltuk altlarına tuttum soğuk havluyu içim acıya acıya. Düşmüyordu ateşi. Kimi arayacaktım? Kimden yardım isteyecektim?

Akın. Akın gelmeliydi. Tam onu düşündüğüm anda çaldı kapı. Koştura koştura indim aşağıya. Kapıyı açıp onu gördüğümde rahat bir nefes aldım. "Akın, koş! Koş, Mete yanıyor ateşten!"

Kaşları çatıldı. "Nasıl?" diyerek hızlıca girdi içeri ve benimle birlikte koştu merdivenlere.

"Bilmiyorum, anlamadım. Bir anda çıktı ateşi. Şurubunu da bulamadım. Soydum, havlu ıslatıp koydum başına ama ateşi düşmedi. Ne yapacağımı bilemedim. Çok korkuyorum."

Telaşlı telaşlı anlatmam üzerine hızla girdi Mete'nin odasına. "Yavuz nerede?" diye sordu.

"Şey..." diye geveledeğimde elinin tersiyle Mete'nin alnını yokluyordu. "O uyuyor." Çatık kaşlarının altındaki gözleri inanamayarak bana döndü. "Çok sarhoş olmuş. Sızdı kaldı."

"Ne demek sızdı kaldı? O kadar çok mu içmiş?" Onaylarcasına kafamı salladım. Akın yeniden baktı Mete'ye. "Çantasını hazırla Mete'nin. Yanıyor bebek, hastaneye gidelim."

Dediğini yaptım hemen. "Sağlık karnesi burada ama nüfus cüzdanı yok," dedim Mete'nin çantasına bakınarak.

"Ben yatak odasına bakayım," diyerek yukarı çıktı Akın. Ben de Mete'yi giydirdim ve kucağıma aldım. Akın üst kattan uzun bir süre gelmeyince merakla çıktım yukarı. Çekmeceleri talan etmişti. Benim kapının önünde olduğumu fark edince, "Yok!" diye bağırdı. Odaya girdim. Onunla birlikte aradım.

"Çalışma odasında olabilir mi?" diye sordum bulamayınca. Mete ağlamaya başladı.

Onu kucağımda pışpışlarken, "Olabilir," dedi Akın sinirle. Yavuz Bey'e öfke dolu bir bakış attı. "Geri zekâlı!" dedi tükürürcesine. Yavuz Bey ise hiçbir şeyden habersiz kolları iki yana açık bir şekilde yatıyordu yatakta.

Aşağı inip çalışma odasına geçtik. Akın hızla masanın üstünü kontrol etti önce. Masanın üzerinde olmadığını anlayınca çekmeceleri kontrol etti. İlk çekmecede bir sürü kâğıt, evrak vardı. Elleriyle hızlı hızlı araladı kâğıtları. Bulamadı yine. Bir alt çekmecenin koluna uzandı ancak çekmece kilitliydi, açılmadı.

"Sence kilitli çekmecenin içinde olabilir mi?" diye sordu bana.

"Bilmem ki," dedim telaşla Mete'yi yoklayarak. Akın sertçe yeniden zorladı çekmeceyi.

"Kırayım mı?"

O an nedense çekmecenin içinde başka şeyler olabileceğini düşündüm. "Ya özel bir şey varsa Akın? Bıraksak mı?" diye sordum. Akın'la bir süre birbirimize tereddütle baktık.

"Haklısın," diyerek çenesini kaşıdı. "Yavuz'un ceketinin cebine bakmış mıydık?" diye sordu daha sonra odanın çıkışına yönelerek. Bense hâlâ kilitli çekmeceye bakıyordum.

"Yok..." dedim. Akın koşa koşa yeniden yukarı çıktı. Çekmeceye yaklaştım. Parmaklarımı uzattım çekmecenin koluna, kilitli olan, saklı olan her şey insanın merakını celbederdi. Bu, kötülük için de geçerliydi. Kötü olan her zaman ilgi çekiciydi.

"Buldum! Buldum Zümrüt!" Pata küte indiğini duydum Akın'ın merdivenlerden. Elimi çektim çekmeceden. "Neredesin?" Mete'nin odasından duydum sesini, hızlıca odadan çıktım. Beni görünce Mete'nin nüfus cüzdanını salladı elinde. "Ceketinin iç cebindeymiş."

Yavuz Ali Karaca...

Oğlunun kimliğini göğsünün üzerinde taşıyan ama o göğse oğlunun sevgisini asla sığdıramayan Yavuz Ali Karaca...

"Hadi, çantasını ben aldım Mete'nin. Gidelim," dedi Akın. Peşinden ilerledim. Evden çıktığımızda gözlerim dolu doluydu sinirden. Dudaklarımı Mete'nin alnına bastırıp sıkı sıkıya öptüm onu. Ağlamaya başladım. "Üzülme sevgilim. Gidiyoruz işte hastaneye."

Akın olabildiğince hızlı bir şekilde en yakın hastaneye ulaştırdı bizi. Mete'ye bir fitil verdi doktoru, bir buçuk saat kadar gözlem yapıldı. Ateşi yavaş yavaş düştü. Hastaneden çıktığımızda kucağımda uyumuştu. Doktoru ara ara kontrol etmemizi söylemiş ve reçetesine birkaç şurup yazmıştı.

Diş çıkarma döneminde olduğundanmış bu ateş, normalmiş ancak tedbiri elden bırakmamak önemliymiş.

Öyle gerilmişti ki vücudum, Mete'nin şu an huzurla uyuduğunu görmek bile rahatlatmamıştı beni. Eve geldiğimizde perişan hissediyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Mete'yi dikkatlice odaya götürdüm ve yatağın ortasına yatırıp etrafına yastıklar koydum düşmemesi için. Akın ise üzerini değiştirdi ve geldi yanıma.

"İyi, değil mi?" diye sordu fısıltıyla. Onaylarcasına kafamı salladım. Akın ise bana sıkıca sarıldı o an. "Çok yorgun görünüyorsun, bir duş al, rahatla istersen sevgilim. Ben bakarım Mete uyanırsa," diyerek saçlarımı öptü.

Kolumu kaldıracak mecalim yoktu. "İstemiyorum..." dedim ve Akın'ın beline sarıldım ben de. Başımı göğsüne yaslarken, "Çok korktum Akın," diye itiraf ettim. "Ona bir şey olacak sandım. Elimden hiçbir şey gelmedi. Ya sen olmasaydın? Ne yapacaktım ben?"

Akın saçlarımı okşadı. "Şş, tamam... Düşünme bunları. Bak, Mete iyi. Hem doktoru duymadın mı, olurmuş böyle şeyler." Alnıma küçük bir öpücük bıraktı. "Hadi, değiştir üzerini."

Başka bir odada üzerimi değiştirip geldiğimde Akın, Mete'nin sol yanına yatmış, dirseği üzerinde kalkmış, Mete'yi izliyordu. Onların bu görüntüsü üzerine içim sıcacık oldu. Sessiz adımlarla yatağa yaklaşıp ben de Mete'nin sağına uzandım ve Akın gibi bir dirseğimin üzerinde kalıp Mete'ye baktım. Ufak nefeslerle inip kalkıyordu Mete'nin göğsü. Akşamki huzursuzluğundan sonra yediği fitil ona iyi gelmiş, derin bir uykunun kollarına girmişti. Elimin tersiyle kontrol ettim alnını. Yoktu ateşi. Rahat bir nefes verdim.

"Ne güzel, değil mi?"

Akın'ın fısıltısıyla gözlerim onu buldu. Yüzünde tatlı bir tebessümle bakıyordu Mete'ye. "Öyle..." diyerek gülümsedim ben de ve elimi Mete'nin karnına koydum.

Akın elime uzandı, önce elimin üstünü okşadı usulca, sonra tuttu elimi çevirdi ve başını eğip öptü avucumu. Öptüğü avucumu daha sonra yanağına yasladı. Başparmağımla okşadım yanağını. Sakalları yeni yeni çıkmaya başlıyordu, avucumun her noktasına batıyordu. Yeşil gözleri parıl parıl gözlerime bakıyordu. Bir insana her bakışta daha da âşık olunur muydu? Oluyordum ben. Bu yeşil gözlü Alacalı Yapboz'a ne kadar bakarsam o kadar çok âşık oluyordum.

"Ezme bebeği uyurken sakın," diye uyardım onu.

"Asıl sen ezme, bir şeylere sarılmadan uyuyamayan sensin."

Güldük ikimiz de. Mete huzurlu bir iç çekti. "Minik bir beyefendiye sarılmak iyi olabilir..." dedim dudaklarımı yalayarak.

Akın sahte bir üzüntü takındı yüzüne. "Veledin şansına bak, hayret bir şey."

"Sanki kaç gecedir sana sarılmıyormuşum gibi konuşma Akın."

Sözlerim üzerine yeşil gözleri parladı. Aniden üç gecedir onunla aynı yatakta, sıkı sıkı sarılarak uyumalarım geldi aklıma. Akın çoğu kez sıcak bastığı için üzerini çıkarmayı teklif etmişti yatmadan ısrarla, bense hiddetle reddetmiştim bunu. Bir de bana beyaz, saten, iki karış bir gecelik almıştı. Gördüğümde utançtan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. "*Giymem ben bunu!*" demiş ve saklamıştım hemen.

"*Aa, neden? Beğenmedin mi yoksa?*" demişti o da.

"*Üşürüm ben bununla, hem neremi örtecek ki bu şey benim? Hiç olmasaymış...*"

Akın'ın alacalı yüzü hin bir sırıtışla aydınlanmıştı o an. "*Olmayabilir bence de, bana uyar yani. Hem ben her türlü ısıtırım ki seni. Üşütürsem ne olayım.*"

Akın'ın yanındayken hiç üşümedim. Hem bedenen hem de manevi olarak sıcaktım onunlayken. O yanımdayken pişmanlık nedir bilmedim hiç. "*Yok, ben senin geceliklerden bir şeyler bulup giyeyim yine,*" demiştim ve dediğim gibi de onun geceliklerine çökmüştüm. Üzerimde ilk gördüğünde gözleri yaşarana kadar gülmüştü. Beli bol, paçaları yerleri süpüren, kollarını üç tur kıvırdığım geceliklerinin içinde âdeta kaybolmuştum. Olsun, onun her zerresinde de kaybolmak güzeldi ya...

"Seni çok seviyorum," dedim Akın'a içimdeki kelime selinden çekip çıkararak aşkımı.

"Ben de seni çok seviyorum. Çok, Günyüzü..." Elimin üzerindeki eli tenimi okşadı. "Benim minik serçe kuşum."

"Serçe miyim ben?" Kafasını salladı onaylarcasına. "O zaman sen de turna kuşu ol. Hem rüyamda görmüştüm ben, senin gibiymiş onlar da..."

Kaşları merakla havalandı. "Nasıllarmış?"

"Uçtukları yerlere bolluk, bereket ve mutluluk getirirlermiş." Yanaklarım ısındı bana ilgiyle bakarken. "Sen de benim ömrüme eksik olan huzuru, aşkı ve mutluluğu getirdin ya... Bir turna da sensin benim için."

"Turnalar göç etmeyi severler ama..." Bir hüzün çöktü yüreğime sözleriyle, yüzüm düştü. "Ama gitmem ben. Sana söz, ben göç etmeyen bir turna

olacağım. Yuvam belli benim." Bir kez daha avucumun içini öptü. "Senin göğüs kafesinde bir ömür yaşamaya talibim."

Haziran, 1983

Zaman ne acımasız, rüzgâr gibi eserken fırtına toplamayacağı büyük meçhul. Bir kere anılara kapılmayagörsün insan, nasıl da tutunup kalıyor onlara. Anılar et ve tırnak gibi bizlerle, ayırmak ne mümkün. Ayırsan bile hasarıyla yaşayabilmek ne mümkün. Acı çekerek ölmekmiş bunun adı. Anıların verdiği acıyı bile sevmek var işin ucunda. Ama bu son radde. Bu, delirmek. Bu, aşktan delirmek. Bu, aşktan delirerek ölmek.

Bir serçe kuşu olduğuma yemin edebilirim. Anı kırıntılarıyla avunuyorum, onların verdiği acıyı bile seviyorum. Göğün bağrına, en yükseğe çıkmayı öğrendim. Zirvenin tadını senin kanatlarının arasında aldım. Düşene kadar uçmak ne güzelmiş meğer. Bir serçe ve turna kuşu asla bir olamazmış. Yollar varmış, yolların ayrımları varmış, keskin virajlar, karanlıklar, yalnızlıklar varmış. Yere çakılınca yeniden gördüm bunu.

Yine de kızamıyorum turna kuşlarına. Uçmayı zirveye çıkana kadar öğretmek bile bir nimettir sonuçta. Yükselirken hiç bakar mı kuşlar ardına? Değil mi ama... Bak, onlar her yaz burada mesela, anılar gibi burada... Ama sen yoksun. Yokluk ne dikenli bir kelime. Varken yok olmak ise başlı başına dikenin kendisi.

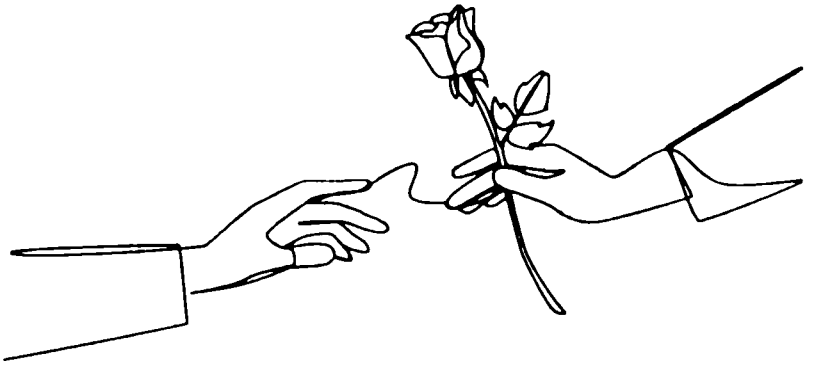
Galiba ben deliriyorum. Aşktan delirmek demiştim ya işte, nefes alıp verirken soluyorum, soldukça zihnimdeki anılarımızın içerisinde yaşamaya başlıyorum. Bebek sahilindeki deniz gören bütün evlere teker teker bakıyorum. Afet Apartmanı'nın beşinci katı boşaltılmış. Gözüm sürekli o dairenin perdesiz camlarında, boş balkonunda, sıvası dökülmüş ahşap pervazlarında. Her sabah sahilde yürürken o boş pencerelerde senin yüzünü görüyorum, balkonunda sen oturuyorsun, yakmışsın sigaranı, vapur dumanı gibi tütüyor sigaran dudaklarında sanki. Sonra ben çıkıyorum balkona, çıplak çıkmışsın diye azarlıyorum seni. El âleme rezil oluyoruz diyorum. El âleme okkalı bir küfür savuruyorsun, tutup öpüyorsun çenemi. En sevdiğin şey bu çünkü, çenemi öpmeyi hep çok sevdin sen. Çok konuşmayı sevmeyen ben bir tek sana açıyormuşum bu çeneyi, öyle derdin. Şimdi senden başkasına konuşacak pek bir kelimem yok. Yine döndüm eski suskunluğuma ben.

Bazen de ben beyaz gömleğini tertemiz yıkamışım, o balkondaki iplere asıyorum yakalarını koklaya koklaya. Sen geliyorsun ardımdan. Ben gömleğini, sen benim saçlarımı kokluyorsun uzun uzun. Anılar kadar hayaller de canımı

yakıyor. Boş ve içinde hiç yaşamadığım bir ev nasıl bütün bu acıya sebep olabiliyor, anlayamıyorum. Yanı başımdaki denize başımı çevirip bakamıyorum, gözlerim hep o evde. Gören de manzara o evler sanır, öyle bir merakla, ihtiyaçla ve hasretle bakıyorum yani evlere. Sen ihtiyacıyla... Ama yoksun. O ev kadar boş hissediyorum kendimi. Bir zamanlar kalabalık olan evlerin sonradan boş olması çok dokunur bana. Benim göğüs kafesim de senin evin değil miydi turna kuşu? Dönmedin bir türlü, dönemedin...

Türküde de dediği gibi mi yoksa? "O bizim kavuşmalarımız ah, yârim... Mahşere kaldı." Türküler yalan söylemez gibi gayet ciddi bir inancın vardı senin. Al, bu da türkü işte, en sevdiklerinden. Buna da inanır mısın sen? İnanma. Ben inanmıyorum. Git adamakıllı güzel bir türkü aç, neden üzüntülü şeyler dinliyordun ki zaten sen?

Bak, bir fırtına tuttu bizi sahiden... Deryayı gören bir eve baka baka deliriyorum ben de. Ve en nihayetinde anlıyorum: Yalnızca turna kuşları geri döner, insanlar değil.

TEŞEKKÜR

Bu hikâyeyi çok özel insanlar okudu. En başta teşekkürüm hikâyeyi en az benim kadar benimseyip seven bütün okurlarımadır. Teşekkür ederim, her birinize tüm kalbimle...

İlk teşekkürüm 2016 yılından beri desteğini hep hissettiğim, çoğu hikâyemin yorumlarında kendini mutlaka belli eden, editleriyle, fotoğraflarıyla ve tweetleriyle çoğumuzu mest eden sevgili Feyza'ya. İyi ki yol arkadaşım oldun ve oluyorsun. Sensiz asla bu yol çekilmezdi.

Hayatıma, attıkları ses kayıtlarıyla ve mutlu bir sona dair yılmayan umutlarıyla dâhil olan iki muhteşem kız, Gülnur ve benim başımın tatlı belası Arya'ya da her türlü manipülasyon yeteneklerimi üzerlerinde kullanmama izin verdikleri, bu kitabın her anında, her şekilde yanımda oldukları için teşekkür ederim.

Bu hikâye daha yolun başındayken, henüz beş bin okunması bile yokken Twitter'da destek olup, her daim beğenisini dile getiren, gerek tweetleriyle gerek de özel mesajlarıyla beni çok mutlu eden birkaç isme de teşekkür etmek istiyorum. Çok sevgili Macide, Sıla, Gülşah, Gizem ve Songül'e; destekleri, sabırları ve hikâyemi en az benim kadar sevdikleri için teşekkür ederim.

Süreç içerisinde, hikâye büyüdükçe yolumuzun kesiştiği ve kesiştiğine çok mutlu olduğum sevgili Filiz ablacığıma, gifleriyle beni mest eden B'ye; sevgisini ekranın diğer ucundan çok fazla hissettiğim, gerek ağlaştığım, gerekse kahkahalarla güldüğüm canım Sena, Fatma, Mina, Sude, Merve'ye çok teşekkür ederim.

Hikâyedeki özel ve güzel anları görsele döken çok sevgili Zeynep'e de emekleri için çok teşekkür ederim.

Ve *Kırmızı Güller Çabuk Solar* isminin sahibi anneanneme, dolayısıyla anneme... Canım anneannem, "kırmızı güller çabuk solar" sözü senin sayende artık ölümsüz oldu, yattığın yer seni hiç incitmesin. Anneciğime, o bilmese de bu hikâye adına yaptığı onca şey için, çocukluğumda bana eşsiz anılar verdiği için, anne olmanın ne demek olduğunu bana gösterip

kendisinden ilham almama izin verdiği için çok teşekkür ederim. Kitaptaki mektuplarda bana ilham olan sevgili babama da çok teşekkür ederim.

Hikâyemi düzenlerken yol gösterip, fikirleriyle bana destek olan editörüm Hasan Ozan Elma'ya; kapak tasarımcım Dilan Kaya'ya; heyecanla çıktığım bu yolculukta, başından beri yanımda olan Alfa Yayın Grubu ve Artemis Yayınları'na çok teşekkür ederim.

Çok fazla isim, çok fazla konuştuğum ve sevdiğim insan varmış bu hikâyeyle ilgili, yazarken fark ettim. Yaşı benden büyük, yaşıtım ve yaşı benden küçük bir sürü tanıştığım, sevdiğim insan oldu ve *iyi ki* dedim hep. İnsanın, içindeki kelimeleri seven, anlayan ve benimseyen birilerinin olması paha biçilmez bir durummuş. Bu hikâyeyi kaleme alırken ne hissettiysem yazıya dökerek sizlere de hissettirmek için çok çabaladım. Başarılı oldum mu, bu sevgili okurlarımın, yani sizlerin takdiridir. Sizi çok sevdim, umarım bir şekilde kalbinize kelimelerimle işleyebilmişimdir ben de. Kocaman teşekkürler...

Ninova

CEYDA KALENDER

20 Mart 2000 yılında, Karabük'te doğdu. Küçüklüğünden beri kitaplara olan tutkusu onu hikâye yazmaya ittiğinde 13 yaşındaydı. Lise yıllarında yazdığı küçük hikâyelerle aldığı ödüllerin yanı sıra, 2018 yılında Wattpad'de yayımladığı fantastik kurgusu, Kanada'dan ödül aldı. Edebiyat Fakültesi'nde, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Hayal gücünün sınırsız olduğunu düşündüğü için her gün yazmaya, araştırmaya ve okumaya devam ediyor.

instagram.com: ceyzabel
x.com: ceyzabel